

دیوانی عارفی ربانی، شیخ احمدی حمزہ

مرثویہ
مرثویہ حمزہ
منتدی اقرأ الثقافي
www.iqra.ahlamontada.com

محسن منزه العزیز

ہمہ زاہد، شہ علی کردو

بۆدابهزاندنى جۆرلەپ كىتەپ: سەردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

پىراي دانلود كىتابلارنى مۇختەلف مەراجىئە: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

www.lqra.ahlamontada.com

www.lqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى ، عربى ، فارسى)

دیوانی عارفی ربانی، شیخ احمدی حزیری

مہ شوریہ: مہ لای حزیری

مدرسہ نورو العزیز

”ہمہ زار“ شہ جی لی کردہ

سروش

تہران - ۱۳۶۱

خیابان استاد شهید مطهری، نبش خیابان شهید مفتح، ساختمان جام جم

چاپ اول: ۱۳۶۱

حروفچینی: لاینوترون انتشارات سروش

این کتاب در پنج هزار نسخه در شرکت چاپ پنگوئن چاپ و در شرکت افست

(سهامی عام) صحافی شد.

همه حقوق محفوظ است.

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هاوزمانه نازیزه کهم!

خوت لهمن باشتَر دهزانی، که ئیمه‌ی کورد، چهند گه‌لیکی هه‌زارو هه‌ناسه ساردین. چهند له‌کاروانی ژیارو شارستانی، به‌جی‌ماوین. ترسیتراوین، ره‌تیتراوین، به‌ش‌خوراوین. وا‌پترله هه‌زارساله خراوینه ناو چاله‌وهو قه‌تیس ماوین. دهره‌تانی رزگار‌بونمان بو‌نه‌ماوه. داگیر‌که‌ران هه‌رده‌مه‌ی به‌ناو‌یکه‌وه به‌ناو‌ی دین، به‌بیانوی هاونه‌ژادیه‌وه، راویان کردوین، خواردویانین، به‌یه‌کتر سپاردویانین، کوشتویانین، به‌هزاران دهر‌دیان بردوین. ته‌نانت ریگه‌ن‌دراوین هه‌تا ژیاوین به‌زمانی خو‌مان هاوار‌که‌ین. ئه‌و مافه‌ ره‌وا‌یه‌ی که‌ خوا، بو‌به‌نده‌ی خو‌ی ره‌وا‌دیوه، کورد خو‌رانی که‌ به‌ خو‌یان گو‌توه موسول‌مان و خودا‌پرست به‌ نا‌ره‌وا‌یان زانیوه. له‌روژیش ئاشکر‌اتره که‌ قه‌باله‌ی بون و مانی هه‌مو گه‌لان له‌م سه‌رزه‌مینه‌ زمانه. ئه‌گه‌ر زمان له‌ناو درا، بون و مانیش له‌ناو ده‌چی.

ئێستا که‌ له‌م بر‌انه‌وه‌ی چه‌رخ‌ی بیستا هه‌وا‌ی ئازادی و رزگاری هه‌ل‌یناوین و هه‌ول‌ ده‌ده‌ین ئیمه‌ش وه‌ک گه‌لانی دیکه، خو‌اینداو بین و ناو‌یکمان له‌دنیا هه‌ی. چاوه‌چاوین به‌خه‌باتمان بگه‌ینه بستوی ئاواتمان و خو‌مان ره‌گه‌ل کاروانی گه‌لانی ئازاد بخه‌ین... هاوار بکه‌ین: کاکه‌ به‌جیمان مه‌ه‌لین، ئیمه‌ش گه‌لیک‌ین وه‌ک ئیوه‌و شیوه‌مان له‌خوتان ده‌کاو بائیمه‌ش وه‌ک ئیوه‌ بژین. لێ‌ه‌رو‌نه‌ لی‌مان ده‌پرسن: کوا‌پێناستان؟ تاباو‌هریتان پی‌ بکه‌ین. نازانم ده‌بی چی ب‌لێن؟ پێناس زمانه، فهره‌ه‌نگه، می‌ژوی که‌ونا‌راو تازه‌یه، وێژه‌و شی‌عو ته‌ده‌بیاته، به‌هه‌مو لک و پو‌پیه‌وه. به‌ناشکوری خودا نه‌بی ئیمه‌ی کل‌ول و چاره‌ره‌ی، تائێستا بو‌مان نه‌لواوه، زمانه به‌سته‌زمانه‌که به‌ته‌واوی له‌شو‌نێک‌دا کو‌ که‌ینه‌وه. بی‌تاریخ‌ین؛ هه‌رچی دهر‌باره‌ی کورده‌وه له‌تاریخ‌اندا نوسراوه هیچی به‌زمانی کورد نه‌بوه. ئه‌مه‌واتا هه‌ر کورد‌یک‌ی له‌عه‌ره‌بی و فارسی و ترکی تی‌نه‌گه‌یوه ئاگای له‌می‌ژوی خو‌ی نه‌و ژینامه‌ی رابردوه‌کانی، به‌گو‌یچکه‌ ئاشنا نه‌بوه. هه‌مو چه‌رخ‌یک، به‌سه‌تان و هه‌زاران بو‌یژمان هه‌بوه. به‌لام به‌ فهرموده‌ی حاجی‌قادر «له‌بهر بی

دهفتەری ون بون و فانی». ئەگەر تاك و تەرایەکیان، لیرو لەوی بەسەر زارانەوه ماون و بەیەكجاری نەهەوتاون و دەماودەم بەئیمە گەییون؛ تی یان ناگەین، هەولیش نادەین تی بگەین و بزاین ئەو کە لەپورە ی کە بوئیمە بەجی ماون چەند بەترخن.

هەزاران کوردی وا هەیه، لە وێژەو میژوی گەلاندا هێند شارەزان بونە دەریا. بەلام لەمەر ئەدەبیات و فەرھەنگی کورد، تلپاتی تەرش شکناوەن. رەنگە بلین جا ئیمە وەکو خۆت گوتت داگیر کەر ریگە ی نەداوە خەمت بەخۆمان بکەین و پەرە بە زمانە کە بەدین!! چارمان چیە؟ من عەرزیان دەکەم وا نیە. جۆلە کە دو هەزار سالان دەربەدەر و لانەوازیون. زمان و ئەدەبیاتە کە یان پاراستووە. یا بەگفتی حاجی قادر: ئەر مەنی بەخەتی خواری، ئەو هەچ کە زمانە کە ی پاراستووە، بگرە پەرەشی پێداووە. دە ی ئەوانیش وەکو ئیمە کە ئیستا لیمان قەوماووە، لیقەوماو بون.

جا با ئیستا لە لۆمەو سەرکۆنە گەرتین، ئەوی چو، چو. مردو بە گریان و شیوەن نازیتمەو. ئیستا چی بکەین؟ چو خۆمان زیندو کەینەو؟ دەسا با شنگل لەخۆدەین. ئەم چەند بەلگە پەرپوتانە ی کە پێناسی زیندو یەتی گەلی کوردە، کو کەینەووە. هەر خۆیندەواریکی دلسۆز بەپیی توانا، لە سوچیکەووە بو ی بچی. ئەدەبیاتی کەونارامان، ژینامە ی رابردووە کانمان بزاین و بیان کەینە مایە ی شانازی. زمانە شیرینە کەمان بەتەواوی بخەینە سەر قاقەزان و لەنەزانی رزگارمان بی.

دەسا وامن بەپیی توانای هەزارانەم، خەریک دەیم: دیوانی مەلای جزیری شی کەمەووە بە کوردیەکی خۆمالیانە ی کە ئەمرو لانەوامان باو، شەرح بکەم... گۆتم بە گۆپەرە ی توانای خۆم. واتا ئەو نەدی دەیزانم دریغ ناکەم. چونکە دەزانم جزیری زور لەو بە مایە ترە، کە هەزار یکی کۆلەوار لەخۆیندندا لەو عیرقانە صوفیانە یەو لەو دلداریە گەرم و پرشنگدارە کە لای مەلای جزیری بو سەر دەر بکا. بۆیە لەبەر خۆیندەوارە کوردەکان دەپارێتمەو یاریم بەدەن خەلەتم بو راست کەنەووە لە هەر کویدا ریم هەلە کرد بێ گەرتنەووە راستەری، خوا راستەو، راستی لی خوش دیت.

کوردو خدمت بئیسلم

ئه گهر تۆزئیک بهوردی و پشو درئیزی، کتیبه میژویه کانی چارده چهرخی ئیسلامه تی بپشکین و وه خوئین. نوسهران و بهونه ران، ویزه وانان و هوزانان... ئه وانیه که زور خدمه تیان به دینی ئیسلام کردوه له ناو ههمو موسولمانان ناوو ناوبانگیان کردوه، له بهر چاوانیان رابئین، سه رنج بدهین که ههریه که لهو موسولمانه زانایانه به بنیچه له کام گهل بون و له کام نیشتمان گوراو ن. ئه وسا بو مان دهرده کهوی، که بهشی کورد له م ناوه دا هه تا چهندو چهندی دهسته چیلهی زانست، خستوته سه ر ئه و گرو بلیسه پاکو پیروزی ئیسلامه تی. بروانیه ههر کتیبخانه یه که سه تان کتیب دهرباره ی ئیسلامه تیه وه، له نوسهرانی کورده وه دیته بهر چاو، به عاره بی، به فارسی و ترکی نوسراو ن و خاوه نه کانیان کوردبون و ههر نهشیان فرموه کوردین.

ئیمام محمدی غه زالی فرمویه تی: دینی ئیسلام له سه ر سی ستون و پستاه. ئه گهر خودا ئه و سی کوئه که ی نه دا با؛ له وان به تیک به یی. ئه م سی دیر که ئه ستورانه ش «دینه وه ری» و «ئامیدی» و «شاره زوری» بون. کام موسولمانی خوئنده وار هه به ههر کویره سیوا دیکی بی؛ ناوی ییاوی به ناوبانگی وه کو ئیبنوخه له کان، ئه بو الفیدا، ئیبنو حاجیب، ئیبنو صه لاح، ههر سی ئیبن ئه ئیره کانی بلیمه ت و سه تان ئیبن و ئه بوی دیکه ی نه بیستی، که کوردبون و به عهره بی نوسیوانه؟ کام ده شته کی و شوانه ویله ی نه خوئنده وار، له ههمو دنیای ئیسلامدا ده س ده کهوی که ناوی ئیبنو سیرینی نه بیستی. ئه و کابرایه ی داهینه ری خه و نامه یه و له خه و ن لیکدانه و دا هه تا ئیستا هاوتای نه بوه. کی ده زانی ئه و زیره که بلیمه ته ی که خه و نامه ی ههمو روژی سه ر به ههمو مالی موسولمان دا ده کاو خه و نیان بو لیک ده دا ته وه، کوره کورده و خه لکی مه لبه ندی باله که له کوردستانی عیراقداد و ئیستاش گوندیک له جیگه ی سیرین ئاوا به و ناوی بهر سیرینی هه به. خه له کانی نیشتمانی میژو نوس ئیبنوخه له کان له نیوان هه ولیرو کو به هه لکه وه توه. ئیبنو حاجب که و اتا کورزی په رده دار. له جزیری ئیبنو عومه ر ژیا وه و کورزی په رده داری میربو ه که

جزیریش مه‌لبندیکه له کوردستانی سوریه.

پیی ناوی له‌سهری برۆم. ته‌گهر به دورو دریزی، ناوی هه‌مو ته‌و کوردانه‌ی که له‌ری زانست و هونه‌ر له‌دریژایی هه‌زارو شه‌ه‌نده سال‌دا له‌رای ئیسلام‌دا کو‌شان و ناویان تیدا ده‌ر کرده، بیرخه‌مه‌وه؛ و شتر له‌بنیا نرکه‌ی دی.

هه‌ر دور نه‌روین له‌م چهند چه‌رخانه‌ی دوایدا که‌سانی وه‌ک مه‌لا عب‌دوالله‌ بیتوشی، ئینول‌حاج و ته‌بو به‌کری موصه‌تئیف و مه‌لاجامی و سه‌تان کوردی‌وا هه‌ل‌که‌وتون، که بونه‌ته مایه‌ی شانازی عه‌ره‌بو پی‌ش‌ره‌وی موسولمانان بون.

هه‌ر له‌م چه‌رخ‌ی بیسته‌مه‌دا، سه‌تان که‌سی وه‌ک زه‌رقلی خ‌یوی ک‌ت‌یوی الاعلام، شه‌حمه‌د شه‌وقی که‌ ناز‌ناوی امیرالشعرا‌ی عه‌ره‌ب زوانانی پی‌ درا، رصافی شاعری عه‌ره‌ب که‌ کو‌ته‌لی له‌ به‌غ‌دایه بو چه‌قاوه. می‌ژونوس: محمد کورد عه‌لی، عه‌بیاس مه‌حمود عه‌ققاد که به‌ مام‌وستای بی‌هاوتای و‌یژه‌ی تازه‌ی عه‌ره‌ب زمانان ناسراوه. چیرۆک نوسانی به‌ناوبانگ له‌میس‌رو دنیا‌ی عه‌ره‌ب‌دا: مه‌حمود ته‌یمور، عایشه ته‌یمور که‌ کورد بونو بونه‌ ج‌یی شانازی عه‌ره‌بو کورد هیچ به‌هره‌ی لی نه‌دیون!!

با بزانی‌ن بوچی و له‌به‌ر چی؟

زوربه‌ی ته‌و پیاوه‌ گه‌ورانه‌ی که‌ باسکران و کران به‌ نمونه‌ی مشتیک بو خه‌لواریک؛ یان هه‌ر له‌ناو عه‌ره‌ب‌اند له‌ دایک بون و له‌ناو عه‌ره‌ب زمانان‌دا په‌روه‌رده بون و جیا له‌زمانی عاره‌بی فیری زمانیک نه‌کراون. یا خو خ‌ویان له‌ زمانه‌ زگ‌ماکه‌کیان شار‌دوت‌ه‌وه‌و به‌و زمانه‌ی که‌ په‌روه‌ ره‌واجی هه‌بو،ه، نوس‌یویانه. نوس‌راوه‌کان که‌ زور به‌نرخ و ه‌یزابون عه‌ره‌ب زوان پیی خه‌نی‌بون و ک‌ت‌یب خانه‌کانی خ‌ویان پی‌ ره‌نگاندون و به‌ شانازی گو‌تویانه ته‌و که‌سانه‌ی که‌ شه‌ه‌نده خ‌زمه‌تیان به‌زمانه‌که‌مان کرده به‌ عاره‌بیان ده‌ژمی‌رین و هه‌رکه‌سه‌یش ده‌لی وا نه‌بو، تیر ئاوی سارد بخواتمه‌وه!! (دکتور طه‌ حوسین؛ ته‌و زانا به‌ناوبانگه‌ کو‌یره‌که‌ی میس‌ری. له‌ بیره‌وری ته‌بو عه‌لی سینادا له‌ وتاریکا گو‌تی: ته‌بو عه‌لی سینا به‌ عه‌ره‌بی نوس‌یویه‌تی و ئیمه‌ به‌ عه‌ره‌بی ده‌زانی‌ن. جا با ئیرانه‌کان هه‌ر هاوارکن و بل‌ین له‌خ‌وما‌نه).

ده‌ ئوبال به‌ستوم هه‌قیانه. زمان پیناسی گه‌لانه. هه‌رکه‌س له‌ هه‌ر ره‌گه‌زیک پیی، به‌ هه‌ر زمانیک باخ‌یوی یان بنوسی، ده‌گه‌ل خاوه‌ن زمانه‌که‌ بوته‌یه‌ک و ته‌شی به‌ره‌ی ته‌و پی‌وی. راست نه‌وی که‌سانی‌وا وه‌ک تالان کرابن وایه. به‌ره‌مه‌که‌ی خه‌لک ده‌ییاو منه‌تیشی لی نازان و ناشی ناسن و به‌هره‌ی به‌ بیگانه ده‌گاو خ‌زمی خ‌وی هه‌ل‌اوارده‌وه.

بو‌ن‌مونه حاجی قادری هه‌ر زیندو که‌ دیتویه عه‌زه‌تی کا‌ک شه‌حمه‌دی شیخ، ک‌ت‌یبی شه‌رع و وه‌عظه‌که‌ی که‌ ناوی ناوه: مه‌ک‌توبات، به‌ زمانی فارسی داناه؛ ویستویه به‌گ‌زیا ب‌ج‌ی، نه‌ی و‌یراوه. زور به‌ خشکه‌و ده‌ په‌رده‌دا له‌ سی به‌یتا گه‌یاندویه و فه‌رمویه‌تی:

وهك مريشكيك كه بهختي نه يهيئي
همر بگاته كه ناري جوگله يه
هم لهوشكاني ټهو له ناو ټاوه
يټو جوچكه ي مراوي هه ليئي
نايه ته شوئي، بمرې، جوجه له يه
تي ده گا... دراني پي ماوه

جا ئەگەر حاجى قادىرى نەمر. ئەمەندە بۇ كوردى نوسىن بە تاسە بوە بەلايموە كفر بوە كوردىك بزانى بنوسىۋ بەزمانى كوردى نەنوسىۋ تەوس و توانجى تى گرتون. ئيمە ھەر دەربارەى كەسىك كە وەكو كاك ئەمەمدى شىخ لەناو جەرگەى كوردا ژياوۋ بە تەما بوە ئاموز گارى كوردان بكاو دە قورعان و ھەدېئانېان بگەينى. كەچى بچى بەزمانىك بوېان بنوسى كە تى ئەمگەن. ھەق دەدەين بە حاجى قادر. ئەك دەربارەى ھەمو كەس لەو نوسەرانەى كە بەزمانى يېگانە كىيېان ھەيمو بە خويان نەگوتوۋە كوردېن. وەك كورد دەلى: پياو نابى جوانان بشكىنى. يان وەك دەلېن با قىسكىش بو ذ بەكەين. ئەگەر تۈزىك بە وردى و لە سەرە خوۋى رابردوى ئەو پېشېنانەمان، تەرزى ژيانېان، بارى راميارى و كۆمەلگەى كە ئەوانى تيا ژياون، يېنېنە بەر چاوى خوۋمان بوۋمان روۋش دەبېتەمە كە زورېش خەتابار نەبون. ھەر كامىك لە ئيمەى ئەمرۈش وەك ئەوان باين؛ ناچار بوين وەك ئەوان بەكەين.

زۆر لەو نوسەرە گەورانە وای رویداوه دایک و باوکیان لەبەر نەداری و هەزاری یان لەترسی دارکاری و بێگاری زۆردار، سێپالە شەری ناو مالیان بە کۆلیانەوه گرتووه بەرە وڵاتی غەریبی بگرە هاتم. لە وڵاتانی کەس نەناس گیرسانەوه. لە رێی بژیوی مثالیان رەنجیان داوه و زۆر بە هەزارانە ژیاون. دیارە مثالی ئەوانە فیزی زوانی مثالانی دەورەبەری خۆیان دەبن. یان مثال لە وڵاتی نامۆ پای ناوەتە سەر دنیاوه. دایک و باوک خواخوایانە کۆرەکیان فیزی زوانی ئەوانە بن. کە ئەو کاریان لە لا دەکاوه وەڵێدا بەچکە ئاغا تی بگەن و تی یان بگا.

بۆ نمونە چیرۆکی دۆلەو کوردانە دەگێژمەوه.

پدایام نیریکی گو قاری روزالیوسف وتوویژی ده گهلّ عه بیاس مه محمود عه ققاد دا کردبو. یهک له پرسه کان نه مه بو: تو له کام مه لهنندی میسر له دایک بوی؟ عه ققاد گوتی: کچم من میصری نیم، کوردم. باوکم خه لکی دیار به کر بو، چهرچی تاویرشم فروش بو. که لافه تاویرشمی دیناو له میصر ده یفر وشته و مه یوه ده ژایین. دواچار له چهرچی گهری ته وازی هیناو ده گهلّ دایکم نیمه سی هینا قاهره و به یه کجاری نیشته جی بوین. خویندمو یی گه یشته و بومه نوسر به عاره بی. که لافهش چونکه لای عاره ب عوقده ی ناوه ناز ناوی خوّم کرده عه ققاد.

جاریگی تر، رۆژنامه نوێکی دیکه، ئهو پرسیارهی له شیخ عبدالباسط عبدالصمدی قورعان خوێنی ناواری میصری کردبو. که تو له کام عهشیرهتی. گوتی باوکی من کوردیک بو له ژبانی ئاوارهیی دا هاتبوه شاری قاهره و ببوه مجبوری مزگوتو من له میصر له دایک بوم.

جا ئیستا چخوابه دراره گلهیی له عهققاد بکهین، بۆچی به کوردی نهنوسی؟ یان به عبدالباسط بیژین: کوا مناجاتی به کوردیت؟

پیوسته له بیرمان نهچی؛ مرو وهك فرشته نیه، كه بژیوی نهیی و بژی. ههمو كهسیك وردو درشتو خاوو گشت، چكهوتیتنه ناو چالا، یان حهوته بهقه بالا بی؛ نان و ژیانیکسی ههر دهوی. بهرگ و پیلاوی گهره كه. ئاتاجی ئهنواو بانیکه له بورانی بیاریزی و شهوانه تییدا بسر هوی. ههمو كهس بو كهرستهی ژین پیوسته ئهرك بکیشی و چهند بوی دهلوی بو خوشی ژیان بکوشیت. هونهرمهند هونهری دهرخاو پلهو پایهی خوی وهسهرخا.

دهسا با لیکی دهیتنهوه: ئهو كورده خاو من جهوههری دهبر حوكمی عهرهبو توركو فارسدا. نوسینی به زمانه كهی خوی نهك هیچ كهس پهری پی نهدا، بگره بهتاوان حهساو بی؟ ئه گهر سواری سهری خوی بی و لهسهر كوردی نوسین سوربی؛ کی ئافهرینی لی دهكا؟ کی كتیبه كهی لی دهكری؟ بهچی بژی؟ بهچی جیگهی له كوومه لگادا خوش بكات؟ دهپیناوی كوردی نوسین دا بیگرن. کی به لهسهری وهجواب بیت؟ كوردی خزمی؟! ئهوان بوخویان لهچالدا ن پیوستیان بهخه لکی ههیه دهستیان بگری. رهنكه ئیستا له بهرخوتهوه بیرسی: گهلو ئیمهش وهك عهرهبو توركو فارس موسولمانین، خاون برؤا به قورعانین. بوچی ئیمه زمانمان لی قهدهغهیهو ئهو برا موسولمانانه بهزمانی خویان دهنوسن قهیدی نیه؟!

وهرامه كهشت ئهمهیه:

دهستوری ئیسلامی بهراست كه قورعانه دهلی: موسولمانان بران. پیغه مبهری خودا فهرموی: ههرگیز عهرهب له ناعهرهب زلتر نیه. کی له گونا ه به پاریزتره له لای خودا بهریتتره. سهلمانی فارسی ناویك، كهس نه ناس و روت و پتخواس كویلهی زهلامی جوله كه، لای پیغه مبهر له خزمه نیزیکه کانی بهریتتر بو. فهرموی سهلمان كهسی منه.

له دواي كوچی پیغه مبهرش ههتا نیزیکه کی چل سالیك كهس گوئی نهددا به نهژاد، به خوین، به نهجیمی و نانهجیمی. ههر له خوا ترسان مەرچبو بو گهرهویی و قهדר و حورمهت. بهلام به ههزار داخهوه ههر لهو ساوه حوكم كهوته دهست بهری ئهمهویه كان و پادشایهتی به كهلهپور له ناو ئیسلامدا دامهزرا. برایهتی گهلانی ئیسلام توایهوهو بهناخی ههردا روویه خوار. كار بویه زوردارو بی زور. ههر كهس، ههر تیره، ههر بهری دهسته لاتی وهدهس كهوت خوی و خزم و هاونهژادی بلند كردو وهكو ئاژهل له هاودینه نامویه کانی دهروانی. خهلیقه کانی ئهمهوی ئه گهر تهرمیکیان بدیا، دهیان پرسی: کی به؟ ئه گهر دهیانگوت قورهیشه، هاواریان ده كرد خزمهرو. ئه گهر بیان گوتا عهرهبه، دهیانگوت له هوژ كهمی كرد. بیانگوتایه عهرهب نیهو موسولمانه، دهیانگوت ها، مالی خوایه دهیداو دهشی سییتنهوه.

دراو خوش بی و مهلا خوش بن؛ درو كردن بهزمانی پیغه مبهروهو به بوختان ههدیت ههلبهستن، له توله كه ههزرا نتر بو. گوتیان پیغه مبهر فهرمویه: خوا له ناو جانهمر اندا، ریزی له بابیه ئادهما. له زارو زیچی ئادهما، هوژی عهرهیی ههلبازارد. له ناو ههمو هوژی عهرهب، قورهیشی زور پهسند

کردو کردیه گه‌وره‌ی به‌ره‌ی مرو.

گوتیان عهره‌ب ده‌گهل ناعهره‌بدا هاو کوف نیه. واتا ته‌گهر ژنیکی ده‌شته‌کی عهره‌ب، میژد به یه‌کی وه‌کو ته‌بوعه‌لی سینا بکا دروست نیه. چونکه پایه‌ی ژنی عهره‌ب زور له‌ویله به‌رز تره. گوتیان پی‌میرد له‌ناو گورد، به عاره‌بی مردوی ناعهره‌ب ده‌وینن، جا با مردو کوئه ترکیکی بیلمه‌ز بی. گوتیان له‌روژی قیامه‌تا هه‌مو که‌سیک ده‌بی عاره‌بی بزانی دنا به‌ش‌ه‌ق ده‌ری ده‌کهن. گوتیان، گوتیان... و...

کاری خو به‌زل زانین و نه‌ژاد په‌رستی عاره‌بی خاوه‌ن ده‌سته‌لات، ههر به‌وه‌نده‌وه نه‌وه‌ستا که بلێ: ده‌بی به عاره‌بی فی‌رین و به‌س. گوتیان: ههر‌کس بزوی وایی ده‌توانی به‌زانست و خوا په‌رستی بگاته ریژی عاره‌بان. کافر ده‌بی و نیویان لی ده‌نیین (شعوبی). و له‌سه‌ر شه‌و تومه‌ته گه‌وره بش کوژرین، به فی‌رو درون.

جا وه‌ختی حال شه‌و حاله‌بی و دنیاو دینی هه‌مو که‌سیک، به عاره‌بی نوسین به‌ندبی و به عاره‌بی گوتن بزوی له‌قه‌برو قیا مه‌تیشمان دا، عاره‌بی نه‌زانین لال‌بین؟ چون ده‌کری گله‌یی بکه‌ین که فلان‌کس بوچی نه‌یگوتوه عهره‌ب نیم. یان فیسار‌کس بو به‌زمانی خوئی نه‌نوسی؟! جا نه‌ک ههر کورد بگره هیندی و فارس و ترک و شه‌فسانی و گهلانی تریش، که ژیر چه‌پوه‌کی عهره‌ب بون؛ خوئیان و زمانه‌که‌یان له‌بیر خوئیان بر‌دوتوه‌وه به‌خته‌وه‌ریان شه‌و که‌سه بوه که بتوانی خوئی وا به عهره‌ب نیشاندا که به عاره‌بی بزانی - هیچ نابی پیمان سه‌یر بی که پیاویکی زاناو دانای وه‌ک صاحبی‌بی عه‌ب‌باد که له‌چه‌رخ‌ی چواره‌می کوچی دا ژیاوه؛ بلێ ناروانمه‌ ئاوینه چونکه بی‌جمی ئیرانیه‌کم نیشان‌ده‌دا، بی‌زم له‌خوم ده‌بیته‌وه. یان شیخ محمدی زاهید، که نازناوی تاج‌العار‌فینی هه‌بوه و باپیری شه‌و شیخ حیسام‌الدین چه‌له‌بیه‌بوه که مه‌ولانا جه‌لال‌الدین له‌مه‌ئوه‌ی پیی هه‌لده‌لی، له‌هوزی گاوانی کوردو له‌سه‌ره‌تای چه‌رخ‌ی شه‌شه‌میندا ژیاوه. فه‌رمویه‌تی: «شه‌و کورد بوم و ههر کردیه روژ بوم به عهره‌ب».

هه‌ولدان بو بونه عهره‌ب، یان فی‌ربونی زمانی پاراوی عهره‌ب که قورعانی سه‌رین‌چاوه‌ی دینه‌که‌مان به‌و هاتوه. شه‌وه‌نده کاریگر بوه، که یه‌کجاری خو‌مان له‌بیر به‌ریته‌وه که‌س ئاور وه سه‌ر زمان و ره‌چه‌له‌ک و نه‌ریتی نه‌ته‌وایه‌تی نه‌داته‌وه.

ته‌گهر له‌پاش نه‌مانی عه‌ب‌باسیه‌کان و نه‌ژاد په‌رستانی عاره‌ب؛ گهلانی فارس یان تورک یاخو موسولمانانی تر، ده‌پال عاره‌بی فی‌زبوندا، زمانی زگ ماکی خوشیان ژیان‌دوتوه‌وه ههر خزمه‌تیا‌ن به‌زمانی قورعان کردوه. به‌و زمانه‌ی که عاره‌بی نه‌زانه‌کان زانیویه قورعانیان بو ته‌فسیر کردن. حم‌دیس‌یان پی وهر‌گیراوه، هه‌لبه‌ست و په‌خشانه‌کانیان، با به عاره‌بیش نه‌بویی ههر باسی خودا ناسین و قورعان به‌پیروژ زانین بوه. که دیتوشیانه ئیمانیان به‌ده‌کار کرنی زمانیان له‌ده‌ست ناده‌ن. هیدی هیدی میژوی نه‌ته‌وایه‌تی خوئیان، ته‌ده‌بیاتی میراتی رابردوه‌کانیان. هیناوه‌ته سه‌ر کاغه‌زو شناسنامه‌ی سه‌ره‌بخویی نه‌ته‌وه‌ی خوئیان سازداوه و پی بونه پیاو.

به نام بهناشكوری نالیم! ئیمه‌ی کوردی موسولمانی به‌سته‌زمانی همیشه ماف پی‌ئسێل کراو، قهت عاسمانی ساومان نهدی. شه‌شه‌کان یان ره‌مه‌زان بو. به‌شمان هه‌ر ژهمی بی‌تان بو، ئاغا‌کامان شه‌گه‌ر عه‌ره‌ب یان تورک یاخو فارس‌بون، هه‌رچه‌ند به‌ده‌م گوتویانه: ئیمه‌ برای دینی‌تان و موسولمانین و هه‌مو په‌یره‌وی قورعانین. له‌راستی‌دا خواردویانین. ته‌نانه‌ت زمانه‌که‌شمان له‌لای شه‌وان بو‌یه‌ مایه‌ی گونا‌ه‌باری. کورد هه‌رگیز له‌هیچ کاتی‌که‌دا له‌ ژیر حوکی شه‌و موسولمانه‌ جوانانه! نه‌ی وێراوه‌ ته‌فسیری قورعانی خوداش به‌زمانی کوردی بنوسی. چجای باسی ژان و کوانی ده‌ردی ژیره‌سته‌یی و په‌ستی و دادو هاوار له‌ده‌س برایی هاودین به‌ زمانه‌ خواپیداوه‌که‌ی له‌ باره‌گای خودا رانی. کورد شه‌گه‌ر پی‌ خویندرا‌بی، هه‌رگیز به‌ زمانی خو‌ی نه‌بو. زمانی خه‌لکی خویندوه. شه‌گه‌ر جه‌وه‌ه‌رو هونه‌ری له‌پال خو‌ی‌دا شک‌بردوه؛ ناچار‌بو به‌زمانی له‌خو‌ی بی‌گانه‌ نیشانی‌دا. شه‌و کابرایه‌ی له‌به‌ر حوکی فارس یان تورک یان گه‌لی‌کی دی‌که‌ دایه‌و جگه‌له‌ زمانی ئاغا‌که‌ی، زمانی‌تر ره‌واج و به‌وی نه‌ی. شه‌گه‌ر به‌ته‌مایێ بزوی مایه‌ی بزوی په‌یدا‌کا. گه‌ره‌ک به‌زمانی ره‌واج‌دار ره‌مینێک بو‌خو‌ی په‌یدا‌کا. وا ده‌بینین که‌ هه‌زاران له‌نوسه‌رو هونه‌رمه‌ندانی به‌چکه‌ کورد، له‌ فارسی و ترکی و عه‌ره‌یی و ته‌نانه‌ت روسی نوسیندا، خاوه‌ن ناو‌ن و له‌ زمانه‌ زگ‌ما‌که‌کشیان به‌ش برا‌ون.

به‌لێ شه‌و داگیر که‌رانه‌ موسولمانه‌ به‌ده‌مانه‌ و یستویانه‌ گه‌لی کوردمان، که‌ خاوه‌نی کوردستانه‌ بتوینتوه‌و توانه‌وه‌شی به‌نه‌مانی زمانیه‌تی. تا بتوان کوردستانی داگیر کراو به‌یه‌ک‌جاره‌کی قوت‌ده‌ن و مال‌خوراو به‌کو‌ی زو‌خال بی.

به‌نام خواستی خودای گه‌وره‌، ده‌گه‌ل و یستی شه‌و گه‌له‌ کوردخورانه‌دا، یه‌کتریان نه‌گرتوتوه‌وه‌. له‌ هه‌ر ده‌ورو زه‌مانی‌که‌دا، له‌ کوردستان چه‌ند کوردیکی وا هه‌لکه‌وتون؛ که‌ به‌ زمانه‌ خودا پیداه‌که‌ی خو‌یان، به‌ شیعری ناسک و پاراو، له‌ به‌ر خودا پاراونوه‌وه‌ ئاسه‌واری بایه‌خ‌داری وه‌هایان لی به‌جیماوه‌ که‌ به‌ لا‌ف‌و‌ی زۆرداران نه‌رو‌خواوه‌ هی‌نده‌ خو‌ش و دل‌بزو‌ین بون، گه‌لی کورد له‌ناو دل‌یاندا هه‌لیان گرتوه‌و سینه‌ به‌سینه‌و ده‌ستاو ده‌ست، باب به‌ روله‌و پیاو به‌ نه‌وه‌ی خو‌ی شه‌سپاردون. به‌لگه‌ی مان و نه‌توانه‌وه‌ی زمانه‌که‌ له‌ناو شیعرو ئاسه‌واری شه‌و چه‌ند کورده‌ بلیمه‌ته‌، گه‌یشتوته‌ ده‌ستی ئیمه‌و ئیستا زۆر به‌ شانازی ده‌لێین: ئیمه‌ش خاوه‌نی زمان و شه‌ده‌بیاتی گه‌شه‌دارین و ده‌توانین به‌ خو‌مان بیژین: ئیمه‌ش چتین...

یه‌که‌ له‌و پیاوه‌ که‌له‌پیاوه‌ به‌ناوه‌نی که‌ بونه‌ هو‌ی نه‌کو‌ژانه‌وه‌ی بلیسه‌ی گرتی به‌تینی زمانمان، شیخ شه‌حه‌دی جزیری بو. شه‌گه‌ر له‌ نیوه‌ به‌یتی‌کیا فهرمویه‌تی: «شه‌و‌چرای کوردستانم» زۆر دوروسته‌و هیچ گومانی تیدا نه‌ی.

شه‌و شه‌و‌چرا تیشکه‌مه‌ری که‌ خودا له‌ رو‌ژگاریک‌دا، بو‌ گه‌لی کوردی نارده‌وه‌؛ له‌سی لاوه‌ تیشکی‌داوه‌و تاریکی له‌سه‌ر ره‌واندو‌ین. یه‌که‌مینیان، خودا ناسینی به‌راستی، که‌ ناومان لیناوه‌ عیرفان. دو‌هه‌مینیان، شیعری ته‌ری دل‌دارانه‌ و اتا غه‌زه‌ل. به‌شی سه‌ه‌م، هه‌رچه‌نده‌ خو‌ی شه‌و

نیاز هشی نه بوی. ده کار هینانی زمانی خودا پیدای خو به تی که کوردی بهو زمانه که ی به شیعی ناسک و دلگر بو هه لگرتین. چونه لهنا و هزاران و هزاران کوردی خویندموار، که هامدموری جزیری بون؛ شه پیاو و بزیاری داوه هه لبهستی به کوردی بلی و به لگهی هر گیز نهمردنی لهنا و دلی ههمو کوردی خوا پهرستا که بیناسن تو مار بکا؟

و هرامه که ی زور هاسانه. مه لا له قورعان و حمدیث شارهای بی هاوتا بو. زانیو به تی خودای گه و ره هر وه که عاره بی دهگا، لهو زمانه کوردیهش دهگا که خو ی به بنده ی به خشویه. رازو نیاز ده گهل خوادا، به هر شیوه و زمانیک بی فخری نیه.

مه لا له پله ی عیرفاندا گه یشتوته چله پوپه، ده گهل خودا تیکهل بو به فرموده ی شهولیا یان، گه یو ته و هه توله وجود. عارف که گه یبه شه و پایه، تیر دنیا و قیامت و خوشی و ناخوشی و هه زاری و سامان داری، لای شه و نرخی پوشه کایه کی نامینی. له هر چیه کی راده مینی خودای تیدا به دی دهگا. وه کو حافظ پیمان دهلی:

له مه یخانه ی مه جوسان روشنی خواهاته بهر چاوم ده بر وانه چتو تیشکی له کویدا خو ی نیشانداوم
مه لا له شیعی رکیا دهلی:

مینته ت ژ خودایی کو به به دی خو مه لایی ٹیکسیری غمی عیشق نه دینارو درم دا
کسی که سوپاسی خوا دهگا له جیگهی دینارو درم، ٹیکسیری شهوینی هه یه، کی ده توانی
حوکمی لی پکا واههسته یان و دانیشه.

دهبا بزاین شه و شهوینه پاک و به نرخی و هیژایه ی یه کسره یا دوسره بو؟ واتا شهوینی خودابو، یان دلدار ی کیژیک ی خه لکی دنیا بو. یان هر دولا؟ ... شه و کسانه ی له عیرقان زور شارمه زابون و له هر چی سرزه مینی بی ته کیونه و هه سفر تا پا هر بو خودابون. لایان وایه شه و ریواره ی که شه ریگه دژواره ده گرته بهری، ده بی خو ی بو تاماده بکات. ده بی دلی به شهوینی مهجازیه وه خه ریک بکا تا وا نهرمو ناسک بی، که بتوانی سوژی شهوینی خودا ییش وه خو بگری.

مهولانای رومی فرمویه: صوفی که عیشقی مهجازی نه چیشتی گایه کی میزه به سهره.
جامی دهلی: لایک داوای له پیایکی خودایی کرد، له عیرفاندا ماموستای بی. لی پرس ی:
هر گیز گیر و دهی داوی شهوینی جوانان بوی؟ گوتی: نه خیر. گوتی: برو بیه عاشق. شهوسا و هره تا به شاگردت و مرگرم.

مه لای شهمش، که بیگومان له عیرفاندا، مه لا جامی و مهولانای رومی به لخیشی بی راناگن.
لهو فیر که سهره تاییه وه، ملی لهو سه قهره ناوه. دلی داوه به کیژه کوردیکی نازدار که خوای گه و ره هر چی جوانیو هر چی نیشانه ی صه نه تی بی چون و وینه ی خو به تی بهوی داوه. کوره ی شهوینی مهجازی، دلی مه لای قال کرد و هه خشت و خالی سوتانده و دوباره دای رشتوته وه. تا به پاک و بهوپه ری تاماده ییه وه بجی به پیر شهوینی خودای تاکه وه لهو کر وه کر گاری بیته بهر چاوان و له جوگه وه بی هه لگه ری تا ده گاته وه بناوان و له سونگهی دلوپه تاو یک، ده ریا به چاوان بیینی. شهوسا

بۆ ھەتھەتايە تېكەل بە ھەريا يېتەمەو بەرمە بەز نەگەرېتەمەو.

ئىستا بۇمان ھەردەكەو، كە بۇ مەلا ھەستى گەرمى ھەرونى خەو بە كوردى بۇ ھەندوينەمەو. ھېچ گا چاوى لەمە نەبەو، رېزو قەدرى لە سايەى نوسىنەكانى لە لای خەلەك بۇ پەيدا بى. مالى دنياو ئافەرىمەو بارەقەللاى خەلەكى لەلای ئەو ھېچ نەرخى نەبەو. لە رېزى ئەو كەسانە بۈە كە دەلېن ماناى ئايەتى «ھەردوك سۆلەكەت فرى دە» كە خوا بە موساى ھەرمەو. واتا دنياو قىامەتېشت لەبېر بچى. نە بۇ بەھەشت چۈن خواناس بە، نە لە ترسى جەھەندەمى. نە بۇ قەدرە رېز لە ژياندا. ئەو ئەويندارى خۇدايەو؛ خواش لە كوردىكەى تى دەگا. بە روالەتېش ئەويندارى كېزە كوردىكى جوان چاكە. كە صەنەتى يارى گەورەى، لە روخسارى ئەودا دېوہە پىي ھەلەلەى... بە كېزە كوردە ھەل دانېش خۇناشى بە كوردى نەبى. دەبى ھېچ نەبى بە خەيال لەلای وابى ئەگەر يارە دنيايەكەى، نالەى دلى ئەو بېسى، كەمىك لەزۆرىك تى بگا. بۆيەش دەلېم: يارى دنياى بە روالەتى. چۈنكە سەرلەبەر دېوانى شىعرى مەلا بېشكىنى ھەمەو شىعرەو ھەلبەستىكى، ھەم غەزەلە ھەم عېرفانە. وەھاي ئەم دۈە لېك داوہ كە نازانى مەبەستى سەرەكى كامە. واتا ئەوينى مەجازى وا بۆتە عېشقى ھەقىقى، كە ھەرگىز لېك ھاوېر نەبون. لە مەنزەلگەى وەھدەتول وجودىشى دا، خۇداى لە تېشكى روخسارى ئەو كېزە كوردەدا دېوہ. دەيسا با مەلا بناسىن...

مه لای حسیری :

عارف شاعری پایه بزدلی کورد .

چەندین چەرخی ناوی ئەو خواناسە گەورەو شیعەرەکانی، لە چوار قورنەیی کوردستاندا، بە سەردەمو زارانمەو. شەوانی هەینی لەمزگەت، لە کۆبونەوهی دەروێشان، لە تەکیەکان، لە بەزمی مەولودنامەدا، شیعری مەلا گوڵی سەر سەلهی جڤاتە.

هەمو کوردیکی خۆبەندەواری خودا پەرست؛ ناوی ئەو پیاوێ خواناسەیی، لە دڵدا جی کردۆتەو. بەلام تا ئەم ئاخرو ئۆخریانەش، کەس ئاوری وەسەر ژینامەیی ئەو شێخە نەداوەتەو. لە سەرەتای ئەم چەرخیوە، جاروبارە لیرو لەوی، چەند کەسیک بووی تیکۆشاوان، کە بیناسن و بزائن کەنگی ژیاوێ و چۆن ژیاوێ. جا چونکە زۆر درەنگ بووی چون، ژینامەیی ئەو پیاوێ گەورە، هێند ئالۆزو پڕگەری و گەرنجک بوو؛ کە زۆری زانایی دەوی تا باش بۆمان ئاشکرای. مەلا کەیی ژیاوێ و چۆن ژیاوێ کەیی هاتۆتە سەر دنیاوێ و کەیی کۆچی دوايي کردو؟...

بەگشتی ئەو نوسەرانی کە دەربارەیی مەلا دواون. لە سەر ئەمەندە پێک هاتون: کە ناوی «شیخ ئەحمەد» بوو خەلکی جزیرو بۆتانە، کە شارێکە لە کوردستانی تورکیا و کەوتۆتە بن چیاي جودی. ئەو جودیەیی کە گەمییە نوح پێغەمبەری لی گیرساوێ و ناوێ کەیی لە قورعان داوە.

لە سەر ئەمەندەش پێک هاتون، کە نازناوی لەشیعدا، جارجار مەلا، جارجار مەلی، هێندێک جاریش «نیشانی» بوو. مەلا و مەلیکەیی ئاشکران؛ کە بە مانای زانا لەعێلمی عەرەیین. بۆ نیشانی بەکەشی دەلێن: نیشان یان ئامانجی تیرە، کە مەلا نیازی وابوو: بەتیری ئەوین پیکراوێ یان مەبەستی خالی سەر گوڤای یار بوو، کە کرمانجان بە خال دەلێن نیشان. واتا خوی بەو خالەوێ ناو ناوێ کە لە رومەتی سەلماوێ دیاری داو.

ئێتر لەسەر دیاری دانی دەورانی ژیاویی مەلا و هاتە دنیاو کۆچ کردنی، زۆریان قسە تێک گیراوە و لەسەر زۆرشت پێک نەهاتون.

ئەوا ئێمە هەرچی میژو نوسەکانی خوویی و نامۆ لەو بارەوێ نوسیویانە، بۆ ئێوێ دەگیرینەو.

بیرو برّوای هه‌زارانه‌ی خوشمانتان له‌بهر دانه‌نین. به‌هومیڤم که ئیوه‌ی خوینده‌واری زیر، بتوانن ژینامه‌ی مه‌لا له‌و ناوه‌دا رون که‌نوه. ماموستا عه‌لاه‌الدینی سه‌جادی، خوا ده‌س به‌عومریه‌و بگری. له‌میژوی ئه‌ده‌بی کورددا، زوربه‌ی برّوای جوړبه‌جوړی میژو نوسانی پیشه‌خو‌ی تو‌مار ده‌کا. که‌ بو‌تانی راده‌گو‌یزم:

له‌زیرناوی جزیری‌دا ماموستا عه‌لاه‌الدین، ژماره‌ی ۱۴۰۷-۱۴۸۱-ی داناوه‌که‌ وادیاره لای‌وابوه، له‌ چهرخی یازده‌ی میلادی، مه‌لا ژیاوه، واتا به‌و سه‌سابه‌ ده‌بی، ته‌مه‌نی حه‌فتاو چوار سال رابردی‌ جا مردبی. ئهم جار هاتوه‌ زو‌ر ره‌نگین‌و سه‌نگینه‌نه، پیشه‌کیه‌کی ده‌رباره‌ی مه‌لا نوسیوه، که‌ له‌ راستی‌دا زو‌ر جوانه‌و له‌پاش ئه‌و پیشه‌کیه‌ ده‌لی: بولیولی سه‌رچلی ئهم داستانه، ناوی شیخ ئهممه‌د، کور‌ی شیخ محمه‌د. له‌ جزیرا بو‌تان «گ‌زرتادوق‌ردو» هاتوته‌ دنیاوه. هه‌ر له‌و شاره‌ش مردوه.

به‌لام هه‌رچه‌نده‌ وه‌ک گوتمان سالی بون‌و نه‌مانه‌که‌ی به‌ژماره‌ له‌بن ناوه‌که‌ی نوسیوه. که‌چی هه‌ر له‌م باسه‌ی خویدا، خودی استاد عه‌لاه‌الدین پیمان ده‌لی: لاپه‌ره‌ی میژوی ژیا‌نی شیخ ئهممه‌دی جزیری، زو‌رتاریکه‌. تو‌ژینه‌وه‌و وردبونه‌وه‌ی، زو‌ر وزانایانه‌ی ده‌وی. ده‌سا وامن بو‌گه‌یشتن به‌ ئامانجیک، هه‌رچی ده‌رباره‌ی ژیا‌نی شیخ ئهممه‌ده‌و نوسراوه. له‌ کتیبه‌ میژوه‌ که‌ی خو‌مدا کو‌م کرده‌وه. لام وایه‌ ره‌نگی‌ ئه‌وساکه‌ میژوی ئه‌ویاوه‌ هیزایه‌ تو‌زیک‌ باشتر رون بی‌ته‌وه. دو‌کتور به‌چ شپ‌و‌گو‌- به‌چ شپ‌و‌کو‌ ناوی نه‌ینی خوا لی‌ خوشبو، جه‌ لاده‌ت عالی به‌ر خانم له‌ کتیبی، «القضیه‌ الک‌ردیه‌»‌دا ده‌لی: مه‌لای جزیری، ناوی شیخ ئهممه‌دو خه‌لکی بو‌تانه. له‌ سالی ۱۱۶۰ میلادی‌دا له‌ شاری جزیرو بو‌تان مردوه، شیع‌ری زو‌ری له‌غزه‌لو الهیات‌و عرفان‌دا هه‌یه.

ماموستا ئهمین زه‌کی به‌گی، به‌ رحه‌مه‌تی. له‌ هه‌ردو کتیبه‌که‌ی‌دا واتا «میژوی کوردو کورده‌ستان»‌و میژوی خاوه‌ن ناوانی کورد «مشاهیر الاک‌راد»‌دا ده‌لی: مه‌لای جزیری ناوی شیخ ئهممه‌د. له‌ دوانیمه‌ی سه‌ده‌ی شه‌شه‌می کو‌چی‌دا، له‌روژگاری ده‌سته‌لانی عی‌مادالدین، که‌ فه‌رمانزه‌وای موصل بو‌ه ژیاوه. دیوانی شیع‌ره‌کانی خو‌ی بو‌ فه‌رمانزه‌وای (ته‌وریزی) که‌ ناوی، خانی خانان بو‌ه، به‌ دیاری‌و پیشک‌ه‌ش ناردوه. که‌چی هه‌ر ئه‌و میژو نوسه‌ش له‌ شو‌نیک‌ی‌تر فه‌رمویه: مه‌لا که‌وتوته‌ دوا‌ی جامی. واتا له‌ پاش مه‌رگی مه‌ولانا عب‌دالرحمانی جامی، مه‌لا ژیاوه. که‌ ئهم دو‌ ریوایه‌تانه‌ هه‌رگیز به‌ک‌تر ناگره‌نوه. چونکه‌ جامی له‌ چهرخی نو‌هه‌می کو‌چی ژیاوه.

ماموستا محمه‌دعه‌لی عه‌ونی ره‌حه‌مه‌تی. که‌ ناودارانی کوردی ئهمین زه‌کی به‌گی به‌ عاره‌بی وه‌رگیزاوه. ده‌رباره‌ی ژیا‌نی مه‌لاوه‌ چهند په‌راویزیکی هه‌یه. له‌ یه‌کی‌کدا‌وای نوسیوه: ئه‌و شیع‌رانه‌ی، که‌ له‌ دیوانی جزیری، ناوی سه‌عدی‌و حافظ‌و جامی تیدا‌یه. هه‌یچیان شیع‌ری جزیری نین. ئاوه‌کین‌و لاوه‌کی، هه‌روا سه‌ربه‌خو‌ ره‌گه‌ل دیوانیان خسته‌وه.

ماموستای رۆژ هه‌لات ناسی روس: ئوگست ژاپا له کتێبه ناوداره که‌ی‌دا، که به‌ناوی حکایاتی کورده، دهرباره‌ی جزیری ئیزی: مه‌لا خه‌لکی جزیری ئینو عومه‌ره، له ده‌ورانی عیبادالدینی زه‌نگی‌دا، واتا له‌نیوان ساڵانی ٥٤٠-٥٥٦ دا ژیاوه. ماموستا عه‌لا‌الدین له یه‌که‌م چاپی میژوی ئه‌ده‌بی کوردیدا، له‌رویه‌ر ١٦١، بای‌داوه‌ته‌وه سه‌رباسی ماموستا عه‌ونی و فهرمویه: به‌رله‌وه باسی ژینامه‌ی مه‌لای جزیری ته‌واو که‌م. چه‌ند به‌یتیکی گران مه‌لای جزیریم، که خوم مانام نهد‌زانین، نارد‌ه میسری بۆلای ماموستا محمد عه‌لی عه‌ونی؛ که بۆمیان لێک بداته‌وه به په‌له بیان نیریته‌وه. مالم هه‌قه زۆر پیاوه‌تی ده‌گه‌ل کردم. رۆژی ٩٥١/٥/٤ وه‌رامه‌که‌م بۆهاته‌وه. جیا له مانای شیعه‌کان، دهرباره‌ی ژبانی مه‌لاش شتیکی نویی بۆ نویسیوم و فهرموبوی: ده‌میک ساڵه هه‌ر خه‌ریکه‌م که دهرباره‌ی ئه‌و شیعرانه‌ی له دیوانی جزیری‌داو، ناوی سه‌عدی و حافظو جامی ده‌هینی ده‌تۆژمه‌وه.

داخو راست هه‌ر هی مه‌لایون؟ یاخو به‌ناوی ئه‌وه‌وه خراونه ناو دیوانه‌وه. تا خواو‌راستان، له‌م ئاخ‌ر ئۆخ‌ریان‌ه‌دا، چاوم به‌ ده‌سخه‌تیک که‌وت که له‌ساڵی ١٣٢٢ کوچی‌دا نویسیویانه‌و له‌کوردستانی جه‌نوبی، ماوه‌ته‌وه. له‌پیشه‌کی ئه‌و ده‌سخه‌ته ژینامه‌ی مه‌لا نوسراوه. تیا ده‌لی: «شاعیری به‌ریز جزیری، هاو زه‌مانی سو‌لتان محمد فاتیحی عوسمانی بو. که وابو ئه‌بی جزیری، له پیاوه ناوداره‌کانی سه‌ده‌ی نو‌هه‌می کوچی ییت. ئیتر گومانم نه‌ماوه ئه‌و شیعرانه‌ی که تیاندا ناوی سه‌عدی و حافظو جامی هێناوه، هی مه‌لایه‌و لاوه‌کی و ده‌سه‌رخراو نین. دیسان ماموستا سه‌جادی له‌سه‌ر ئه‌م باسه‌ی خو‌ی ده‌رواو ده‌لی: رۆژه‌لات ناسی ئه‌لمانی فو‌ن هارتمان سا‌لی ١٩٠٤ میلادی، دیوانی مه‌لای جزیری که له برلین له‌چاپ داوه‌و به‌خه‌یا‌لیش وێنه‌یه‌کی سیمای جزیری کێشاوه‌و خسته‌یه‌ته سه‌ر به‌رگه‌که‌ی ئه‌ویش دهرباره‌ی ژبانی مه‌لا هه‌روه‌ک ژابای‌ی زانیوه. سه‌جادی له‌پاش ئه‌وه‌مه‌و باسو خواسه هه‌مه جو‌ره بو‌رو زۆره‌ی رای‌گو‌یزاوه. ئه‌م‌جا بو‌خو‌ی بیرو‌زای خویمان پێ ده‌لی و فهرمویه‌تی: مه‌لا له‌ناو قصیدیکدا، به‌یتیکی هه‌س، به‌م جو‌ریه‌:

گه‌ر لوه‌لوئی مه‌نئور ژنه‌ظمی ته‌ دخوازی وهر شیعی مه‌لی بین ته‌ به‌ شیرازی چ‌جاهت؟ گه‌لو، نیازی له‌ شیرازی، سه‌عدی بوه یا نه‌ حافظ؟ حافظ سا‌لی ١٣٩١ میلادی به‌ ره‌حمه‌تی خودا چوه. ئه‌گه‌ر مه‌به‌ستیش سه‌عدی‌یه ئه‌ویش خه‌لکی سه‌ی‌ده‌هه‌م سه‌ده‌ی میلاده. که وابو. ئه‌و ریوایه‌ته‌ی که گو‌تویه مه‌لا له‌ چه‌رخ‌ی دوا‌زه‌هه‌می میلادا له‌ دنیا ده‌رچو، پوچ ده‌رده‌چی. له‌ لایه‌کی تریشه‌وه، وا ده‌زانین که مه‌ولاتا عبدالرحمانی جامی، سا‌لی ٨٧٧ کوچی (١٤٧٢ میلادی) له‌ کوردستان راب‌رده‌وه له‌ هه‌ولێره‌وه ره‌دبو‌وه بو‌ حج چوه. له‌ باسی سه‌فه‌ره‌که‌ی‌دا. له‌ شو‌یتیکدا فهرمویه‌تی: له‌ جزیر چومه‌ دیاری پیاوی پیر. نیوه‌ پیاویکی دیش هه‌بو له‌ حه‌ریر. وا دیاره‌ پیره‌ می‌رده‌که‌ مه‌لای جزیری بویی و له‌و کاته‌ش‌دا، عه‌لی حه‌ریری له‌ تافی جوانی‌دا بوه، بویه به‌ نیوه‌پیاوی ناوده‌باو ده‌بی جامی ئه‌و دو که‌سه‌ی به‌که‌یفی بویی، بویه باسی کردون.

خو دیاریشه تا پیاو له تمه‌نی شیخت سالانه تی نه‌پهری، به پیره‌میرد ناوی نابهن. که وایی ده‌بی ده‌وروبه‌ری سالی ۸۲۰ ی کوچی پی نایته سهر دنیاوه. یان توزی که‌متر، یا زیاتر. خو ته‌گهر ته‌مین زه‌کی به‌گ، به‌لگهی ژبانی جزیری، له چهرخی شه‌شه‌می کوچی دو به‌یتی ناو دیوانه‌کس. که به‌خه‌یال لای وایه دوزیویه‌ته‌وهو بی‌گومانه. ئیمه ده‌لین: نه‌ی‌پیکاوه و لهم دوبه‌یتهی نه‌زانیه. با بزاین چو؟!

مه‌لا له‌شوینیکا فه‌رمویه:

ئه‌ی شه‌ه‌نشاهی موعه‌ظهم حق نیگه‌ه‌داری ته‌بی

سوره‌یی «انافتحنا» ده‌ور ماداری ته‌بی

له‌ شوینیکی تریشا، له‌ سهره‌تای قه‌سیده‌یه‌کا ده‌لی:

خانی خانان لامعی نه‌جماته ههر پرتور بی که‌شتی یا به‌ختی ته‌ ئه‌ز بایی موخالیف دوربی ته‌مین زه‌کی پی داده‌گری، که‌ ئه‌م شه‌ه‌نشاهه‌ زه‌به‌لاحو ئه‌و خانی خانانه، له‌ زه‌مانی ده‌سه‌لاتی ته‌تایک عی‌مادالدین زه‌نگی‌دا، که‌ فه‌رمانره‌وای موصل بوه، له‌ ته‌وریز حوکی کردوه. مه‌لا ئه‌و دو به‌یتانه‌ی خو‌ی ده‌گهل دو قه‌سیده‌که‌دا بو خانی خانان ناردوه. ته‌تایک عی‌مادالدینیش، له‌ چهرخی شه‌شه‌می کوچی ژیاوه. که‌ه‌وابو مه‌لای جزیریش ده‌بی خه‌لکی ئه‌و چهرخه‌ بی.

ماموستا ته‌مین زه‌کی به‌گ، هیچ بو‌ی رون نه‌کردینه‌وه؛ ئه‌و خانی خانانه کی‌بوه؟ که‌ی له‌ ته‌وریز به‌و ناوه‌ حاکمیک هه‌بوه؟ مه‌لا کاری به‌ خانه‌که‌ی ته‌وریز چیه‌؟ تا به‌ شیعیر باسی بکا. ته‌م‌جار ئه‌م واتهی شاهه‌نشاهه‌ ههر بو‌ شیره‌ کولله‌ی خه‌لکی ئیران، بو‌یته‌ نازناو، ههر‌گیز خانی والی ته‌وریز، نه‌ی ویراوه‌ به‌و ناوه‌وه‌ خو‌ی نیشان‌دا. ئیمه‌ ده‌بی بو‌ ناوی خان له‌ تورکیا پتر بروانین تا ئیران. بو‌ نمونه‌ بو‌چی نابی مه‌به‌ستی مه‌لا له‌و خانه، سولتان محمد خانی فاتح‌بی که‌ له‌ سالی ۸۵۵ را تا ۸۸۶ سولتانی ته‌سته‌نبول بو‌وه‌ ناوی خه‌لیفه‌ی ئیسلامی له‌خو ناوه‌؟ یان بو‌چ سولتان بایه‌زید خانی دوهم نه‌بی که‌ ۸۸۶ چو‌یته‌ سهر ته‌ختی پاشایی و تا ۹۱۲ ی کوچی ماوه‌ته‌وه. ته‌گهر ههر‌بش‌لین شاهه‌نشاه، مه‌به‌ست حاکمی ئیرانه؛ خانی ته‌وریز ته‌و ناوه‌ی لی ناوه‌شه‌ته‌وه، بو‌چی نه‌لین مه‌به‌ستی مه‌لا له‌و ناوه، سولتان حوسین بایقرايه که‌ له‌ ته‌یموریه‌کان بوه‌ له‌ چهرخی ۹ تا سهره‌تای چهرخی ده‌یهم به‌سهر ئیران را ده‌گه‌یشت؟

جا وه‌ك ماموستا سه‌جادی، لهم بو‌چی و چده‌بیانه‌ی هه‌له‌د کرینی؛ وا ده‌نوینی که‌ ده‌بی، به‌ هه‌مو به‌لگان، جزیری له‌ چهرخی نوهم له‌ سالانی نزیک ۸۱۱ دا هاتیبته‌ ناو ژبانه‌وه‌ له‌ ده‌وری ۸۸۶ دا به‌ رحمه‌تی خوا شادیو‌ییت. ته‌م‌جار ماموستای سه‌جادی، بو‌ پوچاندنه‌وه‌ی ئه‌و قسه‌ی که‌ و‌تراه: مه‌لا له‌ چهرخی شه‌شه‌م‌دا باوی بو‌وه‌ ههر له‌و چهرخه‌م‌دا مردوه. به‌لگه‌یه‌کی تری هه‌یه، که‌ به‌راستی جی سهرنجه. ده‌لی: ته‌گهر چاو‌یک به‌ کتیبو په‌راوه‌کانی ده‌ورانی پیش مغولاندا بخشین، له‌ هیچ شوینیک توشی وشه‌ی مه‌لا نابین. پیاوه‌ گه‌وره‌کانی دینی و هه‌زانه‌کانی ئاینی، نازناوی خواجه‌یان هه‌بوه‌ یان پی‌یان گوتون: مه‌ولاتا.

مغوله‌كان كه ولّاتی موسولمانانيان گرتوهو خويان بونه همه‌كاره، به‌پياوې زاناو ربه‌ري ديني خويان گوتوه؛ لا‌ما. دياره هميشه ژر ددهستان، ده‌بانه‌وي له همه‌موشت لاساي خاوه‌ن ده‌سته‌لاتان بكه‌نمه. نه‌وانيش به‌خواجه‌ي خويان گوتوه لا‌ما. ورده ورده دو پارچه‌كه‌ي ثم وشه‌يه جيگه‌يان گوربوه‌ته‌وهو لا‌ما لي‌مان بوته‌ مالو مابه‌كesh هه‌لقر چينراوه‌و مه‌لا‌كه‌ي لي سازدراوه. جا نه‌گهر له‌پاش مغولان، هينديك كولكه‌ خوينده‌واري غه‌يره‌ عمره‌ب، پينه‌يان پيدا گرتوهو گوتويانه‌ ناوي مه‌لا، له‌ ميلكي عمره‌بانه‌وه په‌يدابو. كه‌ واتا پر. ياني نه‌گهر گوتيان مه‌لا وه‌ك پيني بلين پر له‌ عيلم دارمال له‌ زانستي وايه؛ به‌هله‌ چون. چونكه‌ عمره‌ب به‌ زانياران نالي مه‌لا. ناوي موللا له‌ناو عمره‌باندا هه‌يه، به‌ ماموستاي قوتابخانه‌ي منالاني جزمي عه‌مه‌ه‌ خوين دهلين و توزيك گالته‌ پي‌كردنيشي تيدايه.

سه‌جادي لعدواي ثم باسه‌ش له‌سهر وتار ده‌رواو ده‌لي: بو رون‌بونه‌وي ژينامه‌ي مه‌لا زورم حمل و ته‌قه‌لا دا. له‌ هه‌مو كه‌سه‌م ده‌پرسی. له‌ هه‌ر كه‌س هه‌ر چيه‌ كم ده‌يست دم‌نوسيه‌وه. له‌م پرسيارو تي‌كو‌شانه‌ زورانهم‌دا ده‌سنوسيكي ديواني مه‌لاي جزيريم وه‌ده‌س كه‌وت. كه‌ له‌ سالي ۱۳۲۸ كوچندا پياوې وه‌ناو عبدالقادي ثاميدي نوسيويه‌تي و له‌ پيشه‌كي ديوانه‌كه‌ ژينامه‌ي مه‌لاي جزيري به‌م جوړه‌ي‌دا دي‌نوسيه‌و:

جزيري ناوي نه‌حمده‌و فرزندى شيخ محمد. سالي ۱۴۰۷ ميلادي له‌شاري جزيري بو. له‌ناو بنه‌ماله‌يه‌كي هو‌زي بوختي، چاوي به‌ژيان هه‌ليناوه. بابو بايرياني مه‌لا هه‌مو شيخي سهربره‌مال بو‌ن و سهر به‌ شيوه‌ي نه‌خشبه‌ندي. نه‌محمد كه‌بيجوه‌ مه‌لا‌بوه. به‌ مندالي له‌لاي دوكي خوي خويندوه. به‌ لاوه‌تي وه‌ك هه‌مو فه‌قيله‌ي ديكه‌ي كورده‌واري. به‌ره‌و خويندن ده‌ر كه‌وتوه‌و گه‌ليك شارودي گه‌راوه‌و له‌زور سهرچاوه‌ي جوړبه‌جوړ، پاراو بو‌وه‌و ته‌مه‌ني سى‌ودوسال بو. كه‌ لاي مه‌لا «ته‌ها» ناويك، له‌ فيرگه‌ي گوندي «سترباس» ثيجازه‌نامه‌ي وه‌رگرتو له‌ گونديك به‌ناوي «سهربا» كه‌ نيزيكي دياربه‌كره، دامه‌زراوه‌و بوته‌ دهرس بي‌زي ديني. له‌ويشه‌وه‌ چوته‌ مه‌لبه‌ندي «حه‌سه‌ن كيف» و له‌وېش دهرسي گوتوته‌وه‌و زوري مه‌لاي پايه‌به‌رز، پي‌گه‌ياندون. له‌نه‌كاويك، تيري نه‌ويني خودايي، دل‌و ده‌روني پيكاه‌و قودره‌تي خوا له‌ چاوي كچه‌ كورديك‌دا خوي نيشاني مه‌لا داوه‌و له‌وسايه‌وه‌ بوته‌عارفيكي دلدار. يان دلداريكي خوداناسو سهره‌نجامي نه‌و نه‌وينه‌ دل ته‌زين و پرله‌تینه، كاريكي به‌سهر هيناه‌وه، كه‌ خوي و دنياو قيامتي وه‌لا ناوه‌و ده‌ستي له‌ ته‌دریس به‌رداوه‌و هه‌ر به‌ هه‌لو‌ه‌دايي ژياوه. تا له‌ سالي ۱۴۸۱ ميلاديدا، كه‌ حه‌فتاو چوارسال ژياوه‌و به‌ره‌و ژياني بي‌خه‌زاني دنياي هه‌رمان بارگه‌ي سه‌فه‌ري تيگ‌ناوه‌و له‌ شاري جزير ني‌ژراوه‌و هه‌تا ني‌ستاش گوري پرله‌نوري مه‌لا، جي‌زياره‌تي حه‌شاماته‌و له‌ لايه‌ن دلدارانه‌وه، له‌سهر قه‌بري گول‌بارانه. سه‌جادي پاش راگوزاني نه‌و ژينامه‌ هه‌مه‌جوړه‌و ليك‌جياوازو سهره‌و لې‌زو پر له‌ كو‌ستو هه‌ورازانه، كه‌ خوشي ي‌نمان ده‌فه‌رموي: زور چه‌تونه، قسه‌ي راستو نيگري‌مان له‌و ژينامانه‌ ده‌س كه‌وي!! به‌نه‌كاو يا ده‌داته‌وه‌و سه‌روسيماوو چيمو كه‌سمي مه‌لاي جزيري

باس ده کاو فەرموێه تی:

دمو چاوی سپی و سوربو، قەد زراو بو، چاوی گەشی ھەر پرشنگی بەری دەکرد، بروی رەشو کەوانی بو، توێلی تەسک و رومەتیککی پان و پور و ریشیککی سپی و تەنگ و خشیلانەو کە پوێه کی کورتی ھەبو.

رانک و چۆخە ی دەبەر دەکرد، ریشوی جوانی لە میژەرە کە ی ھەل دەبەست. ھەتا بلی، مەشرەف خۆش و قسە خۆش بو. ھەمو کەسیک خۆشی دەویست. لە دواڕۆژانی پیریشدا، کەوا ی شۆری دەبەردابو، زۆریشی لی دەوەشاو. ھەر دەگەری و قەلەندەری بیو خوی و نە ی دەکرا دەستی لی بەردا.

کەسیش نەبو لەو دەمدا بە کاکە سەجادی بیژی: ئەری قوربان، توێه کە ئیستاش نەت زانی، ئەو شاعیرە لە چەرخێ شەشەمدا ژیاو، یان لە سەدە ی نوێەمیندا. چۆت زانی رەنگی رانک و چۆخە کانی و ریشوی بادراوی شەدە کە ی وا باس بەکی؟ ئەو باسە ی کە تو لی دەکە ی، وا دەردەخا کە ھەزار جار شەرە کەوچکێان کردی و لە ناو حوجرە ی فەقیکاندا لە پەنا یە کتر نۆستێن و لەسەر بەشە نان و دوێه بەگژ یە کتری دا چوب و ئاشت بوئەو.

ئێتر ماموستا سەجادی، لەپاش ئەو وردە کاریانە! چەند چیرۆکی گۆی ئاگردانی لادیشمان، لەو بارەو بو باس دەکا، کە ئەمانەن:

مەلا تەمەنی سی سالی بو - واتا دو سالی بەرلە خۆیندن تەواو کردن - لەدی «دیرھان»، لە نزیک قەلای حەسەنکیف. دەچیتە سەر زەماوەندی ئیجازەنامە ی فەقی یەک. کیژو لاوانی ئەو ناوەش، ھاتونەوی کە لەو دیلان و بەزمدا بە سەیرانەو ھاو بەش بن. سەلما ناویک، کیژی حاکیم حەسەن کیف؛ کە ناوی مەلیک کامیل بو - دەگەل دەستە خوشکانی خوی، ھاتبونە سەیری ئەو بەزم و ئاھەنگە. مەلا کەسەلما دەبینی، بە یە کجاری ھەرچی چەند سال و زەمانە فیری بوە لەدەست ئەدا. بەزە یی خودای بی ھاوتا لە سیلە ی چاوی سەلماو دلی مەلا بو خوی دەباو یە کجارە کی لە بون و نەبونی دەکا. لە باری ئەوینداری دا، قەیسە شیتە کە ی عامیری و پیری سەنعان دەسک و گۆلیان لەدو دەکرد. ذکرو فکری شەو و رۆژی، ھەر بیر لە سەلما کردن و ھەر ناوی سەلما بردن بو.

لە سایە ی عیشقی مەلاو ناوی سەلما کەوتە سەر ھەمو زمانان و لە ھەمو دەرو گۆلانا ن، باس ھەر باسی چاوی سەلما و تاووتینی دلی مەلای دلداری بو. ئەم باسە گەیشتەو مەر. زور دلگیر بو. چون مەلایە کی ھەر جایی و ھەزارو بی کەسو بی ناو، ریی دەکەوی ئەوینداری کیژی من بی؟ ناوی لەناو حەشامەتا بزینگینی؟! مەلا بگرن تا بی کوژم. خیرەو مەندو کە یخودایان، تکیان بر دە بەر میرو تی یان گەیان، کە ئەو پیاو پیاوی خوا یەو لە خوا بەدەر کەس ناسی و ئەگەر ناوی سەلما دەبا، خوا لە چاوی جوانی سەلما ی کیژی تودا بەدی دەکا. میر بو راستی و چەوتی قسە ی لاگیرانی مەلا، دەکەوێتە ئەزمون و تاقی کر نەو. دەزانی وەک دەلین وایەو ئەو خواناسە حیا لە

خوا، چیتري به بیردا نایهو له په‌لەو هە‌له‌ی دنیایی و داوین پیسی و هه‌رزه کاری نه‌ک هه‌ر بیزارو به‌بیزه، بگه‌ره هه‌رگیز به دل‌شیا تی‌په‌ر نه‌بوه. واز له کوشتنی ده‌هینی تهنانت هیندیک کهس ده‌لین: میر مه‌لای لاواندوته‌وه بو ماوه‌یه‌ک له‌لای خوی حاواندوته‌وه دلی چۆته سه‌ر ئاکاری پا‌ک و له‌باری ئەو پیاوه‌وه به‌لینی داوه، کی‌زه‌که‌ی لی‌ماره‌کاو پارو درای داوته‌تی که بچی جلکی بو‌بکری و بو‌ک وه‌گو‌ی‌زی. مه‌لا به‌ پولی زۆره‌وه، روی کردۆته‌ شاری موصل. هه‌مو بازاری گه‌راوه‌وه به‌بی ئەوه هیچ بکری گه‌راوه‌ته‌وه‌وه پول‌که‌ی گیراوه‌ته‌وه. میر گوتویه: بو به‌ ده‌ستی وال‌و به‌تال گه‌راوته‌وه؟ مه‌لا له‌جوابا گوتویه: میرم، سه‌رانسه‌ری راسته‌ بازارو قه‌یسه‌ری موصل گه‌رام. هه‌زاران توپ کیمخواو خاراو خامه‌ک و مه‌خمه‌رو دارا و ئەتله‌س و ده‌سه‌ری سه‌رکه‌یی و سه‌ریو ئاوریشم دیتن. به‌لام هیچیان به‌ بر‌وای من شیاوی به‌ژنو و بال‌ای ته‌رزو ریکی سه‌لما نه‌بون. ئەو قوماشه‌ی، بو به‌ژنی سه‌لما ده‌س‌پدا له‌ هه‌مو دنیا‌دا نیه.

ده‌ماوه‌ده‌میش ده‌گیرته‌وه، که مه‌لا له‌ شاری جزیر ئیوارانه چۆته‌ ناو گورستانه‌وه و پالی وه‌کی‌لکی مه‌رمه‌ز داوه‌وه رازونیا‌زی دل‌دارانه‌ی ده‌گه‌ل خودای خوی کردوه. پیر‌ی‌نیکی جزیری، هه‌ر که مه‌لای دیوه‌ ده‌روا بو‌ گورستان؛ هه‌وی‌ره‌که‌ی خوی شایلاوه‌وه چاوه‌نۆری مه‌لا بوه، که‌ی کی‌له‌که‌ به‌جی دیتی. هه‌ر که مه‌لا به‌ره‌و مالان هاتۆته‌وه. ژنه‌ ده‌رفه‌تی هیناوه‌وه ئەنگوتکه‌ هه‌وی‌ره‌کانی به‌ مه‌رمه‌زه‌که‌وه داوه. کی‌له‌ مه‌رمه‌ز، که به‌تینی ده‌رونی ئەو ئەوینداره، وه‌ک ته‌ندۆری سو‌روه‌بوی نیل درای لی‌ هاتوه. نانه‌کانی بر‌ژاندوه. وا لی‌ره‌دا گرده‌وه‌کو‌یی سه‌جادی، که له‌ مه‌رمه‌زینامه‌ی مه‌لا، له‌ می‌ژوی ئەده‌بی کوردا هیناویه‌تی، ده‌بر‌ی‌ته‌وه.

کتی‌بی‌کی دیکه‌ش هه‌یه‌ به‌عه‌ره‌بی. به‌قه‌له‌می ئەحمه‌د کوری مه‌لا محم‌دی بو‌تانی زق‌نگی - مفتی با‌ژی‌ری قامیش‌لی - له‌ سو‌ریا. شه‌رحی‌که‌ له‌ سه‌ر دیوانی هه‌لبه‌سته‌کانی جزیری و ناوی ناوه: «العقد الجوه‌ری فی شرح دیوان الشیخ الجزری». وانا: گه‌ر دان‌ی گه‌وه‌هه‌رین، له‌ شه‌رح‌ی دیوانی شیخی جزیری‌دا.

نوسه‌ری کتی‌ب به‌ره‌له‌وه‌ مانای شیعه‌ره‌کانی مه‌لا به‌عه‌ره‌بی لی‌داتوه‌وه، ژینامه‌ی مه‌لای هیناوه‌ به‌عه‌ره‌بی کردویه‌ته‌ پێشه‌کی شه‌رح نامه‌که‌ی.

له‌ دوا‌ی ئەوه‌ که سو‌پاسی سه‌یدا غه‌لاه‌الدین ده‌کا. چونکه‌ به‌هه‌ره‌ی له‌ می‌ژوی ئەده‌بی کوردی وه‌ر گرتوه، ده‌لی: هه‌رچه‌ند مامۆستا سه‌جادی مالم هه‌قه‌ ره‌نجی زۆرینی کیشاوه‌وه بو‌ دۆزینه‌وه‌ی ژینامه‌ی جزیری، ماندوبوه‌وه گه‌لی‌ک شتی پ‌ر‌بایه‌خی ده‌س که‌وتوه. به‌لام من به‌ش به‌ حال‌ی خوم، هیچ سه‌بو‌ریم پی‌یان نایه‌و دل‌ تاوایان لی‌ ناخواته‌وه. ئەوا بو‌خوم، له‌ لی‌کۆلینه‌وه‌ی فره‌و پشکنینی شیعه‌ره‌کانی دیوانه‌که‌ی، شتی‌کم هه‌ل‌کراندوه. که‌ پێم‌وا یه‌ به‌ل‌گه‌ی راستن بو‌ دینه‌وه‌ی رو‌ژگاران‌ی ژینی مه‌لا و لی‌م رونه‌ که‌ من زۆر با‌شتر له‌ مامۆستا غه‌لاه‌الدین ئەم مه‌ته‌ل‌م هه‌ل‌ینایی‌و وه‌ستایانه‌تر بو‌ی جو‌بم. ئەم‌جا ده‌س پێ‌ده‌کاوه‌ ده‌لی:

مهلا له شونينك فەرمويه:

ژرەعنا نير گزين تهى مهستو خونريز زەمان بو عەهەدى جەنگ ئەنگيزى چەنگيز
لەجىيەكيش ناوى تەيمورى لەنگ دەبا. لە شيعريکيشدا دەلى:

ژ حافظ قوطى شيرازى، مهلا ئەر فيم بکى رازى. لە بهيتى ديش داگوتويه:

ژرەنگى سەعدى يو جامى.

کەوابو، مهلا بى گومان کەوتوتە دواى چەنگيزهوه تەيمورىشى جىهيشتوه، کە يەكەميان لە
٦٢٥ و دوهمينيان لە سالى ٨٠٧ کوچى فەراقى رەشى لى براوه. حافظيش جامى گوتەنى سالى
٧٩٢ ى کوچى لەدنيا کوچى کردوه. جاميش کە لە ديوانهکەدا ناوى هەيه دياره پيش مهلا
کەوتوه.

ئەو کەسانەى وتويانه، ئەو شيعرانه هين مهلا نين. وادياره لەويزهوانى و شيعر ناسين، کۆلەوار
بون. چونکە هەرکەس هەروا توژيک لە مرخو چيزهى هەلبەستەى مهلاى جزيرى تى گەيبى،
سور دەزانى کە ئەم شيعرانه هى مهلان و مافى کەسيان پيوه نيه.

هەرکەسيکيش شارەزاي فەرمودەکانى سەعدى و حافظو جامى بيت، زو تيدەگا کە مرخى
مهلاى جزيرى چەند لەوانهوه نزیکه و چەندە نرخى بو داناون. سەرەزاي هەمو ئەمانەش،
هەلبەستىکى مهلا هەيه بە عارەبى. لەسەر بەندەکەيا دەلى: يارامى قلبى بسهام النظرات. هيهات
نجاتى. ئەى ئەو کەسەى بە تيلەى چاو دلت وەبەر تيران داوم. تازه دەرناچم فەوتاو.

کيش و رەوتى ئەو هەلبەستەى تەواو لاساى هەلبەستىکى ماموستا ئەحمەد پاشايە، کە وەك
بوژيکى ناودار، هەتا سالى ٩٠٢ ى کوچى لە ولاتى ترکاندا ژياوه. مسيو ژاباو ئەمين زەکى کە
دەلین مهلا لە نيوهى چەرخى شەشەميندا ژياوه؛ ئەو ناوى عيمادالدینە لى تىک داون. ئەوان
هەردوک هەر عيمادالدینى زەنگى، فەرمانرەواى شارى موسليان ناسيوه. کە لە چەرخى شەشەم
ژياوه. بىستويانه کە وا عيمادالدين ناويک، دەگەل مهلا دوستى و شناسايى هەبووه شيعريان پىک
گوريوه تەوه. دەى کەوابو عيمادالدين هەريەکە. ئەويش لە بەرەى زەنگىيەو ئەتابەکىک بو لە
موسل. موسليش لە جزير نزیکه و رەنگه ئەو فەرمانرەوايه، دەگەل ئەو پياوى خودايە نيوانىکى
خوشيان بويت.

بەلام خوّم لە توژينهوهما، بۆم دەرکەوت، کە ئەو پياوێى بەو ناوهوه دەگەل مهلا شيعر
شيعرينى کردوه، ناوى زەنگى لى نەراوه. پى و تراوه عيمادالدینى جزيرى. گش لەميژو
شارەزايەک باش دەزانى، کە عيمادالدینى زەنگى کورى ئاق سەنقرناو بووه هەرگيز لە جزير
نەژياوه کە سيش هەرگيز پى نەگوتوه عيمادالدینى جزيرى. ئەوا عيمادالدینە کە: قت. دەچينه
سەر خانى خانان، کە ئەمين زەکى لای وایە فەرمانرەواى تەوريز بووه مهلا شيعرى بۆناردوهو بە
بەژن و بالای هەلدەلى. بەراستى ئەمەش هەلەيه... هەرچونکە ناوى تەوريزى لە شيعرەکەدا
هاتوه، هينديک لە ميژو نوسانى وەسەر تەلە پەراندهو.

ئەگەر ئىمە بە تەواۋى لە شارى جىزىرى بۇتان شەرەزەين، ۋەكو مىن بۇخۇم شەرەزام: زۆر بە
ھاسانى دەيزانىن، كە ئەو ھەلبەستە رەنگىنەى خانى خانانى تىدایە باسى فەرمان رەواى كوردى
شارى جىزىرا بۇتانە. بابزانىن بوچ:

شارى جىزىرى كەونارا، كە پاتەختى دەسەلات دارى كورد بوە. زۆر ئاۋەدانو زۆر جوانو زۆر لە
بارو تەيار بوە. ۋەك ئىستاش شۈنەۋارە كەى نىشان دەدا. ۋارشىكى بە ھەر چۈاردەورا كىشراۋە،
بەردى ۋارش لە مەزمەزى تاشراۋ بوە. بەشى زۆرى ئايەتەكانى قورغانى، لەو سەر بەردە
مەرمەرانە ھەلەكەنراۋە. سورەتەكانى فاتىحاۋ ئەنعام ئىننا فەتەخناۋ ئەو عەشەرەى ئايەتەلكورسى
تىدایە: زۆر زەق نەقارى كراون. كە زۆر بەۋەدم زانراۋون وىستۈيانە لەپىتى ئەو سورەتانە، خوا
شارەكەو موسولمانانى شارەكە، لە بەلايان بپارىزى. ئەگەر ھەلبەستە كەى مەلا بە وردى
بخۈيىنەۋە سور دەزانىن، كە مەبەستى لەشۈيى خانى خانانى جىزىرەىو مەبەستى لە خانى خانان
مىرى جىزىرو بۇتانە.

دەبرۋانە فەرەمۋىتە: «ئايەتەل كورسى ۋ ئەنعام ھەيكەلاتۇخى تەبن». يان فەرەمۋىە:
«سورەى ئومومول كىتاب مادارى ھەضرەت سورى».

ياخۇ لەو قەسىدەىە كە مىرى جىزىرى بە ناۋى شاھەنشای موعەظظەلم، ناۋ دەبا دەلى:
«سورەى ئىننا فەتەخنا دورو مادارى تەبى». كە ئەم ئايەتانە، دەگەيەنى لە دەۋرى ۋارشى شارنو
مەبەست شارى جىزىرەىە، ئەگەر مەلا مىرەكەى خۋى پەسند بىدو بە ناۋى خانى خانانو
شاھەنشای زلى ناۋبەرى، چى تىايە؟ بەلگەى ھەرە ئاشكراتر ھەر لەو ھەلبەستەدا ھەيە. لە
پەسنەكەى مىردا دەلى: «گەرچى دەر ئىقلىمى رابىع ھاتە تەختى سەلتەنەت». خۇ ديارىشە
جوغرافى زانانى پىشېن، درىزىۋ پانى زەمىنيان بە ھەو بەش دابەش كوردىو. ھەر بەشەى ناۋى
ئىقلىم بو. شارى جىزىر لەو دابەش دابەشەىدە. لەسەر ئىقلىمى چۈارەم بو. ئەمجار ئەو بەيتەى كە
ناۋى تەۋرىزى تىدا ھاتو، ھەر گىز ئەۋە ناگەيەنىت، كە روى قسە دەحاكى تەۋرىزى بى. نەخىر.
مەلا وىستۈيە لە خوا بخۋازى ئەو مىرە كوردەى جىزىرى كە رەۋاج بە ئىسلام دەداۋ فەقىۋ مەلاى
زۆرى ھەيە، دەرسى قورعانو ھەدىثان دەلئەۋە: خوا ھەر بالادەست تىرى بكاۋ دەلى: لە خودام
تەلەبە، تۈ كە لە شارىكا دەزى لە ئىقلىمى چۈارەم دايە، خاۋەنى ھەۋت ئىقلىمان بى. جگە لە ھەمو
كوردستان، تەۋرىزىش بىتە بەر ھوكت خاۋەنى مولكى خوراسانىش خۋى بداتە بەر دالەدى تۈ.
نە تەنى تەۋرىزو كوردستان لەر ھوكتى تەبن

صەد ۋەكى شاھى خوراسانى دەرۋارەى تەبى

دەبابزانىن عىمادالدینە كى بو، كەۋا ئەو چەند مىژو نوسە لە ناسىنى بە ھەلە چۈن؟! ھەتا سالى
ھەزارو پىنج كە شەرەفخانى بدلىسى، لە نوسىنى شەرەفنامە كەى بۇتەۋە. ديارە مىرىك لە جىزىر
ھەل ئەكەۋتوۋە ناۋى عىمادالدین بویت. چۈنكە ئەك ھەر لە جىزىرە، لە ھەر سوچىكى كوردستان،
بەر لە سالى ھەزارو پىنج مېرو دەستەلات دار بویت. شەرەفخان ناۋى نوسىۋە دەشەرەفنامەى ئاخیۋە.

دهيسا مينش له چهند ديواني دهسخته خه لکي جوراوجورا ديومه، که ټهو دوسته دي دهگل مهلا شيعر شيعري کړدوه، عيمادالدين جزيري يه.

له دهوراني شهره فحاني ميژونوسداو له سالاني هزار ههتا هزارو پينچ، ميري جزيرو بوتاني مير شهره في کوري ټبدال، له ميراني خانهداني نازيزان و باپيري بهر خانيان بو. ههروهک ناوي مير شهره فو بو، خان شهره فيشيان پي دهگوت.

مير شهره فحاني بدليسي له شهره فنامه کهي خويډا، زور به خان شهره ف هه لده لي: ده لي: زور پياويکي دهستو دل و دهر و ن پاکه. فقه ق و مه لاي زور خوش ده وين. زور مهره سه و مزگهوتي تازه ي له شاري جزير سازد او که يه کيک له و مهره سانه مزگهوتي سوري پي ده لين. له يه ناي شوره ي شاره ووه کهوتوته لاي روژ واکه ي. مهوقوفه جاتيکي زورو پرداهاتي، بو ټهو مزگهوته داناوه. که له پاش نهماني خوشي مزگهوت هه له بره و دابي و هه فقه ق و مه لاي تيډاي.

دهيسا که شيش گوماني له وهدانيه که شيخ ټحمده ي جزيري، له و مزگهوته دهرس بيژو پيش نويز بووه که ليک مه لاي له ويدا ټيجازه داوه دياره هه له ويش مردوه هه له و مزگهوته ش نيژراوه.

ټيستا ټه گهر مه لاي عارف، مه لاي شاعير و ټه ويندار، مژولي چاومه ستاني کورد؛ به تيره بي ټامانه کهي خان شهره في بشپه ټي. بوتاسيني خاني مه لا که هه ده بي خان شهره ف بي چي ده مينه ي؟؟ ده بروانه ټهم شيعره ي مه لا چهند جوانه، که فهر مويه:

خه ف وان ره شانن دل خه ده نگ - ته شپه ي تيرين خان شهره ف.

جا ده شبي ټهو عيمادالدينه ي که زور ټاشنای مه لا بووه، خزمو که سي خان شهره ف بي و له جزيري ده گل مه لا بوين به دوستو شيعريان بويه کدي نوسيبي.

سهرباري ټهو به لگانه شم، شتيکي سهرنچ راگيشي ديکه ش هه يه. له هه مو ديوانه کاني جزيري دا، و توويزي شاعيرانه ي نيوان مه لا و فقه ق تهران ده ست ده که وي. فقه ق تهران به شيعر نامه ي نوسيوه مه لاش جوابي فقه ق هه به شيعر داوه ته وه. فقه ق تهران، له هوتراوه يه کي خوي دا، له زيژ ناوي: «دلورابه، دلورابه» ميژوي ټهوروژه ده نوسي که ټه وه ي تيډا نوسيوه. له نيوه به يتيکا ده لي:

هه زارو چل و يه ک چونه. ټيتر من ته و او لي م رونه، مه لا له ټاخرو ټوخری سه ته ي ده يه مي کوچيدا هاتوته معيذاني ژيان و مه و دايه کي ته و او يشي له چهر خي يازده بريوه هيج به دور يشي نازانم که هه مو نيوه ي ټهو چهر خه ش زيندو بوييت. هينديکيش به ولاوه چوييت. واتا ژينامه ي دهسخته ي عبدالقادي ټاميدي، که علاءالدين ديويه تي، ده بي راست بي که مه لا خه فتاو چوار سال ته مه ني له دنيا بوي. له ده وري هه شتاي چهر خي ده هاتيته سهر دنياوه له نيوان په نجاو شيصت پله ش، له چهر خي يازده مردبي.

شهره نوسي به عاره بي، که ټهم چهند به لگه رونه مان دهر ياره ي دهوراني ژياني نيشان ده دا؛

دېته سهر باسی چوښه تی زانستو بلیمه تیه کھی. ده لی: مه لا له هر دوازه عیلمه کانداهریایه کی بی پهی بوه. له زانیی زمانه کانی عاره بی و فارسی و ترکی تاقه سوارهیه له مه یدان. بهو سی زمانه و به کوردیش - که هر زمانی خو ی بوه - هه لېه ستو هو نراوی هه یه، که بو رهوانی و پاراوی تاکیان نیه. دیوانه کهی بو یه که مجار له برلینی له لمانیا، چاپ کراوه. زور جاری دیش له تهسته مبول، له کوردستان، له روسیاش دیسان چاپ کراوه تموه. روز هه لات ناسان له لاهه، زور به جی گه وری ده زانن. ده شلی مه لا که دهرس بیژی مزگوتی سوری جزیر بو؛ پاش مهرگیسی له ژیر زمینیگ هر لهو مزگوتی سوره نیژواوه و زیارتگاهه.

پیشه کی شهرخی عاره بیس، دهرباره ی ژنامه ی مه لا کوتای هات. منی وهرگیری هه ژاریش چه ند قسکیم هه یه بیکهم.

ته گهر ژابا، فون هارتمانی له لمانی، یان ته مین زه کی و بله چو علی عه ونی و ماموستا عه لا سه جادی، بهرله ژنامه نویسی ته و عارفه. دیوانه که یان بهوردی خویندایه وه؛ ته نیا ته و شیعه ری که باسی تیره کانی خان شهره ف، بهس بو که بو یان دهرکه وی، مه لا له چه رخی یازده دا زیندو بوه. ته و گوره ی تی دا نیژراوه ژیرزه مینی مزگوتیکه، که خان شهره فی جزیری له پاش هه زاره می کوچی سازی داوه. ئیتر ته و هه مو شیوان و ئالوزبونه ی تی نه ده چو. قسه هینان و بردنی پی نه ده و یست.

قسه ی دوهمم ته مه یه: له سالانی ۱۹۵۶ را ماوه ی سی سال، بوخوم مالم له گوندیک بو له جزیره ی ابن عمر، له کوردستانی سوریه. که ناوی «قبور البیض» هو له نزیك شاری «قامیشلو» هه لکه وتوه. ده گهل مه لا و شاعیران و ویزه وانانی ته و ناوه هاتو چو ی یه کترمان ده کرد. لیم ده بیستن، مه لا عبدالسلام ناویك خه ریکه دیوانی مه لا به عهره بی شهرح ده کا، ده شیان گوت زور مه لای چاکه و کرمانجیش به شیوه ی بوتان باش ده زانی، چونکه خو ی خه لکی بوتانه. به لام زور روت و نه داره، هیچ ئاشته پای خوا شک نابا. له حو جره ی مزگوتیک دایه سه لت و سپات. مه لا ته حمه دی زقنگی که بوته مفتی قامیشلو و ته و مزگوته شی به ده ستو - خوا نه ییری - زوریش دارا و ده و له مه نده. خیر به مه لا سه لام ده کاو نان و چیتستی بو نه ییری. ده مانگوت: خوا خیری بنوسی.

مه لا سه لام سالی ۱۹۵۸ مرد. پاش ماوه یه ک شهرخی دیوانی جزیری به عاره بی له چاپ درا.. مه لا ته حمه دی زقنگی مفتی له شاری قامیشلو ی له سر بهرگه کهی نوسرابو. وینه کی جوانی مفتیش ده بیندرا. ئیتر یادیک له مه لا سه لام نه کرابو. وه بال به ستوی ته وانه ی که من لیم بیستون. مفتی له جاتی شوربا کهی کتبی مه لا سه لامی به ناوی خو ی له چاپ داوه. جائیستا که ته و جه ناباش وه ک مه لا سه لام بوته خو ل و هه ردوک چونه بهر به زمینی خودای گه وره. من سوپاسی مفتیش ده کم، که ته م گه نجینه به نرخه ی لدهس نه مان پاراستوه و نه بهیشتوه له ناو بجی. دوامین قسه م، پارانه ویه له لاوان، له پیاوانی ویزه وانی کوردی زانی له شیعی

ئەويندارانەو بارى عىرفانى شارمزا. لەو کارەدا کە من شانم وەبەر داو، دەستم بگرن. سەرئىنج بەن، بزەن لەکویدا هەلەم، خواراييم بۆ راست کەنەو، با بە کوششى هەموانى، کارىک بکرى دىوانى مەلای جىزىرى وەك پىويستە، هەمو کوردىكى خويندەوار لى تى بگا. کى هەرتى پىنيە کى هەبى، با بە نامە بۆم بنوسى، تا بەوپەرى سوپاسەو، بىخەمە ناو پەرآويزى دىوانەو. خوشتان لەخوا دەخوازم. ئەوا ئىو و ئەووش دىوانى جىزىرى بەشەرەو.

هه ژار

09/11/24

فهرست

لاپهړه	په کلم له ت	ناوی قه صیده
۳	نهوایا مو طریبو چنگی فغان تاوښته خهرچنگی	ههړی مه یگیر
۸	ئیسمی ته یه مه کتوب ددیوانی قیده م دا	ئیکسیری نهوین
۱۳	مشاطه یی حوسنا نه زهل چنگالی زولغان تابدا	مشاطه یی حوسن
۱۹	موغ به چه یین مه ی فروش هر سمحری تین سها	موغ به چه یین مه ی فروش
۲۷	چین چین کرن زولفین سیا که سک نه تلسمی دیا قهبا	غهمو شادی
۳۴	دلهر شکینا شه که کهره ک فقلت یاروحی متی	دلی یه خسیر
۳۸	بناری فیرقه تنی صوه تم زفرقی سر هتا پی دا	ناگری جیایی
۵۸	سهری زولفات ه بکوللابی دوعا	دوعا
۶۲	دهستی قودره ت کو هلاقی ت ژبه ژناته نیقاب	دیدار
۶۸	لله الحمد زیاری مه دده ست جامه له باله ب	پیانله ی لیواولیو
۷۳	شاه بقصدا کوشتنا من رم هه ژاننن راستو چه پ	ره نیچو گه نیچ
۷۹	من ددل کوغان هه زاران داغو که یمر بی حساب	منی قه ره به خت
۹۱	لهو سمحهر جهولان ددت بایی صهایی راستو چه پ	راستو چه پ
۱۰۰	نیرگزین شهنګ دمه ستن چه پو راست	چه پو راست
۱۰۴	گهر ژوی حوری سرشتی عیشو به که ئیظهار بت	گولباران
۱۱۵	قهلبی مه شوبهی زیر ژفه یضا ته جهلا گرت	ئیکسیری نهوین
۱۲۴	مehجوب ددل دا مه به نه قرار چ حاجت؟	یار ناگاهاره
۱۲۹	کهس بدادا مه نه پرست گلهو داد چکته؟	هونه ر مهرجه
۱۳۵	نهووه ل کویاری دامه یه که زهره یه که عینایت	به شنی نیمه
۱۴۰	عمر عمر خراما بقه ددو قامت	گران ناز
۱۴۴	عومری ضایع بو مبی دلهر عبه ت	ره نجی بیوهر

لاپەرە	يەكەم لەت	ناوی قەصيدە
١٤٨	نامی عەنبەر شەکنی بێت ژەنبەر مەکە بەحت	یار بینه
١٥٥	توسەحەرگە بە تەماشای وەرە بازاری خُلووت	بازاری جیهان
١٦٤	شەمشادی خەرامو سەروی عەنناج	سەوولی ناز
١٧٠	دل ژەیلجی کو بلمرەکت میزاج	سەرورەری جوانان
١٧٣	دیسای ژنو بی‌حاله دل ساقی وەرین جاما زواج	مەهی چارەبە
١٧٨	پور مەکە اسراف دقەتلی مباح	رازدارى
١٨٢	حەیف دقەیدا خاکو گیل بت عارفی چالاک روح	حوسنا موقەددەس
١٨٩	عیشقی کو بەدن بەیەك دو ئەرواح	کلیلی دل
١٩٣	ئاهی ژەردی دل دکت هەرچی کودی ئازاری چەرەخ	نالەى دل
٢٠١	دلەیری ئیرو سەحەر ئاقیتە جەرگی من دودوخ	شەپالا شەنگ
٢٠٥	هەهی هەبە رەقصو سەمایا تە چخووش بەستی بە چەرەخ	چداو تە
٢٠٨	سیرری وەحەدت ژئەزل گرتیە حەتتا بە ئەبەد	دەریایەکە
٢١٣	عیدەوو هەرکەس ژدیدا راتە لی پیرۆزە عید	جیژنە پیرۆزە
٢١٩	نەهی شەککەرا گەردن ژعاج دیسای ژرەشتوزین صەمەد	دادو مەدەد
٢٢٣	ئاه ژدەستی وی سەری دل بەمەیی حەوالە کر	سەفینەى مەهی
٢٢٦	دەری مەیخانەیا عیشقی سەحەر عارف زیارەت کر	حەجی گەورە
٢٣١	خەلقو لێن کێ شیرەتی ئوو دلەرا زەرین کەمەر	هەمیشە بەهار
٢٣٥	جانا ژجەمالاتە موقەددەس قەبەسم ئەز	مەستی ئەبەدی
٢٣٩	طورم بەدل و پەیرەوی موسایم ئەز	دل دەریایە
٢٤٤	عاشق ئەز جارەك ژبالا لی بەدت بەرقا مەجاز	عیشقی مەجازی
٢٥٠	ژرەعنا نیرگزین تەهی مەست و خون ریز	کوژراوی چاو
٢٥٥	توززانی بخودی من تو خەیاالی شەبو روز	شەوو روژ
٢٥٩	شاهیدی جیلوونوما قودسیی فەیرۆزە لیباس	ئاوینەى دل
٢٦٤	دل یەکە دی عیشق یەك بت عاشقان یەکیار بەس	زوتنار بەس
٢٦٨	ئیرۆ مەلا سەراپا لەو تیک بو مە ئاتەش	گولەگەش
٢٧٤	شەبی قەدری لەمە رەوشەن کە تو روحی وەرە خووش	شەهیدی ئەوین
٢٧٩	سەلوا سەهی قەد خەمەلی لەو کەمەلی مەستانە رەقص	رەقصی مەستانە
٢٨٣	مەژیل حوسنو جەمالی چەرەض؟	وەصلی گیان
٢٨٧	دیسای لێدری کاتبی کیشا ژنو ژەنگاری خەط	عەنبەر بار
٢٩٣	خون کو ژدل بمەوج بێت ئەشکی رەوان مەتینە خەط	شەبو لی خوین
٣٠٣	بی لەبی لەعل «مەلا» من ژمەیا ناب چەحەظ؟	ناگری رەوان
٣٠٧	سەر دتت ئاوی کەوتەری زەمزەمو سەمای زولف	موبتەلای زولف
٣٣١	ئیرۆ ژشەهکاسا سورى مەهی هاتە فینجانا صەدەف	فینجانا صەدەف
٣١٦	نازکا من دەسمایی سەر ئەنگوشتی عەقیق	تانه لەگول

ناوی قه صیده

په کهم لهت

لا پهره

له علین شه فقه

یه کو یه

پاره ی جهرگ

چاوی به لهک

دل پهره نگه

دهرمانی دهر دان

باده ی نه بده ی

مه منصوره دل

زه کات به عه بد

فینجان و جام

جه ذبه یا عیشقی

نه ترک و بازن

دهینی بوسه

چیروکی جوانیت

که مان کشاندن

دهر دی دوری

دور ناگه وین

پیتا تاته شی

تاته شی پهره سین

ههستی هه رشاندن

نازو خه شمان

دیمی بغال

خه مرا جه لال

به ختی دهر ویشان

ماهی نهو

جه رده ی دلان

عیشق و جه ذبه

سینه که بابه

دهر دی بی دهر مان

تونگی شه کر

داقا دل

زولغان شه که

به هیشتا نیره می

کوقانا گیان

من دی زغه فلهت جام دکف شاه ی نه جف دل کر همدف

دلیرا من سمحری هات بتوخ و بیهدهک

تعالی الله زه ی حوسنا موبارهک

ناز کهک من سمحری دی بجهمالا خوه نه وهک

کو ئیشارهت بیبشارهت بدرت نه غمه یی چنگ

گهر بدیا نهو صه نه ما سور جه میل

شاهیدی قودسی نیشان حوسنه زره مزا نه زهل

ئیرو زره مزا دیم دوری میتنت کومن مه سروره دل

شهر به تا لامو بیان نهز به حه یاتی نادم

عیده و دعالمی بانگی صه فای خاص و عام

دانه بین عه نیر له سریتان ره شاننن خال خام

ره مزین ته دجانان نه به لکن دازه درازن

مه لا مه لگهر دنا دلیر ژنو صد بوسه ماین دهین

من دبهر (قالوا بلی) باطن قه ویرا بو تعین

صه نه می ز قه ووسی نه برو دوهیلالی نهو نوماننن

خه شمی لفقیران مه که زو پادشه می من

نهز نزانم سه به یی یار چرا دور کرین

ئیرو زحوسنا دلیری دیسا هیلاک و سرخو هشین

وهره جانم کو چنازک وهره سین

په یوسته دو نه برو لهه محبوب کشاندن

شو خو شهنگی زهره رنگی دل ژمن بر دل ژمن

مه لهو فینجان لهر دهسته کو مه تابه هیلال نه برو

من دی سمحری شاه ی مه جهر له بسی دبهر مه خوربو

دهسته دا یهنگه گ نوبار من دی نهو که مان نه برو

وی سپینه زبورجی قه ووس نه برو نوماننن ماهی نهو

زهره می دلیری دیسان لمن باطین قه ژین دهره

دلیری سررداری خوبان نهز نزام ناگاه هیه

قه لهکا نه طله سی سرگه شته دجاما مه حو بابه

موحه تی می حنعت دزورن حو بدیم بی شک به لایه

طوره یی تابدار عه نیر که

یاری مه پور نیشان و سور سیما ژدور دیم که وکه به

نه ی شاهیدی قودسی! قه که به ندی ژنیقای

هیق و تموقه دکم نهز ژخودانا حه شمی

غما عیشقی په ریه تم نهز حه ییا غهره وین کانی؟

لا پهره	یه گهم لهت	ناوی قه صیده
۴۸۰	بحوسنا (أحسن التقويم) و ظاهر صورتهی ذاتی	سهمن سایان
۴۹۱	ئهی نه سیمی سهجری! ما دمهجالا صبهی	خه یالی خال
۴۹۵	ئیرۆ ژنو پور تاته شم دیسا ژره مزا دلهری	خه دهنگا ئاوران
۵۰۱	لاتی حوسنی و شههی خوبانی	سولطانی بوتان
۵۰۵	مزگین ژمهرا بیته ژسور شیرینی	چین و ماچین
۵۱۰	ئهی شهه نشاهی موعه ظلم! حق نیگه هدری ته بی	په سنی میری بوتان
۵۱۵	دیشان په سنی میر شه رهف خانی خانان لامیعی نه جماته همر پرنور بی	دیشان په سنی میر شه رهف
۵۲۰	(صباح الخیر) خانی من شههی شیرین زه بانی من	به یانی باش
۵۲۴	سه نه ما سور ژصه مد شهوق ژحق دایه وجودی	بتی جوانان
۵۳۰	یارامی قلبی سپهام أللحظات هیهات نجاتی	تیری نیگا
۵۳۴	پور ژدینا ته غهریم خانم	چرای کوردستان
۵۴۱	الله سهجهرگاها ئه زهل	یه لمومی عیشقی
۵۵۸	سی چارین له مه لای جزیری	چارین
۵۶۰	قهوی مه شهوره کونا قی ته مه لا خه مسه عه شهر	شیر دز
۵۶۲	سه لا ما من ئه نا خوانی	وتووژی مه لاو میر عیماد
۵۷۴	سوئالا من حه قیری؟	وه لام ووه رامی فه قی و جزیری
۵۸۶	دل ژمن بر دلهره ك زیبا قهبا	غه زالی شه پال
۵۸۸	شیوهی دلهری بزبان سونه ته شیوه عیشوه فخرض	جوتیک روگه
۵۹۲	والله ژه هردو عالمان من حوسنی جانانه غهرض	دین بهر
۵۹۴	یارب این گلدسته ئی یانرگس رعنا است این	جنة الماوی
۵۹۷	کهس نه دیه سهجهرگه ه کوچنا زك وهره سی تو	ههر توم به سه
۶۰۲	دلهری سهرداری خوبان ئه ز نزام ئاگه هدی ه؟	چاوی دهره ش
۶۰۸	ئیرۆ مه دی وه قتی سهجهر	گولی بی درك
۶۱۴	قی فیر قه تی ئه بتهر کرین	ئاخ جودایی
۶۱۸	سه نه ما سور ژصه مد نه یشه کهرا له ب ژنه بات	فرشتهی به شه ری
۶۲۴	ئهی نه سیمی صبهی! ما دجه ما لا سهجهری	سویند به بالا

مینست ژخو دانی کو بعبه بدی خومه لایه
یکسیری غمی عشق نه دینار و درم دا

دملای جیر.

قه صیده‌ی یه کهم

«هری میگیر»

۱ نه‌وا یا موطریب و چه‌نگی فغان ناؤیتنه خهرچه‌نگی
وهره ساقی هه‌تا که‌نگی نه‌شوین دل ژقی ژه‌نگی

۲ هه‌یاتا دل مه‌یا باقی بنوشین‌دا به موشتاقی
«الا یا ایها الساقی ادر کاساً وناولها»

مانای وشه‌کان:

نه‌وا: ناواز؛ موطریب: به‌زمگیر؛ چه‌نگ: نام‌رازیکی‌موزیکه؛ فغان: هاوار؛ ناؤیتن: هاویشتن؛
خهرچه‌نگ: قرزال - برجیک‌له‌عاسمان؛ ساقی: مه‌یگیر؛ هه‌تا: هه‌تا؛ ژقی: له‌وی. هه‌یات: زیان؛ باقی:
هرماو؛ دا: تا؛ موشتاق: به‌تاسه؛ الا: هری؛ ایها الساقی: هو‌ی مه‌یگیر؛ ادر: بگم‌زینه؛ کاسا: پیاله‌یه‌ک؛
وناولها: بیشیده.

مانابه‌تیک‌رای:

ده‌نگ و صهدای چه‌نگی به‌زم‌گیر، جوش و خروشی گه‌یاندنه عاسمان. ده‌مه‌یگیر وهره، هه‌تا که‌ی
دل‌مان له‌وژه‌نگه نه‌شوینه‌وه؟ ئه‌ومه‌یه که ههره‌یه و قه‌ت نافه‌وتی، با به‌تاسه‌وه بیخوینه‌وه. هری
مه‌یگیر، ده‌با پیاله‌که‌مت بگه‌ری و بیشمان‌ده‌ری.

۳ کو کاتب دیمی جه‌دو‌هل که‌ت شکسته‌خه‌ت موسه‌له‌هل که‌ت
ژیه‌ک هه‌رفان موفه‌صه‌هل که‌ت کی‌یه‌وی موشکی جه‌ل که‌ت؟

۴ دزانی رودو عود نه‌وو‌هل چتا‌قیتن سرود نه‌وو‌هل؟
«که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلها»

مانای وشه کان:

کو: که؛ کاتب: نوسەر؛ دیم: روخسار؛ گهت: بکات؛ شکسته: شکاو؛ موسه لسهل: به زنجیره؛ ژیهک: لهیه کتر؛ حهرف: کهنار؛ حهرف: پیت؛ افتاد: کهوت؛ مشکله: چهنډیشکال.

مانا به ټیکرایي:

هه رگا نوسه ری ئه زه لی - که خودایه - خهت و خالی روخسار دابریژی، بسکان چین چین کاو به زنجیره یان بکاو لاجانگان لیک جیا کاته وه؛ کی ده توانی ئه و دژواریه چاره بکات که توشی ئه ویندار دی؛ تو ده زانی رودو عود که دو که رسته ی موزیکن هه ر سه ر له هه وه له وه به گورانی گوتویانه: دلدار ی سه ره تاکه ی هاسانه، به لام زوړی دژواری لده وه. شیاوی باسه: که خه تی شکسته و موسه لسهل دو جوړه شیوه خه تن.

۵ ژمیه راوی شه فقه سهدی شرین له علی، شه کهر وه عدی
دنالم شېبه تی ره عدی عه جییم لی ژوی جه عدی

۶ که دلرا تاب هر چینش بکفری میبرد دینش
«ز تاب جعد مشکینش چه خون افتاد در دلها»

مانای وشه کان:

میهر: خوشه ویستی؛ شه فقه: تیشک؛ سه عد: پیروژ؛ سه عد: ناوی ئه ستیره یه که سه عد السعودی پی ده لین، دیتی به ودمه؛ شرین: شیرین؛ له عل: لال، لیوی یاری پی شېهاوه؛ وه عد: به لین؛ شېبه ت: وه کو؛ ره عد: گرمه ی هه ور؛ عه جییم: سهیر ماوم؛ لی: به لام؛ ژقی: لهو؛ جه عد: موی لول خواردو؛ تاب: پیچ. چین. به سهیره کدا هاتو؛ به کوفری: بو کافربونیک؛ میبرد: دها؛ دینه ش: دینی ئه و؛ مشکین: وهک میشک ره شو بون خوش؛ خون: خوین، دهر؛ دهاو؛ دلها؛ دنان

مانای ټیکرایي:

له خوشه ویستی ئه و که نه یی که تیشکی روخساری وهک شه به قی ئه ستیره ی سه عد السعود، به ودمو پیتو لیوی شیرینی بهر هنگی لاله و گفتو به لین و وهک شه کر لهدم ده باری. وهک هه وره تریشقه دهنگی نالهم بهرزه. به لام دیسان سهیر ماوم له و که زی و پرچه لولانه که هه ر چین ی، دلی عاشق بهر وه کفریک راده کی شی. ئای که له تاوی پیچی کاکولی چین له سه رچینی ره شو بون خوشی میشک ئاسایی چهنده خوین تراوته دلانه وه!!

۷ دقې طاقی، دقې خانې مه عیشو ئه یمنه ی کانې
که سی ده ستده ت ژ ده ورانی نیها له ک قی گولستانی

۸ در آغوشش چو می‌آرد که از دل جانش بسپارد
«جَرَس فریاد می‌دارد که بربندید مَحْمِلها»

مانای وشه‌کان:

دَقی: دهنو؛ طاق: کهوانه‌یی. طاق لَیْره‌دا عاسمانه که له بهرچاو به‌طاق هاتوتَموه؛ خان: کاروانسهر؛ مه: ئیمه؛ عه‌یش: ژیان؛ ئه‌یمه‌نی: بی‌ترسی و هِمنایه‌تی؛ کانی: کوانی؛ ده‌وران: روژگار؛ نیه‌ال: تازه‌نهمام؛ قی: له‌وی؛ گولستان: باغی گولان؛ ئاغوش: باوه‌ش؛ چومی‌ئارد: که ده‌هینی؛ که از دل: که له دله‌وه؛ جانش: گیانی؛ بسپارد: ته‌سلیم بکا؛ جَرَس: زه‌نگوله؛ فریاد: هاوار؛ فریاد می‌دارد: دهنگ بلند ده‌کا؛ بربندید: هه‌لَبه‌ستن؛ مَحْمِلها: بارگه‌کان.

مانا به‌تیکراییی:

له‌ژیر ئهم عاسمانه پشت چه‌ماوو کهوانه‌داو له‌و کاروانسهرای دنیا‌یه‌دا، ژیان و بی‌ترسی له‌کوی بو ئیمه ده‌ست ئهدا؟ پیاو له ههمو ماوه‌ی ژیانیدا تی ده‌کوشی، که ده‌ستی بگاته تازه نهمامیک له باغی گولاندو ده‌باوه‌شی بگری و گیان و دلی پی بسپیژی. که‌چی له‌پر به‌رله‌وه‌ی به‌ئاوات بگا ده‌نگی زه‌نگی کاروانی مهرگی دپته گوی. که رابن واده‌ی سه‌فه‌ره‌و بارگه‌و بنه بییچنه‌وه.

۹ به‌قورئانی، به‌ئایاتی ئه‌گهر پیری خه‌راباتی
بییۆت سه‌جده‌بن لاتی مریدین وی دین قاتی

۱۰ مرید اُری بَصَر نبود، ز فرمائش بدر نبود
«که سالک بیخبر نبود ز راه و رسم منزلها»

مانای وشه‌کان:

خه‌رابات: مه‌یخانه؛ پیری خه‌رابات: له‌زاراوه‌ی سو‌فانه‌دا پیری ته‌ریقه‌ته؛ سه‌جده: سوژده؛ لات: ناوی بتیک بوه له‌ماو عه‌ره‌ب؛ موریدین: مریدان؛ قاتی: گوی‌رادیرو به‌ره‌فرمان؛ ئه‌ره: ئه‌گهر؛ به‌صه‌ر: چاو، بینایی؛ نبود: نه‌بی؛ سالک: رنبار؛ راه و رسم: ریو شوین.

مانا به‌تیکراییی:

سویند به‌قورعان و ئایه‌تان؛ ئه‌گهر پیری ته‌ریقه‌تی به‌مریدان بلی ده‌بی سوژده بو بت به‌رن، مریدی راست هه‌رگیز له‌گفتی دهر ناچن. چونکه ئه‌گهر چاوی دل‌یان، کویر نه‌بی ده‌زانن ئه‌و پیره که ریکه‌ی به‌ره‌و خودا بریوه شاره‌زای ته‌واوی هه‌یه‌و هه‌رگیز توشی هه‌له‌یان ناکا.

۱۱ شه‌قی ظولمات و ده‌ریایی ژمه‌وجان قه‌ط خه‌به‌ر نایی
شکه‌ستی که‌شتیا بایی عه‌جاجی قی شه‌فه‌ق دایی

۱۲ ژهر فان ماهوسالی ما نه هات دهرشکلی فالی ما «کجا داند حال ما سبکیاران ساحلها»

مانای وشه کان:

ظولمات: تاریکی؛ مهوج: پیل؛ قهط: هیچ، هرگیز؛ شکهستی: شکاو؛ کهشتی: گهمیه؛ عه جاج: گهرده لول و گیزه لوه؛ هعرف: پیتی ئه لف و بی؛ شکل: وینه؛ شکل: چمتونی؛ فال: نیازگرتن له ناکامی خوش؛ گجا: له کوی؛ داند: دهرانن؛ سبکیار: بارسوک؛ ساحل: کهنار او.

مانا به تیکرایي:

شه و تاریکه، له دهریادا قهتیس ماوین. گهرده لول گهمیه بادهوانیه که ی تیک شکاندوین. هاره و هازه ی شه پو لان، وه سهر دهنگی هاوارکردنمان که وتوه و کس گو یی له هاوارمان نابی. که وتینه فال گرتنهوه، پیتی ناوه کانمان، ده گهل سال و مانگی له دایک بونمان لیک دایه وه. ئه ویش باشی نه هینا. ده سا ئیستا ئه وانه ی سوکیارن و له کهنار اوان حاواونه وه، چون دهرانن ئیمه چه ند پهریشانین؟...

۱۳ مهرا ژه وول چیر؟ خامی، کشاند آخر به بهدنامی ژرهنگی سهعدی و جامی ژ شوهرت پی حه سین عامی

۱۴ بدهنگ و بانگو ئاوازی دبیزت نه غمه یا سازی «نهان کی ماند آن رازی کزو سازند محفلها؟»

مانای وشه کان:

مهرا: منی؛ ژه وول: له سهره تاوه؛ چیر: چی بردی؛ خامی: کالی و کرچی؛ کشاند: کیشای؛ به بهدنامی: بو ناو زرآن؛ ژرهنگی: له چه شنی؛ شوهرت: ناوبانگ؛ پی حه سین: ههستیان پی کرد؛ عامی: خه لکی ره مه کی؛ نه غمه: ویره ویر. نهان: وهشاردو؛ راز: نهینی دل؛ کزو: که لو؛ سازند: سازبدن؛ محفل: کوری به زم.

مانا به تیکرایي:

هر له سهره تاوه، چی منی به وده رده برد؟ کالی و کرچی خوم نه بی!! به ناپوخته یی ملم له کار نا، تا وام لیها ت. شوهرتی بهدناویه که م، وه ک شوهرتی ناوی چاکی سهعدی و جامی دنیای تهنیه وه و هه مو که س به و ناو زرانه ی منی زانی و ئیستا کوری به زمی پی ده گیری و له هه مولا باسم ده که ن. ده تیر چون ده توانم نهینی خوم وه در نه خه م؟

۱۵ زحافظ قوطبی شیرازی مهلا فهم تهر یکی رازی

بناوازی نهی و سازی بین بهرچرخ پهروازی

۱۶ تَزِدْ مِنْ حَبِهَا الصَّفْوَى بِهْ أَهْلُ الْهُوَى تَشْوَى

مَتَى مَا تَلَقَّ مِنْ تَهْوَى دَعِ الدُّنْيَا وَ أَهْلَهَا. « یان: و املهها»

مانای وشه کان:

قوطب: تموره؛ قوطب: پیری همره پایه‌برز له تهریقهدا؛ فهم: زانین، تیگه‌یشتن؛ نهی: بلویر؛
چرخ: عاسمان؛ پهرواز: فرین؛ تزِد: بوت زیاد ده‌کری؛ من: له؛ حب: خوشه‌ویستی؛ ها: نهو میوینه؛
صفوی: پاک‌و پاکزی؛ به: بهو خوشه‌ویستیه؛ هو: نهوین و دل‌داری؛ نشوی: سهرخوش و مه‌ست؛
متی: که‌ی؛ ما: که؛ تلق: توش‌بوی؛ من ته‌وی: نه‌وی که دل‌برته؛ دع: وه‌لابنی، تهرک‌که؛ امله‌ها:
وازی لی بینه، گوئی مدمری؛ امله‌ها: وچانی بدهیه.

مانا به‌تی‌کرای:

هو: مه‌لا، نه‌گهر توش وه‌ک قوطبی شیراز حافظ شتیکت لی حالی بی؛ به‌گوی‌گرتن له‌ئاوازی
بلویر و ساز ده‌فریه ته‌شقی عاسمانی. له‌نه‌وینی نهو دل‌بره که دل‌داران سهرخوش ده‌کا. پاک‌ی دل‌و
ده‌رونیشت بو زیاد ده‌بی و گه‌شه ده‌کا. همره‌خت توشی دل‌بر بوی، یتیر دنیا وازلی‌بینه و تهرکی
بکه.

قصیده‌ی دوهه‌م

«ئیکسیری نۆین»

«په‌سنى نغیه‌مبه‌ر درودی خودای لی‌بی»

۱ ئیسمی ته‌یه مه‌کتوب ددیوانی قیده‌م‌دا
هه‌رفه‌ك قه‌له‌می عیلم به‌ته‌قویم ره‌قه‌م‌دا

مانای وشه‌كان:

ئیسیم: ناو؛ ته: تو؛ مه‌کتوب: نوسراو؛ قیده‌م: هه‌ره‌پیشین؛ ته‌قویم: رێكه‌و له‌باری؛ ره‌قه‌م‌دان: خه‌مت‌دان.

مانا به‌تیکرایى:

ئه‌ی محمد (ص)، ناوی تۆ به‌رله‌ هه‌مو ئافه‌ریده‌یه‌كه، له‌دیوانی خوا‌دا نوسراوه. بنوسی زانیاری خودا زۆر به‌رێكه‌وپیکی پسته‌كانی ناوی تۆی له‌سه‌روی هه‌مو ناوانه‌وه خه‌مت‌داوه.

۲ نه‌شكاله‌و خه‌طین دا‌ئره‌یی نوقه‌یه‌ی عیلمن
ئه‌ف نه‌قش و میثالین ده‌خه‌یالاتی عه‌ده‌م‌دا

مانای وشه‌كان:

ئه‌شكال: شكال؛ خه‌تین: خه‌تان؛ دا‌ئره: جەغز؛ نوقه‌: خال؛ نه‌قش: نمخس؛ میثال: وینه؛ عه‌ده‌م: نه‌بون.

مانا به‌تیکرایى:

زانیای خودا هه‌ر له‌ بناواندا كه‌ شك‌ل و خه‌تی جەغزی به‌دی‌هێنانی دارسته‌وه. ناوی تۆی كرده‌ته‌ نۆخته‌ی ناوه‌ندی دا‌ئره‌ی بون و هه‌ریچ‌ه‌م وینه‌یه‌کی هه‌بوه‌ یان له‌وه به‌ولاوه‌ ده‌بی‌ بده‌وری

ئەنوختەيدا خول دەخون و تەواف دەكەن.

۳ مېم مەطلەعی شەمسائە ئەجەد ئایینە صیفەت کر
لامیع زەهرەب بەرق لەفەخخاری عەجەمدا

مانای وشەکان:

مەطلەعی شەمس: خۆرەلات؛ ئەجەد: تاكو تەنیا؛ ئایینە: ئاوینە؛ لامیع: تروسكەدەر؛ بەرق: بروسكە؛ لەفەخخار: سوألەت؛ عەجەم: غەیرە عەرەب.

مانا بەتیکرای:

خوای گەورە پیتی میمی محمدی کردە ئاوینە ئاسای بەر روژی تیشك دەری تاقانەیی خوئی. تیشکی خوای یەکتا لەو ئاوینەووە کە محمدە لە وڵاتی عەرەبەووە بریقەیی بە غەیرە عەرەبان گەیاندا کە تا ئەوسا وەك سوألەت وابون. ئەوانیشی گەش کردەووە.

۴ دا شاھیدی ئەسما بەھەمی وەجھیی بناسین
یەك مەستی سەمەدەر بەیەکی نەقشی سەنەمدا

مانای وشەکان:

شاھید: ئاگاداری مەبەست؛ ئەسما: ناوان؛ ھەمی: ھەمو؛ وەجھ: بار، لا؛ بناسین: لی ئی بگەین؛ سەمەد: بی نیاز؛ کر: کرد؛ سەنەم: بت.

مانا بەتیکرای:

تیشکی خودا، لەو ئاوینەووە کە محمد(ص) بو دایە دنیا. جا بو ئەووە ناوہ زۆرو جوړ بە جوړەکانی خودا، ھەریکە جیگەیی خوئی بگری و مانایان وەدی ییت و ئیرادەیی چۆنە ییتەجی؛ ھیندیک خەلکی بەتینی تیشکی خودایی سەرخۆش و مەستی ئەوینی خودایەتی، بی نیاز و کارساز کرد. ھیندیکیشانی وایکرد کە بەو تیشکە چاویان لەبەر ئاوینە کە باش ھەلنەبەو لەباتی دیداری خودا بتومتیان وەبەرچاو بی و گومرا بین.

۵ یەك گرتیە زولفی ئو یەکی خال نومايي
ئایینە ب ئەسكەندری و جام ب جەم دا

مانای وشەکان:

گرتیە: گرتیەتە؛ زولف: کەزی؛ نومايي: نیشانی داوہ.

مانای تیکرای:

ئەمبەیتە، بەیتی چوارەم تەواو دەکا. دەلی: ھەر وەك ھیندیک بونە ئەوینداری خودا لە تیشکی ئاویتە کەمەو ھیندیک چاویان گرتی کردو بتیان بوخویان ھەلبژارد؛ ھیندیکیشی بە کەزی و خالانەو ھەڵبژارد. ھەر ئیرادەیی خوا خویەتی کە ئاویتە دەنیتە دەس ئەسکەندەر و جام دەکاتە بەشی جەمشید.

٦ ئەرواحی موقەددەس شەبی قەدران تە دخوازن نورا تە یە میصباح دقیندیلی ھەرەمدا

مانای وشەکان:

ئەرواح: گیانان؛ موقەددەس: پیروژ؛ شەب: شەو؛ قەدر: حورمەت، ریز؛ شەوی قەدر: شەویکە لە ڕەمەزاند، کە قورعانی تیدا ھاتۆتە خوارێ بو پیغمبەر. ھەر کەس لەو شەویدا نزابکا، خودا تکای دەگری. نور: تیشک و روناکی؛ میصباح: چرا؛ قیندیل: جی چرای ھەلواسراو؛ ھەرەم: شوپنیکە کە لازمە ریزی لی بگیری و کاری چاکی تیدا بکری. ھەرەم لیرەدا بەمانا مائی کابەیه.

مانا بە تیکرای:

ھەمو گیانانی پیروژ و مبارەك، لە شەوانی لەیلەتو لقەردا، کە نزای تیدا رەوا دەبی؛ ھەر توپان نیازو تەنیا ئاواتەخوازن کە بە دیدارت شاد بین. ئەو تیشکەیی لە چرای مائی کابەو ھەلواو کە لەناو جی چرادا ھەلواسراو تیشکی تویو ھەمو روشناکی ھەر لەتورایە.

٧ داوھەقتی لیقایی بەتە ھەیی بن دہەقایی من نہقدی دل و جان دھەنایی ب سەلەمدا

مانای وشەکان:

وہقت: کات؛ لیکا: توش ھاتن؛ بەتە: بەتو؛ ھەیی: زیندو؛ بەقا: ھەرمان و نەفەوتان؛ نہقد: نەغدینە؛ فەنا: لەناوچون؛ سەلەم: پێش فرۆش.

مانا بە تیکرای:

ئەو دوست، وامن دەستم لەژیانی دنیا بەرداوەو ھەر لەئێستاوە نەغدینەیی گیانو دلم بو شادیون بە دیداری تو پێش فرۆش کردو. کە ھەرگا دەستم بەتو رابگاو بە دیدارت شادبیم، لە پلەیی ھەرمان و نەفەوتاندا بمینمەو.

۸ یاقوت فروشان دکەف ئەلماسى شىكەستن ئەف سەفجەيى ئەلماسى كۆ نەققاشى رەقەم دا

ماناى وشە:

كەف: لەبى دەست؛ نەققاش: دەس رەنگىن؛ سەفجە: روکار؛ رەقەم: خەتدان؛ شىكەستن: شىكاندىان.

مانا بەتېكرائى

ئەو سىماو روخسارەى كە لە سپەتيدا رەنگى ئەلماسى لەبرەو خستەو دەس رەنگىنى خوداى داھىنەر خەتى داوھ؛ كارىكى واى بەسەر دىناو خەلكى دىنا ھىناو، كە گەواھىر فروشان لە عەزەتەو ئاواتى ئەو ھىندىيان دەستى خويان رىك گوشىو، كە ئەلماسيان بەو ھەمو سەختى يەوھ لە ناو لەپدا شكاوھ ورددو خاش بوھ.

۹ يارەب ژ چرو لەب بئەنايەتە گوشايم سُبْحَانَكَ لَنْ أَحْصِيَ فِى شَايِكَ حَمْدًا

ماناى وشەكان:

يارەب: خوايە؛ ژ چرو: بەچ روپكەوھ، چۆن ھەدەم ھەيە؛ لەب: لىو؛ ئەنا: پەسنو پىدا ھەلدان؛ گوشايم: ھەلچىرم؛ سُبْحَانَكَ: پاكى بۆتويەو تۆ لەوھ بەرزترى؛ لَنْ أَحْصِيَ: ھەرگىز بۆم نازمىزدى؛ فِى شَايِكَ: دەربارەى تۆ؛ حَمْد: سوپاسو پەسن.

مانا بەتېكرائى:

خوایە من ئەبى چىيمو چۆن رىگە بدەم بەخۆم كە بەتودا ھەللىيم؟ تۆ زور لەوھ بالاترى كە سوپاسو باسى كارو كەدەوھى جوانى تۆ، لە دەست من يىت. ھەرگىز نام كرى بەرانبەر بە گەرەيت شتىك بلىم كە شايانى گەرەيى و مەزنایى تۆي.

۱۰ مېننەت ژخودايى كۆ بەعەبدى خو مەلايى ئىكسىرى غەمى عىشق نە دىنارو درەم دا

ماناى وشەكان:

ئىكسىر: بە تۆزو دەرمانىك دەللىن كە ئەگەر بەسەر مىسى سورەوھەبى داكەى دەبىتە زىر؛ دىنارو درەم: پۆل و پارە.

مانای به تیگراییی:

منهت بارو سوپاسگوزاری ئه و خودایهه، که لهباتی پول و پاره، ئیکسیری خه می ئه وینی داوه به مه لای کویله ی خوی.

«مَشاطی حوسن»

۱ مَشاطهیی حوسنا نه زهل چهنگالی زولغان تاب دا
 دا عشق هل بت پیل به پیل قهلبی مه پئی جهلابدا
 شیایو باسه که نه گونجی تاخر بهیته که «قهلبی مه پئی قولابدا» یان «قهلبی مه، لی جهلابدا» بی؛ که
 هر یه که یان، وانا یه کی تاییه تی ده گه یمنن

مانای وشه:

مَشاطه: شانه کهر، بولک جوان کهر، رازینهوه؛ حوسن: جوانی؛ نه زهل: همره پیشو؛ چهنگال: ئالقه، چنگال؛
 زولف: کهزی؛ تاب: داویان پیچدان؛ دا: همتا؛ عشق: ئهوین؛ هل بت: بهرزیتنهوه؛ هل: مهوج، شه پول؛
 قهلبی مه: دلی مه؛ جهلاب: کهوی بنه، (ئهو کهوهی که راو کهر له حهشاردا دای ده نینهوه و ده خوینی و
 کهوی دیکه به ده نگیموه دین و ده داو ده کهون)؛ جهلاب: جهلاد (کورده به میرغزه بی سهر بر ده لئین).
 جهلاب، وهک لهو بهیته فولکولوریدا هاتوه که ده لی:

دوچاوی مهست بونه جهلابیم پی یان بفرمو نهدن عهزایم

خو نه گهر قولاپیش بی، ئهوه هر قولاپه کهی خو مانهو به ئاسنی سر گوچانی ده لئین. ویش ده چی، جلاب
 بی و هر به مانای قولاب هاتی که ئه مهش له هجه یه کی ولاتی عهر به و له هیندیک جیگه، به تاییه تی له
 میسرو عراق قاف ده کرته جیم. له باتی قاعد؛ ده لئین: جاعد؛ په ی: دوا بی.

مانا به تیکرای:

ئهو رازینهوهی که جوانی همره بهرئی ریک و پیک ده کرد، یاخو جوانی رازینهوه هر له روژی
 بناوان دا، قولاپه، یان ئالقهی کرده داو یان پیچی دا تا ئهوین، ورده ورده وهک شه پوولی له دوا بی
 شه پول بوی سهر کهوی و دهو داوه با دراوه کهوی و پیوه بی؛ تهواو وهک حکایه تی راو کهری
 بهداو، بهلام فهرقه که لی رهدایه که راو کهر کهوی بنه یان داناوه و لی رهدا هر جوانی داوه که دلی
 بهر و خو کی شایوه و ئهو په ندهی بی داوه.

ياخو پيچي ټمو زولفه ټالقه ټالقه دلي ټيمه خستوه شوين جه لادهوه. ياخو دلي ټيمه
بهر قولاپ داوه.

۲ حوسنا ه بيبو لوتفي يار ټافيته دل عشقا غدار
لهو سلب كرزي اختيار وي حوسني ټف ټيجابدا

ماناي وشه:

حوسن: جواني؛ ه بيب: دوست؛ لوتف: ناسكي؛ ټافيته: هاويشته؛ غدار: خاوهن زور و داگير كهر؛
سلب: زهوت؛ كر: كرد؛ ټي: لهو؛ اختيار: ده سلات؛ وي: ټمو؛ ټيجابدان: واويستن؛ ټيجابدا:
واهمل ده گري.

مانا به ټيكر ابي:

جواني و ناسكي ټمو دلهره، ټهويني خاوهن زورو داگير كهر خسته دلوه. جواني و ناسكي بونه
سهبه كه عشقي زوردار، به دلهم بزاني و هم رها ت هممو اختيار يكي له ده ست دهر هينام. مالم حقه
ټمو جوانيه كه من ټهيزانم، همل ده گري كه هم خوي صاحب اختيار بي.

۳ من دي سه حهر زلفين ده مه ست هاتن سه ما احرام به ست
چون سه جده يا خالي ب قه ست لهو حاجبان مي حرابدا

ماناي وشه:

من دي: ټمن ديتم؛ سه حهر: بهر بهيان؛ زلفين: دوزلف، بسكي له همر دولاه؛ هاتن سه ما: ده ستان به
سه ما كردن و هاتو چو كرد؛ چون سه جده يا: چونه سه جده بدن بو خال؛ به قه ست: به نيته هينانه وه
لهو: له بهر ټهوه؛ حاجب: برو؛ حاجبان: دوبرو؛ مي حرابدا: خويان بو كردن به مي حراب.

مانا به ټيكر ابي:

له بهر بهيان دا، كه هيشتا نوڅزي سبهينه مايو؛ يارم ديت بسكه كاني ده له رينه وه و وه كو مه ست و
سه رخوشان تليان ده داو راده ژان. له كزه بای به يانی كه بای بسكاني پي دلين - كه وتنه ره قص و
سه ماوه. له ناکاو بو په رسته ستی جوانتر له خويان كه وته بيرو بهرگي ته وافيان ساز داو نيته تيان هينا
كه له ناو مي حرابي برويان دا سوژده بهر نه بهر خالي نيوان چاوو ټه برويان.

۴ روح و رهواني من ه بيب ديسا ب ته لييسا ره قيب
ره نجیده کر مسکين غريب ته رکا دلي ټه حبابدا

مانای وشه:

روح و رهوان: گیان؛ ههیبب: گراوی؛ تهلییس: حیلە و فەندو فیل و گزی؛ رهقیب: چاو چنوک و شوفار.
رهنجیده: دل شکاو؛ میسکین: ههزار؛ غهریب: ئاواره؛ ئه حباب: دۆستان.

مانا به تیکراییی:

ئەم یارە خوشەویستە که مایە ی گیان و ژیانمە، ئەوا دیسانەو هە لە زمان شری و گزی کاری شوفارو
چاوچنوکانهو، دلی یارانی به جی هیشت و ههزارو ئاواره کانی دل شکسته کرد.

٥ مه‌حوب و ره‌یحان پز گولاف کەر کرل من جەرگ و هه‌ناف
زه‌هرا هه‌لاهل بوده ناف لهو ساقی ئەو جوللاب دا

مانای وشه:

مه‌حوب: خوشه‌ویست؛ ره‌یحان: ریحانه؛ پز: دارمال یان زور؛ گولاف: گولاو؛ کەر: لەت؛ کەر کر: لەت
لەت کرد؛ ل من: له من؛ هه‌ناف: دهرۆن. ئەم بەیتە لە دیوانە چاپ کراوە کە دا، وانۆسراوە کە ئیمە
نوسیمانە. بەلام من لام وایە لە باتی ره‌یحان، راح بویی و به راحین کەوتیته شیعره‌وه. راح به بادە ئەلین و
راحین جەمعه. واتا شه‌رابه‌کانی. چونکە وا ماناکه‌ی ریک و له‌بارتر دیته‌وه؛ زه‌هر: زه‌هر؛ هه‌لاهيل:
سه‌میکی زور به قه‌وه‌ته. گوايه شیره‌ی گیاه‌کی کوشنده‌یه؛ ناف: ناو؛ ساقی: مه‌ی گیر، ئاو دیر؛ جوللاب:
گولاوینکە که به شه‌کر یان هه‌نگوین شیرین کرای.

مانا به تیکراییی:

یار که‌وا دهمی ئیمه‌ی به جی هیشت، کەوتینه‌ حالیکه‌وه که شه‌رابی پز گولاویش، وه‌ختی
مه‌ی گیر بوی تی کردین له باتی ئەوه پیی وه‌که‌یف بین، لیمان بو به زه‌هر و ده‌ت گوت زه‌هری
هه‌لاهل ده‌خوینه‌وه. هه‌ر خواردمانه‌وه، جەرگ و هه‌ناومان لەت و پەت بو.

٦ وان ده‌ست و زه‌ندو ساعدان مه‌ی دانه شیخ و زاهدان
مه‌ستی ب چه‌شمی شاهدان ئەو نیرگزا سیراب دا

مانای وشه:

وان: ئەوان؛ زه‌ندو ساعد: قول و باسک؛ شیخ: پیری ته‌ریقه‌ت؛ زاهد: سو‌فی ته‌ر که دنیا؛ مه‌ستی:
سه‌رخوشتی؛ چه‌شم: چاو؛ شه‌ید: ئاگادار؛ نیرگزا: نه‌رگس؛ سیراب: تورت و تیراو

مانا به تیکراییی:

ئەو مه‌چه‌ک و باسکه‌ ناسکانه، که یار مه‌ی پی ئەدا به شیخ و سو‌فیان تامه‌ست بین؛ ئاگاداران و

دل و شياران، هرله ريگهي چاومه مهست بون و ديتني چاوي مهستي يار - كه وهك نيرگزي
تيراوه - هوشي لي ساندن.

۷ ميسكي ره شاندي نهز ده بيم وان نوقته يان هن بونه كييم
لي خه تي رهيحاني ل ديم كاتب ژنو ئيعراب دا

ماناي وشه:

ميسك: موشك، ئهو بونه خوشهي له ناوكي چوره ئاسكيك پيدا دهبي؛ ره شاندي؛ پرزاندني؛ نهز؛ من؛
دييم؛ ده بيم، ده ليم؛ وان نوقته يان؛ ئهو نوخته؛ ديم؛ رومته و روخسار؛ كاتب؛ كاتب؛ نوسهر؛
ايعراب؛ سهر و بور بو كردن، يان راست كردنهوي ههله.

مانا به تيكرابي:

هر چه ندي بير له نقش و نيگارو جواني و لهباري ئهو رومته و روخساره نازداره ده كه مهوه،
ده كهومه سهر ئهو بيرو خه يالهوه كه ده ليم. واويده جي له پيشدا هاتين بو ئهوه سپيايه ساكاره كه ي
بنهخشين، ميسكي ره شيان لي پرزاندوه، تابينه ئهو خاله ره شه بون خوشانه. له پاشان كه روانراوه
خاله كانيان به كه م زانيوه و ويستويانه نمخش و نيگار كه ته يار تر بي و ديمهن ريك و له بار تر خو ي
بنويي. نوسهر كه مه بهستي قه لهم وه شيئي هه وه له، هاتوه به خه تي ريحاني كه مايه سي خالاني
له بهين بردوه ئيستا ئهم خه ته ريحانيه كه له و روخساره دايه، ده گهل خاله ره شه كان ريك
كه وتونه وه، روخساري يار له و پهر ي جواني دايه و هيچ هه له و كه مايه سي تي دا بهر چاو نايه.

۸ نازك قه دا نورين به شه ر ئهو بو ل من نه قشي به صهر
دينا خه يالي ههر سه حهر ناڤ ديده يي بي خواب دا

ماناي وشه:

نازك قه د: به زن باريك، به زن زراو؛ نورين؛ نوراني، شفاف؛ به شه ر: پيست، (يان بنيادهم)؛ ئهو بو
ل من: ئهو له من بوه به؛ نه قش: نمخش؛ به صهر: چاو؛ دين: ديتن؛ دينا: ده به يئا؛ سه حهر: به ياني؛ ناڤ:
ناو؛ ديده: چاو؛ بيه خواب: خموززاو.

مانا به تيكرابي:

ئهو پيست شه فافه (يان ئهو به شه ره به زن باريكه) ليم بوته نه قشي چاوم. وهك بيبيله ي چاومي
لي هاتوه. هه مو به يان يان ههر خه يالي ئهو ديته بهر چاوي له خه و تور او مه وه.

۹ ئەو تلىيىن نازك رهقيق، پۇردامە فينجانا عهقيق
ئەو بادەيا نورين رهقيق میننەت بىمىن وههابدا

مانای وشە:

تلى: قامك؛ نازك؛ ناسك؛ رهقيق؛ بارىك؛ پىز؛ زۆر (يان دارمال)؛ فىنجان؛ پىالە؛ عهقيق؛ ياقىق.
بەردىكى بەقىمەتەو شاعىران شەراپيان پى تشىبە كردوھ؛ بادە؛ شەراب؛ نورىن؛ نورانى، شەفاف؛
رەھىق؛ خالصو پى خلتەو بون خوش؛ میننەت؛ مەن؛ وهاب؛ زۆر دەھندەو بەبەخشش.

مانا بەتېگىرايى:

يار بەو قامكە ناسك و بارىك و لەبارو شوشانەى خوى زۆر فىنجانى لەشەرابى روشنى پى خلتەو صافو
بون خوش، دەرخوارد دام. زۆر مەكارو مەنت بارم كە ئەو بەخشندە دەست بىلاوھ دەست كەوتوھ.

۱۰ دا خەف نەبت بەژنافەرى مەى ھاتە شەھكاسا سۇرى
مىننەت كو ئىرو دىم دورى دىسا شەرابا نابدا

مانای وشە:

دا؛ ھەتا؛ خەف؛ نادىارى؛ نەبت؛ نەپىت؛ بەژنافەرى؛ بەژنو بالاي بەلەنجەو لار؛ شەھكاسە؛ شا
كاشى؛ سۇر؛ رازو نەپنى؛ ئىرو؛ ئەمرو؛ دىم دور؛ روخسار بەو پىنەى مروارى؛ دىسا؛ دوپارە؛ ناب؛ خالص؛

مانا بەتېگىرايى:

بوئەوھ بەژن زراوى بەلەنجەولار ھەر لەبەر چاومان پىو خومان لى نەدىو نەكات؛ بادەى داپنىو
مەى رزايە ناو ھەناوھوھو خوى گەياندە دلموھ كەدل وەك شاكاشى رازو نیازان وایە، يان
ئەودلەى كە دەفرى رازدارى خودايە. مەنت بارم كەوا ئەمرو ئەو روخسار وەك دورە، دىسانەوھ
شەرابى پى خلتەى داپنى.

۱۱ مەى ھاتە فينجانا سەدەف كەس دى قەخوت ئىرو بخەف
ساقى ب چەنگو نای و دەف فەرفورى يا مەھتاب دا

مانای وشە:

مەى؛ بادە؛ ھاتە؛ چوھ ناو؛ فىنجان؛ دەفر؛ سەدەف؛ گوى ماسىلكە، جىگەى مروارى؛ دى؛ دەپى؛
قەخوت؛ بخواتەوھ؛ ئىرو؛ ئەمرو؛ بخەف؛ بەدزى؛ ساقى؛ مەگىر؛ چەنگ؛ ئامرايىكى موسىقىيە؛ نای؛
بلوئىر؛ دەف؛ دەفە؛ فەرفورى؛ پىالەى چىنى؛ مەھتاب؛ مانگەشەو، تریقە.

مانا به تیگراییی:

ئەوا شەراب کرایە ناو دەفری سەدەفینەو. کەسی وا هەیه ئەمڕۆ بە دزی بخواتەو؟ نەخیر نیه. چه وەختی خو شاردنەو هیه؟ ئەوا مەیگێڕ دەگەڵ آوازەو دەنگی چەنگ و دەفەو بلوێڕ، پیالە ی چینی پڕ لە شەراب دەگێری که شەرابە کە لەرەنگی تریقە ی مانگە.

١٢ عیدەو حیبیی نەزەرە لی یان دی ب قوربان بی مەلی
یارەب ببینم روژ هلی سگین ددەست قەصا ب دا

مانای وشە:

عید: جەژن؛ حەبیب: دوست؛ نەزەرە لی: نەزری لەخو گرتو؛ یان: یەنی؛ دی: دەبی؛ ب قوربان بی: بە قوربانی بی، ببێتە قوربانی بوئەو؛ مەلی: مەلا؛ یارەب: ئە ی خوا یە؛ سگین: چەقو؛ ددەست: ددەستی.

مانا به تیگراییی:

ئەوا جێژنەو یار لەخوی گرتو، قوربانی بکاو مەلای هەلبژاردو کە بیکاتە قوربانی. هە ی خوا یە دە ی ببینم روژ هەل یی و چەقوی لەناو دەستی قەصابدا ببینم و ئەو هەلە پیروژەم لەکیس نەچی. جا چە لەوە خوشترە بیمە بە لا گەردانی بالای ئەو نازدارە.

مونغ به چين مەي فروش

بۆ ئەوه که له پوخته‌ی مەبه‌ستی جزیری لەم قەسیدە چوارەمە‌ی تۆ بگه‌ین، بێ ویستی مان به کورتە پیشه‌کیه‌ك هه‌یه. ئەویش ئەمەیه:

صوفیایه‌تی، یا وه‌ك له ئێراندا باوه و پێی ئەلین فەلسەفە‌ی عیرفان؛ چه‌ندین دەرە‌جە‌و پله‌ی هه‌یه. که یه‌كێك له‌وانه‌ خو گوم کردن و ده‌گه‌ل خوا تیکه‌ل بونه. صوفی گه‌یشتۆته‌ حاله‌تیک که جگه‌ له‌خودا، هیچ شتیکی وه‌به‌رچاو نه‌هاتوه. هەر ئافه‌ریده‌یه‌ك که هاتۆته‌ به‌رچاوی، به‌ تیشك دانه‌وه‌ی ئاوینه‌ی نوری خوای داناوه‌و به‌لایه‌وه‌ سیبه‌ریکه‌ ئەو ده‌یینی و ماكو بنچینه‌که، که‌وانه‌ کردنی ذاتی ئافه‌رینه‌یه. جا به‌م قوناغه‌ گوتراوه: «مەنزگە‌ی فنا فی‌اللهی». واتا: تۆانه‌وه‌ له‌ خودا. هەر ئەم اصطلاحه‌ به‌ «وحدت مطلق» یش ناو براوه. جا ئەو صوفیه، که گه‌یشتۆته‌ ئەم پله‌ به‌رزە، هەرچه‌کی دیوه‌و هەرچی به‌ دلایا تۆ پەریوه. هەر به‌خودای زانیوه‌و من و تۆ تویی و خۆم و خویی له‌نیواندا نه‌ماوه. واتا: ئەگەر هیندیک له‌و صوفیانه‌ وه‌ك حوسینی کوری مەنصوری هه‌لاج، سه‌ید ئەحمەدی روفاعی، بایه‌زیدی به‌ستامی و زۆری تریش که لەم وتاره‌دا ناگونجی هه‌مویان ناوبه‌رین له‌کۆری جه‌زم بوندا گوتویانه‌ من خودا! مەبه‌ستیان کفر کردن نه‌بوه، ئە‌وانه‌ خویان به‌تۆکیك دیوه‌ له‌ناو ده‌ریایه‌کی بێ په‌ی و بێ سه‌روبین و ئەو تۆکه‌ش هەر پاژیک له‌و ده‌ریایه‌یه‌و ئەگەر گوتویه‌تی «من ده‌ریام»، راستی گوتوه. تۆك له‌ناو ده‌ریادا ده‌توانی بلی ده‌ریام. پاژ ده‌توانی خووی به‌ناوی گش ناوبنی و هەرکاتی جزء خووی به‌ناوی کل بناسینی عه‌یبی لی ناگیری. جا ئە‌و صوفیه که به‌ په‌یژه‌ی خواناسیندا، ئە‌وه‌نده‌ سه‌رده‌که‌وت که پای ئە‌نایه‌ سه‌رپله‌ی تیکه‌لاوی له‌گه‌ل خودادا؛ نه‌ك هەر خوی به‌خوا ده‌هاته‌ به‌رچاو بگره‌ هەرچیکی ئە‌یدیت، خوای تیا به‌دی ئە‌کرد.

شیخ سعدی لەم باره‌وه‌ ده‌لی:

موحد همان بیند اندر ابل که در خو برویان چین و چگل

یانی کابرا که ده گاته پایهی ایمان به وحدتی مطلق، چه بروانیته بیچمی ناقولای وشترو چه بروانیته بهژن و بالای ریکی لاوچاکان و روپا کانه وه جگه له تیشک و روشناکی خوا هیچ نابینی و جگه له خوا به بهرچاو و دلی ئه و انایه.

جا ئه گهر شیخ ئه محمدی جزیری خو مان، وشتری پی جوان نه بوه، یاخو لهو شاخ و بهردو چرو ههردهی جزیری بوتان، وشتریک نه بوه که سهرنجی رابکیشی! بهدیمه نی شوخ و شهنگی سهلمای کیژی میرمه، گرتویه و نوری خوا له گوشه ی چاوی مهستی سهلماوه خو ی نیشانداده و بهره و خو ی کیشاوه و حالته ی جهدمه ی پی داوه و خو ی له کووری بهزمی مه یگیراندا دیوه، که دهستی بهزه یی خوا پری پی دا کردوه و بردویه و له باره گای بهرزی خو یا جیگه ی بو کردو ته وه و تنوک له ده ریای ما کو بنچینه دا تواوه ته وه و بو ته وه به تنوک له ئاوه که ی هه مان سهرچاوه که. جا ئیستا که ئه م پیشه کیه مان به سهرچلی پیشکesh کرد، رهنگه هاسان تر له م قه سیده بگهین. داده ی با بزاین ئه لی چی؟

۱) موغ به چه یین مه ی فروش ههر سه ههری تین سه ما
باده خوران نوش نوش مانه لدوری جه ما

مانای وشه کان:

موغ: مه لای زه رده شتی؛ به چه: مندالوک؛ به لام «موغ به چه» به تیکرای بی به و مناله ده مرو تانه یان گوته که مه یگیری مه یخانه کان بون؛ مه ی فروش: مه یخانه چی؛ ههر سه ههری: ههر به یانیه ک یان (هه موبه یانی یه ک)؛ تین: دین؛ سه ما: هه لپه رکی و دیلان؛ باده خوران: شه راب فرکه ران؛ نوش نوش: ده گهل خوار دهنه و ی پیاله بهدوی پیاله دا - یان (به گوته ی نوشتی بی نوشتی بی)؛ مانه: ماون؛ لدوری: له ده وه؛ جه ما: کو مه ل.

مانا به تیکرای بی:

شه راب خورانی زور لهزه بر، شه و و روژ له مه یخانه دا به سه ر ده یه ن و شه وهنده له جو شن که له به ره به یانانیشدا به زم و ئاههنگ سستی و کزی به سه را نایه! جا له به ره به یاندا، کاتی ئه و مه یگیره لوس و سادانه له ناو کووری سهرخوشاندا سور شه دن و به زم گهرمه. شه راب خورانی ها وده مو هام پیاله ش بتر گهرم دادین و پیاله به شوین پیاله دا، شه راب فره که ن و بانگاوازی «نوشتی بی نوشتی بی» له و ناوه دا، دهنگ ئه دا ته وه به تیکرای بی له ده وری سه ما و ره قصبی ئه و مه یگیره لوس و پوسانه، کو ده بنه وه و تی یان را ئه مین.

۲) هن گولی بو عه نه رن هن دشیرین ئه سه رن
هن گوهری دانه یین میثلی سوهیلی سه ما

مانای وشه کان:

هن: ھیندیک؛ گول: گول؛ بو: بون و بهرامه؛ عه نېهر: شتيکی زور بون خوشه که له ناو ورگی جوړه ماسیه کدا دس ده کموی؛ گوهر: گوهر؛ دانه: بی وینه؛ مثل: وه کو؛ سوهیل: تهستیره سیوهیل؛ سهما: عاسمان.

مانا به ټيکړایي:

ئو مندا له لوسه مېگيرانه، ھیندیکيان گولن و بهرامه ی عه نېريان هه یه. ھیندیکيان گه نېره نگی دلکیشن. ھیندیک وهك گوهری تاقانه وان و بهوینه ی تهستیره سیوهیل که ی عاسمان، تیشك ئدده نه وه.

۳ ھین زهری نه پر سورن سهرب پهرن دیم دورن
من کو دچهرخی وهدی صه برو قه رارم نه ما

مانای وشه کان:

زهری: سهوزه رهنګ؛ پر: زور، یان (تزه)؛ سور: دلکیشی و جاذبیت؛ سهرب پهرن: پهریان له سمریان داوه - یان (سرب پورن. کاکولیان هه یه)؛ دیم: رومت و دم و چاو؛ دور: مرواری درشت؛ کو: که؛ چهرخ: کوزو کوړ؛ وه: وها؛ دی: دیت.

مانا به ټيکړایي:

ھیندیکش لهو مېگيرانه سهوزه له رهنګو خوین شیرین و دلکیشن. کاکولیان هه یه. یاخو: پهریان له سمریان داوه بوجوانی، دم و چاو و روخساریان، وهك مرواری درشت، صاف و زونا که. کاتی من له کوړی به زما ئو دیمه نهم، بهر چاو کموت؛ ټیتر به جاريك آرام و ئو قره م لی هه ل گیرا.

۴ صه برو قه رارم کو بر جان و جگهر هور دگر
ظولمی وهرهنگ کی دگر جان دبرو دل ته با.

مانای وشه:

صه برو قه رار: ئو قره و ئارام؛ کو: که؛ بر: بردی؛ جان: هم لهش هم روح؛ جگهر: جهرګ؛ هور: ورد؛ دگر: ده کرد؛ دبر: دبرد؛ ته با: ده گهل.

مانا به ټيکړایي:

ديسان مهلا، بای داوه تموه سهر ئو باوهره که باسی کرا. به نام لیژدا، جاری چوارچپوه یه کی

ئامانەتى بۇ دروست كىردۈ. ئىم دىمەنە جوانەى رەقىس و سەماى ئىم مەيگىزە خونچىلەو
خوئىن شىرىنەنى بە تىشكىكى جوانى سەلما، داناوەكە خودى سەلماو جوانىكەش، ھەر پاژىكن
لە دەرياي نورى خواو لىرەدا ھەمو جوانىكەن، لەوسەرچاودا بەدى ئىكرىن. جا ئىفەر موى:
كاتى من ئارامو سەبىرم لەدەست دەرچو كە ديارە سەلما بە تالانى بىردىو. بەوئەندەشەو نەوئەست،
گىان و جەرگىشى ھەنجى. ئاخىر بابەروان كى تائىستە ناھەقى واى كىردە، كە گىان بەرى و
دلىشى لەگەل بەرى و ھىچ بوتالان كراو كە نەھىلىتەو؟!

مەلا تائىرە دىتەو گورجى ھوشى خواناسىنەكەى لەم بىھوش بونەدا وشىيار ئىبىتەو
بەرپرچى قسەكەى خوئى ئىداتەو ھەلى: مال وىران، ئىم من و توتۇيت لەچىيە؟ توچى،
تاگىان و دلىكت ھەبى و يار بىيا؟ ھەرچى ھەبەونى، ھەر خوئەتى: گىان و دلىك كوا من بلىم
ھىمە؟ ھەر خوئەتى كەگىان و دلى. ئىفەر موى:

۵ جان و دلى من ئىو ھور وەشى من ئىو
پادشەھى من ئىو ئىز لەدەرى وى گەدا

ماناى وشە:

ھور: خوئى، جوان چاكى چاۋرەش؛ وەش: ئاساى؛ ئىز: من؛ لە دەرى وى: لەدەرگى ئىو؛ گەدا:
پارسەك و سۈال كەر.

مانا بە تىكرائى:

گىان و دلى من ئىو. رەنگ خوئەكەى من ھەر خوئەتى. پاتشاي من ھەر ئىو. من لەدەرگى
ئىو، گەدايەكى رۈش و ھەناسە ساردم

۶ يارى كودى ئىم گەدا دەست بەدەستى مەدا

ئىم بىسەماى بىرەن رەقىس و سەما ئى وەما (يان - سەما ئى وەما)

ماناى وشە:

يارى: يارەكە: كودى: كاتى دىتى: ئىم: ئىم: مە: ئىم: سەما: عاسمان، يان رەقىس؛ بىرەن: بىرەن؛
رەقىس و سەما: ھەلپەركى و بەزم، يان - ھەلپەركى و عاسمان؛ ئى: لەو: ئى: يىش؛ وەما: ھەر وەما،
يان - بەجى ما.

مانا بە تىكرائى:

تا بىم و ابو من مەو گىان و دلىك ھەبە كە بە تالان براو و رۈزىك لەرۈزان، خاۋەنى شىك بوم.

ئەو سەرگەردان و بىۋەتەر تان مابومەو. بەلام كە لە جەرگەى بېھوشىدا ھوشىم ھاتە بەرو
تېگەيشتم كە نەمەن ھەم نەجەرگ و ھەناو و گيان ھى من بوەو من جگەلە گەدايەكى ھەناسە
ساردى لەبەر ئاستانەى يار كەوتو، شتېك نېم و ھەموشت ھەر خويەتى. ئەوسا يار كەدىتى من بە
گەدايى خوم زانىو، بەزەى بزوت و دەستى خستە ناو دەستمەو و منى بردە ناو كورى بەزمە كەو و
بە چونى منى گەدا رەقص و ئاھەنگ ھېچ تېك نەچو. لەپېشدا چو بو، ھەروەك خوى ما.

يان ئەلى: دەستى خستە ناو دەستم و منى بەرز كەدەو و بەرەو زورى بردم و گەياندىمە
جىگايەك و پلەيەك لەقەدرو عىزەت، كە سەھلە رەقص و بەزمى سەر عەرز؛ عاسمانىش لەوپلەيە
بەجى ماو نەوى تر خوى دەتواند. واتا بەقەولى سەدى:

مرو دەگاتە شوئېك مەگىن خودا لەوى بى

بنور چپايە بەرزىت ھەر ھېندەيە خودا نى

۷ گوتە مە دور دانەى ئەم ژتەو تو ژمەى
لەوب ھەقىقەت يەگىن مەسلە بى شوبەھە ما

ماناى وشە:

گوتەمە: بەئىمەى گوت: دور دانە: دورى تاقانەو بى وئە: ئەم ژتە: ئىمە لەتو: تو ژمەى: تو لەئىمەى:
لەو: بويە: بەھەقىقەت: لەراستىدا: مەسلەلە: مەسلەكە: بى شوبەھەما: بى گومان و روشن بوو.

مانا بەتېكرائى:

ئەو گەوھەرە تاقانەو بى چوئە، بە ئىمەى گوت: ئىمە لەتوئىن و تو لە ئىمەى. ھەر بويە ئەگەر
راست بىر بکەيمەو ئەزانى كە ئىمە يەككىن و من و توئىەك لەگورىدا نى. ئىتر مەسلەلەكە
لەلاى من تەواو روشن بوو و ھېچ گومان و دودلیم نەما.

۸ دامە بدەستى سىرى جاما ژرەنگى دورى
جەذبە گەھا جان و دل پر شەو شاندىن ھەما

ماناى وشە:

دامە: دای بەئىمە: بدەستى سىرى: بە دەستىكى نادىارى: جاما: پيالەى: ژرەنگى: بەئىنەى: دور:
مروارى درشت: جەذبە: ھالەت لى ھاتن: گەھا: گەيشت: پر: گەلېك، يەكجار زور: شەوشاندن:
شواندى: ھەما: ھەروەھا، بەئى ئەو خوم ئاگا بکەم.

مانا به تیځرایي:

یار که منی گه باندې به زمی باره گای خوۍ و تیی گه یاندم که هیچ فرق و جیاوازیهک له نیوان دا نیمه و پېرده ی گومان و دودلۍ منی له نیوان لارېدو باشی تیگه یستم مه سه له چیه؛ نهوسا به دهستی نادایاری له من را - یاخو به دهستی پرله جاذییتی خوۍ پیالهییکۍ دایه دهستم، که ته و او وه که مرواری نه یواند. هر که پیاله گه یشته دهستم جه ذبه خوۍ گه یاندمۍ و به یه کجاری گیان و دلمۍ آلوړو پریشان کردو ناشتوانم هوۍ هاتنی نهو حالته به یان کهم.

۹ باده مه نوشی ژدهست چومه ژخو مامه مهست
قه طره به به حرۍ گها به حر به عینی خو ما

مانای وشه:

باده: شېراو؛ مه نوشی: نیمه خواردمانه وه؛ ژدهست: له دهست؛ چومه ژخو؛ لهخو چوم، بورامه وه؛ مامه مهست: به مهستی مامه وه؛ قه طره: تنوک، دلۍپ؛ به حر: دریا؛ گها: گه یشت؛ عینی خو؛ هره وه خوۍ.

مانا به تیځرایي:

باده مان له دهستی نهو گهوهره تاقانه یه و مرگرتو خواردمانه وه، دلم بورایه وه و که و تمه سرخو شیه کی بی پرانه وه. و اتا: تنوک ټاو، گه یشته وه دریا و دریا ش هره و کوخوۍ ما. به من هیچ زیادو که می نه کرد و به لیلای من لیل نه بو. ده یشتدا هر پاړیک له دریا بوم و یسناش ده گهل دریا دا ټیکل بوم وه و دریا منو من دریا م.

۱۰ گوش به عامی مده تهرکی مودام مده
اکثرهم فی غمی اغلبهم فی غما

مانای وشه:

گوش: گوۍ؛ عامی: خه لکی زمه کی؛ مودام، یان - مه دام: شراب؛ اکثرهم: زور به یان؛ فی: له ناو؛ غمی: بی هوۍ؛ اغلبهم: غالبه یان؛ غما: کویری؛

مانا به تیځرایي:

مه لای جزیری دواۍ نهو که خوۍ لهو پله به رزه یه ی خواناسین دا دیتو و کورد گوته نی: که له شیرۍ خوۍ به له پوه لی ناوه، ناوړیک و سهر خه لک دمدا ته و ناموژگاری ریږه وانی ته ریقه ت ده کا، که نه چن گوۍ بده نه نهو خه لکه زمه کیه که لایان وایه نافه ریده له خوا جیا یه و به من من

خوځيان همدې مه پيښور و رږه واني راسته قينه يان، بهر ته وسو پلار داوه و ناوو نير ته كي كفو له رڼيگه لادانيان پيوه ده لكين.

ده لي: نه كي ده غيله گوي لهو ټاپوره نر زانانه بگري و تهر كي باده نوښه كي به زمي ټيمه بكه ي. ټوانه ي ټو لو مو له قه مانه همدې به ستن، زور به يان تو ز قاليك هو شو و بير يان نيوه غالبه يان هر ته واو كوړو كو تر نو ره شو سپي ليك ناكه نه وه.

۱۱ حرف ژبه ك بونه فصل گهر بهري وان ب نه صل
حرف دبت يه ك خه ته ك خه ت كونه ما نوقطه ما

مانا به ټيكر اي:

ټم مه وجوداته ي كه هيه و هيه و ده ي: هه موي له يه ك نوخته ي سهره تاي يه وه په پدايه. نوخته ي سهره تاي (واتا نوقطه ي مېدا)، ټه زه لي يه ټه به دي يه، ههر بوه و هر ده ي و گوراني كي به سهر دا نايه و. ناسوي و له به يان ناچي. جا لهو نوخته سهره تاي يه وه، هيل و خه ت كشاوه و هيل و خه تيش پارچه پارچه كراوه و پتي لي پيدا بوه و ټو پيتانه بونه ته دروشي هه م مه وجوداتي جور او جور و هه مه رنځه. ټيمه ټه گهر پيو ټوانه به رينه وه سهر عه صل و ماك؛ پيته كان ده بنه وه به هيل و ټه گهر به بناواني هيله كدا بروين، توشو نوخته و خالي سهره تاي يه ده يين. ټه گهر ټو خه ته ش كه پيته كان لي پيك هاتوه نه مي ني، ټو خاله سهره تاي يه ههر وه ك خويه تي و ههر له چيگه ي خويه تي و دوباره ده تواني پيته ما كي خه ت و خه ت بپته ره گزي پيت و پيت دوباره به شكلي جياواز خو بو يتن.

جا كه واو، بو كه سي كي كه به سهر راستي دا بكه وي و باشي ليك بده ته وه؛ ټه وي هه سا ي بو ده كړي و ټه وي له راستي دا ما كي هه موي پيت و خه تي كه. ټو نوقطه ټه زه لي و ټه به دي يه و چتر نيه. واتا وحدت مطلقه و جگه له خوا شتي كي تر هه ساوي بو ناكري.

۱۲ وحده تي مطلقه مه لا نوره دقه لېان جه لا
زور دقي مه سته لي ټه هلي دلان شو به ما

مانا ي وشه:

حرف: پيت؛ ژبه ك؛ له يه كتر؛ بونه فصل: جوي بونه وه؛ گهر بهري: ټه گهر بهريه وه؛ وان: ټوان؛ ب نه صل: بو سهر ماك و بنچينه؛ دبت: ده پيته؛ يه ك خه ته ك؛ تاكه خه تي ك؛ كو نه ما؛ ټه گره نه ما؛ نوقطه ما؛ نوقطه ماوه.

مانای وشه:

وحدت: یه کایه تی؛ مطلق: بی بهندو چهندو چون؛ جهلا: مشتو مال، یان - سورمه؛ زور: گهلیک؛ دقئ
مهسته لی: دهو مهسته له یه دا؛ شوپیه: گومان و دودلی.

مانا به ټیگرایي:

ایمان و باوهړی بهو یه کیه تی بی چهندو چون و بهندو باره هو مه لا! ټیشکیکه دلان مشتو مال
ده کات. یان نوریکه همر وهك سورمه، چاو زون ده کاته وهو خشتو خالی لی لاده دا. نهو
باومر هس، دلی ریزه وانی راستی زون ده کاته وهو پروپوشی پروپوچی لی راده مالی.
به لام، بهو دهرجه ی ایمان و باوهړی گه یشتنه، هروا کاریکی سوک و هاسان نیهو زوری دهوی
تا ریواری ریگهی خواناسین ده یگاتی. به شیکی زورو زه بهنده له نه هلی دل و ریزه وانی ته ریقه ت،
هیشتا نه گه یشتونه سهر راسته ریگهو له بیابانی دودلی و گوماندا سهر گردانن.

«غم و شادی»

۱ چین چین کرن زولفین سیا کهسک نه تله‌سی دیا قه‌با
ایدی نیشان نابن خویا تیکهل کرن لازم صه‌با

مانای وشه‌کان:

چین: گنج؛ کرن: کردن؛ زولفین: زولفان؛ سیا: رهش؛ کهسک: سموز؛ نه تله‌س: نه‌وعیک پارچه؛ دیا: حریر؛ قه‌با: کهوا؛ ایدی: ئیترا؛ نیشان: خال؛ خویا: ئاشکرا؛ صه‌با: شنه‌بای به‌یانی.

مانا به‌تیکراییی:

ئهو یاره‌جوانه، سه‌وزه پو‌شه‌ی که‌وا حریره، ئه‌وه‌نده‌ی ئهو زولفه‌ ره‌شانه گنج گنج کرد که بونه‌ته له‌مپه‌ری دیمه‌نی خالی روخساری، لی‌شم رونه‌ ئه‌وه کاری شته‌می به‌یانه که ئه‌و بسکه لولانه‌ی تیکهل کردون و به‌سه‌ر روخساری یاری دارژتون و ئیمه‌ی له‌ دیتنی خالان بی‌به‌ش کردوه. جامن وه‌نه‌بی بوختان به‌بای به‌یان بکه‌م:

۲ من دی صبا دایی سه‌حه‌ر ماداری به‌دری کر دوکهر
قه‌وس و قه‌زه‌ج زی‌هاته‌ده‌ر دیسا به‌زولفانرا ته‌با

مانای وشه:

من دی: من دیتم؛ صه‌با: سروه؛ دایی سه‌حه‌ر: شه‌وه‌کی لی‌دا؛ مادار: ده‌وره و خرابی؛ به‌در: مانگی چاره؛ کر: کرد؛ دوکهر: دولت؛ قه‌وس و قه‌زه‌ج: کولکه زیرینه، ژیی: له‌و؛ دیسا: دیسان، یان - دایسا؛ به‌زولفانرا: به‌زولفانه‌وه؛ ته‌با: ده‌گهل.

مانا به تیگرایی:

من به چاوی خوم دیتم له به ره به یاندا، بای بسکان، ئهو بسکه ره شانهای هه ژاندو خستیه سه روخساری یارو وهك ئه وهم هاته بهرچاو، كه مانگی چاردهی کردیتته دو له ته وه. ههر ئهو شنه بایه كه له هاتندا، بو جارو باره یهك كه میك لهو بسكانهی سه روخساری كه ده له راندوه، تیشکی كولمی یار جارو باره له پهنا زولفانه وه خوی ده نواندو دیمه نی زهرداری ئهو تیسمالكه تیشكه ده گهل دیمه نی ته تله سی كه سك و حهریری ره نگاورهنگی بهرگی یار ته واو دیمه نی كولكه زیرینه یان هه بو. كه له پهنا هه وره وه، دیاری ئه دن و نابی له بیریشمان بچی كه بسکه کانی وهك ئهو هه وره واوون كه روژیان نهدیو کردبو.

شیاوی یاسه: مه لا لهوشیعرده ئیشاره به موجزاتیکی پیغمه بهر (صلعم) ده کا، كه مانگی کردوه به دو کوته وه. واتا لهو دیمه ندها، موجزه كه دیسان خوی نیشان داوه؛ به لام ئه مجاره له زولفو روخساری سه لماوه. پیاو وهختی چاوی به موجزات ده كه وی ده بی صلواة لیداو سه لام بلی. بویه ته فهرموی:

۳ ئیرو ژمه له به درا ته مام عه بهر فشان بن سه ده سه لام
ئه هه هندی شیرین كه لام اهلا وسه لا مرهبا

مانای وشه:

ئیرۆ: ئه مۆ: ژمه: له ئیمه: ل: له: به در: مانگی پر: ته مام: ته واو: عه بهر: بونیکه خوشه: فشان: پزین: هه هه: په یو: شیرین كه لام: گهت و لغت خوش: اهل: ئاشنا: سه هل: هاسان و روح سوک: مرهبا: جی گو شاده.

مانای به تیگرایی:

له کتیه کانی ئاینی دا هاتوه كه سلیمان پیغمه بهری پادشای جوله كه کان، جگه له ئاده میزاد، هه مو جانه وه ریکیش له دنیا دا سه ری وه بهر باری هینا وه له بهر فه رمانیدا لاره مل و یستاون. ئه ویش زمانی دیو درنج و درنده و په رنده و چه رنده ی وهك زمانه که ی خوی زانیوه. ئه م سلیمان ده دلی چوه ته سه ر شازنی سه با كه له حه به شه ی ئیستادا بوه. ئه م دل داریه ش، له قسه ی په پویکه وه ده ستی داوه كه بو ی گیرا وه ته وه و گو تویه: قوربان پاشا زاده یه کی میچکه ی زور جوانم له سه با دیوه كه جگه له جوانیه که ی هینده هینده زیرو زیوی هه یه و ته نانت ئه و ته خته ی كه له سه ری دائه نیشی له زیری خالیسه و ته گهر ته وه ت ده س که وی خه نی ده بی.

سلیمان نهدیه عاشقی ئه و کیزه بوه كه ناوی به لکيس خانم بو وه ههر په پوی کردوته ده لالی نیوان و نامه ی پیدا نارده و بو به لکيس كه میردی پی کا. په یو له و ده لالیه دا سه ر كه وتوه، ئه مجار

دیتویانه که هینانی ټمو کیږه لم ریځه دورمهو زور دژواړه؛ چی بکن چاکه؟ دیوکی بنیچه جندوکه، هه ستایه پیو گوتی: خه مت نهی، یرلموه تو لهو مجلسه ههستی من دهچم تهختو به لکیس خامت بو ټه هینم. په کیکی تر که لهو زانتر بو، گوتی: من یرلموه چاوت بترو کینی، ټهو تهختت بو ټه هینم. سلیمان دیتی وا تهخته دانراوه وا به لکیسه بوی رازاوه تهموه روبهروی دیت. یتیر لهو ساوه، ناوی په پو به سر زمانی نوسهران و شاعیرانهوه گهراوه ټه گهری و ټه یکن به رازداری خوینو بهودا دهردی دل راده سپرن بو یاره دور دهسته کانیان.

مه لای جزیری دواي ټهوه ټهو موجزاته دیوه که مانگی چارده بوته دوکهرتو زولفه ره شه کان بدهم باوه، به سر روخساری یاردا، ده لهرینه مو بوئی عنبهرو گولاو له ناوه دا بلاوه! ده ست ده کا به صلاوه ت لیدان و سه لام ناردن. ده فهرمو: ټه مرو له ټیمه وه صد سه لام لهو مانگه تهاوه عنبهرو گولاو پږینه بی. ټه وسا ده ستو دامینی په پو ده بی، که ټهوه خوايه مل بدوا نامه ی مه لا بو سه لما خانم بهری. جا دی ده پشدا، باسی جوانی و نه جیمزاده یی سه لمای بو ده کا تا ټه گهر نامه کی برد یاربناسی و بیداته ده ست خو دی ده لی: ټهی په پوی گفتو لغت شیرین! یاخوا به خیر هاتی، تو وه کهس و کاری خو می، زور رهزا سوکی، جیگت له سر سهران و له سر چاوان. تو ټهی بزانی که:

ع من دلبرهك وهك دور ههيه مهحوبی شیرین سور ههيه
خوسن و جهمالهك پور ههيه بهلقیس صفت مهسكن سها

مانای وشه:

دلبرهك: گراویهك؛ دور: مرواری تاقانه؛ مهحوب: خوشمویست؛ سور: دلکشی و جاذبیت؛ حسن و جهمال: جوانی و لهباری؛ پور: زور؛ بلقیس صفت: به لکیس ناسایی؛ مهسكن: مال؛

مانا به ټیگرایي:

په پو گیان! من دل رفینیکم ههيه، وهك دور وایه. خوشمویستیکم ههيه، تابلی رهزا شیرین و پرله جاذبیت و دلکشی یه. ههرچهن دی دل هزبکا، جوان و لهباره، وهك ټهو به لکیسه وایه که ماله که ی له شاری سها بو (یانی ټه ویش پاشازاده یه که، له به لکیسی سلیمان که متر نیه). ده بی چیت بو سلیمان کرد، ټهوهش بو من بکه ی. جا ههروهك جوانی و نه جیمزاده ییه که یم پی گوتوی، پیوسته هیدیک له تا کارو کرداریشی بزانی:

۵ شوخو شه پالا مه ی پهره ست ټهو زالما هشیارو مه ست
قی نامه یی خف دی قده ست فی طیها نشرالنبأ

مانای وشه:

شوځ: شنگ؛ شه پال: بهژن وبالا شوش و باريك؛ زالم: زور كار؛ هشيوار: به ناگا؛ مه ست: سهر خوش؛
فی: ئو؛ خهف: به نهی؛ دی: بدهی؛ قده ست: بده ست؛ فی: له ناو؛ طیها: لوچی دا؛ نشر: بلاو
کردنه وه دركندن؛ تپا: خه بروه دنگو باس.

مانا به ټيكرایی:

ئو شازده به لكيس ئاساييهی من، شنگ و شوځيكي بهژن شوش و باريكه و له په ستا شهراب
ده خواته وه. زورداريكه زوری له وشیارو مهستان دهكاو هيچ كهس، له زولمی ئو رزگار نيه. يا،
ئو زورداره هم وشیاره هم مهسته. چاوه كانی مهستو دلی تابلی وشیاره.
جا مام په پو گیان! ئووا بهو پی و شوینه، كه من بوم دانای، بهو تاريغه كه من كردم، تو ده توانی
بيناسی. ئووا دهمه وی نامه يه كه چنده راسپړيكت پيدا بڼيرم. نامه كه كه پيچاوه ته وه له ناو
لوچو لايه كهی دا دنگو باسی كه ساسی خومی ته واو تيدا دركیندراوه. به لام دیسان به زمانیش.

٦ بيژنهو شرينا سور پهری دور دانه يا نه زموشته ری
كاهه هډو په يمانا بهری؟ بی فايده چون شوبهی هه با

مانای وشه:

بيژ: بيژه؛ سور پهری: دلگيش وهك فرشته؛ دور دانه: دوژی تاقانه؛ نهز: من؛ موشته ری: كزيار؛ كا:
كوا؛ بهری: پيشو؛ يان (خالص): شوبه؛ وهكو؛ هه با: ئو تو زقاله تو زانه كه له دهوړی تيشكى خوری ناو
كولا نچكهی مال دهالين.

پوخته ی مانا:

په پوی دهم وراویژ خوشی شیرین زوان، توش دواي ته سمیل کردنی کاغزه كه؛ له زمان منه وه
بهو خوین شیرینهی كه وهك فرشته دلگيشه و دور دانه يه كه كه من به گیان و دل بومه كزياری
بيژه: كوان به لين و گفتي پيشوی؟ يان (كوانی مهرچ و په يمانه بی غه وشه كانی؟ بو نه ماون؟)
بوچی هموی بی جی دهرچون و له بهره كه وتن و وهك ئو تو زقاله تو زانه يان لی هات، كه
له دهوړی كوله كه تيشكى ناو مال دهالين و به چاو دهيندريڼ و بده ست ناگيريڼ و وه بده ست
نايهن؟

ههروه ها له بيرت نه چی كه وهیشی له زمان منه وي بیلی كه:

٧ مه دقې پهری يا دل بهری لی هه ی بئوسلویا بهری
لی كه فش به بيته په نجهری بی وو بچت ته شيبی با

مانای وشه:

مه دقئ: ئيمه ده مانه وئ؛ په رى: فرشته؛ لئ: به لام؛ هه: همر؛ ئوسلوب: ره وشت؛ به رى: پيشو؛ لئ: لهو؛ كه فش: كهشف، ديارى: ته شيبه: وه كى.

مانا به تيكرايى:

عهرزى بكه، ئيمه وه نه بئ گله مان له وئ، كه ئهو به جوانى خوئ دلى بردوين. نه خير، ئيمه به دل ويستومانه وه دشمانه وئ كه دل مان به تالانى فرشته يه كى وه ها ناسكو نازدار برؤا. به لام دشمانه وئ كه له يه رانهر ئهم دل بردندا، ئه وئش - همر وهك جارى جاران ده يكرد - جاره وه باره يه كه له پشت په نجه ره وه دوده زى كو شكو ته لارى خونكار يه وه له كاتى ره وئى سوكو له بارو به لارو له نجه ي دا - كه وهك با له تيفو شه فافه - واپكا چاويكمان له دورمه وه پئى بكه وئ. ئيتر له دل بردن، گهر دنى خوش و ئازا بئ و ئيمه چى ترمان لهو ناگه ره كه.

۸ دلهر مه جالا نامه دى ناسى كونشيانا مه دى
نونهك مخالف تئ نه دى هل قلوبها نحوئ صبا

مانای وشه گان:

مه جال: وهخت؛ دى: ديتى؛ نشيان: ناو نيشان، مورو امضا؛ نون: كه مایه سى، (وهك له كوردى خوشمان دا؛ ده لئ: نون له چاوى مندا هه بئ له ودا نه بو)؛ مخالف: پيچه وانه؛ تئ: تيدا؛ ههل: دهر كه وئ، يان (اخو)؛ قلوبها: دلى ئهو كيژه؛ نحوئ: به ره و من؛ صبا: مه يل كردنى دلدارانه.
«مانای ئهم به يته و به يتى دوايى پيكه وهن»

۹ نهى شه كه را سبى ده ستو زه ند زانم مه جالا نامه خو ند
ليقان ته به سسوم كر ژقه ند ماست گبان. فى ربا

مانای وشه:

نهى شه كه ر: قاميشى شه كر؛ ده ستو زه ند: قول و مچهك؛ زانم: ده زانم؛ مه جالا: وهختيك؛ خو ند: خوينديه وه؛ ليقان: ليوان؛ ته به سسوم: بزه؛ كر: كرد؛ ژقه ند: له قه ند؛ ماست: لارايه وه؛ ك: وه كو؛ بان: جوړه داريكى لوس و له بارو شوخو شهنگه. زور به ي بويژانئ عاره ب، به ژن و بالاي يارى خو يان، به و شهبانده: فى: ده؛ ربا: ته پو لكه.

مانای همر دوك به يتى هه شته م و نويمه به تيكرايى:

ئهو يندارى به تاسه، دواى ئه وه كه نامه ي به په پودا ناردوه و چاوه نورى هاتنه وئ شه كات؛ هه مو ئاواتى ئه وه يه، نامه به به موژدوه بگه ريته وه و يار دلى نهرم بئ و به زه ي پيدا بيته وه. جا دينئ

دیمه‌نی یار وهك خوی ټارمزو ټه‌كا، ټه‌هینټه بهرچاوی خه‌یال و له‌بهر خو‌یوه‌وه خوی دل‌داری
ټه‌داته‌ومه ده ورتینټی و ده‌لی:

لیم رونه دل‌بهرم كه نامه‌ی منی دیوه، له خمت و امضاكه‌مه‌وه زانیویه كه ټه‌وا من ناردومه. كه
خویندویه‌ته‌ومه دیتویه ههر گله‌و گازنده‌یه‌کی كه من له‌وم كرده راسته و درو و شتی پیچه‌وانه‌ی
ټه‌دبیم تیدا نه‌نوسیوه، بی‌گومان به‌زه‌ی بی‌ما هاتوه مه‌یلی دلی روی كرده‌ته منه‌وه. یان له‌خوی
ده‌پرسی، تو‌لیلی دلی به‌ره و ټیمه بزوتی؟ له خوشیانا باوه‌ر ناكهم.

به‌لی ده‌زانم ټه و به‌ژن و بالا‌یه‌ی كه له‌راستی و شیرینی‌دا، وهك قامیشه شه‌كر وایه؛ كاتی به‌و
ده‌ستو مه‌چه كه سپیانه‌ی خوی، نامه‌كه‌ی منی وهر‌گرتوه خویندوته‌وه، لیوه شه‌كر باره‌كانی
بزه‌یان هاتوته سه‌رو خوی راژانده به‌لام چون راژاندنیک؟ وهك نه‌مامی داری بان كه له‌سه‌ر
ته‌پولكه‌یه‌ك شین بوه و شنه‌با ده‌یله‌رینټه‌وه، وایوه.

مه‌لا له‌و خه‌یاله خوشانه‌دا ژیاوه كه نامه‌بهر گه‌راوه ته‌وه و مؤرده‌ی پی داوه كه كاره‌كه پیک
هاتوه و به‌ختی دل‌دار گرتویه‌تی، ده‌لی:

۱۰ قاصد ب مه‌قصودا مه‌هات با مژده و ټه‌مرو به‌رات
نیشان هه‌نارن هم خه‌لات شه‌هزاده‌یا گولگون قه‌با

مانای وشه:

قاصد: راسپارده؛ ب؛ به؛ مه‌قصود: مراژ؛ مه؛ ټیمه؛ مژده؛ مزگینی؛ ټه‌مر؛ فه‌رمان؛ به‌رات؛ نامه‌ی
ره‌زامه‌ندی سه‌روه‌ران؛ نیشان؛ نشانه و یادگاری؛ خه‌لات؛ دیاری شایانه؛ هه‌نارن؛ ناردن.

مانا به‌تیکرایي:

راسپارده‌كه په‌پو بو، چونم ټارمزو بو وا هاتمه‌وه. مزگینی به‌مراد گه‌یشتنی پیدام. فه‌رمانی قبول و
نامه‌ی ره‌زامه‌ندی و نیشانه و خه‌لاتی بو هیتام، كه ټه و شازده، كه‌وا گول گولیه بوی ناردبوم.

۱۱ نیرو مه‌جال لی هاتو وهخت دیسا جوان بومن دهرخت
ټه و لامعا دایی ژتخت ماكان برقاً خلبا

مانای وشه:

نیرو: ټه‌مرو؛ مه‌جال: وهخت، هه‌ل؛ وهخت: کات؛ دیسا: جاری‌تر؛ جوان: جحیل؛ دره‌خت: دار؛ لامع:
بروسکه‌ده‌ر؛ ژ؛ له؛ دایی: دای؛ ماكان: نه‌بو؛ برقاً: بروسکه‌یه‌ك؛ خلب: فریو‌ده‌ر؛ به‌رقی خلب: به‌و
بروسکه‌یه ده‌لین، كه له هه‌وره دروژنه‌وه دیار ټه‌داو بارانی به‌شوین‌دا نایه.

مانا به تیځرایي:

ټه مړو هل و دهرفت بومن رمخساوه. وا له پاش پیری بهومژدهیه که لهوه بهولاوله یار له
په نجره دی کوښکموه خوئی نیشانم دده؛ لهشم کهوهك داری گندهلی لی هاتبو، گه رایهوه تافی
جوانیمو بومهوه به نهمامیکی شلو شنگ. چابو، شوکور، ټمو بروسکهیهی که له تهختی
شازادهی دلبرمهوه بهرهو من هاتوه، بروسکهی ههوره دروژنه نیهو راسته، بارانی بهزهیی
به شویندایه و فریوو مریو دهئارادا نه بو.

۱۲ سه لوی روان زه زین وهره ق چیچهك مهلی دین صهده نه سهق
یاقوتها یخکی الشفق یخکی عقوداً کوکبا

مانای وشه:

سهلو: سهر، سول؛ رهوان: ریكوی گری و قورت؛ زه زین: زیرین؛ وهره ق: په لك؛ چیچهك: گول؛
مهلی: ټیمه لهو - یان (مهلا)؛ دین: دیتن؛ نه سهق: جور بهجوری، به ترتیب دانراو؛ یاقوت: بهردیکی
سوری بهقیمته؛ یخکی: دهنوینی؛ شهقهق: سوری ټاسوله دواي زمرده پهر؛ عقد: گمردانه و لیزگه؛
عقود: جهمی عقد؛ کوکب: ټه ستیره.

مانا به تیځرایي:

بهلی، موژده و بهلینه که راست بو. ټیمه لهو بهژن وهك سهروی رهوانی په لكه زیرینه، صهده جوره
گولمان چاو پی كهوتن، که به ترتیب ریكوی پیکي لی بیونه خشل و خهمل. یاقوته کانی ناو
خشله کان، لاسایی سوری ټاسوگی دواي زمرده پهریان ده کردو دهنو لیزگه دت گوت
ټه ستیره و کراونه گمردن بهندو لیزگه بهرموره کانی.

«ولی‌خیر»

۱ دلبر شکینا شه‌ککهره‌ک فُقلتُ یاروحی متی
گو من خه‌تا خاطر هه‌بت من گو چ کم نه‌ز با هه‌تا

مانای وشه‌کان:

شکینا: شکاندی؛ شه‌ککهره‌ک: شه‌کریک؛ فُقلتُ: منیش گوتم؛ یا: هو؛ روحی: گیانی‌من؛ متی:
که‌نگی؛ گو: گوتی؛ خاطر هه‌بت: وازم لی بیت؛ من گو: من گوتم؛ چ کم: چه‌بکم؛ نه‌ز: من؛ یا: ده‌گه‌ل.

مانا به‌تی‌کراییی:

دلبرم شه‌کریکی له لیوان باری (واتا به‌له‌بزی شیرینی خو، به‌لینی دامی که به‌یه‌ک ده‌گه‌ین).
گوتم: گیانه شیرینه‌کم که‌ی ئەم به‌لینه دیته‌جی؟ له وه‌راما فره‌موی: که‌نگی خووم وازم لی
هه‌بیت، ئەوده‌م. گوتم: من چه‌له‌و که‌نگی‌یه‌بکم؟ خوا ئەزانی ئەو که‌نگی‌یه‌که‌نگی ده‌بی.

۲ زولفان تو به‌س چین‌چین بکه بسکین موقابل دین بکه
پیشکیشی یه‌ک زولفه‌ک ته‌بن مولکی خوته‌ن ته‌ختی خه‌تا

مانای وشه:

زولفان: که‌زیان؛ بسک: پی چوکه؛ موقابل: به‌رانبر؛ دین: شیت، یان - دین؛ یه‌ک زولفه‌ک:
تاقه‌زولفیک؛ خوته‌ن و خه‌تا: ناوی دومه‌مله‌که‌ته که‌ئاسکی میسکیان هه‌یه.

مانا به‌تی‌کراییی:

تو ئەگه‌ر پی‌ک گه‌یشتنه‌که‌مانت خه‌واله‌به‌و روزه‌کردوه که‌خوت که‌نگی‌هه‌ز بکه‌ی و من ئەبی له

چاوه نورى دا راي بويروم به تاووتويى ئارمىزى به سهرچونى ئەو كەنگى به بتلېمەو؛ ھېچ نەبى بو ئەو تا ئەو رۆژە بىتىم، تو ئەو كەزىانەت ھېندە چىن چىن مەكە. ئەو بىسكانە نىشان مەدە، با به يە كىجارى شېت نەبىم. يا - ئەو بىسكانەت وامەكە ھېندە لە ھاتوچۇدا بى كە وەك شېتان ئارامو ئوقرىيان لى ھەلگىراھو پياو شېت دەكەن.

رەنگە تو خوت نەزانى ئەو كەزىانەت تو چەند نازدارو بەنرخن، مەملەكەتى خەتاو خوتەن كە ھەوارى ئاسكى ناسكن، بە خرۇپرى دەكرېنە پېشكەشى تاكە داوتىك لەو زولفانەت.

۳ دل بەندى داوا زولفەكى كەفتى كەمەندى ئولفەكى
هَلْ فِى يَدِ الْمَقْتُولِ شَيْءٌ أَوْ كَيْفَ أَصْنَعُ يَاقَتِي

ماناى وشە:

بەندى: گراو؛ داو؛ ھەودا؛ كەفتى: كەوتو؛ ئولف: خوتەو بىستو ھوگر؛ ھل: ئاخو؛ فى: لەناو؛ يە: دەست؛ مەفتون: شىواوى دلدارى؛ او: يان؛ كېف: چۆن؛ اصنع: بكم؛ ياقتى: ھوى جوان.

مانا بەتېكرائى:

وا دەردەكەوى، تازە لاويكى لە دەردى ئەوين بى خەبەر، سەر كۆنەى مەلاى كردوھ كە ئەم كارەى تو دەستت داوەتى، لەتو ناوھەشېتەمەو باش واىە لەم دلدارىە واز بىنى؛ مەلا لە ھەرامىا دەلى؛ كورم، ئاخىر چۆن دەس ھەلگرم؟ دلە ئەو لە داوى زولفېكدا گىرى كردوھ، دەستم بى راناگا. كەمەندى عشقېك لەدەورى دل ھاللاو، كە ھەرگىز رزگارى نابى. پياوېش كە دلى لەلاى خوۋى نەما، سەرى لى دەشىۋى و شېت ئەبى. دەباشە تو خوت بلى، شېتو دېوانەى دلدارى، چى لەدەست دى بىكا؟ يان - ھەر لە خوت دەپرسەم، مەن دەتوانم چى بكم؟ لېم رونە ھەقى مەندى كە شېت بىم؛ بەلام كە دەلېم دل لەداوى زولفانى ھالقاوھ، بىم نەگوتى زولفەكان چىن و چۆن. گوى بگرە تابزانى:

ع زلفين بتى شيرين لەبان ژھرينە شوبھەت عەقرەبان
لى من ژبىسكا پىرگىرى ايرۆ تىن گرتن دوتا

ماناى وشە:

زلفين: زولفان؛ بت: خواى دەسكرد؛ شيرين لىبان: لىوشىرىتان؛ ژھرينە: ژھردارن؛ شوبھەت: لەگوين؛ عقرىبان: دوشىكان؛ لى: لەو، يان - بەلام؛ ژ: لە؛ پىر: زۆر؛ گرى: گرى؛ ايرۆ: ئەمرو؛ تىن: تەنيا؛ گرتن: گرتيان، يان - گرتىمان؛ دوتا: دوھەودا.

مانا به ټيکړایي:

یاری من بوته بتی لیو شیرین و جوان چاکان و وهك خوی جوانی، ده پهرستن. ئالقه ی زولفی که وهك کلکی دوشک هه لگه راونهوه، بو کوشتی تماشاکاران، له چوزی دوشک ژه هراوی ترو گوژم ترن. تاکه تالیک له گوشتی عاشقان یه کاویه که، به لام چلفمن ده کی که من به ته نیا گیروده ی دولق له وتاله زولفه پر له گری یانه، یا - نهو دو زولفانهم.

۵ نسبت بهری زیبایه نهو وهك نیرگزا یه کتایه نهو
یا من رای خلّی. فهل یسبی یسبی قامت

مانای وشه:

نسبت: لمحاند؛ بهری: فرشته؛ زیبا: جوان؛ نیرگز: نرگس؛ یه کتا: تاقانه، یا من: نهی که سیکی؛ رای: دیتی؛ خلّی: دوستم؛ فهل: ناخو؛ یسبی: ده شپه پندری؛ یسبی: بهشتیک؛ قامت: به زن وبالا

مانای به ټيکړایي:

نهو یاره ی من، له راست فریشته ی راگری، لهو جواتره. له به زن وبالا ی تورتو شلکی بروانی، وهك لقه نیرگزیک، یان - وهك نیرگزیکه، که له ناو نیرگز جاردو گولی سهرتوپه و تاقانه ی بی هاوتایه.

لیره دا مه لا هه ست ده کا که ته شییه کردنی جوانی و به زنی یاری به فریشته و نیرگز، جیگه ی خوی نیو نهو په سن و تاریفه، له قمری یار کم ده کا. له بهر نهو په شیمان ده بیته وه هاوارده کاو ده لی: بابه، هو ی نهو که سه ی یاری منت دیوه، وه بال بکیشه، داخوا هیچ شتیکی وا له دنیا دا هه یه که نهو به زن و بالایه ی پی ته شییه بکری؟!

اشارت بهو ئایه ته یه، که ده فرموی: «هیچ شتیکی نیه که وهك خوا بی» مه لا - وهك گوتان - له پله ی «وحدت مطلق» دا خوی له هه موشدا به دی کردوه، که مه علومه سه لماش هه بهو بی دانه هاوتو به بهر چاوی، ده لی: ناتوانم بلیم وهك هیچ شتیکی ده چی.

۶ مه ژبو غچه یا یار زه ټی بی پرس یه ک سیقه ک چنی
وبما جنیت جنیتی اَلْتَّ عَلَی جنایتا

مانای وشه:

مه: ئیمه؛ ژ: له؛ بوغچه یا: باغچه ی؛ زه ټی: نواری، یان - رازوه؛ یه ک سیقه ک: تاقه سیو یک؛ جنیت: گونا هم کرد، یان - چنیم؛ جنیه: چنراو، لیکراوه وه؛ اَلْتَّ: هاویشتی؛ علّی: سرمن؛ جنایتا: تومنه تی تاوانباری.

مانا به تیگرایی:

ئەم بەیتە وەرانی پرسیاریکی، لاوه سەر زەنشست کارەکیە، کە پرسیویە؛ باشە زیاد لەو «ماخلق الله» یە بۆچی تۆ لەو کەمەندە پرگری یە هاتقاوی و دەرەتانت بۆ نەماوە و شیت و شەیدا کراوی؟ دەفرموی: من روانیمە باغچەی یار کە بە هەمەرەنگە رازاوەتەو، ئێتر هوشم لەخۆم بزاو بەی ئێوە پرسی یی بکەم، سەر بەخۆ چوم سیویکم چنی و لەسەر ئەم هەلە کاریەم، منی بە گوناھیار داناوە ئیستا دەبی تاوانەکی بیژیرم.

لە کتێبە ئاینی یەکاندا دەلی: خوا بە ئادەمی گوت: لە بەهەشتا ئازادی هەرچی دەکەیت و هەرچی دەخۆی؛ تەنیا تەخونی ئەو دارە مەکەوێ کە من لێم حەرام کردوی. زۆر کەس دەلێن داری سیو بوەو بابە دەم لەسەر دێندان و فریودانی دایکەوا، کە ئەویش شەیتان لەخستە ی بردبو، سیویکی لە دارە کە چنی و خوا لەسەر ئەو کارە سەربە خۆیە دەری کردە سەر دنیا و توشی شەرەشەقی ژبانی کرد.

مەلاش نیازی لە سیو چینیە کە، مەمک گۆشین یی! یاخو، ماچ لە کۆلمە رفاندن یی؛ ئەم حیکایەتی بابە دەم و دایکەوا یەمان، وەبیر دینیتەو دەلی: هەر کەس بەی پرسی خاوەنی دەست بۆ کاریک بەری، دیارە سەری لی شیواوەو ئەگەر سەر شیوا، دلێش دەشیوی و شیتی، سواری سەری پیوا دەبی یینە قاقە ی ریک دەکوشی وەك من بەسەرم هاتو.

«ماکری جیایی»

۱ بِناری فیرقه‌تی صوهِتم ژ فِه‌رقی سهر هه‌تا پی‌دا
خه‌ده‌نگا غه‌فله‌تی نوهِتم ژ به‌رقا لامیعا تی‌دا

مانای وشه:

نار: ناگر؛ فیرقه‌ت: جیایی؛ صوهِتم: سوتام؛ ژ: له؛ فِه‌رقی سهر: ته‌پلی سهر؛ هه‌تا: هه‌تا؛ پی: پا؛
خه‌ده‌نگ: تیر، ناوی داریکی سه‌خت و پتو که تیریان له‌و ده‌تاشی. به‌و هویموه خه‌ده‌نگ، ههر بوته ناو بو
تیریش؛ غه‌فله‌تی: له‌ناکاو؛ نوهِتم: پیکامی؛ به‌رق: بروسکه؛ لامیعا: بریقهدار؛ ورشه‌دار.

مانا به‌تیکراییی:

به‌بی ئه‌وه هیچ ئاگام له‌خۆم بی، کوتوپرو له‌ناکاو تیری جیایی یار پیکامی. تیری جودایی به
ورشه‌و گرشه‌یه‌که‌بو، که وه‌که بروسکه لیی دام و گزی لی بَلند کردم و سهر تاپامی سوتاند و کردمیه
خۆله‌میش.

۲ خه‌ده‌نگا فیرقه‌تی ره‌عه‌ده‌ دلێ ئه‌و غه‌فله‌تی لی ده‌ت
دییژم وهر جه‌به‌ل بت ئه‌و بکه‌ربت وی دگافی دا

مانای وشه:

خه‌ده‌نگ: تیر؛ ره‌عه‌ده‌: هه‌وره‌تریشه‌؛ غه‌فله‌تی: کتوپر؛ دییژم: ده‌لیم؛ وهر: حتێ ئه‌ه‌گر؛ جه‌به‌ل: کیو؛
بت: بیټ؛ بکه‌ربت: لمت لمت ده‌بی؛ وی: ئه‌و؛ دگافی دا: ههر له‌جی، فوراً.

مانا به ټيکړایي:

ټايه ټيک له قورعانی پيرو زدايه، که فهرمويه:

«ته گهر ټيمه هم قورعانه مان نارد بایه ته سر کيويک؛ دمت دی که له ترسی خودا، سهری کز کردوه و قه لشی بردوه له بهر يک چوه. هم مه سله نه بو خه لک ته هيننه وه، شایه تا بیر بکه نه وه.» مه لا دهیوه ی ټيمان بگه یه نی، که هه یه تی جیا بونه وه له یاریش له وانه یه ته گهر بکه ویته دل ی کيوه وه، له بهر يه کی همل ده ته کي نی. ده فهرموی:

تیری جودایی له یار وه که هوره تریشقه یه؛ همما هوره تریشقه یه کی زور له زه برو هستم. ته گهر کوپر له همدلک بدات، من ده لیم ته گهر نه و دل نه یی و کيوی، هر ده ست به جی له ت و پت ده یی و له بهر يه که ده چی.

۳ هه چی فیرقه ته نه دی هجران نه یی من داغ و کی لینه

ژبل ده ری دهجرانی فیرا قا روح و جان کی دا

مانای وشه کان:

هه چی: هر چی، هر کی؛ فیرقه ته: جیایی؛ نه دی: نه دیت؛ هجران: دور که وته وه، ناواری؛ نه یی: نه لی، نه یی زی؛ داغ: داخ؛ کی: داغ؛ ژ: له؛ بل: بیجگه، غهیر؛ دهر ب: زهریت ویکه وتن؛ روح: گیان؛ جان: گیان.

مانا به ټيکړایي:

که سانیکی که هیچ له دهر دی دل و نه وینداری نازان و به دهر دی دور که وته وه له یار دوچار نه یون، نابی بلین ټيمه داخ کراوی خه مانین و دهر دو نازار مان دیتوه. بیجگه له دهر دی دور که وته وه له یار، هیچ ژانیک نیه که روح و گیان لیک جیا کاتوه. لیژده ا پیویستی به در ژده انیک هه یه.

به اصطلاحی صوفیان و نه وانه یی له ناسینی خوادا ورده کارن، فهر قیک له نیوان روح و نفس دا هه یه، که له فارسی دا به «جان» و «روان» تمعیر کراون. روح سهر چاوه و ماکي ژیا نه. نوینه ری شافهرید گاری توانایه و هیچ گوران و نه مانی به سهر دا نایه. گیان، یان نفس، نوینه ری کی خدمه تکاره و له لایه ن روحه و پی سپراوه، که کار گای له شی زیندو به ریوه بهریت. نه ویش هه تا سهریکه و هر گار روح اراده بکا، دهس له کار هه لده گری و ژیان ده پوچیته وه. جا صوفیه کان و له پیش نه وانی شدا، پهیره وانی مانی، زور جار دهر دی دل یان له وه کردوه که له روحی ماک و بنچینه، که نه ویش پاژیکه له ذاتی خودا جیا بونه وه. هه میسه پارا و نه وه که زور زو نه و له شه قورینه یان، که بوته قه فده سی گیانیان، له بهرین بچی و بجنه وه مه و نه نی ههره پی شوی گیانی گه وره. نه وانه هه تا له سهر دنیا بون، خویان به غه ریب و ناواره زانیوه و دهر دی دل یان له هجران و دوری کردوه. له

شعری صوفیانه‌ی عارفان‌دا، زور لهم نمونه‌یه‌مان دیته بهرچاو. هر وهك له سهره‌تای «مثنوی مولوی»‌دا كه له زمان بلویره‌وه پیمان ده‌لی:
 زیدی من قامیشه‌لان و گوی چمه دابرآوم بویه نالو زالمه

ژهر بی داغو بی دهردی مه‌پرسن میهنه‌تا عیشقی
 چزانن بی خه‌به‌ر ژانا دلی داغو كه‌سهر تی‌دا

مانای وشه:

ژهر: له‌هر؛ داغ؛ داخ؛ دهرد؛ تازار؛ میهنه‌ت: په‌ژاره؛ عشق؛ ټه‌وین؛ چزانن؛ چدمزانن؛ بی‌خه‌به‌ر: ناگاله هیچ‌نا؛ ژان؛ ئیش؛ كه‌سهر: غم و حسره‌ت.

مانا به‌تیکړایی:

وهك له كوردی‌دا مه‌سه‌له‌و ده‌لین «تیر ټاگای له برسی نیه»؛ مه‌لاش ده‌فرموی نایی له كه‌سیكی كه هرگیز عاشق نه‌بوه و تیری ټه‌وین نه‌ی پیکاه‌و به‌داغی دل‌داریموه هل نه‌چراوه، پیرسن: ټهری بومان باس كه داخوا دهردی دل‌داری چونه. كه‌سیك ده‌زانن دهردی ټیمه چیه، كه بوخوی عاشق بویی و به‌دهردی ټه‌وینه‌وه تلاپته‌وه. به دهردی بابه‌تایر گوتینی:
 وهرن سوتهدلان گهردین هم ټایوم كه دهردی سوتهدل دل‌سوته زونو

كه‌سی میهنه‌ت دی و فیرقه‌ت قه‌خواری جورعه‌یا هیجری
 گری وان تی باحالی من دقې هیجران و زه‌جری‌دا

مانای وشه:

كه‌سی: كه‌سیك؛ میهنه‌ت: په‌ژاره؛ دی: دیت؛ فیرقه‌ت: جای؛ قه‌خواری: خواری‌دیمه؛ جورعه: قوم، فر؛ هیجر: دوری؛ گری: گریان؛ وان: ټه‌وان؛ تی: دیت؛ دقې: ده‌ټه‌و؛ هیجران: ټاواره‌یی؛ زه‌جری: تازارو كول.

مانا به‌تیکړایی:

ټه‌من ټیستا هزاره‌وار بكم، ټه‌وانه‌ی به‌دهردی ټه‌وین و دوری یاره‌وه نه‌چراون، نازانن من چیمه. به‌لام ټه‌و كه‌سبانه‌ی كه عاشق بونو له‌یار دور كه‌تونه‌وه زاراوی دوری دیداری یاریان به گهرودا چوه ټه‌گهر چاویان به من بكمه‌وی، كه‌وا له دیداری یار بی‌بش و ټاواره بوم؛ گریانیان بو حالی من دیت و ده‌زانن چیم به‌سهر هاتوه.

٦ بداما موحبه تی به ندیم خه دهنگا فیرقه تی دل نوهت
بشوبهی مورغی نیم به سمه ل دههف وهرتیم دخونی دا

مانای وشه کان:

دام: داو؛ موحبه ت: خوشه ویستی، دلداری؛ به ند: ئه سیر؛ خه دهنگ: تیر؛ نوهت: پیکای؛
شوبهی: وه کو؛ مورغ: مهل؛ نیم به سمه ل: نیوه بسم الله، تازه سر برآو (له فارسی دا به حالی حه یوانیکی
که تازه سهری ده برن و هیشتا گیانی دهرنمچوهو په له قازهو باله فره ی گیان دانیه تی، ده لین: نیم به سمه ل،
چونکه، سر برز له وختی سهر برین دا ده لی: بسم الله. جا یانی سهری بریوه به لام هیشتا تهواو له سهر برین
نیهو تهوهو بسم الله که ی تهواو نه گوتوه.) دهههف: تیکه وه؛ وهرتیم: ده گلیم؛ دخونی دا: دهخوینی دا.

مانا به تیکرای:

گراوی داوی دلداریم. تیری جیا بونهوه م له یار، دلی پیکام. وهك بالنده ی تازه سهر برآو،
په له قازهمه و دهخوینی خوم دا ده گوزم.

٧ بروسکا باطنی دادل دییتی سینهوی وهربو
کودی بیتن ته بیتا دل دناف وی نارو پیتی دا

مانای وشه:

بروسک: بروسکه؛ باطنی: نادپاری؛ پیته: گزوبلیسه؛ سینه: سینگ؛ وی وهربو: لی هالا؛ کو: کوا،
له کوی؛ دی: دهی؛ بیتن: بیته؛ ته بیت: ئوقره و ئارام؛ نار: ئاگر.

مانا به تیکرای:

بروسکه یه کی نادپاری له دلی دا، ده گهل بلیسه ی ئاگری سینه م لیک هالان و گزی ناو هه ناوم
ئوه ندی بو، ئه وه نده ی تریشی هاته سهر. جا ئیستا دل چون له ناو ئه وه هه مو بلیسه و ئاگره دا
ئوقره و ئارامی بو ده مینی؟

٨ ژئولفی شوبهه تی زولفی مه دام لهو بی قهرارم ئه ز
کوجانی من عزیز ئیرو چوو دل وی دئولفی دا

مانای وشه:

ئولف: هوگری و مهیل؛ شوبهه ت: وه کو؛ زولف: کهزی؛ مه دام: هه می شه و دایم؛ لهو: بویه؛ بی قهرار:
بی ئوقره و ئارام؛ ئه ز: من؛ کو: که؛ جان: گیان؛ عزیز: به ریزو هیژا، ئیرو: ئه مرو؛ چو: رویشته.

مانا به تیځرایي:

له تاوو تویی دلداریه کی که هه ممو هه می شه دايم وهك كه زیه کانی یارم له لهر ازان و هاتو چودام و هیچ ئوقره و ئارام نیه. بویه یه که یاره به نرخه کم ئه مژو رویشته و دلشیم که هوگر ی خوئی بو هه هر گیز لئی دور ناکه و یتهموه، ده گه لئی رویشتهوه.

۹ ژمه محبوب دور کرم چهرخی فهلهك وی پز هه لاقیتیم
نزانم دی لکو دهت من دهقی دهوران و چهرخی دا

مانای وشه:

مه محبوب: خوشه و یست؛ کرم: کردم؛ چهرخ: گهردونه؛ فهلهك: زه مانه، عاسمان؛ پز: زور؛ هه لاقیتیم: هه لئی هاویشتم؛ نزانم: نازانم؛ دی: دهی؛ لکو دهت: له کوئی بدات؛ دهقی: دهو؛ دهوران: سوز؛ چهرخ: خول.

مانای به تیځرایي:

گهردونه ی گهردون، دژی من سوزاو زوړی هه لته کاندمو هه لئی هاویشتم و له یاری خوئی جوئی کرم دهوه. هیشتا نازانم دهی لهو چهرخو خولدا به کویم دا بدات و به کام په لمه وه بکاو چ په ندیکم به سهر بیئی؟.

۱۰ هه بیبی بی خه تا کوشتیم به دهر با فیرقه تی ئاخر
ژوئی روژی دزانی من کو یار ئه و تیر ل جهر گیدا

مانای وشه:

هه بیب: خوشه و یست؛ بی خه تا: بی سوچ و تاوان؛ کوشتیم: کوشتمی؛ دهر ب: زهر؛ فیرقه ت: جیایی؛ ژوئی: لهوئی؛ دزانی من: من ده مزانی؛ کو یار: که یار؛ ئه و تیر: تیره که ی؛ جهر گ: جگهر.

مانای به تیځرایي:

به بی ته وه هیچ سوچ و گونا هیکم لی رو بدات، یاری خوشه و یستم، دوری خسته موه وه به زه بری دهر دی دوری منی کوشت. من ههر له روژی هه وه لئوه که یار به تیری دلدار ی پیکامی، ده مزانی ئه م دهر دم به سهر دیت و له دواروژدا گهره که، نرخ ی ئه و شادی و خوشیه بژ میروم له دور ی دیداری یاردا به عه زه رت و ئاواته وه، گیانی ئامانه تی بسپیروم.

مه لا له م چهند به یتانه دا، ئیشاره به و بزوایه ته کا که ده لئین: له روژی بناوان دا (روژی شه زه ل)، خودای مه زن، روحی هه ممو ئا فهریده کانی ساز داوه و به دیداری خوئی شاد کردون. به لام بو

مه‌به‌ستیکی تاییه‌تی - که ئیراده‌ی خو‌یه‌تی - هه‌ریه‌ك له‌و گیانانه‌ی ناردو‌ته ناو قالیکی قورین و گلینه‌وه‌و خستونه‌ته سهر دنیاو به‌ رو‌آلت ته‌نیا ماونه‌وه‌و روژیک دیت، که دو‌باره ده‌چنه‌وه شوینی پیشویان و گه‌ره‌که‌هیسابو کتابی روژگاری ژیا‌نی سه‌ره‌وه‌ی، بده‌نه‌وه. جا هه‌ر گیانیك له‌و گیانانه، که له‌ماوه‌ی ئهم ژیا‌نه دنیا‌یه‌دا، نه‌که‌وتو‌ته ناو تاریکایی دنیا په‌رستی و به‌رچاوی زونه‌و بیر له‌ رابردوی هه‌ره پیشوی خو‌ی ده‌کاته‌وه، هه‌میشه به‌ عه‌زته‌و ئاواتی ئهو روژه‌یه‌که‌ بگاته‌وه باره‌گای خوا. هه‌ر به‌و مانایه‌ خواجه‌ حافظی شیرازی ده‌لی:

«کاتی که له‌ مه‌یخانه‌دا، سه‌رخو‌ش و که‌له‌لا که‌وتبو‌م؛ ده‌نگیکی نادیا‌ری له‌ غه‌یه‌وه‌و مژده‌ی پیدام که: هو‌ی شابازی به‌ره‌ه‌ نواری بالا نشین! ئهم قوژنه‌ مه‌ینه‌ت ئاوا‌یه، جیگه‌ی تو‌ نیه. تو‌ نازانی که‌وا له‌سه‌ر برجه‌کانی ته‌ختی خدا‌وه، فیتوت بو‌لی ده‌ده‌ن که‌ به‌ فیتی خو‌ت بزانی و به‌چیه‌وه. من نازانم تو‌ چیته‌ واله‌ناو ئهو جیگه‌دا‌وانه‌دا، ماتمت هه‌لگرته‌وه.»

١١ گه‌لو دیسا بی‌نم ئه‌ز چرای وه‌صله‌تی ه‌لبت
بصوژم شو‌به‌ی په‌روانی دبه‌ر وی نورو شه‌وقی‌دا

مانای وشه:

گه‌لو: خه‌لکینه، ئاخو؛ دیسا: چاریکی‌تر؛ ئه‌ز: من؛ وه‌صله‌ت: پێك‌گه‌یشتن؛ ه‌لبت: هه‌ل‌بی؛ بصوژم: بسوتنم؛ شو‌به‌ی: وه‌کو؛ په‌روانه: په‌پوله؛ نورو: روناکی؛ شه‌وق: تیشك.

مانا به‌ تینکرای:

توبلی چاریکی‌ تریش، ئه‌وه‌له‌م بو‌ بره‌خسی؛ به‌دیدا‌ری یار شادو شو‌کور بیه‌مه‌وه‌و چرای پێك‌گه‌یشتن، دو‌باره هه‌ل بیه‌مه‌وه؟ ئه‌وسا وه‌ك په‌پوله، به‌ده‌وری گری چرادا بی‌و بال و په‌رم هه‌له‌پروزی و بسوتنم بیه‌مه‌ شه‌هیدی ریگای دل‌داری؟

١٢ به‌ده‌ری که‌و که‌با صوبحی‌ل مه‌شرقی زوهره‌ طالع‌بت
زو‌هه‌ل دوربت به‌شه‌ش برجان و ندادبت دغه‌ری‌دا

مانای وشه:

به‌ده‌ری: وه‌ده‌ر که‌وی؛ که‌و که‌ب: ئه‌سته‌یره؛ صوبح: به‌ریه‌یان؛ مه‌شرقی: خو‌ر هه‌لات؛ زوهره: ئه‌سته‌یره‌کی زو‌ر گه‌شه؛ طالع: هه‌لاتو؛ برج: مع‌نزلی ئه‌سته‌یره؛ زو‌هه‌ل: ئه‌سته‌یره‌کی گه‌رو که‌و ده‌لین شومو نه‌حسه؛ وندا: گوم؛ بت: بی‌ت؛ غه‌رب: خو‌رنشین.
«مانای ئهم به‌یت‌وه به‌یتی دوا‌یین پیکه‌وه‌ن»

۱۳ ژوندوس زوهره په‌یدایت ژه‌ندس موشته‌ری بیت دهر سپیده‌ی دعت ثوره‌ییای شه‌فحق دعت قامه‌تی بی‌دا

مانای وشه:

قوندوس: تاریکایی توندو خه‌ستی شه‌و؛ هه‌ندس: شه‌وی زور تاریک: زوهره موشته‌ری: دو
ئه‌ستیره‌ی گه‌زوکن: سپیده: سپیایی به‌ره‌به‌یان: ثوره‌ییا: هی‌شوه ئه‌ستیره‌ی کو: شه‌فحق: شه‌به‌ق،
روناکایی ئاسو: قامه‌ت: به‌ژن وبالا.

مانای ئه‌و دو به‌یته به‌تیکرای:

شاعیر خو‌ی لمانا تاریکه شه‌وی ناهومیدی‌دا ده‌بینیتو تهنها تروسکه هومیدیکی له‌سوچی
درونی‌دا ماوه که دنه‌ی ئه‌دا ئاوات بخوازی به‌وه‌ختیکی که دوباره به‌دیداری یاری شادو شو‌کو‌ر
بیته‌وه. ده‌ئی: تو‌بلی ئه‌و ده‌مه بینمه‌وه که له‌و تاریکاییه خه‌ستو خو‌ل‌ه‌دا، له‌پر ئه‌ستیره‌ی
زوهره له‌لایه که‌وه به‌ره‌وشیته‌وه، ئه‌ستیره‌ی موشته‌ری، گر شه‌وورشه‌ی بیت، ئه‌ستیره‌ی زوجه‌ل-
که مایه‌ی نحسی و شومی‌یه - له‌ئاسو ئاوا بی‌و به‌د به‌ختیم بیرته‌وه. ئه‌ستیره‌ی به‌ره‌به‌یان،
شه‌وق و شه‌به‌قان بخاته عاسمانه‌وه سپیایی به‌ره‌به‌یان هی‌شوی ئه‌ستیره‌ی پیرو مشت و مال بکاو
له‌شه‌ویکی وا خوش‌دا، به‌ژن و بالایی خو‌شه‌ویستم، خو‌یشان بدات و من له‌و تاریکایی دوری و
ئاواره‌ییه رزگار بکات؟

۱۴ ژه‌هوقی ئه‌بروان بنمیت هلال دیسا دقه‌وسه‌یتان ژخاوه‌ر بیته خورشیدی ظه‌لام وهریت دنوری‌دا

مانای وشه:

شه‌وق: مه‌یل؛ ئه‌برو: برو؛ بنمیت: بنویتی؛ هلال: مانگی به‌کشه‌وه؛ قه‌وس: که‌وان؛ قه‌وسه‌ین:
دو که‌وان؛ خاوه‌ر: خو‌ر هه‌لات؛ خورشید: خو‌ر؛ ظه‌لام: تاریکایی؛ وهریت: له‌به‌ین بجی؛ نور: روشنایی.

مانا به‌تیکرای:

بو ئاره‌زوی دیداری یار، به‌شه‌رتیک ئه‌و خو‌ی دهرخا هه‌مو شتی‌ک ده‌که‌ونه هه‌له‌په بو دیتی.
هه‌رچه‌نده من ده‌لیم به‌یان به‌ری، به‌لام هیچ دورنیه که مانگی به‌کشه‌وه له‌دولاوه بو لاسایی
برو‌کانی که‌وانه بداو بیته به‌ر چاو. خو‌ر زور زو له‌روژ هه‌لاته‌وه بو سه‌یرانی به‌ژن و بالایی ئه‌و سه‌ر
له‌ئاسوگ به‌رز کاته‌وه. ئه‌وسا تاریکایی شه‌وو تاریکایی به‌ختی من، به‌یه‌کجاری له‌به‌ین ده‌چن و
له‌ئارادا نامینن.

۱۵ ب وەردان زەیینین گولشەن چەمەن دا لالە بشکفتن بنەفش و چیچەکان قیکرا شەفەق دا یەك درەوخیدا

مانای وشە:

وەرد: گولی گولآو؛ زەیینی: رازایەوه؛ گولشەن: گول جار، گولستان؛ چەمەن: میڤگ و میڤخوزار؛ لالە: گولەمیلاقە؛ بشکفتن: پشکوتن؛ بنەفش: وەنەوشە؛ چیچەك: گولی دەشت لە ھەمو جوړیکی؛ قیکرا: ھەمو پیکەوه؛ شەفەق: شەوق و روناکی؛ دایەك: دایان بە یەكتر؛ رەوخە: باغچە ی گولان.

مانا بە تیکرای:

وادیارە عاشقی ئاوارە، لەپاش ئاوات خوازتن و بە خەیاڵ، خوش کردنی دنیا بو دیداری یاری - که هیشتا ھەر ئاواتەو بو ی بەدی نەهاتو - دیسانەو دەکەوێتە گلەیی کردن لە بەشتی رەشی خووی و دەیهوی دلی یار بو دیداریك، نەرم بکا. ئەم جارە باسی فەصلی بو دەکا، کەوا بە ھارەو دنیا رازاوەتەو تەنیا ئەوی کەمە کەمایە دڵخوشتی بو دروست بێ. دەفەرموی:

ئەوا لەم کۆی بە ھارەدا، کە ھەرەمە ی گولانە، گولی گولآو بونەتە خشتی دەشت و درو گولزاریان رازاندو تەو. گولەمیلاقە، میڤگ و میڤخوزاریان داپوشیو. ھەمو جوړە گولیک، کە وەنەوشەش یەکیکە لەوان، لە باخچولان دا پشکوتون و بەرانبەر بە یەك چەقیون و روناکایی دەدەن بە یەكتر.

۱۶ سەھەرگە عەندەلیب مەستن ژبەنا وەردو بشکوژان شوبە توتاگ و گوینان دەنالین ئەم دفرقیدا

مانای وشە:

سەھەرگە : بەرەبەیان؛ عەندەلیب: بولبول؛ مەست: سەرخوشت؛ بھن: بون؛ وەرد: گولی پشکوتو؛ بشکوژ: خونچە گول؛ شوبە : وەکی؛ توتاگ: مەلیکە شەو ھەتا روژ ناخەوی و ھەردەلی «توت، توت»؛ گوین: مەلیکە شەو ھەتا روژ ناسرەوی و ناڵە دی و جار جار حیلە یەك دەکا کەوێک دەنگی گریان دەچێ؛ دنالین: دنالینن؛ ئەم: ئەم؛ دفرقیدا: لە جودایی دا.

مانا بە تیکرای:

لەم بە ھارە خوشتەدا، کە دەشت و در بە گول و خونچە رازاوەتەو بولبولان - کە ئەوینداری گولانن - ھەمو بەیانیان، لەبەر بون و بەرامە ی گولان مەست و سەرخوشت دەچریکینن؛ چە خوا بەر دارە منی چارەش و کلۆل، وەکو توتاگ و گوین، شەو ھەتا روژ بگریمو بنالین و لە دیداری یار بی بەش بمینم.

۱۷ ل کهلبی ئاستانی خو نه پرسی قهط حهیب جارهك گهلو نائینه بیرى ئەم دقئ نیچیر و راوی دا

مانای وشه:

کهلب: سهگ؛ ئاستانه: دەرگانه؛ قهط: هەرگیز؛ حهیب: خوشهویست؛ گهلو: خزمنه، ئاخو؛ ئەم: ئیمه؛ دقئ: دەر؛ نیچیر: راو؛ راو: شکار،

مانا به تیگرایی:

وهخت که بهار بی و ههرهمه ی گولان بی؛ دیاره میرو سازاده ده بی بچنه راوشکاری. باشه! سازده که ی مهلاش دیاره لهو وهخته خوشه دا، چوته راو. ئەدی چونه که جارێک له جارێ، هەرگیز بو ئەو راوشکارانه، سهگی ئاستانه ی خو و هبیر نه هاتوتهوه، که ره گهل خو ی خاو به دیداری خو ی دلشادی بکات؟

۱۸ دزانم شه هسه واری من غه زاله کوی دفتراکی به جای صهیدی ئەز بوما دوی فتراکو به ندیدا

مانای وشه:

شه هسه وار: سهر توپی سواران؛ غه زال: که زال، ئاسک؛ وی: وا؛ فتراک: بهن سامورته؛ صهید: نیچیر؛ ئەز: من؛ بوما: بیوایم؛ دوی: له ناو ئەو؛ بهند: بهن.

مانا به تیگرایی:

شاعیر که جارێک خو ی به سهگی ئاستانه ی یار داده نی و گله یی له بهختی خو ی ده کا که یاره که ی وهبیری نه هاتوتهوه، که بیبانه راوشکاری؛ جارێکی تر بیرى دەر واته ئەو دهشت و دهره، که سو که له سواره که ی خوشه ویستی راوی لی ده کا و ئەوسا به بیرى دا دی که بو جوانیکی وا، بی گومان ئاسکی دهشت زور منعت بارن که بینه نیچیری. که وابو، ئیستا هیچ نه بی ئاسکیک ئەو خوشیه ی دیوه و بوته نیچیری یارو به بن سامورته ی زینه که یهوه، ته که ته کی دیت، ده لی: سور ده زانم، سو که له سواره خوشه ویسته که م، ئیستا که ژالیکی به بن سامورته وه گیرداوه. ئەهی صه د خوزیا من بوما یه له جیگه ی ئەو ئاسکه و بهو بهن سامورته وه هه لا وه سرا بام.

۱۹ چ هه ددی صه ده زار جان بن دفتراکا حه بیی من کو صه ده مشیدو که یخوسره و غولان سهر دقئ ری دا

مانای وشه:

چچه ددی: ریی ناکهوی؛ فتراک: بهن سامورته؛ هه ییب: خوشه ویست؛ جه مشیدو که یخوسرهو: دو پادشای بهناوبانگی ایران یون؛ غولام: نوکەر؛ دقئ: دهئو.

پوختهی مانا:

مهلا له پڕ، هوشی دیتهوه بهرمخوو دهیینی که لهو ئاواته خوازیانهی دا زوړ له بهرهی خوی پتر پیی راکیشاوه. گورجیگ په شیمان دهیتهوهو دهلی:

نهك من، بهلكو صد هزار گیانش پیکهوه بن، ههرگیز ری یان ناکهوی شهوهنده بهرزه فری بکهو ئاوات بخوازن، که له بهن سامورتهی شهو شاسواره دا بهند بکرین. بگره سه تانی وهك جه مشیدو که یخوسرهو لهو ریگه دا خو لامة تی دهکن، ههر شهوهنده یار به دیداریک بیان لاوینیتهوه.

۲۰ دده هسلان ملازم مامو یاری رونه دا جاریک وه گهرنه یار نه گهر رودهت ههیه جارهك دسالیډا

مانای وشه:

ملازم: هه میسه ئامادهی خدمت؛ مام: ماموه؛ وه گهرنه: نه کینا؛ رودهت: روبدا؛ ههیه: ممکنه.

مانا به ټیکرایي:

مهلا لیږه دا ده که ویتهوه گلهو گازنده له بهختی رهشی خوی دهلی:

گریمان ریڼ ناکهوی بم پاته راوی؛ گریمان ریڼ ناکهوی بلیم ده بن سامورته که ی دا بم. بهلام من که ماوهی ده سالی ره بهق له بهر دهر گاکه ی که وتومو ههرگیز روم لی وهر نه گیراوه، نهمه بوايه جاریک له جار ان روم بداتی و بم لاوینیتهوه؟ خو شه گهر بلیم شهو له بهر کاری زوری نه ی پهرژاوه، راست ناکه م؛ چونکه شهو خو لی بواردنه ی منه ی نه گهر به ئانقه ست نه با، دهیوانی هیچ نه بی سالی جاریک شهو الیکم بیرسی و به رویدانیك، به سهرم بکاتهوه.

۲۱ دلو مزگینه من شابه کو سولتانی مه دی بیتن ژمن باوهر که په یغامی سههر مزگین به من پیدا

مانای وشه:

دلو: نه ی دل؛ مزگینه: مژدهیه؛ شابه: شادبه؛ کو: کهوا؛ سولتان: خونکار؛ دی بیتن: لی براوه یی؛ ژمن: له من؛ باوهر: برؤا؛ په یغام: وهلام؛ سههر: بهر بهیان؛ به من پیدا: به منی دا.

مانا به تیځرایي:

باوهری صوفیان وایه، که پیاو هه تا خوئی به هیچ بزانی؛ خوا تاوړی لی ناداته وه. ومختیک که خوئی له بیر بچیته وه، ئهوسایه که بهزه یی خوا به سهری ده کاته وه.

مه لا تا تارزو ده کا که یار دیداری لی بکاو له گهل خو یا بهری بو راوو پی و چی... مانای ئه وه یه خوئی به شتیک دهنای و هه تا خوئی به شتیک بزانی، له لای خوا به هیچ حیساب ناکړی. به لام که ده یینی له ماوه ی ده سالدا، هیچ لی نه پرسراوه؛ ئهوسا بو دهر ده که وی که ئه م خو یینی یه بوته له میهر له نیوان دلدارو یاردا. لهو خو به شت زانینه په شیمان ده بیته وه و سهری کزی، له سهر ئه زوئی هه ژارانهای ئه نیته وه و جگه له یار هه مو شتیکی، ته نانه ت خوئی، له بیر ده چیته وه و به سهر کزیه وه ده پاریته وه. یار بهزه ی پیدا نیته وه و به خوئی نیشان دانیک ده ی لاو نیته وه. مه لا مژده ی ئه و دیداره به دله مه نمت باره که ی ئه داو ئه لی:

ئهی دل مژده ت پیده ده م، شادبه. ئه و خونکاری نازدارم بریاری داوه بیته دیدارم. باوهرم پی بکه راست ده که م؛ چونکه له بهر به یاندا؛ په یام نیری صهبای صالحان ئه و مز گینیه ی به من داوه و ته و او جیگه ی بر وایه و هیچ گومان و دودی تیځایه.

۲۲ شوکور بیناهی یامن هاتو په عقوب دیده ره وشه ن بو

ب بویا یوسفی میصری ل که نعانئ به صهر په یدا

مانای وشه:

شوکور: سوپاس؛ بیناهی: روناکی چاو؛ دیده: چاو؛ بو: بو؛ که نعان: مه له ندیکه له فله ستین؛ به صهر: هم چاو هم دیتن؛ له م به یته دا مه لا، چیر وکی یاقوب و یوسف مان بیر ده خاته وه، که یوسف له یاقوب پیغه مبهری باوکی دور کراوه ته وه. باوک له تاوی کوز، کویر به. له پاش چهنه سالان که براکانی یوسف چونه میصر بو گهنم کرین و یوسف له وی کار به ده سستی ده ولت بو. گهنمی دانی و کراسه که ی خوئی بو باوکی نارد. باوک به بوئی کراسی یوسف، چاوه کانی چاک بونه وه.

مانا به تیځرایي:

زور سوپاس یارم که روناکایی چاوه کانه هاته دیدارم و چاوم به دیداری رو شن بووه. دیداری ئه ویش ههروه ک کراسه که ی یوسف، به بو چاوی باوکی بینا کرده وه، منیش که له سوئی دیداری دنیا له بهر چاوم تاریک بو به دیتی، ته م تانه م له سهر ره وی و رون بومه وه.

۲۳ نه سیمی سونبولو سیقان سه هردا خه بس و زیندانی

قه بو قفلا مه بی مفته زرنگینی ر قفلی دا

مانای وشه:

نه سیم: شنه با؛ سونبول: گولی سمل؛ سیف: سیو؛ سه حه: بهر به یان؛ هه بس: گرتو خانه؛ قه بو: کرایه وه؛ مفته: کلیل؛ زرن گیتی: زرن گانه وه.

پوخته ی مانا:

ئیمه که لهدوری یار وهك ئه سیری ناو هه بس و زیندانان وایوین؛ له بهر به یاندا شنه بایهك که به سهر پرچه کانی وهك گولی سمل بون خوش، به سهر کولمه سوره کانی سیو ئاسایی دا هاتبو، ئیمه ی گرتوه. هه بس و زیندان له لای ئیمه نه ما. دلی قفل دراومان، به یی کلیل کرایه وه وه به لکه له خوشی ئه و شنه بایه بون خوشه زرن گه له قفله وه هات. واتا، له خوشیان قفلش کردیه هاوار.

۲۴ فیراقی شه و بناخر چو سپیده که فش بو دیسا مهریخا نه حسی نا قابو خویابو روژ دشه رقیدا

مانای وشه:

فیراق: دوری؛ سپیده: بهر به یان؛ که شف: دیاری؛ دیسا: دیسان؛ مهریخ: ئه سته ره که به شوم ناوی ده رکروه؛ نه حسی: شوم؛ خویا: ئاشکرا؛ شه رق: خوره لات.

مانا به تیکرای:

شه وی دوری له دیداری یار، دوا یی هات. بوجاریکی تریش ئوخه ی ئه و به یانی پیک گه یشتن پی گه یشت. زور سوپاس، ئه سته ره ی نه حسی به ختمان له ئارادا نه ماو روژی طالعمان له روژ ه لات، هه لات و خوی ئاشکرا کرد.

۲۵ دچه رخی وهك نجوم دیم دور سه ما هاتن قیرانا یهك هه ییقا به دربو ئه و سوز په ری من دی دره قصیدا

مانای وشه:

چه رخ: عاسمان؛ چه رخ: زه مانه؛ چه رخ: سوزدان و خول خواردن؛ نه جم: ئه سته ره؛ نجوم: ئه سته ره گه ل؛ دیم: رو خسار؛ دور: مرواری درشت؛ سه ما: عاسمان؛ سه ما: هه لهر کی؛ قیران: بهرانبه ری و لیکنزیکی؛ هه ییقا: مانگی عاسمان؛ به در: مانگی چارده؛ سوز په ری: وهك په ری له دلکشان دا؛ ره قص: هه لهر کی.

مانا به تیکرای:

یاری خوم ده گه ری هه لهر کی دا دیت که سوزی ده دا. کوژی هه لهر کی که، پری بو له کیزی جوانی

روخسار وهك مرواری. دههاتنه بهرانهری یهكترو لیک نزیك دهونموه. كه روانیم یاری من كه وهك پهری دل رفینه دهوكوزی رهقصدا ههر دمت گوت مانگی چاردهیه دهنو ئهستیراندا، لهعاسمانی جوانی دا چمرخ دهدا.

۲۶ ژوادی ئهیمهنی دلبر نزام ئهنگوشتهك ئیظهار كر
كو خوش ئهنوارو بهرقن ئهو تهجهلالبون دطوریدا

مانای وشه:

ژوادی: لهشیوی، ئهیمهن: راسته؛ ئهیمهن: چیگهی ههرهپروژ؛ نزام: نازانم؛ ئهنگوشت: قامك؛ ئیظهار: دیار؛ کو: كهوا؛ خوش: جوان؛ ئهنوار: روشنایی گهل؛ بهرق: بروسكه؛ تهجهلالا: دیارده؛ طور: کیویكه له دهشتی سینا.

مهلا ئیشاره به چیرۆکی موسا پیغهمبر دهكا. كه وهختیک ژنهكهی زهیستان بوه، ویستویه بچی بزوته ئاگریکی بوینیو ئاگری بوپکاتهوه. گهیهته ناو شیوهلهیهك له کیوی طور. خوا بانگی لی کردوه، كه تو له پیروژترین شیوی طوردا، كهوشان داکهنه. ههروهها موسا بهخوای گوتوه: دهمهوی بتیینم. خوا فهرمویه: نامبینی، من خوم نیشانی کیوی طور ددهم، ئهگهر خووی لهبر دیداری من راگرت، توش وادهکم بهمینی. خوا خووی نیشانی کیوی طور داوه، کیو سوتاهوه موسا دلی بوراوهتموهو لهسهررا بهربوتهوه.

مانای بهتیکرایي:

ئهو ههمو روناکاییه جوانانه، ئهو ههمو بروسکهدانه كه لهو بهربهیهانه خوشهدا بوعاشقان بوتهدیمهن دهبی چیی، چقهومایی؟ نازانم، توپلی یاری دلرفین قامکیکی نیشانی کیوی طوردا، كهوا ئیمه وهك موسا دلمان دهبوریتهموه بهرودا دهکھوین؟!

۲۷ قیرانا زوهرهیی من دی دبر عهقدا ئورهییایی
ژپهروینان دبیزم عهکسه هیژ کهفتی دجامیدا

مانای وشه:

قیران: بهرانهر هانتی دو ئهستیره؛ زوهره: ئهستیرهیهکی گهشه؛ دی: دیت؛ عهقد: گهردانه؛ ئورهییا: هیشوه ئهستیره؛ کو: پهروین؛ ئهستیره: ناو هیشوه ئهستیره؛ کو: دبیزم؛ دهلیم: عهکس؛ تیشکدانهوه؛ هیژ: هیشتا؛ جام: پیالهی باده نوشین.

مانا بهتیکرایي:

لهو ههلهپهرکیهدا، کچهکانی ترم وهك لیزگهی گهردن بهندیک هاتنه بهرچاو، كه لهجوانیدا بهکو

ئەستىرە دەشېھىندران. بەرانبەر بەمانگى روى يارم دەبون و تېشكىيان لەو وەر دەگرت. من
 كەمەستى شەرابى ئەو جوانىيەم، دەرۋانم پيالەكەم ھەروا بىرقەى ئەستىرانە لىيەو دەيارە. من
 دەلېم تېشك دانەوھى روى يارمە كە داويەتە ئەو ئەستىرانەو ئەوانىش تېشكىيان داوھتە پيالەى
 بادەى منەو.

۲۸ حېببى عەزىمى موحبەت كر دجامان لەو شەراب ئانى.
 دلى من دى دو صەبيادان ژبوريانا بەرى وىدا

ماناى وشە:

حېبب: خوشەويست؛ عەزم: لى بران، قەصد؛ صوحبەت: ھاودەمى؛ لەو: بۆيە؛ شەراب: مەى؛ ئانى:
 ھىناى. دى: ديت؛ صەبياد: نچيرەوان؛ بوريان: بريانى، گۆشتى برزاو؛ بەرى وىدا؛ لىي رۋانى.

مانا بەتېكرابى:

خوشەويستەكەم، ويستى بېتتە ھاودەم ھاوشىنم. بو ئەو بو كە شەرابى دەناو پيالان دا ھىنا؛ يانى
 چاوە مەستەكانى نىشاندام. دلەم دەس بەجى ھەستى كرد كە دو راوكەر - واتا چاوەكانى - تىيەو
 دەرۋانن دەيانەوى بو مەزەى مەستىكەى خويان بىكەنە بريانى. «سالەم» لەو بارەو دەلى:
 ھەى ھەى چ مەجلىسى بو دوپنى! لە ديدەوو دل دلەر شەرابى گىرا؛ سالەم، كەبابى ھىنا

۲۹ ب تولين ئاستانى را قەخوندم مير ب دەرگاھى
 باقى چاقى حەبب دىتم شوکور ئەف شەفقە مەولىدا

ماناى وشە:

تول: تۆلە، سەگى پچوك؛ ئاستان: بارەگا؛ قەخوندم: خويندەمىيەو؛ باقى: بەو؛ دىتم: دىتمى؛ شەفقە:
 رەھم بەزەبى؛ مەولى: مەولا، سەرورە.

مانا بەتېكرابى:

خودايە ئەى سەرورەى سەرورەان، زۆر سوپاس بو تو، كە بەزەبىت بەمن دا ھاتو كارىكت كرد،
 دلەرەم من بە تۆلەى دەرگانەى خوۋى حىساب بكاو بەخوئىتتەو، منى ھەزار لەدەرگاي ميرىكى وا
 دەسەلاتدار، رىگا بدرىم و يارم بەوچاوى خوشەويستىيەو لىم برۋانى.

۳۰ ژشكىلى ئەبروئىن ساقى ھلاتن صەد ھىلال ايرۆ
 ۋە بەدرەك من مقابل دى ئىشارەت من زەكسىدا.

مانای وشه:

ساقی: مەڭگیز: ھلاتن: ھلاتن: ھیلال: مانگی یەکشەو: ئیرو: ئەمرۆ: وە: وەھا، ئاوا: بەدر: مانگی
شەوی چارە: مقابل: بەرانبەر: دی: دیت: ئیشارەت: ئیشارە: عەگس: تیشکدانەوہ.

مانا بەتیکرایی:

ئەمرۆ کە یار روخساری نیشاندا، صەد مانگی یەکشەوہ بو لا ساگردنەوہی بروکانی ئەو مەڭگیزە
چاومەستە، لە ئاسوگ سەریان دەریئا. ھەروەھا، مانگی چارەشم دیت، کە بەرانبەر بە رومەت و
ھەنیە وێستابو. من ئیشارەتی روخساری یارم لە تیشک بەخشینی بەمانگی چارە پی گەشت و
زانیم دەرکەوتوہ تا بی بینم.

۳۱ بۆزەھری خۆی شەریف خۆندم کو خدمەتکاری دیرینی
تەپز چەورو چەفا دینە سلوکو سەعیو چەھدیدا
لەھیندیک نوسخەدا (بە زاری خۆی شیرین) ھاتوہ.

مانای وشه:

زەھر: زار، دەم، شەریف: مەبارەك: خۆندم: بانگی لی کردم: کو: کە: پر: زۆر، زیاد: جەورو جەفا:
دەردو ئازار: سلوک: ریروشتن.

سلوک لە زاراوەی صوفیاندا، پەلە بەرەژور چونە بەرمو خودا: تا دەگەنە مزلگەیی توانەوہ لەخوادا کە
فەنا فی اللای پی دەلێن. ئەم پلانەش بێرەتین لە: توبە، کوشتن، تەنھایی، دورەپەریزی،
لەخواترسان، دنیا فزی دان، بێدەنگی، تکاو ھی تریش... سەعی: روشتنی بەپەلە: سەعی: کوشتن:
جەھد: تەقەلا و ھەول.

پوختە ی مانا:

یارم بەدەمی پیروژو شیرین زمانی خۆی، منی دواندو فەرموی کە تو خدمەتکاری لەمیزینەیی منی. تو
لەریگەیی خدمەتی منداو بو گەشتن بەمن، زۆر ماندو بوی و زۆرت کوشتن و تەقەلا کردوہ.

۳۲ بچین وەردان ژگولزاران کو ئەغیاران بەدەست خارن
ژمە خصوصانی دەرگاہی دو عامن ئەو دەجری دا

مانای وشه:

بچین: بچنە: وەرد: گول: گولزار: گولجار: ئەغیار: بێگانە، غەوارە: خار: درۆ، چقل: مەخصوص:
تایەبەتی: دەرگاہ. : دەرگا: عام: سال: ھجر: دوری دیدار

مانا به تیځرایي:

تو ټوا دوساله، دهردي دوري ده کيشي و همز به تهمای دیدار بوی و خوت راگرتوه. چاکت کرده، لهوه بهولاوه دت کم به خولامی تاییه تی بهر دهرکی باره گای خوم. ټهوه ندهش بزانه که ټهوانه ی غهواره ن و له ټیمه بیگانه ن، له دنیا دا، جگه له درک دال، چیان وده سست نه که وتوه. ټهوا تو که شتی نه ناو باغو باغچه ی ټاوات. دسا دس که به گول چنن له گولجاری ټاره زودا.

۳۳ ب ته شریفا خو نه ز خوندم ژلوطفی بنده نشان کر
خه لات و شه فقه وو دلان شوکور خوازين کو باخوی دا

مانای وشه:

ته شریف: گه وره کړدن: ته شریف: گه وره یی: خو: خوی: خوندم: خویندمیه وه، لاواندمیه وه؛ لوطف: التفات و نر می؛ بنده: کویله؛ خه لات: به خشش؛ شه فقه: محیبت و خوشه ویستی؛ دلان: دلدا نه وه؛ باخوی: خودا.

مانا به تیځرایي:

به گه وره یی خوی، گه وره ی کړدم. به نر میو التفاته وه، منی کویله ی خوی نیلانه کړد. ټه و هه مو به خشش و التفات و روخو شیو دلدا نه وه و لاواندنه وهی که له یارم دیت؛ له هونه رو کړده وهی من به دهره و ته نیا خودایه به زه ی پیم دا هاتوه خویندمیه وه و به سهری کړدومه وه، زور سویاس گوزارم له خودا.

۳۴ مه هادر سه جده یا شوکری لوی عهردي مقده دس بر
بموژگانین خوه دورسوفتن نه نی مالی له عهرديدا

مانای وشه:

مه: ټیمه؛ هادر: حازر، دس به جی؛ سه جده: سهر و ه سهر عهرز کړدن بو کرنوش؛ شوکر: سویاس؛ که سیلک که خوا خوشی زوری دداتی، سوژده دهاو ناوی سوژده ی شوکره. عهرد: زه مین؛ موقه دده س: پیرو زو مباره ک؛ بر: برد؛ موژگان: مژول؛ دور: مرواری درشت؛ سوفتن: سون، کون کړدن؛ ټه نی: توپل، ناوچاوان.

پوخته ی مانا:

من له خوشیان که یار به سهری کړدومه و به غولامی خوی حیساب کړدم؛ ههر ده ست به جی له حوزوردا، سوژده ی شوکر م برد. له سهر ټو زه مینه پیرو زه که وه ک شیوه پیرو زه که ی کیوی طور

بو؛ پياو له همرکوي به خوا بگا، نهو شويته پيروزه. به مژولان مرواري فرميسکام دايشتو
 دارشت. ناوچاوانم له عمرز مالي و عهرزه کم به ناوچاوانم مالي و گه سکه دا، به نام گه سکه کم
 تويلم بو.

۳۵ هديا بيناهي يا چه هقان بوتو عوززاي و لاتي من
 تويي پيش بهر سجودا من سه هرگاهان دخه لويدا.

ماناي وشه:

ههيا: ئه؛ ههيا: وهره؛ بيناهي: سوما؛ روناكي چاو؛ چه هق: چاو، ديده؛ بوت: بت؛ عوززا: بتيك بوه له
 مالي كابه؛ لات: بتيك بوه له مالي كابه. پيش بهر: قيله، روگه؛ سجود: سوژده گهل؛ سه هرگاهان:
 بهر به يانان؛ خه لوه: جيگهي ته نيائي؛ بينايي چاو: ناوه بو خدا.

مانا به تيكرايي:

وهره ئه؛ روناكي چاو، ئه؛ بينايي چاو. وهره ئه؛ كه سيكي كه من توم كردو ته بت و دت
 بهرستم و له جيگهي عوززاو لات كه بت بهرستان ده يان بهرستن؛ من تو ده بهرستم و ازم له هه مو
 شتيك هيناوه، جگه له تو. تو روگو قيله مني. من كه هه مو بهر به يانان بو كړنوشت
 سه رده نيمه سه رزه وين و سوژده ده بهم. روم ده تو به و له شويي ته نيائي دا توم ده گه لي.

۳۶ لبال عيلمي ته معلومه ژژيني من تو مه قصودي
 فيداي جاني مه دي جان بت دقه ستا و هصلو ديني دا

ماناي وشه:

لبال: له كن، له لاي؛ عيلم: زانست؛ ته: تو؛ معلوم: ديارى و ناشكرا؛ مه قصود: مبهست؛ جان: گيان؛
 فيدا: قربان، گوري؛ قهست: نياز؛ و هصل: پيك گه بشتن؛ دين: ديتن و چاو بي كه وتن.

مانا به تيكرايي:

پي ناوي من بليم. خودايه، ئه يار. ئه؛ بينايي چاو. هه مو شتيك خوت ده يزاني. له بهر
 زانستي تودا ناشكرايه كه له ژياندا، جگه له تو نياز كم نيه. من ده مه وي له ريگهي تودا - كه گياني
 به راستيم توي - گيانم فيداكم. هر ته وهنده به و هوميده وه يم كه به تو بگه مو بت بينم.

۳۷ بحوسنا خو ئيلاهي كي بسه هه و هه بيه تي ديني
 نجوم و كه و كه بي لاميع ژبالا تين به به ژني دا

مانای وشه:

حوسن: جوانی؛ ئیلاهی: خواجه من؛ کی: بکمی؛ سههم: سام و ترس؛ هه ییهت: مه ترسی؛ دین: دین؛
نجوم: نه ستیزه گهل؛ کهو کهب: نه ستیزه؛ لامیع: بریقهدار؛ بالا: لای سهره؛ بهژن: بالا.

مانا به تیکراییی:

خودایه بهو جوانیهی خوت کهی که به شیکت داوه به دلهرمو بهو هه ییهت و مه ترسی و دلّه
له رزه یه کهی، که له دیتی شهو جوانیهت دا له روی دلهرم ده ییینم بهو دیداره لهو بهژن و بالا
ریکه دا، نیشانمان ده دی. شهو خشلانهی ده بریقینه وه له سهررا تا خوار له بهژنی یاردا، وهك ریزی
نه ستیزه ده دره وشینه وه. که شهوانهش هه مو پاژیک و به شیککی که من، له جوانی تو، که لهو بهشی
یارمت داوه.

۳۸ بخالین وهر دو نه سرینان ژقودرهت خهط کشاندی لی
بته رها نیرگزا عیلى سههرگاهان نه سیم لی دا

مانای وشه:

خال: خالی سهرزو؛ وهر دو: گولی سوری محمدی؛ نه سرین: گولیکی سییه؛ قودرهت: توانایی؛ قودرهت:
کاری خود؛ خهت کشاندی لی: خهت لی کیشاوه؛ ته رح: چوزه، چل؛ نیرگزا: گولیکی سپی بون خوشه؛
عیل: بلند؛ عیل: عاشیرهت؛ نه سیم: شنه با.

مانای تیکرا:

خوایه، به جوانی بهژن و بالایی یار که جوانی خوته داوته تی. به خاله کانی روخساری چه شهوانه
له سهر کولمه ی سوری - که وهك گولی گولاون - چه شهو خالانهی له سهر لاجانگ و بهر گهردن -
که لاجانگ و ژیرچه نهی وهك نه سرین وان - که به قودرهتی خوت نه خشان دوتن. خودایه سویندت
ده ده م بهو بهژن و بالایه که وهك چله نیرگزی شلک و بلندو له چاو هه مو جوانانی عاشیرهت دا گولی
سهرتوپه. شهو چله نیرگزه ی که به شنه بای به یانان ده له ریته وه. یان شهو بهژنه شلکه ی که به
هه ناسه ی عاشقانه ی ئیمه ده هه ژیت؟.

۳۹ کوتولی ناستانی دور نه کی ئیدی ژدهرگاهان
ژبا خوی ئی رجو ناکی ن دبابی لوطفو رهحمیدا

مانای وشه:

کو: که؛ تولی: تولی؛ نه کی: نه کی؛ ئیدی: جاریکی تر، تازه؛ پاخوی: خود؛ قی: نه وهی؛ رجو:

تەمەننا، داوا؛ باب: دەرگا؛ باب: بابەت؛ لوظف: التفات؛ رەحم: بەزەیی.

بوختەى مانا:

خودايە، سویندت ئەدەم بەجوانی یارم. بە بەژنو بالای. بەو خالانەى پیت نەخشاندو، کە هەموشیان توژیكە لە نمونەى جوانی خۆت. دلەم مەشکینەو جارێکی تر دورم مەخەرەو لە دەرگای خۆتو با هەر تۆلەى بەر دەرگانهى تۆ بەم.

خودايە، ئەو تەمەننايەم تەنیا لەوێ کە هومیدم بە لوظفو رەحمەتى تۆ هەیه. دەنا دەزانم عەبد حەقى نیه ئاواتى خۆى لەبەر خودا دانۆ و بلی بیکە.

لێرەدا مەلا ئەو قسەى صوفیانەمان بیر دەخاتەو کە: خۆدا بەرانبەر بەهیچ نایدا. تەنیا ئەگەر بەزەى بەکەسیکدا هات، دەروى خیری لى دەکاتەو. نوێژو تاعەت نابن بەهوى بەخششی خودا.

ه تو ناری فیرقەتى زانی دکارم ئەز تەحەممول کم
دبارى کوهى قەندیلیم بلاقیلیم دەشقییدا

مانای وشە:

نار: ئاگر؛ فرقەت: جیای، جودایی؛ دکارم: دەتوانم؛ ئەز: من؛ تەحەممول کم: هەلگرم؛ دبار: کیو؛ کوهی: کیوی؛ قەندیل: ناوی کیویکە لە کوردستان؛ بلاقیل: بى قسەو باس؛ عیشق: ئەوین، دلدارى.

مانا بەتیکرایى:

خودايە هەرچەندە وای دا بنیم کە من کیوی قەندیلیم، هیچ گلەو مەقیشم لە دلداریدا قەت نەبوی. ئایا من چیتەر دەتوانم تاقەتى جودایی بینم؟ خوايە تۆ بوخۆت دەزانى ئاگرى جودایی چەند بە تەوژمو بى ئامانە. دەشزانى خۆ لەبەر راگرتنى تەنانەت لە وزەى چىای قەندیلشدا نیه.

مەلا ئیشارە بەو ئایەتە دەکا کە خوا فەرمویه:

ئەگەر ئەم قورعانهمان ناردبایەتە سەر چیا. دەت دیت بەذەلیلى لەترسى خودا لەت لەت بوەو لەبەرەك چو.

١٤ زەهى دەردى مەزن فیرقەت جگەر سووت ناتەشى دا دل
جیهى صەبرى نەما چەندان فەرەج من دى دەصەبرییدا

مانای وشە:

زەهى: پەك، چزۆر؛ دەرد: ژان؛ مەزن: زل؛ فیرقەت: جودایی؛ سووت: سوتا؛ ناتەش: ئاگر؛ جیه: جیگە؛ چەندان: هیندە؛ فەرەج: فەرحانی؛ صەبر: حەوسەلەو پشو درێزى.

مانای تیکرای:

ئاخ له ژانی گرانی جودایی چی پیکردم. جهرگی سوتاندم، ئاگری دمدل بهردام. بهائی زۆرم صهبر کردو له صهبری زۆروه گهیمه فهرجانی. بهلام ئیتتر تازه که دل و جگهرم شهوسا سوتاووه، دلپش جیگهی صهبره ئاگری گرتو بو بهخوله میش، ئیتتر جیگهی صهبر کردنه که شهم نهماوه. دهسا خودایه دیسان توشی جوداییم مه کهوه.

٤٢ مهلا بی قامه تا یه کتا قیامهت من به چه هقان دی
فیراقی روسیا بن ته. ژمن جانی شیرین جی دا

مانای وشه:

قامهت: بهژن؛ یه کتا: بی وینه، (نهامی تا قانه)؛ فیراق: جودایی؛ روسیا: رورهش؛ جی: جیا، جودا.

مانا به تیکرای:

هووی مهلا - وهک شاعیرانی تر خووی دمدوینی - بی بهژن و بالایی یار که وهک نهامی تا قانه و
بی وینهیه، من قیامهت به چاوان دیت. ئهی جودایی، روت رهش بی، تو بوی که گیانی شیرینمت -
که یاره - لی جیا کردم هوه.

قصیده‌ی هه‌شته‌م

«دوعا»

١ سه‌ری زولفاتە ب‌گوللابی دوعا
هاته دهستی مه ب‌جه‌للای دوعا

مانای وشه:

گوللاب: قولاپ؛ دوعا: نزا؛ جه‌للای: کیشەر؛ جه‌للای: بهو کهوه ده‌لێن که ده‌ناو جه‌شاردا ده‌شارنه‌وه و
کهوی یی راو ده‌کهن.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی یار، ئیمه دوعامان کردو دوعاکه‌مان وه‌ک کهوی راو، وه‌ک قولاپ و داو، سه‌ری زولفسی
ئالقه‌ی قولاپ ئاسایی تو کهوته ده‌ستمان.

٢ صوفی‌یی خه‌لوه‌نشین بیته سجود
هه‌ردو بره‌ین ته‌نه میح‌رابی دوعا

مانای وشه:

خه‌لوه‌نشین: چله‌کیش؛ بره‌ه : برۆ.

مانا به‌تیک‌رای:

ئه‌ی یاری دل‌رفین، ئه‌مو تاقی برو‌یانه‌ی تو پی‌رو‌زترین میح‌راین که هه‌ر کهس به‌رانبه‌ریان
راوه‌ستێو دوعابکا ده‌س له‌جی قبول ده‌بی. با صوفیه چله‌کیشه‌کانیش به‌ره‌و ئه‌و برو‌یانه‌ت سو‌ژده
به‌رن، تا شتیکیان له‌ قودره‌تی خودا لی‌ حالی بی.

۳ عه‌رضی کی دی‌بکرم صوره‌تی حال
کو تویی قبیله‌یی ئه‌ربابی دوعا

مانای وشه:
دی‌بکرم: بکرم؛ صوره‌تی‌حال: باسی چوئیه‌تی خۆم؛ کو: که؛ قبیله: روگه؛ ئه‌رباب: خاوه‌نان.

پوخته‌ی مانا:
باس و خواسی چوئیه‌تی خۆم، جگه له‌تۆ لای کی بدرکینم. که هه‌ر خۆتی روگه‌ی نیازو ئاواتانی.

۴ ژدوعانی قه‌ده‌حه‌ك دهر ده‌سته
هه‌ر سه‌هه‌ر مه‌ستی مه‌یی نابی دوعا

مانای وشه:
قه‌ده‌ح: پیاله؛ دهر: ده‌ناو؛ مه‌یی ناب: شه‌رابی بی‌خه‌وش.

پوخته‌ی مانا:
له‌سایه‌ی پارانه‌وه‌م له‌ده‌رگات، هه‌مو به‌یانیان، مه‌ست و سه‌رخۆشمو له‌باده‌ی بی‌غه‌وشی یادی
تۆیه، ئه‌و سه‌رخۆشیه‌م.

۵ گولی ئیقبال ژگولزاری قه‌بول
مه‌چنی بو دشه‌که‌رخابی دوعا

مانای وشه:
ئیقبال: روئیکردن، به‌خت؛ شه‌که‌رخاب: خه‌وی خوش، شیرین خه‌و.

پوخته‌ی مانا:
من که هه‌نده به‌کزی و که‌نه‌فتی له‌به‌رت پارانه‌وه‌ تاخه‌و به‌لای دا برده‌مه‌وه. له‌خه‌وما دیتم که‌نزام
قبول بوه‌و گولی به‌ختم پشکو‌توه‌و گول‌چنینم له‌ گولزاری قبول کردنت به‌ نه‌سیب بوه‌.

۶ به‌ردو بره‌ین ته‌ ب ئیخلا‌سو یه‌قین
مه‌دبر سه‌جده‌ ب ئادابی دوعا

مانای وشه:

بره : برو؛ ئیخلاص: دلپاکی؛ یه قین: بی گومانی؛ مه دبر: ئیمه ده مان برد؛ ئاداب: ریوشوین.

پوخته ی وتار:

من وام به خوم ههست کرد، که به دل و یه قین سوژدهم ده برده بهر میحرابی ئهو دو برویانهت و بهدام و دهستوری دوعاوه دوعام ده کرد.

۷ ژدلهك صافی تو میحراب بین

سهجدهیهك لازمه ده ربابی دوعا

مانای وشه:

ژ دلهك صافی: له دلیکی صافهوه؛ لازمه: پیویسته؛ ده ربابی: له بابتهی؛

مانا به تیکراییی:

ئه گهر به دلیکی پاكو بی خهوش، بروانیه ئهو برو میحرابیو کهوانییه؛ ده زانی که بو پارانهوه و نیازگرتن، پیویسته سوژدهیهکی بو بهری.

۸ مه ددل عوروتهی وثقایه بدهست

ژ ئه نایاته سهر ئهلقابی دوعا

مانای وشه:

مه: ئیمه؛ ددل: ده دلد؛ عوروه: دهسکه گوزه، دهسکی ههرچی؛ وثقا: ههره قایم؛ ئهنا: مهدخوپی هه لگوتن؛ ئهلقاب: نازناوان.

پوخته ی مه بهست:

من که مهدخی توده کهمو ناوت ده بهم؛ ناوی تو، سهروه ری هه موناوو نازناوانه. ناوی خوت ده کهمه تکا کار له دوعا کردندا. دهستم به دهسکی ههره قایمهوه گرتوهو ههرگیز تل نادهمو له ریگه لا ناکهوم.

۹ ژ ئه زهل یهك جیههتی دایه مهلی

ههرمه ئیخلاصه ژ ئه سبابی دوعا

مانای وشه:

ئەزەل: ھەرەپیشو؛ يەك جىيەتۈ: يەك لايەنى؛ مەلى: مەلا؛ ھەرمە: ئىمەھەر؛ ئەسباب: ھو.

مانا تىكرا:

ھەر لە روژى بناوانەو، خوا يەكتاپەرستى داوہ بە مەلا. ھويەكى كە دەيتتە مايەى پارانەوومان،
ئەو ئىخلاص و دۇياكىمانە.

قه سیده ی نوهه م

د ویدار

۱ دهستی قودرته کو هلاقیټ ژبه ژناته نیقاب
لجه مالا جه بهر وتی مهنه مان پهرده، حیجاب

مانای وشه:

قودرته: توانایی؛ هلاقیټ: هاویشتی، هلی مائی؛ نیقاب: سرپوش؛ جه مال: جوانی؛ جه بهر وت: دهستلآت؛ حیجاب: لمپهر.

پوخته ی مانا:

لهوساوه کهوا دهستی به هیژو توانای، سازدهری زهوی و عاسمانان، بهژنی توی هیټاوه ته ناراوه و پهرده ی نیوانی لهناو لاداوه و خوی به ئیمه نیشان داوه؛ ئیمه جوانی خوی گموره مان له روخساری تودا بهدی کرده و بو دیتنی جوانی ټمو پروهردگار ه تواناو خاوهن دهسه لآت، هیچ پهرده و له مپهرمان لهناودا نه ماوه.

۲ ل گولین ته ی تهر و نازک کو سمحه ر گرتی خوناټ
دنه باریق و قنینان ژحه سه د صوه تی گولاب

مانای وشه:

گولین: گولان؛ تهر و نازک: شق و تورټ؛ خوناټ: شمونم، ئاونگ؛ نه باریق: جه معی ابریق، لولینه؛ قنینه: ده فری شوشه؛ هسه د: ئیره یی؛ صوه تی: سوتاو؛ گولاب: گولاو.

مانا به ټیکراییی:

لهوه تا سرگونای تو کهوه ک په لکه گولی ناسک و تورټ و تیراو وان. له بهر به یاندا شه ونمیان

په ژبوته سهر؛ گولآو که شیرهی گیانی گولآنو دهرانی نه گه یشتوته بارت هقای ئهو شه وېمه - که به سهر کولمه کاتته وېه - له بهر ئیره یی و چاونه زیری لداخو هسره تان، له ناو تونگهی لونه دارو له ناو شوشان دا، سوتاوه.

۳ عه ینی کافوری به مه شرب مه ژحوسنا ته یی صاف
له و عیشقاته ددل دامه قه بو عیلمی عوباب

مانای وشه:

عه ین: کانی؛ عه ین: هروهک؛ کافور: شیرهی داریکه زورتر له چین و ژاپون دهروی. ئه ویش وهک دهره بنی ولاتی خو مان، له لمده کړی و شیره دایه داو دوايه وشک دیتته وه. رهنگی زورسپی به، بونی خوشه، بو داو دهرمان به کارده بری. به لاشه ی مردویه وه ده کهن تا زور زو بون نه گری. خوا له قورعاند ده فرموی: «له و دنیا کارچاکان، له بیاله یه که ده خونه وه که ناوهر وکی پیاله که، کافوریشی تیکه لآوه و له بانیه که تیراوه دین که همرگا بیانموی همدقه قولی»؛ حوسن: جوانی؛ صاف: بی خهوش؛ له و: بویه؛ عیشق: ئه وین؛ قه بو: کرایه و؛ عیلم: زانست؛ عوباب: دهریای به شه پل و شه پلوی دهریا؛ عوباب: ناوه بو کتیبکی فره هنگی عاره بی که «صفانی» بیست بهرگی نوسیه بوی ته و او نه کراوه. (صفانی، ناوی ابو الفضایل حسن کوری محمد بو. له نیوان سالانی - ۱۱۸۱ و ۱۲۵۲ ی - میلادی دا ژباوه. له شاری لاهوری هندوستان هاتوته دنیا. له شاری غزنه خویندویه و له به غدا مردوه. دو فره هنگی عاره بی نوسیه؛ په کیکیان ناوی: «الکلمة والذیل والصلّة» وانا: ته و او کهرو پراویزو پیکه گیاندن بوه. ئه و تیران، «اللباب الزاخر واللباب الفاخر»؛ دهریای پرو سهر ریژ یان، شه پلوی سهر ریژ کهری دهریاو کاکله خوشه کان. ئهو فره هنگی تاییتی میم هی ناوه بوی ته و او نه کراوه و مردوه. فه یروز آبادی، قاموسه که ی خوی، له سهر دارو بهردوی ئهم دوکتیه وه ه لآوه.

مانا به تیکرایی:

له وساو ه ئیمه ریگامان دراوه که له جوانی بی گهر دو بی خهوشی تو بروانین؛ خو مان له به هشتا ده بینن و له ریژی پیاوچاکان داین و له و سهرچاوه به هشتی به، تیراوه دین که کافوری له گه لآ تیکه لآوه. ههر بویه شه که ده رگای دهریای زانست به زوی دلمان دا کراوه ته وه و دلمان له زانایی خواناسین دا دهریا به که شه پل ته داتو سهر ریژ ده کات. یان، له سایه ی دیداری تو وه، ئیمه زانستیک روی تی کردوین که زور له ناوهر وکی کتیبی العبابی صفانی زیاتره.

ع مه زسهر چه شمه یی حه یوان قه ده حه ک صافی قه خوار
ناگه می له ذده ت و ذه و قامه ب صده جلدی کیتاب

مانای وشه:

سهرچه شمه: سهرچاوه؛ حه یوان: زبان؛ قه ده ح: پیاله؛ صاف: روڼ و دور له لیلایی؛ قه خوار: خوار دمه و؛

ناگه‌هی: ناگاته؛ له‌دذهت: خوشی؛ ذهوق: چێژه؛ جلد: به‌رگ؛ کتاب: کتیب.

مانا به‌تیکراییی:

ئیمه له‌سه‌رچاوه‌ی ئاوی حه‌باتی پژی پیاله‌یه‌کی رون و ره‌وانمان خواردو‌ته‌وه؛ خوشی و چێژه‌یه‌کی که ئیمه هه‌ستمان پی‌کردوه، به‌ سه‌د به‌رگ کتیب باسی‌یکه‌ین هیشتا دوا‌یی نایه.

۵ له‌و ده‌نگی مه‌ دخونی کو ده‌شقا ته‌ ب‌ساز
مه‌ به‌ژناته‌ دخونی نه‌ی و قانون و روباب

مانای وشه:

له‌و: بویه؛ کو: که؛ دخونی: بانگ‌ده‌کا؛ نه‌ی: بلوێر؛ چه‌نگ، ساز، قانون، روباب: هه‌ریه‌که‌ آمراییکی موسیقان؛ بساز: بساچینه، ئاشابه.

مانا به‌تیکراییی:

ئه‌وینی توو دیتنی دیداری تو، وه‌ك ئاوی ژیانه، که مردن له‌ناو ده‌باو تامو چێژه‌ی له‌ باس کردن نایه. واتازه‌ تێده‌گه‌م، که بوچی گوی له‌ هه‌ر ئاوازو ئامرازیکی موسیقی ده‌گرم تیکرا هه‌ر دنه‌م ئه‌ده‌ن و ئاموزگاریم ده‌که‌ن: که تو ده‌گه‌ل ئه‌وین ئاشابه‌و ده‌ست له‌ دل‌داری به‌رمه‌ده.

۶ قه‌هوه‌ یا ته‌لخ ده‌گه‌ل زه‌هری هه‌لاهیل ب‌ده‌ری
مه‌ژده‌ستی ته‌مباره‌ك شه‌که‌ر ئامیزه‌ خوشاب

مانای وشه:

قه‌هوه: مه‌ی؛ قه‌هوه: قاوه؛ ته‌لخ: تال؛ زه‌هر: زه‌هر؛ هه‌لاهیل: گیاه‌یه‌که‌ شیره‌که‌ی زه‌هریکی زور حه‌سته‌مه؛ ب‌ده‌ری: ب‌ده‌یه‌ی؛ مه: بومه؛ مباره‌ك: پیروژ؛ شه‌که‌ر ئامیز: شه‌که‌راوی؛ خوشاب: خوشاو.

مانا به‌تیکراییی:

ئه‌گه‌ر تو زه‌هری هه‌لاهیل بکه‌یه‌ناو قاوه - یان شه‌را‌یی زور تاله‌وه - و بلیی بیخوره‌وه؛ چونکه ده‌ستی پیروزی توی وی‌که‌وتوه، به‌لامه‌وه له‌ خوشاوی شه‌که‌راوی شیرین‌ترو خوشتره.

۷ قولزومی عیشقی ژبا‌یی خو موخالیف ده‌مه‌کی
ده‌هه‌ماتی عه‌جاجی مه‌ل سه‌ر ده‌ستی غوراب

مانای وشه:

قولزوم: دهریا؛ عیشق: ئهوین؛ بای موخالیف: بای پیچموانه؛ دهم: تاو؛ ههمام: راتله کاندنی با؛ عه جاج: گیزه لوکو و گهرده لول؛ غوراب: جوریک گهمیه به بادمهوی پیشوبوه.

مانا به تیگرایی:

ئیمه سهرده میك لهدمان، لمانا و دهریای پرله توفان دا، وه بهر گیزو گهرده لولی که وتوین و بهدم بای موخالیفه وه ره تمان دهر دو دهسته لاتمان به سهر گهمیه که مادان نهما. گهمیه که مان ئیمه به سهر دهستی خو به وه گرتبو. بای پیچموانه دهی ره تاندو سهرمان لی شیوابو.

۸ سه هری خضری عینایت کو برین چه شمه یی دل
بجیهانی مه نه زه ردا کو جیهان عینی سهراب

مانای وشه:

خضر: سهوز؛ خضر: خدری زینده. خدری زینده یانی، که سکی نهمر. گو یا یه کیک له خوشه و یستانی خودا، که یشتوته سهرچاوهی ئه و ئاوهی که هر کهس بیخواتمه وه، هر گیز نامری. وانا وه که سهوزه گیایه که وایه که هر گیز وشکو سیس نابو و همیشه که سکه؛ عینایت: به سهر کردنه وه ئاگاداری؛ برین: بردنیه؛ چه شمه: سهرچاوه؛ جیهان: دنیا؛ نه زه ر: روانین؛ عین: به تهاو تهی؛ عین: کانی؛ سهراب: تراویله که، له بیابان دا، پیاو لهدوره وه شتیک ده بین به ئاوی ده زانی؛ به لام ئاویک له ئارادا نیه و چاوی فریو دهخوا به وه ده لئین سهراب و به کوردی پی ده لئین تراویله که.

مانا به تیگرایی:

ئهم تاکه شیعره، تهوا و کهرو کلکه ی شیعره پیشوبه که فهرموی: له دهریادا، بهر گیزه لو که کهوتین و گهمیه که مان با دهیره تاندو به سهر گهدانی مابوینه وه. ده لی: شهو یکی زور چه سته ممان دهر باز کرد، تا له به ره به یاندا، روح و به زه ی خوا، لی مان بوبه خدری زینده و له توفان رزگاری کردین و دهستی کیشاین تا بردنیه سهرچاوهی دل؛ که هر چاوهی دلیشه ئاوی ژبانی تیدا به و ئیمه پی نازانین.

ئهوسا که تماشای دنیا مان کرد، به و ههمو دهریا و وشکانیه وه که ههیه تی، ههمومان تهوا و به سهراب و تراویله که هاته بهرچاوو زانیمان چاومان فریوی خواردوه.

۹ بحوبایی مه به مه غرور و دهه سهر گه شته «مه لا»
باقهر کهفتی به وی بی هوده سهر گه شته حوباب

مانای وشه:

هوباب: بلقی سرثاو؛ مه غرور؛ لمخوبایی؛ وهه؛ ئاوا؛ سمرگه شسته؛ سمرگردان؛ قهر؛ وه بهر؛
کهفتی؛ کهوتو؛ بی هوده؛ له هیچی، بمخورایی.

مانا به ټیکړایی:

ئهی مه لا! ژبانی ئهم جیهانه، وهك بلقی سرثاوه. بلقی سرثاو، بایه کی چوته ناو، کهوا هه لی
مساندوه. ژبانی جیهانیش همر وهك بلقی سرثاو، بادی هموایهو همر وهك بلقی، به بالی دهر کهوتن
ده پوچیتمه. ژبانیش که نهفه سیکی داو نه هاته وه له ناو نه چی. جا ئاگات له خوت بی، بلقی سرثاو
هه لئ نه خه له ټینی و به ژبانی دنیایی، بایی نه بی.

۱۰ وهیه هودهود ژسه با بیټو بزائین چیه حال
کو لهالی مه غریبان نه سوئال. نه جهواب

مانای وشه:

وهیه: رهنګه هیه؛ هودهود؛ په پوسلیمانه؛ سه با؛ شو ټیک یوه له یه مهن که به لکس بهر لوه بیټه ژنی
سلیمان یتهم بهر، لهوی ژباوه. (باسی سلیمان و به لکس و ده نالیه کی په پومان له پیشدا کردوه.)؛
غریب؛ ئاواره ی نیشتمان؛ سوئال؛ پرسیار؛ جهواب؛ ولام.

مانا به ټیکړایی:

ئیمه له نیشتمانی راسته قینه، دور خراوینه وهو لهم جیهانه ئامانه تیه دا به ئاواره یی ماوینه وه، نه کهس
لیمان دهرسی چونی و نه ولامیکمان بو دهنیرن که دلمان خوش کا. هومیدمان هدیو رهنګه
په پوی پوقدهم پیروز، مژده یه کمان له سه باوه بو بهی ټی و ده خومان بګه ین که چو ټین و چو ټ
ده ین.

۱۱ هردو برهین ته نه میحرایی چه ئیمان و چه کوفر
بود نابود کویه کن نهف چتهواب و چه عیقاب

مانای وشه:

بره: برو؛ ته نه؛ تون؛ ئیمان، باوهری؛ کوفر؛ بی ټمه کی؛ بودونابود؛ بون و نمبون؛ تهواب؛ پاداشت؛
عیقاب؛ تولوسزا.

مانای به ټیکړایی:

ربوارانی رتګه ی خواناسین، به قوناغیکدا تی بهر دهن. که قوناغی له خوا داوون بونی پی ده لئین. لهم

پله‌ی‌دا، به‌ردو دارو گیاندارو بی‌گیان، به‌لایانه‌وه هم‌موی هر خوا ده‌یهر ستی. شه‌وانه‌ی که به‌روآلت، کافرنو سجده‌ده‌بهنه به‌ر بت؛ له‌لای ئه‌وان سجده‌که‌یان بو خودایه. چونکه باوه‌زی و ناباو‌م‌زیش هر له‌لایمن خوداوه به‌بهنده دراوه و هر فرمانی خو‌یه‌تی، به‌جی هیت‌راوه. لایان‌وايه پاداشتی چاکه‌و سزای خراپه‌ش، هر شتیکی ظاهری و روا‌له‌تی‌یه‌و که‌سیکی فرمانی ئه‌موی یی‌ک‌هیتایی. فرمانه‌که هه‌رچه‌ک ییت. ناشی دهره‌و تازاری له‌سهر بیینی و هه‌روه‌ک له‌مه‌و به‌ریش باس‌مان کرد، صوفیانی پایه به‌رز، ده‌لین: یار هه‌م‌موی هر رحم‌مت و خوشی‌یه‌و رحم‌مت له‌هه‌ر کوی هه‌بی تازاری لی‌نیه‌و خوداش له‌هه‌مو چی‌گه‌یه‌ک هه‌یه. که‌وابو عزاب نایی هه‌بی. زورجار له‌گفته‌ی صوفیان‌دا توش ده‌بین که ده‌لین: ئه‌وه‌ی شیخ له‌خانه‌قادا بوی ده‌گه‌را ئیمه له‌گوشه‌ی مه‌یخانه توشی بوین... و...

مه‌لا لهم به‌یت‌دا، ئه‌م بزوايه ده‌خاته به‌رو ده‌لی:

هه‌ر ئه‌مو دو برو‌یه‌ی راستو چه‌یی تویه که بونه‌ته سوژده‌گای باوه‌ردارو بی‌باوه‌رانی روا‌له‌تی. ئیتر کوفرو ئیمان ده‌بریت‌ه‌وه‌و تیکه‌ل ده‌بن. بون و نه‌بون شه‌گه‌ر هه‌یه‌و شه‌گه‌ر نیه، هه‌ر له‌خوته‌ویه؛ پاداشتی باش‌دانه‌وه‌و سزادان، چون لیک جوی ده‌کریت‌ه‌وه‌و!

۱۲ وهره نیشانی «نیشانی» ده‌خوه بی‌هه‌رده سه‌هه‌ر
لی زخونی بکه په‌ره‌یز کو شه‌هیدان چه‌ه‌یساب

مانای وشه:

نیشانی: نیشانه‌ی تیران؛ نیشانی: تخلصی مه‌لا له‌شعردا؛ بی‌هه‌رده: ئاشکرا؛ لی: به‌لام؛ خون: خوین؛ په‌ره‌یز: پارێز؛ شه‌هید: کوشتی‌ی ریگه‌ی هه‌قانی‌مت؛ هه‌یساب: ژماره؛ هه‌یساب: لی پرسینه‌وه.

مانا به‌تیک‌رای:

ئه‌ی یار وهره، ده به‌ره‌به‌یانان‌دا، خوت نیشانی ئه‌م نیشانه‌ی تیرانه‌ی خوت بده. به‌لام هه‌ر من نیم که شه‌هیدی تیری ئه‌وینی توم؛ کوژراوانی ئه‌و ریگه‌یه، له‌ژماره به‌دمزن و هه‌م‌وش له‌ری هه‌ق‌دا کوژراون و خوینیان له به‌ردم‌روا. ئه‌گه‌ر هاتیه سهر‌دان‌مان، توژیک به‌پاریزوه وهره، نه‌وه‌ک خوینی ئیمه په‌لاویت بکاو ده‌شزانی که شه‌هید لی پرسینه‌وه‌یان بو‌نیه.

«پیالهی لیواولیو»

۱ لله‌الحمد ژیاړی مه‌دده‌ست چامه له‌باله‌ب
ژله‌بی نوشی په‌یاپه‌ی ددل ایله‌هامه له‌باله‌ب

مانای وشه:

لله‌الحمد: شوکور بوخوا؛ ژیاړی: له‌یاره‌وه؛ مه: ټیمه؛ جام: پیاله؛ له‌باله‌ب: لیواولپ؛ له‌ب: لیو؛ نوش: ره‌واقی ه‌نگوین؛ په‌یاپه‌ی: له‌سره‌یکو بی‌پسانه‌وه؛ ایله‌هام: له‌غ‌یه‌وه خه‌بر بدل‌گ‌یشن.

مانا به ټیکرایي:

سوپاس بوخوا، که‌یار ټیمه‌ی خویندوته‌وهو به‌لیوه شیرینه‌کانی - که‌هاوتای ره‌واقی ه‌نگوین - ټیمه‌ی لاواندوته‌وهو له‌وساوه جامو پیالهی لیواولییمان له‌شوین هاتوته‌ده‌ستو دل‌مان پرېوه له‌موزده‌و خه‌بری غ‌یی.

۲ دری یا وان خه‌تو خالان کو نه‌ه‌رفین قه‌لمینه
مه ژفه‌یضا ته‌یه مه‌ستانه ره‌وان چامه له‌باله‌ب

مانای وشه:

ری: ریگه؛ وان: ثوانه؛ خه‌توخال: خال‌ومیل؛ ه‌رف: بیت؛ قه‌لم: بنوس؛ فه‌یض: به‌ره‌کمت، سررریژ؛ ره‌وان: بی‌گری و قورت؛ چامه: شیرو ه‌له‌ست؛ له‌باله‌ب: لیواولیو.

مانا به ټیکرایي:

نه‌وخالو خه‌ته‌ی له‌روخساری تو دټه‌به‌رچاو، کاری قه‌له‌می نوسه‌رو نه‌قاشان نیه. خوای گه‌وره

بدانسته رژتونى. من كه دلم داووته ئهوينى ئهوانه، به پلهو پايلهك گه يشتوم كهله بهره كهتى
 ئهوانهوه كه ريزهوى كرده سهر خوشمو شيعره كانم ئاوا رهوانو بى گرى و قورتنو به سهر
 ليوانهوه ده گهرين.

۳ مهستى شه هكاسى مه يا جاذبه يى روح دذات (يان - دذات)
 روح دذات كوژ بهر له دذتهتى عيشق مامه له باله ب

ماناى وشه:
 شه هكاسه: شاكاشى؛ جاذبه: كيشهر؛ روح: گيان؛ ذات: خوڤى؛ كو: كهوا؛ له دذتهت: خوشى؛ مامه:
 ماوم.

مانا به تيكرايى:
 لهو بادهيه - كه روح و گيان بهرهو خوڤى ده كيشى - من به شاكاشى فرم كرده. نهك تهنها لهش و
 ئه ندامم تهزيوهو بلييم وهك خهلكى رهمهكى سهر خوشم؛ بگره گيانيشم بهو لهزه تهتى زانيوهو
 دهزانى كه من لهو خوشى دوباره يهتى ئهويناوى دا به لياوا ليايى ماومهوه.

۴ نيرگزا مهست ژبالا چه مهنا سونبولو گول تى
 قهدهتى تازه بدهستى خوه تى دا مه له باله ب

ماناى وشه:
 بالا: بهژن؛ بالا: سهر، ژورو؛ چه مهن: چيمهن؛ سونبول: سمل؛ تى: دى؛ تى: تيدا؛ تازه: ههره باش؛
 تى: تهنيا؛ دامه: داي به ئيمه؛ له باله ب: لياوا ليو.

پوختهتى مانا:
 بهژن و بالاي يارم، وه كو ميگر و ميخرزاريكه كه ههمو جوړه گوليكي جوانو بون خوشى تيدايهو
 له واندا گولى رومهتى و سونبولى كهزيه كانى و له سهروى ههموا نيشهوه، نيرگسى چاوه
 مهسته كانى، بمجوانى خو دهنويتن. ديتتى چاوه كانى، بومن وهك ئهوه وابو كه پياله يهك شهرايى
 ههره باشى دايتته دهستم و پر به پر مهست و سهرخوشى كردوم.

۵ وه ددهتى صرفه مه مشرهب ته چه ايكسيري وجود
 نه م له باله ب چه له باله ب بخوه ههم جامه له باله ب

مانای وشه:

وه حدهت: يه كالآي؛ صيرف: يي خموش؛ مه شره ب: ئاو خوره؛ مه شره ب: مه بهستو مھرام؛ ته: تو؛ اكسير: ئو دهرمانه ي كمس ده كا بهزير؛ وجود: بون؛ جام: يياله؛ جامه: لياس، كراس.

مانا به تيكرآيي:

ئيمه به همو باراندا، له گهل يارا تيكلين و بوينه يه كيگ و له سر چاوه ي خاليص و يي گهر دو رون تيراو دهين. تازه كارمان له وه دهر چوه كه ماموستاو پيري ده ستيگر، اكسيري خويانمان لي خهرج كه ن و مسي وجودمان، بكه نه زير. ئيمه زيري خاليصين، ئيمه وه ها پر بوين له ئه وين يه كه يتي له گهل خوادا، سهرباري خومان بگره كراسه كه شمان له ئه وين سهر ريژ ده كا و لياو ليه.

٦ شهمعو پهروانه بڅاتي خوه ژحالي مه ددورن
ئاته شهك صيرفه ژعيشقاته قه قه ستامه له باله ب

ماناي وشه:

شهمع: موم؛ پهروانه: پهپوله؛ بڅاتي خو: لهخودي خودا؛ ددورن: پهرتن؛ ئاته شي: ئاگر؛ صيرف: تهواو يي خموش؛ قه وه ستان: گيران؛ قه وه ستان: هه ستانه وه؛ قه وه ستان: داوه ستان.

ماناي به تيكرآيي:

چيروك و به سهرهاتي مه له ئه وين دا، به هيچ جوړ ناي ده گهل ئه وينداري پهروانه و موم، باسي بكري و بلين ويگ ده چن. گري شهم جوانه به لام ههر ده ميكه، يان به فويك ده كوژيتمه يان به توانه وي موم، ده بريتمه وه. پهپوله دلداريكي گيانبازه به لام، به بال سوتانيك له ئه وين دته كيتمه وه. گري روخساري ياري من، له گري شهم، تيشك هاويز تره وه هر گيز به هيچ باو توانه وه يهك، له ناو ناچي. من جيگه يه كم نيه بليم به گري ئه وين ده سوتي؛ چونكه ههر خوم ئاگري روتو له وئاگره نه مړانه م كه ههر گيز، كوژانه وي بونيه و له عيشق پر و داوه ستاو و راوه ستاوم.

٧ قه ده حهك تازه ژعيشقي د نه زهل دامه حه كي مي
ژي دنوشين هه ي و هه ي ه ي بخوه جامامه له باله ب

ماناي وشه:

قه ده ح: يياله؛ تازه: زورباش و عالي؛ نه زهل: ههره ييشو؛ دامه: داي به ئيمه؛ حه كي م: زور زانا؛ حه كي م: ده سه لاتدار؛ حه كي م: بزيشكو لقمان؛ ژي: لي؛ دنوشين: ده خو يتمه وه؛ هه ي و هه ي: داي م و دهر هم؛

بخوه: بوخو؛ جام: پيالہ.

مانا به ټيکړای:

زانای هره گوره چاره سازی یی وینه، هر له روژی بناواندا، له شرابی هره باشی ټه وینی خوی، پيالہ یه کی یی داوم؛ کدایم و دهرهم لئی دهخوموهو پئی سرخوش دهم و پيالہ هره که خویته تی پراوړه و هیچی لی کم نه بوتهوه و نایتهوه.

۸ چاره کی گوته نیشانه مه لای (یان: نیشانی نه مه لای) وهره پاقی
نه وځواست مه زدل و جان و دهه ن کامه له باله ب

مانای وشه:

چاره کی: جاريک؛ گوته: گوته؛ نیشانه: نیشانه کانی؛ نیشانی: تخلصی مه لا له شیردا؛ مه لای: مه لایه تی؛ پاقی: بهاوړه، فری بده؛ جان: گیان؛ دهه ن: دم؛ کام: مراد؛ کام: ناو دم.

مانا به ټيکړای:

ټوڅه ی، جاريک له جاران دا به مراد گه یشتم. یار دواندمی و فهرموی: وهره به قسم بکه و ناو و له قه یی نیشانی و مه لایه تی، له کول خوت بکه وه. چونکه ناو و له قه م، نیشانه ی ټه وه یه که تو شتيک هه ی و خو ټیان پیوه راده نیی. له باره گای ټیمه ش دا، هر که س خوی به شت بزانی و ناو و نیشان بوخوی دانی، ريگه ی نادری و بهیچ حساب ناکری. تو ټه گهر دته وی ټیمه ت هه بی، ټه بی، خوت له بیر بچینه وه و ناو و نیشانی بونت، کویر بیته وه. به لی ټه وه ټه و پری ټاواتم بو، که پیک هاتو وه و بدل هر ټه مه م ویستوه. له و تائهم فرمانه شیرنهم بیستوه، گیان و دل و دم م، پره له شیرنايه تی به مراد گه یشتم.

۹ ته دزانم، ته دبیم کوتونی نوری وجودی
الله الله ژچ نوره دسره یامه له باله ب

مانای وشه:

ته: تو؛ دزانم: دزانم؛ دزانم: دهناسم؛ کو: که؛ نور: روناکی، تیشک؛ وجود: بون؛ الله الله: په ک ماشا الله؛ سهره: مال.

مانا به ټيکړای:

ټه و مه لایه تیم فری داوه؛ هه م نیشانه ی بونم هاویشته ناوچالی نه بونه وه. ټیستا جگه له تو، که س نا نیسم. جگه له تو هیچ نابیم. ټیگه یشتم که بون تیشکیکی روناکی تویه. صد ماشا الله.

لهو روناكيت كه له خانوى جى ژيانى ئافەرىدەكانتدا، ولعەرزو عاسمان تيشكى داوۋتەوۋە.

۱۰. زۇعنايەت نەظەرى خاسە كۆھەر مېسرەۋ بەيتەك
قەدەخىن ئابى ھەياتىنە دىشېەر! مە لەپالەب

ماناى وشە:

عينايت: چاولىئون؛ نەظەر: لىروانىن؛ خاس: تاييەتى؛ مېسرەۋ: نيوەشېەر؛ بەيت: شېەرئىكى دو
مېسرەۋى؛ قەدەخ: پيالە؛ ئابى ھەيات: ئاۋى ژيان.

مانا بە تېكرائى:

ديارە يار بەچاۋى مەرحەمەتو بەزەيى لە منى روانيوۋو التفاتئىكى تاييەتى، دەر بارەى من ھەيە.
ئەگىنا ئەوۋە خورائى نىيە كە ھەر تالكو لەتېك لەشېەرى من، بارتەقاي پيالئىكى پراۋ پر لە ئاۋى
ھەياتى دېنەوۋە.

«رنج و گنج»

۱ شاه ب قهصدا کوشتنامن رم هه ژاندن راستو چهب
دامه چهشمی قههرو خهشمی رمل دلدا کو نهدهب

مانای وشه:

شاه: خونکار؛ قهصد: نیاز؛ کوشتن: مراندن؛ رم: رمب؛ هه ژاندن: رای ژاندن؛ رای تله کاندن؛ سه بهب: هو؛ دامه: دای به ئیمه؛ چهشم: چاو؛ قههر: تورهیی؛ خهشم: رق؛ کو: که.

مانا به تیگرایی:

یارم که خونکاری ههمو جوان و نازدارانه، مژوله کانی به توره ییهوه ترو کاندن؛ که بومن وهك شهوه و ابو، بهرمیان لهمن راسایی. به چاوی تورهیی و غهضه بهوه، تماشای کردم و دیاره مه بهستی شهوه بو، که له خدمه تیا به نهدهب تریم. ههر چهنده من خوّم لام وایه هیچ بی خدمه تیه کم نه کردوه و هوئی تورهیی شهوم پیک نه هیناوه. به لام ههروهك جوانی و دلنهرمی رهوشتی یاره، ههر وه هاش، قههرو توره ییش یه کیک له صیقاتی شهوه. که و ابو، نابی ئیمه سه بهب بیرسین.

۲ کوشتی یین دیدارو دینی بی خهتا ههر دههصدن
ههر سه ههر دیسا ژنو وین تینه کیژی صهده جهلهب

مانای وشه:

کوشتی: کوژراو؛ دیدار: چاوی کهوتن؛ دین: تاشا، دینن؛ بی خهتا: بی سوچ؛ دههصد: هزار؛ ژنو: سه رله نوی، له سمررا؛ تینه: دینه؛ کیژ: چهقو؛ جهلهب: گله، کهرك.

مانا به ټيکړایي:

ونه یې همرمن به تمنیا یې سوچو ههله لمریگه ی ديداری یاردا، بهر توره یی کهوتیمو کوژرایم؛
همزارانی وهک من که ثارمزوی دیتنی یاریان کردوهو له ریگه ی خوښه ویستی دا - که به لای
نه وانهوه هیچ گوناهیکی ټیدا نه بوه - کوژراون. له سره ټو حاله ش را، ټو کوښتنه هینده خوښ و
مایه ی بمخته وهریه که ههمو سبه ینان، سر له نوی صد صد گه له دلدار به داو خوازی خویان دینه
بهر کیردو ده یانه وی، لهو ریگدا بمرن.

۳ دی ژچه رخی په نجه مین بیتن ته نه زړول که ت مریخ
میثلی شه مسی گهر کشینیتن لوان تیغین غه صه ب

مانای وشه:

دی: بی گومان، هر ټه یې؛ چهرخ: عاسمان؛ ته نه زړول: هاتمه خوار، دا گهران؛ مریخ: ته ستیره به که
به قسه ی ته ستیره ناسانی پیښو، له عاسمانی پیښه ممو کیردیکي خویناوی لده ستایه و شرو شور ی دنیا، ټو
ده ی نیتوه؛ مثل: وهکو؛ شه مس: خوړ؛ کشی نیتن: هه لیکشی؛ تیغ: تیخ؛ غه زه ب: توره یی.

مانا به ټيکړایي:

هر ټیمه ی دلدار ی سر زه وی نین که منه ی کوښتن، به تیخی توره یی و قه هری یار ده که ین؛
به لکو ټه گهر یاری خونکارم، تیخی غه صه یی خو ی به ره و مریخ و خوړ راتله کینی؛ مریخ له
عاسمانی پیښه م و خوړ له عاسمانی چواره موه، به ره و زه مین دینه خوارو منه بارتن که وه بهر
تیخی یار بکه ون و ټو بمختیار به یان به نصیب بی.

۴ هر مه جالا ټو دجهنگی بیتو رت هر چاره کی
راستو چه پ دی بیختن صد صد بمزراق و قه صه ب

مانای وشه:

مه جال: کات؛ مه جال: شوینی هاتوچوکردن؛ جهنگ: شهر؛ رت: بروت؛ دی بیختن: معلوم
ده کهوینی؛ مزراق: نیزه؛ قه صه ب: دریژو که ی ناو کور وه قامیش و حیزه ران و...؛ قه صه ب: رمی دریژ
که لمدار حیزه ران بوه.

۵ روسته مو جه مشیدو خالید، همزه یاشیری عهلی
نافه رین یاشه هسهواری تورکو رمبازی عه ره ب

مانای وشه:

روسته م: پالەوانی خەیاڵاتی ئێرانە؛ جەمشید: پادشایەکی کۆنی ئێرانە، کە کورد پێی دەئێن (جەمشیر)؛ خالید: خالندی کورێ وهلید، هەواڵیکی پێغەمبەر بوە. هەمزە: ئیمام هەمزە، مامی پێغەمبەر؛ عەلی: ئیمامی عەلی، کە بەشیری خوا بەناوبانگە؛ ئافەڕین: ئافەڕیم، لەمنت کەوی؛ یا: هوی؛ شەهسەوار: سەرتوپی سواران؛ رەباز: رەب وەشین.

مانای شیعری چوارو پینچ:

لەهەر مەیدانی کدا، خونکاری نازداری من، تاقەجارێک بێت و بجیت و شەربکا؛ بەزەبری نێزەبی مژولان و بالای بەرزو شوش و باریک و نەرمو نیانی - کەوێک رمبی حەیزەرانی - سەتان و هەزارانی وەک روستەم و جەمشیر و خالند و عەلی، خۆی لەبەر ناگرن و بەراستە و چۆپەدا دایان دەپاچی و لەمەیدان دا تخیل دەبن. ئەو هەزار ئافەڕین، بو تو ئەو شاسواری تورکان و سەرتوپی رەب وەشینانی عەرەب.

٦ لی تولى ئاستانى چنچوان لهعلا ن کر دەرگەهێ فەتحتی قەبو ئیرو ل مەهجو ران عەجەب

مانای وشه:

لی: بەلام؛ تول: سەگی چکۆلە؛ ئاستان: ئاسانە؛ چنچ: بەترکی یانی دەرکەوێ. کورد ئەم وشەیه بو دەرکردنی سەگ بەکار دەبن؛ لەعل: لال، بەردیکی بەقیمەتە. شاعیران لیوی یاریان پێی شێهان دەو، فەتحت: کرانەو، فەتحت: بەئاوات گەشتن؛ قەبو: کرایەو، مەهجو ر: بەجی هیلدارو؛ مەهجو ر: تەرک کراو و دور خراو؛ عەجەب: سەیر و سەمەرە.

مانا به تیکرایی:

شتی زۆر سەیر و سەمەرە، ئەوێه کە خونکاری من، بەو هەمو سام و هەیه تەوێ کە وەک گوتمان، ئەگەر بەقەهرەوێ دەرخیخ و روژ راخوێ، سەر بەروێ ژێر دێنە بەر دەستی و هەزاران پالەوانی بەناوبانگ لەروی ئەودا خونانگرن و هەر لەجی لەمەیدان تخیل دەبن و سەلار دەبنەو، هەر بەو تۆزەییەو، بەو لیوێ وەک لەعلانەوێ خۆی چەغی لە تۆلەوێ ئاسانەوێ خۆی - کەمن - کرد. بو من بەخێر گەرا. دەرگای مرادانم بەرودا کرایەو و لەپاش هەلپەسێران و خۆتی نەگەیاندن، بەدیداری شاد بومەو و بەوتی راخوڕینە، لاواند مێو.

٧ بەندەبی صادق سەحەر نامانجی رەشتو زین خوە کر من بقەولی دژمان دەت بەرخەدەنگان بێ سەبەب

مانای وشه:

به‌نده: کوبله؛ صادق: کارو قسه راست؛ ئامانج: نیشانه؛ ره‌شتوز: ده‌بان، ده‌بانی دهم ره‌ش؛ ده‌ت: ده‌داته؛ خه‌ده‌نگ: تیر.

مانا به تیگرایی:

له به‌ره‌به‌یان‌دا بو، که‌یار منی به تماشایه‌ک لا‌وانده‌وهو کوبله‌ی بی‌خه‌وشی خو‌ی، به‌سه‌ر کرده‌وه. منی کرده نیشانه‌ی تیخی ده‌بانی تازه ساوی برو ره‌شه‌کانی و مژوله جهرگ بره‌کانی. دوز‌منان وایان زانی یار بریاری داوه بی‌هیچ سه‌به‌بو هو‌یه‌ک من بداته بهر تیران و له‌دیداری خو‌ی ناهومیدم بکا؛ به‌لام ئهو دوز‌منانه، زور به‌هه‌ل‌مدا چون.

۸ له‌شکری قه‌هرو غه‌مان وی چون حه‌صارا دل بکن
کعبه و بیت‌الحرامه لی بنوریتن (یان: دی نه‌بورت لی) ره‌جه‌ب

مانای وشه:

له‌شکر: سوپا؛ قه‌هر: خه‌فت؛ غه‌م: په‌زاره؛ چون: چلون؛ حه‌صار: ئابلوقه؛ کعبه: مالی‌خوا؛ بیت‌الحرام: مه‌ککه؛ لی: له‌وی؛ بنوریتن: روناک بیت؛ دی نه‌بورت: هیچ‌گا رانا‌بری؛ ره‌جه‌ب: مانگیکه له مانگانی سالی عاره‌بی و په‌کیکه لهو چوار مانگه‌ی که حه‌رامیان وه‌پا شل خراوه و عاره‌ب، لهو چوار مانگدا په‌کتریان نهمه‌کوشت و نهمه‌چونه تالان و برو‌ی په‌کتری. سی مانگه‌که‌ی تریش، مانگی ناو چیژنان و قوریان و محه‌رم بون.

مانا به تیگرایی:

دوای ئه‌وه که‌یار به‌لیوی مباره‌کی خو‌ی، چغه‌ی بی‌گوتوم و دوای ئه‌وه‌که چاو و به‌چاو و برو‌یانی رون بوته‌وه؛ تازه چون له‌شکری خه‌م و مه‌ینت، ده‌توانن ده‌وری دلم بده‌ن و توشی ناهومیدم بکه‌نه‌وه. دلی من بوته مه‌ککه‌و مالی کابه و هیچ هیزیک ناتوانی ئازاری بی‌بگه‌یه‌نی و هه‌تا هه‌تا من و دلم له ره‌جه‌به مانگ‌داین و هه‌رگیز مانگی ره‌جه‌بی ئیمه‌ دوایی نایه‌ت و هه‌میشه روناک و مایه‌ی روناکی دله.

۹ سفتی‌یین پرله‌علو مه‌رجانان ب موژگانان هه‌تا
دیده ره‌وشه‌ن بو ب دینا دیم دوری سیمین غه‌به‌ب

مانای وشه:

سفتی: سماو؛ پر: زور؛ له‌علو مه‌رجان: دوجوره گه‌وه‌ری ره‌نگ سوو و ئالن؛ موژگان: مژول؛ دیده: چاو؛ ره‌وشه‌ن: روناک؛ دین: دیتن؛ دیم: رو‌خسار؛ دور: مرواری درشت؛ سیمین: زیوین؛ غه‌به‌ب: به‌رچینه.

پوخته‌ی مانا:

من که دلم‌یم چاوم بیدیداری یار روناك بوت‌ه‌وو شانازی برینی تیری مژولانم به‌نصیب بوه و خوشه‌و‌یستی و التفاتی یار له‌ناو دلم‌دا، جیگیره‌ودلم له‌و ساوه بوت‌ه مالی خودا، تازه‌خم حمددی نیه بیته ناوی. نابی و بزانی که‌ثم هه‌مو خوشیم، به‌مفت و مهره‌با ده‌س که‌وتوه؛ نه‌خیر، له‌و ریگدا زورم دهردکی‌شاهه. زور فرمیسکی ئال و خوین ره‌نگم - که به‌له‌ل و مهرجان ده‌شپه‌یندران - به‌سهرنوکی مژولان‌دا هیناوه‌و دام باراندوه‌و وه‌ك شه‌و وایوه که له‌ل و مهرجان، به‌مژولان بسم. پاش شه‌و هه‌مو گریان و زه‌جر کیشان و لالانه‌وه، یار به‌زه‌ی پیماها‌توت‌ه‌وو ریگه‌ی داوم بزوانمه شه‌و روخساره‌ی - که‌وه‌ك دور وایه - وبه تماشای شه‌و به‌رچه‌نه زیوینه، به‌خته‌وه‌ر بیم.

۱۰ ای قه‌خضرئ رادقیت ئاقا هه‌یاتی بت نه‌صیب

دی ب سه‌عی و جه‌د یه‌کسان بن ل بال‌وی روزو شه‌ب

مانای وشه:

ای: شه‌وی، شه‌و‌ک‌سی؛ قه‌خضرئ‌زا: ده‌گل خدری؛ دقیت: ده‌وی؛ بت: بیته؛ نصیب: به‌ش؛ دی: گهره‌که؛ سه‌عی: کوشت؛ جه‌د: ته‌قالا؛ یه‌کسان: به‌رانهر؛ ل‌بال: له‌کن؛ روز: روز؛ شه‌ب: شه‌و.

مانا به‌تیک‌زایی:

که‌سیك به‌ته‌مابی، ره‌گل خدری زنده‌که‌وی و بگاته‌ه‌ه‌رچاوه‌ی ئاوی هه‌یاتی و مهرگ له‌خوی دور‌خاته‌وه؛ گهره‌که له‌ریگه‌رویشتن‌دا ماندوبونی له‌به‌ر چاوه‌ی شه‌و و روزی به‌خه‌یال‌دا نه‌یه‌و هه‌رگیز هه‌چ سات و کاتیك، له‌کوشت و ماندو بون و جان‌نهدات.

۱۱ خدمه‌تا پیری موغان دی که‌ت که‌سی مه‌قصوده‌ه‌ی

شیشه‌وو جاما زوج‌جی ای دقیت دی ره‌ت هه‌له‌ب

مانای وشه:

پیری موغان: خاوه‌ن مه‌یخانه؛ که‌ت: بکات؛ مه‌قصود: نیاز، مراز؛ مه‌ی: شه‌راب؛ شیشه: مینا، بلور؛ جام: پیاله؛ زوج‌ج: شوشه؛ ره‌ت: بروات؛ هه‌له‌ب: شاریکه له‌سوریا که‌قدیم به‌شوشه‌ی چاك مه‌نشور بوه.

مانا به‌تیک‌زایی:

که‌سیکی تامه‌زروی فرکردنی شه‌رابه، له‌سهریه‌تی خدمه‌تی مامه‌پیره‌ی خاوه‌ن مه‌یخانه بکات. که‌سیکی به‌ته‌مایه‌پیاله‌و جامی شوشه‌ی بلورینی هه‌بی، ده‌بی ریگه‌ی هه‌له‌ب بگریته‌به‌ر.

۱۲ جهوری هیندی دی کشینت هر کهسی طاوس دقیت گوههرو دورا یه تیمم بی تهرکی سهر تیتن طهلهب

مانای وشه:

جهور: تازار؛ هیند: هیندوستان؛ دی: گهره که؛ کشینت: بکشی؛ دورا یه تیمم: مرواری تاقانهی ناو صدهدف؛ طهلهب: داوا، خواستن.

مانا به تیکرایی:

ئو کهسهی به نیازه تاوسی ههیی، دهیی ریگهی چونه هیندوستانی وه بهرچاو نه یهو گهره که خوئی لهو ریگه یهدا، ماندوکا. کهسیکی که ئاره زویه تی، گوههرو مرواری تاقانهی وه دهست کهوئی، دهیی خوئی بخاته ناو ده ریاوه ترسی خنکان فری دا. ئه گینا بهیی تهرکی سهر کردن، ههر گیز به مراد ناگات.

۱۳ غه فله تی ئو که ششفی شیر دهست ب دهست هاتن جگهر گو: غه بینهت یا «مهلا» میسکین مه لی کهر کر کهزه ب

مانای وشه:

غه فله تی: لهناکاو، کتوپر؛ که ششفی: خوئی دیاری دا؛ دهست ب دهست: لهسهر یه ک و بی وچان؛ جگهر: جهرگ؛ گو: گوتی؛ غه بینهت: حهیف، ئهی بیچاره؛ یا: ئهی؛ کهر: لهت و کوت؛ کهزه ب: جهرگ؛ مسکین: ههزار.

مانا به تیکرایی:

به لی وه ک گوتمان، دلدار لهسهریه تی له ریگهی یاردا، زورخوئی ماندوبکاو تهرکی گیان و سهریکا. به لام نابی لای وایی که یاریش له سهریه تی له بهرانبهر ئهو ماندو بون و جزیا کیشانهی دا، تو لهی بو بکاتهوه. دیداری یار له نرخانن و کر یار بهدهره و بهدوره. عاشق دهیی وه ظیفه ی خوئی که جزیا کیشان وژان وایشانه ییک بهینی و ئهوسا چاوی له بهزهیی و روحمی یاریبی. نه ک لای وایی دهیی حهق و کرینی ماندو بون وهرگری. من که ده لیم زورگریاوم و زور برژاوم، چاوم لهوه نه بو که یار بوم بهحساب بیئی. به لام خوئی بهزه ی پیما هاته وهوه له پرونه کاوینک، خوئی نیشاندامو شیر ی بروو تیری برژانگ له جهرگم هاته دهست و بی وچان دایان پاچی و هیژبان لی بریم. یار که منی وا به که ساسی و که نه فتی دیت ئاوری بهخیری لی دامه وهوه فهرموی: ئهی بیچاره، مه لای ههزارو کلؤل! بهزه بری تیرو شیر ی ئیمه لهت و کوت کرا.

قصیده‌ی دوازده‌همین

«منی قدره بخت»

۱ من ددل کوٚقان هه‌زارن داغو که‌بهر بی‌حساب
می‌خنه‌تا وهر دین بخارن وین ددلدا صد نوشاب (یان، نه‌شاب)

مانای وشه:
کوٚقان: دهر دوحه‌سره‌ت؛ کوٚقان: کوان و برین؛ که‌بهر: برینی جوهره‌تیر یکی دهم وه‌ک چه‌قو؛ می‌خنه‌ت:
په‌زاره؛ وهر د: گول؛ خار: چقل، درو؛ نوشاب: تیر؛ نه‌شاب: چنگ لی‌گیر کهر.

مانا به‌تیک‌رای:

که‌سیکی ئاره‌زو بکا که‌له‌ گولان نزیک‌بیته‌موه‌ له‌دیمه‌ن و بون و به‌رامه‌یان که‌یف بکا گهره‌که‌تی
هه‌لچه‌قان و ژانی در کانش قبول‌بکات. ئمو گوله‌ی من ویستومه‌ بو‌ی بچم و لی‌ی نزیک‌ بیمه‌وه
هه‌روه‌ک بو‌خوی سهر توپی گولانه‌ چقل و درکی ده‌وریشی له‌چاو درکان تیری دهم‌پان و گو‌یزانن جا
شتیکی ئاشکرایه‌ که‌من له‌ریگه‌ی که‌یشتن به‌م گوله‌تاقانه‌یه‌ هه‌زاران برین و ژان و داغو سهره‌تیرم
ده‌دل‌داماوه‌ته‌وه.

۲ صد نوشابن من ددل ایرۆ ژخارین صور گولان
په‌ک بیه‌ک په‌یکان چه‌قی بون چونه‌ جه‌رگی‌دا کولاب

مانای وشه:
نوشاب: تیر؛ ئیرو: ئه‌مرو؛ خارین: چقلان؛ صور: سور؛ په‌یکان: سهره‌تیر؛ چه‌قی: چه‌میو؛ کولاب:
قولاپ.

مانا به تیځرایي:

به لى من كه ويستمه له سوره گولان نزيك بيمه وه، ثمروډه بينم كه صمد تير له دلم هه لچه قيوه و
سه رى هه مو تيره كانيش په رچيان خواروډته وه. به قولايه چنگيان له ناو جه رگ و هه ناوم گير
كړوه.

۳ پور بوان جهرحان خو تيرن لو كووى دهرمان ده كهن
شهر بهتو ئافا حه ياتي شه ككهرو قه ندو گولاب

ماناى وشه:

پور: پر؛ جهرح: برين؛ لو: كبرا؛ لو: هه مال ئاوا؛ كو: چون؛ شهر بهت: دهرمانى تراو؛ ئافا حه ياتي:
ئاوى زيان؛ شه ككهرو: شه كر؛ گولاب: گولاو.

مانا به تیځرایي:

ثم به يته، وهك وهراميكه بو سهر كوڼه كاريك كه گو تيتي: ثم هاوارى پى ناوى بچولوى
بژيشكان، به توژه شهر بهتليك، چاكت ده كه نه وه. مه لا ده لى:
ئو هه مو برينه ى كه، له جهرگ و دلمه و هه مو برينيكيش پرّه له تيرو سهره تيرو نه هاتونه دهر،
چون به شهر بهتو گولاو وشه كراو و قه نداو، چارى ده كرى. كبرا به خوا ئاوى حه ياتيشم به گه رودا
كهن، تازه من خوش نابمه وه كارم كراوه و دهر دم كارى به.

۴ گهر دو صمد په يكان دنيقا دل بوان دى خوش بوان
ههر ده ما كه و كېد بدينا نه جم، وپه روين بى حيجاب

ماناى وشه:

گهر: نه گهر؛ په يكان: سهره تير؛ نيق: ناوه ند؛ بوان: بيان؛ خوش: چاك؛ دهم: كات؛ كه و كېد:
ئه ستيره؛ نه جم: ئه ستيره؛ په روين: هيشوى ئه ستيره ى كو؛ حيجاب: په رده؛ حيجاب: روپوش، له مپهر.

مانا به تیځرایي:

ته گهر ده ليم دهردى من له وانه يه به بژيشكو هه تارو لو قمانان عيلاجى بكري و ئاوى حه ياتيش،
ده هانام نايه، ماناى ئه وه نيه كه ئيتير ريگه ى چاره، به ته واوى به ستر او وه درگای هوميدى چابونم
لى داخراوه. نه خير، ته گهر من به يى په رده و روپوش چاوم به به زن و بالاي ئه و سوره گوله ى خو م
رون بيا وه خشل و پريره و سسله كانى، به زنيم بديتا كه ههر وهك ئه ستيره و هيشوى كو،
له عاسمانى جوانى ئه ودا، ده دره وشي ته وه؛ ليم رونه ته گهر دو صمد سهره تيريشم ده نيوه راستى دل

هه‌نچه‌قیا، ده‌سته و له‌جی برینیان کویر شه‌بونه‌وو گوشته‌زونیان ده‌هیناوه و سه‌لهم لی ده‌براو وه‌ک گویزی تازام لی ده‌هاته‌وه.

۵ زوهره‌وو عیقا‌دا ئوره‌ییا که‌ششفی یون نه‌و دشه‌رق
سایه‌یا به‌ختی مه‌ دایی مال سه‌ر په‌رده‌و نیقاب

مانای وشه:

زوهره: نه‌ستیره‌یه‌کی زور‌گه‌شی گه‌رو‌که؛ عیقا‌د: گه‌ردن به‌ند؛ ئوره‌ییا: گه‌له‌ نه‌ستیره‌ی کو؛ که‌ششفی:
دیارد؛ شه‌رق: خو‌ر‌ه‌لات؛ سایه: سیبه‌ر؛ به‌خت: ئیقا‌ل؛ دایی: که‌وته‌سه‌ری؛ مالسه‌ر: له‌سه‌ری
مایه‌وه؛ په‌رده: له‌مه‌ر؛ نیقاب: رو‌پوش.

مانا به‌ تیک‌رای:

من که‌ ده‌لیم شه‌گه‌ر یارم به‌ی په‌رده‌و ئاشکرا بدیتا، خه‌مم لعد‌ل ده‌بران؛ مانای شه‌وه‌نیه‌ که‌یار
خوی له‌من پو‌شیوه. نه‌خیر، یار هه‌میشه‌و له‌هه‌مو شو‌ن‌ان، حازرو به‌ر‌چاوه. به‌لام شه‌وه‌ به‌ختی
ره‌شی‌منه، که‌نه‌ی هیناوه‌بو‌ه‌ته‌له‌مه‌ره‌ل نیوان‌من ویا‌ردا. نه‌ستیره‌ی زوهره‌و گردن‌به‌ندی گه‌له
نه‌ستیره‌ی کو - که‌مرازم له‌ خسه‌له‌کانی به‌ژنیه‌تی - له‌عاسمانی بالای یاردا، له‌و لایه‌وه‌ که‌ رو‌ژی
رو‌خساری لی هه‌لدی، دیا‌رو تروسکه‌دارن. به‌لام به‌ختی ره‌شم - وه‌ک هه‌و‌ریکی ره‌ش -
داوه‌ستاوه‌و سیبه‌ری کرد‌وته‌ نیوان‌و ناتوانم بی‌بینم.

شیاوی باسه «سه‌دی شیرازی»ش له‌ شو‌ینیکا ده‌لی:

دوست پتر له‌ خوم، نزیک‌ی خومه. به‌لام شه‌وه‌منم که‌ له‌و دورم. چی‌یکه‌م! کی‌وا هه‌یه‌ حالی
بکه‌م؟ که‌دوست له‌ ته‌نیشتمه‌ وه‌یه‌و من لی ته‌ریکم.

۶ واژگون ده‌وری نو‌مانم چه‌رخ و بایی له‌و له‌بان
که‌وه‌که‌بان سه‌یرا موخالیف گرت و تیک‌ل‌گر حیساب

مانای وشه:

واژگون: به‌راوه‌ژو؛ ده‌ور: گه‌ر؛ نو‌ما: نو‌اندی؛ چه‌رخ: عاسمان؛ چه‌رخ: سو‌ردان؛ چه‌رخ: ئامرازی
هه‌لپ‌چان؛ با؛ باو؛ با؛ سو‌رو‌خول؛ با؛ ره‌وشت؛ له‌وله‌ب؛ لو‌له‌پ؛ قر‌قه؛ که‌وه‌که‌ب؛ نه‌ستیره؛ سه‌یر:
گه‌ریان؛ موخالیف: پیچه‌وانه؛ تیک‌ه‌ل؛ ئالوز؛ تیک‌ه‌ل؛ لیک‌دراو؛ حیساب؛ ژماره.

مانا به‌ تیک‌رای:

له‌ بد به‌ختی و کل‌ولی من، سو‌زی گه‌ردون پیچه‌وانه‌و به‌راوه‌ژو بو‌ته‌وه. باوی لو‌له‌په‌کان، به‌باری

ناټاسایې دایه. ټهسټیره کان، که من بهختی خوږم لیوه ده دیتن، هه موی ریگه یان ټیک داوه و به ته وای سهرم لی شیواوه و حسابو میسابم لده ست دهرچوه.

۷ ټیک که تن شهمسو زوحهل ټیرو دبورجا عه قره بی
سه یف چو دهستی مریخی مولکی دل لهو بو خه راب

مانای وشه:

ټیک که تن: یه کدیگیربون؛ شهمس: خوږ؛ زوحهل: ټهسټیره یه کی گهرو کهو به نه حس ناسراوه؛ بورج: مهزلگه کی مانگو روژ له عاسماندا؛ عه قره ب: دویشک؛ عه قره ب: چهند ټهسټیره یه کن له عاسمان که له دوره وه دویشک ټپنه به رچاو. مهزلگه یه کی عاسمان بو مانگو روژ له حسابی ټهسټیره ناسو نجوم گهران دا؛ سه یف: شیر، شمشیر؛ مریخ: ټهسټیره یه کی گهرو که. ټهسټیره ناسانی قدیم، به خوی شهرو ټازاوه خوین رشتیان دزمانو شکله که یان وها دهاته به رچاو که کیږدیکي لده ستایه. دلپه خوی لی ده تکی؛ لهو: بویه؛ مولک: مال؛ خه راب: ویران و خاپور.

مانا به ټیکرایي:

بو چاره رهي من، ټه مرو خوږو زوحهل، دناو بورجی عه قره بدا، گه یشونه ته یه ک؛ که به هه مو حسابان به لگه ی نه گبه تی و بعد بهختی یه. مریخ که کیږدیکي له ده ستاو، دبهو مایه ی خوی رژان له جیهاندا. ټیستا بو کلوتی و نه گبه تی من، کیږده کی به شیر گوریوه ته وه. مالی دل بویه به یه کجاری ویرانه.

۸ لهو ته نه زول کر مریخی نه و به چو دهو رازوحهل
چو طه ر هف میهر سوپیهری نه زلی عه ردان عه ذاب

مانای وشه:

لهو: بویه؛ ته نه زول: هاتنه خوار؛ ته نه زول: بوسه لماندن؛ نه و به: نوره؛ دهو: باو؛ طه ر هف: لا؛ میهر: خوږ؛ میهر: خوشه ویستی؛ سوپیهر: عاسمان؛ نه زلی: دابه زی؛ عه ر د: سهرزه مین؛ عه ذاب: ټازار.

مانا به ټیکرایي:

هر له بهختی ره شي منه وه بو، که مریخی خودای خوی ریژی و ټازاوه، له پله ی فیزی خوی دابه زی و سه لماندی که زوحه لی نه حسیش، دهو ریکي دهنه کبه تی من دا هه بی و له م کاره ساتدا، هاریکاری مریخ بی. لهو لایشه وه خوږ که جیگه ی هومینو هانایانو پشتم به مه حبه تی ټه و قايمه، له عاسماندا خوی لی خسته لایه که وهو لام لی ناکاته وهو سهر ټه نجام هه رچی دهر د و ټازارو ناخوشی بو، روی کرده سهرزه مین و ولاتانی گش ته نیوه.

۹ لهو ب شهش بورجان عوطاريد ژاقتاي دور بو
لي زوحهل بو موشتهري آقپته چهرخي تينقلاب

ماناي وشه:

عوطاريد: تهستيره كي گروكه بحيساي نجوم گمراني پيشو، لهعاسماني دوهه مده خولپتهوه؛
ثاقتاب: خور، كه بهو حيساي پيشو، لهعاسماني چواره ماده گمري؛ زوحهل: تهستيره كي گروكه، كه به
شومي مه شهوره؛ موشتهري: تهستيره كي گروكه. تهستيره ناساني قديم ديانگوت لهعاسماني
شهه مده، خول لهخوا؛ موشتهري: كزيار؛ چهرخ: عاسمان؛ تينقلاب: هه لگمرانهوه ژيرو زور كردن.

ماناي به تيكرايي:

بمختي من، كهوتوته رهشاييموه. بويه واده بينم كه عوطاريد به شهش مه نزل له خور، دور
كهوتوتهوه. خودياره ته گمر ته دوانه ليك نزيك بن، مژدهي خوشي وشاديان، پيوهيه. جا كه
عوطاريد دور كهوتوتهوه له خور؛ زوحهلي نهحسو نه گيت بار له خور بوته كزيارو به نزيك بونهوهي
خورو زوحهله، ئازاوه كهوتوته عاسمانهوه مايه بمختهوهري خهلكي زه مين بهرئاوه ژو بونهتهوهوه
هه موشتيك لهباري خوي ترازاوه.

۱۰ شهووشي نهظما نجومان ههپته تا چهرخو بروج
لهو ل وهضعهك دهر نهتپتن ماهو زوهره و ثاقتاب

ماناي وشه:

شهووشي: شيواو، ئالوزبو؛ نهظم: ريكوييكي؛ ههپته: بيچمو تهرز؛ ههپته: زانستي تهستيره گمري؛
چهرخ: عاسمان؛ بروج: گهله بروج؛ بروج: مهنزنگه مانگو خور لهعاسمانا؛ لهو: بويه؛ وهضع: بار،
حالت؛ دهرنهتپتن: نايهته دهرهوه؛ ماه: مانگ؛ زوهره: تهستيره كي گمريدهيه؛ ثاقتاب: خور.

مانا به تيكرايي:

ليزگهي هونراوهي ريكوييكي تهستيره كان، شيواوو ئالوزه. بيچمو تهرزي بورجه كان
لهعاسمان دا، بهرانبهر بهزانستي تهستيره ناسين. هيچي له جيگهي خوي دا نهماوهو شيرازهيان
لهبهرهيك هه لوه شاهوه. ههر له مهش رايه، كه لهبهر چاوي من، مانگو زوهره خو ريش - كهجاران
لهجيگهيكي دياريموه هه لدهاتن - ئيستا ريگهيان گورپوه.

۱۱ مونقهليب من دي مهنازيل قازي تهو سهيري دكن
يهك بيهك خون زي دبارن ئاتهشو لهمعو شيهاب

مانای وشه:

مونقه لیب: وەر گهراو: مه نازل: گه له مهنزل: مه نزل: قوناغی ئهستیره: قاژی: بهرئاوهزو: سهیر: گهران: خون: خوین: ژى: لى: ئاتهش: ئاگر: له مع: تروسکه: شیهاب: پریشکهى ئهستیره.

مانا به تیکرایى:

من وام دیت که مهنزلگهى ئهستیران، باره و باربون. گهرانی ئهستیران، به پینچه وانهى پیشون. له هه مو ئهستیره يهك، ههرواخوین و تروسکه و پریشکه دا دهبارن.

۱۲ زوهره چهنگی نهو سواژدی نهو زی چهنک ناڤیته چهنک

خوش له بی قانونی وی گوته ده تو قانون و روباب

مانای وشه:

ئهستیره ی زوهره: له بهرچاوی ئهستیره ناسانی کون دا، له بیجی کیژو له یهك دابو که سه ماده کاو چهنک دهژهنی: چهنک: ئامرازیکی موسیقایه: روباب: ئامرازیکی موسیقایه.

مانا به تیکرایى:

زوهره ی چهنک ژهن، که ئهوشهرو کیشمو خوین دابارین و ئاگر ریژان و ئاورینگ هینانی ئهستیره وانه ی دیت، په نجه ی هاویشه چهنگه وه ههوا یه کی غه ریب و خه مباری لی دا. ده سا توش ئه ی کلۆلی داغدار! په یزه ی لهریو و شوینی زوهره بکه بو لا بردنی خه مان گوی له دهنگی خوشی قانون و روباب، بگره تا کو لی دلت پتر جو ش ی دات.

۱۳ نهز دینم ئاخ زه مانه دی قیامت رابتن

لهو شه قاطاری کشاندی یو نهیشت ئه سو ده غوراب

مانای وشه:

نهز دینم: من ده لیم: ئاخ زه مان: برانموی دنیا: قیامت: ههستانموی پاش مهرگ: رابتن: رابی: لهو: بویه: شه قاطاری: شهوی تاریک: کشاندی: کیشای: نهیشت: نیشهوه: ئه سو ده: رهش: غوراب: قالاو.

مانا به تیکرایى:

من ده لیم ده می برانموی دنیا، داها تو وه بی گومان قیامت مان لی راده بی. هه ر بویه شه که تاریکایی شه وه زهنگمان به سه ر دا کشا وه ده لئی قه له ره شه مان، به سه ره وه نیشه و ته وه و باله کانی

بهسهرمان دا، شوژ کردو تموهو ناهیللی لههیج لایه کهوه چاومان بهروناکی بکهویت.

۱۴ خوش لمن عالهم سیاه ما ستیرو کهوکب قهط نهمان
نهز ژفی روژی دترسام ئاخری زوکر شتاب

مانای وشه:

عالهم: دنیاو همرچی تیی دایه؛ سیاه: رهش؛ ستیرو: کهوکب؛ ئهستیرو: قهط؛ همرگیز: نهز؛ من: ژفی؛
لهوی: ئاخری؛ سهره نجام: کر؛ کردی: شیتاب؛ پهله.

مانا به تیکراییی:

هاواره لهمن، دنیای روناکو خوشی جاران، لهمن رهش هه لگه راومه له تاریکاییهوه پیچراوه.
همرچهندی دهر وانم، قهط ئهستیرو یهک لهعاسماندا نایینم که دلی خومی پی خوش کم. ده میک
بو، لهوه ده ترسام کهتوشی ئهو روژه ره شهیم. ئهوا سهره نجام توش بومو ئهوروژی لیی ده ترسام
به پهلهو هه له داوان هات.

۱۵ نهف نه ئهو ئیقلیمه یا شهمس و کهواکیب تی ب سهیر
نهز نهوی عهردی دبینم یا کولی ئهو ماهتاب

مانای وشه:

نهف: ئهم؛ ئیقلیم: مهلبند؛ یا: ئهوی؛ شهمس: خوژ؛ کهواکیب: گهلهستیرو؛ تی: تیدا؛ سهیر:
گهران. نهز: من؛ وی: ئهو؛ عهرد: زهمین؛ کو: که؛ ماهتاب: مانگه شهو، تریفه.

مانا به تیکراییی:

ئهو مهلبهندهی ئیستا منی تیام، باومر ناکهم ئهو مهلبهنده کهی جاران پی که بهروژ خوړو به شهو
ئهستیرو له عاسمانه کهی دا، لههاتوچوو گهران دا بون.
من هیج ئهو سهرزهویهی جارانم وه بهرچاو نایه که تریفه ی مانگ، روناکی ده کردهوه.

۱۶ جین و طه یارهک مهدی وهربو دمن وندا کرم
دامه بهر په نجهو کولابان هه لفراندم وهک عوقاب

مانای وشه:

جین: جنوکه؛ طیار: فرندهی لهزهبر؛ مهدی: ئیمه دیتمان؛ وهربو: تی وروکا؛ وندا: گوم؛ کرم: کرم؛
په نجه: چرنوک؛ کولاب: قولاپ؛ عوقاب: هه لو.

مانا به تیکراییی:

منی وا داماوو سرگردان لاناو تاریکایی، ئهنگوست لهچاوا بهخوم نهزانیو. دیتم لهپرو نهکاویک جندوکهیهکی زور فرنده خوی لور کردمی و تیمورو کاو بهر چرنوکو چنگالی خوی دامو وهك ههلو بردمی و گومی کردم و خوم لی ون بو.

۱۷ سولهوی اینامو ئاویتم زهینا ظولمهتی
لی کو هشیارم گهلو یان خهونهمن دیتی بهخواب

مانای وشه:

سولهوی: بهجنوکو شهیتانان دهلین که گوايه خه لکی دنیای خوارمهمن و پهستن؛ سولهوی: سهربرهوخوار؛ اینام: هینامی؛ ئاویتم: هاویشتمیه؛ ظولمهت: تاریکایی؛ لی: بهلام؛ هشیار: بهئاگا؛ گهلو: خزمینه، هه یاران؛ من دیتی: من دیتومه؛ خواب: خهو.

مانا به تیکراییی:

ئهو جنوکه بالداره که دهم رو هاتو لاناو چنگور کی خوی دا؛ دای پو شیم و بردمی سهربره و ژیر هینامی و هاویشتمیه ناو ولاتی تاریکستانهوه. بهلام نازانم ئاخو ئهوهی من دیومه، خهونهو من لهخهوا وام بهسهر هاتوه، یاخو له ئاگاداری و بیداری دام؛ لیم رونیه. توبلیی خهونیی و بیدار بونهوهی بهشوین دا بی؟!

۱۸ دیوی مهلعون و منافق ای خودی رورهش کری
ما ببالا هه لکشیتن عاقیبهت چی بت صهلاب

مانای وشه:

دیو: نوعی جنوکهی بی تهر و به گهر و بههیزه که عیفریتیشی بی دهلین؛ دیو: لیره دا مه بهست نهفسه؛ مهلعون: نهحلهتی؛ منافق: دوزو؛ خودی: خودا؛ ما: ئیمه؛ ما: بوچی دهی، سه بهب چیه؛ بالا: بهرزی؛ بالان؛ عاقیبهت: دواپی؛ صهلاب: چوارمیخه کیشان؛ صهلاب: سمختی و رهقی.

مانا به تیکراییی:

دیوی نهفسی نهحلهتی و دوزو، ئهو نهفسه بهدکاره ی کهخوا روی رهش کردوهو به نهحلهتی کردوه. چون دهباویه ئهم هه له دهستخاو ئیمه بهفریو هه لفرینی و ئهو کهتتهمان بهسهر بیینی؟...
جا کهمن له بی ئاگایی دا ئهوه بهسهر هاتوه، ده بی ئاخرو عاقیبهته کهی چونم چوارمیخه بکیشی و به کام عهرزی سمختو رهقهندا بدات؟!

۱۹ نههرهمن تهعلیم دابو، نهبیهضی دهست تی هه بو
پور بقی تهعلیمو رای هاتبو، چوبو، خیطاب

مانای وشه:

نههرهمن: شهیتان؛ تهعلیم: فیر کردن؛ نهبیهض: سبی؛ نهبیهض: ناوی جندوکه یه کی بهدکاره که
دوستی نزدیکی شهیتانهو پادشای گهورهی جندوکانه؛ پور: زور؛ را: تهگیر؛ خیطاب: وتووئز.

مانا به تیگرای:

نهوسی بهدکارم که منی بهو دهرده بردوه، کاره کهی لهخویهوه نه کردوه؛ شهیتان و پادشای جندوکه
بهدکاره کان، ده میک بو خهریک بون نهوسم له خشته بهرن و ده گزمنی راکمن. زوریان وتووئز
له نیواندا لهسر هم مهبسته هاتبو چوبو. تاپیک هاتبون و نهفسی منیان تهعلیم دابو که چیم
دهگل یکاو نهویش دهرسی نهوانی لهمن ده کار کرد.

۲۰ سهرسهری عیلمت نرانی سیحر یا نهبیهض دکهت
پور غهلهط نهرزان مه دی دهرحق خوه نهو عالی جهناب

مانای وشه:

سهرسهری: بهسوک و هاسان گرتن و گوی ندان؛ عیلمت: هو؛ سیحر: جادو؛ نهبیهض: پادشای
جندوکه ی بهدکار؛ پور: زور؛ غهلهط: ههله؛ نهرزان: کم نرخ؛ عالی جهناب: پایمهرز.

مانا به تیگرای:

ئیمه ههرچی بهسهرمان هاتوه، خهتای خو مان بو. له باره گای نهو یاره پایه بهرزهدا جیگه مان بو
دیاری کرابو؛ بهلام ئیمه قهدرمان نهزانی و لامان و ابو التفاتی کهمو کهوتبینه گلهو گازنده. هم
دودلی و بهنرخ نهزانیتهی بونمان له سایه ی نهودا، ئیمه ی له ریگه دهر بردو گه یشتینه حالیک که
شهیتان و جنوکه ظهفرمان پی بهرن.

۲۱ نهو نه بیامین و یصالی وههکو خوش بورین و چون
نهو شهرابا عهیش و نوشی ما له پیش بهرمن سهراب

مانای وشه:

ناه: ناخ و داخ؛ نه بیام: روژان؛ و یصال: پیکه یشتن؛ وههکو: په کوکه؛ خوش: به پهله؛ بورین: رابران؛
چون: رو یشتن؛ شهراب: باده؛ عهیش: زیان؛ نوش: خواردنمه؛ ما: مایهوه؛ سهراب: تراویلهکه.

مانا به تیکرایي:

ئاخو داخېم بۇ ئەو روژانەى كە لەيارەو نزيك بومو لە خوشيه كدا رام دەبارد كە قەدرم نەزانی. داخە كەم ئەو خوشگوزمرانی و عەيش و نوښەى ئەودەم، ئیستا كەوہك تراويلكە يەك دیتە بەرچاومو كەبوی دەچم، بەناھومیدی دوچار دەبم و نەماوہ. پەكو لەو روژە خوشانەى تەمەنم كە چەند بەپەلە رابردن و لەبەين چون.

۲۲ شەربەتا شیرين لەبان زەهرا ھەلاھیل بو دناڤ

لەو بناری فیرقەتێ ئاخو ل من دل کر کەباب

مانای وشە:

شەربەت: خوشاو؛ لەب: لیو؛ زەھر: زەھر؛ ھەلاھیل: گیایە کە شیرەى زۆر کوشندەى ھەیە؛ ئاف: ناو؛ نار: ئاگر؛ فیرقەت: جودایی؛ کەباب: بریان.

مانا به تیکرایي:

وادیارە ئەو شەربەتەى كەمن لە لیو شیرینانەوہ پیم گەیشتو خواردمەوہ، زەھرەى ھەلایلی تێدا بو. بویە ئاخو عاقیبەتە كەى وام بەسەرھات كە توشى دەردى جودایی بومو بەئاگرى دورى لەيار، دلم برژاو بوبە بریانى.

۲۳ ھودھودەك خوش طەبع من ئیرو دڤى ھەروەك نەسیم

دا بیال دلبر ھنارا بانیا دیسا جەواب

مانای وشە:

ھودھود: پەپوسلیمانە؛ خوش طەبع: مرخ خوش؛ ئیرو: ئەمرۆ؛ نەسیم: شەنبە؛ بیال: بۆكن؛ ھنارا: بناردایە؛ بانیا: بى ھینایە؛ دیسا: ھەمیسان؛ جەواب: وەرام.

مانا به تیکرایي:

ئەو پەرى ئاواتم ئەوہیە كە ئەمرۆ پەپو سلیمانەى كى خوش گەفتو لفتو قسەرەوان و قالب سوک، كە لە رەوتا وەك سەرەى بەیان، نەرمو نیان و خوشرویی، دەستم بکەوتایەو بمراردایەتە لای یارم و راسپێزی و دەردى دلى خوم، بەودا بناردایەو لەوسەریشەوہ وەرامى یارى بۆ بەیتامایەوہ.

۲۴ عەرزى ھالى من بگوتایە ب عینوانى ئەدەب

ناستان بکرا زیارەت چەترو سەیوان و طەناب

مانای وشه:

عهرض: شانندان؛ حال: چلوتایه تی؛ عهرضی حال: باسی چلوتیه تی؛ عینوان: دامو دهستور؛ نهدهب: زیری؛ ناستان: دمرگانه؛ زیاروت: دیدنی؛ زیاروت: ماچ کردن؛ طه ناب: رسته چادر.

مانا به تیگراییی:

ئمو قاصیده سوک بال و خوش رهوته، بگه ییایه سمر او پهردمو چادرو ره شمالی یارمو و زور به زیری و عاقلانه، سمرده رانمو لاشیپانه ی دمرگانه که ی و چه ترو سه یوان و رسته ی ره شماله که ی ماچ بگردایه و ئموسا باسی که ساسی و یتکه سی منی بو بگردایه.

۲۵ دا چه شمان من وهرینا خاکی ههروهك توتیا

یا هه بیب پی لی نهایی باتیاوی ئمو توراب

مانای وشه:

دا: همتا؛ چه شمان: چاوان؛ وهرینا: کردبا، کیشابا؛ خاك: خول؛ توتیا: دمرمانکی چاوانه، چاو رون و گمش ده کاتموه؛ یا: ئموه ی؛ هه بیب: خوشه ویست؛ نهایی: ناویه؛ باتیا: بی هینابا؛ توراب: گل.

مانا به تیگراییی:

ئمو راسپاردیه، دوا ی ماچ کردنی دمركو لاشیپانمو سه یوان و چه ترو رسته چادرو دوا ی گه یاندنی راسپیری و باس کردنی که ساسی من؛ لهو خا که ی که یار پی خوشتی کردوه، توزیکی بو من به دیاری بهینا بایموه که من وهك توتیا، ده چاوه کانی خوم بکیشاباو چاوم گمش و روناك بیونایه تموه.

۲۶ ههركه سی رابی دبه حنی چاره کی مههمدر بکمت

خهیری ههفتی ههج ددیرت بهلکو بهتر ئمو ئهواب

مانای وشه:

رابی: ههستی؛ بهت: باس؛ مههمدر: تکا؛ خهیر: چاکه؛ ههفتی: ههفتا؛ ههج: چونی مالی خودا؛ ددیرت: ده ییت؛ بهلکو: تمنانت؛ بهتر: زیاتر؛ ئهواب: پاداشتی چاکه.

مانا به تیگراییی:

من ئموهنده که ساس و بیچاره مو مستمحق ی بهزه ییم، ئه گهر که سیك ههستی و بچی له لای یار باسی که ساسی و کلوئی من بکاو تکاشی لی بکا که ئاوریکی به خیرم لی بداتموه؛ لیم رونه وهك ههفتا ههجی کردیی وایمو تمنانت ده توانم بلیم که خیره که ی له ههفتا ههجیش زیاتره.

۲۷ وهعهده دابو دی شهیدکم وی بشیری خوی شهریف
مانه بی ئیرو په شیمان ئه و ژتهدیبرا صهواب

مانای وشه:

وهعهده: به لئین؛ دی: ده بی؛ وی: ئه وی؛ شهریف: پیروژو بهریز؛ مانه بی: نه کا بی؛ ته دیبر: ته گیر؛
صهواب: راستو دروست.

مانا به ټیکړایی:

دهمه وی ئه وکه سه ی ئه و خیره ده کاو بوم ده بیته تکا کار له لای یار، وه بیبری به نیته وه که یار وه ختی
خوی به لئینی دابو. فهر موبوی مه لای به شیر ی پیروزی خوم ده کوژمو دیار یشه کوژ راوی ده ستو
شیری ئه وی یارم دهرجه ی شهیدانی هیه. نه کا به هیچ باران له و به لئینه خوشو ته گیره راستو
دروسته ی خوی په شیمان بیتموه تکا بکن که ئه و به لئینه به یی به یی و له و شه هیدونه بی به شم
نه کات.

۲۸ شهرحی حالی من «مه لا» نارته به یاضی هی تمام
قی سه وادی گهرچی ههردهم ژی برون صه انتخاب

مانای وشه:

شهرحی حال: ژینامه؛ نارته: ناروات؛ به یاض: سیاهی تی؛ به یاض: ده فته ری شیعمران؛ به یاض:
پاکنوس؛ سه واد: رهشایی؛ سه واد: پیشنوس؛ ههردهم: همو کاتو سات؛ ژی: له و؛ برون: بردن؛
انتخاب: هه لیزاردن؛ انتخاب: لیره به مانا هه لیزارده یه.

مانا به ټیکړایی:

ئهی مه لا، باسو خواسی عیشق و دلدار ی و سوتان و برژانت، ههرگیز به ته واوه تی پاکنوس
ناکری. چونکه فریای پاکنوسینه وه ناکموی و ههر پیشنوسه که ی دایم و دهرهم ده ستاوده ست
ده کاو له همو ساتو کاتان دا به صه تان هه لیزارده ی لی به ری ده کری.

«راست و چپ»

۱ لهو سه‌حدر جهولان ددت بایی سه‌بایی راستو چپ
سوسنو سونبول بیهستی یین سه‌مایی راستو چپ

مانای وشه:

لهو: لمبر نموه، بویه؛ جهولان: هاتنو چون؛ ددت: دمدات؛ بای سه‌با: شنه‌بای بهیان؛ سوسنو: سوینسه؛ سونبول: گولی سمل؛ مه‌ست: سه‌خوش؛ یین سه‌مایی: وه‌سه‌ما کهون، بره‌قصین.

پوخته‌ی مانا:

بسکو کهزی و پرچوکه‌ی نمو نازنینه دل رفینه، له بون خوشی‌دا، برهو بهری، سوینسنه و سملنو چونکه بونه‌ته هاوسای لاجانگو هه‌نیه‌ی وه‌ک مانگی نمو شوخه، ده‌گهل نموه‌شا که بون خوشن، مه‌ستی جوانچاکی لاجانگو هه‌نیه‌شن. شنه‌بای بهیان که‌ده‌نگوی، ده‌یه‌وی نمو بسکو که‌زیانه که‌وا مه‌ستی جوانی لاجانگن، به‌راستو چه‌پدا بختاه سه‌ماو هاتو چوووه ئه‌ویش لهو دیمه‌نه که‌یفی خوی تمخت‌کاتو نیازی تریشی هه‌یه. وه‌ک:

۲ دا ژمیحرابا دونونان سه‌جده بهت نه‌سوده هه‌جهر
دل به‌میزان ماهی نه‌و نه‌برو نومایی راستو چپ

مانای وشه:

دا: هه‌تاکو؛ ژمیحرابا: لمیحرابی؛ میحراب: به‌و که‌وانه‌یه ده‌لین که له‌لای زوکه‌ی ناو مزگموت ده‌دیوار کراوه و مه‌لا له‌ویوه پیش‌نویزی بو خه‌لک ده‌کا که به‌کوردی می‌ه‌راویشی پی ده‌لین؛ نون: یه‌کیکه له پیته‌کانی ئه‌لفو بیتکه که هیندیک له نوسفرانی پیشو، وه‌ک که‌وانیک هه‌لیان ده‌خسته‌وه. نون نوخته‌یه‌کی

ههيه. زور له شاعيران برؤى ماشقمو گراوى خوځيان به نون شهباندوهو خالى ناو كهوانه‌ى برؤيان
 بنوخته كه ناو بردوه؛ سه جده: سمر لسمر زموين دانان، بو ريز لى تانى شافريده گارو دهسه لات داران؛
 بهت: بات؛ نه سوده: رهش؛ هه جهر: بهرد؛ نياز له نه سوده هه جهر، نهو بهرده ره شهيه كه دهمالى كابه
 گيراوه خلك «جهر آل سوده» پى دهلن، نهو بهرده زور پيروزو مياره كه. حاجيه كان له سهر يانه
 ماچى كن، نه گينا هه جهر كه يان ريك نايه. نه گهر حاجى له بهر ئاپوره‌ى خلك نه توانى دهى بگاته نهو بهرده
 ره شه، دهى هيج نهى دهستى يانه ويان نيشانى بهرده كه بداو نهوسا لهى دهستى خوى ماچ بكا. ههر
 بو شه كه دهى له باتى پشتى دهستى حاجيان، كه تازه له هه جهر دينهوه بهرى دهستيان ماچ بكري. وانا نهو
 جيگيه ماچ كن كه نيشان بهرده كه درياوه.

نيازى مه لايردا خالى ناو كهوانه‌ى برؤى سه لمايه؛ كه له لاي نهو له بهرده ره شه بر يقه داره كه‌ى مالى
 كابه پيروتر بوه؛ ميزان: ترازو، بورچيكه له عاسمان، ميزان وانا ريكو بهرانه بر؛ ماهى نهو؛ مانگى
 به كشهوه؛ نه برو: برو؛ نومايى: خوځوتنى، بيته بهرچاو.

پوخته‌ى مانا:

سروه‌ى بهر به يان - كه بسكو پرچوكه‌ى نهو نازدارى باوانه‌ى راژاندو خستيه جولان و هاتو چو -
 مه بهستى نه مهو نهو بسكو پرچوكانه كه به سمر هه نيهو روخسارى ياردا په رزو بلاو ببون و بپونه
 هه وريك كه بهرى رزو مانگى روممتو هه نيه يان گرتبو، لادرين. نهوسا بروكانى يار - كه وهك
 نونى كهوانى و پيله‌ى خمت خو شه ههر له زه بهر كانن - خاله ره شه كانى ناو كهوانه‌ى برو، كه
 بونه ته نوخته‌ى ههره جوانو دلرفين؛ به لادانى بسكو كه زيه كان دهر كهون و بيته بهرچاوى
 عاشقان. بهلى بروكانى يار، له ترازو بپيچدا وهك نون، به لام لهباريكى و خو شه ويستى دا، وهك
 مانگى به كشهوه ن كه به عاسمانى سامالى هه نيهوه، گيرساونهوه. نهو دو مانگيه به كشهوه يهش
 ههر به كه خالىكى رهش بر يقه دارى گرتو ته ناو كهوانه‌ى خو يهوه ده كرى بلين نه سستيره‌ى
 هاورين. جا لادانى نهو بسكانه له راستو چه يهوه له لايمن باى بسكانهوه كارىكى واي كردوه كه
 دل چاوى بهو دوبرو ميحرايى به، رون بيتهوهوه له خوشيانا سوژه‌ى شوكر بهرهوه نهو خاله ره شان
 بهرى كه له ناو كهوانه‌ى برودا جيگيرن و هيج چه بيكيان دهر بهر دهر ره شه پيروزه كه‌ى كابهدا نيه.

۳ دل ژيسكا فلفلين بو فر ددا خالا سيا

شه هپه‌رى زولفا شه پالى دال دايى راستو چه پ

ماناى وشه:

فلفل: نيسيهوت؛ فلفلى: وهك نيسوت رهش و تيزى زمان سوتين، زور له شاعيرانى پيشو، بسكى رهش و
 خالى رهش ماشقه‌ى خوځيان به فلفل شهباندوه؛ فلفلى: موى ليك هالاوو به ئالقه داويستاوو مونچدار؛ فر:
 فرين و بال گرتهوه؛ فردان: بهرهو شتيك فرين؛ شه هپه: شابل؛ شه پال: جوانى خوځين شيرين و رهزا
 سوك؛ دال: پيتيكى خوارى نيوه ئالقه به له نهلف و بتهكدا.

پوخته‌ی مانا:

دل که زور لمیزبو دیل و زنجیر کراوی داوی بسکی ره‌شی ئالقه و مونج‌داری ئه‌و نازداره بو، کاتی سروهی به‌یان ئه‌نگوتو بسکه‌کانی له‌سهرزو لاداو میحرایی بروو خالی ره‌شی مباره‌ک، ده‌رکه‌وتن. هه‌لی به‌ده‌رفتم زانی، خوئی له‌زیندانی بسان رزگار کرد، وزاقی خوئی‌دا، فرکه‌ی کرد خوئی بگه‌یه‌نیته به‌ر دالده‌ی خالی ره‌شی ناو که‌وانه‌ی میحرایی بوئی‌یان و له‌په‌نای ئه‌واندا به‌حه‌سینه‌وه به‌سوژده بردن بو ئه‌و خالانه، شوکری رزگار یون بکا. به‌لام ئاواته‌که‌ی بو پیک نه‌هات؟ سه‌ری زولفی یار - که‌وه‌ک شابالی په‌ری وانه - که‌وته شوین دیل و یه‌خسیری راگردوی خوئی‌ان و له‌راسته‌و چوپه‌وه له‌ره‌نگی پیتی دال بوی چه‌مانه‌وه به‌ ئالقه ئابلوقه‌یان داو نه‌یانیه‌شت له‌ ئاین وه‌رگه‌زی و روگه‌ بگوزی. گورجی گرتیان و خسته‌یانوه گرتوخانه‌که‌ی پیشوی.

ع عالمه‌ک ویرانی زولفین ته‌ ژ ره‌نگی عه‌نبه‌ری چه‌رخ و په‌روازی دده‌ن جاره‌ک لبایی راستو چه‌پ

مانای وشه:

عالمه‌م: جگه‌ له‌خوا هه‌موشت؛ عالمه‌م: خه‌لکی سه‌ر دنیا؛ عالمه‌مه‌ک: عالمه‌میک، وانا خه‌لک و هه‌شاماتیکی زور؛ ویران: کاول، خراب؛ زولفین: که‌زیه‌کان؛ ته‌: تو؛ ژره‌نگی: له‌گوینی، وه‌کو؛ عه‌نبه‌ر: شتیکی ره‌شی بون خوشه، له‌ورگی جوهره‌ماسیه‌کدا دینه به‌ره‌م؛ چه‌رخ: سوردان؛ په‌رواز: هه‌له‌فرین؛ جاره‌ک: هه‌لێک؛ لبایی: له‌به‌ریا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌رچه‌ند جارێک، که‌ بای بسان، ئه‌و که‌زی و په‌رچه‌مه ره‌شانه‌ی تو - که‌ له‌ره‌نگ و بون و به‌رامدا، له‌ عه‌نبه‌ر ده‌کن - ده‌جولینی و ده‌خاته سه‌ماوه له‌چه‌پ و راسته‌وه رایان ده‌ژینی و بالیان پی ده‌گری و سوژیان پی ده‌دا؛ هه‌شاماتیکی زور و زوربه له‌تاو و تویی دیمه‌نی جوانیت، مال ویران و خانه‌ خه‌راب ده‌بن و ئاگریان تی ده‌چی و ده‌بنه پوش و په‌لأشیک، به‌ده‌م باوه سور ده‌خون و بال ده‌گره‌نوه و به‌راسته‌و چه‌پیدا ده‌که‌ون.

ه خه‌نچه‌رو تیرو ته‌به‌ر یارین شیه به‌رق و بروسک میسری‌یان لامیع ژ ئه‌لماسان ددایی راستو چه‌پ

مانای وشه:

ته‌به‌ر: بیور، ته‌ور؛ یارین: دابارین؛ شیهی: وه‌کی؛ به‌رق: هه‌وره‌تریشه‌؛ بروسک: بروسکه؛ میسری: شیریه‌سه‌کزی میسری‌یان؛ لامیع: ورشه‌دار؛ ئه‌لماس: به‌ردیکی به‌نرخه؛ ددایی: ده‌یدایی، لیلی ده‌دا.

پوخته‌ی مانا:

برو کانی یارم، بهوشیره میصری یانه ده مین که وه ستاکاری زور ده ست رهنگین، هه لیان ده خنه وه هینه بهنرخو خوشه ویستن که بالچوغه یان بهئه لماس دمرآزیننه وه. یاخو وه ک شیریک وانه که وه ستاکاری میصر، دهمو دوخیان له ئه لماس دارژتوه هه روا له دوره وه بریقه وه گر شه ی دی.

جا کاتی که شنه با بسکی لهراند هوه برو دمر که وتن؛ جه ساماتی دلداران هه ستیان کرد که ریژنه بارانی خه نجه رو تیرو تهوریان به سهردا دهباری و ورشه ی بروی تازه ساویان، به شیریک زانی که له میصر کراوه لهئه لماس دارژاوه لهراستو له چوپه وه، گرتویه بهرو له بریسکه و ورشه دا نومی کردون و وه ک بریسکه ی عاسمان هه لیان ده پرو کیئی و ده یان کاته قهره بوت.

٦ طهیرک و عیقدو شوراب و نه ترک و بهرگو وهرق
هه ر بهرزو جه ذبه یین یاقوتی تایین راست و چه پ

مانای وشه:

طهیر: بالنده؛ طهیرک: خشلیکی ژانمیه که وه ک کوتر دهچی و له زیر ده کری؛ عیقد: گهردانه، گهردن بهند؛ شوراب: گولینگه و پیلوه لهرزانه؛ نه ترک: گو بهروک؛ بهرگو وهرق: خشلی زیرن له شکلی گه لاو پرپرو بهرنگ؛ له روز؛ لهرین؛ جه ذبه: کیشان، حالات لی هاتی دمر ویشان که ئیمه، جهزم بونی پی فه لیین؛ یاقوت: بهر دیکی بهنرخه رنگ تاله؛ تا: هه داو لیزگه.

پوخته‌ی مانا:

کاتی بای بهیان، زولفی یاری به راست و چه پدا هه ژاندو چاو و برو هه نیه و لاجانگ و کوله و خالی ئهویاره شه پاله ی، خسته بهرچاو، نه ک هه ر ئیمه ی دلدارو گیر و ده ی ئه وینی ئه و نازداره، توشی شیواوی و مال ویرانی و حال لی هاتن بوین، بگره خشله بی گیانه کانی، گهردن و بهروک و جلکه کانیشی - که زیر و بهردی به قیامت و ئاوریشمن - ده گه ل راژانی بسکان بهدم باوه، ئهوانیش که وتنه راژان و سه ماوه و ئهوانیش وه ک ئیمه ی ئه ویندار و بریندار، ئارام و ئوقره یان لی هه لگیراوه جه زمه یان لی هاتوه. بروانه له خشله کانی که بریه تین له کوتری زیر، گهردانه ی یاقوت، گو بهروک، لاسه ره و گول و بهر تهگی گواره. ته نامت ئه و هه دا ئاوریشمانه ش که گهردن بهندو خشلی دیکه ی پی هونرا ونه وه. گولینگه و لهرزانه کانیشی له تاوی دیمه نی رو خساری ده لهرینه وه به راسته و چوپدا تل ده خون و اختیاریان له ده س دهرچوه.

٧ بشکوبین بهندا گریانی ژرهنگی که وکه بان
بهرق و تیروژین زخورشیدی قه دای راست و چه پ

مانای وشه:

بشکوپن: هه‌پشکوتن، ده‌میان کرده‌وه؛ به‌ندا‌گریانی: دو‌گمهی به‌ر‌کوژه؛ ژره‌نگی: هه‌روه‌کو؛ که‌و‌که‌ب: ئه‌ستیره؛ به‌رق: دره‌وشین؛ تیر‌وژ: تیشک؛ خور‌شید: خور؛ قه‌دای: داییه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

یه‌خه‌ی کراس داخرا‌بو، زلف و که‌زیش به‌سهر سنگ و به‌رو‌کدا هات‌بو دایان پو‌شیبو. دو‌گمه‌کانی یه‌خه، له‌ناو ئه‌وره‌شایی که‌زیانه‌دا ده‌تروس‌کانه‌وه ده‌ت‌گوت ئه‌ستیره‌ن و له‌شه‌وی ته‌واو تاریک‌دا، زریوه زریویانه. له‌ راستیشدا، ئیمه‌ی دل‌داری کۆل‌و هه‌ژار، که‌وت‌بینه شه‌وه‌زه‌نگی ئه‌نگوست له‌چاو ههر چاوه‌نواژ بوین له‌ سو‌چی‌که‌وه رونا‌کایی هوم‌یدیک به‌دی بکه‌ین. خواو راستان سه‌روه‌ی سه‌بای سالحان ئه‌نگوت، زلفی له‌راست و چه‌په‌وه لادان. یه‌خه‌و به‌رو‌کی رات‌له‌کاندو ده‌رزى و دو‌گمهی به‌رو‌کی ترازاند، روژی رونا‌ک له‌تاسوی به‌رو‌ی‌وه ده‌ر‌که‌وت و تیشکی لاجانگ و کۆلمه‌و هه‌نینیش له‌چه‌پ و راسته‌وه، ئاراسته‌بون و له‌پاش شه‌وی نا‌هوم‌یدی روژی هوم‌یدو خو‌شیان هه‌لات و هه‌زارانی چاوه‌نوار خه‌لات کران.

٨ که‌و‌که‌بو قه‌وس و قوزه‌ح، لو‌ئو‌یی به‌ندا حه‌یده‌ری تین طه‌وا‌فا زولفو خالین دل‌رو‌بایی راست و چه‌پ

مانای وشه:

که‌و‌که‌ب: ئه‌ستیره؛ قه‌وس: که‌وان؛ قوزه‌ح: بقی سه‌راو؛ قه‌وس و قوزه‌ح: په‌لکه‌ زیرینه، کۆل‌که‌ زیرینه؛ لو‌ئو: مرواری؛ به‌ندا حه‌یده‌ری: خشلیکی ژنانه که‌ بریه‌تیه له‌ لیزگه لیره‌یه‌ک له‌نیوه‌ی کلاو و سه‌ری‌پچی سه‌رده‌ری و بویه‌ش ئه‌و ناوه‌ی لی‌نراوه، چونکه هه‌وه‌لجار له‌ناو هو‌زی حه‌یده‌رانلوی کورد دا بوته‌ باو. ئیستا له‌ناو کورده‌کاندا به‌ژیر‌چه‌نه‌و لاسه‌ری لیره‌و زیریش ههر ده‌لین به‌ندا حه‌یده‌ری، که‌ زو‌رجارانش جه‌واهیراتیش کراوه‌ته نیوانی لیره‌کان، تین: دین؛ طه‌واف: له‌ ده‌وره‌گه‌زان و سو‌ردان؛ زولف: که‌زی؛ خالین: خالان؛ دل‌رو‌با: دل‌رفین.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه هه‌روه‌ک گوتمان، عالم که‌ به‌مانا هه‌مو ئافه‌ریده‌یه‌که، هه‌یران و سه‌ر‌گه‌ردانی ئه‌و جوانیه‌ن که‌یار هه‌تا‌ویه‌ته به‌ربار و به‌ر‌کار. ئیتر کار له‌وه ده‌ر‌چه‌وه که‌ ئیمه‌ی گیان‌داری دل‌دارو هه‌ژار گرفتاری‌بین و بیریته‌وه. نه‌خیر، ته‌نانه‌ت خشله‌کانی به‌ریشی شیت و مال‌و‌پیران و سه‌ر‌گه‌ردانی ئه‌و جوانیه‌ن. تو له‌کاتی هه‌نگوتنی شته‌بای به‌یانا، وهره‌و بر‌وانه که‌ چۆن گیره‌و لاسه‌ره‌و گه‌ردانه‌کانی - که‌ له‌ زیر و جه‌واهیراتن و به‌ره‌نگی په‌لکه‌ زیرینه له‌ هه‌وت وینه‌ ده‌نو‌ین - ده‌وری سه‌ری زولفو خالان ده‌گه‌رین و ده‌یانه‌وی ئه‌و زولفه‌ ره‌شانه - که‌ وه‌ک په‌رده‌ی مالی کابه‌ن و ئه‌و خالانه - که‌

جوانترو پیروتر له برده ره شه که ی حاجیانن - زیارت بکن.

۹ دل دخونت زولفو خالان دیمو بالاین ژنور
هر بقانون موژده یا غه یی ژنایی راستو چه پ

مانای وشه؛

دخونت؛ بانگ دهکا؛ دیم؛ روممتو کولمه؛ بالآ؛ بهژن؛ نور؛ روناکی؛ قانون؛ دامو دهستور؛ قانون؛
نامرازیکی موسیقایه؛ موژده؛ مزگنی؛ غه یب؛ نادیار؛ نای؛ بلویر.

پوخته ی مانا:

نه گهر بیتو بدلیکی رونو وشیاره وه، گوی له ناوازهو لوړه ی بلویر بگرینو بتوانین وهك پیویسته
تیی بگه ین؛ تی ده گه ین که بلویر له دنیای نادیاره وه له راستو چه پمانه وه مزگنی بدلان ددهاو
بانگیان لی دهکا که هر دلک بهئاو اته وه یه توشی بخته وه ری بیت، با ئالودهو گیروده ی نهو زلفو
خاله و روممتو بهژنو بالآ به بیت که له نوری خودا دروست کراون.

۱۰ زهنگی یان جدوشن قه به ستن پیش به ری جوقا حه به ش
دابرستن یهك به یهك چون بهر لیوانی راستو چه پ

مانای وشه؛

زهنگی؛ تیره بهك له قوله ره شه کانن که له لای زهنگاره وه هاتون. زهنگی له شیر ی شاعیرانی کوندا،
همیشه نیشانه ی دلزه قی و بی به زه تی به؛ جهوشن؛ زری، ثم وشه به لهره گمزا کوردی یه و گه وچن
بوه. وانا به ئالقه چندراو. له پاشان عه رب وهریان گرتوه و گافیان کردوته جیمو چیمیان کردوته شینو
به مالی خو یان زانیوه؛ قه به ستن؛ دایان به ست، له خو یان شه ته كدا؛ پیش بهر؛ ژوبهرو؛ جوق؛ دهسته،
تیی له شکر؛ دابرستن؛ دارانه، هه لیان کرده؛ لیوا؛ ئالآ؛ حه به ش؛ وانا خه لکی حه به شه که نه وانیش
تیره بهك له قوله ره شه کانن.

پوخته ی مانا:

که زی و بسکه کانی یارم، لهره شی و دوره به زه یی دا، ده مین به دو له شکر که له زهنگی و حه به شان
پیک هاتبنو بو شهرو پیک دادان بهر انهر به یهك، تیپک له لای راسته وهو جوقه یهك له لای چه په وه
ریزیان به ستنی، وابو. کاتی شنه با لهراندنیه وه وهك نه وه ده چو که نهو دو له شکره دلزه قه، دابرژینه
یه کنری هه رلایه ش که به ئالقه و مونج بون، وهك زری یان ده بهر کردی دهاته بهر چاو. هر
له شکره بو نهو هیرشه خو یان دا بهر ئالای گمردنی کیل تا به فرمانی سهر کرده ی هه مو نازداران
ده گزیهك رابچن.

۱۱ چینگ چینگا بشکوان ئاوازو دهنگی زهرگوان صده مه لایک گوهددن بهر وی نهوایی راستو چهپ

مانای وشه:

چینگ چینگ: جرینگو زرینگه؛ بشکو: دوگمه، لیژمدا نیاز له رزانهیه؛ ئاوازو دهنگ: خرینگو هور؛ زهرگو: گوی زیرین، مهنگو لمو خرینگه؛ مه لایک: فرشتهی خودا؛ گوهر: گوی؛ نهوا: دهنگ و صدها.

پوختهی مانا:

دو لهشکری زولفان له راستو چهپهوه به ئالقهو مونج زری یان لهخویان شهتهك داوهو چونه بهر ئالاهو بهدم باوه تیك چرژاون، ئەم شهره، مارشی شهریشی دهوی. شەق و هوژی ترازانی دوگمهو زرینگهو جرینگهی له رزانه کان و خرینگو هوژی گوهر وکی زهردی زیرین، که شهوانیش بهدم شنهوه دهله رانهوه، بیوه مارشی ئەو تیك چرژان و پیک هه لپرزانه. جا وهره و تماشاکه چهند خو شه زلفو کهزی بهو دیمهنه له بارو دل ته زینهوه، له سه ر کولمو لاجانگی وهك روژو مانگ بهلرینهوهو خرینگو هوژی سسله و پللهو له رزانهو خرینگو مهنگو لمو چرپه ی ترازانی دوگمه کانی بهرووی بیته گوی. نهك ئیمه بو گوی گرتن و سهیر کردنی ئەو دیمهن و ئەو دهنکه گیان پهروه ره، منه ده کهین به لکو فرشته کانی خوداش کرومات گوی یان بو بیستی ئەو دهنکهو دیتی ئەم رهنکه هه لختهوه و هاتونه تماشایه.

۱۲ لهو ژعیشقا وی دنانن بازنو بهرگو وهرهق جه ذبه یا دل من ژره مزا وان گه های راستو چهپ

مانای وشه:

لهو: له بهر نهوه، بویه؛ عیشق: شهوین و دل داری؛ دنانن: دهنالینن؛ بازن: مچهك بهند؛ بهرگ: پهلك؛ وهرهق: گهنا، نیاز له بهرگ وهرهق ئەو په رهنگ و پهرانهیه که لهشکلی گه لادار دروست کراون و وه خو خراون؛ جه ذبه: جه زمه و حال لی هاتی دهر ویشانه؛ ره مز: نیشانه و بهلگه؛ وان: ئەوان؛ گه های: گه یشتی.

پوختهی مانا:

من که خرمه ی بازنه و مچهك بهندو زرینگه ی پرپره و په رهنگم له قول و بازن و بهروکی یاره وه بیست و بهدل و داو گوئی دل م دایه؛ تیگه ی شتم که ئەو بی گیانانهش، دل یان داوه بهو دل به ره خوین شیرینه و شهوانیش وهك ههمو دل داریکی دلسوتاو له شهوینی ئەو جوانه دهنالینن. ناله ی ئەوان بومن بویه دنه دهریک که منیش توشی جه زمه لی هاتن و له هوش چون بیه و دهردی دل داری له راستو چوپه وه بهر گریته ناو خو ی و دهره تانم لی بیر ی.

۱۳ زوهره و عیقاډا ټوره ییایی دشرقی که شششین له یله ټول قه دری ژمه غریب پهرده دایی راستو چهپ

مانای وشه:

زوهره: ټه سټیره کی گهریده زور گه شه؛ عیقاډا: گهردانه؛ ټوره ییایا: هیښوه ټه سټیره کی کو؛ شهرق: خور هه لات؛ که شششین: که شف بو، دیاری دا؛ له یله ټول قه در: شهوی هره پیروژه له لایین موسلمانان هوه که لهو شهو هدا قورعان بو پیغمبر، به خملات هاتوه پهرستی خودا لهو شهو هدا خیری نویزو روژی هه زار مانگی هه یه؛ مه غریب: خورنشین؛ پهرده: له میر؛ دایی: پی دادا.

پوخته ی مانا:

گهردنی یارم که له سپیایه تی و روناکی داند و هک ټه سټیره کی زوهره یه، گهردن بنده مرواریه کی ملی وهک هیښوی ټه سټیره کی کو په که لده وری زوهره هالایی. ټهو گهردن و گهردانه یه له لای روژی روخساره وه - وانا ټهو جیگه کی روژی لی هه لای - هاته بهرچاو. به لام شهو هه زهنگی زولفه کانی، لهو شو ټنه وه که تیشکی روخسار ده بر ټنه وه به خورنشین هساو ده کری، که ټهو شهوی زولفانهش هیچ چه پیک کی ده بر له یله ټول قه دردا نیه؛ به سهر گهردندا بهر ژو بلاو بون و له راستو چه په وه پهرده یه کی ره شیان له بر زوهره پیرو کی گهردن و گهردانه گرته وه دیمه نه که یان له بهرچاو، ون کردین.

۱۴ زوهره رهنکی ماهو خورشیدی ژبالا وی نما لهو دو که وکب چونه قیرا ئیستیوا یی راستو چهپ

مانای وشه:

زوهره: ټه سټیره گه شه که؛ رهنکی: هره وه کو؛ ماهو خورشید: مانگو خور؛ باللا: به زن، لای سهر و؛ نما: نواندی، دیاری دا؛ لهو: بویه؛ که وکب: ټه سټیره؛ قیرا: ده گهل؛ ئیستیوا: راستایی، خه تی ئیستیوا ټهو خه ته یه که روژ له نیو هراستی عاسماندا ده داته بهر.

پوخته ی مانا:

له لای سهروی به زنی یاره وه، هه نیه ی وهک مانگو کو لمه ی وهک خورو گهردنی صاف و سپی بی گهردو گه همداری وه کو زوهره خویان نواند. ټهم پیکه وه دره وشانه وه ی ټهو سی روناکی ده رانه، بو به هو ی ټهو که دو ټه سټیره - نیاز له دو ټه سټیره یان لاجانگی یارن یان جوته مه کی هه نارن - راست ویستان و خه تی ناوه راستیان له چهپ و راسته وه گرته بهر.

١٥ بېته نه یوانی ژخلوۍ حوریا قودسی سروشت صده هزاران حوری قودسی تین لیکایی راستو چهپ

مانای وشه:

نه یوان: هدیوان بهریلایی؛ خلو: به تال؛ خلوه: جیکه ی تنهایی؛ حوری: کیژی به ههشت؛ قودسی: مباره کی خودایی؛ سروشت: ماکه و تا کار؛ حوری قودسی: کیژه جوانه کانی ناو به ههشت؛ تین: دین؛ لیکا: توش یون و دیده نی.

پوخته ی مانا:

نه گهر بیتو جاریک له جارن، نهو جوان چاکه ی یاری من که په کیکه لهو کیژه به ههشتیانه که له پایی دروست کراون و تاکاری پیروژو مباره کن، له گوشه ی تنهایی دهر که وی و بیتو بهر هدیوان و سهیوانی ماله گه وره؛ نهک ههر ئیمه ئاپوره ی دلداران، بگره به صه تان ههزار له کیژه کانی ناو به ههشتی خوداش، به سینهباز له به ههشت باز دده من. بو شهوه بیته دیده نی دیداری یاری ئیمه و له راسته و چوپه دهوری لی دده من.

١٦ ما «مه لایی» نه ز له بی له عمل ثابی هدیوان بت نه صیب قودسیان راگرتیین دهستی دوعایی راستو چهپ...

مانای وشه:

ما: توبلئی، تاخو ته بی؟؛ نه ز: له؛ له ب: لیو؛ له عمل: بهر دیکه به قیمه ته که زور له شاعیران به لیوی یاریان شهبانده؛ تاب: تاو؛ هدیوان: ژیان؛ بت: بیت؛ نه صیب: بهش؛ قودسی: شهو فرشته نی که له عاسمان دان؛ راگرتیین: رایان گرتوه (یان، راگردیین و اتا: بلندیان کردوه)؛ دوعا: نزاو پارانه وه.

پوخته ی مانا:

شهونده به ذه لیلی و هه ژاری له بهر خودا پاراومه ته وه، که جاریک له عومراته دا شهو لیوه ناسک و له عمل رهنګانه، راموسم و تاوی ژیان و نهمردنیان لی هه لمزم. که مه لاکه ته کانی عاسمانیش به زه بیان به منی کلول دا هاتو ته وه. شهوانیش هه مو بو یاریده ی من دهستی نزیان بهرز کردو ته وه. له راسته و چوپه وه بوم ده پارتنه وه که نزام رهوایی.

هوۍ مه لا توبلئی خوا شهو تاو ته ت پیک بهی نی و جاریک لهو لیوه سور و تاله. که وهک یاقوت و لاله. مژیک بمزمو بهو تاوی حه یاته ی که له لیوی شهودایه منیش له مردن رزگارم بی و بیمه خدری زینده یهک؟

چپ و راست

۱. نیرگزين شهنګ دمه‌ستن چپو راست
ساقیان جام دده‌ستن چپو راست

مانای وشه:

نیرگز: نهرګس؛ شهنګ: شوخ؛ مه‌ست: سهرخوش؛ ساقی: مه‌یگیر؛ جام: پیاله.

مانا به ټیګرۍ:

چاوه‌کانی یارم - که وه‌ګ نهرګزی شوخ و شهنګن - چه چاوی راستو چه چاوی چپ‌پی مه‌ستو
خومارن. پیاو له دیتیان مه‌ستو سهرخوش دین و به‌راسته و چه‌پدا ده‌که‌ون. دوچاوه‌کانت وه‌ګ
دو مه‌یگیری شوخو شهنګ و چه‌له‌نگ به‌راسته و چه‌پدا مه‌ی ده‌گیرن و سهرخوش و که‌له‌لامان
ده‌که‌ن.

۲. راستو چپ تین جګه‌رو سینه‌کولاب
عهره‌رین شهنګ دله‌ستن چپو راست

مانای وشه:

تین: دین؛ جګه‌ر: جهرګ؛ سینه: سینګ؛ کولاب: قولاب؛ عهره‌ر: داریکی تازادو زور راستو شهنګ
هه‌لده‌چی، شاعیران به‌ژنی یاری‌پی ده‌شو به‌تین؛ له‌ستن: کورت کراوی وشه‌ی (له‌یستن) له‌یستن و اتا
رقص و سه‌ما کردن و خو بادان به لارو له‌نجموه.

مانا به ټیګرۍ:

له وه‌ختیکدا کیژه قه‌د باریکه‌کان - که به‌ژن و بالایان وه‌ګ داری عهره‌ر شهنګو شلو شوخن -

دهستان به ره قص و سهما کردن کردو بهراسته و به چه پدا خوین باده داو ده لهرانه وه؛ جهرگو
سینه و هه ناوی عاشقان وهك وه بهر بارانی تیران که ون، وابون و بهراسته و چه پدا ده که و تنه
مهیدانه وه. مژولیان وهك قولاپ له جهرگان گیر کهن وابون.

۳ توخ و بالا کو خویا بون ژعه جهم
عهره بان تیپ شکهستن چهپو راست

مانای وشه:

توخ: نیشانه ی سهر کرده ی مغولان بو، که بریه تی بو، له چه پکک موی یالی ئه سپو بنه که ی ده زیر
گیراوه؛ بالا؛ خویا؛ ئاشکرا؛ تیپ: دهسته ی لهشکر؛ شکهستن: شکان؛ عهره ب: له راویزی
شاعیراندا، به شتی رهش رنگ ده لئن. زوریان زولفی رهشی یاریان به عهره ب شیهاندوه. عه جهم له شیعی
شاعیراندا به رمزی سپیه تی دانراوه.

وا دیاره مهلا ده یوی بلّی: یار بدهستی سپی و ناسکی، زولفی له سهر زو لاداو. رهنگه نیازی له توخ
شانه، یان، کهزی بهندی زیری. نیازی له ئالا سهرپوشی رهنگاورهنگ بی.

مانا به تیکرای:

یار بدهسته سپیه کانی، که زولفه ره شه کانی له سهر زو لاداو شانه ی زیری ده بسکان گیراند.
دهسته دهسته ی زولفان به سهریه کدا شکان و چین چین بون.

۴ بهر قه شه رقی دسه ههر وهستان
هیندوین روژ په رستن چهپو راست

مانای وشه:

بهر قه شه رقی: رو بهر ژ هه لات؛ سه ههر: به یانی زو؛ هیندو: خه لکی هیند؛ زور له شاعیرانی کون خالی
رهش و بسک و زلفی یاری خوین به هیندو شیهاندوه، چونکه به لای ئه وانه وه هیندو کافرن و کافریش
بهرهنگی رهش که نوری ئیمانی تیدانیه ناسراوه.

مانا به تیکرای:

له بهر به یاندا ئه و زولفو بسکه ره شانه ی یارم که به لای راست و لای چهپی روخساری دا هاتبون،
ههر دت کوت ئه و بسکانه له و هیندی یانه ن که روژ ده پرستن و به یانیان به ره و روژ ده بن و
کرنوشی بو ده بن. چونکه روخساری یار وهك روژه و لاجانگی وهك سییایی به یانی پیش تاو
هه لاتمه و ئه و بسکانه وهك هیندوی روژ په رست، پیست ره شو کافری بی بهزه مین ده گه ل عاشقان.

۵ قەيسەرى رومى لسەر ھەددى فەرەنگ

توقو زنجير قەبەستىن چەپو راست

ماناى وشە:

قەيسەر: لەقەبى امپراتورى روم. روم سەرزمىنى تورکياى ئىستا؛ سەرھەد: سنور؛ فەرەنگ: فەرانسە
يان ئوروا بەگشتى؛ توق: ئالغەى ئاسنىن؛ قەبەستىن: بەستىيەوھ.

مانا بە تىگرایی:

بىسكو كەزى يارم كە بە زنجيرە چىن بەچىن و ئالغە ئالغە دەورى روخسارى سىپو ناسكىان داوھ؛
بەوھ دەشپەندىرى كە قەيسەرى رومى دەورى ولاتى فەرەنگانى بەزنجيرو ئالغەى لەشكر دەورە
دابى.

۶ ھەردو دەستىن خو ھەمايل شەقەكى

مە ژبو يارى دخوستن چەپو راست

ماناى وشە:

دەستىن: دەستان، دودەست؛ ھەمايل: بەندى شمشيرو بەندى نوشتە كەدەمل دەكرى و بە تەنىشت دا
دېتەخوار؛ شەقەكى: شەويك.

مانا بە تىگرایی:

ئىمە ھەمو، ئاواتو نيازمان ھەر ئەوھبەو كە تەنيا شەويك لە ژيانماندا ھەردوك دەستو
باسكىمان، لە گەردنى يار وەك ھەمايل ھالاباو لەراستو چەپەوھ بەخومانەوھ كوشىبا.

۷ قە «مەلى» سوز پەرى يا حورى سرشت

سەد مەلەك دەست بەدەستىن چەپو راست

ماناى وشە:

قە: ئەوھ؛ قەھ: ەجەبا؛ مەلى: مەلا؛ سوز: دلکیشى و روح سوکی؛ پەرى: جندوکەى جوان؛ حورى:
کیزی بەھەشتى چاورەش؛ سرشت: رسكان.

مانا بە تىگرایی:

ئەوھ (يان، سەيرە) مەلا تو ئاواتى دەستەملان بونى بخوازى. ئەو پەرىە دلکیشەى كە وەك
حورى بەھەشت خولقاوھ. ھەميشە سەد خذمەتكارى كچى پاکی وەك فرىشتەى خودا دەستيان

بەدەستىيەوہ يەتتى لەراستو چەپەوہ پاسەوانى لىدەكەن و چاوى لىخافلى ناكەن تا وەگىر تو
كەوى و دەستە ملانىيى.

گولباران

۱ گهر ژوی حوری سرشتی عیشویه ک نیظهار بت
دی بیت ناری خه لیلوالله و دوژه ساربت

مانای وشه:

گهر: نه گهر؛ ژوی: لهومیوینه؛ حوری سرشت: وه ک حوری رسکاو؛ عیشوه: نازو غمزه؛ نیظهار: دیاری دان؛ دی: بی شک؛ بیت: ده بیت؛ نار: ناگر؛ خه لیل: دوست؛ خه لیلوالله: دوستی خودا. نیاز له خه لیل الله برایم پیغمبره؛ دوژه ه: جهه تنهم؛ سار: سارد؛ بت: بی.

مانای تیگرای:

نه گهر زیانمان جهه تنهم بی، یان وه ک برایم پیغمبر ده ناو ناگر هاویژرایین، بهو مهرجه شه و حوریه جوان چاکه، به نازوه گوشه یه کی چاومان بو دهرخا و لیمان بروانی؛ ناگر به دهردی ناگره که ی برایم ده چی و تنانفت جهه تنه میش بی، بی شک ساردوسر هه لده گهری.

مه لا لهو شیرهدا باسی برایم پیغمبرمان بیرده خاتوه که نه مرود به تاوانی بت شکاندن خستیه ناو ناگره وه خودا فرمانی به ناگردا که ساردو سه لامت بهو تازاری مهده. ده لی: منی دلدار، خووم دله کهم که وتوینه ناو ناگری تهوینیکه وه که هیچ له ناگری نه مرودو بگره له ناگری جهه تنه میش که متر نیه. جا نه گهر خوی کردبا شه نازداری باوانه بهو چاوانه ی به نازیکه وه لیروانیام لیهرونه ناگرو گریه ی دلی منیش، به دهردی ناگره که ی برایم سارد ده بووه، به لکه نه گهر جهه تنه میش له دلدا بوایه تینی داده مرکا.

۲ وهر ژبه ر پهردی یه دی بهریضا به موعجیز بیته دهر
شه مس و که وکعب دی هلین عالم تژی نه نوار بت

مانای وشه:

وهر: وه نه گهر؛ ژبهړ: له پښت، له بن؛ په ردی: پهره دهیرا؛ یه دی بیضا: دهستی سپی؛ مو عجیز: نهوی
که سی تر نه تی؛ شه مس: خور؛ که و که ب: نه ستیره؛ دی ه لین: هه لدین؛ عالم: هه مو دنیا جگه له خوا؛
تزی: پز؛ نه نوار: روښنایي گهل.

مانا به ټیګرایی:

مهلا ده یووی، دهستی حه زره تی موسامان وه بیر بینته وه که موجزات بو وه هر گا ناویه ته باخه لی و
دهری هی ناوه ته وه له سپیایه تیا شو قی داوه ته وه.

گوتمان نه گهر لی روانیام ناگری دلّم داده مرد، خو نه گهریش دهسته سپی و ناسکه که ی که
چه پیکی ده بهر دهسته موجزانه که ی موسا دانیه، له و دیو پهرده وه درینی و پیشانی دنیای بدا، وه ک
هه مو نه ستیره و خور، و ټیګر هه لاتبن و رونا کایي بدا ئاوا هه مو دنیا پرده بی له روناکی و شوق
دانه وه.

۳ وهر ژعه کسی خه مری یان قه وس و قه زه ح دت یاسه مین

دی گولو ره یحان ببارن، ټیګ و ټیګ گولزار بت

مانای وشه:

عه کس: تیشک دانه وه؛ خه مری: پارچه قوماشیکی سوره که ژنان پرچی سر توپلیانی پی گری ددهن؛
خه مری: نهو پرچو کانه یه که به سر توپلدا دین و له ناو مرستی هه نیده هه لده پاچرین؛ قه وسو قه زه ح:
کولکه زیرینه؛ دت: بدات؛ یاسه مین: گولی یاسه مینه که زور سپی و زور بون خوش و زور ناسکه؛ دی:
بی شک؛ ټیګ و ټیګ: سر له بهر، گشت له گشت؛ گولزار: گولجار؛ بت: بیت.

پوخته ی مانا:

نه گهر رو خساری یارم - که وه ک سهر پهری گولی یاسه مینه، سپی و ناسکه و له بون خوشیدا لهو
زیاتره - تیشک بداته دهر و که ی سوری له هه نیه گرید راوی. یان تیشک بداته نهو پرچو کانه ی که
به سر توپلی دا هاتون و له ره شی یان دهر یقیته وه. نهو سا تیشک بداته وهو تیشکه به گریته وه بو سر
گونای یار که وه ک پهری سوره گوله. نهو هنده روښنایي رهنگاوره نگ پهیدا ده بن که کولکه زیرینه ی
لی دروست دهی. کولکه زیرینه ش، نیشانه ی پاش بارانه و بارانه ش هو ی شین بونی گیاو گولو
ریحانه. که و ابو هر که یار روی نیشان بد او خه مری و پرچو کان رونا ک یکتو نه و انیش تیشکی
بگه رینه وه، هه مو دنیا سهر له بهری ده بیته گولجار و له هه مو شوینان گول و ریحانه به باره و خوشی و
که شی داده باری.

۴ شەمە دى جان دەت ژشەوقى يېتە بەر صوبىجى نەفەس
نارت ئاخىر گەر بىمويەك بەھسى زولفا يارىت

ماناى وشە:

شەمە: موم؛ دى؛ بى شەك؛ جان؛ گيان؛ دەت؛ بدات؛ يېتە بەر؛ بچتە بەر؛ صوبىجى؛ سبەينى؛
نەفەس؛ ھەناسە؛ نارت؛ ناگاتە؛ ئاخىر؛ دوايى؛ گەر؛ ئەگەر؛ بەھسى؛ لېدوان؛ زولف؛ كەزى.

پوختەى مانا:

ئەگەر ھەر لە ھەمەلى شەمەيژا، دەس بىكرى بەباسى تاقە مويەك لە زولفى يار شەو خەلاس دەيى،
بەرەبەيان ھەناسە دەدات و روژدەيىتە موم دەتويتەمۇ دەكوژىتەمۇ. بەلام تارىقى جوانىو دريژى
ئەو تەنپامۇ، ھەر دريژەى پى دەرىو بەكەس نابرىتەمۇ. ھەر لەم مانايدە، شاعىرىكى فارس
گوتويە: روژى قيامەت كەدەلېن دريژىە كەى ھەزارسالە، چى دەگەل دلى پىر لە گازندەى ئيمە پى
دەكرى؟! ئەوا سەرى زولفى تو، بەداستانى دلدارى ئيمە كورت بوتمە.
«نالى خوشمان، چەند خوشى فەرمۇە كە دەلى:

ھەر پەرچەم و پيشانىيە فەكرى شەو روژم ھەر گەردن و زولفە ئەمەلى دورو دريژم

۵ سىلسىلا بەھسى ژخونا دل بەران زولفا بەچىن
دى خەتا بت ئاقى مىسك ئەر ئافەيى تاتار بت

ماناى وشە:

سىلسىلە: زنجىرو زنجىرە؛ ژخونا؛ لەخوتى؛ بەران؛ لەسەرئەو؛ بەچىن؛ چىندار؛ خەتا؛ غەلەت؛ ناف؛
ناو، اسم؛ مىسك؛ مىشك؛ ئەر؛ ئەگەر؛ ئافە؛ ئاوكى ئاسكى مىشك؛ خەتا؛ ئاوەبو مەلەندەكانى باكورى
چىن. كە ئىستا برىەتە لە مەنچورى و مغولستان و توركستانى روژھەلانى؛ تاتار؛ ئاوى عەشائىرىكى توركە
كە بە ولاتەكەشيان تاتار يادەلېن؛ مىسك؛ ئەوئىك ئاسك ھەيە، كە لە ھەلانى و ماندوبونى زورەو، خوين
دەئاوكىمۇ دەتريو خوينەكە رەش ھەلەگەرىو وشك دەيىتەمۇ وەك دەئاو كىسەيەك دابى، بەئاوكىمۇ
تەكەتەكى دىو لەدوايى دا، لە غارداندا لى دەكەويت. ئەو خوينە وشك ھەلأتو، عەطرىكى زور بون خوشەو
ئاوى لى تراو؛ مىسك؛ يان، مىشك يان، موشك. جا وا زانراو كە ئاسكى دەشتەكانى چىن و خەتاو
تاتارستان مىسكى ھەرەچاكيان لى بەرھەم دىت.

مەلا لەو بەيتەدا، گالەى كىدو. زور لە وشەكانى، دوجار دەيى مانا بىكرى؛ خەتا؛ ھەم ولانى خەتا، ھەم
غەلەت؛ چىن؛ ھەم ولانى چىن، ھەم چىن چىن بون و بەسەريەكدا شكانى موى كەزى.

پوختەى مانا:

خوينى دلى دلداران، كە لەتاوى كەزىە رەشە پىرچىنە چىن لەسەرچىنەكەى ئەو نازدارە، ھەلقوللاو

رژاوهو بهو تاله زولفانهوه بهنده؛ ئهوهنده لهسايه زولفی تووه بوئی خوشبوه که ههر کهسیک باسی میشکی ناو ناوکی ئاسکی چین و خهتاو تاتار بکاو بلی ئهو خوینی دلهو ئهو میشکی ئاسکه وهك یه کن، غهلهت دهکاو به ههلهدا چوه. بوئی خوینی دلمان بهمهوای زولفت ههزارقات لهبوئی خوینی وشك ههلاتوی ناوکی ئاسکی میشك خوشتره.

٦ طهوقی گهردهن ههلقهیی زونناری زولفا یاری من
دی کلپتا کهلبی عشقی ههلقهیا زوننار بت

مانای وشه:

طهوق: قهلاهدی مل، ههلقه: ئالقه؛ زوننار: کهمه بهندی ئاوریشمی خاچ بهرستان؛ کلپت: کلپل، هاجهر؛ کهلب: سهگ.

لهم بهیتهدا مهلا، داستانی شیخی سهنعان مان بیردهخاتهوه، که بوکچیکی خاچ بهرست، دهستی لعدین ههلهگرت. قورعانی سوتاند. شهراپی خواردوه. زونناری بهست. بویه بهرازهوانی مالی دلبره. مهلا دهگهل ئهوهشدا که وهفاو ئهههگی شیخی سهنعانی بهرانهر بهگرهه ئهوهین بهلاوه پهسند؛ خوئی له ئهوهینداریدا ئهههگدارتر نشان دهداو دهلی من خوم بهسهگی ئاستانهی دلبر دهزانمو ئاواتم ئهوهیه قهلاهدی ملهو قفل و ئاغزونهکی له ئالقهیهکی زونناری بهژنی یار بی. جا چونکه پرچو کهزی یاری من لهناو قهدی هالاوهو احتیاج به کهمه بهندی ئاوریشم نیمه ههر زولفه پرچینهکی جیگهیی زونناری بو پر کردوئهوه من ئالقهیی زولفیم بهنصیب دهی. ئهگهر راستیشت دهوی قفل وکللی قهلاهدی سهگی ئاستانهی عیشقی ههر دهی ئالقهی زولف بی. زور له صوفیان دوعایان کردوه که خودایه، وایکهی وهك سهگ وهفادار بم.

پوختهی ماناکه:

با توقي گهردهنم ئالقهی زونناری زولفی یارم بی. ئاخهر ههر دهی قفل قهلاهدی سهی عیشقی ئالقهی ئهو زونناره بی، که زولقیهتی. «مهمحوی» دهلی؛ دهگهل دهستی مهلا ریک ناکهوی زونناری زولفی یار وهکو شیخ ئیختیاری مهزههیی تهرسا نهکهه چیکهم؟! و

مهولهوی تاوهگهوزیش فهرمویه:

بی تهناوب زولف محبوب نهگهردهن حهیفهن وهقابض گیان تهسلیم کهردهن

٧ عهقدی ئیحمرا می دهیشقیدا کوپیری عیشق بهست
دی چفهم گهر خهرقه رههنی خانهیی خههمار بت

مانای وشه:

عهقد: نیست هینان؛ ئیحمرا: روژانی جهنگهیی ههچ که همجای جلکی خویمان فرهی ددهن و پهشته مانو

فوته ده‌بهر؛ ده‌کهن؛ پیری عیشق؛ ماموستاو رتیمیری عاشقان، (یان، ته‌وی له عیشقیدا پیربوه)؛ به‌ست؛ دابه‌ست؛ دی؛ ئیدی، ئیتر؛ چغم؛ قه‌یدی چیه، چده‌بی؛ خه‌رقه؛ بالاپوشی پزینی ده‌رویشان؛ ره‌هن؛ بارمه؛ خانه؛ مال و دوکان؛ خه‌مرار؛ باده فروش.

مه‌لا ده‌یه‌وی ته‌ریقه‌تی خو‌ی، له ته‌ریقه‌تی وشکه سوفیه روالمت‌بینه‌کان، جیا کاته‌وه. ده‌لی؛ ئه‌وان ده‌چنه‌حه‌ج. نیه‌تی ئیحرام داده‌به‌ستن. بو‌ئه‌وه ده‌وری مالی کابه‌بدن جلکه‌کانیان داده‌کهن و تور‌ی هه‌لده‌من. ئیمه‌ش به‌شوین پیری ته‌ریقه‌تی عیشقدا حه‌جی خو‌مان هه‌یه. کابه‌ی ئیمه‌ مالی‌یار نیه، به‌لکو خودی یاره‌و یاره‌کش له‌هه‌مو جیگا هه‌یه‌و له‌هه‌مو ئاقارانه‌وه دیاره... له حه‌جی خو‌ماندا، ئه‌گه‌ر پیری ته‌ریقه‌تی نیه‌تی ئیحرام داده‌به‌ستی و ئیمه‌ش په‌یره‌وی لی‌ده‌کهن. هه‌موشتیکمان ته‌نانه‌ت دنیا و قیامه‌ت و ئاواتی به‌هه‌شت و ترسی جه‌هنه‌میشمان تور‌ه‌لده‌مین و ته‌نیا و ته‌نیا یارمان له‌بیره‌و یار ده‌په‌رستین و هه‌چی‌تر. جا له‌وه‌ختی وادا که خه‌رقه‌و مه‌رقه، فری‌ده‌ری و تازه‌نامان گه‌ره‌که، چی‌ته‌بی ئه‌گه‌ر ئه‌و خه‌رقه‌یه له‌دوکانی شه‌راب فرو‌شدا، له‌گری‌وی شه‌راب دان‌درا‌بی؟! بگه‌ر له‌وه‌چاتره که به‌مخو‌رای فری‌ی بده‌ین. ناشی‌ی لومه‌ی شیخی‌سه‌نعان یامن، یا‌هه‌ر ئه‌وینداریکی راستی دیکه‌بکری که‌چون جبه‌به‌زوتار ده‌گورینه‌وه. به‌لای ئیمه‌وه یار، له‌هه‌مو شو‌نیکه‌و هه‌موشت نو‌ینه‌ری یاره. حافظ شیرازی که‌یه‌کی‌ک بوه له‌ده‌سته‌ی ئه‌و دل‌دارانه‌ده‌لی؛ له‌مه‌یخانه‌ی زه‌رده‌شتیاندا نوری خودا ده‌بینم.

۸ گه‌زمه‌یه‌ک قه‌وسی شه‌فین عاشق به‌نیفا دل که‌فت
دی ژجان ده‌ستان بشوت خاسما که‌فان نو‌باریت

مانای وشه:

گه‌زمه: سه‌ره‌تیری چه‌قویی؛ قه‌وس؛ که‌وان؛ شه‌فین؛ ده‌شه‌ویدا؛ شه‌فین؛ چه‌ماو؛ نیف؛ ناوه‌راست؛ که‌فت؛ بکه‌وی؛ دی؛ بی‌شک؛ ژجان؛ له‌گیان؛ ده‌ستان بشوت؛ ده‌ستان ده‌شوا؛ خاسما؛ خو‌به‌تایه‌تی، مخصو‌صا؛ که‌فان؛ که‌وان؛ نو‌بار؛ هه‌وه‌لجار؛ نو‌بار؛ کچی‌کی تازه‌مه‌مکی خر‌کردوه.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌وینی راسته‌قانی (عیشقی حه‌قیقی) کاریک به‌سه‌ر ئه‌وینداری‌دنی که‌ئه‌وه هه‌یج هوش و دینی لی‌ده‌ستینی، بگه‌ر هه‌ر خودی خو‌شی له‌بیر نامینی و ده‌بیته‌زیندوکیکی مردو یان مردوکیکی زیندو. ئه‌وانه‌ی به‌ئاگری ئهم ئه‌وینه‌وه نه‌تلاونه‌وه، نازانن خه‌به‌ر چیه... ئه‌گه‌ر سه‌ره‌تیریکی عیشقی له‌برو‌یه‌کی که‌وانی چه‌ماوه‌دا، له‌نیوه‌شه‌ویکا ناوه‌ندی دلی دل‌داریک بی‌کی. ئه‌و دله‌ده‌س به‌جی ده‌ست له‌گیانی خو‌ی ده‌شوا. خو‌نمخو‌ازه‌و به‌تایه‌تی که‌ئه‌و تیره له‌که‌وانی برو‌ی کیژو‌لیکی تازه‌مه‌مک خر‌کردو ده‌رچی و ئه‌وه هه‌وه‌لجاریش‌بی که‌دله‌که‌ی کردو‌ته‌نیشانه. چونکه هه‌وه‌ل نیگای

يېڭ گەيشتنى دلدارو دلېەر ھەرگىز شۈينەوارى كۆيۈر نايىتەو. ئەو ھەوەل تىرى نىگايە، لە ھەمو
 برىنگەرېڭ كارىگەرترەو لاي عاشق پىروۆزترىن شتە. مەولەوى تاوۋەگەوزى دەفەرموى:
 بىزام خەدەنگ مۇھى مەھروان نەنگەن وەساراي قىيامەت لوان
 واتا پىاو برىنى تىرى مۇۋلى مانگ روخسارانى پىۋە نەبى، زور شەرمو شورەيىيە بىروا بو دەشتى
 قىيامەت

۹ ۋەر ۋقەوسەينان بەمىزان بىتەدەر جوتەك خەدەنگ
 دى جگەرت پارەپارە، سىنە تارو مار بت

ماناي وشە:

ۋەر: وەئەگەر: ۋقەوسەينان: لە دو كەوانان: بەمىزان: بەرېڭ وېيىكى: جوتەك: جوتېك: خەدەنگ: تىر:
 جگەر: جەرگ: بت: دەيىت: پارەپارە: لەلتەت: تارو مار: تەرتوتونا.

پوختەى مانا:

گوتمان ئەگەر سەرەتېرېڭ لە كەوانى بىروۋە وەناوۋەندى دل كەوى، دل دەست لەگيان دەشوا
 تېرېڭ لە كەوانەوۋە واتا ئەگەر گوۋشەى تاكە چاويكمان بداتى. ئەدى ئەگەر يار چاومان پى
 ھەلېنىو بە ھەردوك چاۋە مەستەكانى لېمان بىروانى، ئەوسا دوتېر بەرەو ھەناومان دېن ونيشانەش
 ئەيىكن. چونكە ميزان كراون و سېرە بى گىراون. ئەو كاتە جگە لەوۋە دل دەست لەگيان دەشوا،
 ھەم جەرگېش لەلتەت دەبىو ھەم سىنگ و ھەرچى لەبن سەرېۋوشى سنگدايە، دادەفەتىو
 تەرتوتونا دەبى.

۱۰۰ خون ژمىلاكى بدەر با خەنجەرى گەربىتە دەر
 بو شەھىدى عىشق ئىدى دى ۋكو ھىيار بت

ماناي وشە:

خون: خوئىن: مىلاك: جەرگ و ھەناو: دەرې: لېدان: شەھىد: كۆزراوى رىگەى راست، (يان: كۆزراوى
 خۆشەويست): ئىدى: ئىتر: ۋكو: لەكوى: ھىيار: لەسەر ھوش.

پوختەى مانا:

ئەوانەى بەدەردى ئەوين دوچار نەبون و ئاگايان لە خالى من نىە، لۆمەم دەكەن كە بۇچى ھۇشت
 لەسەر خوتنىە؟ بۇۋراۋەدەكەى؟ بۇباسى زوننارو شەراب و مەراب دەكەى؟ كورە ئاخىر كەسىكى
 بەخەنجەرى تازەساۋى گوۋشەى بىروومۇۋلى دلېەرېكىۋا نازدار جەرگ و ھەناۋى كەوتىتە

دهشتمو بویتنه شهیدی ریځای نهوین؛ چون ده تانه وی هوشی دنیای دسهردا بمینی و وهک
نیوهی بی خه بهر پیټان خوشه، بتان دوتینی؟؟!

۱۱ دی ژوان له اعلان شفایی دل بقانون ته لیه کت دا نیشارهت خوش بکن هرچی که سی بیمار بت

مانای وشه:

دی: لازمه، و اباشه؛ ژوان: لهوان؛ لهعل: گموهریکی رهنگ ټاله شاعیران لیوی ټالی گهشی یاریان، بی
شپهانده؛ شفا: له نمخوشی چاک بونهوه؛ قانون: ریوشوین؛ ته لیه: داوا؛ کت: بکات؛ نیشارهت: دوان
بمدهست یا بهچاو؛ خوش: ساغ؛ بکن: بکنهوه؛ بیمار: نمخوش و لهش بهبار.
نابی ټهوه شمان له بیربچی، که «ټه بوعه لی سینا» یان «ابن سینا»، بو حه کیمی زانین له ههمو کس
بمناو بنگر بووه به نمونهی حه کیمی هره گه وړه، ناوی هاتوه. ټه بوعه لی سینا، سی کتیی بمناوی:
«نیشارات»، «قانون»، «شفا» نویوه. مهلا ناوی ټهو کتییانه شی پردوه ههریه که لهونا وانه دوجار ده بی
مانایان لیدریته وه.

پوخته می بههست:

ټیمه که تائیتسا هر باسی تیر وهدل که وټن و جهرگ له ت بون و هه ناو به خه نجره در هاتمان
کرد؛ نابی لامان وابی که دلهر هر وازی له جزیادان و کوشتن و برینه و دلخوشی به دیمه نی زامو
برینه. نمخیز یار هر وه که دردمان بو دهنیری دهرمانیشی له لایه. ټهو بریندارو لهش به باره ی که
باری گرانی دلداری له سهرشانو باری همژاری له سهر لیوانه و هینده دهردی گرانه، که
به کتیه کانی ټه بوعه لی سینا، نیشارات و شفاو قانون چاری نایه. چاریان والای جوته لیوی ټالی
به رهنگی لالین. بزه یه کی ټه و لیوانه، دهرمانی ههمو دهردانه. هر که سی دهرده داره، باله بهر ټهو
لیوانه بپاریته وه تا لهش ساغی به سهر بگریته وه له ههمو کس چاکتر بیته وه.

۱۲ بولبولی مه جروحي عیشقی تاقه تا خاران نهن دی کولاقا ریشی سینه بشکوه بی خار بت

مانای وشه:

مه جروح: زامدار؛ کولاق: چنگور کی بانندهی راو کمر؛ ریش: زام؛ بشکو: خونچه گول (یان، گلوکی
داری بهری)؛ خار: دزک؛ تاقهت: تابشت؛ نهن: نیه.

پوخته می بههست:

دهست له لومهم هه لگرن. بولبولیکی که دلی زامداری تیری ټه وینه، هینده دلناسک بووه، که

تاقەتى تېزچۈنى درۋى سەرکۈنەو لۈمەي ئەغيارى پۈتە نەماو. بەلكو ئەگەر خۇنچە گۈلۈكى بىر كۈشۈ، ۋە سىنكى كەۋى، ۋەك بەچىگۈرۈكى بالدارىكى گۈشت خۇر لىي درابى، دەرۋىشى. واتا، گۈلۈشىۋى كەۋى بىرىندار دەيى. لىيەدا چىرۈكى مەنصورى ھەلا جىمان بىر دەخاتەۋە. كە خەلك بەردو تىريان تى دەگرت. جۈنەيدى بەغدادى كە ھەۋالو ھاۋدەردى بو، خۇنچە گۈلۈكى پىدادا. ھاۋارى كرد. گۈتيان: بۇتير نانالى، چۈن لەگۈل دەنالى. گۈتى گۈلۈك دوست پىتدا بدا، لە ھەزار تىرو شىرى بى خەبەران بەزانتەرە.

۱۳ ھەر دى بازى صىفەت دى صەيدى تەيھو نك ۋەبى فەررو پەرۋازى ھوماي ۋە پەنجەيى شىنقار بت

ماناي وشە:

بازى: بازى راۋى: صىفەت: رەۋشتو ئاكار: دى: بى شىك: صەيد: نچىر: تەيھو: سۈيىسكە: نك: كىن: ۋە: ئىۋە: فەررو: شىكۈۋ گەۋرەيى: پەرۋاز: فرىن: ھوما: پىرۋزە، بالدارى بىختەۋمىرى: شىنقار: شىقار، كە ۋەك باز دەچىۋ لەباز گەۋرەترو بەيىزو گۈرتەرە لەراۋ چابىك ترە.

پوختەي مەبەست:

ھەردىكى كە ئاكارى لەناۋ خەلكا، ۋەك ئاكارى بازەدەناۋ مەلاندائو چاۋى لە بەرەۋزور چۈنەۋ بەرزە فرۋ بەدەمارەۋ رىگەي خۈي باش شارەزايە: ھەزو مەنە دەكا كە تەنانت بو سۈيىسكەيەكى ئاستانەي تۈش بىيەنچىر، ھەر ئەۋەندە لە تۈنزيك بىۋ جارىك چاۋى پىت بىكەۋى. چۈنكە دەزانى نىچىرى بەردەستى تۈ ھەتتا ئەگەر سۈيىسكەيەكىش بى، شىكۈۋ پايە بەرزى پىرۋزەي پىرۋزو ھىزو گۈرۋو چابىكى شىقارى ۋەگىر دەكەۋى.

۱۴ يار دى ھاكىم بىتن قەۋلى رەقىبان گۈھنەكت شاھى مولكى دلبەرى دى فاعىلەك موختار بت

ماناي وشە:

بىتن: بىي: دى: دەيى: قەۋل: گەقت: رەقىب: چاۋ نەزىرو شىقار: گۈھ: گۈيچكە: نەكت: نەكات: فاعىلى موختار: خاۋەن دەسەلانى بىپرسور. ھەرچى بىمەي يىكاۋ كەس نەتوانى چۈن بوچى بىبلى.

پوختەي مانا:

شىكايەتم لەۋانە نىيە كە لاي يار خرايەم دەلۈن. پۈرە گلەيىم لە يارە، كە بوچى رىنگا دەدا لاي ئەۋ خرايى مەن بلىن. ئەۋبارە كە ھەر خۈي ھاكىمە ۋەبى ھاكىمى مولكى دلبەرى كاران بە كەيىفى

خوی بکاو گوی نمداته بولمو شهیتانی کردنی کهس.

۱۵ دل بظولمی ناسوژی غهنچو خمتو خالن ددل
خهیرخواهی دهولهتی میری ژوان گوهدار بت

مانای وشه:

ناسوژی: ناسوتی؛ غهنچ: ناز؛ خمتو خال: خال و میل؛ خهیر خواه: چاکه خواز؛ گوهدار: گوی دیر.

پوختهی مانا:

نه گمر گازندهم ههیمو خوم ناوناه دلسوتاوی ئهوینی، مانای ئهوه نیه زولمو ناههقیه کم لی کرابی.
نمخیر، دلی من که پرّه له نازو خه یالی خمتو خالی دلبر و ئهوانهش هه موی خیر و خوشین؛ ئاگرو
سوتان ناتوانی روبکاته دلمهوه له بهر ئهوان. بهلام خو دیاره نازو جوانی ئهوه که خه یالیان له
دلمايه، پایمداری ئهوه جوانیه دهخوازن و بو خونکاری مولکی عیشق، خیر خوازن، باگوی لهوان
بگری و ئهوه دلهی که هیلانهی نازو خوشهویستی خمتو خالی ئهوه توژیک بلاوییتهوه.

۱۶ تهیری دل بی توعمه یهک (یان، بی تمعه یهک) ناییته دهست شههزاده یان
قوشچی ئی شاهین ددهستی دی نازار بت

مانای وشه:

تهیر: بالدار، مهل؛ توعمه: چینه؛ تمعه: تهماح؛ قوش: باشوکه؛ قوشچی: بازهوان؛ دی: لازمه،
پیویسته؛ دی نازاربت: بی نازاربی.

پوختهی مانا:

شازاده و نجمیزاده کان، له راوکردنی مهلاند، ریو شوپیان وایه که تهماح وه بهر مهلان دهنین و
چیشکه یان ددهنی تا بکهونه داویانهوه و راویان بکهن. بازهوانی شازادان، که بازیان شاهینی له
سهر دهسته، دهی مهلی راوگراو نازار نمداتو به نهژا کاوی بیداته دهست ئاغا کهی خوی.
جا که من و دلم به خوشی خومان بویته نهجیری خمتو خال و ئالووالای تو، پیویسته توش له
ریوشوین که نار نهگری. تهماحیکمان وه بهر بنی. تامی دهمی دلمان به گفتیکی شیرن خوش
بکهی. کاریک بکهی که نازار نه بینین و بدهستی نه زانانهوه نهژا کیین.

۱۷ بهندهیی باخوی بقییت دی مهیلی سیمو زهر نه کهت
داعه تایا پادشاهان بی همدو نهژمار بت

مانای وشه:

به‌نده: کویله: باخوی: خودا، خودان: دی: پیویسته: سیمو زهر: زیوو زیر: عه‌تا: به‌خشش: پادشاه:
خونکار: هه‌د: سنور: ته‌ژمار: ژماره.

پوخته‌ی مانا:

وادیاره مه‌لا له‌وه‌نده داوا‌یه‌شی له‌یار په‌شیمان بو‌ته‌وه. ده‌لی من کویله‌م. کویله‌ش ته‌گهر خودایان
خودانی‌خوی بوی، نابی زیرو زیوو دنیاو خوشی خوی‌لی‌داواکا. چونکه ته‌و ده‌مه بو‌خوشه‌ویستیه
خالسه‌که‌ی شهریک په‌یدا ده‌کا. ته‌گهر کویله‌هیچی داوانه‌کردو هه‌ر بو‌ره‌زای‌خواه‌نی‌کاری
کردو چیت‌ری نه‌گرته‌به‌رچاو، له‌لای خونکاری‌خواه‌نی‌زور به‌زیز ده‌بی‌و به‌خششی له‌سنورو.
هه‌ژمار به‌ده‌ری به‌سه‌ردا ده‌باریتی‌و له‌خه‌م و په‌ژاره‌ی ده‌ردیتی.

۱۸ سار دیت دل ما ب‌صه‌د جه‌ورو جه‌فایان زهرره‌یه‌ک
عیشق طه‌بعه‌ت ناره‌هنگی‌دی ب‌جت د‌واریت

مانای وشه:

سار: سارد: دیت: ده‌بی: ما: مه‌گهر: زهرره: تو‌زقال: طه‌بعه‌ت: مزاجو ته‌بیات: نار: ئاگر: هنگی:
هه‌رچه‌نده: دی‌ب‌جت: خه‌ریک‌بی، به‌رده‌وام بی‌و پیوه‌ب‌چی: د‌وار: چه‌تون و سه‌خت.

پوخته‌ی مانا:

جا ته‌وه گو‌تیشم ئازار ده‌یینم. جا ته‌وه پاراشمه‌وه که‌گوی بو‌شوفارو چاونه‌زیران مه‌گره. به‌لام
ئایا ته‌گهر صد ته‌وه‌نده‌ش ئازارو ده‌ردب‌چی‌ژم، مه‌گهر دل‌م له‌ه‌وین سارد ده‌یته‌وه؟ نه‌خیر
تو‌زقالیکیش چیه، سارد نایته‌وه. چونکه مزاجی ته‌وین ئاگرینه‌و بلیسه‌ی ئاگر هه‌تا ب‌چی‌و
به‌رده‌وام‌بی، به‌رزترو به‌تین‌ترو دامرکانی د‌وارترو سه‌خت‌تر ده‌بی.

۱۹ له‌شکری‌عالمه مه‌گهر یه‌کسه‌ر ته‌هوژمن بن «مه‌لا»
غه‌م به‌مویه‌ک ناکشینی گهر ته‌دل‌به‌ر یاریت

مانای وشه:

مه‌گهر: گریمان، فهرزن: یه‌کسه‌ر: سه‌رله‌به‌ر، به‌گشتی: ته: له‌تو: غه‌م: که‌سه‌ر: ناکشینی: ناکیشی:
ته: تو.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا گله‌یی کردن له‌لومه‌که‌ران و له‌جه‌ورو ئازارکیشان، شتیکی زیاده. تو که دلت داوه به‌و

دلبهره، گریمان تهواوی هوردوی دنیا بیته دوزمنت. تو لهخوښی شهوینداریه کهت قهت بهقهه
توزقالتیکیش خهه ناخوی و کهسهه ههئاگری. پیاو یاری وای ههیی چون گوی به دهر دو ئازار
دهدات؟

«مهخوی» دهفهرموی:

لهسهه رتوم دوزمنه دنیا قهضیه مانیمول جهمعه

که تهه کی تونه کهم تهه کی ههمو دنیا نه کهم چ بکهه

نیکسیری ٚوین

۱ قلبی مه شو بهی زیر ژفیهضاته جهلا گرت
ما روسیه هو صیفر صیفته رهنکی صهفا گرت (یان، رهنکی صهدا گرت)

مانای وشه:

قلب: دل؛ قلب: قلبو بدهل؛ شوبه: وهك؛ فیهی: بهره کمت؛ جهلا: مشتو مال؛ صیفر: مس؛
صهفا: صافی و روشنی؛ صهدا: ژهنگ؛ ما: ئایا؛ ما: مایهوه.

مانا به ٚیکرایی:

دلی ٚیمه‌ی قلبو دهغزدار، که وهکو مسی ژهنگاوی له ژیر باری گوناهان دا رهش هه لگه راو،
ٚیمه‌ی توشی رورهشی کردبو. له ئاورویدانی پر بهره کته‌ی تورا، وهکو زیری مشتو مال کراوی
لی به سمر هات. (یان، ئاخو قمت رویداوه شٚیکی مس ئاسایی رهش هه لگه راو بیته زیری صاف؟
به‌لی دلی من ئه‌و مس ئاسایه‌بو که له بهره کته‌ی تووه کراوه به زیری بی خهوش.

۲ ته شیهه بجه‌دوهل مه دنیف ئاته‌شی عیشقی
دل قلبی حه‌قیقه‌ت بتو نیکسیری هه‌ما گرت

مانای وشه:

ته شیهه: وٚیچون؛ جه‌دوهل: جۆگه‌له‌ی بجوگ؛ نیف: ناوه‌ند؛ ئاته‌ش: ئاگر؛ عیشق: ئه‌وین؛ قلب:
وه‌رگه‌زان؛ حه‌قیقه‌ت: راستینه؛ هه‌ما: به‌هاسانی، هه‌روه‌ها.

مانا به تیځرایي:

ثیمه دهنو ټاگري ټهويندا تواينموهو وهك ټاوی ناو جوگه رهوان بوینو دلمان كهوهك مسی
زهنگاوی و رهش واو، وهرگهزا به تواوهیه کی بی خهوش و ټهوسا بهاسانی ټیکسیری ټاوردانهوهو
بهزهیی ټوی وهرگرتو کرا به زیری صافو دورله قهلی و دهغلی.

۳ ساليك كی یه؟ هاتی ژمه جازی ب حهقیقت

صورت نه شوناسی یو بهمه عنی نه فنهنا گرت

مانای وشه:

ساليك: ریزه، ریوار؛ هاتی: هاتو؛ مه جازی: رواهتی؛ صورت: شکل؛ مه عنا: ناوهروك؛ فنهنا:
لنهواچون، ټیداچون.

مانا به تیځرایي:

ریزهوانی ریگهی خوداناسین کی؟ ټهوانهن كه به ټهوینی دنیا ییموه گیروده بونو له جوانیه کی كه
خوا به دلهرانی داوه، كهوتونه ته سهر ټهوینی ټهو جوانی دهره بونه دلداری خوداو ټهوسا به
تهواوی لهنواو ټهوینی خواپی دا، تواونموهو ههروهك نه بوین، وایان به سهرهاتوه كه پیان ده ټین
«فنهنا فی اللأ» بون. به ټام ټهو كهسانهی كه ههر بهدم ده ټین خواناسین، به ټام نه خودایان
له شكلی جوانان دا دیوهو نه به باطن گه یشتونه تاوانموه له ټهوینی خودایی دا به زیره و حساب
ناکړین.

۴ ته نهنا نه لمن لامیعی حوسناته شه فقه دا
عالمه بخوه و یحوسنو جه مالی دخوه دا گرت

مانای وشه:

لامیع: بریقه دهر؛ حوسن: جوانی؛ شه فقه: روناکی كه نارهی عاسمان؛ شه فقه: بهزهیی؛ عالمه: جگه
لمخوا هموشتیک.

مانا به تیځرایي:

من وتم له بهره كه تی ټو، مسی رهشو زهنگاوی بوم، بومه زیری صاف. گوتم صوفی به راستی
كه سیكه ټولمروی دلهراندا بهدی دهكاو ده بیته عاشقی خوتو له ټودا، ده ټو ټموه. ټهمه ټهوه
ناگه بهنی، كه ههر من ههستم به جوانی ټو كړدیی و بهس. ههرچی ههیهو ټافه ریدهی ټویه وه كو
من، بریقهی جوانی ټوی دیوهو جوانی و دلرفینی ټو، ههمو دنیا ی داگرتوهو ټوی كه بهزه ته به

که سیڅکدا بیت، له ټوینی رواله تموه دهیڅه به سمر ټوینی راستینی خواپهرستی و دهیتا و ټینه وه.

۵ ته یغون ددهستی ته زه یی دهولت و ټیقبال
هرچی ته بری دام دتورا خواهوما گرت

مانای وشه:

ته یغون: وادیاره مه لیکي دهستی بیت که راو ده کری. به نام من له فرهنگاندا، نهم دیتمه. وا بیرده بهم،
ته یهو بی که ته یهو به سویسکه ده لین... زه یی: های لهو، ټای چهند: دهولت: بهخت: اقبال: روداو،
بهخت: دام: داو: تورا: داوی به گوی همر او: هوما: پیروزه. که مه لیکي نه فسانه یمو گوايه سیپر له
هرکس بکا، ده بیته فرمانزه وا.

مانا به ټیکرایي:

سویسکه بکه و ټنه ناو دهستی تو ده یی به بهختو سرکه وتی خوی بنازی. هرچی به داوی تو
بگیری و بکه و ټنه توری تووه، خوی به هوما ده زانی. دهیسا چله وه خوشتره، پیاو گیروده ی داوی
تو یی.

۶ جانی خوه مه کر دانه یی داڅا کوفه دایي
ټاهو صیفته ټهو یی هه سیا راهی خه طاگرت

۷ عه نقا نه شکرا که سه داڅان تو بچین څمر
داڅا کو له نقا توفه دی بادی هه وا گرت

مانای وشه:

جان: گیان: دانه: دهنک: څه دایي: نراوه وه: ټاهو: ټاسک، مامز: هه سیا: ههستی کرد: خه طا: هه له:
خه طا: مه له بنديکه: عه نقا: سیمرغ: شکرا: راو: بچین څمر: هه له بچنه وه، کو کره وه: بادی هه وا:
خورایي و هیج.

مانا به ټیکرایي:

ټیمه به تاسمه و یستمان گیانمان بهو دانمو داوه وه بکه یین که نراوه تموه و بیینه نیچیری توو
به بهختی خومان بنازین. به نام به داخموه گیانمان وه که ټاسکی سل، به یی ټه وه بزانی ټهو دهاو
که وتنه، چهند مایه ی بهختمه و ریو شانازی: هر ههستی به داو کرد ره و یه وه خوی که یانده
مه له بندی خه طاو ریگه ی هه له ی گرت به و ره له قه ی له بهختی خوی دا، ټیمه به هه له چوبوین، که به
خه یالی خومان، ده توانین بیینه نیچیری به ردهستی تو. واتا ټیمه داومان ده نایه وه که ټهو

بمخته‌وه‌ریه‌مان ده‌سکه‌وی. به‌لام زور به‌هه‌له‌ چوبوین. هاتنه‌ ناو توژی‌تو، وه‌ك ئه‌وه‌ وایه، كه ئیمه‌ سیم‌رغ به‌داو بگرین. ده‌یسا داوو به‌هانه‌ كو كه‌روه‌ سیم‌رغ بو‌تو ناگیرئو هه‌ر كه‌س داو بو سیم‌رغ بنیته‌وه‌ هه‌ریا به‌ده‌ستو دهم له‌پوش ده‌بی... خودا ئه‌گه‌ر بو‌خووی ئیراده‌ نه‌كا، به‌نده‌ی له‌خووی نزیك بكاته‌وه‌، هه‌مو قیل و ئاواتی به‌نده‌ بمخوړایی ده‌چی.

٨ هه‌ر كه‌س سه‌حه‌ری طالبی تشته‌ك ب چه‌مه‌ن هات
هن سوسن و هن سونبول و هن زولفی دوتا گرت

مانای وشه:

هه‌ر كه‌س: هه‌مو كه‌س؛ سه‌حه‌ر: به‌ره‌به‌یان؛ طالب: داخواز؛ تشته‌ك: شته‌ك؛ چه‌مه‌ن: می‌رگ، چیمه‌ن؛ سوسن و سونبول: سوپسته‌و سمل دو گولن؛ زولف: كه‌زی؛ دوتا: دولایه‌نه.

مانا به‌ تیک‌زایی:

بمخته‌وه‌ری و به‌ش و به‌هه‌ر، له‌ خواوه‌یه. هه‌مو كه‌س له‌سه‌ره‌تادا، له‌ به‌ره‌به‌یانی هه‌بون و ژياندا، به‌ئاواتی شتیكه‌وه‌ كه‌ تاسه‌ی گیانی بشکینئ رویان كرده‌ می‌رگ و چیمه‌نی دنیاوه‌. هیندیکیان سوپسته‌و هیندیك سملیان چنی و هیندیك ده‌ستیان له‌دولاوه‌ به‌كه‌زی یاره‌وه‌ گیرساوه‌.
«نالی» شاعیری گه‌وره‌مان لهم باره‌وه‌ ده‌لی:

سه‌هه‌مو نه‌صیب ئه‌صلی‌یه، باسی گياووگل‌نیه توتنه‌ خه‌رجی سوتنه‌ مودنه‌ ماچی لمب ده‌كا

٩ ده‌ستی مه‌ سه‌حه‌ر گرتو برین سه‌یری هه‌ییی
فی‌ال‌حال ره‌قیبی ژحه‌سه‌ده‌ له‌رزه‌وووتا گرت

مانای وشه:

سه‌یر: گه‌ران و ته‌ماش؛ هه‌ییپ: خو‌شه‌ویست؛ فی‌ال‌حال: ده‌سته‌و له‌جی؛ ره‌قیب: چاونه‌زیر؛ هه‌سه‌ده‌: ئیره‌یی؛ له‌رزه‌وووتا: نوبه‌تی.

مانا به‌ تیک‌زایی:

یاری خو‌شه‌ویست، له‌و به‌ره‌به‌یاندا به‌زه‌ی به‌منا هاته‌وه‌، لاواندمیه‌وه‌، ده‌ستی گرت‌بو بردمیه‌ گه‌ران و ته‌ماشای گولان. دوژمنی چاونه‌زیر هه‌ر كه‌ ئه‌مه‌ی دیت، له‌ داخان و له‌ به‌غیلی و ئیره‌یی نوبه‌تی هاتی و ده‌له‌رزئی. لیزه‌دا مه‌لا، چیرۆکی ئاده‌مو حه‌وامان ده‌خاته‌وه‌ بیر كه‌ خودا به‌هه‌شتی پیدان و شه‌یتان فریوی‌دان و توشی نه‌گه‌ته‌ی ژیا‌نی سه‌ردنیا‌ی كردن. كه‌ ئه‌م مه‌به‌سته‌، له‌ شیعه‌ر‌كانی دوا‌یی‌دا پتر روشن ده‌ییته‌وه‌.

۱۰ لهو كه بكي خه رمان كو دكوزى لقه بو هات
شاهيتنى قه ضاينى بته غافول ژخوه راگرت

مانای وشه:

كه بك: كهو؛ خه رمان: به لهنجه ولار؛ كوز: حه شاركه؛ قه بو: قاسپه؛ قه ضا: حوكمى خودا؛ ته غافول:
خوكيل كردن.

مانا به تيكرائى:

ئو كه وه كه لمخوشى نزيك بونه وهى له خوشه ويست، كهوتبوه لهنجه ولار كردن و ده حه شاركه دا،
دهى قاسپانلو ته واو خوى له بير كردبو. پهنجهى قه ضا - وهك شاهين كه ده كهو رو ده بى - روئى
بوئوه و گرتى و بردى.

۱۱ زينهار كه سى ده ست ببت ئه رقه مى سه روئى
بى عيشو هئى له علان نه بته سليم ژها گرت

مانای وشه:

زينهار: ده غيله؛ ئه رقه مى: ماري جنجير؛ سه رو: دارى سهول؛ عيشوه: ئيشاره تى به نازه وه؛ ته سليم: خو
بده ستموه دان؛ ژها: هه زديها.

مانا به تيكرائى:

ده غيله هوشتان له خوتان بى. هه ركه سيك به هه ربايه يهك بگات، ناشى له خوى بايى بيتو جگه
له خوته سليم كردن به يارو چاوه نوژى كردنى فه رمان له ليوه له غله كانى، هيچ كاريك ته نجام
بدات. ئو كه سهى ده ستى ده گاته زلفى يار كه وهك ماري جنجير لهو به زن و بالاي وهك سهولئى
هالاوه - ئه گه ره بى ئاگادارى و ئيشاره تى ليوى يار بى، وهك ئه وه وايه كه خوى گيرو ده ي
هه زديها كردبى. لي ره دا شاعير ياديك له ماره كه ي به هه شت ده كا، كه شه يتان كرديه جاشى
خوى و با به ده مى پى فريودا.

۱۲ سه برى به رى شيرينه وه ئوستادى خه به ردا
لهو دل مه به ته حلى يو غه مان خور ره مو شاگرت

مانای وشه:

سه بر: پشو له سه ر خوئى؛ لهو: بوئيه؛ ته حلى: تالى؛ خور ره مو: خوش؛ شا: شاد.

مانا به تیکرایی:

ئیمه‌ی که ده‌ستمان گه‌یشنبوه زولفی یارو له باخچمدا ده‌ستی گرتبۆین و سه‌یرانی پی ده‌کردین و
قدری ئهو نیممه‌تەمان نه‌زانی و له‌خۆمان بایی‌بۆین و ملمان له ناهه‌رمانی ناو بی ئه‌وه گوی بده‌ینه
ریو شویتیک که یار بوی دیاری کردبۆین، بزوتینه‌وه. له‌جیاتی زولف - که وه‌ک مار له به‌ژنی یار
هالابو - بینه به‌رده‌ستمان، بۆینه گیرۆده‌ی هه‌ژدیه‌ای دهر‌دو به‌لایان. به‌لام به‌فه‌رموده‌ی مامۆستا
سه‌برو، پشو له‌سه‌ر خوئی با تالیش‌بی، به‌ری شیرین ئهدات. وابویه ئیمه‌ش دلی خۆمان به‌تالی و
خه‌مانه‌وه خوش کردوه چاوه‌نۆری ئهو به‌ره شیرینه‌ین که داری سه‌بر بیدات.

۱۳ هه‌ر نه‌شته‌رو شوکێن کو هه‌بیبی مه‌ دلدا
من یه‌ک بیه‌کو تیک له‌مردی خوه شیفه‌ گرت

مانای وشه:

نه‌شته‌ر: تیخی برین درین؛ شوک: درک و چل؛ تیک: هه‌موی به‌ تیکرایی.

مانا به تیکرایی:

به هومیدی ئهو ده‌مه‌ی که داری پشو له‌سه‌رخوئی، به‌ری شیرینم بۆ بدات؛ وامن هه‌ر نه‌شته‌رو
درکێک که له‌لاین یاری خوشه‌ویسته‌وه چه‌قاهه‌ته دله‌وه، به‌ مایه‌ی خوش بونه‌وه چاک بونی
دوا‌روژی ده‌زانم.

۱۴ عاشق ژغمی سایه‌ی وی جامی طه‌له‌ب کر
پر عه‌قلی ددیرت مه‌ ژقسمی هوکه‌ما گرت

مانای وشه:

عاشق: ئه‌ویندار؛ سایه: په‌نا، په‌سیو؛ وی جامی: ئهو پیاله‌یه‌ی؛ پر: زۆر؛ ددیرت: وه‌دی دینی؛ هوکه‌ما:
هه‌زانا.

مانای تیکرایی:

ئهو عاشقه، په‌نای له‌و پیاله‌ی غه‌م هینه داوا کردو هانای پی‌برد. لیت رون بی زۆر عاقل و زانایه
ئیمه ئهو دهرسه‌مان له‌ شاره‌زایان و هه‌زانا و هه‌رگرتوه. غه‌م خواردن له‌ریگه‌ی عیشقه‌دا، دل
پرده‌کا له‌ عه‌قل و زانایی.

۱۵ صهف صهف نه تني گزمه دبارن ژكهفانان
دل كاكولو زولفان دكه مهندي بته با گرت

ماناي وشه:

تني: بهتنييا؛ گزمه: تير؛ كهفان: كهواني تير هاويشتن؛ تهبا: پيكموه.

پوخته ي مانا:

ئمو خمه ي كه ئيمه بدل ويستومانو خو مان داو ته ژير پهنايموه، لهجه ند لاه دهوري داوين.
تيري مژول له لاي كهواني برويانموه بو مان داده بارن. جا نهك هر ئموهنده، بگره كاكول و
كه زيش به جوته دل ميان له ناو كه مهندا شتهك داوه.

۱۶ ديوانه هيري تيته دقي سسلو بهندي

كو موسته حقه خوسره وي خوبان بجهزا گرت

ماناي وشه:

ديوانه: شيته؛ هيري: پيگومان، چاري ناچار؛ تيته: ديته؛ دقي: دنيو ئمو؛ سسله: زنجير، سسله؛ بهند:
بهستن؛ موسته حقه: رهوايه تي؛ خوسره و: پاتشا؛ خوب: جوان چاك؛ جهزا: سزا، جزيا.

مانا به تيكرايي:

ئمو كه سه ي شيته هستي ئموينه، بي گومان ده ي له شي گيان و دلي بخريته ناو ئمو زنجيره ي
زولفانموه و شتهك دري. سهرداري جوان چاكان، سزاي ئهوانه ي له ئهويني ئه ودا شيته بون، له
زنجير شتهك دكاني دا ناوه.

۱۷ پهيوهسته دوفيرس ژمرا دابه رزين دل

زولفان بهچه پو راست لئو غلمه جهما گرت

ماناي وشه:

پهيوهسته: پيكموه نوساو؛ پهيوهسته: هميشه؛ فيرس: ئازا له شمر و كوشتاردا؛ دابه رزين: ههلكوتانه
سهر، راسان؛ ئو غلمه: تيكهل بهيكه بوني شمر كه ران؛ جهم: تهنيشت، كن؛ جهما: كو، توپهل.

مانا به تيكرايي:

دو بروي پهيوهسته پيكموه نوساو، ياخو به ي وچان دو بروكاني - كه له دلدار كوشتن زور ئازاو
بهكارن - هه ليان كرده مني ديوانه ي دلداري، كه بمگرن و به سزاي خو م بگه يهنن و له ناو زنجيري

کهزی و بسکاندا، بمهستهوه. کهزیه کانیش له راسته و چه په وه هاتنه نزيك بسكانه وه له گرتی
 مندا یاریده یان ددهان و لهو ناوهدا په له قازمو خوراپسکانی من و هیرشی ئه وان مهیدانی جهنگی
 مهغلوبه ی پیک هینابو.

۱۸ قهوسی دو هیلالان کو لسه بورجی نهسه د بت بوشوهره دعامی عمهل نهگوشه نوما گرت

مانای وشه:

قهوس: کهوان؛ هیلال: مانگی په کسه وه؛ نهسه د: شیر؛ بورجی نهسه د: چه ند تهستیره به کن، که له
 دوره وه وه شکلی شیر دیارن و پینجهمین قوناغی مانگانه ی خوره؛ شوهره: ناو کردو؛ عامی: مهرمی
 رهمه کی؛ عمهل: کار؛ نهگوشه: قامک؛ نهگوشه نوما: به ئیشاره ی قامک نیشان دان.

مانا به ټیکرایي:

ئهم بگروه و برده و هیرش و راسانی برویان و په لاماردانی زولغان، بو شهته کدانی دلی منی دلدار له
 زنجیردا - که وه مهیدانی جهنگی مهغلوبه و ابو - کاریکی ئه وه نده سهرسورین و سهیربو که
 مهرمی رهمه کیشی هینابو سهیرانی. به لام عجایه که له گرتی مندا نه بو؛ له وه دابو که دهیان
 دیت کهوانه ی دومانگی په کسه وه پیکه وه له بورجی نهسه ددا خوین نیشانداوه. چونکه بورجی
 نهسه د منزلگای روزه نه مانگ. دو مانگی په کسه وه ش هیرگیز به به که وه له ئاسو نه یینراون. ئهم
 روداوه همو مهرمی سهرسام کردبو، به قامک ئیشاره تیان بو ده کرد. مه بهستی شاعیر له بورجی
 نهسه د، ناو چاوانه. «اسد» به حیسابی نه به د شیسو پینجه. «جین» که به عاره بی به توپل
 ده لپن بهو حیسابه شیسو پینجه. ههروه ها «هنی»: هنی که به کوردی به توپل ده لپن، شیسو
 پینجه. که و ابو پوخته ی ماناکه ئه مه به: دو بروی کهوانی که وه ک مانگی په کسه وه له سهر توپلی
 یاری نازنین دیاری ددها، خه لک همو حیکایه تی له تبونی مانگیان وه بیر هاته وه که به
 موعجیزه ی پیغه مبه ر له ئیشاره تی قامکیه وه، له تبو. بویه ئهم دیداره، ناو بانگی به ناو خه لکا بلاو
 بوته وه.

۱۹ شیعراته «مهلا» سیحری شه که رریزه به موعجیز زانم زله بی له عل ته ته ف لهفظو ئه دا گرت

مانای وشه:

سیحر: جادو؛ شه که رریزه: شه که ره لریزه؛ موعجیز: موجزات؛ زانم: دزمانم؛ لهفظ: ئهو قسه ی لهدم
 دمرده چی؛ ئه دا: دمریرینی وشه.

مانا به تیځرایۍ:

ئهی مه‌لا، شیعرۍ تۆ موجزات ده‌کاو سیحریکه شه‌کری لی ده‌بارۍ. ده‌زانم شیعرۍ وا، له‌ وزه‌ی خوتۍ ته‌نهادا نیه. له‌ خوښۍ و یادۍ لیوی ئالی وه‌ک لال ټهو قسانه‌ت بو هاتوه. دیاره ئیشاره‌تیکیښۍ بو ټهو ټایه‌ته تیډایه که فهرمویه: واده‌یی دمربرینی‌وته کاری سیحراوی ده‌کا.

شاعیرۍ خوا لی خوښبو «سالم» ده‌لی:

همه‌مو ټه‌شعاری دوشینم به‌یادی لیوی نوشین بو

ده‌چه‌سپا لیو به‌سه‌ر یه‌کدا حیکایه‌ت به‌س که شیرین بو

«یار ئاگا‌داره»

۱ مه‌حبوب ددل‌دا مه‌به ئه‌فراز چ‌حاجه‌ت؟
عه‌نقا ب‌خو‌ه ییتن فرو په‌رواز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

مه‌حبوب: خوشه‌ویست؛ ئه‌فراز: هه‌وراز؛ ئه‌فراز: هاواراز؛ حاجه‌ت: نیاز؛ عه‌نقا: سیم‌رغ؛ په‌رواز: هه‌لفرین؛ په‌رواز: بال لێك كرده‌وه.

مانا به‌تیک‌رای:

یاری خوشه‌ویست، له‌ناو دل‌دا جی‌گیر بوه. پیتی ناوی بۆی بر‌وانمه‌به‌رزایی عاسمان، (یان، به‌هه‌ورازو ری‌گه‌ی د‌ژواردا بۆی ب‌گه‌زیم). سیم‌رغێك كه‌ ئاواتی من بو‌ی بی‌بینم، خو‌ی ها‌توته‌لام. ئیتر کارم به‌وه‌ نیه‌ هه‌له‌وه‌دای دیتی‌یمو بال ب‌گرم.

۲ نه‌ی دوره‌ حیبی مه‌ جفه‌ریادو فغان کین
وی گوه‌ ل‌ضمه‌میرا دله‌ ئاواز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

فه‌ریاد: هاوار؛ فغان: هه‌راو داد؛ کین: ب‌که‌ین؛ گوه‌: گوی؛ ضمه‌میر: دل، وه‌شارتوی ده‌رون؛ ئاواز: بانگ.

مانای تیک‌رای:

یاری مه‌له‌ ئیمه‌وه‌ دور نیه‌. ئیتر هه‌راو دادو هاواری بۆ لی ب‌که‌ین. ئه‌وه‌ و‌ه‌شارتوی ناو ده‌رونمانی

گوی لیّیه. بوچی به قهو بانگی کهین.

۳ گو سوخته مورادا خوه ژمن طه لبه که ئیرو
من گو ژ که ریم طه لبه و داخواز چ حاجهت؟

مانای وشه:

گو: گوتی؛ سوخته: تازه فقهیله؛ موراد: نیازی دل؛ طه لبه: داوا، طه لب: ئیرو؛ ئه مرۆ: که ریم: دلاوا،
به خشنده: داخواز: مه به ستو نیاز.

مانا به تیگرایی:

گوتی: ئهی تازه شاگرد، چیت، گهره که داوا ی بکه، تابوت پیکنیم:
گوتم: له دلاوایان داوا کردنی شت پیویستنیه. به خشنده بهی داوا لیکردن نیازی هه ژاران پیک
دینن. نزیك بهم شیعره، «مهولهوی» چهند شیرینی فهرموه:

یاخه لیل ده خیل کی عادهت که ردهن توشه وه ده رمال که ریمان به ردهن
مه لا دهیه وی بلی: خوابه هه رچهند فهرموته لیم بیارتیه وه و چیتان ده وی بخوازن؛ به لام تو که
له وه شار توی دلمان ئاگاداری پیویست ناکا ئیمه بلین. تو خو ژاناش و به خشنده شی.

۴ من ناله ره فیقن غه مو ته خلینه مو صاحب
فه ریاد ئه نیسی منه ده مساز چ حاجهت؟

مانای وشه:

ته حلی: تالی؛ مو صاحب: هاوژی؛ ئه نیسی: خه رهوین؛ ده مساز: هاو ده م.

مانا به تیگرایی:

ره نگه هیندیک لومم بکه ن، که بوچی به ته نیا ده ژیم و گوشه گیرم و هه وال و هاوژیم نین... ئهی
نازانن من ناله هاوالمه و په ژارم و تالی هاوژیمه و هاوار هاو ده نگیمه. ئیتر کارم به پیاوی هاو ده م
چیه؟

۵ دلدان و نهوازش چنه دوشنام به سن من
پر ده ردو جه فا حورمهت و ئیعزاز چ حاجهت؟

مانای وشه:

نهوازش: لاواندنه وه؛ چنه: چین؛ دوشنام: جوین؛ پر: زور؛ جه فا: بازار؛ ئیعزاز: به گه وره گرتن.

مانا به تیځرایي:

من هیچ چاوم لهوښه، کهس بې لاوینټه‌وهو دلم بداته‌وه. چونکه خوږ به که‌تر له‌وه ده‌زانم که کهس بې لاوینټه‌وه.. به جنيو پی‌دانش به‌سهر کریمه‌وه هر زوره. که‌سینکی که وه‌ک‌من، له د‌ردو بازار دارمال‌بی، کوا کاری به حورم‌ت‌گرتن و ق‌قدر لینان ده‌میني. هه‌مو ته‌مه‌نم به هه‌ژاری و خاکه‌ساری رابراوه هه‌رگیز وه‌به‌رچاوان نه‌هاتوم. وه‌هاش فی‌ری ئه‌م ژيانه به‌ژانه بوم که هه‌رگیز ثاره‌زو ناکه‌م به‌ژيانینکی تری بگورمه‌وه.

۶ صو‌حب‌ت به‌مه‌ی و چه‌نگ حییبي مه ب‌فیتن

فه‌ریادو فغانی مه نه‌به‌س ساز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

صو‌حب‌ت: هه‌واله‌تی، هاوده‌می؛ ب‌فیتن: بیه‌وی؛ مه‌نه‌به‌س: نیمه‌ی به‌سه؛ سازو چه‌نگ: دو ئامرازی موسیقان.

مانا به تیځرایي:

شه‌گه‌ر یار له کوږی به‌زم‌دا - که مه‌ی و موزیک‌ی بو ئاماده‌یه - ریگه‌ی من بدات بچمه‌لای؛ گریان و هاواری من، جیگه‌ی سازو چه‌نگ‌ی بو پرده‌کاته‌وه‌و له‌به‌ر سو‌زی ده‌رونی من، ده‌نگ‌ی موزیک ده‌ر ناچي.

۷ رازین مه چ‌حاجه‌ت وه‌کو غه‌مماز بزانن

نه‌شکین مه به‌سن دیده‌ی غه‌مماز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

راز: نه‌یني دل؛ غه‌مماز: چاوداگر. نه‌وانه‌ی بو ئاشکرا کردنی سو‌زی خه‌ک چاو له‌یه‌ک‌تر داده‌گرن؛ نه‌شک: فرمیسک؛ دیده: چاو.

مانا به تیځرایي:

نه‌وانه‌ی له ئازاوه ده‌گه‌رتن و ده‌بان‌ه‌وی به‌چاوداگر‌تن رازی من ده‌خه‌ک بگه‌به‌نن؛ با هیچ خویان ماندو نه‌ک‌ن. فرمیسکی چاوی من شایه‌تیم لی ده‌دن، که من نه‌ویندارم. هیچ احتیاج به اشاره‌ی چاوی چاوداگران نیه.

۸ هر له‌ظه چ‌حاجه‌ت کو بن‌ازان ب‌گو‌زی من

جانا ژخوه قوریانی ته‌مه ناز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

له‌حظه: چاوتروکانیک؛ له‌حظ: تماشا؛ جانا: گیانه؛ ژخوه: خو به‌خو، له‌خومهوه؛ ته: تو.

مانا به تیکرایي:

چیویسته هه‌مو ساتو کاتان به‌روانیی پزله‌نازموه من بکوژی؟ گیانه ئه‌موه ئاشکرایه که‌من بومه‌ته قوربانی تو به‌بی ناز کردنیش. ئیتر نازی بوچییه؟ واتا: مردو مردوه، تازه کاری به‌چه‌ک نیه که بکوژریت.

٩ تاجه‌ند به‌هیجرا خو تومن ته‌جره‌به ئینی
زیری ژخوه خالیص محه‌کو گاز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

هیجر: دوری؛ ئینی: دینی؛ خالیص: بی‌خه‌وش؛ محه‌ک: به‌ردی ئه‌زمونی زیر.

پوخته‌ی مانا:

تا‌که‌ی و تاجه‌ند تو من به‌دور‌خسته‌هوه له‌دیداری خوت، ده ئه‌زموی؟ تابزانی له‌دلداریدا چه‌ند به ئه‌مه‌گه‌و چه‌ند له‌به‌ر دهردی دوری خورا‌گرم. که لیش‌ت رونه‌من وه‌ک زیری بی‌خه‌وش - له‌دلداریدا - بی‌عه‌ییم. زیری صاف احتیاجی به‌له‌مه‌کدانو به‌گاز لی هه‌لکراندن نیه.

١٠ حاجه‌ت نیه جانا یه‌دی به‌یضا به‌دهر ئانین
ئینکار ددین‌دا نه‌بت ئیعه‌جاز چ‌حاجه‌ت؟

مانای وشه:

یه‌د: ده‌ست؛ به‌یضاء: سه‌ی؛ به‌دهر ئانین: دهره‌ئیان؛ ئیعه‌جاز: موجزات.

پوخته‌ی مانا:

گیانه‌که‌م پیویست نیه توش وه‌ک موسا به‌موعجیزه، ده‌ستی به‌سپیه‌تی له‌گیرفانی دهره‌ئیان، تا فیرعه‌ونی بی له‌ئینکار کردن بگيرته‌هوه؛ موعجیزه بو‌من بکه‌ی ده‌ستی سپیت دهرخه‌ی. چونکه من بزوی ته‌واوم هیناوه‌و هیچ گومانم له‌دلدا نه‌ماوه‌و هیچ کارم به‌موجزه نواندن نیه تا بیمه‌خواهن باوه‌ر.

۱۱ نەسرارى ئەزەل دى دئەبەد يېتە زھورى ئەنجامى سەرئەنجام ژاغاز چىچاھت؟

ماناى وشە:

ئەسرار: نەيتى بەكان؛ ئەزەل: ھەرە پېشو؛ ئەبەد: ھەرە پاشىن؛ زھور: ديارى دان، ئاشكرا بون؛
ئەنجام: يېك ھېتان؛ سەرئەنجام: تاخى كار؛ ژاغاز: دەس پېكرن، سەرەتا؛ دى: ھەتە دەيى.

مانا بەتېكرائى:

نەيتى بەكانى ھەمەل كە خوا بىر يارى داون؛ بى گومان لە دوا روژدا، ھەر دېتە دى. پياو ناشى ھەر لە
سەرەتاوہ لاي واپى دەيى بەسەرھاتى خوى لە دواروژدا يان لە پاش مەرگ بزانيت. نيازى شاعير
ئەوہيە كە خودا بو بەندەو ژيانى دنياو قيامەتى بىر يارى خوى داوہ. ماندوبونى بەندە بو زانىنى
چارەنوسى خوى بەر لە ھاتنى بى سودو بەھرەيە.

۱۲ گەر لولولوى مەئثور ژنەظمى تە دخوازى وہر شيعرى «مەلى» بىن تە بەشيراژ چىچاھت

ماناى وشە:

لولوہ: مروارى؛ مەئثور: پەرژو بلاو، نەسمراو؛ مەئثور: پەخشان، بەرائبەر بەشيعر؛ نەظم: ھوندنەوہ؛
نەظم: شيعر؛ مەلى: مەلا؛ شيراژ: شارىكە لە ئيران زىدى سەدىو حافظو گەلىك لە شاعيرانى ترە.

پوختەي مانا:

ئەگەر تۆ دەتەوى مروارى ھېشتا نەسمراوت لە ھوندراوہدا دەس كەوى؛ وەرە برۆانە شيعرى
مەلا. ئيتىر كارت بەسەر شيراژو بوياژانيموہ چيە؟

قصيدهی هه ژده ههم

«هونەر مه رجه»

١ کەس ب دادا مه نه پرست گلهو داد چکەت؟
ته نه بت داد ره سهك بيهوده فهریاد چکەت؟

مانای وشه:

گله: شکایت؛ داد: هاوار؛ داد: عداالت.

پوختهی مانا:

ئه گهر هیچ كهسيك به دادمان نه گاو ليمان نه پرستمهوه، شكایت و هاوار چی ده كا؟ تو ئه گهر فریا ره سيكت نه بی، هاواری بی فایده چیت بو ده كا؟

٢ به شیرینی نه گهت ده ست ئه گهر روستهم بت

دی به بازوو ملان شو بههتی فهرهاد چکەت؟

مانای وشه:

شیرین: شیرینی بهرانبهري تال؛ شیرین: ناوی دل بهري فهرهاد؛ نه گهت: نه گات؛ روستهم: پالنهوانی
چيروکی ئیرانی؛ بازو: باسك؛ مل: شان؛ شو بههت: وه کو؛ فهرهاد: دلداره بهر دبه كهی شیرین؛
شیرین: کیزه ئه رمه نيهك بو بيوه زنی خوسرهوی پهرویزی، پاشای ئیران؛ فهرهاد: کوردیکی که لهوژی
بهردتاشی ملهوزبو، دلی چوبوه سهر شیرین.

پوختهی مانا:

ئه گهر خوا بریار بدا کار پيک بيت، به باری نه رمی و به بی تالی چيژتیش به ئاوات ده گيه نی.

به‌لام ته‌گهر بریاری خوای له‌سهر نه‌بی، کار به زوره‌ملی پیک‌نایه. نه‌ک ههر فهرهاد به زوری شان و باهوو باسکی به‌هیزی؛ بگره ته‌گهر روسته‌میش بوایه - که لهو پال‌هوانتر بوه - هیشتان ده‌ستی نه‌ده‌گه‌بشته یاره شیرینه‌کمی که شیرین بوه.

۳ فاعيله‌ك لازمه دا فيعلو ته‌هر په‌یدا بت
گه‌رتو هه‌ددا‌د نه‌بت كوره‌یی هه‌ددا‌د چكه‌ت؟

مانای وشه:

فاعیل: کر‌گار؛ لازم: پیوست؛ فیعل: کر؛ ته‌هر: شوینه‌وار؛ په‌یدا: ئاشکرا؛ هه‌ددا‌د: ئاسنگهر؛ تو: هیچ.

پوخته‌ی مانا:

شاعیر ده‌یه‌وی تیمان بگه‌یه‌نی که ته‌گهر ده‌لی تا خوا نه‌یدا، زوری بازو به‌کار نایه. مانای وانیه تو هیچ نه‌کمی خوا ده‌یدات... نه‌خیر ته‌شی تو زور ته‌قه‌لا بده‌ی و هه‌مو هیزی خوت بو به‌دی هینانی ئاوات بخه‌یه کار. ته‌وسا چاوه‌نوری به‌زه‌ی خوا بی که به ئاوات بگه‌یه‌نی. ده‌لی: ده‌بی کار‌که‌ریک هه‌بی تا کارو کرده‌وه‌کمی بیته به‌ر چاو. ته‌گهر هیچ ئاسنگهریک نه‌بیته که ئاسن بوکتی و بی‌کاته ئامراز، ته‌نیا کوره‌ی ئاسنگهر چی پی ده‌کری؟ ده‌بی یه‌کیک نیلی‌یداو ئاسنی تی‌دا سور‌کاته‌وه.

۴ مومکینه‌ك دی هه‌بتن دا‌کو طه‌له‌ب حاصل بت
سه‌یدو نیچیر کو نه‌بت توله‌یی سه‌یاد چكه‌ت؟

مانای وشه:

مومکین: شیای و هدی هاتن، ره‌وا؛ دی: ده‌بی؛ هه‌بتن: هه‌بیته؛ دا: تا؛ طه‌له‌ب: نیاز؛ حاصل: په‌یدا؛ سه‌ید: نیچیر؛ نیچیر: راو؛ توله: سه‌گی چکوله‌ی راوی؛ سه‌یاد: نیچیروان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌م قه‌سیده‌یه، ریوشوینیک بو بیرو بر‌وای مرو، به‌ران‌به‌ر به‌کارو بارو نه‌وی بون و به‌رزبونی له‌دنیاو قیامه‌تا، داده‌نی و پیمان ده‌لی:

پیاو ده‌بی خوابناسی و هاواری به‌ریته به‌ری و به‌ته‌مای ته‌ویی. ته‌گهر خوا فریاره‌س نه‌بی. هیچ کاریک ناچته سه‌ر. خوا که یقی لی‌بی، به‌بی زه‌مه‌تی زوریش به ئاوات ده‌گه‌یه‌نی. نابی ته‌وی ده‌تداتی، ههر له زوری بازوی خوتی بزانی. ناشی لات وابی تا کارنه‌کمی ده‌ت داتی. خوا

فەرموئە: (ھەرچى پياو بۆي نەكوئى، پىي ناگا). ئەمجار دەبى بۆ كارىك ھەم كوئىش بىكەي و ھەم پەنا بەخوا بەرى كە بوئ پىك بىئىت كە لەوانەبى پىك بىت. نەك شتى محال داواكەي و شۇنى كەوي. ئەگەر راوكەر نەبى و نىچىر نەبى، تۆلە قەندى دەبى بەتەماي گرئىنى چى بىت؟

۵ ھەر گلو سەنگ دىتن زىز ب تەدبىرى ھەكىم
قابىلىيەت كۆنەبت ھىكمەتى ئوستاد چكەت؟

ماناى وشە:

ھەكىم: زۆر زانا ھىكمەت زان؛ قابىلىيەت: شىاوى؛ ئوستاد: مامۇستا.

پوختەي مانا:

دەبى بۆ پىك ھاتى ئاوات، خوا پىشتىوان بى. خوشت زۆر ماندوگەي، ئارەزوى وات ھەبى كە محال نەبى؛ دەبى خوشت ئەوئەندە لىھاتو بى كە شىاوى پىك ھاتى ئەو ئاواتە بى. ئەوا وەك بىستومانە، زاناى وا ھەن لە گل و بەرد، زىز دەر دەخەن. بەلام ئەگەر گلەكەيان بەردەكە لەوتەرزە نەبى كە زىريان لى پەيدا دەبى، زاناى مامۇستاي زانا، بە ھىچى دەچى. دەبى شىاوى فېربونىش بىت.

۶ كان ب گەوھەر چىكەت گەوھەر ئەگەر پاك نەبت
تو بەصىرەت تەنەبت سىرەتى ئەجداد چكەت؟

ماناى وشە:

كان: كانگا؛ گەوھەر: گەواھىرات؛ گەوھەر: جەوھەر و ھونەر؛ تو: ھىچ؛ بەصىرەت: بىناى؛ سىرەت: رەوشت؛ سىرەت: ژىنامە؛ ئەجداد: باپىران.

مانا بە تىگرايى:

سەرەراى ھومىد بە خواو كوئىشى خوئو شىاوى و قابىلىيەت بۆ گەيشتن بە مراز، ئەشى پاك و بى خلتەش بىت. نەك بەتەمايى كە لەسايەي جى بەرزى بابو باپىرانەو دەتوانى بە دەرەجەيەك بگەي.

ئەگەر گەوھەر بوخوئى صافو بى غەوش نەبىت؛ كانگاكەي چوئى صاف دەكا؟ ئەگەر خوئ ھىزى بىناى دلت نەبى؛ رەوشت و ژيانى باپىران چت بۆ ناكا.

۷ زیرو زیوهر دکرن جهلی قلوبان حاشا
حوسن و سور ذاتی نهبت قامته تی مهییاد چکته؟

مانای وشه:

زیوهر: خشل؛ جهلب؛ هیئان؛ قلوب؛ دلان؛ حاشا؛ نهخیر همرگیز؛ حوسن؛ جوانی؛ سور؛ دلکیشی؛
ذاتی؛ خوئی؛ قامته؛ بهژن؛ مهییاد؛ بهلارو لهنجه.

پوخته ی مانا:

هومید بهخوا، قابلیت، دل صافی، پیویستن له تهریقته دا، نهجیایه تی کارناکا. ههروه هاش به
روالته خویشاندان و بهریش و پرچو جبهو تهزیجیش هیچ ناکری. کیژیک که بوخوی جوان
نهیت به زیرو خشل وهخو خستن، ناتوانی دلان بهرهو خوی راکیشی.

۸ عاشقی مهست بهعیشقی نیه حاجته بهمهیی
واردی واردی نهحوال بئهوواد چکته؟

مانای وشه:

عاشق؛ ئهویندار؛ مهی؛ باده؛ وارد؛ شارمزا؛ وارد؛ بهئاو گهیشو؛ وارد؛ ئازاو نهترس؛ ئهوواد؛ کومهآی
ویرد؛ ویرد؛ دوعای بن لیوان.

پوخته ی مانا:

ئهوانه ی گهیشونه ته سهرچاوه ی ئاوی مرادو شارمزای حال و بالی تهریقته تن، کاریان به ویردو
دوعا خویندنی بن لیوان نیه. ئهوکه سه ی بهباده ی ئهوین سهرخوشه، کاری به شهرابخواردنه وه
نیه. مه بهست ئه وهیه، ویرد خویندن و له بن لیوانه وه بوله بول کردن، وهک مه ی خواردنه وه بو
مهست بونه. جا پیاو که ئاوا مهستی ئهوین بو، نیازی به شهراب چیه؟!

۹ تهغهرهض قیک که تنایهک وکی یهک مورشید بت
سالیک و طالبی ئیرشاد به بهغداد چکته؟

مانای وشه:

غهرهض؛ مه بهست؛ قیک که تن؛ توش بون؛ وهلی؛ پیاوی خوا؛ مورشید؛ ری شاندر، شارمزای کار؛
سالیک؛ ریوار؛ ارشاد؛ ری شاندر.

مانا به تیکرای:

تو نه گهر مهبست گه یشتن به پیریکی دهستگرو ری شاندر هه بی؛ ده بی بو ی هه لوه دابی و داوای بکه ی. ئیتر کارت به شوین و جی هه واری مشایخانی به ناوبانگ نه بی. بو نمونه لات وانه بی، به غدا - که جیگهی گه یلانی به - دهرت دهرمان ده کا.

۹۰ جه هده ئو سه عی و طه له ب بی نه ئه ره كه صافی نه هن
تونه بی په رده نشین چاکرو قه وواد چکه ت؟

مانای وشه:

جه هده: کو شش؛ سه عی؛ دوا که وتن و ته قه لا؛ طه له ب؛ خواستن؛ نه ئه ر؛ نیشانه؛ نه هن؛ نین؛ تو؛ هیچ؛
په رده نشین؛ مهبست له بیایو گه وریه که په رده دارو دهر که وان و له شکریان هه بی؛ چاکر؛ نو کهر؛
قه وواد؛ قائدان؛ قائد؛ سه ر کرده ی له شکر.

پوخته ی مانا:

له کو شش و ته قالادا، بو دوزینه وه ی پیر؛ تا نیشانی ته واوت ده س نه که وی، ناشی خوت ده گریوی
که س بنی... هه روا سه ربه خو هه ر که س وتی پیری ته ریقه تم، باوه ر مه که. نیشانی هه یه. جا
هه ره که په رده دارو سه کرده ی له شکر، نیشانه ی بونی فه رمان ره وایه کن که له پشت په رده وه یه؛
ئاکارو ره وشتی پیریش نیشانه ی راستی و ناراستیه تی. نه گهر میر نه بی، نو کهر و سه ر کرده بو هه ن؟
چه که ن؟

۹۱ چنه ئه ر دی له بری خاره بکه ت قه طره یی تاب
قه له می مه بدوسی قه طره یی زو هها د چکه ت؟

مانای وشه:

به ر؛ به رد؛ خاره؛ زور سه خت؛ قه طره؛ تنوک؛ تاب؛ ئاو؛ زو هها؛ وشک؛ د؛ دی؛ ده بی.

۹۲ دی ژ حق جاذیه به که دل بگرت وهر نه «مه لا»
ژ نه زه ل گه رتو هیدایه ت نه بت ئیرشاد چکه ت؟

پوخته ی مانای نه و دو به یته:

مه لای جزیری دوا ی نه وه که ریوشوین بو هه لوه دای ریگهی خواناسین و صوفیایه تی دیاری
ده کاو چند مه نزلکی له به ر داده نی؛ که ده بی؛ به ته مای خوا ده س پی بکا، شیاوی نه و کاره بی،

دل صافو بی‌خه‌وش بی، به بابو باپیران نه‌نازی، لای وانه‌بی به‌رگی ده‌رویشی به‌هره‌ی بو‌ده‌دا، به‌دنیادا بگه‌ری تا ده‌گاته پیری ده‌ستگیر، نیشانه‌ی خواناسی له‌پیر بیینی. شه‌وسا هومیدی هه‌بی که له‌پله‌ی صوفیاندا، جیگه‌ی ده‌کریته‌وه. دوباره باده‌داته‌وه سه‌ر بی ئیختیاریه‌که‌ی به‌نده‌و ده‌لی: نه‌گه‌ر خودا هه‌ر له‌روژی بناوا نه‌وه بریاری نه‌دابی که تو له‌ریزی خوا ناسان ده‌بی؛ من ییت بلیم و نه‌لیم، تو زو‌ریش خوت ماندو‌که‌ی، هه‌ر ناگه‌یه‌مراز. به‌بی به‌زه‌یی و ئیراده‌ی خوا، شه‌و په‌ندانه‌و ریوشوینانه، وه‌ک تنوکه‌ ئاویکه‌ که وه‌به‌ردی ره‌ق بکه‌وی. قه‌له‌می من به‌دوسی تنوکه‌ی وشک کوا ده‌توانی هیچ کاریک بکات؟ پیویسته کی‌شه‌ریک له‌لایهن خواوه دلت رابکیشی. شه‌وسا شه‌م ریگه‌یه‌ بگریه به‌رو بی‌به‌یته سه‌ر.

قصیده‌ی نوزدهه‌م

«بشی نیمه»

۱) نه‌وول کوپاری دامه یهك ذهرره یهك عینایهت
قیسمهت مه خه‌مرو جامه دده‌فته‌را هیدایهت

مانای وشه:

کو: که؛ دامه: دای به‌نیمه؛ یهك ذهرره یهك: تاقه توز کالیک؛ عینایهت: به‌سهر کر نه‌وه؛ قیسمهت: بهش؛
خه‌مرو: شراب؛ جام: پیاله.

پوخته‌ی مانا:

هەر له سهره‌تاوه که یار توزیک نیمه‌ی به‌سهر کر ده‌وهو نیمه‌ی خوینده‌وه؛ له‌ناو سیایی و په‌راوی
شاره‌زایانی ریگه‌دا، بهشی نیمه‌ی شراب و پیاله‌ی به‌زه‌یی خو‌ی دیاری کرد. واتا نیمه‌ی مه‌ستی
باده‌ی نه‌وینی خو‌ی کردو له روژی نه‌زه‌له‌وه به‌مه‌ستی خولقاین.

۲) حوسنو جه‌مالی جانان نادیرتن توپایان
هەرچی نه‌بت بیدایهت نه‌صلا نه‌هن نیهایهت

مانای وشه:

حوسن: جوانی هه‌ندام؛ جه‌مال: جوانی له بیچمو له ئا‌کاریشدا؛ جانان: یار، دلبر؛ جانان: گیانان؛
نادیرتن: نه‌تی؛ توپایان: هیچ برآنه‌وه یهك؛ بیدایهت: سهره‌تا، ده‌سیك؛ نه‌صلا: به‌هیچ جوریک؛
نیهایهت: دوایی هاتن.

پوخته ی مانا:

ټوینی ټیمه همیشہ له گهرمو گوزیدایه. چونکه ټیمه که ده ټین عاشقی فلانه کیژین، عاشقی روحین. وانا عاشقی ټمو که سهرین که روحی ټهوۍ داوهو خواۍ تیدا بهدی ده کهین. جا که وابهو چونکه خواۍ ټمه زلی له بهرچاوهو هرچی دهس پیکرانی نه بی، دواۍ هاتن و برانه و هشی نه؛ عیشقی مه، هرگیز دواۍ نایهو کاری تهنیا به جوانی روخسار نیمه یار همیشہ له بهرچاومان هر ټمو جوانه یه که هموهل روژ دیتومانه.

۳ فهیضا عولومی حکیمهت جاما صدهد ف کوگیرا
مه ژدهستی موغ به چان دیت بهمه صحه ف و بئایهت

مانای وشه:

فه یض: سهر ریژ کردن؛ عولوم: زانستان؛ حکیمهت: زانستی راستو بیگری، فهلسفه: موغ به چه؛ بهچکه مه لای زهردهشتی، بریه تیه له شاگرد مه یخانه چی؛ مه صحه ف: قورعان.

پوخته ی مانا:

ټیمه ی که له همو جوانیه کدا، هر خودا بهدی ده کهین و هیچ شتیکی ترمان وه بهرچاوا نایه؛ له مه یخانه دا، که شاگرد مه یخانه چه جوانه کان، پیاله ی له صدهد فی پر شه رایان ده گیرا، له شه رابه که یاندا ده مان دی که فهلسه فمو حکیمه تی خواناسینی لی هه لده رژی و ټمو زانستانه مان پی ده لی که له قورعان و ټایمه تا، هیه. یان، سویند به قورعان و ټایمه ت له شه رای مه یخانه دا، تیشکی خودا ده بینین.

حافظی نه مریش له وبارموه ده لی:

له مه یخانه ی موغان دا رو شنی خوا دیت بهرچاوم

چلون تیشکی له چون شو ټینک ده بینم؟ سهیره، سورماوم

۴ عارف هه تا نه نو شۍ ژدهستی مه ی فرو شۍ
غائب نه بو ژهو شۍ پهیدا نه کر ویلا یهت

مانای وشه:

عارف: خواناسی به راست؛ هه تا: هه تا؛ ویلا یهت: شیخایه تی.

مانا به ټیکرایۍ:

کهس ناتوانۍ سهر به خو، به بی ټموه له لای پیړی ته ریه قهری ریو شوینی راستین بی،

پېښگات. بو ټو کسهی که ریواری ریگهی خوداناسینی بهراستیه، پیوسته شهرابی ټهونی
خودا، له دهستی پیری تهریقته بخواتهوهو بهتهواوی خو لیبیر بجیتهوهو خوهرستی بتویتهوه،
ټهوسا هومیډی هبی که بکهویته پلهی دوستانی خوداوه.

۵ گوناھی زوهډو طامات هلناگرت خهرابات
کسهی بقی ډهری رت دقې بکت ریعایهت

مانای وشه:

زوهډ: تهرکه دنیایی؛ طامات: ورینهو قسهی هدهلق مهلق کردن؛ خهرابات: مدیخانه؛ قی ډهری:
بهولایدا؛ رت: بزوات؛ ریعایهت: هوښ پیوهبون، موراعات.

مانا به تیگرایی:

لهو مدیخانهی ټهونی خودایدا، نهریگه بو قسهی دور لهمانای حال لی هاتوان هدی، نه سهر
کز کردن و خو له خوشی دور کردن باویتهی. لهویدا ههرچی هدی سهرخوشی و دلخوشییه. خو
بهکزو کهنهفت نیشاندان و قسهی لابهلا کردن، گوناهن لهویدا. ههرکس دهیهوی ریگهی تی
بکهوی دهی ټاگای لمدامو دهستوری و موراعاتی ټمدب بکا.

۶ عیشقی ژهرډو چهشمان ټهوهل ددل ټهتر کرد
لی ډهره ډهره ټاخر صوټن کرو سیرایهت

مانای وشه:

چهشم: چاو؛ لی: بهلام؛ ډهره: کهموسکه، قورسای میړولهی وردی زهر؛ صوټن: سوتان؛ سیرایهت:
گیرویی، تهنیهوه.

مانا به تیگرایی:

ټهون لهسهرتا، لهریگهی ههرډوک چاوانهوه کهوته دل و شوینی تیډا کردهوه. بهلام ههروا هیډی
هیډی و توزه توزه، گری ددل برداو سوتاندی و سوتانهکش تهنیهوه بو ډهرون و ههناوان.

۷ شاکیالسلح ههردهم به کوشتنا «مهی» هات
گازندهیان ژکی کم ژکی بکم شکایهت؟!

مانای وشه:

شاکیالسلح: پرچهک؛ ههردهم: همودهمان؛ گازنده: گلهی؛ ژکی: لهکی.

مانا به ټيکړایي:

یاری من، که تمنیا هر ټو دهناسمړو ځممو هاوارو هانام هر دهبمه بهر ټو؛ همدو دهمان بهی وچان، به پرچه کی - واتا: بمزولان، بهچوان، بهبرویان، بهروخسار، بهمقدو بالاو زولفو خالان، که چه کی همره بهکارن - دپته کوشتی مهلا، که خوم بم - دهیسا ټه گمر فهرمانزه او پهنادر بوخوی نازارم بدا، من له لای کی گلبکم؟ شیکایه تم بهر به کی؟ هر خوی دهی دادی من لهخوی بستینی.

۸ جاما ددهستی شاهد زهنگی ژدل دشوتن
پیری موغان زړه ندان وهوده کړ ریوایت

مانای وشه:

شاهد: یار، گراوی: دشوتن: دهشوا؛ رهند: لزاراوهی عارفاندا، به کهسیک دهلین که ټیکل بمخوا: بوهو جگه لمخوا گوی بههیچ شت لدنیاو قیامت نادا؛ ریوایت: گیزانهوهی قسه.

پوخته ی مانا:

له پیری موغان - که نیاز پیری تهریقه ته - بیستمه. ټویش لهوانموه که تمواو ټیکل به خوا بون هیچیان جگه لمخوا لهبیر نیه، وای گیزاوه تموه: که زهنگی دل، تمنیا بهو پیاله مهیه دهشوریتوه که له دهستی یار وهرده گیری.

۹ نهطواری عیشقو مهستی، نهسراری بوت په رستی
تهقریری صد ریوایت ناکت لبو کیفایهت

مانای وشه:

نهطوار: نهطوران؛ طهور: حالت؛ تهقریر: گیزانهوهو باس کردن؛ کیفایهت: بهس؛ بوت: بت، نیاز دلبره.

پوخته ی مانا:

حالای ټوینداری و سهرخوشیمان بهو ټهویتو نهپتیه کانی یار په رستن، به گیزانهوهی صد داستانیش تمواو نابو بو ټیگه یاندنی بی ناگایان، بهش ناکا.

۱۰ لِيَطْمَنَنَّ قَلْبِي غَيْنَ الْيَقِينِ ديه خشت
عَيْنُ الْعِيَانِ دَقِيقَتِنِ كَافِي نَهْنِ درايهت

مانای وشه:

لِيَطْمَئِنَّ: تا خاترجهم بی: قَلْبِي: دَلَم؛ عَيْنُ الْيَقِين: بی گومانی و برّوای ته‌واو؛ عَيْنُ الْغَيَان: دیداری بی‌پرده‌و به‌ناشکرا؛ کافی: بهس؛ نهن: نین؛ درایه‌ت: زانست.

پوخته‌ی مانا:

له‌قورعانا ده‌فهرموی: برّایم پیغه‌مبهر گوتی: خودایا نیشانم‌ده چلوَن مردو زیندو ده‌که‌یته‌وه. خوا
فهرموی: بوچی باوهرت نه‌کردوه که پیّم ده‌کری؟ گوتی: به‌لی باوهرم کردوه ده‌زانم مردوت بی
زیندو ده‌کریته‌وه. به‌لام ده‌مه‌وی نیشانم‌ده‌ی تا دَلَم تاو بخواته‌وهو خاترجهم بم. خوا فهرموی:
چوار مه‌لان، له به‌ریه‌ک هه‌لوه‌شینه‌و له‌سهر ههر کیوِیک پاژیکیان لی‌دانی و شه‌وسا بانگیان که
به‌غار به‌ره‌و خوت دینه‌وه.

شاعیر ده‌گه‌ل وه‌بیره‌ینانه‌وه‌ی ئەم مه‌به‌سته، پیمان ده‌لی: نه‌ینیه‌کانی دل‌داری و یارپهرستن،
ههر به‌وه‌نده پی‌ک‌نایه که بلی ده‌زانم. یان وا ریوایه‌ت کراوه‌و باوهرم کردوه. نه‌خیر خودا به
ناشکرا دیتن و ده‌گه‌ل خودا تی‌کل بونه که دل خاترجهم ده‌کاو ئەم حاله‌ته‌ش ههر بو خواناسه
به‌راسته‌کان ده‌ست ئەدا.

۱۱ میری و پادشاهی مویه‌ک لَنک «مه‌لایی»

نادم بمولکی عالم یه‌ک‌ذه‌رره یه‌ک عینایه‌ت

مانای وشه:

مویه‌ک: تالیک‌مو؛ لَنک: له‌کن؛ عالم: هه‌موشت جگه له‌خوا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌مو دنیاو ههرچی خوا دروستی کردوه، له‌لای من توژ کالیک له‌به‌سهر کردنه‌وه‌و لاواندنه‌وه‌ی یار
ناهیئ. میری و خونکاری دنیایی له‌کن منی مه‌لا نرخی تالیک‌موی نیه‌و به‌هیچی نا‌کرم.

قصیده‌ی بیستم

«کران‌ماز»

۱ عمرعر غراما بقه‌ددو قامهت
یهك بوسه دامه بصدد قیامت

مانای وشه:

غرام: لارو له‌نجه؛ قه‌ددو قامهت: به‌ژنو بالآ؛ بوسه: ماچ؛ قیامت: روژی زیندو بونه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

ئهو یاره جوانه - که به‌ژنو بالآی وهك داری عمرعر، راستو بی‌گرییمو لارو له‌نجه ده‌کا - تا
ماچیکی دامی، ئه‌وه‌نده‌ی جزیاو ئازاری چیستم که بارت‌ه‌قای دهردو ئازاری صد روژی قیامت و
ترسو له‌رزه‌که‌یه‌تی.

۲ یهك بوسه به‌خشی ئه‌وه‌هل ب‌ئیحسان
ئاخیر لمن کر جورم و غرامهت

مانای وشه:

ئیحسان: چاکه کردن؛ جورم: گناه؛ غرامهت: تاوان.

مانا به تیکرایی:

ماچی دامی و سهر له هه‌وه‌له‌وه‌لام وابو ههر چاکه‌م ده‌گهل ده‌کاو هیچی تر. به‌لام دهرکه‌وت که
زۆرم تاوان بژارد‌ه‌وه‌و که‌وت‌مه‌ به‌ر سزای گونا‌ه‌کارانه‌وه‌و له‌ریگه‌ی ئه‌ویندا، به‌دوی ئه‌وماچه‌دا
هه‌زاران تالی و زه‌بونیم کیشا.

۳ ژ ژهنگو زهرقی تادل بشوتن
جاما سهدهف بین رهندو کهرامت

مانای وشه:

زهرق: ریاو مهرایی؛ بشوتن: بشوات؛ بین: بهینه؛ رهند: زورباش؛ کهرامت: قه‌درو ریژ.

پوخته‌ی مانا:

مه‌یگیر ټو پیا‌له سهده‌فیه پزلو مه‌یهی که هم جوان و باشمو هم پیاوی ده‌باته پله‌ی قه‌درو
حورمه‌ته‌وه؛ یننه و بمان‌ده‌ری. تا ژهنگی دل و نه‌نگی دورویی و منافقی، له دلمان بشواته‌وه.

۴ ژهردو چه‌شمین ته‌ی مه‌ستو خونریز
نورادو چه‌شمان کی‌دی سه‌لامه‌ت؟

مانای وشه:

چه‌شم: چاو؛ ته: تو؛ خونریز: خوین‌ریژ؛ نور: روشنایی؛ سه‌لامه‌ت: دورله نمخوشی.

مانا به تیگرایی:

ټه‌ی یار! ټه‌ی رونا‌کایی دو چاوه‌کانم! کی‌ه‌یه له دنیا‌دا، له ده‌ست ټو دو چاوه مه‌ستو عاشق
کوژه‌ی تو به سه‌لامه‌تی ده‌رجی؟

۵ لده‌ردو نیشان په‌یکان و نیشان
مه ژهردو چه‌شمان کفشن عه‌لامه‌ت

مانای وشه:

ده‌رد: نمخوشی؛ نیشان: ژان؛ په‌یکان: سه‌ره‌تیر؛ نیشان: پیوه‌دان؛ کفش: دیاری، که‌شف؛ عه‌لامه‌ت:
نیشانه.

پوخته‌ی مانا:

ټو به‌په‌یکان پیکانه‌و ټو پیوه‌دانه‌ی که دو‌چاوه مه‌سته‌کانت توشی میان کرده، ټه‌وه‌نده
کاری‌گه‌ربون، که له ه‌مو گیانی مندا، شوینیان کرده‌و برین و جی پیوه‌دان نیشانه‌ی کاری
چاوی تومن بو دیاری ده‌کا.

٦ ريسواي عيشق تهنه نه نهز بوم
كهس دى زهمانان خوب بى مهلامهت؟

مانای وشه:

ريسوا: ناو زراو؛ نهز: من؛ خوب: خوشهويستی، دلدارى؛ مهلامهت: سهرگونه.

مانای تېكرایى:

ههر تهنه من نه بوم كه له سهر دلدارى ناوم بزرى و لومه بگرى؛ هيچ كهس له هيچ دهورو
زهمانيكدا، دلدارى بى سهرگونه و لومه نهدتوه.

٧ دوسه جده فهرزن فى الحال ب بين بهر
دهما خويابن نهو قه ددو قامهت

مانای وشه:

سوجهده: سوژده، بو كورنوش سهر نانهزهوى؛ فهرز: ههره پيويست؛ فى الحال: دهس بهجى؛ خويا:
ئاشكرا.

پوختهى مانا:

ههرگا نهو بهزن و بالايه يارمان بو دهر كهوى و خومان لى ئاشكرا بكا؛ له سهرمان فهرزه دو
سوجهدهى بو بهرين. سوجهده كه بو پهرستى نهو كه شياوى پهرستنه. سوجهده كه له شوكرانهى
ديتتى بهزن و بالاكهى.

٨ دا عه يي رهندان نه كى به بادی
(نُفُوسُ قَوْمٍ بِهَا تَسَامَتْ)

مانای وشه:

دا: وشه يه كه بو شيار كردهوه، دهغيله؛ رهندان: نهو سهرخوشانهى گوى بهدام و دهستور نادهن؛ نه كى:
نه كهى؛ به بادی: به باده يى، به شهرباب خواردن، (يان، به بادا بدهى)؛ نفوس: گيانان؛ قهوم: كومهل؛
بها: بهوى؛ تَسَامَتْ: بهرزهوه بو.

پوختهى مانا:

دهغيله نه كهى عهيب له رهندان بگرى كه شهربابى دلدارانه يان خواردو تهوه و سهرخوشى نهوينو

به لومه و له قه مموه عهیب و عاریان به بادا بدهی و به گوئی خه لکی رابگه یه نی. چونکه ئه و باده یه ی
ئه وان خوار دویانه ته وه، گیانی زور له کومه ل و پیاو چاکانی پی بهرز بوتته وه.

۹ «مهلا» لعمری بی فهیده بوری
کیشا بزور ئان قه هرو نه دامهت

مانای وشه:

بوری: رابرا! زور: زیاد؛ زور: زوری؛ قه هر: خه م و خه قهت؛ نه دامهت: په شیمانی.

پوخته ی مانا:

مهلا! داخی گرانی هه ره ئه وه یه که ته مهنی بی به ره ره رابرا و دنیا به زوری توشی ئه و هه مو
خه م خوار دن و په شیمانی له کرده وه ی رابراوی کرده و.

قصیده‌ی بیست و یه‌که‌م

«ره‌نجی بی‌وهر»

۱ عومری ضایع بو مهبی دلبر عه‌به‌ث
وهی تَقی عومری مه‌بوری به‌ره‌به‌ث

مانای وشه:

عومر: تهن؛ ضایع: خه‌سار؛ مه: ئیمه؛ عه‌به‌ث: فیرو؛ وهی: هدی مقابن؛ تَقی: لهو؛ بوری: رابرد؛
به‌ر: سهر.

پوخته‌ی مانا:

ته‌هنمان به‌بی‌یار، به‌خه‌سار چوه. داخم بوئو ژیا‌نه‌مان که به‌فیرومان‌دا.
«خه‌بیام» ئهم مه‌به‌سته‌ی له‌چوارخشته‌کیه‌کدا هیئاوه‌و ده‌لی:

حه‌یفم له‌دلی دی که به‌بی سوتمانه دل‌داری تیا نه‌کردوه هیلا‌نه
ههر روژی که‌بی دل‌برو بی دل‌داری بی‌نرخه، پرو پوچه، زیا‌نی ژیا‌نه

۲ دل نه‌مانه‌ت‌دا به‌نا‌نه‌ه‌لان نه‌دی
لی‌ب‌نا‌نه‌ه‌لان مه‌دا گه‌وه‌هر عه‌به‌ث

مانای وشه:

دا: ها، وشمی خه‌به‌ردار کردنه؛ نا‌نه‌هل: ناباهت؛ لی: به‌لام.

پوخته‌ی مانا:

ههر‌گیز نه‌که‌ی دل‌خوت، بده‌یه سهر پی‌نه‌زان و نه‌گو‌ن‌جاوان. جا که په‌ندی توئه‌ده‌م، له

عیره تیکهوه یه که خوم گرتومه. من گوههري عومرم دابهوانه‌ی که شیاوی نه‌بون.

۳ دا دسه‌یرا عیشق بی‌دلهر نه‌چی
لی دبت سه‌یرا ته‌بی دلهر عه‌به‌ث

مانای وشه:

سه‌یر: رو‌بشتن؛ عیشق؛ ئه‌وین؛ لی دبت؛ لی ده‌یته.

پوخته‌ی مانا:

ده‌خبله به‌بی دلهر به‌ریگای عیشقی‌دا مه به‌ریوار. چونکه ریواری بی دلهر، رو‌بشته‌که‌ی به‌فیرۆ ده‌زوات. واتا که سیک که به‌بی پیری شاره‌زا، لای وایی به‌خودا ده‌گا، هرچی ده‌یکا به‌هره‌ی بو نادات و به‌ئاوات ناگات.

۴ پور ده‌ی وه‌صلی مه‌سه‌عی و جه‌هده‌دا
جه‌هده‌ ئو سه‌عی مه‌هاتن دهر عه‌به‌ث

مانای وشه:

پور: زور؛ ده‌ی: له‌شوین؛ وه‌صل: ییک‌گه‌بشتن؛ سه‌عی: کوشش؛ جه‌هده: ته‌قالا؛ هاتن دهر: دهرچون.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه بو گه‌بشتن به‌یار، زورمان کوشش کرد. هه‌مو‌ی به‌فیرۆ چو، هیچمان بو‌نه‌کرا.

۵ ئه‌وی کوشتم بده‌ربا خه‌نجه‌ری
ما دمیلاک‌ی دره‌ت خه‌نجه‌ر عه‌به‌ث؟

مانای وشه:

وی کوشتم: ئه‌و کوشتمی؛ دهرپ: زهر؛ ما: چون؟؛ که‌ی؟؛ میلاک: جهرگ و هه‌ناو؛ دره‌ت: دهره‌وا.

پوخته‌ی مانا:

من که وتم کوشتم به‌فیرۆ چو، راست نیه. ئاخو داخمه له ئیشی ئه‌و زه‌بری خه‌نجه‌ره‌ی، که یار ده‌جهرگ و هه‌ناوانی گیراوم. مه‌گهر ئه‌و خه‌نجه‌ر لیدانه، که‌م کاریکه که من له ده‌ستی یار یم گه‌بشته‌وه؟ دیاره کاره‌که‌م بی‌به‌هره نه‌بوه.

٦ دل زدهربا کاشوان بو پاره‌پار
گوی دمه‌یدانی دبت صدد کهر عه‌به‌ث؟

مانای وشه:

کاشو: شق، گوچانی گهمی گوین؛ پاره‌پار: لمت به‌لمت؛ کهر: کمرت، لمت.

پوخته‌ی مانا:

دلّم وه‌گ گو، له مه‌یداندا به زه‌بری شق و گوچانی دلّبر، لمت و پمت بوه. جا چوّن دلّ به خورایی ده‌بیته صدد پارچه؟ دیاره یار به‌زه‌ی به دلّما هاتوه. بویه به‌ر کاشوی داوه و لمت و کوتی کردوه و نه‌و صدد پارچه بونه‌ی دلّم، به خورایی نه‌بوه.

٧ مه‌هدرا وی سوخته‌ئی ئیرو بکن
ئه‌ز دبیژم نابت ئه‌و مه‌هدر عه‌به‌ث

مانای وشه:

مه‌هدر: تکا؛ سوخته: تازه فقیله، (یان، سوتاو)؛ ئیرو: ئه‌مزو؛ ئه‌ز: من؛ نابت: نابییت؛ ئه‌ف: ئه‌و.

پوخته‌ی مانا:

وه‌رن ئه‌ی خیره‌ومه‌ندان، ئه‌مزو کو بینه‌وه بوئکا کردن ده‌رباره‌ی منی سوتاوی ئه‌وین و تازه شاگردی ریگه‌ی یارناسین. من ده‌لیم تکای ئیوه به فیرو ناچی و یار به‌زه‌ی پیمدا دیت.

٨ کفشه مه‌عنا کی ل له‌وحی سیم دی
نوقطه‌یی میسکو خه‌تی عه‌مبه‌ر عه‌به‌ث

مانای وشه:

کفش: دیار، که‌شف؛ مه‌عنا: واته؛ له‌وح: ته‌ته‌له؛ سیم: زیو؛ نوقطه: خال؛ میسکو و عه‌مبه‌ر: دو بون‌خوشی ره‌نگ ره‌شن.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لین تکا بی به‌هره‌یه بوئو، که به‌خت ره‌شیت و یار وه‌ک زیوی بی خه‌وشه. کی ده‌توانی بلی له‌سهر ته‌ته‌له‌ی زیوین خال و خه‌تی ره‌ش، خه‌سار بوه. به‌لکو جوانتری ده‌کا. یار که پاک و بی‌خه‌وشه، نه‌گهر منیکی به‌خت‌ره‌ش، وه‌ک ره‌شایی خمت و خالی عه‌نبه‌رین و میسک ئاسایی،

له لای خوئی جی بکاته وه چی تیا به؟...

یاخو: نه گهر خالی وهك میسك بجیته سهر خه تی عه مبه ر، ده بیته غه مبه رو نه وسه غه مم
لاده چی.

۹ دا «مهلا» هشیار بی لی پور که سان
سینه پور لیدانه سهنگو بهر عه بهت

مانای وشه:

دا: ها، ده غیله؛ لی: به لام، (یان، لهو)؛ پور که سان: زور کهس؛ سینه: سینگو بهر؛ سهنگ: بهرد؛ بهر:
بهرد.

پوخته ی مانا:

هوئی مهلا! ده غیله وشیاری خو ت به، لات وانه بی کوششت به فیرو ناچی. زور کهس زوریان
له وریگه دا، بهرد له سنگی خو یان داوه و هیچیان بو به هیچ نه کراوه. پیاو ده بی ته نیا چاوی له
بهزه ی خوابی و نابی لای وابی به سه رمایه ی کوشش پیده گا.

قصیده‌ی بیست و دوهم

«یاربینه»

۱ نامی عنبر شکه‌نی بیت ژعنبر مه‌که به‌ح
بل ژوی سلسله نو زولفی موعنبر مه‌که به‌ح

مانای وشه:

نام: ناو؛ شگهن؛ شکین؛ به‌ح: دوان؛ بل؛ به‌غیرمز، بیجکه؛ سلسله؛ زنجیر؛ موعنبر؛ عنبرای.

پوخته‌ی مانا:

تاکمزی و پرچی به‌زنجیره‌ی عنبرای یار، له‌خه‌یال دایه. یان، له‌برچاوه. به‌راستی بازاری
عنبرای له‌بره‌و خستوه. جگه له‌و نایی باس بکری، عنبر ده‌بی خوی ون کا له‌شهرمان.

۲ قه‌که لیقی و ژنیفی بوهرین قهندو نه‌بات
ژله‌بی له‌علی شه‌که‌ر بیژو ژشه‌که‌ر مه‌که به‌ح

مانای وشه:

قه‌که: بکه‌روه؛ نیف؛ نیوان؛ بوهرین؛ داوهرینه؛ شه‌که‌ریژو؛ شه‌کرداییژ، (یان، وته‌شه‌کر).

پوخته‌ی مانا:

بزه‌ه‌کت بیته‌ سهر لیوان و لیوت لیک بکه‌موه قهندو نه‌بات، له‌لیوی شه‌کر داییژ، (یان، شه‌کر
بیژت) داوهرینه ئه‌م‌ناوه‌وه، ههر گیز باسی شه‌کری ده‌سکردی بنیاده‌م مه‌که. چونکه ئه‌و به‌رانبهر
به‌شه‌کری لیوی تو-که به‌ره‌نگی له‌علی تاله - نه‌که ههر بی‌تامة تالیشه.

۳ ب سەر ئەنگۈشتى عەقىقى بىدە فېنجانا رەھىق
ئابى ھەيوانى تەچىن ناڧى ژكەوئەر مەكە بەھت

ماناى وشە:

ئەنگۈشت: قامك، تلى؛ عەقىق: گەوھەرىكى رەنگ ئالە؛ رەھىق: مەى؛ ئابى ھەيوان: ئاوى ھەياتى؛
چىن: ولاتىكە؛ كەوئەر: سەرچاۋەيەكە لە بەھەشت.

پوختەى مانا:

يارە جوانەكەم! تۆبەو قامكە ياقىقىيەت، فېنجانى مەى بېخشى بە ھەركەس؛ ئىتر ئاوى
ھەيات داۋەتۈيۈپۈيۈستناكا ۋەك ئەسكەندەر بەشۈيۈنىدا ھەتا ولاتى چىن برۈاۋ دەستىشى
نەكەۋى. نەك ھەر ئەۋەندە بگرە نابى لە بەرانبەر ئەۋ فېنجانە مەيەى تودا باسى ئاوى كەۋئەرى
بەھەشتىش بگرىت.

۴ زەرى ئىن شەھلەۋ دوردانەبىن شاھىدى بەزم
ژگەنم رەنگۈ سىيەچەردەۋ ئەسمەر مەكە بەھت

ماناى وشە:

زەرى: سەۋزە رەنگ، سىي پىستى ئامال زەرد؛ شەھلا: چاۋكال؛ شاھىد: دلېر؛ شاھىد: خازر.

پوختەى مانا:

من كە دەلىم تازولفو لىۋو پەنجەى فېنجان لەسمەرى تۆھبەى، نابى باسى عەنبەرۈ قەندۈ ئاوى
ھەيات كەۋسەر بگرى. ۋەك ئەۋەيەكە لە كۆزىكى بەزم ئاھەنگدا، جوان چاكى ۋەك دەنكە
دورۈ چاۋكال بەزم گېزىن كچانى رەش پىستۈ گەنم رەنگۈ رەش تالەش، خو بنۈنن كە ھىچ
نموديان نابىۋ ناشى باسيان بگرى.

۵ دى بېشارەت بئىشارەت ژنەيى بېتە سىماع
تو ژنابى دسەمايى بگە باۋەر مەكە بەھت

ماناى وشە:

بېشارەت: مزگىن؛ نەى: بلۈير؛ سىماع: شەنەفتن؛ سەما: ھەلپەركى.

پوختەى مانا:

مژدەى گەشتن بەمراد، گەرەكە لەگەروى بلۈيرەۋە بەرگۈى بگەۋى. تۆ لەكۆزى سەماۋ بەزمدا،

به لورینه‌وی بلویر باومرېکه که دل دمرینګینټه وه، لمباس و خواس وازیښه.
 هډروک مه‌وله‌وی له سهره‌تای مه‌ته‌ویدا قنرمویه:
 گوی له‌بلویر بگره بیري لی‌که‌وه شیوه‌نی دهردی جودایی لای نه‌وه

۶ وی نیهالی بدهر ټاغوش و بدی جانی شیرین
 شاخی عومری بخوه به‌رزی و ژقه‌یسر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

نیپال: نمام؛ ټاغوش: هامیز؛ شاخ: لك؛ ژي: لهو.

پوخته‌ی مانا:

ټهو نه‌مامه ده‌باوېش بگری و گیانی شیرینی له ریگه‌دا بده‌ی و له هه‌مو دریځایی ته‌مېن‌دا، لکېک
 له‌و نه‌مامه بو‌خوت تهرخان کې؛ ځیتر ناشی له‌به‌ران‌به‌رتا ناوی قه‌یسر بگو‌تری. چونکه توی که
 به‌و به‌هره‌یه بگه‌ی له هه‌مو قه‌یسران به‌مخته‌وهرتری.

۷ ټایه‌تی حوسنی موفه‌صصل که ژکه‌ششافي جه‌مال
 علمی عیشقی بکه ته‌فسیرو ژده‌فته‌ر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

ټایه‌ت: پاژیک له سوره‌تی قورعان؛ ټایه‌ت: نیشانه؛ حوسن: جوانی؛ موفه‌صصل: شسی کراوه؛
 که‌ششاف: دوزره‌وه؛ که‌ششاف: ته‌فسیریکی قورعانه؛ ته‌فسیر: راوه؛ ده‌فته‌ر: کټیب، په‌راو.

پوخته‌ی مانا:

کاکي ټه‌وېنداری خودا! تو بو روشن کردنه‌وی جوانی خودا کاریکت به ده‌فته‌رو کټیب و ته‌فسیران
 نیه. تو که جوانی خودات دیت، خوت ده‌توانی زانستی ټه‌وین شسی که‌یه‌وه‌و له هه‌مو ته‌فسیران
 باشتري به‌مخه‌لک تی بگه‌یښی.

۸ رازی دهری ژسوپیه‌ری تو نزانی بجه‌ده‌ل
 حیکه‌مه‌تی داوهره تو ژحیکمه‌تی داوهر مه‌که به‌حث

مانای شه:

راز: نه‌ینی: دهر: زه‌مانه؛ سوپیه‌ر: عاسمان؛ جه‌ده‌ل: دمه‌قاله؛ حیکه‌مه‌ت: زانستی هیڅا؛ داوهر: ناوی‌خوايه.

پوخته‌ی مانا:

به دهمه‌قاله و کتیب خویندنه‌وه و روانینه عاسمان، نهینی‌یه گرینگه‌کانی زهمانه، رون نابنه‌وه.
حیکمه‌تی خودا ئه‌ونه‌یه که مه‌مانان په‌ی پی‌ به‌رین. تو له‌باسی حیکمه‌تی خودا گهری.

۹ نابی هه‌یوان ته دقیتن توبیه هه‌مه‌ره‌هی خوشر
جامی جه‌م بین و ژداراو سکهنده‌ر مه‌که به‌خت

مانای وشه:

نابی هه‌یوان: ئاوی هه‌یاتی؛ دقیتن: ده‌وی؛ هه‌مه‌ره‌ه: هاوری؛ خوشر: سه‌وز؛ خوشر: ئاوی په‌کیک
له‌ پیاوانی خودایه که ده‌لین ئاوی هه‌یاتی خواردو‌ته‌وه و هه‌رگیز نامری و هه‌ر به‌ سه‌وزی واتا، به‌ لاوه‌تی
ده‌مینته‌وه؛ جامی جه‌م: ئاوی ئاوینه‌یه که له‌ ئه‌فسانده‌ا، که جه‌مشید تی راونیوه و هه‌مو شتیکی تیدا دیوه؛
دارا: خونکاری ئیران بو‌وه له‌ سالی (۳۳۳ به‌ر له‌میلاد) له‌ به‌ر ئه‌سکه‌ندری خونکاری یونان به‌زیوه.

پوخته‌ی مانا:

تو ده‌ته‌وی ئاوی ژبانی هه‌میشه‌ییت ده‌س که‌وی که‌ گه‌یشتن به‌خودایه. ده‌بی پیریکی ده‌ستگیری
خدر ئاسایی بکه‌یه هاوری و ری‌نیشانده‌ر. ئه‌وسا جامی جه‌مت دیته‌به‌ر چاو؛ هه‌مو شتیکی ده‌ینی.
ئه‌گینا باس له‌ ئه‌سکه‌ندرو داراو چیروکی کون، هیچ به‌هره‌ت بو‌نادات.

۱۰ ژئه‌زهل عاقیبه‌تی کار کو مه‌علوم نه‌بت

جامی مه‌ی نوش و ژئه‌قدیری موقه‌ده‌ده‌ر مه‌که به‌خت

مانای وشه:

ئه‌زهل: هه‌ره‌زو؛ عاقیبه‌ت: به‌ته‌تا، دواپی؛ ته‌قدیر: لیک‌دانه‌وه؛ موقه‌ده‌ده‌ر: ویستی‌خودا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر له‌روژی بناوانه‌وه، که‌ تی نه‌گه‌یه‌نراوین دواپیمان به‌چی ده‌گا و چاره‌نوسمان چیه؛ چال‌ک‌وايه
پیاالی باده‌ی ئه‌وین بخوینته‌وه و سه‌رخوشی ئه‌وین بین و له‌وه نه‌کولینه‌وه که‌یار چی بریار داوه
بو‌مان. هه‌رچی خوی‌دايناوه ده‌بی پی شادو شو‌کور بین.

۱۱ دلی یاری مه‌ نه‌بو نه‌رم ب‌صه‌د نابی گری

ژدلی دلبه‌ری ماوو به‌ری مه‌رمه‌ر مه‌که به‌خت

مانای وشه:

گری: گریان؛ بهر: بهرد.

پوخته‌ی مانا:

دلّی یاره که مان، به فرمیسی زوړی صمدجار گریان نهرم نه‌بو. تو ناشی دلّی ره‌قی یاری ئیمه، ده‌گه‌ل ره‌قایی بهردی مهرمه‌رډا - که زوړ سه‌خته - بهراوردبکه‌ی و لیبی بدوئی.

۱۲

تیر صد تینه جگر سینه لهر مایه چه‌هر
ژدل و جهرگی کول و سینه‌یی کهر کهر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

تینه: دین؛ جگر: جهرگی؛ سینه: سینګ؛ چه‌هر: سه‌نگر؛ کول: بریندار؛ کهر کهر: له‌ت‌ل‌ت.

پوخته‌ی مانا:

له‌سهر کوڼو له‌مژوله‌کانی یاره‌وه به‌صد صد تیر، به‌رهو جهرگم دین. تنیا سه‌نگه‌رو مه‌تالم سنگی بی‌تین و تاومه. ده‌سا ئیتر خوټ ده‌زانی برینی جهرگی و دلّی بریندارو سینگی له‌ت‌ل‌ت کراوم ههرباسی ناکړی که چوئن.

۱۳

شیری نه‌لماسی کشینت تو ژلامیع ده‌خه‌هر
فه‌کرت حوققه‌یی یاقوت ژگه‌وه‌هر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

لامیع: بروسکه دهر؛ لامیع: تروسکه‌ی ههر؛ فه‌کرت: بکریته‌وه.

پوخته‌ی مانا:

له‌کاتیکا که یار قامکی سپی و تروسکه‌داری بو سهر کوڼه‌ی شه‌ویندار، راده‌دیری، تو لات‌وايه، بروسکه‌ی ههر دیاری داوه. شه‌گر لیو بی‌زیوی و ددانی به‌رچاو که‌وی - که‌ده‌می وه‌ک قوتوی له‌یاقوته - ناشی تو باسی گه‌وه‌هر بکه‌ی. چونکه گه‌وه‌هر له‌به‌رانبهر دهم و ددانی یاردا، هیچ بره‌ویکی‌نیه.

۱۴

ژشه‌فه‌ق زوهره خویابت توبنی په‌روینان
جه‌به‌ته‌ی نه‌و بنومیت تو ژمه‌هو خاوه‌ر مه‌که به‌حث

مانای وشه:

شه‌فه‌ق: كه‌ناره‌ی سوری عاسمان له‌ئێواره‌دا؛ خویا؛ ئاشكرا؛ بنی؛ برۆانه؛ په‌روین؛ ئه‌ستێره‌ی پیرو؛
جه‌به‌هت؛ توێل؛ ب‌نومیت؛ بنوینی؛ مه‌ه؛ مانگ؛ خاوه‌ر؛ روژ‌ه‌لات.

پوخته‌ی مانا:

له‌لاجانگی یار - كه‌ سپیه‌و نزیك شه‌وی پرچه‌و تیشکی سوری رومه‌تی داوه‌ته‌وه‌و ئه‌و لاجانگه‌ -
له‌ زوه‌ره‌ جوانتره‌ - دیاری بدات، تو‌ چۆن ده‌بی‌ برۆانیه‌ جوانی ئه‌ستێره‌ی پیرو؟ هه‌نیه‌ی یار خوی
بنوینی، کی‌رای ده‌که‌وی‌ باسی خورو خور هه‌لاتو مانگ بگات؟

۱۵ لروی یاری دو مه‌ه‌نه‌و مه‌قران‌دینه‌ ده‌مه‌ست
تو ژسه‌یرا قه‌مه‌ری طالع‌و ئه‌خته‌ر مه‌که‌ به‌ح‌ث

مانای وشه:

نه‌و؛ نوی؛ قران؛ نزیکی؛ قه‌مه‌ر؛ مانگ؛ طالع؛ هه‌لاتو؛ ئه‌خته‌ر؛ ئه‌ستێره، شیایوی باسه‌ ابراهیم
پیغه‌مه‌ر، ئه‌ستێره‌ مانگ‌و روژی دیوه‌. لای وابوه‌ خودای ئه‌من. كه‌ دیتونی ئاواده‌بن؛ گوتویه‌ ئاوا بوم
خو‌ش ناوی‌و داهینه‌ریان خودای منه‌.

پوخته‌ی مانا:

تو‌ چیته‌ باس له‌ هه‌لاتنی مانگ‌و ئه‌ستێران ده‌که‌ی‌و به‌ به‌لگه‌یان داده‌نیی؟ وه‌ره‌ سه‌یری من‌که‌.
من‌ دومانگی تازه‌هه‌لاتوی یه‌ک‌شه‌وه‌ مه‌ست‌و سیوه‌نگیم له‌نزیك یه‌که‌وه‌ له‌روی یاردا دیوه‌ که‌ئاوا
بونیان بو‌ئیه‌و گومانم نه‌ماوه‌ که‌ یار شیایوی په‌رسته‌و کارم به‌باسی مانگ‌و ئه‌ستێره‌ نه‌داوه‌.
ئه‌ستێره‌ناسان ده‌لین؛ ئه‌گه‌ر دو‌هه‌ستێره‌ی به‌و‌دم‌لێك نزیك بن، دنیا به‌خته‌وه‌ر ده‌بی‌. مه‌لا ده‌لی
نه‌ك دو‌هه‌ستێره‌، من‌ دومانگم له‌ نزیك یه‌که‌وه‌ دیوه‌ که‌ مایه‌ی ئه‌و په‌ری به‌ختیاریمه‌.

۱۶ پور ژدیم‌و خه‌ت‌و خالان ته‌خه‌به‌ر دایه‌ «مه‌لا»
نه‌ظه‌ری وه‌ر بده‌ به‌ژنی ژموفه‌سه‌سه‌ر مه‌که‌ به‌ح‌ث

مانای وشه:

دیم؛ روخسار؛ وه‌ر؛ وه‌ره؛ به‌ژن؛ قه‌دو‌و با‌لا؛ موفه‌سه‌سه‌ر؛ راوه‌ک‌راو.

پوخته‌ی مانا:

هو‌ مه‌لا! تو‌ ژور به‌ته‌واوی ده‌رباره‌ی په‌سنی روخسارو خه‌ت‌و خالی‌یار دواوی. ده‌وه‌ره‌ چاو‌یک‌یش

لهو بهزنو بالاشهنگو چهلنگه بکهو ئیتر ئهوپهژی شیرینکاری خودات بو دهرده کهوی و نیازت بهوه نامینی که دهراره‌ی داهینانی بی‌وینه‌ی خودا مانای کتیانت بو لیکده‌نه‌وه.

بازاری حمیان

۱ تو سه‌حەرگه به‌تەماشاشا وەرە بازاری خُڊوٲ
لی‌تە بی‌فائیده نازار نەدەت خاری خُڊوٲ

۲ دا ژډل غونچه له‌به‌ك نازكو تەردانه بژیږی
ب تەبه‌سسوم ب‌تەرا بیته ژگولزاری خُڊوٲ

مانای وشه:

خُڊوٲ: په‌یدابون، فه‌یله‌سوفان به‌دنیا ده‌لین خُڊوٲ، چونكه خوی نه‌بوه‌و خوا سازی‌داوه؛ خُڊوٲ: روداو؛
خُڊوٲ: کاره‌سات؛ لی: به‌لام؛ خار: درك؛ دانه: تاخانه، بی‌وینه؛ ب‌تەرا: ده‌گه‌ل‌تو؛ تەبه‌سسوم: بزه.

پوخته‌ی مانای ئەودو به‌یتە:

له‌ده‌می به‌ربه‌یانیک‌دا، وەرە بازاری دنیا بو تماشاویه. به‌لام هوشت هه‌بی، بی‌به‌ره‌ ئازارت نه‌دا
درکی. هه‌تا بتوانی به‌دلی خوٲ یه‌کیکی جوانی بی‌وینه‌ی تەرو ناسك - كه لیوی خونچه‌ ئاسا
تەنگ‌و رەنگ ئاله - له‌گه‌لتا بی‌وله‌ گولزارا به‌ره‌و روی تو بزه‌ی بیته.

۳ صد گریه‌من ددین له‌و کو چه‌پو راست دکر
شاهی حوسنی قیده‌می زولفی گریه‌داری خُڊوٲ

مانای وشه:

له‌و: له‌به‌رئەوه؛ حوسن: جوانی؛ قیده‌م: هه‌ره‌به‌و، به‌رانبه‌ری په‌یداکراو.

پوخته‌ی مانا:

له‌وساوه که پادشای جوانی خودایی - که ئەو جوانیه هەر هه‌بوهو پیشینه‌ی نیه - زولفی یارمی به‌لای راستو چه‌پدا خستوهو ههریه‌ک لهو که‌زیانه، هه‌زار چین و گری‌ی تی‌که‌وتوه؛ منی هه‌زار به‌صمد جی‌دل‌پرله گری‌م و هاوارمه لهده‌ست زه‌مانه‌و به‌و حاله‌ش هەر شادو رازی‌م.

٤ بل ژسولتانی قیده‌م من ب‌تو ئیقرار نه‌هن
گهر لکا بامه نه‌هن متقه‌بو بزماری حدوت

مانای وشه:

بل: به‌جگه؛ سولتان: ده‌سته‌لات دار؛ تو: هیچ؛ کاب: گویزنگ؛ نه‌هن: نین؛ نه‌هن: دانین؛ متقه‌ب: مه‌تکه‌و، ئامرازی کون کردن.

پوخته‌ی مانا:

من که دلم داوه به‌و جوانیه‌ی یارو صه‌تان گری‌م که‌وت‌ته دل له دیتی زولفی چین‌چین و پر‌گری‌ی؛ ههر‌بو‌یه‌یه که به‌جوانی خوای ده‌زانم و لام وایه به‌رله په‌یدا‌بونی دنیا، هەر بو‌هو گورانی به‌سه‌ردا نایه. ئەینا ههر‌گیز جگه له‌خوا، دلم ناده‌م به‌هیچ شتی‌ک که روده‌داو په‌یدا ده‌بی. تهنان‌ت ئە‌گه‌ر گویزنگم به‌مه‌تکه‌و کون کون بکه‌ن و بزماریشی لی‌داکوتن؛ دل‌داری خوام و هیچی‌تر. جوانی خودا له‌روی سه‌لمادا ده‌بینم.

٥ دل دده‌ریایی قیده‌م قافه ب‌ثابت قه‌ده‌می
گه‌رچی دایم لسه‌ری فهرقه‌مه مینشاری خدوت

مانای وشه:

قیده‌م: هه‌ربو؛ قه‌ده‌م: پا؛ قاف: ده‌یانگوت چیا‌یه‌که ده‌وری دنیای داوه و بنی لهده‌ریا‌دایه؛ فهرق: ته‌پله‌سه‌ر؛ مینشار: هه‌ره، مشار.

پوخته‌ی مانا:

دلم لهده‌ریای ئە‌وینی ئە‌و جوانیه خودا نوین‌دا، وه‌ک کی‌وی قاف خو‌ی داکوتاوه‌و بی‌داگه‌ره. ئە‌گه‌ر بی‌تو به‌مشاری کاره‌سات و روداوه‌کانی سه‌ر دنیا - که لام هیچه - ته‌پله‌ سه‌ریشم شه‌ق بکه‌ن؛ نه ده‌له‌رز، نه له ئە‌وین ده‌س هه‌له‌گرم.

٦ به‌ئکو دیوار ب‌گوه‌بن ب‌خودی کی ب‌خودی
ب‌توره‌نگی نه‌کری نه‌شکه‌ره نه‌سرا‌ری خدوت

مانای وشه:

به لکوه: به شکم؛ خودی: خود؛ نه شکوه: ناشکرا.

پوختهی مانا:

مهلا! زورت پی لی هه لئناوه. نه که ی بوختری خودا، بو خاتری خودا؛ بهیچ باراندا نه نییه کانی روی داوه و نه نییه کانی دنیا، ناشکرا که ی. ته قائه وه دیوار خاوه من گوی بی و لی نه زانان قسه ی دلت لی بیسن.

۷ له معیه ک گهر ژکه ناری قیده می پورته وی دهر

دی ژهر وی سه عته می مه حوین نه نواری خدوت

مانای وشه:

له معیه: تروسکه؛ پورته و: تیشک؛ سه عته: دهر، که مترین وه خت، سه عات؛ مه حو بون: له بهین چون؛ نه نواری: روشناکیان.

پوختهی مانا:

ئهو دلداره ی گه یشتوته باره گای یار؛ نابی بهیچ جور ئه وی له یاری ده زانی، نه ک لای خه لک، بگره لای خوشی بیدر کینی. چونکه ته نانه تی ئه گهر ههر ته نیا تروسکه یه کیش له خه رمانه ی تیشکی جوانی یاری ئه زه لی - که خوا به - بداته سه ر ئه م دنیا به، ههر چه ند تیشک و روشناکی له دنیا به. له تاوی ئهو، ده سته و له جی له ناو ده چن.

۸ وی بصد پهنجره یان دایه شو عا قیده می

گو نه دی عیشقی له سه ر کورسی بی ده و واری خدوت

مانای وشه:

وی: ئهو؛ شو عا: تیشک؛ ده و واری: خول خوله، زور به سورانه وه.

پوختهی مانا:

ئهو نه نییه ی که من ده لیم نابی و ناشی بیدر کینم و خه لکی لی ئاگادار بکه م؛ نه نیی له نیوان خودا و دلداره کانی خودایه که بریه تین له: ئه ولیا و اتا به فهرموده ی سه عدی:

بولبول ده وهره فی ری ئه وین به له په پولان نوزته نه به باش هه لیکروزیت و بسوزیت نه ک لام وابی که تیشکی هه می شه بویی (ئه زه لیه ت) خودا، بهر پیوار و نادیا ره، نه خیر، ئهو

روشناکيه له صهتان روچنمو ده لاقهوه لهم گونېزه خول خولهو سهر لی سورماوهی دنیای نه هه تا
سهری داوهو به همزار جور دیته بهرچاو. بروانیه گیاندار یان بی گیان، هرچی ئافهریده هه یه،
نیشاندهری ئمو تیشکه یه... ته نامت جوانی دلبران، زور به تاشکرا، ئمو جوانی خودایی به پیشان
ئهدات.

۹ تو خدوئی وه مه بین قهنج نه ظه رکی چاره ک
ل نه ساسی قیده می دانی به دیواری خدوئ

مانای وشه:

وه: ئاوا؛ قهنج: باش؛ نه ظه ر: روانین، تماشا؛ نه ساس: هیم؛ دانی به: دانراوه، دایناوه.

۱۰ هه ره نه صلی خو وه تهرتیبی قیاسی زی که
گه ر نزاری چیه یه ک جار بهری داری خدوئ

مانای وشه:

هه ره: بجو؛ تهرتیبی قیاسی: به بهراورد کردن هه رشته له شوین خو دانان.

پوخته ی مانای هه ردوک به یت:

تو ناشی هه روا به سهرچلی بروانی و بیر نه که یته وه. ئه گه ر باش هه ر لهم دنیا یه و چی تیدا یه به
زیتی و وردی بروانی، باشت بو رون ده یته وه، که هیمی دنیاو روداوه کانی که روده دا له سهر
خواستی خودای، هه ربوه وه ده بی، دامه زراوهو خو به خو پیدا نه بو که. جا ئه گه ر هه تا سهرچاوه
پیدا بجی و بهراوه ردیکی ورد بکه یتو به باشی هه ر شته ی هه یه به ریه وه سهر بنچینه که ی. ئه وسه
بوئ رون ده یته وه بهری داری دنیای فانی له چی و له کوپوه هاتوهو سهره تای به چیه وه بهنده.

۱۱ ئاته شی عیشقی شی زیر وجودی هل که ت
هه یه مومکین نه فرت زه ییه قی فەرراری خدوئ

مانای وشه:

ئاته ش: ئاگر؛ هل: توانه وه؛ شی: وه؛ زه ییه ق: جیه؛ فەررار: زور بزوزو دانه سه کناو.

پوخته ی مانا:

هه روه ک چون زیر له بوئدا، له سهر ئاگر ده تو یته وه؛ ئیمه ش به یتنی ئه وینی یاری خو مان

تواوینه‌وهو خشتو خالی خوشه‌وېستی دنیایې مان - که وهك جیوه بو هیچ كه‌سی ئوقره ناگری و
لناو دهستاندا راده كا - له‌كول كهوت. دیاره تینی ئاگریکی زیری پی بتاویته‌وه، جیوه هر خوی
له‌بر ناگری.

«نالی دهرباره‌ی دهس لمدنیا به‌ردان، بو دلبره‌كه‌ی فهرمویه:
بوتو كه بیكرو تازه‌و وه‌كو خوری جهننه‌تی قهیدی چی‌یه عمجوزه‌یی دنیا بدم ته‌لای؟»

۱۲ الله الله كو دعومری خو توجاره‌ك نه‌بھی
چصه‌دا تیتته ژوی گونبه‌دی ده‌ووا‌ری خدوت

۱۳ تو ژبه‌ر په‌رده‌یی وه‌همی وهره‌ دهر تا به‌یی
چنه‌وا تیتته ب‌صده نه‌غمه ژ نه‌و تاری خدوت

مانای وشه:

تو جارېك: هیچ جاران: نه‌بھی: نه‌بیسی، نمت‌بیست: وه‌هم: خه‌یالی بوچ: نه‌وا: ئاواز: نه‌غمه: هه‌وای
موزیک: وه‌ته‌ر: ژى تارو كه‌مان و كه‌مانچه: الله الله: وشه‌ی سه‌یر مانه‌ واتا: زور سه‌یره.

پوخته‌ی مانای هه‌ردوك به‌یت:

كابرای بی‌خه‌به‌ر له‌ دهردی دلی ته‌ویندارانی جوانی خودای! زور پیم سه‌یره، كه له‌به‌ر سوژ
خواردنت، لناو ئه‌م گونبه‌زه سوژده‌دا - كه دنیایه‌و هیچ مان و به‌قای بونی، وا كه‌وتویه ناو
گیزی خه‌یالاته‌وه، گویچكه‌ی دلت كپو كه‌زه‌و هیچی به‌كه‌لك نابیسی. وهره‌ده‌ر لناو خه‌یالات،
بیسه‌ چهند هه‌واو دهنگی هه‌مه‌ جوړ. كه حيكایه‌ت له‌ گه‌وره‌یی و جوانی بی‌وینه‌ی یار ده‌كا، له‌ ژى
كه‌مانچه‌ی دنیایه‌ دیته به‌ر گوی. من ده‌بیسم تو نابیسی. به‌راستی زورم به‌زه‌یی به‌تودا دی و
سه‌یر ماوم.

۱۴ حالو موسته‌قبه‌لو ماضی دخوه‌دا تيك يه‌كن
صوبح مه‌وجوده به‌عینی خو دثیقاری خدوت

مانای وشه:

حال: ئیسته: موسته‌قبه‌ل: ئاینده: ماضی: رابردو: تيك: تیکسرا: عه‌ینی خو: بی‌زیادو كه‌م، ته‌واو
په‌به‌په‌ر.

پوخته‌ی مانا:

له‌و شوینه‌دا كه ئیمه‌ی دلدار گه‌یوینی، ئاینده‌و رابردو ئیستای تیا نه‌ماوه. به‌ره‌به‌یان و ئیواره‌و

درهنگو زو، له بهرچاوی لهدلدارۍ بې ټاگان هه يه. لای ټيمه بهيان و ټيوار، هر يه کيکه و
لهباره گای يار، حيسابی کاتو ساتو بهيان و ټيواريک نيه. پيغه مېهری خوا فرمويه: «له کن خودا،
به يانی و ټيواره نيه» وادياره مه لا ټيشاره ی بهو فرموده يه کردوه.

۱۵ راستو چهپ گافو سهعت هر لمه نهوداتينت ذوالفقاری قیده می حهیدهری کهرراری خدوت

مانای وشه:

گاف: کات؛ سهعت: دم؛ ذوالفقار: شیره دو دوخه که ی بهناوبانگی ټيمام علی؛ حهیدهر: شیر؛
کهررار: ټموی زور بادهداتهوه سر دوزمن. چهرخی؛ حهیدهری کهررار: نازناوی ټيمام علی بوه.

پوخته ی مانا:

ټهوانه ی تانه ی نهزانی لهچاوی دلایان پهړیوهو بهرهو خودا سر ده کهون؛ قسه کانیان دوتومهن و
یه کترناگرن. به دهردی سهعدی گوته نی: گا یه کجار بالا نشینم. گاپشتی پای خوم ناینم. ده میک
له گه شه ی سرخو ش ی بهیمختی خو یان ده نازن. کاریان به دنیاو قیامتو به هه شتو دوزه قیش
نیه. له هموشت بالا ترن. ده میک دپنهریکی ههردی و دهردی دلایان له زه مانه دهس پی ده کا؛
هه زارانه ده ی کهن به نوزه و کروزه و خو به گونا بهار ده زانو و ده ترسن نازیان بشیوی.
جا که مه لا له شیره کانی پیشوی دا، ده گه ل سرچاوه ټیکه لهو له نهینی تاییه تی شارها بوه و
زیر ی قاله و جیوه ی دنیای له لا بایه. لم بهیتانه ی ټاینده دا جوری تر خو نشان ده داو به ټاخه وه
پیمان ده لی؛
ههروهک چون ټيمامی علی به شیره که ی ده کهوته جهسته ی دوزمنان؛ دنیاش له راستو
چوپه وه ټاوا دل و گیانی منی وه بهر شیر ی به لا داوه.

۱۶ راستو نه فرازو نشوقی مهوارن یهک و یهک لی تنی وی لمه بو دائره بهرواری خدوت

مانای وشه:

راست: ده ستای؛ نه فرازو نشوق: هموارزو نشیو؛ بوارن: بورین؛ یه کو یهک: یه کی یه کی؛ دائره:
جهغز؛ بهروار: گهوه، ریگه له معدی چیا.

پوخته ی مانا:

هیچ هموارزو نشیوم هه لته بهار دوه، که پی یان دا رانه بورم. ته نیا گهوه ی دنیا ماوه که وهک جهغز،

دهناوی دا همل دهخولیمو قمتیس ماوم.

۱۷ دى لقلېلى مه چدهت لاميعه يا ئيسلامى
كو لجانى خوه مهخهف بهستى به زوننارى خدوٹ

مانای وشه:

لاميعه: تروسكهدم؛ خهف: بهنېتى؛ زوننار: پشېندى گاوران.

پوخته ی مانا:

دهسا ئيمهى كه به روالهت ئيسلامينو لهبنهوه زيننارى دنياپرستى مان لهپشتايه، چون بهئاواتو
تەمايېن كه وهبەر تيشكى بى گريى ئيسلامهتى راست بكهوين؟

۱۸ رهنكو زهنكى حهدهئى نهقشى خدوئى مه ددل
بده بهر رهندشى عيشقى ئهوه قهصصارى خدوٹ

مانای وشه:

حهدهت: روداو؛ رهندش: رهنده، چلك بهر؛ قهصصار: گازر.

پوخته ی مانا:

له روداو ه كارهسا تهكانى دنيا، دلمان زهنكى ههئيناوهو رهنكى زور خراپ گوراوه. چار هه ر ئهوه به
دهس ئهوينى بسپيزين كه بو مان خاوين كاتهوه. ئهوين بو دل وهك گازره بو پارچهى چلكن و
گهمار.

۱۹ جان لسهر دهستى نهايى دريا جانان دا
روح صهف صهف كو قهوهستانه دبازارى خدوٹ

مانای وشه:

نهايى: داندراره؛ جانان: يارو دل بهر؛ قهوهستان: راوهستان.

پوخته ی مانا:

لهكاتىكا كه ههمو گيانىك دهيهوى لهبازارى جيهان دا بميتتهوهو ريز بهريز لى راويستان؛ من
گيانم والهسر دهستم كه له ريگهى ياردا بيدهمو خوم له دنيا رزگار بكهيم.

۲۰ دى ژغەفلەت بروتەن سايە زەوالى ئەي دل
رونەنى داتو ئەمانەت لىسپھادارى خۇدوت

ماناي وشە:

دى: ويەمچى، رەنگە: غەفلەت: نەكاو: بروتەن: زەوال: لادانى رۆژ لە ناوەندى عاسمان؛ رونەنى: دامەنیشە: ئەمانەت: خاترجەمى، دەغیلە: سىپھا: سىپەرى.

پوختەي مانا:

دلى سەرچلۆ سەرەرۆ لەوانەندە لەنەخافل سىپەرى جەنگەي نيوەرۆي ژيانى دنيايىت برەوى و بکەويه ئاسوى رۆژپەرى بەرەو نەمان. دەغیلە ھەرگیز خاترجەم لەبن سىپەرى دنيادا رۆمەنیشە.

۲۱ تو ژفەصلى وەرە ئەصلى کو دقئ دەيرى خەراب
دا نەبى مەرکەبى جەھلى تو دبن بارى خۇدوت

ماناي وشە:

فەصل: جيايى: ئەصل: رەگەز: دەير: نويزگەي رەبەنانى خاچپەرست: خەراب: ويران: مەرکەب: ئەوى سوارى دەدا، بارەبەر.

پوختەي مانا:

تا لەم دنيا ويران و بەقورئ گىراو، بى دەمرەتان و گىرۆدەي؛ وەك بارەبەر لە ژير بارى نەزانی دای. بادەرەو ھە سەر رەگەزو سەرچاوەت و واز لەم جياپونەو ھەيەت بەھوى دنياو ھەيئە تا لەبن بار قوتار بى.

۲۲ دا نيگارى خوە بصدە رەنگى بىيىنى ئىيرو
وەرە جارەك بکە سەيرى تو دئەطوارى خۇدوت

ماناي وشە:

نيگار: جوانى دلەر: سەير: تماشا: سەير: گەشت و گەزان: طەور: بار، حالەت: طور: کيويکە لە ساراي سينا.

پوختەي مانا:

ئەم دنيايە ھەرچەندە زۆر خراپيشەو بەخەرايە ديتە حيساب؛ بەلام بارى زۆر لە باريکسى تى دايەو جياي توريش - کە موسا لەوى دەگەل خوا دەئاخوت - لەم جياھانەس. تو گەرەکتە بارى خوت

ئەمرو بەصەت رەنگ بېتە بەرچاۋ، خوت ئامادەي گەشتىكى موسا ئاسا كەو بگەرە تورى سىنايە.

۲۳ تو بحالىٰ مە دزانی چىيە ھەر لەحظە «مەلا»
مە ددل تىتو دەرت خەنجەرى غەددارى خۇوث

ماناي وشە:

لەحظە: چاوتروكانىك؛ غەددار: بى ئەمەگ و بەلّين شكىن.

پوختەي مانا:

مەلا! گەرەكمە پىت بلىم من چۈنم و دەردم چەندە. لەھەر چاوتروكانىكدا، خەنجەرى دىناي بى
بەلّين دەناو دلما دىت و دەچىت، تىي دەچەقىت و دەردەچى.

سُلی ناز

۱ شمشادی خه‌رام و سه‌روی غه‌نناج
جانان دبرت ب‌عیشوه تاراج

مانای وشه:

شمشاد: داری شمشال؛ سه‌رو: داری سه‌ول؛ خه‌رام: له‌نجه‌و لار؛ غه‌نناج: زۆر به‌ناز؛ عیشوه: قه‌مزه‌و ناز؛ تاراج: تالان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌و به‌ژنه به‌لارو له‌نجه‌و زۆر به‌نازه، که له سه‌ول و شمشال ده‌کا؛ به سیله‌ی چاو داگرتن و ناز فروشتن گه‌له گیان به‌تالان ده‌بات.

۲ من دی سه‌خه‌ری دخوابی مه‌ستی
بی ده‌نگ ته‌زه‌رو، لال دورراج

مانای وشه:

خواب: خه‌و؛ ته‌زه‌رو: بالداریکی پتۆک پتۆکی کلک‌حریره؛ دورراج: پۆر.

پوخته‌ی مانا:

من له به‌ره‌به‌یانیکدا، که هه‌شتان پۆرو ته‌زه‌رویش، لال و پال بون و بوخویندن وه‌خو نه‌که‌وتبون؛ یارم دیت که هه‌شتان خه‌والویی شه‌و، به‌ری نه‌دابو.

۳ بشکفت ز غونچه نیرگزا مهست

بو فهرق ژسهر قه‌دیفه دی‌باچ

۴ چه بهمت که شفی ژ صوب‌خی صادق

نوری کو قه‌دا لسه‌ر شه‌بی داچ

مانای وشه:

فهرق: جایی؛ فهرق: ته‌له‌سه‌ر؛ قه‌دیفه: پارچه‌ی مخمر؛ قه‌دیفه: گولیکه؛ دی‌با: پارچه‌ی ناو‌ریشم؛
چه بهمت: توپل؛ صوب‌خی صادق: بهیانی رون؛ نور: روشنایی؛ نور: گول؛ داچ: تاریک.

پوخته‌ی مانا:

یار که مهستی خه‌والو بو، چاوه‌کانی - که وه‌ک دو نیرگزی مهستن - به‌روی گولزاردا هه‌لینا.
پارچه‌ی ناو‌ریشمی سه‌رپوشی له‌سه‌ر ناو‌چاوانی لادا. له‌خوشی شه‌و دیمه‌نی شه‌و، نیرگز چاوی
دا‌پچراندو له‌خونجه‌یه‌وه بویه گول. گولی قه‌دیفه‌ی ره‌نگ تالیش بو لاسایی شه‌و رو‌خساره‌و بو
دیداری، خوی له‌سه‌رپوشی که‌لای شین، رزگار کردو هه‌مو‌لا ده‌به‌زنی رامین. روناکی و صافی
هه‌نیه‌ی یار که ده‌رکه‌وت، تاریکایی شه‌وه زه‌نگی له‌به‌ره‌وه‌ی و بهیانی رونی وده‌ر خست.

۵ نه‌لماسی نومانه شو‌به‌ی می‌صری

دانین چه‌گه‌ری مه‌دل گر تاماج

۶ نه‌سرین و بنه‌فشه ته‌وو‌زاندن

ما‌وه‌رد دره‌شان‌د شو‌شه‌یی عاج

۷ جو‌هتی هه‌به‌شان ب‌طرقة‌‌الغین

نانی قه‌ده‌ره‌ک ژنه‌سه‌هان باچ

مانای وشه‌ی شه‌و سی به‌یته

نومانه: نواندیان؛ می‌صری: شیر می‌صری که به تیژو جه‌وه‌ر دار به‌ناو بانگه؛ دانین: دایان گرت،
هاتنی؛ تاماج: نیشانه؛ نه‌سرین: گولیکسی زور سه‌یه؛ ته‌وو‌زاندن: رازاندنه‌وه‌و ریکو پیک کردن؛
ما‌وه‌رد: گول‌او؛ ره‌شان‌دن: پرژاندن؛ شو‌شه: گول‌اودان؛ عاج: تیسکی‌دانی فیل؛ جو‌هت: جوت؛
هه‌به‌ش: خه‌لکی هه‌به‌شه؛ ط‌ر‌ق‌ة‌‌الغین: چاو تروکانیک؛ ط‌ر‌ف‌ه: جوان و له‌به‌ر دلان؛ عه‌ین: چاو؛ نانی:
هینای.

پوخته‌ی مه‌به‌ست:

دیمه‌نیکم دیته به‌رچاو:

مهلا دواى نوڭىزى بهيانى - كه دنيا زور مات و كشه - له مزگهوت دهر كهوتوه، گهشتيك دهكا... به گيان و دل، چاوى دل و گيانى چاوى، بهر و شانشينى كوڅكى سهلمى گراوى، دهر وان. له پز پهنجره هى هيوانى روبه باخچه، ده كړيتموه، يار خويته، چاوى هيستان مهستى خهوه، به زن و بالاي بهرزو تمرزى، تل ددها دهلهر يتموه. چاويك به گولاندا ده گيرى و بزهيك ديتنه سهر ليو. كاره كهر يك ټاوتنه و شانوه گولودان و كل و كلتورى بو دينى و له سهر كورسى روبه روى دى دهمه زرينى، كه خانم خوى و هرازينى و له داهيتانى په لكه ي شور، دلى دنيا بشورينى و بشيوينى. كه زى دادين، له لادانيان، لاجانگى سى دهنوينى. به كلچوك چاوان دهر يزى. ده ستيك به برويان دا دينى. كلاو زيريكى پز پهرهنگ له سهر دهنى. به سينگو بهروكو كه مهر، چهند ليز كه له زير و گوههر، سهر بهرزو بهخته وهر دهكا. له ويندانى ټاوتنه، خوښى عاشقى خوى دهى. جا واوهيلا له مهلاى دل بريندارى ټوپندارى دوره هوميدو هه زارى پاكو بى گهردا! لهم كاته دا، چى به سهر ديت؟ سهر چاوهى شيعر ده جوښى، فيچقه دهكا. مهره كهفو قاقهزو قه له مى ناوى. ټهشكى سورو بزانگو پهره دى، هيه. ده بازانين لهم سى به يتوه به يته كاني ټاينده ي ټم قصيده دا، ټهو دهلى چى؟

برو - كه وهك شيرى مبصرى به كه وانن - به مشت و مالى سهر په نجه ي وهك ټه لماسى تيزيان لى هات. دلمى كرده نيشانه يان، جهر گيشميان پاره پاره كرد. لاجانگى سى زيوين و كه زيه ره شو بون خوشه كه ي، خونجه ي نه سرين و وه نه وشه ي پى گه شاوه و بشكوتن و بو ديدارى ده ستيكيان به خودا هيناو رازانه وه. گولودانى عاج، له تاوى لاجانگو مه چه كى سى و بونى خوشى بسكى خاوى، ليكاوى لدهم ده پزرا. كل فروشانى ټيصفه هان - كه به كل چاكى ناودارن - له وه ترسان، چاوى ره شى بى سورمه ي يار - كه بازى كله سوبحانيش ده شكينى - برهوى سهودايان بهرى. مليون بو خولامى چه ماندو بونه باج دهرى چاوانى و له چاو تروكاندنيكا سهرانه يان گه بانده لاي ټهو دو حبه بشيه مه ستانه. ټه گينا نه كه زيه كاني كاريان به عطرو گولوده نه چاوه مهسته كانيشى كليان دهوى. بونى خوشى خوداداده ي، بسكى خاوى و رهنكى له ټه زهل دارزاوى جوته چاوى، هيچ كارنيكان به ده سكردى بهنده ي خوداوه بهند نيه.

۸ سيما كو نوما نه ما لهش سيم
سيماب زخه جله مايه ره جراج

۹ مير تاتى سكه ندهرى لپيشه
(بحرو لها العكوس اواج)

۱۰ دوزا قه مهرى ژبه ر شهفه قدا
كو سپينه لفرقى سهر نها تاج

مانای وشه:

سیما: کسم؛ هس؛ هوش؛ سیم؛ زیو؛ سیماب؛ جیوه؛ خه جله؛ شهرمزاری؛ ره جراج؛ بهلرزه؛ میراث؛ ئاوینه؛ سکه ندهر؛ دنیا گریکی بهناوه، ده لئین ئاوینه یه کی هه بوه، هه مو دنیای نیشان داوه؛ عکوس؛ وینه دانهوه؛ ئه مواج؛ شه پۆل گه؛ دۆر؛ ده وره؛ شه فقه؛ روشنایی ئاسو له ئیواره دا؛ سپیده؛ بهر به یان؛ ئه؛ داینا.

پوخته ی مانای ئه و سى به یته:

کسمو بیچمه ره زاسوگ و رازاوه که ی، که دیاری دا؛ زیو له تاوان، له هوش چو، سپی هه لگه را. جیوه له شهرمی له رینی به ژن و بالای، له رهوت و لارو له نجه دا، له رزی لی هات. ئاوینه که وینه ی جوانی بی وینه ی هه مو دنیای ئه دایه وه؛ دلی کهوته شه پۆل دان و شه پۆلی جوانی ده ویدا، ببوه توفان و فره تهنه. سیبایه تی بهر به یان، به دیمه نی ئه و ناسکه سپیه له خوشیان، به سوپاسه وه قهذه می وهك تانچ نایه سه ر. تهنانت روناکی ئاسوی ئیوارانیش، له عه یبه تان، روژو شه وی لی گورابو. چوبو ده وری مانگی دابو، که هه یج نه بی، که موسکه یه ك وهك روخساری یار ده نوینی. مه به سستی مه لا ئه وه یه؛ بریقهی کلأوزیره که له ده وری سه رو سیمای یار، وه کو روناکی ئاسویی له ده وری مانگی چارده دا دینه بهر چاو.

۱۱ چهرخه، فهلهك و مهلهك دبازن

(شمس و کواکب و ابراج)

۱۲ زوهره بقیرانی قابه قهو سهین

(والنجم اذا هوى بحدراج)

۱۳ دهنگی مهلهكان زمیهنه زه مزه م

ئهرواح ژعیشقی تینه میعراج

مانای وشه:

چهرخ: عاسمان؛ چهرخ: کوزی هه لهرکی؛ فهلهك: عاسمان؛ فهلهك: زه مانه؛ مهلهك: فرشته؛ بازین؛ سه ما کردن، له یزن؛ شه مس؛ خور؛ کهواکب؛ ئه سته ره گه؛ ئه براج؛ ریه زه کانی ئه سته ران؛ قیران؛ نزیک بونه وه؛ قاب؛ ئه ندازه؛ قابه قه وسه یین؛ ئه ندازه ی ئی که وانیك؛ (یان، ئه ندازه ی دوده ست له پنجه تا هانی شک)؛ نه جیم؛ ئه سته ره کوی پیرو؛ هه وی؛ داکهوت؛ میراج؛ پله یله؛ زمیه تن؛ گاله گال کردن؛ زه مزه م؛ ویره ویر، زه مزه م؛ زه مزه م؛ بویه سه؛ زه مزه م؛ گوره هه را؛ تینه؛ دینه؛ معراج؛ به ره و سه ر کهوتن.

پوخته ی مانا:

مه لای ئیمه که له بوته ی ئه وینی خوداناسین دا، قال کراوه و پالیواره؛ له پر دلی داده خوری و

هوښی گیانی لمسهیری جوانی سهلمایه - که پاژیکي زور ورديله له دهریای جوانی خودایه - راده پیری و خورزی سمرچاوهی دیته گوی. حالی لی دی. همو نهیني پشت پهردهی خاكو ښاوی هم زمینهی دیته بهرچاو. چی بیینی؟ نهك همر ټو له جوانی خودای جوانی دمر به سهلماکی ټو، سمر خوشمو دلی ده خوشی؛ بگره همدو عاسمان و هرچی له ناویاندا همدی، که وتونه خوشی و زمزمه هملپه رکی و بهرمو دیلانه. فرمویه تی:

کوزی هملپه رکی و سوردانه، عاسمان و فرشته کان و روژو ټسټیرو بورجه کان، سهما ده کهن، زوهره، بهدم هملپه رکیو نزيك پوتموه له پیرو. ټسټیرو کوش، به سهماوه پله پله بهره ټو به یانه جوانه، داده کموی. پول پول فرشته ليك کوټو همرایانه، گالهیانه، ناله یانه، هملنه پهرن، داده پهرن، به ویره ویر، به دنگی قمو په سندی ټو جوانیه دمدن. همو گیانیکی بمخته وهر، بهره تیشکی جوانی خودا، بو سمر کهوتن مله ده کهن. گره کیانه زوی بگه نی و سهیری بگهن. «سمعی» ش لم بارمدا ده لی:

گملای شینی داران له کن پیای وشیار له په سنی خودا همر په لهی ده فته ریکه شیاوی باسه، مه لا لم چند به یاندا، میعراجی پیغمبریشمان، بو باس ده کا. که چون له گهر انموهی داو گیر انموهی ټو سه فهره ی کافر باوهریان نده کردو عوتبه ی کوزی ټه بوله بهی زاواشی، زور بی عمده بانه دواندی و گوتی: بروات به ټسټیرو خوی ټسټیرانیش نهماوه... خودا سوره ی «نجم» څی ناردو له سمر راستی روداوه که ی ټو سه فهره، همر به ټسټیرو سویندی خواردو فرموی:

«سویند به پیرو لهو کاتمدا داده کموی و بهره به یان ښاوا ده یی. ټو هه والو نه گوم بوه، نه گوم رایه. له خویموه قسه ناکا. هرچی ده لی له خواوه یوه فرشته ی زور تواناو به یز فیری ده کا... ټو فرشته وحی بهره. له ټاسوگ خوی نشان داوه له پاشانیش به ټه ندازه ی ژی که وانی و نزيك کړدوتموه فرمائی ټیمه ی پی داوه.»

مه لای خواناس که له حالاتی جه زممدا، زور نهیني گریگی ښاکرا کردون. سور دهنانی له وانه یه وشکه سوئی که سمریان له هیچ دهرناچی؛ بزوانه کهن. به بزه ی پر بهزه ییموه فرمویه تی:

۱۴ دل بهره ټو صده هزار مهوچن

زاهید چخه بهر ژبه هری مهوواج؟

مانای وشه:

زاهید: تمر کدنیا، لیرودا مبهست وشکه صوفی یه: مهوواج: زور به شه پول.

پوخته ی مانا:

دلی منی پیگه یشتوی تیگه یشتو، وهك دهریایو له صد هزار لایمونه، شه پول دمدات.

وشکه سوڤی - که لاسر خول مهله دهکا - خهبری له دهریا چییه؟! «نالی» دهلی:
بزوانه وشکه سوڤی یو رهقصی به همروهله دیسان لهبحری وشکی هموا کهوته یی مهله

۱۵ پوری و بهغه نجه کی «مهلا» کوشت
نهو غونچه لهبا دهلال و غهتناج

مانای وشه:

پوری: رابرد؛ غهتج: ناز؛ دهلال: به عمرهیی نازمو به کوردی جوان چاکه؛ غهتناج: زور بهناز.

پوختهی مانا:

دیاره مهلا بهئمه که. چاکهی سهلما، لهبیر ناکا که بهو دیداره ی بهیانه ی لانه ی دلی، شیواندوهو
که یاندویه ته ئمو حاله ی که زور نهینی گرینگی بو دهر کهوی، دهلی: ئمو یاره دم بیچکه لانه ی
لیوتاله ی لهبرد لانه، لهو تولجی بهره بهیانه، بهنازه وه هات رابردو مهلای ههزاری له گیان کرد.

سهروری جوانان

۱ دل ز عیلاجی کو بدهر گت میزاج
دی ز له بی نوش عه طابت عیلاج

مانای وشه:

عیلاج: دهرمان؛ عیلاج: چاره؛ نوش: ره‌واقی هه‌نگوین؛ عه‌طا: به‌خشین.

پوخته‌ی مانا:

دلّیک که نه‌خو‌شی بگاته دهره‌جه‌یه‌ک که به هیچ کهس دهرمان نه‌کریت. له لیک‌ی ره‌واق ئاسایی
لیوی ته‌نکی یار چاره‌ی دیت.

۲ نایینه‌ی جامی جیهان‌بینی جهم
باده‌ی له‌علینه دجاما زوجاج

مانای وشه:

جام: پیاله؛ جام: شوشه؛ جام: ناوینه؛ جیهان‌بین: دنیا‌بین؛ جهم: ناز ناوی پاشایه‌کی کوئی ئیرانه که
گوایه پیاله‌یه‌کی هه‌بو هه‌مو دنیا‌ی تیدا دیوه؛ باده: مه‌ی؛ زوجاج: شوشه.

پوخته‌ی مانا:

باده‌ی ئال به ره‌نگی لال، که ده‌ناو پیاله‌ی شوشه بکری؛ ده‌بیته پیاله‌که‌ی جهم که خو‌روه‌ی
هه‌مو شتی دنیا‌ی فراوانی دیت به‌رچاو.

۳ ژاڧى حەياتى بىمەدا شەرىتەك
زىندە كرىن ما ژەدورا نەشاج

ماناى وشە:

ژاۋى: لەئاۋى؛ عەدو: دوژمن؛ نەشاج: گریان و شیوه.

پوختەى مانا:

مەردبوم، یارم لە ئاۋى ژيان - كە مەيەك بو، لىكى ۋەك رەۋاڧى خۆى تىدابو - كە شەرىتەتلىكى
دەرخوارد دام، زىندو بومەۋو گریان و شىن-قورپىۋان ھەربو دوژمنان مایەۋە.

۴ بەندىكەم گەرچى شىبى فىل بوم

سىم بەرى ساعىدو بازو ژعاج

ماناى وشە:

ساعىد: قۇل؛ بازو: باسك.

پوختەى مانا:

مىڭ كە بەلاى خۆمەۋە، لە ھىزو پىزو توانا دا، خۆم بە ھاۋتاي فىل دەزانى؛ كەچى ئەندام
زىيىنىكى قۇل ۋ باسك سىپۋاشى بەرەنگى ددانى فىل، گرفتارى خۆى كردم و بەندو پىۋەندى
كردم. «ئالى» دەلى:

ئەلا ئەى ئاسكى ناسك بەباسك شكاندت گەردنى صەد شىرى شەرزە

۵ ئەختەرى ئىقبالو مەھى بورچى بەخت

مىھرى سىھرى كەمەرو تەخت و تاج

۶ كوس كو ھەنگافت بىشاھى لتەخت

پادشەھان نەقدى رەۋان دان خەراج

۷ خوسرەۋى شىرىنى لدمر بەندى حوسن

سىم بەران لازمە لى موھرو باج

ماناى وشە:

ئەختەر: ئەستىرە؛ ئىقبال: بەخت؛ مىھەر: خور؛ مىھەر: خوشەويستى؛ سىپىھەر: عاسمان؛ كوس: تەپل؛

ههنگافتن: لیدان: رهوان: رهواج: رهوان: گیان: خوسرهو: پاشا: شیرین: جوانو لهبردلان: شیرین: زنی خوسرهوی پهرویز، که قهرهاد لهسوئی مردو له دهر بهندیك کوشکی هه بو که جیگهی ئیستا شاریکه له کوردستان، بهناو قهسری شیرینهوه: موهر: مور.

پوخته ی مانا:

یاره جوانکیلانه که ی من، بهراستی ده کری به پادشای هه مو جوانانی سهر زه مین دابندری. ئهستیره ی بهودم ویتو مانگی بورجی بهختهوهی، بونه که ممری زیرینی و تهختی له سهر روئیشتی. خور لهعاسمان بهئاواته، وهك تانچ له سهر سهری ئهویی. یاری من که گهیشه سهر تهختی پادشاهی جوانانو لهخوشیان تهپلیان بوکوتا. پادشایانی دنیا، تیکرا ئامادهیی خویشان شاندا که نهغینهی گیانی خویشی به شاباش و باج بو بهرن. ئه مو جوانو لهبردلان که له دهر بهندی جوانی دا، ههر بو خویهتی و هیچ کهس نا. پیوسته ناسك ئهندامان بهدهستی گهل نامه ی خولامی و بهندهیی بو مور که نو سهرانهو پیتاکی پی بدن.

۸ سکه یی شیرامه بهناقی تههات

لهو بهه یاری دجهان دا رهواج

مانا:

شیرعی ئیمه - که سکه که ی بهناوی تووه لیدراوه - بویه بهه یار تهواوی له هه مو دنیا ناسراوه و پهره و برهوی وا زوره.

۹ نابی رهوان من ديه شیرا «مهلا»

(ئینکر للماء لسوء المزاج)

مانای وشه:

من ديه: من دیتومه: ئینکر: ئینکار ده کری: للماء: بوئاو: لسوء المزاج: لهبر بهد میزاجی.

پوخته ی مانا:

من ده بینم شیرعی مهلا بهرهوانی، وهك ئاوی کانی رهوانه وهتا بلیی خوش و جوانه. کی دلی لهئاو بییزی دیاره بوخوی لهپاله خوی دا نهخوشه و هیچ تاوانیکی ئاو نیه.

قصیده‌ی بیست و ششم

منه‌ی چاره‌یه

۱ دیسا ژنو بی‌حاله دل ساقی وهرین جاما زوجاج
موشتاقی خه‌مرا ناله دل لی خوشی ثانی بت میزاج

مانای وشه:

ژنو: سەرلەنوی؛ وهرین: بهینه؛ زوجاج: شوشه؛ موشتاق: به‌تاسه؛ خه‌مر: باده؛ خوش: ساغ؛ ثانی:
ده‌س‌به‌جی؛ میزاج: تمبیات.

پوخته‌ی مانا:

مه‌یگیر! بهو پیاله بلورینه‌ی خوت سا باده‌یه‌کم بوینه، وا سەرلەنوی، دل بی‌حاله و ئارەزووی باده‌ی
ئال ده‌کا. هەر بـمـگـاتی، ده‌س‌به‌جی دل و تمبیاتم ئازاو ساغ و خوش ده‌بنه‌وه.

۲ ساقی کو دیم مه‌هوش بتن کاکول ژشیفا ره‌ش بتن
قهرقه‌ف بلا ناته‌ش بتن نهم دی بوی دل کین عیلاج

مانای وشه:

دیم: روخسار؛ مه‌هوش: مانگ ناسایی؛ شیفا ره‌ش: شەوی تاریکی ئەنگۆسته چاو؛ قهرقه‌ف: باده.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گەر مه‌یگیر وه‌ک مانگ جوان بی و کاکولی وه‌کو شه‌موزه‌نگ ره‌شی توخ بی؛ بانه‌و مه‌یه‌ی
ده‌مانداتی، وه‌ک ئاگر جهرگ سوتین بی. گوی ناده‌ینی و دهردی دل‌مان دهرمان ده‌کا.

۳ دا ئەم بوی دل ھەي بکین بى سینه داغو ھەي بکین
 ھەد مەنزەلان بى طەي بکین ئەودى دسەبرى کەت رەواج

مانای وشە:

ھەي: زیندو؛ ھەي: داغ؛ طەي: پىچانەو؛ سەبىر: روشتن؛ کەت: دەکا؛ رەواج: برەو.

پوختەي مانا:

مەيگىز! بادەي ئاگرىنمان بى بىھشە، تا دلمان زیندو کاتەو. سینه و ھەناومان، داغ بکا. مەي دەستی تو، بو ریزەوان دندەرەو بىخوینەو دەتوانین ھەد مەنزەل بىرین و نەوھستین.

۴ بى نورو نارى موحبەتى بى نەقش و صونعى قودرەتى
 ناچىن مەقامى وەصلەتى (نور لىنا و اللیل داچ)

مانای وشە:

نار: ئاگر؛ موحبەت: خوشەوېستى؛ مەقام: جىگە؛ وەصلەت: يىك گەبشتن؛ لىنا: بوئىمە؛ لەيل: شەو؛ داچ: تارىك.

پوختەي مانا:

شەو تارىكە. سەر دەرناكەين. نازانین بەرەو كوى دەچىن. ئەگەر روناكايى و گرى ئەوين و نەخشى دەسكردى توانايى خواي مەزن رىگەمان بو روشن نەكات؛ ھەرگىز ناگەينە ئەو پاىە كە بە بارەگاي يار بگەين.

۵ ئەف نار سىقالادله دائىم لوى قالا دله
 نەوروزو سەرسالاد له وەقتى ھلېتن ئەوسىراج

مانای وشە:

سىقال: مشت و مال؛ قال: گالەو ھەرا؛ ھلېتن: ھەلېت؛ سىراج: چرا؛ سىراج: برىتەيە لە خور.

پوختەي مانا:

ئاگرى ئەوين و خوشەوېستى، كە دلى من ھەمىشە بوى دەگالى و لەتاسەي ئەوا دەنالى؛ تەواو دل مشت و مال دەكاو ھەرگا خورى ئەوينى يار، تىشك بخاتە دلەو؛ لى دەبىتە جىزنى نەوروزو ئازادى:

۶ همتا بنورا بادهیی رهنگین نه کی سه ججادهیی
دوری ژوی شهزادهیی دوردانه یا گردن ژعاج

مانای وشه:

سه ججاده: بهرمالی نویژ، دوگرد؛ دوردانه: گهوه ری تاقانه.

پوخته ی مانا:

تهی ریژه وی ریگهی شهوین! باش یزانه، تا دوگردت له ناو شهرابدا رهنگ نه کی؛ ناگه یته لای
تهو سازادهی که گهوه ری تاقانه یهو گردنی سپیه وه کو عاج.

«محموی» لهو باره وه ده لی:

به نوری باده که شفی ظولمهی ته قوا نه کم چیکم؟

به نوریکی وها چاره ی شهویکی وا نه کم چیکم؟

«حافظ» ده لی:

ته گهر پیرت کوتی دوگرده مهی هه لکیشه بی کیشه

به فرمانی بکه خوی شاره زایهو ریگه ناگوری

۷ دوردانه یا گهردهن بلور ره یحان لسه ر وهر دین دجور
ههی ههی به مهستی تینه دور خالا لک فهرقی بتاج

مانای وشه:

وهرد: گول؛ جور: گولی گولاوی؛ لک: له کن.

پوخته ی مانا:

تهو گهوه ره تاقانه ی گردن بلورینه - که ریخانه ی بسکه کانی که وتونه سهر گولی گولاو - تهو
بسکه ریخانه یه شی، مهستی جوانی خاوه نیانن. ههر له پهستا، دینه دهره ی تهو خالی سهر هه نیه
جوانه ی که بهرانبهر به نیوانی سهر دیار هداو نمخشیکه له بن تاجه که ی.
مه بهستی مه لا تهویه: یار بسکه کانی لاجانگی له سهر گوناوه لاده خوا به رهو سهر هه لیان
دهویژنی و له نزیك خالی سهر توپلی به کلاوه که ی به تزیان ده کات.

۸ میهراته پوز نه بتر کرین خالان ژبه ر بسکان دهرین
زولفا موسه لسه ل عه نه برین چین چین ژچینی تینه باج

مانای وشه:

میهر: ئه‌وین: ئه‌بته‌ر: بی‌ییت: موسه‌لسه‌ل: به‌زنجیره‌ کراو.

پوخته‌ی مانا:

له‌ ریی خوشه‌ویستی تودا، دهر دیکمان به‌سه‌ر هاتوه، به‌هرمو پیتمان لهدس داوه. ده‌سا به‌زه‌یه‌کت هه‌بی، خاله‌کانت - که ژیر بسکه‌کانت که‌وتون - دهر به‌ینه‌و بیان نوینه. ئه‌و که‌زیانه‌ت - که به‌ زنجیره‌ت هه‌وین و به‌ به‌رامه‌ بازاری عه‌به‌ر ده‌شکینن باده‌ر که‌مون. خه‌لکی چینی پیی بزائن. ئه‌گه‌ر چی میشکی خوتایه‌ش لای خو‌یانه. ده‌سته‌ده‌سته‌ دینه‌لات و باج بو ئه‌و که‌زیانه‌ت دینن.

٩ تنه‌ها نه‌گوردستان ددن شیرازو (ینگ) و وان ددن
هه‌ریه‌ک لسه‌ر چه‌هه‌هان ددن ژ ئه‌سه‌هه‌ان تیتن خه‌راج

ماناکه‌ی:

جگه‌ له‌ خه‌لکی کوردستان - که شانازی به‌ جوانی کچی کورد ده‌که‌ن - خه‌لکی تریش له‌ شیرازو ینگ (٩) و وان و ئیصفه‌هان و شوینی تریش، باج بو ئه‌مو جوانیه‌ت ده‌نیرن و چی به‌هرموی له‌سه‌ر چاوان پیکی دینن.

١٠ چه‌هه‌هه‌هه‌ن به‌له‌ک قه‌وسین هه‌له‌ک چه‌رخو فه‌له‌ک، غالب هه‌له‌ک
(فی خبه‌ها عُمري ذلک) (والحب یجری فی عجاج)

مانای وشه:

چه‌هه‌ف: چاو: هه‌له‌ک: هه‌له‌ک: هه‌له‌ک: خواره‌وه‌بو: چه‌رخو فه‌له‌ک: هه‌له‌هرکی به‌کوز: غالب: به‌شی هه‌ره‌ زور: هه‌له‌ک: په‌ری و فرشته: فی خبه‌ها: له‌ ئه‌وینی دا: عُمري: ته‌مه‌ن: ذلک: له‌سه‌ر ئاوا بونه: والحب: ئه‌وینیش: تجری: دهرزا: فی عجاج: له‌ گه‌ژه‌لوکه‌دا.

پوخته‌ی مانا:

له‌و کوزی هه‌له‌هرکی به‌دا - که به‌شی زور له‌ سه‌ماکه‌ر و سه‌رده‌ران وه‌ک فریشه‌تو په‌ری ده‌چن - چاوی به‌له‌ک و بروی که‌وانی پیاوکوزی ئه‌و نازداره، دهردی داومی. له‌ ئه‌وینی ئه‌مو چاوانه، ته‌مه‌ن له‌ ئاوا بونه‌و هه‌یستان گه‌میه‌ی ئاواتانم ده‌به‌ر گه‌ژه‌لوکه‌ دا به‌و زور چه‌تونه‌ گه‌رده‌لول تیکی نه‌شکینی.

۱۱ شاهد هزار رنگ خه‌مملین ره‌قص و سه‌ما بی که‌مملین
نیرو «مه‌لا» نهم صد دلین ساقی وهرین جاما زواج

مانای وشه:

شاهید: دلبر؛ خه‌مملین: خویان رازاندوه؛ که‌مملین: بی که‌مایه‌سی یون.

پوخته‌ی مانا:

لهم بمزمو شاه‌نگ و کوزی سه‌مایدا، دلبران به‌هزار تمرز خویان جوان رازاندوه و کوره که
هیچ که‌مایه‌سی تیدا نه‌بو. مه‌لا! نیمه نهمرو دلمان له‌صد جیوه لمت‌لمت بوه. مه‌یگیز وهره و
پیاله‌ی بلورینت بینه، تاوه‌خوین و برینی دلمان دهرمان که‌ین.
«نالی» ده‌لی:

بوچی نه‌گیریم صد که‌ره‌تم دل ده‌شکینی مه‌ی چون نهرژی شوشه له‌صد لاوه شکاوه

رازداری

۱ پور مه که اسراف دقه تلی مُباح
(سَفْكَ دَمِ الْعَاشِقِ مَالَا يُبَاحُ)

مانای وشه:

اسراف: له‌راده دهر کردن؛ مُباح: نه‌پنی در کینراو؛ مُباح: ره‌واو حه‌لال؛ سَفْكَ: رژانندن؛ دَم: خوین؛ ما: شتیکه؛ لَا يُبَاحُ: دروست نیهو ره‌وا نایی.

۲ سینه بده‌ستی خوه مُبارَه که
(تَغْرِفُ كَمْ فِی كَبْدِی مِنْ جِرَاحِ)

مانای وشه:

تَغْرِف: ده‌زانی؛ كَمْ: چمند؛ فِی: له؛ كَبْدِی: جهرگم؛ جِرَاح: برینان.

پوخته‌ی مانای نه‌و دو به‌یته:

کوشتنی دلداره‌کانت له شه‌ندازه دهر کرده. که ده‌شته‌وی همر بیان کوژی. وا به‌کومه‌ل مه‌یان کوژه وامه‌که، به زوریکاری و هه‌زار کوشتن، ناوت دهرچی. چونکه هیندیک دلداری وایان له‌ناودا، وا له نه‌ویندا سوتاوه، همرینا گیانی دهر ده‌چی و خوینه‌که‌شی ناخه‌نه گهردنی تووه. بونمونه من خوم ده‌لیم: به ده‌ستی مباره‌کی خوت، سینهم شمع کهو له هه‌ناوانم برّوانه، تابزانی که چهند برینی کاریگر، له جهرگم‌داو مزگینی مهرگم بی‌ده‌دن. من همر له‌سوئی تو، گیان ده‌دمو که سیش نالی خوینی به‌ناهه‌ق رژاوهو کهس گوناخ ناخاته سهرتو. «سه‌عدی» لهو کوشتو کوشتاره توله‌ی ده‌وی. به عهره‌بی گوتویه:

دهلین راموسانی کچی جوان خه تابه ئهدی رشتنی خوینی عاشق ره وایه؟!
واتا: ئهم حه قیچه بهم حه قیچه.

۳ دل ژهه وایاته دفکرین دهور

(فی لُجج بَینَ هُبُوبِ الرِّیاح)

ع عیشق کوگه ها کی وهلعه قلی خومه؟ (یان، عیشق گه ها کی وهلعه قلی خومه؟)

(یَفْتِکُ بِالْعَاشِقِ حُسْنُ الْمَلاح)

مانای وشه:

ههوا: ئهوین؛ هور؛ ورد؛ لُجج: لوججه گهل؛ لوججه: نیرینهو پراییی ئاوی بهر بهرین؛ هُبُوب: هه لکردنی با؛
ریاح: با گهل؛ گه ها: گه یشت؛ یَفْتِکُ: ده کوژی بی ئهمان؛ حوسن: جوانی، باشی؛ ملاح: بای گهمیه ئازو؛
ملاح: جوان چاکان.

پوختهی مانا:

مَنیک که خوم به خاوهن ئاوهز ده زانی ودهمگوت دلم کانگای بیرى ژیرانهیه؛ لهو هتا بومه دلدارت،
خوم و دلم، وه کو گهمیهی بادهوانی - که لهناوهندی ده ریادا، قه تیس مایی و له هه مو لا، بای
گهرده لول دهوری دایی و رای ته کیئی و بی ره تیئی و نزیکی بی تیکی بشکیئی - هومیدم له مان بزاه.
هه رکه سی تریش که وه ک من، له ئه وینداریدا بگاو کالی و تالی به جی بی لیت؛ وه ک ئه و گهمیه
لی قه و ماوهی لی دیت. ته نانهت ئه گهر باش باش و به ئاره زوی گهمیه وان بیت؛ له گیزاوی
دلدارى دا، بی گومان له بهر یه ک ده چی. ئاخ لدهس ئه وینی جوانان!! دلدار کوژی بی ئامان.

۵ دى دو سیه هسورمه یی چه هئین خوه کت

خاکی ره هی یاری صه با هه صه باح

۶ توزو غوباری سه حهری بهر چه مه ن

(قَدْ نَشَرَ الطَّيْبُ وَ بِالْمَسْكِ فَاح)

مانای وشه:

صه با: شنه ی بای روژ هه لات؛ صه باح: شه وه کی؛ چه مه ن: میرگو چیمه ن؛ قد: لیره دا مانای ته و او؛ نَشَرَ:
بلاوی کرده وه؛ فَاح: بوئی دا.

پوختهی مانا:

سروه و شنه ی به یانان - که له روژ هه لات هه لده کا - هه مو روژی به خاکی بهر یی یاره که م،

چاوه کانی خوئی دمریژی. توزی پالای یاره بالآ بهرزه کهی من، بونی خوشی دا به میزگ و باغی گولان و بونی میسکیش نیسکیک لهو توزی تیدایه که هینده بهرامه خوشه.

۷ فیوس و رمیاز گه مان یهک بتیر
(أخمد فی البین قتیل الرماح) یان، (قتیل الرماح)

مانای وشه:

فیوس: نازای سوارچاک؛ بهین: نیوان؛ بهین: دور کهوتتهوه، هجران؛ قتیل: کوژراو؛ رماح: رمب گه؛
أخمد: سوپاس و تاریف ده کم.

پوختهی مانا:

به نازهوه، چاوه مهسته کانی لیک ناپیلوه کانی له دولاهوه، به تیرورمیی پژولان، هاتنه سهریهک و
تیک گیران. لهو ناوه دا، ئه محمدی بی سوچ و تاوان، به نوکی ئه و پژانگانهی له رمب دریزترو تیزتر،
شهید کرا!
ئه گهر قتیل بی؛ واتا: سوپاس و تافهرین ده کم لهو که سهی که ههر دور به دور کوشتهی ئه و
مژولانهیه.

۸ (بوسه زنان هرکه بران استان مکن من جنبه لایزاج)

مانای وشه:

بوسه: ماچ؛ بوسه زنان: بهماچ کردن؛ بز: له سر؛ استان: پیش دهر گا؛ مکن: بوی لوا؛ من: له؛ جنبه:
سردارو سهرور؛ جنبه: سردمرانه؛ لا: نا؛ بهراح: لاکهوتن، جی هیشتن.

پوختهی مانا:

ههرکی ههر جاریک بوی بلوی، سهر له دهر گانهی یار بسوی و سرداری مال ریگهی بدا،
سردمرانه که راموسی؛ تازه ههر گیز لانا که وی و هه تا هه تایه، له زیانی بهخته وریدا راده بویری.

۹ (خل له القتل بشنزع الهوی من کشف السر وبالسر باح)

مانای وشه:

خل: رهوایه؛ قتل: کوشتن؛ شنزع: ده ستور؛ هوی: ئه موین؛ من: که سی؛ کشف: پهیدای کرد؛ سیر:
نهینی؛ باح: در کاندی.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! تو بوج ئهم نه‌ئیت ئاشکرا کرد، که ماچیک له دمرگانه‌ی یار، هو‌ی همرمان و سهرچاوه‌ی ههمو خوشیانه؟ به شهریمه‌تی دلداران، همرکی به‌سریک بزانی و ئاشکرای کا؛ کوفره و کوشستی ره‌وایه.

«حافظ» ده‌لی:

وتی ته‌ویاره که سهرداری قه‌ناره‌ی شادکرد

سوچی گه‌وره‌م ته‌وه‌بو رازی دلی خوم درک‌اند

۱۰ هوسنی ته‌دایاته «مه‌لا» همرکی دی
(صَحْ لَهْ اِنَّكَ عَيْنُ الْفَصَاحِ)

مانای وشه:

هوسن: باشی و جوانی: ته‌دا: ییک هیتان: صح: به‌راست گه‌را: له: بو‌ئهو: اِنَّكَ: تو: عَین: سهره‌هر، سهردار: فصاح: قه‌ره‌وان گه‌ل.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! همرکه‌سی کردمو هونه‌رتی چاو پی بکه‌وی و بزانی چه‌ند جوان و ره‌وان شیعر ده‌لی؛ پی‌گومان بو‌ی دمرده‌که‌وی، که تو سهره‌وه‌رو سهرداری زمان ته‌زو پاراوانی.
«نالی» ده‌لی:

نالی عه‌جب به‌قودرته‌و حکیمته‌ ته‌دای ده‌کا

مه‌عنایی زورو گه‌وره به له‌فظی که‌مو بچوک

جوسنا موقده‌دهس

۱ حەیف دقەیدا خاكو گیل بت عارفی چالاک روح
دی موجه‌رهد بت كو پورته و دەت ژنورا پاك روح

مانای وشە:

حەیف: مخابن؛ قەید: بەند، زنجیر؛ گیل: حەزی، قور؛ چالاک: چوست؛ موجه‌رهد: روتەوہبو؛ پورته‌و: تیشك.

پوختە‌ی مانا:

زۆر حەیفە گیانی چاکی بزۆزو چالاکی خودا ناس، لەناو بەندی قوور و خاکی لەشی سەرزه‌وی بمینی. پێویستە ئەو بەندو کوته‌ی فری‌یدا تا سەرلەنوی گیانی پاکی وەبەر تیشکی جوانی خوای تاك کەوی.

۲ قەیدی خاكو گیل نەبت دابی حیجاب و پەردە بی
میثلی بەدری جارنان تیخت خوسوفی خاك روح

مانای وشە:

حیجاب: پەردە، لەمپەر؛ جارنان: هیندی جارن؛ تیخت: بخاتە؛ خسوف: گیرانی مانگ.

پوختە‌ی مانا:

وا باشە گیان ئازادی‌و هیچ لەمپەر و بەندی خاكو قووری لەبەر و لەسەر نەمیین. چونکە تا دیل و یەخسیری ناو ئەو کەلاکە خاکیه؛ چاری ناچار با وەك مانگی چارده‌ش وایی، توشی گیرانی هەر

دهی و خاک دهیگری.

شياوى باسه، گيرانى مانگى عاسمانيش، هەر له سوڻگه‌ى زه‌ينى خاڤو ئاوى‌يه، كه ده‌يته له‌مهر له نىوان مانگو روژ.

۳ شہ معی سہر نور نادر ت گہر نہو نہ کہت پھرہیز دل
ذہوقی جاما عیشقی ناکہ ت گہر نہ کہت ئیمساک روح

مانای وشه:

شہمع: موم، شہم؛ پھرہیز: پاریز؛ ذہوق: چیز؛ ٹیمساك: خور اگر تن لہ خواردن و...

پوخته‌ی مانا:

مۆم ئەگەر لە ناوەرۆکدا، پیسو خوڤاوی ییت؛ هەل نابی و روناکی نادات. ریزه‌وی ریگهی عیرفانیس، ههروه‌هایه. ئەگەر بەدل پارێز له خلتو خاشی دنیایی نه‌کا؛ هه‌رگیز روناکایی جوانی خودا، له‌سه‌ری خووی دا نابینێ. هه‌تا عارف خووی له‌همو له‌زه‌تو خوشیان دور نه‌گری و له‌م دنیایه‌ واز نه‌هێنێ، له‌باده‌ی ئه‌وینی خودا، چێزه‌ ناکات.

۴ دل بطایه ک نیگزان ده نازکه ک تهرونده ده
مول دکن ته شبیهی خاران هه رخه سو خاشاک روح

مانای وشه:

طا: چل، قل؛ تەرۈندە: نۆبەر، تازە پىشكوتو؛ خار: چىل؛ خەس: خاشاك؛ زېل: زال، پىرۈپوش.

پوخته‌ی مانا:

ريڤواري سهر ريگه‌ي غيرفان، لعدواي نه‌وه که له‌مخوشي و شادي دنيا ده‌ست بهر نعداو دل و گياني به‌باريزو خوراگرتن، تميزو بي‌خلته ده‌کا؛ نه‌وساش ده‌بي له هه‌لېژاردني ياري ده‌ستگيردا، په‌له نه‌کا و فريوي رواالت نه‌خو. که‌سيک که ده‌ستي بگاته باغي گولان و ريگه‌ي بدن گونيك بوخوي هه‌لېژيري، باتي که‌زي و چليک نه‌رگزي ناسکي تازه پشکوټوي نوږه‌ي بي‌هاوتا، بکاته هي خو. ښتر وه‌ک نه‌وانه نه‌بي که روحيان له زيل و زالداو چقلانښ به‌گول دهرانن.

۵ جامی عیشقی پاکی روحانی طهه‌ورا باطینه
ئی نه نوشی هه‌روه‌ها حه‌تتا ئه‌به‌د ناپاک روح

مانای وشه:

طههور: خاوتین و خاوتین کمرهوه؛ باطین: دمرون؛ نوشین: ومخواردن.

پوختهی مانا:

بادهی ئه‌وینی پاکی خوداناسی - که تاییه‌تی گیانپاکانه - دل و دمرون له پیسیه‌تی ده‌شواته‌وه. هه‌ر کس له‌و باده نه‌نووشی، هه‌زار سالیش تی‌بکووشی گیانی بو هه‌تا هه‌تایه که مارو چلکن ده‌می‌تی.

٦ هه‌یه‌تا که یفو که می بی‌که یفه که یفا عارفه
دی بمینت گه‌ر نه‌بت ناچار بی‌تریاک روح

مانای وشه:

هه‌یه‌ت: تهرز، رواله‌تی؛ که یف: چونه‌تی؛ که می: چهن‌دی؛ که یف: ئارمزو؛ دی بمینت: هه‌رده‌می‌تی؛ تریاک: دهرمانی دزی ژهر.

پوختهی مانا:

چونی خوداو تهرزو بی‌چم و چهن‌دایه‌تی ره‌وشتو ئاکاره‌کانی (صیقاتی)، هه‌رچی باس ده‌کری و ده‌گو‌تری، له‌راستی دا هیچی ده‌گه‌ل راسته‌قانی ته‌واو یه‌کتر ناگر نه‌وه. هه‌ر که‌سی هه‌ر له ئهن‌دازه‌ی ئاو‌م‌زو بیر کرد نه‌وه‌ی خو‌ی بو‌ی چوه. دل و گیانی ری‌ژه‌وانی ری‌گه‌ی عیرفان، به‌و چهن‌دو چون لی‌کندنه‌وه‌ی ئاکارو تهرزو دیمه‌نی خودای مه‌زن، ژان له‌گیان و دل په‌شیوو سه‌رسو‌ر ماون. هه‌ر گا یاری کردن و چاوی دلیان له‌دینی دیداری که‌ش بو؛ له‌و دله‌ته‌بی و دودلیه‌ی توشیان بو‌ه - چون مارانگه‌زته، پیچ ده‌خون - رزگار ده‌بن. کی به‌خوا بگا، تی‌ده‌گا، که بو ئه‌و یاره‌تا‌قانه، نه‌ چونی هه‌یه‌و نه‌ چهن‌دی. خو‌ی و صیفت و ئیراده‌ی هه‌ر یه‌که‌و خو‌ی سه‌رچاوه‌یه‌و لی‌ک جیانین. واتا به‌ده‌ردی کورد ده‌لی: خودا یه‌که‌و نابی به‌دو.

٧ دی به‌گولزارا جه‌مالا سه‌به‌زه‌ پوشان وی چکه‌ت؟
ئی دمیهری‌دا نه‌بت دل پاره‌پاره، چاک روح

مانای وشه:

جه‌مال: جوانی؛ سه‌به‌زه‌پوش: لی‌زه‌دا بریه‌تیه له‌و که‌سه‌نی ده‌گه‌ل خودا تی‌که‌لاون و هه‌رگیز سیس و بیر نابن و له‌ناو ناچن. (ناوی هم‌زه‌تی «خضر» که کورد ده‌لین: «خبر» واتا هه‌میشه سه‌وزو دور له‌سیس‌بون و وشک بون)؛ میهر: ئه‌وین؛ چاک: دادراو.

که نجینه یی گوهه ری وه شیراو
چی جوانو بهنڅی تم جیهانم
دای جوانی نمر بروسکه په کم
ټو تیشکی خودایه بو هه میسه
گیانان له گیانی ټو په یا بون
سفرپاکی له تیشکی رونی ټو بون
هیشتا نه زه وی، نه عاسمان بو
عاسمانو زه وی له بهر ټوی بون
پیغمبری بو له لای خدا تم
ټو په نجره یو خدا ده ویرا

پاش پرده یی کرده دیته بهرچاو
له جوانی خودای نمر نیشانم
پیغمبری ټیمه هاته بهرهم
بو هرشتی بوته پنچو ریشه
چمند تیره و هو ز له یه کم جیابون
گش هاتو بون له بونی ټو بون
ټو سروه ری هیزی سروه ران بو
بووی بو فرشته سرنه وی بون
پی خو یه کی قوربو باوه ټادم
تیشکی له دلی ره شی مه گیرا

پوخته ی مانای به یته که:

ټه گمر له مانای نه یی «که نجینه بوم» ټاگاداری، ده گوی بگره؛ بزانه گیان چو ن به صد تهرزو
جوړ مانای «گمر تو نه پای» ت پی ده لی...

۱۰ لامیعی سیررا ته جهلی سر لطوری دل دده ت
ضبط ناکه ت وی مه جالی صد هزار نه فلاك روح

مانای وشه:

لامیع: تروسکدم؛ ته جهلی: خوشاندان؛ ضبط: راگرتن و گرتن؛ مه جال: وهخت، دم؛ نه فلاك: عاسمانان.

پوخته ی مانا:

هروه کم موسا له کیوی تور، له خوا پازوه بی یی، خودا فرموی: تو نامینی، به لام بزوانه ټو
کیوه. ټه گمر خو ی له جی خو داگرت، سا ټوسا که تو ش دم یی. وهختی خودا خو ی نیشانی
چیا که دا، له بهر په کم چو. موسا به بی هو شی کهوت.
ټه گمر تیشکی جوانی خودا خو ی بو دل ټاشکرا بکا؛ گیان خو ی ناگری. ټه گمر صده هزار
عاسمانیش له هه مو لاه بیگرن، وه کم کیوی توری به سر دی.

۱۱ هردو ټیلانین ته دی من طهوقی گهردهن کر مودام
دامه هریتن ته به سوم وه گولا ضحاک روح

مانای وشه:

ئیلان: مار؛ طهوق: بهندی بهآلقه؛ مودام: همیشه؛ ضه حكاك: زور بهیكهین؛ ضه حكاك: گولی جوان پشكوتو.

پوختهی مانا:

مهلا له پاش ئه وهه مو ئاموژ گاریانهی خواناسانهو دهنگو باسانهی، چوئیه تی بهخوا گه یشتن و تی گه یشتن له مانای ئایه تو حمدیث؛ بو وچانیك باده داته وه سهر دنیاو دیسان روده کاته سهلمای دل رفینی و فهرمویه تی:

چهند خوشه پیاو دیلی تو بی و خه لکیش بهوکاره بزائن، که تو یه خسیرو دیلی خوت رست کردوه. جا بوئمه من که ههر دو پرچی وهك ماری ره شتم دیت، کردمنه توقی گهردنم، تا لای ههمو کهس شانازی بهو بهخته وهریم بهکم و هه همیشه وهك گول گهش بېم و له خوشیانا ههر بخته نمو بزهم له سهر لیو لانه چی.

۱۲ جهوهه ری حوسنی ئه دا ته نها دبت مهقبولی طهبع؟
گهر نه صه یقل دت بنوری عیشق وهك هه كاك روح

مانای وشه:

جهوههر: گهوههر، عهصل، لیردها بهمانا هونهره؛ صه یقل: مشتومال؛ هه كاك: ئهوی شتدهرنی تا زهنگی لی بکاته وه.

پوختهی مانا:

شیعرو گفتی من، بویه له چاو قسهی خه لکی تر زور له بهردانهو خه لک پیان خوشه، چونکه گیانم که به تیشکی ئهوین قاله، زمان و دل و میشکمی به خاوینی راهیناوه و وهکو زهنگرن زهنگاوی مشتومال دهکا. ئهویش مشتو مالی داو، بویه وا خوش و لهبارن.

۱۳ دی بوی ئه ندازو تهرزی کی دبیت سیحری ههلال
گهر نه بالا طهبع بت وهك په هله وان چالاك روح

مانای وشه:

دی: لیردها بهمانا دنا؛ سیحری ههلال: بریه تی له شیعرو وتاری زورباش.

پوختهی مانا:

دنا کی دهتوانی بهم تهرزو بهو ئه ندازه زوره، سیحری ههلالی بهدمدا بی. ئهوه کاری که سیکه

که گیانی وهك پالموانی زوړچوستو به كار مرخی شیعری به پایمو پلهی بهرزه تی گه یانډی.
«نالی» دهلی:

فارس و توركو عمره ب همرسیم بهدفتر گرتوه
نالی ټمرو خواوینی سی مولكه دیوانی هدی

۱۴ دل بېزم نأقیهتو وی لی باركر قهوسی شهقین (یان، چهقین)
دی بدهت بهر گهزمه یان بی سوچ ټهو سهفك روح

مانای وشه:

ژم: رمب؛ نأقیهت: هاویش؛ باركر: نامادهی كرد؛ شهقین: بهرنگی شمو؛ گهزمه: تیر؛ چهقین:
چهماو.

پوختهی مانا:

ټهویاره عاشق كوړو خوین ریژه، به رمی مړولان جهرگی ههنگاو تومو ئیستا بهوه نهو هستاوه؛ دو
برو كهوانیه كانی - كهچه ماون و رهشن وهك شهوی زوړ تاريك - ئاراسته ی گیانم كراوه دهیوی
ټهو بی گونا ههش همر بی تاوان بهر تیران دات.

۱۵ شه هسهوار ئیرو كه مهنه نأقیهته قهلی «مهلی»
به ند ناگهت غهیری فیتراكاته صد فیتراك روح

مانای وشه:

فیتراك: بهن سامورته.

پوختهی مانا:

ټمرو زوړ لهوانه ی كه له مهیدانی جوانی و دل بهری دا به سوار چاك ده ژمیردرین؛ ویستیان دلی من
بخه نه ناو كه مهنه دی خویانه وهو له توم بستین. به نام خه یالیان خواوه، من بهوانه ناگیریمو گیانی
من ته نیا به بهن سامورته ی پشت زینی ټسپی تونه ی؛ له هیچ بهندیکی دیگدا، ئوقره ناگریت و
ناگیری.

«سهعدی» دهلی:

ټهگر تو راو بگهی و محشی به خوشی دهنه نیچیرت

همو گیانیك گرفتار بونی توی بو بمخته وهر بونه

چون بوه. دواى دهرچونى گيان له ركهى لهشى خاكيش، ههروا دهن. تيكهلى گيان و تارمايى گيان هه لگري ئهوينداران، وهك ليك دانى مهى و ئاوه كه تازه بههيج ئاوايهك له بهريهك هه لئاو پردين.

۳ وه صلاته لجان و دل حدياته
(مَنْ ذَاقَ مَرَارَةَ النَّوَى طاح)

ماناى وشه:

مَنْ: كهسى؛ ذاق: چهشتى؛ مَراره: تالى؛ نَوَى: دورى، هجر؛ طاح: بههياك چو؛

پوختهى مانا:

نزيكى و گهيشتن بهتو، مايهى ژيانى گيان و دلّه. كهسيك تالايى دورى توى تام كردي، گومانت نه بى مردوه.

۴ ته نها نه دسينه من خهدهنگن
(مَنْ لَحْظَكَ فِي الْقُلُوبِ أَرْمَاح)

ماناى وشه:

خهدهنگ: تير؛ لحظ: چاو، تماشا؛ قلوب: دلان؛ ارمّاح: زم گدل.

پوختهى مانا:

نهك ههرمن گرفتارى توومو سينگم پرّه له تيرى نيگاي لاتيلى چاوهكانت. رمى تيزى مژولانت - كه له ته ماشا كردنا دل دهپيكن - زور دلى وهك دلى منيان هه نجنپوه.

۵ بهروين ژشهفهق سههر خويابون
(لَا يَدْعُ وَفِيهِ مِنْكَ مَصْبَاح)

ماناى وشه:

بهروين: كو ئهستيرهى پيرو؛ شهفهق: ليرهدا بهمانا كوردى يه كهيه كه به شهبهقى روناكايى بهيان دهلين؛ خويا: ئاشكرا؛ لايدع: تازهيهك نيه، وانا شتيكه ئاسايى؛ فيه: لهودايه؛ منك: لهتو؛ مصباح: چرا.

پوختهى مانا:

ته گهر ئهستيرهى كو، بهرهو روناكى بهر بهيان هاتن و خويان ئاشكرا كر؛ هيج ئاسايهتى نيه.

چونكه روخسارى تو، به شهوارهى خستون و به تيشكى چراوه هاتن.

٦ (لَوِستَ مِنَ الْهَوَى كَبَانَ. لَا يَدْعُ وَقَدْ تَمِيدُ ارواح)

مانای وشه:

لهو: شهگەر؛ مسنت: رازای، له ریتوه؛ مِنَ الْهَوَى: له بهر شنهبا؛ كَبَانَ: وهك نوتهمامی داری بان كه داریكى زور شهنگو شوخه؛ قهه: لیژدها خودیاریشه؛ تَمِيدُ: دهلهری و دهههزی.

پوختهی مانا:

شهگەر دهیینم كه له بهر شنهبايهك، به ژن و بالآت، به نازوه بهم لاو شهولادا رادهزی؛ به نااسایی ناییم، چونكه تو وهك ئیمه لهش نی. له نازکی دا گیانیکی و گیانیش دیاره به هاسانی شنهبا يهك دهیله ریئی.

٧ سه ییاح مه دین د خهلوه ئیرو
الله كو چخهلوه ئو چسه یاح!؟

مانای وشه:

سه ییاح: سائح گهل؛ سائح: پیچ مانا دهدا، ره به نیک بو خواپهرستی روبکاته چیاو چولان، ئاوی رهوان، وتار نهخشین، گهریده به ولاتان دا، روژوهوان؛ مه دین: ئیمه دیمان؛ خهلوه: کونجی ته نیایی.

پوختهی مانا:

ئهمرو له کونجی ته نیایی به چاوی دل سه یرم ده کرد، ره به نانی خواپهرست و دهم به روژی مروی نوژیرو روژی پاك و دنیا گهری زمان شیرین و دهم پاراو، كه گشتیان وهك من دلدارى دیدارى یارى نازدار بون؛ دهسته دهسته وهك ئاوی رهوانی ناو جو. به بهزی هومیدواریهوه، ههر دههاتن و تی ده به یرن. ئای خودایه. لهو کونجه خاموشه چیم دیت!!

٨ (افتحْ بِلِقَاكَ قُفْلَ قَلْبِي فَأَلْقُبْ لَهُ لِقَاكَ مِفْتَاح)

مانای وشه:

افتح: وهكه؛ لقا: توش هاتن؛ قُفْل: قفل؛ قَلْبِي: دلَم؛ لَهُ: بوئهو؛ لِقَاكَ: توش هاتنت؛ مِفْتَاح: کلیل.

پوختهی مانا:

دلَم به جاریک داخراومو ته نیا به تو گه یشتن و دیداری تو، ده توانی بوم بکاته وه.

۹ بهرقی کو قہدا ژبەر نیقابی (فَاللَّامُحُ مِنْ سَنَاءِ قَدْ لَاح)

۱۰ قەوس و قەزەحان نومان ژبالا (وَالْعَنْبَرُ مِنْ شَذَاهُ قَدْ فَاح)

۱۱ ژایینه دلی «مهلا» جهلادا (مِنْ طَلْعَتِهِ فَقَدْ صَفَا الرَّاح)

مانای وشەیی ئەو سی بەیتە:

بهرق: بروسکه: قەدا: دای، دایهوه؛ نیقاب: روپوش؛ لامع: تروسکهدهر؛ سنا: روشناکی؛ لاح: دیاریدا؛
قەوس و قەزەح: بەلکە رەنگینە؛ شەذا: بۆن و بەرامە؛ فاح: بلأوهوهبو؛ جهلا: مشت و مال؛ طلعة: دیتن،
هاتنەدهر؛ صفا: پالآوتەبو؛ راح: بادە.

پوختەیی مانای ئەوسێ بەیتە:

دیارە پارآنەوهی مهلا قبول بوە. بۆیە دەلی:

بروسکیکی تروسکه زۆر. لەو دیو پەردەیی پیوارەوه چەخماغەیی دا، ریزنەیی بەزەیی لە دوها و
دای باراند کەیی کەم ئیستەیی کەم. دلی سیس و تینوی ژاری هەزاران کز و نزاری دورە هومیدو
بیچارەیی ئیمە گەلی ئەوینداران پاراویون و گەشەنەوه. لەو هەمو ئال و والایەیی ئەو بالایە، بەلکە
رەنگینە وەدی هات. عەنبەر کە بۆن و بەرامەیی ئەو بەژن و بالآ نەمامەیی بەرکەوتبو، بۆن خوشی
بلآو کردەوه. دلی مهلا کە تا ئەوسا وەك ئاوینەیی ژەنگاوی رەش هەلگەزآبو، بە نەنمی پڕیشکەیی
هەموری بەزەیی خاوین بووه. گیانی کە لەخشت و خبالی دنیا وەك بادەیی پرتلتەو خلتەو شلوی ببو.
بەو دیمەنە دلفینە واپالآوراوه، هیند رونه یادەیی نمونەش نایگاتی.

مانای دل

۱ ناهن زده‌ردی دل دکت ههرچی کودی نازاری چهرخ
دهربی لنیقا دل ددهت لامیع صیفت نوباری چهرخ

مانای وشه:

نازار: ژان؛ چهرخ: زهمانه؛ دهرپ: زهرپ؛ لامیع صیفت: وهك بروسكه؛ نوبار: جوړه كهوانيك بوه كه
چهند سهره تیری ویکرا دهرکردوه.

پوخته‌ی مانا:

ههر كهس وهك من، ژانی دهستی زهمانه‌ی پهستی چیشتی؛ ناچاره دهردی دل‌بكاو ناخ
هه‌لكیشی. كهوانی دهستی زهمانه، تیران داوخته دلی من به زهرپیکي هیند دهستو برد، ده‌لی
بریسكه لیم ددها.

۲ تین سینه‌یان په‌یگان نهین نامانجی وان تیران نه‌مین
داما به‌لاین دهر كه‌مین ههر گوشه دۆر ماداری چهرخ

مانای وشه:

په‌یگان: سهره‌تیر؛ نهین: به‌نهینی؛ نه‌مین: نیمه‌ین؛ دام: داو؛ دهر كه‌مین: له‌بوسدها؛ دۆر مادار:
دهورانددهور.

پوخته‌ی مانا:

زهمانه له‌ههر گوشه‌و كه‌ناران، بوسه‌ی به‌لای بو داناوینو دهوری داوین. سهره‌تیران به‌ره‌و
سینگمان ده‌هاویژی و نیمه‌ی نیشانه‌ی تیرانین.

۳ بیرا خوتینن غه نجه یان عاشق دنیف نه شکه نجه یان
ناقیتنه دل بهر په نجه یان هردهم ژنو شونقاری چهرخ

مانای وشه:

غه نجه: ناز؛ نه شکه نجه: ئازاردان؛ ناقیتنه: دهاویته؛ شونقار: جوریک بازی زور چنگال تیزو بهیژه.

پوخته ی مانا:

لهجه نگی ئازاردانیکا، که له زهمانه ی دهیین؛ سه بوریمان هر بهوه دیت، که نازی یارمان دیته
بیرو ئازارمان له سهر سوک ده بی. بهلام زهمان لی ناگه ری ئاسوده بین. هر دهمیک سه ره نوی،
دلمان ده خاته بهر په نجه ی دهر دو ئازاران. که وهک شمقار نجیر ده گری، هه لیده در ی.

۴ کوفان له طیفان گول عیدار شونا گولان روستینه خار
لهو تین ژبولول ئاهوزار نیقا جیهی گولزاری چهرخ

مانای وشه:

کو: له کو ی؟ له طیف: نه رمو ناسک؛ عیدار: لاجانگ؛ روستینه: راوان.

پوخته ی مانا:

کوان؟ بونه مان لاجانگ وه کو په ره ی گولان؟ بهداخه وه له شوین گولان درک راوان. بویه بولبول،
له شوینی چولی گولاندا، له چنگ دنیا گریان و ئاخ و ئوخانه.

۵ سه د بازی یان ئه ف حیه باز تینت بحیه کار ساز
که هکه هکو نازهو که هنیاز سه ححارو پر مه ککاری چهرخ

مانای وشه:

بازی: عوین؛ که هه: جار، گا؛ سه ححار: زور جادو گهر؛ مه ککار: زور به گزی.

پوخته ی مانا:

ئهم زهمانه، ههتا بللی جادو گهریکی به قیله. به نازو قه مزه و عیش و بهی، به نیازو نوزه و کزی بی،
کاری خوی به پیاو پیک دینی و سه تان قیلی له بن سهردا.

۶ ههرچی بخونت صوحه تی ئاخ دجاما شه ره تی
زههرا هه لاهیل دی ده تی دادل نه دن ئازاری چهرخ

مانای وشه:

بخونت: بانگ بکا؛ صوحبت: هاودهمی؛ هه لاهیل: گیاهه که شیره کهی ژهریکی زور کوشندهیه.

پوختهی مانا:

ههرکی بدهنگیهوه بچی و دل به زهمانه خوشیکا، زیان ده کا. له جهنگهیی دۆستایهتی دا، که شهرهتی ئه داته دهست؛ ژهری هه لایلی تیدایهوه دهیهوی دهرمان خواردوی کا. دهغیل نه کهن باوهر به زهمانه کهن و دلی خوتانی بدهنی.

«مُحی الدین عهرهیی» دهلی:

که یارم دیتی مهستم، دهستی بهستم، دامیه بهر شیران
به لی هاویالهیی حزیا سزای جزای بهدودا دیت

٧ ئەف ئەررەیا ژهری ددان من ژێ ددل دانن سینان
مالههری فهرقی دوژمنان بێت و برهت مینشاری چهرخ

مانای وشه:

ئەررە: هەر، مشار؛ من ژێ: لهوی؛ سینان: نوکەرمب؛ مینشار: مشار.

پوختهی مانا:

زهمانه وهك مشاريکه، ددانه کانی به ژهر ئاو درابن. من زور نوکەرمیم لهدهست دنیا لهدل دایه. با
ئهو مشاره ژههراویه، ههر بهشی دوژمنانمان بێتو لهسهر تهپله سهری ئهوان بێتو بجیت.

٨ دوژمن ژجان تالان بتن ئەو خوه ههرو نالان بتن
میلاکو دل کالان بتن لی بێت ورهت غهداري چهرخ

مانای وشه:

تالان: پور؛ ههرو: ههمورۆژیک؛ نالان: بهنالە؛ میلاک: سی و جهرگو دل؛ غهدار: قهداره، قوله شیریکی
دم ساتورییه؛ کالان: بهرگی شیرو خنجهر.

پوختهی مانا:

دهبا سهرمرای مشاری ژههراوی، قهدارهی زهمانهی غهدار، دل و ههناوی دوژمنان کالانی بی. یا
خوا گیانیان به تالان چی و ههمو دهمان بنالین.

۹ داف کوهنه خانى مىتلى دهير چەندىن كەواكىب تينه سەير
پەيكان بدافى شوبهه پەير هەرژى دبارن نارى چەرخ

ماناى وشە:

داف: دەئەو؛ كوهنه: كۆن؛ خان: كاروانسەرا؛ دەير: شويى رەبەنان؛ سەير: تماش؛ سەير: روشتن؛
شوبه: وەكو؛ نار: ئاگر.

پوختەى مانا:

دەو كۆنە خانەدا - كە وەك دەيرى رەبەنانە - چەندو چەندجار، ئەستىرە دىن و دەروان و بەجىي
دىل. ئەو ھەر لەسەر رەوشتى پىسى خويەتى. پەيكان دەگرىتە ئەستىرانىش كە وەك چۆلە كە
راويان كا. لەم زەمانە ھەمىشە ئاگر بارانەو دنيا دۆزەقى يارانە.

۱۰ شەمسى ب شەمسى جام ب جام ھەتتاد كن دورى تمام
ئاتەش دريژە ھەر مودام ئەف گونبەدى دەواری چەرخ

ماناى وشە:

شوموس؛ بادە؛ شەمس: برىهتە لە مەى؛ شەمس: دوزمنى زور سەخت؛ شەمس: ھەلتوزاندن و بار
نەبردن، چەموشى؛ مودام: مەى.

پوختەى مانا:

زەمانە وەك مەگىرىكى دل پىسە. بەنيازى دوزمنايەتى پىك لەسەر پىك، بادە بو خەلك تى دەكا.
بە ھەموانى دەچەشيني و بەو مەيە دەيان مړينى. بادەكەى ئەو ئاگرىكە بوگيانى وەخورەووەكان.
لەو گونبەزە خول خولەيە ئاور دەرژيت.

۱۱ ئاگر دنابو گيل دكەت قەلبان ژقەلبان ھل دكەت
میتقەب دجان و دل دكەت دائم ئەقسەن كارى چەرخ

ماناى وشە:

ھل دكەت: ھەل دەكا؛ ھل دكەت: ھەل دېچرى؛ میتقەب: مەئكەو؛ ئەقسەن: ئەوھن.

پوختەى مانا:

ئاگر دەخاتە ناو لەشى مرو، كە لە ئاو وگلە. دلان توشى يەك دەكاو پىكيان دا دەگىرسيىنى و

لښکيان هه لډه بچري. گيان و دلان کون کون ده کا. هه ميشه کاري زه مانه تهو کاره ناله بارانن.

۱۲ چندی کو خوبان بين رهم من ژي دلدان گهم
نامانجي وان رهمان تهزم سهرعه سکهري سه يياري چهرخ

مانای وشه:

خوب: جوان چاک؛ رهم: جهنگ؛ من ژي: من لهو؛ گهم: تير؛ رهمز: نيشانی نهی؛ تهز: من؛ سهر
عه سکهري: فهرمانده؛ سه يياري: گهروک.

پوخته ی مانا:

هر چندی جوان چاکان، دلان لهدردی زه مانه دهره نجی و ده يانه وی به گزی داچن؛ منی کلول
به ده کوم. له وتاری به تيکوليان تی گه يشتوم که من کراوم به نامانچو منيان به سهر کرده ی به لای
زه مانه داناهه. هه ربويه منی بيچاره، دايم دل به تيرو تانه ی چاو جوانان برينداره.

۱۳ من پورشه فان هه تتا سه ههر دانيه ري سه معو به صهر
تهو ماهرو ماييته دهر تا بيمه نه و بهت داری چهرخ

مانای وشه:

سه مع: گوی؛ به صهر: چاو؛ نه و بهت دار: جهزايهرچی، کيشک گر.

پوخته ی وتار:

گه ليک شهوان تا به يانی، له ده وره ی يانه ی تهو ياره، گوی له سهر هه ستو چه مه رام که به شکو
به ختم بيهي، تهو رومانگه سهر له پنجه ره دهريني و دوا به روژ ره شی من بينی. ته گهر زه مانه ش
خوا نه کا - نيازی وای به ردوزيپکی ساردو گهرمی له ري دانی، خو م بکه مه به لا گهر دانی
بالاکهی.

«کوردي» ده لی:

چاوه کهم زانيوته بوچی خه وله چاوم ناکه وی

چونکه من پيش خزمه تم پيش خزمه تان نانون شه وی

۱۴ کهس دی له لوحی سينه دا نه قشه ک وههاتی بی غه له ط
ههر دهم ژنو يه که تازه خه ط تافيتته دهر پهرگاری چهرخ

مانای وشه:

لهوح: تهتهله؛ وههاتی: ئاواهاتو؛ ئاقیتته: دههویتته؛ په‌رگار: جمغز کیش، جه‌غزینگ.

پوخته‌ی مانا:

هه‌رچی دهر دو ئازاری به‌شی دلداران، به‌ په‌رگاری دهستی زه‌مانه، له‌ تهته‌له‌ی سینه‌ی من نه‌خش
کراوه‌و هه‌مو دهمو کاتیگ خه‌تیکی تازه‌ دیته‌ سهر خه‌تان و هه‌رگیز نوسه‌ری به‌لایان، بو‌ جاریکیش
هه‌له‌ ناکا، هه‌لم بو‌یری.

«ئه‌نوه‌ری» ده‌لی:

هه‌ر به‌لایی که‌ له‌عاسمانه‌وه‌ دی بهر له‌ هه‌رشت ده‌لی کوا مالی فلان

۱۵ ما ژحه‌سه‌ره‌تا شیرین له‌بان خه‌وتیتته چه‌هقان قه‌ط شه‌بان

فه‌ریاد دهر به‌ر که‌وکه‌بان په‌رسی بکه‌ ژبیداری چه‌رخ

مانای وشه:

ما: بو‌چی، مه‌گه‌ر؛ فه‌ریاد: هاوار؛ دهر به‌ر: له‌پیش؛ بیدار: نه‌خه‌وتو.

پوخته‌ی مانا:

من که‌وتم شه‌وان هه‌تا روژ ناخه‌ومو دلو چاوم بریوه‌ته شه‌و سه‌سه‌راهی، یارتیدا. مانای وانیه
ده‌توانم بنومو نانوم. بو‌چی مه‌گه‌ر له‌ عه‌زه‌ت و ئاواتی دینی لیوانی شیرینی وه‌کو هه‌نگوینی، خه‌و
تخون چاوان ده‌که‌وی؟ هه‌یه‌هات، منی دلدار شه‌و هه‌تا روژ، هه‌ر هاوارمه‌و ئاله‌م که‌یوه‌ته
عاسمان و ئه‌ستیره‌شم له‌ خه‌و کردون. ئه‌گه‌ر برۆا به‌من ناکه‌ی، باسم له‌ زه‌مان به‌رسه، که‌ شه‌وو
روژ له‌ خولدایه‌و خه‌وی نایه‌و ئارام ناگری. تا بزانی که‌ هه‌رگیز منی نه‌دیوه‌ له‌ خه‌ودابم.
«سه‌عدی» ده‌لی:

دریژی شه‌و له‌ برژانگم به‌رسه که‌ هیچ تاوان به‌سه‌ر یه‌کدا نه‌هاتون

۱۶ قان ره‌ه‌ره‌وین هه‌ممه‌ت بوله‌ند به‌ردانه مه‌یدانی سه‌مه‌ند
سه‌ر گه‌شته‌بن هه‌تتا به‌چه‌ند شه‌و ره‌کی مه‌شه‌هلداری چه‌رخ

مانای وشه:

ره‌ه‌ره‌و: رفنگ؛ سه‌مه‌ند: ئه‌سپ یان ماینی شی؛ سه‌رگه‌شته: سه‌رگه‌ردان؛ ره‌کب: ده‌سته‌ی سواران؛
مه‌شه‌هلدار: گرّه‌لگر.

پوخته ی مانا:

ئەو رېبوارە بەجی و پایەبەندانە کە ئەستێرن لەو عاسمانە. بە ئەسپی شی لە مەیدان ھاتو چۆیانە. وەك دەستە سوارانیك دەچن کە لەشەو دا بەرمو بەزم و ئاھەنگ دەچن و چۆلە چرایان لە سەرشانە. بەلام لەچون و ھاتن دا، سەرگەردانن. نازانن بەرمو کووی دەرۆن، بو ھەلدین؟ بوئاوا دەبن؟ کە دوا یی بەم ئاھەنگە دی کە ناومان ناوہ زەمانە.

«خەییام» دەلی:

لەم جەغزە کە شوینی ھاتو چۆی ھەموانە بی ژێرو سەرەو دور لە نەمان و پوانە
کێ زانی لە کوێو ھاتوہو کێو دەچی ھوژان و نەزان وەك یەكە، سەرگەردانە

۱۷ گافەك ژدەنگی زەنگلان ئەیمەن چرونین مەنزىلان ھەى ھەى دىین مەحمىلان فەریادە ھەر قەنتارى چەرڤ

مانای وشە:

گاف: تاویکی کەم؛ زەنگل: زەنگولە؛ ئەیمەن: ھێمن؛ روین: دانیشپن؛ مەحمیل: کەژاوہ؛ قەنتار: قەتار، گەلە بارەبەر پیکەوہ لە کاروان دا.

پوخته ی مانا:

لە بەر دەنگی زەنگی کاروانی بارکردن بەرمو ئەودنیا، کە زەمانە سازى داوہو کەژاوہ لە دوی کەژاوہ دیتەبەرچاوو ھەروا ھەیدی بارکردن؛ کوا دەتوانین - با بو کەمە تاویکیش بی - بە ئارامی و خاترجەمی لەم دنیا یە پال دەینەوہو دانیشین و قاچ راکیشین.

«حافظ» دەلی:

چلۆن پیوایی ئاسودە دەژیم تاسەر دەگەل یاران

دەبیسەم زەنگی کاروان بانگدەکا زو لی ینین باران

«خەییام» دەلی:

ھەربینە بەرمو ھەلخولو ھاتو چۆی گوێ ھەلخە ھەمو دەنگی بژی و روژیو
خەرمانی ژیانە سورە، گەردون سەرکار روکردن و پیوانی مەیە لەو کوێە

۱۸ پورمن ژفی چەرڤی «مەلا» کیشا نە ئافاتو بەلا نەبلە ھەدبەینم وی ھەلا ھەرچی ژدل بت یاری چەرڤ

مانای وشە:

ئافات: زیان گەل؛ ئەبلەھ: کەم ئاوہز؛ ھەلا: ھوێ؛ ھەل: وەخت.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! هەر من خۆم ده‌یزانم ئەم دنیا‌یه، چەند بێ‌قەرۆ ئازار دەرو بێ‌هەق‌ایه، زۆرم زیان لە‌ده‌س دیوه‌و فرەم جەزەبه‌ی چەشیوه. با پێت ب‌لێم، له‌ کات و ساتی ژیا‌ندا، هەر کەس بە‌دل ب‌پێتە‌دو‌ستی زەمانه، زۆر بێ‌ئاوم‌زو تەزانه.

قصیده‌ی سی و یه کهم

شەپالاشەنگ

۱ دلبرە ئیرو سەحەر ئاقیتە جەرگە من دو دوخ
یەك لسینه، یەك ددلا لەو ژمن تین ئاخو ئوخ

مانای وشە:

دوڤ: راستایی تیر؛ دوڤ: کوتەکی سەر بەبزمەر، دوق: ئوخ؛ هاواری ئیشان؛ ئوخە: چخوشە.

پوختە مانا:

یاری نازدار ئەمرو لە بەرەبەیاندا، کە چاوی هاتنە بەرچاوم؛ لە دولاو بەرتیری مژوڵی داوم. لە
لایەك سینە ییكاوم، لایەك دلێ وەبەرداوم. جا بویه هەر ئاخو ئوخە. بو هی بەر سینەم
کەوتو، دەلیم ئاخ دلمی نەپیکا. بو ئەوەیش دلمی گرتو، دەلیم ئوخە بە ئاواتی خۆم گەیشتم.

۲ ئاخو ئوخین من ژدل تین لی ژبەر تیرا قزل تین؟
یان ژکوقانین دکول تین ژێ دزیت هەر خون و زوخ

مانای وشە:

لی: بەلام؛ قزل: سور؛ کوقان: کوان و برین؛ کول: بەژان؛ دزیت: دەدەلینی؛ خون: خوین؛ زوخ: زوخاو.

پوختە مانا:

بەلێ دلەم هەر بەدل، ئاخو ئوخیتە. ئاخو لەبەر سەرەتیرە کە بە خوینی منی بی بایەخ، سور بون؟
یان لە برینی زور بەژانە، کە بە دايم خوین و زوخاو دەدەلینی و ترسی هەیه تیری تیژی بژانگی یار،
شەلالو ژەنگاوی بکا؟

۳ خون ژدل جوځو رهوان تې وهك عهقيقو نهرغهوان تې
لې ژدهست سولوا جهوان تې نهو شهپالا شهنكو شوخ (يان، سولوارهوان)

مانای وشه:

رهوان: جارى، دانمونهستاو؛ عهقيق: ياقيق؛ نهرغهوان: گوليكى ئالى داره؛ سولو: سهره؛
سولوارهوان: بريهتيه له بهژنو بالاي شوخ؛ جهوان: ترو تازه پيگه يشتو؛ شهپال: خونچيلانهى خوین
شيرين.

پوختهى مانا:

جوگه جوگه خوینم له بهر دلې دمرؤا. خوینی من ندمه بو جوان با. بهلام چونكه بدمه ستي سلما رزاوه
- كه بهژنى وهك دارى سهولې تازه نهمام، ريكهو تاخوا حمزكا خونچيلانهو رهزا سوكو خوین
شيرينه - خوینه كه شمی جوان كرده. هر تنوكه ی بهرهنكى دهنكه ياقيقه يان وهك گولې
نهرخهوانه.

۴ نهو شهپالا شوخو شهنكه كافره، رومو فهرهنگه
دامه بهر جوتهك خهدهنگه ظالمې گشتم بدوخ

مانای وشه:

كافره: بريهتيه له بي بهزه یی و دلرهق؛ رومو فهرهنگه: له زاراوه ی شاعيراندا به سپی پیستی زور جوان
دهلین؛ خهدهنگه: تیر؛ دوخ: ذلیلی و زه بونی.

پوختهى مانا:

نمونازداره ی له بهر دلې شوخو شهنكه، چند بدمه من سپی و نهرمه، هیندهش دلی رهق و سمختهو
بهزه ی پیما نه هاتو لمدولاوه دامیه بهر شیرى بژانگو زور به زه لیلی كوشتمی.
«نالی» دهلی:

دهخيلت بم، نمخيلی با روطایی وها شیرين و سينه نهرمو دلرهق

۵ ظالمی كوشتم شهپالی نازكى غهنجی دهلالی
بون حيجابا زولفو خالی ئيدهك و علاو توخ

مانای وشه:

قهنج: به سندنو بی خهوش؛ دهلال: دلگرو جوان؛ حيجاب: پهره؛ ئيدهك: نسوخمه؛ بالا: بريهتيه له
بارچه ی رهنگینی تویل پیچ؛ توخ: جوققه، ليك هالان و پیچان و بهرمو زورو قيت ههنگه رانهوی مو له

ناوراستی ناو چاوان، که وهك جوققهی پادشایانی لی دیت: توخ: بهو جوققهیان دهگوت که له موی نهمسپ
پیکدههینراو لمجیاتی میدال دهنرا به پیاوانی تازای ههلبزاده، له سهریانی دهن.

۶ نهترکو تایین بهریشی ئی دزیرن پیقه ویشی
من دوفیرس دین دهیشی مروهتو ئینصاف یوخ

مانای وشه:

نهترهك: مانگولهی بهر لمرزانه؛ تا: همدای؛ ریشی: ریشو؛ ویشی: هیشو؛ فیرس: سوارچاك،
سوكه لهسوار؛ مروهت: پیاوهتی؛ یوخ: نیه.

پوختهی مانای نهو دوبهیته:

نهو خونچيله خوین شیرینهی دنیا پهسندهی جوان چاكه، زور بهزوردارانه كوشتمی. چونكه ههر
نهمتوانی بدل، سهیری خمتو خالی بكهم. دهسمال و ههنيهپيچهكهی، موی پيشهسهری
پيچراوی بهرهو زور ههكگهراوهكهی، لاگیرهی پيچه سفرهكهی، همدای بهریشوی دهسمالی که
هیشوی زيريان پيوه بون؛ بونه پهرده له نيوان چاوی بهتاسهمو دینی كهزی و خالهكانی وهك
دهمهويست، پيشاويش ههر چاوهكانيم دیت كه به مهستی وهك دوسوارچاك، هيرش بهرن بو سهر
دوژمن، به سيلهو گوشه روانيميان و بی بهزهیی و لی راوهستان گیان و دلیان شهقار کردم. دادو
هاوار لهدهس نهو چاوه مهستانه؛ نه پیاوهتيان دهگهك کردم نههیچ ئینصافیشیان ههبو. نهگهر
ئینصافیان ههباویه، یهكجارهکی دهیان كوشتم.

۷ لهو ههرفتم نهز ژمهیلی شوبههتی سیهل و سهیلی
موحبهتو عیشقا دلهیلی نهز گرم یهكسهر پلوخ

مانای وشه:

ههرفتم: تيك روخام، تيك تهپيم؛ مهیل: ئارمزو؛ سیهل: گل و خولیک که وهك رهمل سیلاو دهیبا؛ لهیلی:
گراویهكهی قیسی عامیری؛ نهز گرم: منی کرده؛ یهكسهر: بهتهواوی؛ پلوخ: پوله ئاگری زور گهش؛
پلوخ: دابهلوخاو، تهواو رزیو.

پوختهی مانا:

ههر لهترسی زوردار و دورهئینصافی چاوانیهتی که قهلائی ئارمزی دینیم تيك تهپوه. بومه نهو
خوله نهرمیلهی که لافاو وهبهرخوی دهداو به دارو بهردی دا دهدا. نهگهر قهیس له نهوینی
لهیلایدا پی داگر بو، ناگاته من. من له نهوینی لهیلای خوم لهسهر ههتا پی ئاگرمو بهسوتانهوه

گر شه مه و هه ریتنا هه ر داپلۆخام.

۸ دهست نه هيلم نه ز ژدينی شوبهی فهرادی شیرینی
وهر ژبه ر عیشقو نه قینی من دری چت نه ف کلوخ

مانای وشه:

نه هيلم: هه لئاگرم، بهر نادم؛ دين: ديتن و تماشا؛ فهر هاد: هه وينداره بهناو بانگه كه ي شيرين كه چياي ييستوني تاشي؛ وهر: ته نمانت نه گهر؛ كلوخ: كه لاله سهر.

پوخته‌ی مانا:

به‌لام نابیّ که‌سی لای وایی، من بهم سوتان و کوژران و گاو بردنه، وازم له دیداری یار هی‌ناوه. تا هیزم هه‌یی و یوم بلوی، ده‌چمه سهرسوی و بو دیداری یار دهر وائم. من له شه‌وینی شیرینی شه شیرینه. که له گیانم شیرینتره – شه فخر هادهم که دل له شه‌وین به‌رنادهم. ته‌نانه‌ت شه‌گهر سهریشم له‌و ریگه‌دا بدوړینم و ه‌کو فخر هاد، به‌ده‌ستی خوم دواپی به ژبانی خوم بینم.

۹ صوحبه تا چهرخ و سهما تی وهك «مهلا» صهد مویتله لا تی
زه مزهم و ناقا جه یاتی موشته ری صهد شیخ و شوخ

مانای وشه:

صوحبەت: کۆزى دوستانە؛ صوحبەت: باس؛ چەرخ: سوردان؛ سەما: ھەلپەركى؛ موبتەلا: گىرۆدە؛
 ھەيا: شەرم، ھەيات؛ ژيان: زەمزم؛ ئاوپكە لە مەككەو پىرۆزە: زەمزم؛ وىرەویر: موشتەرى؛ كىريار.

پوخته‌ی مانا:

له كورښكدا كه نازداران دینه سهماو گهری دیلان دهیته كوژو بادهی وهكو ښاوی ژيانی تاهه تایو پیروز وهك ښاوی زمزمه مو چوره چوړی زمزمه می دیو تنوکه ی شهرم له سهرروی شهرمینو نهرمینان دیاره؛ به صهتان له پیرو لاوان، وهك ملا گیروده دهبنو بمدل له خودا دهخوازن لهو كوره دا، رڼكه بږین.

چداوته

۱ هدی هه‌یا ره‌قص و سه‌مایا ته چخو‌ه‌ش به‌ستی‌یه چهرخ
کو دبورجی ب‌سه‌ما تیت‌ه لسه‌ر ده‌ستی‌ خو‌ه به‌رخ

مانای وشه:

سه‌ما: هه‌لپه‌رکی؛ سه‌ما: عاسمان؛ چهرخ: کوز؛ چهرخ: خولدان به‌گهرمی، چهرخ به‌ستن.

پوخته‌ی مانا:

کوز و کوزی به‌زم و سه‌مای که تو‌ی تیدای و ئه‌و هه‌راو هوریاو به‌ه به‌ه و ماشالله، له‌و جوانیه
گوته‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی له‌ سه‌مادا تو‌ ده‌بینن؛ وای کوز گهرم داهیناوه، ده‌نگی گاله‌و تینی ئه‌وینی
دلداران، له‌ عاسمان ده‌نگی دایه‌وه، بورجی به‌رخ (خاکه‌ لیوه) - که‌ خو‌ر له‌ودا له‌ هه‌مو ده‌مان
گه‌شتره - به‌ روژه‌وه له‌ خوشیان هه‌ر هه‌ل‌ده‌به‌زی و به‌ چوار په‌لان سه‌ما ده‌کا.

۲ صوفی‌بین هه‌ر دطه‌وافی‌ هه‌جه‌ر‌الاسوده‌ قه‌صد

گول و سونبول ب‌سه‌ماتین هه‌می‌یان زه‌مه‌زم و چهرخ

مانای وشه:

طه‌واف: له‌ده‌وره‌گه‌ران؛ هه‌جه‌ر: به‌رد؛ ئه‌سه‌وه: ره‌ش؛ هه‌جه‌ر‌الاسود: به‌ردی ره‌شی حاجیان که‌ ده
دیواری کابه‌ گیراوه‌و ماچی ده‌کهن تا هه‌جه‌که‌یان به‌رکه‌وی؛ هه‌می: هه‌مو.

پوخته‌ی مانا:

هه‌روا پۆل‌پۆل، شیخ و صوفی، بو‌ زیاره‌ت و راموسانی خالی ره‌شت، له‌ کابه‌ی روت له‌ ده‌وره‌ی

سهرت، ده گهرتین. له کاتیکا کمزیهو بسکت، له بهر شنه‌ی هه‌ناسه‌ی ساردی دلداران، وه‌ک لقی گول و سونبولان که سروه‌ی به‌یان لئی ده‌دا، ده‌لهرین و دین و ده‌چن. هه‌جیان هه‌ر له‌بیر نامینی و تیکرا ده‌یکهن به زمزمه‌مو چهرخو خول‌دان.

۴ نه‌قشی نه‌لماسی له‌نه‌لماسی بنی گرتی به‌هه‌رف
خه‌طی یاقوتی له‌یاقوتی شکیناندیه نه‌رخ

مانای وشه:

نه‌لماس: گه‌وه‌ریکی سپی و رونی هه‌ره به‌نرخه؛ بنی: برّوانه؛ هه‌رف: ره‌خنه و تیراد؛ یاقوت: گه‌وه‌ریکی ره‌نگ ئاله؛ نه‌رخ: بایی، نرخ.

پوخته‌ی مانا:

پستی سپی و تیشک‌ده‌ری روخساری یار - که بو جوانی به‌ئه‌لماس ده‌شپه‌ندری - برّوانه تانه ده‌ئه‌لماس ده‌گری و کردویه ته‌گه‌پجاری خو‌ی. چونکه ئه‌و نه‌وه‌ک ئه‌لماسه هه‌ر ساکار بی‌ت، ده‌ستی خودا، به‌چه‌ندین ره‌نگ ره‌نگاندویه. ئه‌و سوراویه‌ی که خوا له‌ی ئه‌و کولمی ئه‌و خه‌تی داوه‌و له‌چاو خه‌تان وه‌ک خه‌تی یاقوتی وایه؛ نه‌رخ یاقوت و ئه‌لماسی شکاندوه.

۵ که‌رخین ئه‌م ده‌قیامی مه‌ ژدل په‌رده دراند
عارفی وه‌قتم و مه‌عروف بلا‌بیته ژکه‌رخ

مانای وشه:

که‌رخین: ته‌زین؛ که‌رخین: وه‌ره‌زوبین؛ قیام: راویستان، هه‌ستان؛ عارف: پیری ته‌ریقه‌ت، خواناس؛ مه‌عروف: به‌ناوبانگ؛ که‌رخ: گه‌ره‌کیکه له‌به‌دا، شیخ مه‌عروفی که‌رخ - که له‌ئهلویای به‌ناوبانگ بوه - له‌وی ژیاوه‌و هه‌ر له‌و که‌رخه‌شدا نیژاوه.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه زور راویستان و راستی پله‌و پایه‌ی خو‌مان له‌خواناسین ده‌ره‌نبرویه. په‌رده‌یه‌کم گرتبووه که‌س له‌تیکه‌ل‌اوبونی گیان و دل‌ده‌گه‌ل یار خه‌به‌ردار نه‌بی‌ت. نه‌ک نا‌ئا‌گادارو به‌دکاران ئینکار بکه‌ن؛ به‌لام که‌له‌م ویستانه‌دا، ئیستا هه‌ستم به‌ته‌زین و له‌به‌ر سه‌رکوته نه‌به‌زین کروه‌و ئه‌وین پی‌ده‌لی: خو‌م ده‌رخم. ئه‌درکینم که‌ من ئه‌مرو ئه‌و عارف و خودا ناسه‌م له‌دنیدا تاکم نیه‌و له‌ناو جه‌رگه‌ی گیان پاکاندا، به‌ناوبانگم. ئه‌گه‌ریه‌کی و کو مه‌عروفی که‌رخ‌ی به‌ناوبانگ ئه‌مرو زیندو بایه‌ته‌وه‌و به‌هاتایه‌ته سه‌ر دنیا، ئوبالی بو له‌مل ده‌دام که‌ هه‌رجی ده‌یلم ته‌واوه.

دابناسی خه تهری ری تونه بی غافل بی
دیجله لی دپرن بربری پیلو بهرو مهرخ (یان، بهربری پیل)

مانای وشه:

دیجله: زی گه وره به ناوبانگه که: لی: له ویدا، تی دا؛ بهر: سنگ؛ بر: برست و توانا؛ پیل: شه پیل؛ پیل:
فیل؛ بهر: بهرد؛ مهرخ: بو درو که نده لان، تاو در.

پوخته ی مانا:

کا و رای ریوار له ریگه ی خوداناسین دا - که تهوی بگه یه کاروانی نیمه ی دلخوش به
تهوینداریمان لات وانه بی هیچ دژواریت نایه ته ری و گه یشتن به دیداری یار، زور هاسانه. ته کاره
وهک له ده جلدانه، له ههره تی تهوژمو سهرریژ کردندا، بهر شه پولی واده کهوی، تواناو برست له
فیل ده بری. گاشه ی لوسو زه لامت زور دینه بهری که نهدیته تی هه لده نگوی، له پر سه ره نگری
ده بی. پریه له که ندال و تاو در، تی ده کهوی و نو قم تهوی و گیزت ته داو تهت خنکینی. ده غیلت بم،
تا نمانی که مه له وانی له زه بری و ده توانی لهو خه ته رانه خو ده ربا ز که ی، مل لی مه نی و خوی لی
مده.

پیری شه غاره دشیعری و «مه لی» شال فروش
تونیشان من مده فخرخی کولنک من بویه فخرخ

مانای وشه:

شه غار: کوین چن؛ شه غار: ههرزه ویزی کولان گهر؛ شال: پارچه ی به شیمینه؛ فخرخی: فخرروخی
شاعیری دهرباری غمز نهویان؛ فخرخ: جوجه له.

پوخته ی مانا:

مه لا ته مرو له بازاری هونه ری شیعرو شاعیری، کالای به شیمینه ده فروشی، تو ناشی له بهرانه بریا
ناوی فخرروخی بهینی. تهو له چاو من، کوین فروش و ههرزه ویزیکی ههرجایی حیساب ده کری.
فخرروخی بهرانه بر به من، جوجه لیکه زه نه قوته و هیشتا توکی لی نه رواوه.

قصیده‌ی سی و سیهم

«ده ریا که»

۱ سیرری و هدهت ژنه‌زل گرتیه حه‌تا به‌نه‌بد
واچیدو فرده بذاتی خوه وی نینن چو عدهد

مانای وشه:

وه‌دهت: تاکی و بی‌شهریکی خودا؛ نه‌زل: هربو؛ نه‌بد: تاهمتا؛ واحید: یه‌ک؛ فهد: تا‌ک؛ نینن: نین؛ چو: هیچ؛ عدهد: هه‌ژمار.

پوخته‌ی مانا:

به‌لگه‌ی په‌ی بردن به یه‌کایه‌تی و بی‌شهریکی خودا و هربویی و ههرمانی، به پانایی و روشنایی ههر بویه‌که‌ی و ههرمانی له به‌رچاوه. خو به‌خو یه‌ک و ته‌نهایه و ژماره کردن هه‌ل‌ناگری.

۲ دقیده‌م‌دا نه‌زل و عه‌ینی نه‌بد هه‌ردو یه‌کن
سه‌رمه‌دیت وه دخوازت نه نه‌زل بت نه نه‌بد

مانای وشه:

قیده‌م: ههره پیشینه‌یی؛ عه‌ین: ته‌واو‌خوی؛ عه‌ین: سه‌رچاوه؛ سه‌رمه‌دیت: ههرمانی بی‌که‌م و مه‌رج.

پوخته‌ی مانا:

نه‌گه‌ر و تمان خودا ههره پیشونه‌یه و خوی زه‌مان و جیهانی به‌ره‌هم هیناوه؛ تیر پیشینه و دواینه - نه‌گه‌ر هه‌بی - بو عه‌قلی کورتی ئیمه‌یه و له بازاری یه‌کایه‌تی و هه‌مه‌کاره‌یی خودادا، نا‌کری باسی

راڀر دوگ و ئيستا و ٿاينده و پاشه روڙ، ههر بکريه.

۳ فرقه واحد ژئو همدلی دمه قامی صه مه دی
بحه قیقه کویه کن هه ردو چوا حید چئه هه د

مانای وشه:

واچيد: تاك؛ نه همد: يهك؛ مه قام: جيگه؛ صه ممد: بي نياز له همدو شتو جي نيازى همدو شت.

یوخته‌ی مانا:

واحد بو کەسێک دەبێژن، کە هیچ کەسی لە ئاکاردا، تاي ئەو ناکاولە صیفات دا تاقانە. ئەحمەد بو کەسێک ئەگوتری کە لە چۆنایەتی خۆی دا، (لە ذاتی دا) بێ هەواڵ و بێ شەریکە. جا ئەگەر گومان، واحیدە یاخۆ ئەحمەد، هەر یەکیکەو جیاوازی لەناودا نیە.

۴ یہ کہ دہریا تو بزان قہنج چمہ و ج و چھو باب
دئے صلدا کو حہمی نافعہ جناف و حہمہ د

مانای وشه:

قه نچ: باش، راست؛ حویاب: بَلَقی سه راو؛ حه می: هه مو؛ جه مه د: سه هول.

یوخته‌ی مانا:

زورباش سەرنج دەو تىگە. ئەگەر ناۋى دەريامان بىرد، شەپۇل بۇلىقى سەراۋىش، ھەر دەرياكە دەگىرتەۋە. سەھۇل ئاۋىش ھەرۋەتر يەك رەگەن.

۵ نافتابی نه حه دی یه ت دخو دا گرتی یه که ون
نه کو عه ووره که هه یه لی گرتی یه چه هقیق موره مه د

مانای وشه:

ٲاقتاب: ٲيشكى ههٲاو؛ كهون: ههچى ئافهريدمو ٲاهينراوى نيوان عهرزو عاسمانه؛ عهوز: ههوز؛
رهمهٲ: جاوٲشه.

یوخته‌ی مانا:

بەلگەى تاقانەيى خودا، وەك خور تيشكى ھەمو دىيائى داگرتوۋە لە روژىش ئاشكراترە. بەلام ئىمەى چاۋىشەدار، چاۋ پروشىن و لە بەرچاۋمان ھەورىك ھاتۈنە بەر تىشك و ناتوانىن ھەتا و بىنىن.

٦ حوسنی ذاتی بتو لاتان ژجه مالا صه مده
ژمیثالی صه نه می وهه کو ته جه لایه صه مده

مانای وشه:

حوسن: جوانی؛ لات: ناوی بته؛ صه نه م: بت؛ ته جه لا: تاشکمرابون.

پوخته ی مانا:

ئو جوانیه دل را کیشفره ی، بت پهرستان له بتانی دا ده بین و بویته هو ی بت پهرستیان؛ هر
تیشکی جوانی خودایه داویه تموه و داویه تهمان. ئای چهند سه یرو سه مه ره یه! له هه یکه لی
بتانیش دا، خودا چهند تاشکرا دیاره.

٧ غه یری ده ریا نیه صه هرا بجه قیقه ت نه م
ژروی که یغه کوئه ف ئافه بوی شوبهی زه به د

مانای وشه:

که یف: چو نیه تی؛ شوبهی: وه کی؛ زه به د: کف.

پوخته ی مانا:

ئه گهر راست ده وی، ساراش هر ده ریا به. به لام تهرزیک گورانی به سه ر هاتوه، ئاوه ئاوی
ماوه تموه و ره ملی سارا، که فیکه ده ریا چنیویه.
شیاوی باسه، خودا بهرله وشکانی و به ژ، ده ریا ی هیناوه ته به ره هم. ورده ورده تی کو لی لی پهیدا
بوه و ئاوه که ی به جیی هیشتوه و به ژ وه کو که ف کردن وایه که له ده ریا وه ده رچوبی و تویی
به سستی و که ژو کوی لی پهیدا بویی.

٨ کُل یۆم، هُو فِی شَتان» نه بی غافل ژ
هر په یایه ی ژشتونان دگرت فه یض و مه ده د

مانای وشه:

کُل یۆم: هه م روژی؛ هُو: ئو؛ فِی شَتان: له حالیکدا؛ ژ: لئی؛ په یایه ی: بی پسانه وه، به دوا ی یه کا؛
ژشتونان: حال اتان؛ دگرت: ده کا؛ فه یض: به ره ره گمیانن؛ مه ده د: یاریده و کومه گ.

پوخته ی مانا:

خوا له قورعانا فهرمویه: هه رچی له عه رزو عاسماندان، نیازیان له خودا ده خوازن. خوا هه ر روژی

حاله تيك بهخووه دهگرې. يو شم حالت گوزانهوه، زور مانا ليدراوه تموه. ده لين دهر باره ي كوشتن و له نهو زيندو كردن و روزي پيدان و لي خو شين و تاوانبار تهنې كردن و توبه بهخشين و چاو پو شين و ليك جيا كړنه وه ي ياران و پيك گه يشتي دورانه. واتا خودا هممو كاريكي لدهس دي و پياو نابي ناهوميد ببي و ناشي له نياز بو باره گاي، سستي بكا. مه لا به مريدي ري ده لي: چاوت له بهزه يي خوابي. دلشت له سر شاگابي. به هره و ياريكاري خودا، بي پسانه وه بهره و دنياو خه لكې دنيا به ريويه. ليې بخوازه و مه يزه ناگا.

۹ گهر د نادمه بديا سپرري عيلم ئيبليس
(حيثما أبصره كبر حينا وسجد)

ماناي وشه:

ئيبليس: شهيان؛ حينما؛ هر كه؛ أبصره: چاوي بي كهوت؛ كبر: الله اكبري گوت؛ حينا: ده ميك؛ سجد: سوژده ي برد.

پوخته ي مانا:

نه گهر شهيان نه پييه كاني زانستي بزانيا، كه نادمه چي ده پالدايه و خودا فيري چي كرده و بنيادم چهند له لاي خودا، ده ستي قه دري لي نراوه؛ هر كه تازه له شى بابه ده مي ده ديت كه له قور دروسكراوه، بي خوگرتن، له دواي به خودا هه لگوتن سوژده ي دبرده بهر نادمه. به لام نه يزاني و تيداچو.

۱۰ چزه مان و چمه كان و چجهات و چحدود
چمه قادير و ته فاصيل و حيسابن چمه دده

۱۱ چمنافات و لزومن چقياس و چميثال
نهف چته وليدو چته ركيه چروحن چجه سه د

۱۲ سر ب عيجزي ددرت قووه تي دهر راكهي ما
(زجع العغل كليا و متي قام قعد)

ماناي وشه ي نهو سي به يته:

زه مان: دم؛ مه كان؛ جي؛ جهات: لاگل؛ حدود: كهوشه نان؛ مه قادير: نه مندازه گل؛ ته فاصيل: زور دريژه دان؛ حيساب: هه زمار؛ عه ده د: ژماره؛ منافات: پيجه وانان؛ لزوم: پيويست؛ قياس: به راورد؛ ميثال: نمونه؛ ته وليد: بهرهم دان؛ ته ركيب: ليكدان و تيكه ل كردن؛ جه سه د: لهش؛ ددرت: ده دات؛ دهر راكه: زور له سر هه ست و شت زان؛ ما: ئيمه؛ رجح: گه رايه وه؛ كه ليل: كول و برست براو؛ متي

کهنگی؛ قام؛ همستا؛ قَعَد؛ دانیشْت.

پوخته‌ی مانا:

توژینه‌وو لیكدانه‌وو پيوانه‌ی کاتو شوین و جی و هه‌ژماردن و پیک‌گرتن و شت له‌به‌ریه‌ک راگرتن و دوان له‌مه‌ربه‌هم هینان و پاژ له‌یه‌کتر گاوکردن و باسی‌بون و چوئیه‌تی گیان و له‌شان و ژماردن و بژاردن و هه‌رنایی و ئەشی کردنمان، له‌به‌رانبه‌ر زانستی خودای مه‌زن‌دا، که‌لکی نیه‌و به‌هره‌نادا. ئاو‌ه‌زو هوشی بنیاده‌م، تا بیرى لی‌ده‌کاته‌وه، سه‌ری له‌به‌ردی ره‌ق ده‌داو هوشی تیژی زۆر به‌کولی و که‌له‌لایی، به‌ره‌و خوی ده‌گه‌ریته‌وه‌و هه‌رگا ویستی هه‌لبو‌یستی؛ گورجی رو‌ده‌نیشیت‌ه‌وه.

۱۳ حیره‌ت و عیج‌زه سه‌ره‌نجام دبابی نه‌ظه‌ری
(کى بخالق نظر قاصیر مخلوق رسند؟)

مانای وشه:

حیره‌ت: سه‌رسورمان؛ عیج‌زه: زه‌بونی؛ سه‌ره‌نجام: ئاخ‌ری؛ باب: درگا، پاژیک له‌کتیب؛ نه‌ظه‌ر: تماشا؛ خالق: داهینه‌ر؛ مخلوق: داهینراو، دروس کراو؛ قاصیر: کورت؛ رسند: ده‌گا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌رچه‌ندی لیکى ده‌یه‌وه‌و گه‌و به‌گه‌و تیکى که‌یه‌وه‌و بیده‌یه‌ به‌ر بیرى تیژو، به‌هوی له‌نه‌ینیه‌کانی زانستی خودا بزانی؛ بی‌به‌هره‌یه. ئەو کاره به‌چاوی روالمت، زۆر دژواره‌ بزاند‌ری. ئاخ‌ر بیرو روانینی کورت و نه‌به‌گه‌ی دروس کراو، که‌ی ده‌هه‌ستا که‌ی خوی ده‌گات؟

۱۴ گفتوگوى مه‌عریفه‌تى چه‌ندى «مه‌لا» په‌یداکی؟
گه‌وه‌را مه‌عریفه‌تى ناگه‌یه‌یتى که‌س بخیره‌د

مانای وشه:

مه‌عریفه‌ت: ناسین؛ خیره‌د: عه‌قل و ئاو‌ه‌ز.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! هه‌رچه‌ندی بخوینی و له‌و‌توو‌یژ ده‌رباره‌ی ناسینی خواوه، کارامه‌و زمان پاراویی؛ دیسان هیچ دادت بو‌نادا. که‌س به‌عه‌قل گه‌وه‌ری خودا ناسینی ده‌س ناکه‌وی. مه‌گین خوا کومه‌گی بکا.

قصیده‌ی سی و چوارهم

بیت‌نہ پیروژہ

۱ عیدہوو ہرکەس ژدیداراتە لی پیروژہ عید
ئەز تنی مەحرومی دیدارم بصدە مەنزل بەعید

مانای وشە:

عید: جیژن؛ مەحروم: بێ بەش؛ بەعید: دور.

پوختە‌ی مانا:

روژی جیژنەو ہرکەسیکی تۆبیینی، جیژنی لی پیروژ دەبی.
ہەرمەنم تەنیا بەخت رەشمو لە دینت بێ بەشم. من لەدوری تۆ دەگەڵ خوشی، بە صدە قوناغ
جودام.

۲ ھەرسەحەر دەنێرم ئەز جانا ب ناھانرا ژدل
(بارک‌الباری یاسعادِ غَلیہا یومَ عید)

مانای وشە:

بارک‌الباری: خوا مبارەکی کا؛ یاسعاد: بە بەختەوہری؛ غَلیہا: لەسەر ئەو میوینە؛ یوم: رۆژ.

پوختە‌ی مانا:

گیانە من لە ناخ دلمەوہ، ھەمو روژیک سەرلەبەیان، بە ھەناسە ساردە کەمدا و لام دەدەم: خوا یە
ھەمو روژی یارم بە ختەوہری و جیژن و شادی و دلخووشی بی.

۳ دمرگه‌هی لوطفاته خانم مال معروهان قه‌بی (انْ کَلْبًا بِاسِطًا ذَهْرًا ذِرَاعًا بِالْوَصِيدِ)

مانای وشه:

خانم: نهی گوره‌ی من؛ خانم: زنی به‌رئیز؛ ما: تو بلی؛ ان: لیره‌دا به‌مانا شه‌وا؛ کلب: سه‌گ؛ باسیط: راخمر؛ ده‌هر: زه‌مان؛ ذراع: ده‌ست له پنجموه تا هه‌نیشک؛ وصید: زیر دهرانه، پیش دهرگانه. خوا له‌باسی شه‌جایی که‌ه‌فا فرمویه: «سه‌گه‌کشیان له‌بر دمرگای شه‌شکوه‌ته‌کدا که‌وتوه و ه‌ردو چه‌مولی داداوه».

پوخته‌ی مانا:

گوره‌م (یان، خانمه‌ جوانه‌که)؛ منیش وه‌کو گه‌ماله‌که‌ی پیاوچا‌کانی ناو شه‌شکوه‌ت، دیر زه‌مانه له دیاری به‌ر دهرگانه‌کمت، چاوه‌نوری لا‌واندنه‌م. تو بلی جاریک شه‌م دهره له‌منی نا‌هومینو دوره به‌خت بکریتموه؟

۴ پیره‌مردم عاشقم ئیرو مورادا من به‌خش (یا ه‌یبی یا‌شادی یا‌شتی قلب‌الم‌رید)

مانای وشه:

م‌راد: جی‌نیاز؛ م‌رید: به‌نیاز؛ منی: تا‌وات؛ ه‌یب: خوشه‌ویست.

پوخته‌ی مانا:

پیره‌م‌ردم، ئه‌ویندارم، چاوی دلم ه‌ر له‌تویه خوشه‌ویسته‌که‌ی جی‌نیازم. تو شه‌م پ‌ری تا‌واتمی. ده‌سا به‌زیت پ‌ما بی‌و تو‌زیکم بلا‌وینه‌وه‌و دیداریکم پی به‌خشه.

۵ (فَرُّ غُلَى مِنْ لَهْيِي مِثْلَ بَازِ أَوْعُقَابِ) (ذَابَ رُوحِي مِثْلًا أَنْحَلَ فِي نَارِ جَلِيدِ)

مانای وشه:

ف‌ر: رای‌کرد؛ م‌ن: له؛ ل‌هی: ب‌لیسه‌ی من؛ م‌ثل‌باز: وه‌ک بازیک؛ او: یان؛ ع‌ق‌اب: ه‌ل‌و؛ ذ‌اب: توایه‌وه؛ م‌ثل‌ما: ه‌ر وه‌کو؛ ان‌حل: له‌بریه‌ک بلا‌وو، تا‌وایه‌وه؛ نار: تا‌گر؛ ج‌لید: سه‌ه‌ول.

پوخته‌ی مانا:

ئاخر تا‌که‌ی دوربم له دیداری دهرگات. عه‌ق‌یکم‌بو، به‌گور وه‌کو بازو ه‌ل‌و، له‌بر تینی ب‌لیسه‌ی

دل و ههناوم، له هیلانه‌که‌ی تهره‌بو. ئهو گیانه‌ش که له له‌شما‌بو، وه‌ک چو‌ن سه‌هول له‌سه‌ر ئاگر ده‌تو‌یت‌ه‌وه، تا‌وا‌یه‌وه.

٦ (ذَمْعُ عَيْنِي مِنْ بُكَائِي مِثْلَ نَهْرٍ فِي سَكُوبٍ)
(نَارُ قَلْبِي مِنْ غَرَامِي فِي خَرَامٍ فِي الْوَقِيدِ)

مانای وشه:

دمع: ئه‌س‌رین؛ عینی: چاوم؛ بُکائی: گریانم؛ نهر: چه‌م؛ سکوب: دارزان؛ نارُ‌قلبی: ئاگری‌دلَم؛ غرام: ئه‌وین؛ فی: له‌ناو؛ خرام: گزیه؛ وقید: ده‌سته چیلای ئاگر.

پوخته‌ی مانا:

هیند گریاوم، لوزه‌وی فرمیسکی چاوم، وه‌ک ئاوی روبرار، دیت‌ه‌ خوار. دل و‌ا به‌ ئه‌وین سوتا‌وه، ئیز‌ی گرپ‌ه‌ت له‌ پوش و په‌لا‌ش به‌ردا‌وه.

٧ دل ژبه‌ر ناری مه‌جازی بِالْحَقِيقَتِ بو په‌ره‌نگ
(نَارُ قَلْبِي فِي هَوَاءٍ مِثْلُ نَارٍ فِي الْحَدِيدِ)

مانای وشه:

مه‌جازی: داها‌ت‌وی به‌ده‌ل؛ هه‌قیقه‌ت: راست و ره‌س‌من؛ په‌ره‌نگ: پ‌لو، س‌کل؛ هوا: ئه‌وین، مه‌یل؛ حدید: ئاسن.

پوخته‌ی مانا:

دلَم که به‌رله‌ دل‌داری سارد و س‌ر‌بو، هه‌ر که ئاوری ئه‌وینی تیدا هه‌ل‌ک‌را، راست وه‌ک س‌ک‌لی گه‌ش و به‌گرش‌ه‌ی به‌سه‌ره‌ات. ئه‌و‌ئا‌گره‌ی که له‌ ئه‌وینی یاره‌وه له‌دلَم‌دا هه‌ل‌گ‌را‌وه، وه‌ک ئاسنی سوره‌وه‌بو، دلَم نه‌رم و پ‌رله‌تینه. شی‌ا‌وی با‌سه، ئاسن که سور ده‌بیته‌وه، تینه‌که‌ی زو‌ر به‌ته‌و‌ژمه‌و دره‌نگ‌یش سارد ده‌بیته‌وه.

٨ (كُنْ خَلَّاصَ أَوْ دُوزَخٍ هِجْرَ تَوْ يَأْتِمُ أَيُّ جَوَانٍ)
(هَرِ نَفْسٍ دَارِدَ صَلَاحٍ نَعْرَةَ هَلٍ مِنْ مَزِيدٍ)

مانای وشه:

آز: له؛ یاتم: گیرم ئه‌که‌وی؛ دارد: هه‌یه‌تی؛ ص‌لا‌ه: بانگ‌و‌قاو؛ ن‌ع‌ره: گ‌وزه؛ هه‌ل: ئاخو؛ م‌زید: زیاده.

پوخته‌ی مانا:

که‌ی له دۆزه‌قی دوری‌تۆ، رزگار ده‌بم، یاره تازه پیگه‌یوه که‌م؟ که ئەم دوریمت هه‌مو ده‌مان به نهره‌ته هاوار ده‌کا: ئاخۆ له‌وه زیاتر هه‌یه بیسوتینم؟
لێ‌ده‌دا مه‌لا ئیشاره‌ی به‌ ئایه‌تیک‌ی قورعان کردوه که فهرمویه: روژی قیامت خوا له جه‌ه‌نده‌م، ده‌پرسی ئه‌ری پڕ بوی؟ ده‌لی ئاخۆ پتر هه‌یه بومی یین؟!.

ک‌ی دزانت من ژرمبازان ده‌ما ئو‌غله تین
تینه دل سه‌دم ژوان و سینه تینی سه‌د جه‌رید

مانای وشه:

ئو‌غله: جه‌نگی مه‌غلوبه، ه‌یرشی توندو تیژ؛ جه‌رید: جل‌یت، کورته ژمب.

پوخته‌ی مانا:

ک‌ی ده‌زان‌ی من له‌ده‌ستی چاوی مه‌ست‌چم به‌سه‌ردی؟ بی‌به‌زه که‌وتونه جه‌سته‌ی گیانی پڕزانی د‌لم. بویه کولکی گو‌رو مه‌یدانی جل‌یت بازانی شو‌ره سوارو نیشانی نیشان پیکان به‌ په‌یکانان. هه‌رده‌می د‌ین و ده‌چن، سینگم به‌ رمبان کون کونه‌و د‌ل به‌ نوکی تیری بڕزانگ بویه بیژینگ.

٩ من ژسه‌فهبه‌یان ژنیفا مه‌قتله‌ی رم تینه دل
لی لوان ده‌ستان نه‌ین خونا غه‌زایا نه‌ژ شه‌هید

مانای وشه:

سه‌فهبه‌یان: دوریزان؛ نیف: ناوه‌راست؛ مه‌قتل: شه‌رگه؛ مه‌قتل: برینی کاری؛ لی: به‌لام؛ نه‌ین: نین؛ غه‌زا: په‌لامار بو‌سه‌ر دو‌ژمن، خه‌زا؛ شه‌هید: کو‌ژراو له‌ راهی خوا‌دا؛ شه‌هید: حازرو ئاگادار.

پوخته‌ی مانا:

که‌زه‌کانت له‌ دولاوه به‌ هو‌ی سه‌روه‌ی شه‌نه‌باوه. که تیکه‌ل به‌یه‌کتر ده‌بن و روخسارتم لی ده‌شیرنه‌وه. وه‌ک لی‌ک‌دانی دوریز له‌ شه‌رکه‌ران ده‌چی. که په‌لاماری یه‌ک ده‌دن. منی بیچاره‌ی هه‌زاری د‌ل بریندار، له‌و ناوه‌دا بی سو‌چ و تاوان، ده‌کو‌ژریم. خو‌یتیشم به‌فیرو ده‌رواو که‌س کوشتیم ناگریت‌خوو شه‌هیدی گو‌ژر نه‌ناس خوم.

شیاوی باسه، شه‌ری سه‌فین که له‌ سالی ٣٧ ی کو‌چی، سه‌فه‌ره‌مانگ. له‌ دم فورات، له‌ نزیک‌ی شاری ره‌قه‌می لای حه‌له‌یی، له‌ سوریا، له‌ مابه‌ینی عه‌لی و معاویه روی داوه، له‌م به‌یت‌ده‌ا ئیشاره‌تیک‌ی بو کراوه. کیشه زوره؛ ئاخۆ کو‌ژراوی ئەو شه‌ره هه‌مویان شه‌هیدان نا؟

۱۰ موصحہا حوسنو جہمالی سورہتا خالو خہتان
(ماتلونا غیر حرف لا و قرآن مجید)

مانای وشه:

موصحف: قورعان، پراوی؛ حوسنو جه مال: جوانی و خوشیکی؛ سورّهت: به قدری و گوره می؛ سورّهت: به شیکی سبرمخو له قورعان یان له کتب؛ ما: نه؛ تَلونا: خویندمان؛ حه رف: پیت؛ لا: نا؛ وقرآن مجید: سویند به قورعانی جی گوره و پرور.

پوخته‌ی مانا:

سویند بقورغان، منی دلداری سهرگردان لهوئا هم، به ئاواتم له کتییی پرله پهری جوانی و دنگری ئهویاره بهتایهتی، له سورهتی خمتو خالی سهر رومهتی تیز بزوانم. بهلام هیشتا جگهله پیتی «نا»م نهخویندوهو ههر وشه‌ی نام گوی لی بوه که ئهو نایه‌ش «لا»ی تیکنانی نیوان دو بروکانیه‌تی.

«نالی» دہلی:

وتم ثایا بهزاری خوٲ دهپرسی حالی زاری من؟

بروی هیئایه یهك وهك شكلی لا یهعنی كه بیزارم

۱۱ گهرچی ههردایم ژمیهری نهینه کا دل بهدره من
وهك هیلالی صوبح تیم نهز جارنان به نابه دید

مانای وشه:

مېھر: خور، مېھر: ئەوینو خوشەوئستی؛ ئەینک: ئاۋئنه؛ بەدر: مانگی چارده؛ هیلال: مانگی یەکشەوہ؛
تیم: دیم؛ بم: بیم؛ ناپەدید: نادیار.

پوختہ ہی مانا:

هەرچەند هەمیشە دڵەكەم وەك ئاوێتەى كە تیشكى رۆژ بداتەوه؛ لە تیشكى ئەوین روشنەو وەك مانگی شەوی چارەهەم، روناكو بگرە زیاتریش؛ بەلام چارچار كە پرسنگی دیداریم لی لادەكەوی، دەبمە ئەو مانگە یەكشەوهی كە بەیانی بۆی بروان. كە هەر نیەو بە یەكجاری تەواوتەوه.

«نالی» یہ پارہ کہی دہلی:

ئەي مېھرى مېھرىبان و مرە سەربام بامیداد تا مەھروان بین بەھیلالی شەوی محاق

۱۲ ما بله‌علین جانفزا ناڤی مه‌ینت جاره‌کی
(بالدعا بلغ تحیاتى لستلمى یا یرید)

مانای وشه:

ما: به‌لکو؛ له‌علین؛ له‌علان؛ جانفزا: پیتدەر به‌گیان؛ بالدعا: به‌تزاو پارانهوه؛ بلغ: بگه‌یه‌نه؛ تحیاتى: درودو سه‌لامه‌کانم؛ لستلمى: بو سه‌لامایه؛ یا یرید: ئه‌ی په‌یتى نامه‌بهر.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌وه‌ خوایه به‌لکو سه‌لما جارێک یادێک له‌من بکاو به‌و دو لیوه‌ ته‌نکو ئاله‌ یاقیقانه‌ی - که‌ گه‌شه‌ی گیان له‌وان رایه‌ - ناوی مه‌لا بدرکێنى. ده‌تو خوا! په‌یتى نامه‌بهر وێرای درودو سه‌لاوان، بو پێک‌هاتى ئهم ئاواتهم، له‌بهر سه‌لما بپاریوه‌.

۱۳ تو ژ «مه‌لا» یی ههر به‌رس ئه‌سراری عیشقی حه‌ل دکت
قی موعه‌ممایی چزانن سه‌د مه‌لاوو موسته‌عید؟

مانای وشه:

حەل‌دکت: هەل‌دینی؛ موعه‌مما: مه‌ته‌ل؛ موسته‌عید: فه‌قیی له‌سر ئیجازه‌، به‌ره‌زورتر له‌ سوخته‌.

پوخته‌ی مانا:

تو گه‌ره‌کته‌ نه‌ینی به‌ دژواره‌کانی دلی دلداران بزانی؟ ئه‌و مه‌ته‌له‌ ههر لای مه‌لای جزیری هه‌لده‌هێندری و که‌سی تر نا. مه‌لایان و خوێنده‌وارانی له‌زه‌بر، به‌ سه‌تانیش هیچی له‌هیچ لی‌نازانن.

۱۴ ئه‌ر بکوشتن وه‌ر به‌شتن ئه‌مرو فه‌رمانا ته‌بت
(أخْذْ عَبْدُ رَقِيقُ وَاَقِفْ بَيْنَ الْعَبِيدِ)

مانای وشه:

عه‌بد: کۆيله؛ ره‌قیق: به‌نی و کۆيله؛ ره‌قیق: ته‌نک، باریک، نه‌رم‌ونیان؛ واقف: راویستاو؛ عه‌بید: کۆيله‌گه‌ل.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وی به‌م کوزی، یان ده‌ته‌وی به‌هێله‌وه‌، فه‌رمانت چۆنه‌ یا وایی و به‌دل رازیم. ئه‌حممه‌د کۆيله‌ی ئالفه‌به‌گویی به‌ر ده‌رگاته‌. بو فه‌رمانت له‌ناو کۆيله‌کانی دیتدا، هه‌لوێستاه‌و گوی له‌مست و له‌سر هه‌سته‌.

قصیده‌ی سی و پینجه‌م

دادو موده‌و

۱ نه‌ی شه‌ککهره گهردن ژعاج دیسا ژره‌شتوزین صه‌مه‌د
قه‌وسین لبالا فهرق و تاج که‌یهر ره‌شاندن بی‌عه‌ده‌د

مانای وشه:

نه‌ی شه‌ککهر: قامیشی شه‌کر؛ ره‌شتوز: ره‌شی بریقهدار؛ صه‌مه‌د: بی‌نیازو جی‌نیاز؛ که‌یهر: تیری
ده‌مپانی وه‌ک چه‌قو؛ لبال: له‌کن؛ لبالا: له‌بهره‌ژور.

پوخته‌ی مانا:

به‌ژنی باریک به‌راستی و شوشی و شیرینی - که‌بره‌وی قامیشی شه‌کر ده‌شکینی - و، گهردنی
زهردی سبی واش - که‌عاج له‌تماشا کردنی راده‌مینی - ئەوا دیسان له‌و جوته‌بروی سیونگی زور
ره‌شی بریقهداری به‌که‌وانه‌ی که‌نیوانیان له‌بلندایی بالای دا، به‌رانهر به‌دور کاکول و تانجی
سهریه‌وه‌دیار ده‌دن و ئەو دو‌که‌وانه‌ره‌شانه‌ده‌سکردی وه‌ستای بی‌هاوتای دنیا‌سازده‌ری بی‌نیازه؛
ده‌ستی به‌تیره‌بارانی هزاران له‌دلداران کرد.

۲ که‌یهر ره‌شاندن بی‌حیساب میصری کودان سیقال و تاب
صه‌د روسته‌مو نه‌فراسیاب کوشتن لوان که‌رکر جه‌سه‌د

مانای وشه:

ره‌شاندن: پرزاندنی؛ سیقال: مشت و مال؛ تاب: تیشکو بریقه؛ که‌ر: له‌ت؛ جه‌سه‌د: له‌ش.

پوخته ی مانا:

جگه لهوه چاوی مهستی به مژولان، تیره بارانی دلّی کردو له ههژمار بدمر بوی هاویشت؛ بروکانی - که وهك شیرى میصرى تیزو خوارو جهوهردارن - وهها مشتو مال کریاوو بریقه دارى کردبون، که نهك ههر منى ههژارى بهسته زمانیان پی ده کوژرا، نهگهر روستهمی دهستان و نهفراسیابی تورانی وهبهر هاتبا، به قهلتیک دای دههینان و که لاکیشیان ههینجن دهبو.

۳ صد پادشاهو خوسرهوان جان دان ژعیشقی و رهوان
نهسرین و له بسی نهرغهوان من دین لهژنا سهرو قهد

۴ من دین لهژنا عمرعهرین تایین زه بادو عهنبهرین
بایی صه پادا چهنبهرین زولف چونه سهرنورا صهمهد

مانای وشه:

خوسرهو: قهرال؛ رهوان: گیان؛ لهبس: جلك و شمهك؛ عمرعهر: داریکی راست و بلند؛ تا: ههودا؛ تا: لاچار؛ زه باد: بون خوشیکه له جانمهریک ههلهموهری که وهکو پشيله دهچی؛ چهنبهر: گهو، ئالقه.

پوخته ی مانا:

من یارمدیت چییین؟ نهو بالا سهول و عمرعهره، به بهرگی ئال و والاه. دعت گوت نه مامی عمرعهره به نهسرین و نهرخهوان گولی کردوه. کهزیه کانی ئمتوت تاتای میسکی زه بادو عهنبهریان بهر گرتوه. لهو کاتمدا بای بسکان هاتو ئالقهی زولفان، چونه سهرومعتی جوانی که تیشکی روناکی خودا دهادتموه. جا نهك ههرمن صد پادشاهو قهرالیش نهوه بیین له عمرهتان گیان ئهدهن و فهراقی رهشیان لی دهبری.

۵ زولف چونه سهرنورا زولال جارەك وهره بایی شیمال
بسکان ژسهردیمی قهمال زولفان ژبهر جوتی نهسهده

مانای وشه:

زولال: رون و لوس و رهوان؛ دیم: روخسار؛ قهمال: بهالموه؛ نهسهده: شیر.

پوخته ی مانا:

بای شهمال! دهستم دامیت. وهره نهو بسکه رهشانهی که نوری روخساری یاریان داپوشیوه، لادوه نهگهر دهتوانی رامالو یا نهو چاوانهش بیینم. که له کوشتنی دلداران، له جوتیک شیر خهتهرترن. چونکه من بهدل ئاواتمه بهو چاوه جوانانه بهرم.

٦ سه حجار جوهتی جادوان ئیرو ژرمزا نه بروان
دل گرتو دابهر کاشوان کهر کر لمسکینان که بهد

٧ دل گرتو دابهر خه نجه ران کو شتم نیگارو دل به ران
مه زدهستی ظلوما نه سمه ران دادو مه دهد، دادو مه دهد

مانای وشه:

سه حجار: جادو گهر؛ ره مز: ئیشاره؛ کاشو: گوچانی گهمه شیقین؛ نه سمه ر: گهنم رهنگ.

پوخته ی مانا:

ئهو دوچاوه سیحراویانه ی - که وهك دو جادو گهر وانه - چاویکیان له برویان داگرتو تی یان
گه یاند که دلمیان له بهر لابه ری. بروی چه ماو له چه شنی گوچانی شه قین، دلیان کردم به گوی
مهیدان و رفاندیان و که له خه نجه ریش تیژ ترن، ئهو بیچاره یان هه نجنی و له ت به له ت کرد. هاوار
له من منی هه ژار، بهر زولمی زوردار که وتومو زور کاری من نازه منی کی دل بهرو زهر د نه سمه ره.
ئهی خوایه به دادم بگه، نیازم زور به یارمه تیه.

٨ دل بهر ژله علین خوی شه فاف دامن مه یا گولگون و صاف
دهریایی عیشقی قاف و قاف په یوهسته تیتن جه زرو مه د

مانای وشه:

شه فاف: رونی شوشه یی؛ گولگون: گول رهنگ؛ قاف: کیویکه له ده ریاداو دهوری هه مو دنیای داوه؛
جه زر: کشانه وهی ده ریای؛ مه د: هه لکشانی ده ریای.

پوخته ی مانا:

مه لا دیاره زور زو دوعای قبول دهن. له پاش ئهو دادو هاواره، دیاره دلیان داوه ته وه. که فهرمویه:
یارم لهو جوته لیوانه ی - که وهك بلور، رون و پاکو له ئالی دا له لال ده که ن - باده ی گول ره نگی
روناکی یی چه شاندمو تیی گه یاندم که نه گهر له سهر واز نه بو، جار جاره دلی ئیشاندم؛ گوی
نهمه می چونکه ئه وین وهك ده ریایه وه مو دنیای داگرتوه ده ریاش یی جه زرو مه د نابی. جار یك
لیم نزیک ده بیته و جار یکیان ده ستم نایگاتی.

٩ حوسنا مونه ززه یی میثال سه ردا لییاسی خه ت و خال
سه ر گه شته هه ران ماو لال نه حمه د کودی نورا صه مه د

۱۰ الله ژنورا سهرمهدي يهك قهطره يهكدا نهحمهدي
شيريئي و رهمزهك وهدي مهدهوش ما حهتتا نهبهدي

ماناي وشه:

مونه ززه ه: پاكو دور له كه مايه سي؛ سهرگه شته: سهرگردان؛ ههيران: حهپه ساو، سهرسورماو؛
رهمز: ئيشاره، نهيني؛ مهدهوش: تاساو.

پوخته ي مانا:

مني دلدار، كه نهو جوانيه پاكو بي عيبو بي وينهم به گلينه كانى خوومديتو سهيري خهتو
خالانم كرد، كه بونه نهخشي روخسارى، به يه كجاري بوم دهر كهوت كه وينهي نوري خودايه لهو
روخساره جوانه دايه. ئيتير تاسام، سهرم سورا، لال و پال بوم. خوايه نوري بي ئاوابون و سنورت كه
خوي نيشاني بهنده دا، چهنه گرینگه. من تنوكيكم له دهرياي نوري ههميشه يي تو، بي گه يشت.
شيرنايه تي و مزده ي نهيني واي داومي، كه ههتا ههتا سهرخوش و بي هوشم ده كات.

سفينه سى

۱ ناهژ دهستی وى سړى دل بېمه يى حواله کر
هرچى لمن کړى «مهلا» جامى مه يا دوساله کر
پوخته ی مانا:

ته داخه کم! هيچ نازانم مېهېستى نهېنى چو. دلّه دمرده داره کې من، حواله ی پيالې مه
کړا. مهلا! هرچى بېسمرت هات، لمو باده کوته ی بزانه.
«حافظ» لمو بارموه دهلی:

۲ چل ساله دمرده دارم و تازه تى ده گم چارى هزارى دل بېجفار مه دوساله بو
شهنگى بناز مه ششېا ميسكو زه باد و ششېا
روى ما دين پيانه هيژ زنده لمن ده لاله کر
ماناى وشه:

مه ششېا: روښت؛ و ششېا: دوشېرا، داومرى، پيرزو بلاو بووه؛ هيژ: هيشتا، هيمن؛ دهلال: ناز؛ ما:
تيمه.
پوخته ی مانا:

۳ تمو شېنگ و شوخه به نازه، هاتو رابرد. رموته بېلېنجمو لاره کې، ميسكو زه بادى دموه شانندو
بونى خوشى بلاو ده کړد. بو پایمنداز له ريبازى، تيمه دلدار، روبعاسمان تخيل بوين و ويستان
بمختموهرمان بکاو يى لېسمر چاوانمان دانيت. به نام يى لېچاوى تېرو سور نان، بو بېرى يى
ناسکه کې تمو، دپاره زور بو. به نازموه هيشتا تيمه ي به تاوانبار دهريناوهو منعت ده کا.
۴ چيچه کو گول سه هر گه هان نه ستره نين دهر گه هان
تيك ژميسكو ماومرى ماهى خوناښو ژاله کر

ماناى وشه:

چيچه ک: گول؛ سه هر گه: دمه يېاني؛ نه ستره ن: جورى گولېباغى ناله؛ خه رگه: خيوته گه وره؛

خه رگه‌ی که سگ: بره‌تیه له عاسمان؛ خه رگه‌ی مانگ: خه رمانه؛ ماوه: گولآو؛ ماه: هه‌یف؛ خوناڤ؛ شهونم؛ ژاله: شهونم، ئاونگ.

پوخته‌ی مانا:

یارم له به‌به‌یاندا، که روخساری خو‌ی نیشان‌دا، کولمی سورو لیوی ئالی و لاجانگی زیرتای ده‌سمالی و هه‌نیه‌ی مانگ و که‌زی و بسکی، به‌رامه بآو که‌روه‌ی له‌به‌ر ئهم عاسمانه شینمو له‌سهر ئهم کوته زهمینه، دیمه‌نی دا. هه‌رچی گول‌بون، له خو‌شیانی و له‌شهرمانی که له‌جوانی‌دا تایی‌ناکن، ئاره‌قیان کرد. عاسمانیش به‌هسته‌تیره‌وه، له عه‌زده‌تی ئهو دیداره‌وه له‌په‌رشنگی ئهو روخساره، تکه‌تکه‌ی ئالی له‌لیوان و ته‌سهرین له‌چاوی ده‌باری. که ئهو ته‌سهرینه، ده‌گه‌ل‌خوهدانی گول‌لندا، تیکه‌ل‌بون و شهونم ته‌نگوت. به‌لام نه‌که ئاونگی بی‌بون، له‌نیزیکی ئهو تازه‌گوله‌نازداره، بونی میسکه‌و گول‌لوی وه‌خو‌گرتبو؛ به‌کوردی لیک‌ی ده‌ینه‌وه مه‌لا ده‌لی:

له به‌یاندا که‌گول شهونمیان له‌سهر بو، یار هاته‌ده‌ر، له‌ناو گول‌ان پیاسه‌ی کرد.

ع دیمی دېسکه‌و خه‌مری‌یان تاوو له‌فین دشه‌تری‌یان

مانه ته‌مام که‌سکه‌و صور به‌ده‌ره‌ل‌دوری هاله‌کر

مانای وشه:

دیم: روخسار؛ خه‌مری: په‌رچوکه، نیوه‌رو به‌ندیکی تو‌زی و به‌گه‌و؛ له‌ف: پیچ؛ شه‌تری: گول‌ینگه‌ی بان شه‌ده؛ که‌سکه‌و صور: کولکه زیرینه؛ به‌ه‌ر: مانگی‌پز؛ به‌ده‌ره: به‌هه‌له‌وه‌په‌له؛ به‌ده‌ره: کو‌مه‌لیک له‌سکه‌ی زی‌رو زی‌و.

پوخته‌ی مانا:

دیمه‌نی ئهو ده‌مو چاوه، له‌ناو بسکه‌و گیل‌گیله‌و گول‌ینگه‌و ده‌رزوی و لاگیره‌و خه‌رینگه‌و سه‌ریوش و سه‌ری‌پچ و هه‌وروی و که‌ردنه‌ندان، وه‌که مانگی‌ک ده‌هاته به‌رچاو که له شه‌وی چاره‌ده‌ا بی‌و په‌لکه‌زیرینه بویته خه‌رمانه‌و ده‌وری لی‌دای.

ه دور کرین ژسونبولان چیچه‌که‌و بشکو‌و گولان

دل مه‌ژده‌نگی بولبولان شه‌به‌تی داغی لاله‌کر

مانای وشه:

دور: ده‌وره؛ بشکو: بشکوژ، خو‌نچه؛ شه‌به‌ت: وه‌کو؛ لاله: گوله‌میلاقه.

پوخته‌ی مانا:

به‌و که‌زیه‌نه‌ی، که‌وه‌که‌سونبول بونیان خو‌شه، خو‌نچه‌ی لی‌وو گولی کولمی خسته‌ته‌ناو په‌رژینه‌وه‌وه دل‌مه‌ل‌تاو نه‌دی‌تی، داخ له‌دل‌مو وه‌که‌میلاقه، ره‌ش‌یه‌و جه‌رگ و هه‌ناوی، بومه‌هاو‌ده‌ردی بولبولان له‌نال‌مو گریانی به‌کول.

نالی ده‌لی:

گریانی به‌یانانی منه‌یا عیثی خه‌نده‌ته‌پشکو‌تی گول‌مایه‌ی لی‌تانی شه‌واوه.

٦ پیری موغان ژشیشه یی دامه سه فینه کی مه یی
شوگری خودی کو قولز مه که من ژخورا قه باله کر
مانای وشه:

موغ: مه لای زهرده شتی؛ پیری موغان: مه یخانه چسی؛ پیری موغان له زاراوه ی عارفان دا، به پیری
تهریقه ت ده لئین؛ سه فینه: گهمیه؛ سه فینه: له زاراوه ی مه یخوران دا، پیالهی یر؛ قولزوم: له بیهیچه دا
ناوی ده ریای سوره و چونکه نیزیکی به شاری «قوله یز مه» ی نزیکی سویسی میصربو شه ناوه ی به سهر ا برآوه.
به نام له شیعر ی شاعیران دا تمنیا واتای ده ریای ده دا؛ قه باله: تاپو.

پوخته ی مانا:

پیری ته ریقه ت، له باده ی دل داری خودا، پیالهی کی ده خوارد من دا. سو پاس بو خوا، که له سایه ی
شه پیالوه، ده ریایه کم وه گیر که وت. واتا دل م بویه ده ریای له ناسین و شه یینی خودای مه زن دا.

٧ خضری بره مزو موعجیزی مه ست مه دی ددینگزی

هات پیالیه که دده ست شه شکره سه د پیاله کر

مانای وشه:

خضر: سه وز؛ خضر: ناوی یه کی که له نزیکیان به خودایه و مهرگی لی دور که توتوه ده لئین ناوی ژیا نیشی
خوارد توه و هه می شه هه ر جوان ده مینی؛ ره مز: نه یینی و ئیشاره؛ موعجیز، موعجیزه: شه شته ی له
عهقل و ده سلانی ئاده می به دوره؛ دینگز، دینیز: ده ریای.

پوخته ی مانا:

پیری من وه که خدری زینه، له ده ریای دل ما خو ی نو اند. ئیمه ی دی مه ستی شه یینین؛ پیالهی کی
له ده ست دا بو، به و پیالیه صد ییکی دامی و صد شه وه نده مه ستی کردم.

شیایو باسه، قورعان باسی موسا ده کا، که توشی یه کی که هاتوه زور له خو ی زانان بره وه له
ده ریادا پیکه وه بون. تا ئاخری چیر و که که. ده لئین شه و پیاهو خدر بو. مه لا لیره ئیشاره تیک به و
باسه ی قورعانه ش ده کات.

٨ غونچه له باژره نگ گولی دیمی بسیرنوما «مه لی»

شوبه ته ی بولبولان سه هه ر له و مه فغان و ناله کر

مانای وشه:

له ب: لیو؛ سیر: نه یینی؛ فغان: هاوار.

پوخته ی مانا:

خونچه لیوه ی به ره نگ گوله. به نه یینی له به یان دا، رو خساری نیشان مه لا دا. هو ی شه مه یه که هه مو
به ره به یانان، وه که بولبولان ئیمه گاله و ناله مانه.

«حبی که وره»

۱ دهری مه‌یخانه‌یا عیشقی سه‌ه‌ر عارف زیارت کر
بنابی چه‌شم و خونی دل وضو به‌ست و طه‌هارت کر

مانای وشه:

چه‌شم: چاو؛ وضو: ده‌سنوئز؛ طه‌هارت: پاک و خاوینی.

پوخته‌ی مانا:

خواناس (عارف) له به‌ره‌به‌یاند، دمرگای مه‌یخانه‌ی شه‌وینی نیشان‌درا. بو شه‌وی بوماچ کردنی
سهرده‌رانهو چونه ناو مه‌یخانه بشی، گهره‌ک‌بو پاک و خاوینی بی. له‌سهر ده‌ستوری خواناسان، له
خوینی دلدا خوئی ششبتو به ناوی چاو ده‌سنوئزی گرت.

۲ ورین جاما هیلالی دا ژعه‌کسی ماهی نهو بینی
کو خانی میهر و جهرگی چهرخو خوانی روزه غارت کر

مانای وشه:

دهرین: بهینه؛ هیلالی: له بیجمی مانگی به‌کشه‌وه (یان، له ره‌نگی مانگی به‌کشه‌وه)؛ عه‌کس:
گهراندنه‌وه؛ ماهی نهو: مانگی تازه؛ بینی: بینی؛ خان: مال؛ خوان: سفره.

پوخته‌ی مانا:

مه‌یگیر! بهو بی‌آله‌ی سهر ده‌ست که له شکلی مانگی نوی دروست کراوه، مه‌ییکی زهردی تیشک
دەر وه‌ک مانگ بینهو بمان دهری و روخسارتی تیدا بنوینهو بروکانت لهو باده‌ی لهره‌نگ ئاوینهدا

تماشاکه، که هه‌رچهند له‌گوین مانگی نوی، که‌وانی و باریک دهنوینن؛ چون پشیوی و ئازاوه‌یان ناوه‌ته‌وه؟ تیری ئه‌وان له‌و ماله‌ که‌وانینه‌وه، مانی خورو جهرگ و هه‌ناوی عاسمان و سفره‌ی روژوی روژو دارانی تالان کردو سوتاندنی. له‌وساوه تو دیاریته‌داوه، نه‌ روژ په‌رستن له‌باوه نه‌ روژو له‌به‌رمانگ دیتن.

۳ بمیزان قه‌وسی ماهی‌نه‌و لوه‌جه‌ی دلبه‌ری من دی
 ژچه‌شم و گوشه‌یی ئه‌برو بدور جامی ئیشاره‌ت کر

مانای وشه:

میزان: ته‌راز، به‌رانبه‌ر؛ میزان: بورجی ته‌رازو له‌عاسمان؛ قه‌وس: که‌وان؛ قه‌وس: بورجیک له‌عاسمان؛ وه‌جه: روخسار؛ وه‌جه: لا؛ بدور: بو‌ده‌وره‌ی.

پوخته‌ی مانا:

من که‌وانه‌ی بروی یارم، له‌به‌ر هه‌نیه‌ی به‌دی کردن. که‌وه‌ک مانگی تازه‌هاتو، له‌گوشه‌ی عاسمانی ساودا، هاته‌به‌رچاو. له‌ته‌رازو و ریکو پیکی و که‌وانه‌ی ئه‌ودو که‌وانه، بورجی که‌وان له‌عاسمانا، ده‌گه‌ل ئه‌ستیره‌ی ته‌رازو شه‌رمه‌نده‌بون که‌گرووی لی‌بردبونه‌وه. یاری نازدار، به‌گوشه‌ی بروو تیله‌ی چاو، هانه‌یان دام که‌له‌پیاله‌نزیك که‌ومو له‌تیشکی ئه‌وان له‌مه‌یدا سه‌رخوش و دوره‌هوش‌بیم.

ع ب‌ئه‌بصاران نه‌ظه‌رم‌ن چو ژچه‌رخ‌ی قه‌وسی ئه‌برو‌یان
 شو‌گور خوا‌زین کو چاقان کار به‌رعه‌ینی به‌صاره‌ت کر

مانای وشه:

ئه‌بصار: چاوگه‌ل؛ به‌صاره‌ت: عیلم و زانست؛ نه‌ظه‌ر: تماشا؛ چه‌رخ: سو‌راندن، بزواندن؛ چه‌رخ: جه‌غز؛ چاقان: چلون؛ چاقان: چاوگه‌ل؛ عه‌ین: چاو؛ عه‌ین: خودی‌خو، ته‌واو.

پوخته‌ی مانا:

کاتی یارم گوشه‌ی بروی بزواندن و به‌تیله‌ی چاو تیی گه‌یاندم باده‌وه‌خوم؛ چاوم له‌جه‌غزی برو‌که‌ی هه‌ل‌خلیسکا و چاو مه‌سته‌کانیم دیتن و به‌وان مه‌ست بوم. سو‌پاس بو‌خوا، که‌چاوانم هه‌لیک کاریان له‌روی زانینه‌وه توش‌هات. سه‌یر ماوم چلون ئه‌وجاره‌به‌ختی من ئه‌وه‌نده‌باشی هیناوه؟

۵ زسەر دیمی نیقاب نأفیتو دهستورا طهوافی دا
دسهعی بهیتو ئیحرامی و من ئهسوهد زیارت کر

مانای وشه:

نیقاب: روبه‌ند؛ دهستور: ئیجازه؛ طهواف: ده‌دوره گه‌زان؛ سه‌عی: روینی به‌په‌له‌و غاردان به‌تایه‌تی بو
حاجیان له‌ههره‌تی هه‌ج‌دا؛ به‌یت: مال، مالی‌کابه؛ ئیحرام: ده‌ربه‌ست‌بون به‌چه‌ند شتی‌ک که‌ههره‌تی
هه‌ج مه‌رجه بو‌ حاجی؛ ئه‌سوهد: ره‌ش، به‌ردی ره‌شی حاجیان.

پوخته‌ی مانا:

یار روبه‌ندی له‌سەر روخساری تور هه‌لدا. ئیجازه‌ی‌دا که‌له‌ ده‌وری سه‌ری گه‌ڕیم و دنیا له‌خۆم
هه‌رام که‌مو به‌ره‌و کابه‌ی روخساری ئه‌و، به‌غار برۆم. خوا شو‌کۆر هه‌ج‌م قبۆله‌و خالی وه‌ک به‌رده
ره‌شه‌که‌ی حاجیان - پیرو‌زو ره‌نگ شه‌وه‌م - زیارت کرد.

۶ د‌د‌یداری هه‌زاران جان نثاری مه‌قدده‌ی یارن
که‌سی جانان ب‌جان بینت ده‌غیشقی وی تجاره‌ت کر

مانای وشه:

نثار: په‌رژ‌کردن، شاباش؛ مه‌قدده‌م: جی‌گه‌یی، پی‌و‌قدده‌م؛ تجاره‌ت: قازانج له‌مامله.

پوخته‌ی مانا:

له‌ ر‌ی‌گه‌ی د‌یداری یاردا، هه‌زاران گیان به‌ش‌بابشی به‌ری پی‌ی که‌م، له‌قازانج‌مه. که‌سی‌ک یاری
به‌چاوی گیان - وه‌کو من دی‌ومه - بی‌نی، له‌ بازاری ئه‌وینی، سودی بی‌هه‌ژمار وه‌گیر د‌ینی.
خوا له‌ قورعانا فه‌مویه: «خودا له‌ خاوه‌ن باوه‌زان گیان و مالیانی ک‌ری‌ومه به‌هه‌شتیان له‌بات
ده‌دات‌ی. ده‌چنه‌ خه‌زا له‌رای خودا، کافر ده‌کوژن و ده‌ش‌کوژرین. خوا له‌ ته‌ورات و ئینجیل و
قورعان‌دا، ئه‌م گه‌فته‌ی داوه‌و کی له‌و په‌یمان پته‌وته‌ره؟ مز‌گینی له‌و سه‌ه‌ودایه‌تان، که‌ بریار‌تان
له‌سەر داوه‌و له‌راستی‌دا، سه‌رکه‌وتنیکی گه‌وره‌یه.»

۷ بدیناری د‌نی زینهار دا یاری خوه نه‌فروشی
که‌سی یوسف فروتی وی ده‌اله‌م دا خه‌ساره‌ت کر

مانای وشه:

زینهار: ده‌غیله؛ عاله‌م: دنیا؛ خه‌ساره‌ت: زیان.

پوخته‌ی مانا:

ده‌غیلت‌بم نه‌چی هەر گیز به زێڕۆ مالی دنیا، یار وه‌گوژی. که‌سیکی یوسفی میصری فروشت، هەر خوی له‌دنیا‌دا، زیانبار بو.

٨ تنی نه‌و سه‌جده‌یا شوکری ته‌بر می‌جرا‌یی قه‌وسه‌نیان
کو‌ده‌لقو شه‌ملو سه‌ججاهه‌ بقی نا‌قی قه‌صاره‌ت کر

مانای وشه:

ده‌لق: خه‌رقه‌ی پڕ له‌بینه‌ی ده‌رویشانه؛ شه‌مل: نه‌و چاره‌که‌ یان عه‌باهه‌ که‌ ده‌له‌شیان ده‌ه‌ائین؛ سه‌ججاهه‌: دو‌گه‌ردی نوێژ؛ قه‌صاره‌ت: شوشتن؛ قه‌صار: گازر، جل‌شور.

پوخته‌ی مانا:

ته‌نیا هەر نه‌و سوژده‌و کر‌نوشت به‌کار هاتوه‌ که‌ به‌ران‌بهر به‌ می‌عراوی که‌وانه‌ی برۆی یار، بو سوپاسی دیداره‌که‌ی به‌جیت‌ه‌یناو هەر که‌سی‌کیش وه‌ک تو خه‌رقه‌و به‌ژن پو‌ش و به‌رماله‌که‌ی به‌تاوی چاوو خوینی دل نه‌شوری، به‌ تاوانی دلی نا‌گاو کر‌نوشی لی قبول نا‌کری.

٩ دبه‌حتی له‌علی له‌ب هه‌رخام نارت طه‌بعی نه‌لماسی
وه‌لی ته‌ئشیر و فه‌یضی میهر ته‌دبیری هه‌را‌ه‌ت کر

مانای وشه:

خام: کال، خاو؛ نارت: نا‌گاته؛ ته‌ئشیر: کار‌تی‌کردن؛ فه‌یض: به‌هره؛ فه‌یض: سه‌ره‌ژێژ کردن؛ میهر: خۆر؛ میهر: نه‌وین؛ هه‌را‌ه‌ت: گه‌رما. شی‌اوی با‌سه، له‌عل و نه‌لماس دو‌ گه‌وه‌ه‌رن، که‌ ده‌لێن کار‌تی‌کردنی روژ به‌ سه‌ه‌تان سه‌نال له‌ دلی به‌ردا سازیان ده‌دا.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر کال و خاوی‌ک ناتوانی مرخی وه‌ک نه‌لماس برایی و بتوانی له‌باس کردنی له‌علی لی‌وان‌دا سه‌ر که‌وی. که‌من ده‌توانم لی بلویم، تیشکی خوری شه‌وینی به‌ سه‌ره‌ژێژی من، نه‌و گه‌رمایه‌ی داوه‌ به‌دل که‌ بتوانی له‌م دژوا‌ریه‌ سه‌ر ده‌ر بکا.

١٥ دئی‌عجازی به‌یانی‌دا سوخه‌ن گه‌ر بیته ئی‌نصافی
دزانت موخته‌سه‌ر هه‌ر که‌س «مه‌لی» سی‌حه‌ عیباره‌ت کر

مانای وشه:

نیمجاز: شتیک که لمتوانای کهس دا نهیی؛ سوخهن: وته؛ موخته صهر: کورته؛ عیبارته: قسمدرکاندن.

پوختهی مانا:

نه گهر خه لک ههروا که میك ئینصافیان بی، باش دهمانن مهلا لهو شیعرانهی خوئی دا، کارنیک ده کا که به هیچ کهسیك ناکری و همرچی لدهمی دهردهچی وهك سيجری جادو گهرانه.
شیاوی باسه، مهلا لهم قصیدهیه دا، شوینی حافظی گرتوهو دوقصیدهی خواجه حافظ، لهو کیش و قافیهو مانایه، لهناو دیوانه کهی دایه.

همیشه بهار

۱ خه لقو لمن کن شیره تی ئەو دلبره زهرین کهمه
من دی دحالی غه‌فه تی هات دهر ژبورجی وه کهمه

مانای وشه:

خه لقو: بگلو؛ شیره‌ت: ته‌گیر؛ بورج: مزلگهی مانگ؛ بورج: باله‌خانه‌ی کوشک.

پوخته‌ی مانا:

خه‌لکینه ته‌گیرم چی‌یه؟ چم لی ده‌که‌ن؟ نازانن ئەمرو چم‌دیه؟ له‌پر دیتم یار - کهمه‌ره‌ی زیرن
له‌پشت - له‌ باله‌خانه‌ی دیاری‌دا، وه‌ک مانگ هه‌لی.

۲ هات‌دهر ژبورج و په‌نجه‌ران دل‌گرت و دابه‌ر خه‌نجه‌ران
ئه‌ف ره‌نگه‌ حالی دلبره‌ران له‌و عاشقان خون بون جه‌گه‌ر

۳ قه‌لب و جه‌گه‌ر من بونه‌ خوین له‌ورا کونو دهر‌بون برین
ئه‌ی جان وهره‌ حاله‌ بیین وهر روح ژ‌قالب بیته‌دهر

مانای وشه:

جه‌گه‌ر: جه‌رگ، که‌زه‌ب؛ روح: گیان؛ قالب: بده‌ن.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر که‌ په‌نجه‌ره‌ی کردنه‌وه‌و له‌ دور‌وه‌ له‌ژوری باله‌خانه‌ی‌دا خو‌ی نیشان‌دام، ژانیکی وام له‌دل
وه‌ستا دمت گوت به‌رخه‌نجه‌ر دراوه. خو‌ین له‌جه‌رگ و هه‌ناومه‌وه، هه‌له‌ چو‌راو کونه‌برینم

کولانهوه. وهره ئه‌ی گیانی شیرینم. تو هیچ نه‌یی، له برینه کانم برۆانه که ده‌شزانم گیانی ئامانه‌تی ناو له‌ش هه‌رتو‌ی لی‌ت‌زیک که‌ویه‌وه؛ خو‌ی له‌له‌ش راده‌پسکێنی و بو سه‌یری به‌ژنو بالای تو، دێته‌ ده‌ری و نایه‌ته‌وه. که به‌راستی ده‌بیته‌ مایه‌ی شانازیم.

٤ جانی من ئه‌ر بی سه‌ر چه‌سه‌د مزگین بنافاقان ره‌سه‌د
عالم همه‌ی بی‌بن چه‌سه‌د ئینسان و جین و جانه‌وه‌ر

مانای وشه:

چه‌سه‌د: له‌ش؛ ئافاق: ئاسوگه‌ل؛ ئافاق: هه‌مودنیا؛ ره‌سه‌د: ده‌گا؛ عالم: هه‌رچی ئافه‌ریده‌یه؛
چه‌سه‌د: ئیره‌یی؛ جین: جنوکه؛ جانه‌وه‌ر: زینده‌وه‌ر.

پوخته‌ی مانا:

یارم - که گیانی به‌راستم هه‌ر خو‌یه‌تی - گه‌ر بیته سه‌یری برینان، گیانه سه‌سه‌که‌ی ناو له‌شم، بو دیداری دێته‌ ده‌رو به‌یه‌کجاری له لانی له‌ش ته‌ره‌ ده‌یی. که‌وابو یار دێته سه‌یری جه‌نده‌که بی‌گیانه‌که‌ی من. به‌لام هه‌ر بگاته سه‌رم، له دنیا‌دا ده‌بیته‌ قاو. خو‌شی و مژده‌ی دیداره‌که‌ی گش ئاسو‌یه‌ک به‌رخو ده‌دا. هه‌رچی ئافه‌ریده هه‌نه، مروو جنوکه‌و زینده‌وه‌ر ئیره‌یی به‌لاشه‌م ده‌بن.

٥ عالم همه‌ی تینک‌بونه صه‌ف سه‌یرین لشاهی من به‌خه‌ف
هاتن تماشیا چار ته‌ره‌ف شاطر خوما‌ر تیتن ده‌ر (یان، خیمار)

٦ هات پادشاهی پور سوپاه قامه‌ت ئه‌لیف دیم شو‌یه‌ی‌ماه
دادو مه‌ده‌د صه‌د ئاه‌ونه‌ه زولفان عه‌قارب تینه سه‌ر

مانای وشه:

سه‌یرین: روانیان؛ شاهی: شادی؛ شاه: پاتشا؛ خه‌ف: نه‌ینی؛ شاطر: چوست و مه‌زبوت؛ شاطر: جله‌وداری پاتشایان؛ خوما‌ر: مه‌نی گه‌سته، سه‌رگێژی سه‌رخو‌شی؛ خیمار: نیوه روبه‌ندیک؛ سوپاه: له‌شکر؛ قامه‌ت: به‌ژن؛ عه‌قارب: گه‌له دو‌پشک.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا به‌خه‌یال دایناوه، که‌یار به‌زه‌ی پێدا هاتو هاته سه‌یری که‌لاکه برینداره‌که‌ی. فه‌رمویه‌تی: هه‌مو دنیا کو بوته‌وه‌و ریزیان له ده‌ورم به‌ستوه. که هیچ نه‌یی به‌دزیه‌وه، هه‌ست به شادی له‌شه‌که‌م که‌ن و له‌و پاتشای نازدارانه‌ش، به‌سیله‌ چاوێک برۆان. پیا‌ده‌ی جله‌وداری ئه‌سپی ئه‌و مه‌سته فه‌رمان‌زه‌وايه‌ش، له جوانیه‌که‌ی مه‌ی گه‌سته‌یه‌و پێشی تماشای گرتوه، که‌زیه‌کانیشی -

که سهریان به ئالقه هه لگه راونهوه - وهك دویشك لهو سه رهوه، گهف له تماشاکهر ده کهن. خیماریش نیوهی روخساری داگرتوه، ههی داد، ههی خودا کومه گیک له دهس ئیرهیی پاسداری ئه و نازداره و کهزیهی ئه و بالا نهمامه ی که وهك پیتی ئه لف راسته و تهختی هه نیه ی وهك مانگ وایه.

۷ گه ستمه خه لقو عه قره بی مه ستم ژشه و قا غه بغه بی
طالع تنی مه د که و که بی ئیرو عه قارب تینه دهر

۸ ئیرو عه قارب هاته خوار چو نیقی باغی گولعوذار
ئه و بوغچه یا ههر لی بوهار له و بولبولان لی قال و شهر

مانای وشه:
شهوق: مهیل، ئارهزو؛ شهوق: پرشنگ؛ غه بغه ب: بهرچینه؛ عوذار: لاجانگ؛ بوغچه: باخچه؛ بوهار: بههار؛ قال: گاله.

پوخته ی مانا:
له پرشنگی سپیایه تی ژیر چه ناگهی، چاوم به شهواره کهوت و به بوئی ئارهزو، مه ست بوم. هوشم نه بو، سه ری نوکی کهزی و بسکی - که وهك کلکی دماره کول بیه ئالقه - پی یه وه دام، سستی کردم. بو چاره نوس، که له فالنامه دمزانم ههر بورجی دویشکی عاسمان له به ختمه. به لی ئه مرۆ که یار کهزی به شانیه کرد، گه وه کانی هاتنه سه ر رومه تی جوانی، ده ت گوت هه زار دماره کول کهوتونه ناو گولزاره وه و لاجانگی وهك گول ناسکی داپوشرابو. بولبولان له پیواربونی ئه و گولزاره، ههر به هاره، کهوتونه نالین و گالین و له گه ل بهختی رهش، شه زیانه.

۹ بی هه د ژدل نالی و که یب دا بوغچه یا رضوانی غه یب
قا نالی یان نینن چوعه یب صوهتینه ئه م دل بوسه قهر

مانای وشه:
بیحه د: له هه ژمار به دهر؛ بی هه د: بی سزادان؛ که یب: ماتی و خه مگینی؛ رضوان: به هه شت؛ رضوان: به هه شته وان، رمزه وان؛ سه قهر: جه هه ندهم؛ غه یب: نادیار.

پوخته ی مانا:
نالو گاله ی خه مبارانه ی ئه وینداران، هیند له ئه ندازه دهرچوه؛ ئه و به هه شتی خودایه شی - که

روی یاره - داگرتوه. به لام نالین بوئیمه ی دلدار ی بی بهش، سزای نیه و ئاساییه. چونکه ئیمه دلمان وهك جهه ندم گرمه و خه لکی جهه ندمیش لهولا ناله یانه و دهنگیان ده گاته ناو بهه شتو هاوار ده کهن که ئیوه فریامان کهون.

۱۰ صوتن لمن جهرگو هه ناف وهر دین دهور گرتی خونا ف
زولف هاته سه ر لی کربلا ف بایی نه سیم وه قتی سه حهر

۱۱ ترسم موخالیف باده تی زولفین ددورا جه بهه تی
راکت قیاما ساعه تی عالم بیت زیرو زه بهر

۱۲ ظاهیر دبیزم په ندگیر دادل نه دی زولفا حهریر
شوبهی «مه لی» مینی ئه سیر گوهدیره قه ولی موخته بهر

مانای وشه:

وهر د: گول؛ هور؛ ورد؛ موخالیف: پیچه وانه؛ جه بهه ت: تو یل؛ زیرو زه بهر؛ زیرو زور؛ راکه ت:
هه ستینی، په یداکات؛ قیام؛ هه ستان؛ ساعه ت: روژی قیامت؛ په ند: ئاموژ گاری؛ گیر: بگره؛ قه ول:
گفت؛ موخته بهر؛ به ئیحتوبار.

پوخته ی مانا:

گولی روخساری ئهویاره، له به یانا ورده شه ونمی له سه ربو. که زیه کانی به سه ردا هات و بای به یان،
له سه ر روخسار په خشی کردن. سهیری گولانم له دهس چو، له تاوانا جهرگو هه ناوم سوزاون. زور
ده ترسم ئه و بای پیچه وانه ی بهخته، کاریک بکا، زولفان له دهوری هه نیه شی بهالینی و قیامت له
دنیا رایینی و دنیا به زیرو زور بکا و ئیتر بو دلدار ی هه زار، هیچ ده روی خوشیان نه مینی.
کاکی ریوار! من که مه لام، ده بی به رواله ت پی ت بلیم: دلت مه ده به کیژوله ی بسک
ئاو ریشمی دل رفین. با وهك من گیر وده نه بی. به لام ئه م ئاموژ گاریه ی من له دلمه وه هه لئه قه ولیوه.
پهن دی بهر استیم ئه وهیه، دل ده گرو ی جوان چاکیك نی و گیر وده به؛ تا ئاماده ی دلدار ی یاری
مه زن بیت.

«مستی نهبودی»

۱ جانا زجه مالاته موقه ددهس قه به سم نهز
گهر حورو پهری زاده نه زهرکی ته به سم نهز

مانای وشه:
موقه ددهس: پیروز؛ قه بهس: بزوت؛ نه زهر: تاشا؛ نهز: من.

پوخته‌ی مانا:
گیانه من له خومه وه هیچ نیم. من گزیکم له کوّی گری تووه هاتوم. من نه هوریم دل ده یگری، نه
له شوین پهریان ده گهریم؛ من له دنیاو قیامه تما تماشیه کی توم بهسه.

۲ میثلی مه‌هی نهو گهرته دقیتن مه‌بینی
میزه بکه جامی تو دینی چکه سم نهز

پوخته‌ی مانا:
راسته من له دلداریدا، هینده لاوازو بی ره‌نگم که وه‌ک مانگی یه کشه‌وه‌م به‌سه‌ر هاتوه‌و ده‌بی زور
ورد بوم بروانن تاده‌م بینن. به‌لام تو ته‌گهر به‌نیازی من‌بینی، بر‌وانه پیا‌له‌ی مه‌یه‌کت خوت‌ بینه،
منیش هه‌رتوم، مه‌روانه ره‌نگی دنیا‌ییم. منیش و توش هه‌ر دانه‌وه‌ی تیشکی جوانی خوای
مه‌زنین.

۳ یه‌غما ژمه جان کر کو ته‌جه‌لایی ل‌ل‌دا
من رو‌حی د‌ق‌ال‌ب توی ته‌نها قه‌به‌سم نهز

مانای وشه:

یهغما: تالان؛ تهجهلالا: تاشکرا بون؛ قهقهه س: رکه.

پوخته ی مانا:

یاری نازدار! هر که پرشنگی جوانی تو، خوئی بو دلم تاشکرا کرد؛ گیانه روا له تیه کمی به تالان برد. ئیستا تو م گیانی شیرینی و من بومه قهقهه سیک بو تو.

حوبیا ته یه من رادهه ژینی کوبنالم

شهب تابسه هر ناله ژره نگی جهره سم نه ز

مانای وشه:

راهه ژاندن: راته کاندن، راژاندن؛ شهب: شهو؛ جهره س: زهنگوله.

پوخته ی مانا:

وهك دهنگی زهنگ، بهوئی دهستیک پهیدا دهیی که زهنگوله رادهه ژینی؛ نالهی منیش نه به خو مه. ئهوینی تو ده مخاته سهر ناله کردن.

من گو مه هی نه و چاشیتی یی نه بروی یاری

گو من چعه ده شو بهه تی نه علی فهره سم نه ز

مانای وشه:

چاشیتی: چه شیت، چه شن، له گوین؛ گو: گوتی؛ نه علی: نال؛ فهره س: ئه سپه چنیرچی.

پوخته ی مانا:

به مانگی تازه اتوم گوت: تو له چه شنی بروی یاری. گوتی: رام ناکه وی ئه و په سنه. من وهك نالی ئه سپانم.

«نالی» ده لی:

به سهر ووت که راستو سهر که شو به رزی کهچی، له رزی

که فهرقیشم بگاته ئاسمان بهنده ی قه دی یارم

ساقی ژئه زهل یه گنو قه ده ح باده به من دا

حه تتا بنه به ده مه ستو خومارو ته له سم نه ز

مانای وشه:

ته زهل: روژی بناوان؛ قه دهج: پیاله؛ ته بهد: بی پرانهوه؛ ته لهس: شلو شه ویق و خو نه گر، مهستی که له لا.

پوخته ی مانا:

هر له روژی بناواندا، مه یگیز دو پیاله مه ی دامی. تا هه تایه مه ستو سه رخوش و که له لا ده می نه مه وه. ئه غیار بونه وه م بو نی یه.

۷ جانا تویی من جان، گولی بی خار گهرم بی
میننت کو نه وهك بولبولی میخننت عه به ئم ئه ز

مانای وشه:

خار: درك؛ میننت: سو پاس؛ میخننت: مه ینت؛ عه به ئ: بی هوده.

پوخته ی مانا:

گیانه له وساو ه تو م گیانی، وهك خیی گولی بی درك م. سو پاس بو خوا، که وهك بولبول باب ه ده ست و ره نه چ خه سار نیم. چونکه گولی یاری بولبول به چقل ده وری دراوه.

۸ صه ده ورو جه فا دی بیه ناچین ژده ری ته
یه گه سر تو نه باتی یو له طبعی مه گه سم ئه ز

مانای وشه:

نه بات: شه کریکه له کولاندنی چه وه ندر به ده ست دی؛ مه گه س: می ش.

پوخته ی مانا:

صه ده جارایش جز یام ده ی و بی ئه مه گیم ده گهل بکهی؛ له دهر گاکمت لانا که وم. تو نه باتی و ته بیاتی، منیش وهك می شه، له شیر نایه تی ده گهریم.
«سه عدی» ده لی:

دل و هلا نا که وی هر دیت ه و ه لات تا ما وه شانه ههنگوین! له وزه ی می ش نه لات لی لا دا
«ناری» ده لی:

می شی خالت نافری بهس با وه شینی که به ناز چونکه پابه نده به شه هدی رومه تی زی با ته وه

۹ گهروه ته دقتين بيرى سهر بکه فرمان
داقي سعه تي سهر بيرم خودش مقه سم نهز

۱۰ سهرتا بقه دهه نهز بصوژم شوبهي «مهلا» يي
پهروانه صيفهت صوهتمو بي صهوتو حيسم نهز

ماناي وشه:

سهعه ت: دهه؛ مقه س: قهيجي؛ صوژين: سوتان؛ حيس: ههست؛ صهوت: دهنگ.

پوخته ي مانا:

ئه گهر دلت واده خوازي ههر سهرم پيوه نه ميئي؛ فرمانت ههر بده بهخوم. له سهر په راندني خومدا،
وهك مقه ستم؛ ههر دهست بهجي ده پپه رينم. ئه وسا وهك موم - كه بو داگريساندن هه وداي سهر ي
ده قرتين - سهرتا پام بوسوتان ده بي و دلدارانيش به دهردي په پوله ده بهم. ههروهك خومي مهلا، له
چه شني په پوله سوتام و هيچ دهنگ و ههستيشم نه بو.

«دل دهریایه»

۱ طورم ببدلو پهیره‌وی موسایم نه‌ز
ناته‌ش په‌رس و نوری ته‌جه‌لایم نه‌ز

۲ باری ژ «وَعَلَمَ» کو خه‌به‌ردار کرین
نیرو تو‌بزان ئاده‌می نه‌سمایم نه‌ز

مانای وشه:

باری: خودا؛ عَلَم: فیری کرد؛ نه‌سماء: ناوان؛ نه‌سما: ههره به‌رز.

پوخته‌ی مانا:

له‌قورعانیډا هاتوه: خوا به‌فرشته‌کانی فهرمو: «من جی‌نشین له‌سهر زه‌مین ناودیر ده‌که‌م. گوتیان: ئاخ‌ر له‌سه‌ردنیا، کاری خراب وهدی دینی و خوین دهرژینی. ئیمه‌ش په‌سندی تو ده‌ده‌ین و به‌پیروزی تو هه‌له‌لین... فهرموی شه‌وی من ده‌یزانم، ئیوه سهرتان لی‌ده‌رناچی.» خوا ناوی ههموشتیکی فیری ئاده‌م کرد. له‌پاشان له‌به‌ر فرشتانی راناو فهرموی: «ئه‌گهر لاتان وایه راستن، ناوی ئه‌م‌شتانه بلین. گوتیان خوایه، پاک‌ی ههر بو‌تو ره‌وایه. ههرچی بو‌خوت فیرمان نه‌که‌ی، لی‌ی نازانین. زاناو ههمه‌کاره خو‌تی. فهرموی: ئاده‌م! ناوی شه‌وانه‌یان پی‌بلی. کاتی ئاده‌م ناوه‌کانی له‌لای فرشته‌کان درکاند؛ خودا فهرموی: نه‌موت پیتان، من نادیار‌ی عاسمانان و سهرزه‌ویشم ئاگا لی‌یه و ده‌یان‌زانم و ههرچی ئاشکرای بکه‌ن و ههرچی گوم و نه‌ینی تانه ده‌یزانم؟»

مه‌لا ده‌لی: له‌شوین موسام، که له‌گه‌ل خوا گفتوگو که‌م و بیدینم. له‌لایه‌کیش وه‌ک چپای تور، نوری خوا خو‌ی نیشانداوم. وه‌ک موسا، به‌ره و ئاگر چوم و بو‌تاویک ئاگریه‌رست بوم که‌چی ههرخوم نوری خودام. له‌وساوه که‌خوا‌ی بانی‌سهر، ههمو ناوی فیری بابه‌ده‌م کردوه؛ من شه‌مرو

ئەشى بزانى كە جى يەر زتر ئادەمىم.

۳ ئىنشائى علومى لەدونى چونكە مەزانى
زانى بىھەقىقەت كۈچىنىشايىم ئەز

ماناى وشە:

ئىنشاء: ايجاد؛ علومى لەدونى: زانستە تايىبەتەكانى خودا.

پوختەى مانا:

چونكە خودا لە زانستىيە تايىبەتەكانى - كە ھەر نزيكانى خوى لى شارمزا دەكا - تىگەياندم؛ ئەوسا لەراستىدا، بىخوم زانى كەمن چلون ئىجادىكم.

۴ ھەرفىن رەقەمى لەوحى وجودا مەبخوان
داقەنج بزانى كۈ چىملايم ئەز

ماناى وشە:

رەقەم: ژمارە؛ لەوح: تەتەلە؛ ئىملا: نوسىنەھەى گوتراو.

پوختەى مانا:

ئەگەر تۆ بىھە پايە بگەى كە بتوانى لەسەر تەتەلەى فەرمانى دىرىنەى خودا، ژمارەو ناوان وەخويى؛ ئەوسا باش بۆت دەردەكەوى كە من چۆن لەروى سىيائى نزيكانى خوداى گەورە، نوسراومەھە.

۵ ظاھىر تۈپەرىشانىيى ھالى مە نەبىن
مەجموع دذاتى خوھو طوغرايم ئەز

ماناى وشە:

ظاھىر: روالەت؛ پەرىشانى: بىلەوى پەشىۋى؛ نەبىن: مەژوانە؛ مەجموع: كۆ؛ طوغرا: مۆرى بىھىچەل قىچى پادشاين لەسەر سىكەو فەرمان.

پوختەى مانا:

نابى تۆ لەوھ بىروانى كە بەروالەت، پەرىشانو ھال پەشىۋم. لەراستىدا، مەن ۋەك مۆرى پادشاين، ھەرچەند بەدىمەن تىك ھاللاۋو وشەكانى لىك بىلاۋن، بەلام جوانو پىرلەمانان؛ مەنىش ھەروام.

«حەریق» لەباسی شیخی خویدا دەلی:

هەم حاضرو هەم غایبو هەم جەمعو پەڕیشان

ئەم جەمعه نهقیضهینه لهتو بوبه ریاوایت

«حافظ» دەلی:

لەمەپخانان گەدام ئەمما لەمەستی دا وەرە سەیرم

ستێرەم وان لەبەر دەستان و نازم پەربەعاسمانە

٦ **عالمه چ ئیعرابو حروفو که لیما تن**

ئەو نوقطه دنفسا خوێوو مەعنایم ئەز

مانای وشە:

ئیعراب: سەرو ژێرو پۆر؛ کەلیما: وشە گەل؛ نوقطە: خال.

پوختە ی مانا:

هەمو دنیا، بە سەرو بەرو ژورو ژێرو هەمو وشەو هەمو پیتیگ - کە بونە ناو بو ئافەریدانی خودا -
لە خالیکەوێ دامەزران کە ئەویش بونی خودایە. دەسا من دەرچوم لە پیتو سەرو ژێران. من
هەرخۆم، ئیستا بومەتە ئەو نوختە یەو مانای نوقطەش لەمن دایە.
مەلا لێرەدا، وەکو زۆر لە صوفیەکانی میژویی، وا تیکەل بەخودابوێ؛ کە جیاوازی لەناو خوێ،
وەك ئافەریدێگ و خودای سازدەری نەدیوێ.

٧ **صەد نیلو فورات تین و دەرێ قەلبی مەدا**

پی ناعەسەین قولزمو دەریایم ئەز

مانای وشە:

نیل: چەمی گەورە ی میصر؛ فورات: روباری بەناوبانگی شَطُ الْعَرَب؛ تین و دەرێ: دین و دەرێ.

پوختە ی مانا:

صەتان روبار بەپێرای نیلو فورات، لەزانست و بەهرە ی خوایی بەناو دَلْمَا تێ دەپەرن. من کە
بوخۆم بومە دەریا، هەست پی ناکەم.

٨ **توژ نوسخەیی تەوحید مەخون ئایەتی نەفی**

بی ئالەتی ئیثبات کو الایم ئەز

مانای وشه:

نوسخه: وهنوسراو؛ تهوحید: بهتاك زانین؛ نهفی: دان ییدا نههتین؛ ئالته: ئامراز؛ ئیشبات: وهراست
گهزانن؛ آلا: بیجگه.

پوختهی مانا:

ئهی کهسیکی ئهو نوسراوه دهخویتییهوهو (لاالهالاالله)یه. و مانای وایه هیچ شت نیه که بو
پهرستن رهوایی، جگه لهخوا. ناوی شتو کهس زیاده. ههر بیجگه لهخوا هیچ مهلی و ئهو
بیجگهیهش بزانه خوم دهگریتهوه.

شیایو باسه، زور له صوفیان، وهك «بایهزیدی بوستامی» و «محمی الدین ابن العربی» و
«ههللاج» و گهلیك وهك ئهوان، و هها تیکه له بخودا دهبون، که دهیانگوت خوا ئیمهیهو ئیمه
خوداین و ههر یهکین و نهلیك جوداین. ههللاج دهلی: من خودامو خوا له بالاپوشه کهمدا.
محمی الدین عهرهیی دهلی: ههرچهند پهسنی خودا ئهدم پهسنی خومه...

۹ صد نهقل و ریوایهت دمهیا صافییه مویهك
ئیرو کو ژپیری خوه بفتوایم ئهز

مانای وشه:

نهقل: راگويزان؛ ریوایهت: گێزانهوه؛ فتوی: ئیجازهدان.

پوختهی مانا:

ئهوێ که دهلین وانوسراوه واکوتراوه و دهیی واکری و وانه کری، لهکن صوفی که دهگهل خودا
تیکه له؛ وهك مو وایه که لهناو بادهی بی خلته دیاری بدا. من ههرچی دهیلتیم و دهیکهم، به فتوای
پیری دهستگیر ریمدراوه.

۱۰ په یوهسته تو ههربانگی مهکی شوبههتی نایی
بی یارو مهی و ساز مهگو نایم ئهز

مانا کهی:

کاوارای مهلای زانسته روالهتیهکان! ئه گهر قورگت وهك بلویر بلویرتهوهو گازیم بکهی که بيمو
بیمه پهیرهوت؛ بیبههرهیه. من یم گوتوی کهناچه ناو کوریکهوه، بادهو سازو یاری بهنازی لی
نهیت.

۱۱ هەرچی ته بقیتن ژمه وەر جان بخویتتن
جانا بکه فرهوار قهوه ستایم نهز

مانای وشه:
وهر: تهنانت نه گهر؛ فرهوار: فرمان؛ قهوه ستان: هه لوه ستان.

پوخته ی مانا:
پاره جوانه تاقانه کم، ههرچیه کم لی داوا بکه ی، گیانیش ده گهل. بو فرمانت هه لوه ستاوم و
تاماده م که پیکی بینم.

۱۲ صد شیش دلدانه ژمیهری مه «مه لا» یی
له و ههر بفرغان میثلی نه ی و نایم نهز

پوخته ی مانا:
ئیمه ی مه لا، دلمان به ئاگری ئه وین ده برژینری. له صد لاهه له شیشی مژول دراوه. کزه و چزه و
هه لچزانم، وه ک بلویر ده نگ ئمداته وه و هاواریه تی.
«ناری» ده لی:
روت وه کو ئاگر، موژه ت وه ک شیش و ئه برۆت قیمه کیش
میروه حه ت زولفو که بابت جهرگی پاره ی ناریه

عشقی مه جازی

۱ عاشق ئەر چارهك ژبالا لی بدهت بهرقا مه جاز (یان، موجاز)
دی لنگ صاحب دلان هه تا ئه به دیت سهر فیراز

مانای وشه:

بالا: به زن؛ بالا: به رهو زور؛ بهرق: بروسکه؛ مه جاز: ناره گهزی؛ موجاز: مهره خهس کراو؛ سهر فیراز: سهر بلند.

پوخته‌ی مانا:

هه رکه جارێك بروسکه بهك له دلداری، وه بهر دلی هه رکهس کهوی؛ تاهه تایه، له کۆزی دل روناکان دا ریگه ده درێ و سهر فیرازه.

۲ که شفی ئه سراری صیفاتان بی محه بیته نابتن
صوره تی ئه سما دفتین دا بکین ژێ فه همی راز

مانای وشه:

کهشف: پی زانین؛ صورهت: وینه‌ی دیاردی؛ ئه سما: ناوان؛ فه هم: تی گه یشتن؛ راز: نهینی.

پوخته‌ی مانا:

هه تا گیانیك تامی ئه وینی نه چێژی؛ وزه‌ی نابێ که له رازی نهینی باره گای خودا، هیچ بوێژی و هیچ تی بگا. گه ره که ئاکاری خوداو وینه‌ی رهوشت و صیقاتی، بیته بهرچاو و ده ربخری. ئه وسه ده کری بیژین خودا مان ناسیوه. یه کیك له صیقاتی خودا، خوشیکی به.. پیاو هه تا ریز له جوانی و

دلڙا کيڻشانی جوانانی سهر دنیا نه گری، چوزانی جوانیه کهی خدا مانای چیه؟! خوا بو ناوی خوی
ناوه جوان؟ جاری دهی لهو جوانانهی، که هر تیشکی جوانی خودا کهوتون، دل بو دلډاری
رابیښی و نامادهبی تا له جوانی خواش حالی بی.

«جهلال الدین رومی» دهلی:

ئهو مه لایه ی له دلډاری بی خه بهره گاجوتیکه، میزه ری زلی له سهره

۳ لامیعا حوسن و جه مالی دی ژعیلمی بیته عهین
عیشق دا ژی هلبتن کی دی حه قیقه ت بی مه جاز

مانای وشه:

لامیع: بریقه دهه؛ عهین: خودی شت؛ هلبتن: هه ل یت.

پوخته ی مانا:

پیویسته هه ست به بریقه ی جوانی کردن، له چاو راگوزیری و بیته دل و گیان بیچیژی و لی تی بگا.
هه روا دیتنی دوراودورو پی زانیی به کارنایه. دلډاری جوانی دنیا یی، که ناو نراوه: ئه وینی به دل
(عیشقی مه جازی) وه ک ئهو بهرده ستی به وایه که ئاگری پی هه ل ده کهن. تا ئهو نه بی و پزیسکی
لی نه بیته وه، بلیسه ی ئاگریش نیه.

۴ حوسن و حوب بی یه کدو نابن دی بکن شاهو گه دا
نور ناده ت شوعله یا مه حمود بی شه معا ئه یاز

مانای وشه:

حوب: خوشه ویستی؛ مه حمود: سولتان مه حمودی غه زنه وی که ده لین دلی خوی داوه به خو لامیکی که
ناوی «ئه یاز» بوه.

پوخته ی مانا:

تینی جوانی و خوشه ویستی، لیك چیاواز ناکرئنه وه. له بازاری دلډاریدا، شاو گه دا، دینه ریژی
یه ک. ئه وینی به گریه ی مه حمود، له چوله چرای روی ئه یازی هه لگیر ساوه و لهو باره گای ئه وینه دا،
ئه یاز له مه حمودی ئاغای به ریژ تره.

۵ مه عنی یا عیشقی دزانی نایه تا حوسنی بخون
داتو حه رفین موحبه تی یه ک یه ک ژه هف کی ئیمتیا ز

پوخته‌ی مانا:

نه گهر له مانای نهوینی ده گهری، ده بی ئایه تی جوانی بزانی و بیشیخوینی و زوری خو تیدا
سه ر راست که ی. تا بتوانی پسته کانی خوشه ویستی شی که یته وه و پله پله ی نه وینداریت
بوده رکه وی.

۶ کی خه بهردار بت زعیشقی که ی ژبه ر وه ستا گرت
گهرچی راه نه ز دهره دهره سینه سوزو جان گوداز

مانای وشه:

وه ستا: وه ستان، وچان؛ راه: ریگه؛ دهره: توسقال؛ سوز: سوتمان؛ گوداز: توانه وه.

پوخته‌ی مانا:

کی له نهوین ئاگادار بی، همرگیز له رنی دل داری دا، وچان و پشو نازانی. باریگه شی هه مو تو زو
توسقالیکی سینگ سوتین و گیان تاوین بیت.

۷ عاشقان بی گاف له وگالین ژدل تین شو بهی ره عد
وان ژبالا لی دبارن وهك بروسكان ره مزو ناز

مانای وشه:

بی گاف: بی وخت؛ ره مزو ناز: ئیشاره تو ناز.

پوخته‌ی مانا:

دلداران وهختو بی وخت بویه وهك هه ور ده نالن و حالیان نیه، چونكه له به ژن و بالاه تیری چاوان
وهك له دوی هه وره تریشقه ی به ریژنه بویان ده باری.

۸ ناهه رین سه ده ناهه رین هه ی من ژوان را ناهه رین
ئی ژتیرین دله ران دایم ددل په یکان و گاز

مانای وشه:

په یکان: سه ره تیر؛ گاز: قه یچی، قرتین.

پوخته‌ی مانا:

هەر ئەوانه هونەر مەندو دل پەستدن، که دایان بە گازی ئەوینی قرتیتر اوو سەرەتیریان تی چهقاوه.
صد ئافەریم بو ئەوانه و ئافەریم پیش کەش بەو دل بە ئەوین گزانە.

٩ گوە دەئاوازی نهیی وەقتی سەما تین موغ بە چه
فەهمی رازی گەردکی چاوا دنان چەنگ و ساز

مانای تیکرا:

وهره صوفی، لەو کاتدا که بەز مه لعمە یخا نەداو بەچکە گاوری مه ده گیرێ و بە دەم سەماوه سوژ
دەمەن؛ ئە گەر هیچ لە نهیانی ئەوین گەیه نرابی، دەزانی که دەنگی چەنگ و لیدانی بلوێرو سازان
چیت پی دەلین.

١٠ ئەو دلی من وەك کهبوتەر نابتن کەس لۆمە کەت
لەو دقێ توری وەدا کەفتی مەدین صد شاهباز

مانای وشە:

کەفتی: کەوتو؛ شاهباز: بازی سپی؛ کەبوتەر: کۆتر؛ لەو: چونکە.

پوخته‌ی مانا:

بوکەس ناشی سەرکۆنەمی دلی من بکا؛ که چون کەوتۆتە تۆرەوه. دلم وەك کوتریکی بی هیژ،
لەتۆری ئەوینیك گیرە که صد شاباز لەو تۆرەدا گیرۆدەن و کەوتونە پەلەقاژەوه.

١١ وەر دلو داچین تماشایا جوانانین چەمەن

وی هلائی سەربنازو سایەبان دایی نیاز

١٢ زولفو سونبول موشک بوی و بسک و سوسەن سۆرشیرین

سەرو بالا سەبزپوش و گل تیشان و غونچه باز

١٣ نیرگزین قامەت زومەررەد سەرگران هاتن خەرام

چار ئەطرافان برف برف لە پەش تین سی و قاز

١٤ دل بکی دەم ئەز ژوان هەریەك بفعەنجان دل دین

دل رویایین، جان فزایین، دل بەرین عاشق گوداز

مانای وشه‌ی ئهو چوار به‌يته:

وهر: وهره؛ دلۆ: هه‌ی دل؛ چين: بچين؛ چه‌مه‌ن: مېرگ، چيمه‌ن؛ هه‌لانی: هه‌لی هه‌ناوه؛ سوژ شیرين: دلکيش و رما شیرين؛ باز: ئاواله؛ زومه‌ررده: گه‌وه‌رتکی سه‌وزه؛ خه‌رام: له‌نجه؛ ره‌فه‌ره‌ف: پۆل پۆل؛ غه‌نج: ناز؛ دل‌رويا: دل‌رفين؛ جان‌فزا: گيان‌گه‌شين؛ گوداز: تانه‌وه؛ نيشان: خال.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی دل وهره بچينه سه‌یری مېرگۆلان. تازه‌گۆلان سه‌ریان به‌ناز هه‌لێناوه و خویان وه‌بن سه‌یه‌ر داوه. گۆلی سمل، بوئی میسک و غه‌یه‌ر ده‌هه‌ن. وه‌ك بوئی زولفی یاره‌که‌م. سوێسنه له ره‌زاسوکی داو له‌بوون به‌رامه‌ی خوش‌دا، وه‌ك بسکی ئهو شوخه ده‌چی. داری سه‌ول سه‌وزه پوشه. وه‌ك به‌ژنی یار که جلکی سه‌وز ده‌یه‌رکا. به‌لام ئه‌وه‌نده‌یان فه‌رقه، که بالای یار، خالی هه‌یه. وه‌ك که له‌سوبحانی ده‌چی و خونه‌ی ده‌می پشکوته، که له‌ بالای سه‌ولا نیه. گۆلی نیرگز که لاسکیان وه‌ك زومه‌ررده، له‌سه‌وزایی. وه‌ك چاوی مه‌ستی یاره‌که‌م به‌ سه‌رخووشی و به‌ له‌نجه و لار، خو ده‌نوێتن. له‌هه‌رچوار لاره، پۆل پۆلی قازو قورینگ، دێنه سه‌یرانی مېرگۆلان و له‌ناویاندا دین و ده‌چن. هه‌رچی ده‌یه‌یین به‌ناز و دل‌رفینه گيان گه‌شینه و ئه‌ویندار ده‌توێننه‌وه؛ تیمام کامیان به‌سندکه‌م و خوی پی‌یگرم و بیکه‌مه خه‌مه‌ره‌وینی خۆم؟

۱۵ عه‌قدی ئیحرامی ده‌ما دل‌یه‌ر خویایی فه‌رضی عه‌ین
سه‌جده‌یه‌ك به‌روان دوبره‌ان ناگرت جیه‌صه‌د نوماز

مانای وشه:

عه‌قد: به‌ستن؛ ئیحرام: که‌وته ناو هه‌ره‌تی حه‌جه‌وه که زۆرشت له‌پیاو حه‌رامه؛ بره: برۆ؛ فه‌رضی عه‌ین: هه‌ره پێویست؛ نوماز: نوێژ.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا که په‌سنی مېرگۆلان له‌ جه‌نگه‌ی به‌هارا ده‌داو دل‌خووشی دل ده‌داته‌وه که پێکه‌وه به‌رونه سه‌یری گۆلان و هوگر به‌هیندیکیان بگری؛ دلی ییری ده‌خاته‌وه که ئه‌وینداری به‌راستی، ناشی به‌جگه له یاره‌که‌ی، دل‌یدا به‌یه‌یج شتی تر. بویه ده‌لی؛ خو بی‌یه‌ش کردن له زۆرشت له‌کاتی زیاره‌تی کابه‌ی پیرۆزو به‌رزى دلداران، وه‌ك نوێژ له‌سه‌ر پیاو واجبه‌و سوژده بردن به‌ره و میحرابی بروی یاری هینده‌به‌جی و جی گه‌وره‌یه که صه‌د نوێژی به‌ره و میحرابی مزگه‌وتان، جیی ناگرن.

۱۶ عیدهوو میری مه ئیرو دەرگه‌هی لوطفی قه‌کر
گو «مه‌لا» هنگی بخوازی دی‌یدهم به‌س تو بخواز

مانای وشه:

هنگی: نه‌وه‌نده‌ی.

پوخته‌ی مانا:

جیژنه‌یهو نه‌و سه‌روه‌ی من، نه‌مرو دەرگای ئیلتیفات ولاواندنه‌وه‌ی خسته سه‌رپشت. فهرموی
مه‌لا! ههرچی نیازیکی تو هه‌ته، لیم بخوازه. توچیت ئاواته، ده‌ت ده‌می.
خوا له‌قورعانا فهرمویه: «نه‌گهر به‌نده‌ی من! لیت پرسن خودا چونه؛ من نزیکم به‌ده‌نگ نه‌و
که‌سه‌وه ده‌چم که هانام دینیه به‌ری. ده‌با هاوارم بکه‌نی و بر‌وای ته‌واویان به‌من بی. شایه‌ت
شاره‌زای ری‌بین.

کوژراوی چاو

۱ ژره‌عنا نیرگزین ته‌ی مه‌ستو خون‌ریز
زهمان بوعهدی جه‌نگ نه‌نگیزی چه‌نگیز

مانای وشه:

ره‌عنا؛ نهرموشل؛ ره‌عنا؛ توندو بزوز؛ ره‌عنا؛ جوان؛ عه‌هد؛ دهران؛ جه‌نگ نه‌نگیز؛ شهر هه‌لایسین؛
چه‌نگیز؛ خانه‌ی خوین ریژه به‌ناوبانگه‌ی مغول (له ۱۱۶۲ تا ۱۲۲۷ م) که همر له‌چینه‌وه تا سهر که‌ناره‌ی
دهریای ره‌شی، خسته ژیرچوکی خوینه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

له‌سونگه‌ی نیرگزی مه‌ستی دوجاوی تو - که خوینی هوگران دهرژن - زهمانی بی‌ئهمانی
خوین‌رژانی ده‌وری چه‌نگیزمان وه‌بیر دینی... ده‌بی کی‌بی، به‌تیری چاوه‌کانت، نه‌نگوا بیت و ده‌بی
کی‌بی، که له‌م کوشتاره بی‌ئامانه سهر دهرکا؟!
«حه‌ریق» ده‌لی:

قرانی عاشقانه که‌س نه‌ما دهرچیت و سهر دهرکا

مه‌گهر بو موفلیسی وه‌کمن که‌بی‌قران و په‌ناباتم

۲ ته‌جانی من دقیت ته‌ی جانی عالم؟
ژمن بستین به‌علین خو‌ی شه‌کهر ریز

مانای وشه:

دقیت: ده‌وی؛ شه‌کهر ریز؛ شه‌کر هه‌لریز.

پوخته ی مانا:

تو که گیانی هه مو ئافهریده کانی؛ کنگی بمرزت بمرن دادی و بهو لیوه ئالی یاقیقی و شیرینه شه کر پزانمت، فرمان دهدهی که به گیان دهبرت مرم؟ ده توخوا دلَم مه شکینه و خوَت دواپی بهزیم یینه.

۳ دو عه نهر بو لشمشادی ب مهستی
قه بهستن لهو هه و ابو عه نهر ئامیز

مانای وشه:

قه بهستن: بهستنهوه؛ لهو: بویه؛ ئامیز: تیکه لاو.

پوخته ی مانا:

پرچه کانت له دولاوه - که هه می شه بوئی خوشیان لی بلاوه - له جوانی بهژن و گهر دنت مهستی شه شدانگ له دموری لاچانگ دهه ژان و بهم لاو بهولادا ده کموتن. له بهژنی راستو ییگری وه ک داری شمشالت بهستن چونکه مهستن. کمچی هیشتان راناوهستن و بزوزن. که رادهژن بوئی عه نهر بلاو دهپی. بویه هه و له دموری تو به بوئی خوش هه لاژناوه.

ع ژاغا ئاستانی مسته کی بین
لداغان دا ببینم خوهش صه با تیز

مانای وشه:

ئاخ: خاك؛ ئاستان: سهر دمرانه، باره گا؛ تیز: به پهله؛ خوهش: ساغ.

پوخته ی مانا:

ئه ی سروه با! زور داخ دارو بریندارم. توخوا که دتی، له ریی خوتا، له خاکی بهر دمرگای یارم، مشته خولیکم بوئینه. دهرمانی دهرم هه ر ئه وه و یه کاویه که هه مو برینم ساریژده کاو بلوقم ده بوچینه وه.

۵ تنی فهرهاد دزانت له ذه تی عیشق
کووی جان دایه شیرینی، نه پهرویز

مانای وشه:

له ذهت: خوشی؛ پهرویز: نازناوی خوسره وی پادشای ئیرانی میردی شیرینی بهناوبانگه.

پوخته ی مانا:

حهزلی کردویی خوسرهوم پوشیرینی، بادل نیه. وهك پیویسته دهردی دلی نهچیشتوه. ته نیا
فرهاد تامی تهوینی چهشیوهو خوشی دیوه؛ که گیانی شیرینی خوی دا به شیرینه دلبنده که ی.
«سالم» دهلی:

بهئیمای دیدهی معشوقه عاشق کیو لهبن دینی

لهلای سالم کهنده ی بیستون موژگانی شیرین بو

٦ تهبو تابی هزار ئهشکه نجه دادل

ژشیرازی نیگاهی مهستی تهریز

مانای وشه:

تهب: تا؛ تاب؛ یاو، ههلچوقان؛ ئهشکه نجه: نازار؛ شیراز: ناوی شاریکه؛ شیرازه: که ناره؛ شیرازه:
بهندی بنه کتیب؛ تهریز: ناوی شاریکه؛ تهریز: نوبه تی ریز، نوبه تی پهرین؛ نیگاه: روانین.

پوخته ی مانا:

روانینی چاوی مهستی یار که دهرمانی گش دهردانهو بهسیله ی چاو، یاووتا چا ده کاتهوه - بو من
پیچه وانه ی هینا. ههر که تیله ی چاوی دامی؛ هزار نازاری دابه دل. دلم وهك نوبه تی داران
ههلده چوقی و ههلده بزوقی.

٧ إلهی نیرگزا مهی مهست و نازک

ژدهستی خوارو بهدخواهان بهاریز

مانای وشه:

الهی: تهیخوایه؛ خوار: ناراست؛ بهدخواه: دل پیس.

پوخته ی مانا:

ئهی خودایه! ئهو یاره ی من - که وهك چله نیرگز شلک و تورتهو چاوی گروی له نیرگسی مهست
بردهوه - بی پاریزه و واهه که خوارو بی فهران، بو چاوینی تماشای کهن.

٨ کولی تیت ئهو قه بایی ناسمانی

له طیفاه شنگو نازک وهك به لازیز

مانای وشه:

کولی دیت: چندهی لی دیت؛ قهیا؛ کهوا؛ ئاسمانی: بهرهنگی عاسمان؛ به لازیز: گزیزه.

پوختهی مانا:

ئهی خودایه! ئهو کهوایه رهنگ عاییه، چنده جوان لی دهووشیتهوه. نهرمه، شهنگه، لهشی ناسکهو ههروه که گوله گزیزه دهمو بههاره، که سه ره رای دیمه نی جوان، موزدهی نهمانی ده می زستانی خه مان و هاتنی ههره تی خوشی و دیمه نی جوانی به هاری به پیوهیه.

٩ سهوا شه که ریخته دیسا عاله ما دل
بجادیوی دوجه شمی فیتنه ئه نگیز

مانای وشه:

سهواش: شهرو ههرا؛ ریخته: رژتیه؛ عاله م: جیهان؛ فیتنه: گومرای، ئاژاوه؛ ئه نگیز: هه لایسین، هو.

پوختهی مانا:

ئهو چاوه سیحر بازانهی، که دنیا له سونگهی ئهوان، پرله ئاژاوه ههرایه؛ ئهوا دیسا خویان نواندیو به جیهانی رواله تیهوه نهو هستان. دنیای دلی خاوهن دلانیشیان تیکداو پریان کرد له پشیوینی و ریگهی چاره یان لی گوم کرد.
«نالی» دهلی:

وهه تا عاله می قهلبت نیشاندهم کهوا فهقری غینایه و مردنی ژین

١٠ «مهلا» جانی ته چاوان په هله وان کر
لتایی خه مری یان زولفا دل ئاویز

مانای وشه:

په هله وان: پاله وان، تهناف باز؛ خه مری: بسکوله؛ دل ئاویز: دل پیوه هه لاهه سراو؛ ئاویزه: هه لاهه سین.

پوختهی مانا:

مه لای دلدار! سه رم له کارت سوژماوه. تو له لایه که، دلت به تایی که زیه کانی گیروده یه و هه لاهه سراوه، له وللا شهوه، گیانت ههروه که هونه رمه ندانی تهناف باز، له سه رتایی بسکوله کانی دین و دهچن. چون ناترسی؟

۱۱ ژحوسنا بی نیشان نادهی نیشانهك
«نیشانی» گهرژدل نه کراته پهرهیز

مانای وشه:

بی نیشان: نادیار؛ نیشانی: نازناوی مه لایه لهشعردا.

پوختهی مانا:

جوانی یارم وینهی نیهو وهك هیچ جوانیهکی تر ناچی و کم کهس هه یه هم جوانیه، بهچاو بیینی.
توش ئهی نیشانی بویژ! بویه توانیوته بی بیینی و په سنی بدهی، چونکه لهخوت له گیان و دل،
دهستت بهرداو جگه له یار، پاریزت له ههمو شت کرد.

۱۲ خه بائەت طەبعە ژەهلی سەگ سرشته

یه قین ئه وکەر ژجانان له و دکەت ییز

۱۳ مه بین ئه و گەر بصورەت ناده مینه

هه می دارن ژئیگر راکری ریز

مانای وشه:

خه بائەت: پیسی؛ ژەهلی: له ئەهلی، له ره گزی؛ جانان: دلبر؛ ییز: خو پاریزی، قیز؛ صورەت: شکل،
بیچم؛ ئیگر: ئاگر.

پوختهی مانا:

تو تادل نهدی به یاریك، نابی به ییاو. ئەو کەسانە ی دەلێن دلدار ی خراپەو به ییزهوه لێی دەر وائن؛
وهك که رانن هیچ تی ناگهن. دهر و ن پیسن وهك سه گ به گلاویان بزانه. تو مه روانه که له بیچما
وهك مرونه. گشتیان داری قه لاشکهرین بو سوتاندن ریز کراون.

قصیده‌ی چلو سیه‌هم

ش و ر و ز

۱ تودزانی بخودی من توخه‌یالی شهبو روز
بخه‌یالا خوه مدام من تو لبالی شهبو روز

مانای وشه:

مدام: همیشه؛ بال: دل؛ لبال: لکن؛ شهبو روز: شموو رۆز.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌یار! سوینده‌کم بمخودا. واتا سوینده‌کم همر بمخوت. خوت دزمانی که شموو رۆز، همر بیر له‌تو ده‌که‌مه‌وه تو له‌خه‌یالم دهرناچی. بهییری خوم، همیشه له‌ناو دلم‌دای و شموو رۆز همر له‌لای خومی و له‌دیدارت بی‌یه‌ش نابم.

۲ همر بمیزان دره‌شینی جه‌گه‌ری تیرو خه‌ده‌نگ
ژنه‌سق صاعیقه مه‌ژقه‌وسی هیلالی شهبوروز

مانای وشه:

دره‌شینی: دهرژینی؛ نه‌سق: ته‌رتیب و ته‌کوزی؛ صاعیقه: بروسکه؛ قه‌وس: که‌وان؛ هیلالی: له‌بیچی مانگی یه‌کشه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

خوا فهرمویه: «همو شتی‌ک له‌خوداوه ئه‌ندازه‌ی بو دانراوه‌و به‌ته‌کوزی و ریک‌وینکی، دینه‌ی بده‌هم».

مهلا دهلی: ټه گهر بروسکه له ههوره ټه گهر تیر له کهوان رادی ټه گهر نیوه جه عزو که ی مانگ، بو وهختو کات ناسینه وهو بو روڼاکی دېته بهر چاو؛ تو به میزان به پهری رېک و پیکه وهو بی هله وار دن، بهی هیچ چار هله کردن، جهرگی منت وه بهر تیری بژانگ داوهو له که وانه ی مانگی به کشفه ی برور، ټهو تیرانه م داده رژینه سهر جگهری و شهو روژیشیان بوئیه.

۳ میثلی گوین تهره وان نال ژدلی میسکین تین
نهم نزانن توچرا هروه دنالی شهبو روز

مانای وشه:

گوین: بالندیکه شهو هه تا روژ دنالینې و بیده نگ نابې و ههرلات وایه له بهر خویمه دهلی: نا. نا؛ ره وان؛ به دیوه ک داهاتی بی پسانه وه؛ چرا: بوچی، له بهرچی؛ میسکین: همزار.

پوخته ی مانا:

مهلا ټه ی دلداري همزار! چپته وه کو گوین، ههر دهنگی نالو نانا که ت له دلی بیچاره ده بیسری. ټه گهر گوین ههر له شهو دا دنالینې، دلی تو به شهو به روژ ناله یه تی و پشونادا.

ع ته بفریادو فغانان بخوه بولبول که کرکر (یان، کرکر)
الله زچده ردی وه دکالی شهبو روز

مانای وشه:

فریادو فغان: دادو هاوار؛ که ز: گوی کپ؛ که ز: مات و بیده نگ؛ کالین: له بهر دهر د هاوار کردن.

پوخته ی مانا:

ده مانگوت بولبول له خویندن چقه سر ویمه بیده نگ نابې. به لام تو ی دل برینداری تیری به ژانی دلداري، به هاوارو گالو نالمت کاریکت کرد، که نه نالمت ههرخوی بولبول وازی له خویندن هیناوه کر و ماتو دوز داموهو له بهر هاواری زوری تو، گوئی که ربوه. که شهو روژ، نای بریه وه. دهی دهر دت چند گران بی؟ ههرخودا بوخوی دهیزانی، راستی سهیره، راستی سهیره.

۵ داکو دلبر قه ده می لی بنه هه د رهوشن که ت
لهو توخونی وه زچه هقان قه دمالی شهبو روز

مانای وشه:

قه ده م: بی؛ بنه هه د: دابی؛ لهو: بویه؛ قه مالین: مالینه وه.

پوخته‌ی مانا:

تو شه‌وو روژ، هر خه‌ریکی خوین له‌چاوانت ده‌مالی. به‌خه‌یالی که جارنیک‌یار، به‌لاتا بی‌و بت‌لاوینی و بی له‌سهر چاوانت دانی و بیته‌مایه‌ی روشنی و سو‌مای چاوه‌کویه‌کانت. که له‌سو‌ی دیداریکی ئه‌و، تانه‌یان په‌ریوته‌سهر. جا ناشته‌وی یار بی له‌خوین بی‌و ئه‌و لاقه‌ناسک و خاوینه‌ی خویناوی بیته.

٦ ته‌تنی ذه‌وق و صه‌فا کر به‌صه‌یین دلبری‌را
سهرنخون گاه شوبی‌نون گاه وه‌کو دالی شه‌بو روز

مانای وشه:

صه: سه‌گ؛ گاه؛ جار؛ شوب؛ وه‌کو؛ نون؛ ماسی؛ نون؛ پیتی «ن»، له ئه‌لفو‌بیته‌کدا که قه‌دیمر به‌راوه‌زو‌ی ئیستانیان ده‌نوسی؛ دال؛ دالاش؛ دال؛ پیتی «د» له ئه‌لفو‌بیته‌کدا؛ «ن» و «د»: ده‌بیته، ند؛ ند؛ واتا هاوتا و هه‌وال.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! ئه‌گهر خوشی له‌زیانت‌دا ده‌س‌بکه‌وی، هر ئه‌وسایه که ده‌گه‌ل به‌گی به‌ر ده‌رگای یاری دل‌به‌ر، که‌وتبویه به‌زم و کایه. جارنیک لاسای ماسی‌گرتوت ده‌کرده‌وه‌و خوت وه‌ک «نون» هه‌لده‌گیزاوه‌و جارنیک وه‌ک دال بال‌ت ئه‌گرت و به‌ره‌و ئه‌و سهرنخون ده‌هاتیه‌ خواری و ئه‌ویش په‌لاماری ئه‌دای و به‌وکایه ده‌گه‌ل کردنه‌خوت کرده هه‌وال و هاوتای.

«نالی» ده‌لی:

هه‌ر له‌مظه ده‌لیم من سه‌گی ده‌رگام و ره‌قییش	دپته‌سهر و چاوم که‌منیش سه‌گ مه‌گه‌سیکم
گرتویه سه‌گت چاکم و لای تو‌مه‌وه دینی	یعنی وهره نالی که‌منیش دادره‌سیکم

٧ فتوه‌یا پیری «مه‌لا» یان تو بایله‌های نه‌بی
قی‌مه‌یی هه‌ر وه‌دنوشی به‌حاله‌لی شه‌بو روز

مانای وشه:

فتوی؛ ئیجازه‌دان؛ ایله‌هام؛ خسته‌ده‌له‌وه؛ نه‌بی؛ پیغه‌مه‌هر؛ نه‌بی؛ که‌سی که له نادیار پیاو ئاگادار ده‌کا، پیشکو؛ حه‌لال؛ ره‌وا؛ نوشین؛ وه‌خواردن.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا چپته ده‌ت‌بینم به‌شه‌وو به‌روژ به‌بی و چان مه‌ی ده‌نو‌شی و لات ره‌وايه. ئاخو لات‌وايه

نەخشىو بەفتوای شەرعى پېغمبەر، كە مەى بو دەرمان ھەئالە دەخوئەمە؟ يان پېرە
دەستگیرە كەت رېگەى داوى بخوئەمە؟

قصیده‌ی چلو چواره‌م

«ئاوینەى دل»

۱ شاهیدی جیلوه‌نوما قودسی‌یی فه‌یروزه‌ لیباس
هەرچی ره‌نگی ته‌ نیشان‌ده‌ت تونیشانی خوبناس

مانای وشه: شاهید: دل‌بەر؛ جیلوه: خو‌ ئاشکرا کردن؛ قودسی: پیروژ؛ فه‌یروزه: پیروژه.

پوخته‌ی مانا: پیغمبهری خوا (ص) فهمویه: (هەر که‌سیکی خو‌ی نه‌ناسی، خواش ناناسی). مه‌لا ده‌لی: تو مه‌گه‌زی و چاو مه‌گیره، که دل‌بهرت ده‌لیباسی ره‌نگ پیروژه‌و عاسمانی یان به‌هەر ره‌نگیکی دیکه، خو‌ت‌نیشاندا؛ ده‌یینه‌ مایه‌ی ناسین و شاره‌زاییت. تو هه‌رخو‌ت یه‌ک له‌و ره‌نگانه‌ی، که یارت خو‌ی پی‌ ده‌نوینی. که‌وابو تو خو‌ت بناسه، ئه‌وسا که‌یارت ناسیوه.

۲ حوسن بی‌ ئایینه‌یی عیشق ته‌جه‌للی نادت
عیشقی مه‌حمود دمه‌عنی نه‌مه‌گی حوسنی ئه‌یاس

مانای وشه: ئایینه: نه‌ینک؛ مه‌حمود: په‌سند؛ مه‌حمود: مه‌به‌ست محمودی غه‌زنه‌وی؛ نه‌م: ته‌رای، نم؛ نه‌مه‌ک: خو‌ی؛ ئه‌یاس: هه‌یاسی خاس، دل‌بهری محمود غه‌زنه‌وی.

پوخته‌ی مانا: ئه‌گه‌ر تو خو‌ت باش نه‌ناسی و دل‌ت ئه‌وه‌نده‌ پاک‌نه‌بی له‌ئهوین، که وه‌ک ئاوینه‌ بنوینی و بویار،

دهوړا برؤانی؛ هرگیز چاوی دل و گیانت، بمجوانی دلبر ناکهوی. ټاوینهی دلی دلداره، که دلبرې تیا دیاره. دل و دلدارو دلداریش، تنوکیکن لدمهریای پرله شه پوولی خو ټاشکر اکر دنی یار. ټوینی پاکو په سندی، سولتان محمودی غمزنه وی، شهیه ک بو له دهریای جوانی همیاسی خاسی دلبرې. (یان، چیره وی خوشی دلداریه کهی، ټمو دل به همیاس دانه بو که خوی و تامیکی تی گهری.)

۳ هرچی رهنگی ته بقیتن خوه بیینی لله
نه ظهري وهریده کاسی چخوش ټایینه په کاس

مانای وشه:

لله: بوخوا؛ نه ظهري: روانین؛ کاس: پیاله، کاسه.

پوخته ی مانا:

دهغیله بوخوات پی ده ټیم، که ده ته وی خوټ بیینی، داخو له کام پلمدای و به کام رهنگی. چناو له و لاو له م لا مه گیره، بروانه پیاله ی پر له می، ټوینی پاکو بی خه وشت. برؤانه خوټ، که خوشت وه کو ټاوینه، وینه ی یارت تیدا دیاره و ټوسا تی ده که ی چرهنگی و سهنگت له باره گای یاردا چه نده. ټه ی نامه خوا پیاله چون ټاوینه په کی وینه دهره!!

۴ توشه رابی ب غه رابی بنه ههنگان دده می
دی کیفایه ت به چرهنگی مه بکت کوزه وو طاس

مانای وشه:

غهراب: جوړی که شتی بارکیش؛ غهراب: مهشکه؛ غهراب: دولچه ی گه وره؛ غهراب: پیاله ی زیوینی مه یخوران، غهرابه؛ قهرراه: کوپه ی گه وره؛ گوزه: گوزه، جهره؛ تاس: زمرک.

پوخته ی مانا:

مه ی گیر! تو ټیمه ناناسی. ټیمه لدمهریای ټوین دا، بوینه نه ههنگ، به زمرک پیاله ی چکو له. سرخوش نابین. تینوایه تیشمان ناشکی نی؛ ټهشی باده بو نه ههنگان بکریته ناو گه میه ی باری ټوسا به نیاز بیین و به نیاز بگه یین. بوژیکی فارس ده لی:

تینوایه تیم به تاس و زمرک چاری ناکری مه یگیر به گوزه باده بریژه به قورگما

۵ رهمزو رازین نهی و نایی کوسه ماعینه ههمی
ژ محالاته بهقلی خوه بزانی ژ قیاس

مانای وشه:

رهمز: ئیشاره؛ سه ماع: بیستن؛ محال: نامومکین، نه شیوا؛ قیاس: بهراورد کردن.
قیاس لهزانتی مهنطقدا، مه بهستی که چهن دلا ی جیای ههیه. شه گهر یه کیکیان سه لمینرا؛
خوانه خواهی نهوی تریش ده سه لمینری. بونمونه، شه گهر گوتمان: جیهان گورانی به سه ر دیت. ههرچی
گورانی به سه رییت، دیاره دروست کراوئکه. کهوابو ناچارین بیژین دنیا تازه پهیدا بوهو ههر له پیشورا وا
نه بوه.

پوخته ی مانا:

ئاوهز له ناسینی یاردا، بیچاره یمو بیکاره یه. نهوی له وباره ده بیسی، له ریگه ی گوپوه دپته دل.
بیستی دهنگی بلویری، چلونایی قامیشت بو دیاری ناکا. تو ناتوانی له بیستی به لگه ی تاقانه یی
یارت، یار وه ک پیویسته، بناسی و بزانی به راستی چونه. بهراورد کردن لیژدها، لنگی شه له و چاوی
کوپره. گهره ک واز له بیستن بیئی و بوخوت نه وه نده بکوشی، تایار روبهرو ده بیینی. ههر دوک پیاله ی
بیستن و بهراورد کردن، دهس بوممه. به ده فری گه وره ی وه ک گهمیه، باده ی یارناسین پیذاکه.

۶ وی دکه ت مه غله طه ههردهم له حهر یغان بجه دهل
بدوجامان قه دخون سیره ت نه بیه ضی وه سواس

مانای وشه:

مه غله طه: هه له کاری، به هه له بردن؛ حهر یف: هاویش سو هاوده م؛ جه دهل: دم له ده م نان، کیشه ی
به ده م؛ قه دخون: ده خونه وه؛ نه بیه ضی: سیی؛ وه سواس: دودلی.
ده لئین شه یتانکی سیی، کاری دودلی و گومانه که بیخاته ناو دلی خاوه ن باومرآن.

پوخته ی مانا:

نه و که سانه ی گهره کیانه که به مهنطق و فله سه فو به بیستن و بهراورد کردن خویان، چونه تی
یارمان بو ده رخه ن و به و دو پیاله گیزمان که ن و هو شمان به رن؛ وه ک نه و شه یتانه سپیه وان، که
توشی هه له ی گومان و ته له ی دودلیمان ده که ن. بونی خودا، ده لیل و به لگه ی پی ناوی و نه وانه ی
له وباره ده دوین، دهنگی بلویریان بیستوهو بلویر و بلویر نه یشیان ههر نه دیوه و ناشی بینن.
لنگیان داره و ناتوانن نه م ریگه سمختو دژواره له پیش به رن.

۷ دهستگیری ته نهبت خضری عینایهت ل قیده
ناگه هی ثابی حه یاتی بدو عه سگر نه لیا س

مانای وشه:

خبرو نه لیا س: دو پیاوی خوان تا تاخر مزه مان ده میتن. خبر به سر به ژ راده گاو نه لیا س چاودیری ده ریا به.
ده لئن خبر ثاوی ژیا نی خوار دوتمه و به سر چاوه که ی ده زانی ت: عه سگر: کو مای خه لک: نه لیا س: هه ی
ناهومیدی: عینایهت: مشور خوری، تا گاداری.

پوخته ی مانا:

نه گهر ههر له رو ژه که ی بناوان، خدری لاواند نه وه ی خودا، ده ست نه گری و ریگه ی سر چاوه ی
ژیانی همرمانت پی نیشان نمدات: تو له سو نگه ی ده ده مانی و قسه به زورانی دانی کو مای
به راورد که ران و بیسه رانی قسه و باسان: همر تاسان و ناهومیدیت بو ده میتن.

۸ توبنی ماهی نه وو دهستی قه ضایی هه ی هه ی
نه لزه رعی فه له کی به لکه لهومری مه ب داس

مانای وشه:

بنی: بنوره: قه ضا: فه رمانی پی که هاتوی خودا: هه ی هه ی: بی و چان و پسانمه و: زه رع: چیندراو.

پوخته ی مانا:

تو له مانگی نوی بر وانه، که له ده ست قه ضا و قه ده ردا، بو ته داسی که جگه له چینگی عاسمانی
ته مهنی مه ش دره و ده کا.
«حافظ» ده لی:

له داسو که ی مانگی به کشه وه م دهروانی له چینگی شینی عاسمانی

پوش و پاری ته مهنی خوم هاته بیرو زانیم کاتی دروینه ی هات

۹ تورکی خونریزو خوماری مه بیه که غه مزه به کی
زوه دی چل ساله لمن زیرو زه بهر کر ژ ته ساس

مانای وشه:

تورک: له زاراوه ی شاعیران دا بی به زه یه: غه مزه: عاشیرت وه چه م: زوه د: ته رکه دنیا یی: زیرو زه بهر:
ژیر بهر زور: ته ساس: هیم.

پوخته‌ی مانا:

چل سالان هر چلهم كيشاو خوم لعدنيا دورخستموه. بهتيله‌ی بی‌بزه‌بیانه‌ی چاوی یاره
چاومدهسته‌کهم، هر لمبناغموه هه‌لته‌کاو ژيرو ژور بو.

مده‌ستی مه‌لا ئه‌مه‌یه: ریره و نایی هرلای وایی یار همیشه لمباری بزه‌یی دایه. ئه و یاره‌ی
ئه و - که خودایه - ده‌گه‌ل دلوانی و بزه‌ش، توریه‌ی و قه‌هری له‌لایه. له‌وانه‌یه هه‌مو ژیا‌نت
له‌تاعه‌تا به‌خت که‌ی و به‌رتوریه‌ی خودا که‌وی و به‌دبه‌خت بی. هر ئه و خوایه‌ی که بو «لوت»
به‌زه و خوشی‌یه؛ بو گه‌له ناه‌رمانه‌که‌ی، توشی و نه‌گه‌تی ده‌نیری. وه‌ک له‌قورعانی پیروژدا،
سه‌بارت به سزادانی هاوشاریانی لوت فهرمویه:

«هر که‌فهرمانی ئیمه‌هات، سه‌رومان خسته ژیره‌وه (ژيرو ژوربون) ئه‌وساش به‌گزمو له‌قوری
وشکه‌وه‌بوی تی‌ک‌ته‌پاوی ریز‌کراوی نیشانه‌دار، به‌گه‌ل به‌ردبارانمان کردن.»

۵) ژله‌بی له‌علی شه‌که‌ریار قه نه‌کر پرسا «مه‌لی»
میسری‌یان گه‌ز مه‌شاندن کوکشاندن ئه‌لماس

مانای وشه:

قه: هرگیز، قمت؛ مه: ئیمه؛ لی: به‌لام؛ مه‌لی: مه‌لا؛ میسری: شیر میسری که جه‌وه‌ردارو نایابن؛
کشاندن: کیشانی.

پوخته‌ی مانا:

هر کارێک یار که‌یفی لی‌یی، چون چونی و بوچی و لمه‌رجی، مافی که‌س نه‌ی بپرسی. ئه‌وین پرس
به‌که‌س نا‌کاو هر بو خوی هه‌مه‌کاره‌یه. ده‌بروانه هرگیز به‌و دولیوه ئاله شه‌کر باره‌ی هیشتا
حالی نه‌پرسیوین. به‌لام که‌وانه‌ی دو‌بروی که له‌شیری میسری ده‌کمن و له‌تیخی ئه‌لماس
تیژترن، جه‌رگیان بریم. تیره‌بارانی دلمیان کرد.

«زونتار بےس»

۱ دل به كه دى عيشق به كه بت عاشقان به كيار بهس
قبيله دى به كه بت قولوبان دلبره كه دلدار بهس

پوخته‌ی مانا:

خو زور له نه‌ندامى ئيمه‌ی، وه كه ده‌ستو پاو چاوو گوى و ليو، جوت دروست كرد. به‌لام دلمان
همريه كيكه. به‌وه‌دا ده‌بى تى يگه‌ين، بىرو هوش و نه‌وين و خوداناسين مان، كه به دلمان سپيراوه؛
پيوسته له‌سهر تاقانك ساغ يته‌موه. دل به كه نه‌وينش به كه بى، دلبر به كه بى، روگه به كه بى و هر
دله‌ی دلبريكى بى و بلاو نه‌بى. جابزانين من به رانه‌بر به و ناموز گاريه، چونم كرد؟

۲ من دبه‌ندا زولفه‌كى دل دابه‌ده‌ستى پيرى عيشق
له و دعيشقيدا كوه‌ست ئيحرام به كه زونتار بهس

پوخته‌ی مانا:

له‌تاكه به‌نديخانيكدا - كه پرچى پريچى ياره - دلّم گيرا. خوم به نه‌وينيكى پاك و بى وينه و تاقانه،
ئه‌سپارد. دلبرم فهرمانى دامى، بو زياره‌تى روى - كه ته‌نيا روگه‌ی پيروزم هر شه‌وه - ئاماده‌ی
ئيحرام به‌ستن بم. نه‌گهر ئيحرامى حاجيان فوته‌يمو له‌دو پارچه‌يه؛ فهرموى: تو له‌تاي بسكى
من، زونتاريك بيه‌ستى، به‌سته.

۳ طه‌رح و طه‌رزى بونه زونتارو چه‌ليا به كه بيه‌كه
له‌ومه زونتارو چه‌ليا به كه تى به كجار بهس

مانای وشه:

طهروح: بیچم؛ طهروز: دیمهنی ریک؛ طهروز: جور؛ چهلیپا: خاج.

پوختهی مانا:

کهزی یارم، جار له کهمبهری دههالین و دهبنه زوننار. جارجارهش بهسهر یه کدا دین و له وینهی خاچیک دهنوینن. ئیمه ی گیروده ی ئهوینی ئهه تاقانه، که دهیینین زوننارو خاچی زولفانی، ههر یه کیکن؛ ههر کامیکیان بهرستین، دزمانین یه کتا بهرستین و بهیه کجاره ههر بو یه کیکن ئهویندارین.

ع هن ۆك دیری قهتین قهستا كه نشتی هن دكن
نه ی ژوانم نه ی ژوانم من دهری خه ممار بهس

مانای وشه:

هن: هیندیک؛ ۆك: له کن؛ كه نشت: نوێژگی جولەکان؛ خه ممار: باده فروش.

پوختهی مانا:

من لام وایه، یار له ههمو جیی یه كه ههیه. خوا فەرمویه: «رو دهكوی كهن، خوا لهوی یه.»
ئهوانه ی رهبنی دیرن و هاتوچوی کلیسا ده کهن؛ ئهوانهش كه دهلین جوین و سه رله كه نشته کان دهدهن؛ دهگهل ئهوانه ی له ده رکمی مه یخانه دا بونه سییال؛ گشت له گشت رویان ده یاره و یار له ههمو شوینان دیاره. جا ئیمه بو یار بهرستن، له بهر ده رگای باده فروش، لا ناکهوین و بهسمانه.

۵ گەرچی تین رهقسو سه مایی ههر سه حهر سه د نه ی شه کهر
من دبهزما سور شیرینان ئهه شیرین رهفتار بهس

پوختهی مانا:

ههر چهنده ههمو بهر بهیانان، سه تان جوانی بهژن زراوی شه کراوی، وهك قامیشی شلکی شه کر، له کوژی سه ما ده لهرن و دل و چاوان بهزور بهرمو خوین ده بن؛ بهلام من له ناو ئاههنگی رهزاشیرین و روح سوکان، ته نیا دل م گیروده ی ئهه شوخه به له تچه و لاره و شیرین رهوت و رهفتارهیه.

۶ وههچوالا گهوههرن هاتن لیباسی جیسمو جان
من ژوان حوری سرشتان ئهه پهری روخسار بهس

مانای وشه:

وهه : ئای سهر؛ والا: جی بَلندو بهوهج؛ جیسم: لهش؛ حوری: کیژی بههشتی؛ حور: سپی چاورهش.

پوختهی مانا:

من زور گیانی جی بَلندو ره گمز یاکم دینه بهرچاو، که هاتونه ته ناو بهرگی خوین و ره گی لهشی ژیا نی دنیا یی. که همویان له جوانیدا، سهر سورتن و پهک پهک و بهه بههیان دهوی. من له ناو نهو گه له حوری و نهو بهری و فرشتاندا، نهه یارهه ههلبزار دوهو دلی خویم پی سپاردوهو، جیا لهو کهسم ناگهره که.

۷ ههوجه سیهری سامیری نینن کو زولفا رهش بکت
چهشم بهندا دلرو بیان کاکولا عه بیار بهس

مانای وشه:

ههوجه: نیاز؛ سامیری: خه لکی سامره؛ سامره: پاتمختی و آتی جوان و له شوین شاری «نابلس» ی ئیستاد ابوه. وهختی موسا له کاتی گوم بونی خو یو پهیره وانی له بیایانی سینادا، بهرهو چیا ی تور بهری بو که له گهل خوادا بدوی؛ موساناویک که خه لکی نهو سامره یه بو، له زیری زه نهیری ژنان، کوته له گو یلگهی ساز کردو جادوی لیکرد. له دواوه فوی پی داده کرد، بوی ده بوراند. گوئی: نههه پیهرستن. واز له موسا و خواکهی بین. زور جوله که ی له موسا هه لگمزاندهوه. جا له زاراهوی شاعیران، سامیری به جادو گمهی هره زانا ناسراوه.

چهشم بهند: چاوه بهست؛ عه بیار: نهسپی تارام نه گرو سهره لگر؛ عه بیار: نازناوی نهو نازایانه بو که وهک سوارانی نهو روپای چهره کانی ناوه راست بون؛ عه بیار: فیلبازو چاوه بهستو پیوا خه له تین.

پوختهی مانا:

کهزیه ره شه کانی یارم، نه گم وازی به چینه سهر جادو کردن. ههزار سامری به پولیک. نهو کا کوته عه یارانه ی، بو چاوه بهستی نهو جوانانهش - که دل لهعالم دهفرتن - کیفایه ته.

۸ بولبولان سه دگول دچاقن چاف لسه د گول دی دکن
من دباغی گولعو ذاران پهک گولی گولزار بهس

پوختهی مانا:

من که یغم به بولبول نایمو لاموا به هیچ له دل داری نهزانیوه. له کاتیکا که دهروانینه صهد گولان، چاو لهصه تی دیش ده گیری. من لهه باغی جیهاندا - که لاجانگ وهک گولی زورن - تا قه گولیکم ههلبزارد. تهرو تازهو گول بهدهمهو گولی لهزاری دهبارن.

۹ من دباغی گولفروشان دی عجب ره سمهك غریب
خارطه بغان گول ددهستن گولپهرستان خار بهس

پوخته ی مانا:

دباغی گولفروشاندا، نهوی من دیم کس نه یینی. بهراستی سه مهره و سه یره. نهو که سانه ی وهك
درک وان، دهسکه گولیان به دهسته وه. نهوانهش که گول پهرستن، هر درکیان به نصیب ده ی.

۱۰ نهو جه فا دهرچو ژهد ظولماته برحه تتا بچه ند؟
رحمه کی جارهك نه کی هه ی ظالم نه ف بازار بهس

مانا گه ی:

تا که ی وا بازارم ده دی، نه ی نازداره زورداره کم؟ دهسا جارک بهزه ییت به منی هه ژارا بایته وه و
نهو بازاردان و سزایه بیرته وه.

۱۱ غهرقی دهریای گونا هین ته شنه یی لوطفا حه قین
رحمه تی نامورزگارو شه فقه یی غه فقار بهس

مانای وشه:

ته شنه: تینو؛ لوطفا: نهرمی؛ حه ق: خودا؛ رحمهت: بهزه یی؛ نامورزگار: گوناخ بهخش؛ شه فقه: رحمو
دل نهرمی؛ غه فقار: زور بهخشنده ی گوناخ

پوخته ی مانا:

له دهریای گوناخ خنکاو، تینوی لاوانده وه ی خودام. بهزه و روحمی خوی بهخشنده بو من بهسه.

۱۲ نه هلی دنیای سهراسه ر دژمنین من بن «مه لا»

پشته میری من عه لی یی، هه یدری که رار بهس

پوخته ی مانا:

نه گهر خه لکی هه مو دنیا، دژمنن بن؛ گوی ناده می. تیمام عه لی هه یدری که راره پشتیوانمه،
بو من بهسه و چاو له هیچ کس ناترسی.

قصیده‌ی چلو شه‌شه‌م

گولا کەش

١ ئیرو مەلا سەرپا لەوتیک بومە ئاتەش
مەندی سەحەر خەرامان نە‌ی‌شە‌کە‌را شە‌رین مە‌ش

مانای وشە:
سەرپا: لەسەر تابێ؛ ئاتەش: ئاگر؛ خەرامان: بە‌لە‌نجە‌لار؛ مە‌ش: رە‌وت.

پوختە‌ی مانا:
ئە‌م‌رو مە‌لا گ‌رم‌گ‌رت. سەر‌تا‌پام بوبە ئاگر. دە‌زان‌ی بو؟ بە‌یان‌ی بە‌ژنی زرا‌وی یارم کە بە‌لە‌نجە‌لار،
دە‌هات و هەر شیر‌نایی لی‌دە‌رباری هاتە بە‌ر‌چاو.

٢ یارەب چ‌طور‌فە می‌وه ئە‌ف رە‌نگە مە‌ی د‌بە‌خ‌شت
ش‌یع‌را مە‌تی پە‌ر‌ی‌شان، نە‌ظ‌ما مە‌تی م‌ش‌ه‌و‌و‌ه‌ش

مانای وشە:
یارەب: ئە‌ی خ‌ودا؛ ط‌ور‌فە: ج‌وان و نایاب؛ رە‌نگ: ج‌ور؛ نە‌ظ‌م: ه‌ون‌را‌و؛ م‌ش‌ه‌و‌و‌ه‌ش: ت‌یک‌ه‌ل پ‌یک‌ه‌ل.

پوختە‌ی مانا:
ئە‌ی خ‌ودایە چ‌ون می‌وه‌یە‌کت در‌وس کرد! ئە‌وه‌ندە ج‌وان و بە‌تام و بە‌بە‌رامە، کە ئە‌و بادە‌ی لی
ساز‌بو‌هە من ن‌وش‌ی‌و‌مە‌و ئە‌وه‌ندە‌ی لە‌ه‌وش د‌ە‌رب‌ر‌د‌وم و مە‌ستی ک‌رد‌وم؛ کە ش‌یع‌رم ت‌یک‌ه‌ل پ‌یک‌ه‌ل ئە‌و
ه‌ون‌را‌وم پ‌ەر‌ژو ب‌لا‌ون.

۳ دل گه شته مه ژ دیری، ناچم که نیشته یی قه ط
میحرابی وی بمن را و دردا بچینه «لاله ش»

مانای وشه:

دل گه شته: دل بیزراو؛ دیر: مالی ره به نانی خاچ پهرست؛ که نیشته: نوژ گهی جوله کان؛ لاله ش: روگه و
شوینی هره پیروزی یه زیدی به کان.

پوخته ی مانا:

دلَم له دیزان بیزراوه و روش ناکمه که نیشته ی جو. من له کوی بَم، ده زانم یارم له وی یه و پهرستی
له هه مو شوینان ره وایه. من روم ده میحرابی بروی نه وه. ته گهر بچینه لاله شیش، من سوژده له
لاله ش ده بَم. جا ته گهر میحرابی بروی له لاله شه، وه ره تابچینه لاله ش.

۴ مه محبوب وهك ستيړه گوښه ندو عيشقبازي
تيكل بچين سه ماي هشييارو مه ستو سرخوش

مانای وشه:

مه محبوب؛ خوشه ويست؛ گوښه ند: زه ماوه ندو به زم و ټاھنگ؛ ټيكل: ټيکه لاو؛ سه ما: عاسمان؛ سه ما:
هه لپه رکي.

پوخته ی مانا:

سه يرانه، به زمه، ټاھنگه، هه رکي ټيک لهو گوښه ند، جوانه، دلرفينه، شنگه. کورې داوه ت وهك
عاسمان دپته بهرچاوم، که پرله نه ستيړه ی گه شه. ومخته؛ وهختی دلداري يه. وهختی هه لپه رکي و
ياري يه. کهس نه وهستی؛ نه وی خو ی له لا و شياره و نه وی مه ستو سرخوشی چاوی يارانه، با
ټيکه ل بين و دهس بگرين و لهو سه مايه دا به شدار بين.
«حافظ» ده لي:

چون هواييکه له بلويز زه نه وه؟ وه سه ماي خسته مه ستو نه غيار.

۵ هه يوان لکو زمينت ته م مفتي يي زه مانين
بيتن زده ستی ساقی جاما زولالی بي غه ش

مانای وشه:

هه يوان: زينده وری جگه له نينسان؛ هه يوان: زيندويه ني؛ لگو: له کوی؛ ته م: ئيمه؛ مفتي: فتواده ر؛
زولال: رون و رموان.

پوخته‌ی مانا:

ئەوی لەو کۆژو بەزەمدا، بە وشپاری خۆی راگری، مروڤیەو لە جەیانیش نزم ترە. کێ دەلی مە ی
لەوختی وادا حەرامە؟ وامن کە مفتی زەمانەم فتوا دەدەم بـخوڤنەو. با بەدی رهوانی پالکو بی
خلتەو تلته، لەدەستی ناسکی مە یگێژ وەرگرن و لی رانەو پیتن.

٦ وەر گوڤەدە چەنگو نایی شیرین کوپین سەمای
جامی بنوشە قێزان چسادهو و چەرکەش

مانای وشە:

قێزان: پیرا، دەگەل؛ زەرکەش: زیرکەت کراو؛ وەر: وەرە.

پوخته‌ی مانا:

کاواری وشکە صوفی! وەرە لەو کاتدا کە ئەو جوان و شیرینانە دینە کۆری، گوی لەدەنگی
چەنگ و شمشالان راگرمو دەگەل جوانان، پیالە فرکەو گوی مەدەری مە ساکارە یان رەنگینە،
پیالە گلین و سەنگینە یان بلورین و رەنگینە.

٧ طالع کوتیت و فرصت موهلت لک حەرامە
من عومری نوح نینه وەر ساقیو بلەزخووش

مانای وشە:

طالع: بەخت و تالچ؛ فرصت: هەل؛ موهلت: ماوەدان، مۆلت، درەنگی؛ نوح: پێغەمبەرێک بو کە
تەمەنی پالی وە هەزارسال دا؛ لەز: پەلە؛ خووش: زو؛ ساقیو: هوی مە یگێژ.

پوخته‌ی مانا:

هەرگا هەلیک لە تەمەنەتدا هەلکەوت، کە بەختە کەم چاکی هینا؛ گەرە کە گوردی خۆت بگری و
دەرفەت لەدەستەخۆت نەدە. ئیستا بو من ئەم دەرفەتە هەلکەوتو، کە رێم دەم کۆژە کەوتو.
نارەوایە خو بگرمو لەدەستێ دەم. خو تەمەنی نوحیم نیه، کە لام وابی هەلی دیکەش هەلە کەون.
هاکا مردم. دە مە یگێژ! دەستم دامانت زوبە. وەرەو خووش برو بادهم بو تیکە.

٨ نە ی شە کەرا شیرین قەد مە ژ دەست تەمەنی دقیتن
داسینە پی جەلادەین رهوشەن بکین دلی رهش

مانای وشه:

جهلادان: مشتمال: رهش: تاريخ.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ری هه‌ی مه‌یگری به‌ژنو بالا شیرین و جوان! به‌و ده‌سته ناسکانه‌ی خوت، مه‌یمان ده‌یه؛ تا سینگى پرخه‌مو کوئی، پى لده‌ردان مشتمو مال که‌ین. تا شه‌ودله‌ی که لداخی زهمانه، رهش هه‌لکه‌راوه‌و روناکی تیدا نه‌ماوه؛ تیشکدارو پرله روناکی که‌ینه‌وه.

۹ جامید چکن بحوسنی کووان نه‌ظهر لخواه
خهرطه‌به‌تین دئه‌بله‌ه چنیرگزو چکه‌ربه‌ش؟

۱۰ کوره خو ناسپیترت جاره‌ک بده‌ست ده‌لیلان
نه‌بله‌ه‌چکه‌ت ته‌وافی ناییتن به‌ری رهش؟

۱۱ بی‌زی دکت ژقه‌نجان ژره‌مزو نازو غه‌نجان
قه‌دری گولان چزانت که‌ربه‌ش دقیت که‌ری رهش

مانای وشه‌ی ئه‌م سی‌به‌يته:

جامد: وشک هه‌لاتو، ره‌قو ته‌ق؛ نه‌ظهر؛ روانین؛ خوار؛ ژيرو؛ خهر؛ که‌ر؛ طه‌به‌ت: میجاز، ته‌بیات؛ نه‌بله: ده‌بنگ، ناتیکه‌یشتو؛ که‌ربه‌ش: که‌رکول، گیایه‌که درکاوی که‌ر زوری جه‌لی ده‌کا؛ کور؛ کویر؛ ده‌لیل: شارما، چاوساغ؛ به‌ری رهش: به‌ردی ره‌شی حاجیان؛ قه‌نج: جوان و باش.

پوخته‌ی مانای ئه‌و سی‌به‌يته:

وشکه‌صوفی می‌شک وشکی نه‌گه‌یشتوی ده‌بنگی تی‌نه‌گه‌یشتو، وا ئه‌زانن ههر له‌روی جوانان بروانن، دنیاو قیامه‌تیان ده‌دوری و نه‌وه‌ک توشی نه‌زمه‌ر بین، سه‌ریان ده‌به‌ر خویان ناوه‌و له نه‌ویایه‌تی ده‌روانن و ههر ده‌یان‌بینی سه‌رشوزن. ئه‌وانه خوا لئی گوریون. نازانن تماشای جوانی، روانین له تیشکی خودایه. بی‌زیان له نازو نیمنازو له‌نجه‌ولاری نازداران دیت. ئای که‌ شیتن!! له‌لای ئه‌وان - که له‌میزاجی که‌ران‌دان - نیرگزو که‌رکول هه‌ریه‌که‌و بو له‌وه‌ره‌و بگه‌ر که‌رکولیان له‌نیرگز، پى خوشتره. وشکه‌صوفی وه‌ک کویر وایه‌و ده‌شیه‌وی له‌مالی کابه، بوخلیته‌وه. به‌لام شاره‌زاو چاوساغی ده‌گه‌ل نیه‌و په‌یداش نا‌کا. نازانم له راموسانی به‌ردی ره‌ش - که وه‌ک خالی له‌یلای منه - چون سل‌نایی. یان بی چاوساغ، چون ده‌ییینی؟

۱۲ فه‌یضامه شوبه‌ی نیله ئه‌م ده‌جله‌وو فوراتین
که‌ر شیخ، وه‌ر ئیمامه فیرایه‌من که‌شاکه‌ش

مانای وشه:

فهيض: بهره؛ فهيض: سهرريژ کردن؛ دهجلهو فورات: دو چومي گهورن؛ شيخ: پيري سهربرمال؛
نيما: پيشره؛ قيوا: دهگل، پيوا؛ کهشاکهش: کيشه کيش.

پوخته ی مانا:

ئەوسوڤيه سهرکزولکانه ی روگرژانه، که بونه شيخي برمال و خويان به پيشهنگ دهزانن؛ هه رهش
له بره، ناکه نه وه و تلپاتي تهريش نازانن. دين دهگل من کيشه ده کهن. وهک تنوکه ئاو يکم دينه
به رچاوان که شان له شانی دهريا دن. ئيمه وهک نيل و فورات و روباري دهجله ين له زانست و،
به هره مان لي سهرريژ دهکا. نازانم بهو چوره چوره، چيان دهگل ئيمه يي دهکري؟!

۱۳ شوخا کو نهز دبهندی دل گرتيه که مهندي
له طيفه زوهره سيما، نه برو هيلال و مهوهش

۱۴ برهين ژقهوسي قودرهت نيشانه کر «نیشانی»
لامع ژهر دهبارن چيهنگي يهک وه پهروهش

مانای وشه:

له طيف: نهرمو ناسک؛ سيما: ديمهني روخسار؛ مهوهش: لهچهشني مانگ؛ قودرهت: توانايي؛ لامع:
تروسکمدار؛ يهنگي: جورتيگ تير؛ وهش: وهشانن، بلاو کر نه وه.

پوخته ی مانا:

ئەویاره شوخ و نازداره ی، کهمن کهوتومه که مهندي و له بهندی ئەودا گیرۆدەم؛ زوان خوشه، نهرمو
نيان و ناسکه، وهک تهستيره ی زوهره گهشه، بروی مانگی يهکشهويه، ههنيهي وهک مانگی
چارديه. بروکانی که توانايی خودای مەزن، رای کيشاون به کهواني «نیشانی» يان تيره باران
کرد. ئای لهو تيرانه ی دهبارن، چهند تيزو بروسکمدارن و پهروه شين و ريشه ی بريندار دهردينن.

۱۵ الله لمن حوباته چشه ککەرو نهباته
ژنو قهەدی جوانیم بیهن بکم گولا گەش

مانای وشه:

الله: نامهخوا؛ حوب: خوشهويستی؛ بيهن: بون.

پوختەى مانا:

ئەى نامەخو! ئەوینی تو بۆمن وەك شەكرو نەباتى تىكەل بەئاوى حەياتە. تو گۆلىكى تازە و
گەشى و زۆر بۆن خوشى. ھەرجارىك بۆنىكت بکەم، ھەرچەند پىرم، سەرلەنوى جىل دەبمەر و
بۆئەوین، تى ھەلدەچمەوہ.

«شهیدی شوین»

۱ شه‌بی قه‌دری لمه ره‌وشه‌ن که تو روحی وهره خوه‌ش
مه ژنو خوش که لسه‌ر چه‌هقی شه‌هیدین خوه به‌ش

مانای وشه:

شه‌بی قه‌دری: لَيْلَةُ الْقَدَرِ؛ روح: گیان؛ روح: فرشته‌ی وه‌حی‌هر؛ روح: وه‌حی؛ ژنو: سهر له‌نوی؛ به‌ش: برّو؛ به‌ش: به‌رو‌یشتن.

دهرباره‌ی شه‌وی قه‌دروه، سوره‌تیکی قورعان هه‌یه خوا فهرمویه: «له شه‌وی قه‌درا، قورعانمان نارد ه خواری. چی ئفزانی که لَيْلَةُ الْقَدَرِ چی‌یه؟! شه‌وی قه‌در، له هه‌زار مانگان باشته‌ره. له‌و شه‌وه‌دا، فرشته‌و فهرمانی خودا درباره‌ی هه‌مو مه‌به‌ستان به‌ئیزی خوا، ده‌ه‌ئیردینه خواری. شه‌و شه‌وه دور له‌ئازاره تاسپنده دهرده که‌وی».

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی‌یار! تو گیانی، فرشته‌ی راسپی‌راوی خواو گیان به‌روه‌ری. شه‌م شه‌و وه‌ک لَيْلَةُ الْقَدَرِ ممبار ه که ئه‌ی خوش هاتی و به‌هاتت، دیسانه‌وه گه‌شاینه‌وه. وهره پات له‌سهر چاوانی کوژراوانی چاوه‌کانی خوت دابنی و چند هه‌نگاوێک به‌سهر شه‌و چاوانه‌دا برّو باپله‌و پایه‌ی شه‌هیدمان به‌نصیب بی.

۲ ما لمن کی نه‌ظه‌ره‌ک لوطف ژدل غه‌مزه نیهان
بره‌شینی جه‌گه‌ری ریش ژقه‌وسی خوه بوه‌ش.

مانای وشه:

ما: به‌لکو؛ ما: ئارمه‌زومه؛ لوطف: به‌زه‌یی و التفات؛ نیهان: به‌نه‌ئینی؛ ریش: بریندار؛ وه‌ش:

وهشاندن، چانندن، پرژانندن.

پوختهی مانا:

دهی به لکو بیته دلتهمه، په نامه کی نیوه ئاوریکم لی ودهی. له کهوانی برۆیانرا، جهرگ و ههناوی زامارم، بهر تیران دهی و سهره تیری لی بجینی و به ئاره زوم بگه یینی.

٣ سه همری جومله شه هیدین ته بهرم ئاقیهتی
ئی ژمارینه یه کابهک مه همی شه شه صدو شهش

مانای وشه:

جومله: هه مو، تیکرای؛ رم: رمب؛ ئاقیهت: هاویشت؛ همی: هه مو.

پوختهی مانا:

ئه وانهی کوژراوی تون و بهر به بیان بهرمی بژانگ کوشتوتن و بونه شه هیدی ئه وینی؛ له سهر ژماردنی ئیمه به تیکرای، هه مو دهبه شه شه صدو شهش؟؟ رستی «بدل د عشقی فداء» که واتا: له ئه وینداریدا و سوتابون، که به ئاواتی دلێ خو، خویان به قوربان کردوه. له سهر ژماره ی ئه بجهدی ده بیته شه شه صدو شهش. من وای بوچوم. لام وایه نیازی وابوه که هه ریهک له کوژراوانه؛ به دل فیدای ئه وینی بون. ویشه چی من نه مزانیی و نیازی مه لا، له وایسی شهش صدو شهشه، رازو نه ئینه کی تری.

٤ لی شه هیدین ته به ژمار به خه نجهر کوشتی
هی نه چو خون ژهرینان صدو هه فتادو دو لهش

مانای وشه:

خه نجهر: تیخی بهریشیتند، لیرهدا مه بهست له خه نجهر برینی لومه کردنه؛ هی: هیشتا.

پوختهی مانا:

به لام سهره رای ئه وانی؛ بهرمی بژول پیکراون و له رای تودا، گیانیان داوه. هیندیک کوژراوی تریش بون، که به خه نجهری سهر کوته، یان به خه نجهری عه زهت و ئاواتی تو، شه هید بونو هیشتان خویانیان له برینان نه تکاوه ته وه. ژماره یان به لهش، صدو هه فتادون!! لیره شدا من، هه ر هاوارم بو شه بجهد که برده؛ که مه لایان له قه دیدما، زورجاریان ده کار هیناوه. رستی «نوسلوک» به یینی ئه بجهد، ده بیته صدو هه فتادو. واتا: ئه وانه ی ناشی بون، تازه

هاتبونه ناو ریزی ریرهوانی خوداناسین؛ له تامهزرویی دیدارت، گیانین دهرچو. لیرهش دا، بههه له چوبم هیچ دورنیهو رهنگه نیازی شتیکی جیاواز بوییت.

۵ جهنگی هیندی دکرن فیرس و رمبازی عهره ب
توخ و بالا دفرهنگینه کهمانداری حبهش

مانای وشه:

فیرس: سوارچاک؛ توخ: جوقه ی سمری فهرانهوا؛ بالا: ئالا؛ دفرهنگینه: هی فهرانگن.
له زاراوه ی شاعیران دا، «هیندی» بو خالی رهش ده لین. «رمبازی عهره ب»، مژولن. پرچیش به «رهشی حبهشی» ده شپهینن.

پوخته ی مانا:

به نئی یارم، له گهری زه ماوهندی دا، دلهریهو. بروکانی وهك کهوانداری حبهشی، ئاماده ی تیر پی هاویشن بون. چاوه کانی وهك سوارچاکانی ئازا، به رمی مژولانهو هیرش دینن. خالی رهشی سمرگونایان دابوه بهری و لاسر شهوی کام رهستن، بیوه شه زیان. کاکوتی هه لگه راوهوهو بسکانی که وه کو ئالای جهنگ ده شه کاوه؛ برهویه ری شه ئاوریشمه نایابه بون، که له ولاتی فهرانگان به دیاری دینن.

۶ توبنی رومو عجه م کوشتنه زهنگی دکمین
هانه هه رتیه په یابه ی ژطه رف روم خوهش و خوهش (یان، روم)

مانای وشه:

بنی: بنوره؛ زهنگی: رهشی شه فریقایی؛ هانه: کومه گ؛ په یابه ی: پهك لعدو پهك بی پسانهوه؛ روم: شلکه ی گوی، جیگه ی گواره.

پوخته ی مانا:

له ناو کوردهواری خو مان، بو شهزی زور گه وره ده لین: وهك شهزی رومو عجه مه.
تو بروانه، لهو سمریادانه ی یاره کم، له دیلانا. کهزیه کانی له سمر روممت. ویک ده کمون. ده لئی شهزی نیوان رومو عجه مه رویداوهو له شکریان گه شتونه پهك له هه ردولای گوارانهوه، کومه گ بو هه ردولایان دی و هیچ پسانهوهو سانهوه، بهرچاو نایه. خالی رهشیش که ده لئی به چکه زهنگیه کی به ستمه زمانه - له ترسان خو ی په نا داوهو له بهر کهزبان داپوشراوهو شهویش وهك ئیمه ی نهویندار، ته گهر نهش کوژرایي چاکه.

۷ دامه شهزاده بدهستی خوه مبارهك قهدهحهك
نهغوبارهك زخوماری یو نهتوندی و نهغش

۸ دوقهدهح مهی بنیشانی ددرت رهنګ برهنګ
نیرګزا نازك و رهناو گولا تازهیه گهش

مانای وشه:

موبارهك: پیروز، بهودم؛ قهدهح: پیاله؛ غوبار: توز؛ خومار: سهریشهی دواى مهستی؛ توندی: تیژی،
تورهی؛ غش: خهوش؛ رهنا: نهرمو شلو بزوزو جوان.

پوختهی مانا:

یارهكهم - كه لهچاو جوانان، سازادهیه - بدهستی مبارهكی خوئی، پیالهیهكی دایه دهستم؛ كه
بدهستی پیروز ببو. زوریش روی دهگهلهما خوشبو. گهردی دهردی سهخوشانی لی دیار نهبو.
نهرمو نیان، دهیدواندم. نهتورهی نه فریودان بو. دوجار پیالهكهمی پرکرد. بهلام لهچی لهدوجور
بادهی رهنګاورهنگ. لهبادهی چاوه مهستهكهی وهك نیرګزی تازه پشكوت و لهمهی روانینی
كولمهكهی كه وهكو گولی گهش دهچو. لهوساوه من سهرخوشیكم نهدهترسم لهخوماری و نهلام
وايه، ئمو مهیهی دراوه بهمن، خهوشی تیډاو چیژهی تال و تیژی دهدا.

۹ غایبأ نههلی زهمانی ما «مهلا» ئادهمیین؟
قهنهمایین ژكهری مهی رهشو گایی تهیی بهش

مانای وشه:

غایبأ: زور بهو پرای؛ ما: بوچی، مهگهر؛ قهنهمایین: نهماونهوه؛ بهش: حهیوانی توئل سبی.

پوختهی مانا:

زوربهی خهلكی ئهمزهمانه، مهگهر لات وایه ئینسانن؟ نهخیر لهبیچما وهك مرون؛ بهلام له عهقل و
كهمالدا، له كهره رهشهكهی ئیمو گاههنبه سپیهكهی ئیوه بهجی ماون.

۱۰ عارفین نههلی بهصیرهت ژنهسحق مەردومی چهشم
سورمه پوشتن دبهیاضی و قهباپی خوهی رهش

مانای وشه:

نههلی بهصیرهت: ئهوانهی دلیان روناكهو خوا دهیین؛ نهسحق: ههروهك، لهچهشنی؛ مەردومی

چه شم: گلینه ی چاو؛ سورمه: کل؛ به یاض: سپیه تی؛ قه با: کهوا.

وا دیاره ییوانی گه وره ی تهریقمت، له روژگارانی مه لادا، کراس سپی و کهوا رهش بون. بوسوننه تیش، کلیان ده چاو یان کیشاوه. مه لا پهستیان ده داو ده لی:

ئهو خواناسه دل رونا نه، که به دل خودا ده بین؛ له کراسی سپی و کهوا ی رهش و سورمه له چاو کیشانیاندا، وهك گلینه ی بی یله ی چاو، دینه بهر چاو. ئه ویش به سورمه ریژراوه و کهوا ی رهشی ده بهردایه و له ناو سپیایی دا ده زی.

«ره‌قی مه‌ستانه»

۱ سه‌لوا سه‌هی قه‌د خه‌مملی له‌و که‌مملی مه‌ستانه ره‌قص
وهر صوچه‌تی گهر قابیلی دی‌بیت وره‌ت شاهانه ره‌قص

مانای وشه:

سه‌لو: سه‌رو؛ سه‌هی: راست و بی‌گری؛ خه‌مملی: رازایه‌وه؛ که‌مملی: بی‌که‌مایه‌سی بو؛ صوچه‌ت:
هه‌واله‌تی؛ قابیل: شیاو؛ ره‌ت: ده‌روات.

پوخته‌ی مانا:

به‌ژنی وه‌ک داری سه‌و‌لی راست رازایه‌وه. ئیتیر گووه‌ندی مه‌ستانه، زۆر ته‌واوه. ئه‌گهر خوت
به‌شیاوی کوژی ئه‌و جیژن و به‌زمه‌ ده‌زانی، وهره‌ تیوی. ئه‌و داوه‌ته شاهانه‌یه‌و شای ره‌قصانه.

۲ مه‌ستانه مه‌ستان نوشه‌ نوش قهرقه‌ف دجامان هاته جوش
مادی ب‌بیت که‌س له‌جوش وه‌قتی کو‌بین دور‌دانه ره‌قص

مانای وشه:

نوش: خوارنمه؛ نوشانوش: به‌گیانت خوش‌بی؛ قهرقه‌ف: باده؛ دور‌دانه: گه‌وه‌ری تاقانه‌ی بی‌هاوتا.
ما: مه‌گهر.

پوخته‌ی مانا:

گوی بگره مه‌ستان مه‌ستانه، ههر ده‌نگی نوشانوشیانه. باده‌ ده‌ناو پیا‌لان‌دا، هاتوته جوش و
ده‌هه‌ژی. له‌کاتی‌کا که‌ مه‌یگیزی وه‌ک مرواری بی‌هاوتا، باده‌ بگیزی؛ مه‌گهر هیچ که‌سی واهه‌یه،

هوشی به لاوه بمینی؟ ته گهر مهستی بادهش نهی، بهو دیمه نه، سرخوش دهی و بیهوش دهی.

۳ صوځیت بسازان هاته ساز پی مهووجی ده ریای ناز
دادل ژنو بایی مه جاز وی که شتی پی سوککانه ره قص

مانای وشه:

مهووجی: شه پولي دا؛ که شتی: گمیه؛ سوککان: نامرازی دارین یان ناسنین، که له دوی که شتی
ده به ستنو شاره زایی ریگا بهوه؛ مه جاز: بدهل؛ مोजاز: درست.

پوخته ی مانا:

کوژی به زم، به دنگی سازان سازدرا، ده ریای ناز، کموته شه پول دان. شم کوژه، وه که گمی
وايه؛ به ناو ده ریای نازدا ده روا. سوکانه کهش هه لپه رک یه. جا ههروه که گمیه بای باشی ده بی
هه بی بوئاروئن؛ دل داری له باتی بایهو گمیه که به ریو ده با.

۴ مه حبوب بیعهینی کهوکه بن ره قصا کوتی دل بهر هه بن
صه دجان گرامی من هه بن باقی مه ری نهرزانه ره قص

مانای وشه:

بیعهینی: هه رته واو وه که تی؛ تیدا؛ گرامی: به نرخو خوشه ویست؛ نهرزان: هه رزان، کهم نرخ.

پوخته ی مانا:

ئهو جوانه خوشه ویستانه، هه وه که ته ستره ی بهر عاسمان هه رله دور ده ره وشینه وه. ئهو
گووه نده ی جوانی واد لپه ری لی بیت؛ ته گهر صه د گیانی شیرینم ده به ردابی و بیهاویمه سر ریگه ی
کوژی هه لپه رک ی؛ لام وایه هیچم نده اووه ئهو شاباشم زور به بی نرخ ده زانم.

۵ گرشمه وو رازا به ری عارف قه نابن لی ده ری
حه تتا دنیتا ناگری ئهو خه ف نه بت په روانه ره قص (یان، خوف نه بت)

مانای وشه:

گرشمه: ناز؛ به ری: ساده و ناسایی؛ قه نابن: نا کرینه وه؛ ده ری: ده رگا؛ خه ف: ون و وه شیراو؛ خوف:
ترس.

پوخته‌ی مانا:

راسته ټه‌وینی مه‌جازی، دهر گایه‌که به‌رهو ټه‌وینی راستینه‌ی خوداناسی. به‌لام ټه‌وینی مه‌جازیش، مه‌رجی هه‌یه. نه‌گهر تنیا به‌نازیځو به‌رازو نیازیکې سرچل، لات‌واپی وه‌های گه‌یاندوی، که دهر گای ټه‌وینی خودات لی داناخړی؛ به‌هه‌له‌چوی. عارف ده‌بی له ټه‌وینی مه‌جازی‌دا، وه‌ک په‌پوله خو‌ی بخاته ناو گره‌وهو بسوتی‌و له‌به‌ین‌یچی. ټه‌وسا شیاوی ټه‌وینی خوی مه‌زن ده‌بی.

٦ په‌روانه‌یی شه‌معا گه‌شین زولفین وه‌نازک راوه‌شین
شه‌و‌کین ددلدا پی‌خو‌شین مه‌ژ په‌نجه‌یی شی‌رانه ره‌قص

مانای وشه:

شه‌و‌ک: درک؛ پی‌خو‌شین: پی‌شادین.

پوخته‌ی مانا:

ټیمه بو‌سوتان، ټاماده‌ین. وه‌ک په‌روانه‌ین له ټه‌وین‌دا. له دهوره‌ی رومه‌تی گه‌شت. ټاماده‌ین گ‌رمان تی‌به‌ری. بو‌خو‌ش بونی ټهو ټاگره‌ی که ټیمه‌ی پی‌ده‌سوتینی؛ که‌زیه هه‌ودا ناسکه‌کانت راوه‌شین‌هو باوه‌شین‌ی، که‌گه‌شتر بی. دل‌مان هه‌رچ‌ه‌ند پر‌یه له درکی ټازارت؛ به‌لام ټیمه‌ پی‌ دل‌شادین. له‌و گو‌وه‌نده که‌توی تی‌دای، دهم‌انم منی پی‌ده‌مرمو خو‌م له‌به‌رچاوت ناگرم. دهم‌انم من وه‌ک له‌ناو چه‌موله‌ی شیردا، سه‌ما‌بکه‌م وایه. به‌لام نه‌گهر بش‌مرم، قوربانی تو‌بم؛ ټه‌وه ټه‌وپه‌ری ټاواتمه.

٧ علاو تاین قرمزین ټه‌صلان دبه‌ردا به‌رزین
نیر‌گز دباغان ته‌وو‌زین نه‌ی‌شه‌که‌ران نیشانه ره‌قص

مانای وشه:

علا: ټالا، مه‌به‌ست لیره‌ لفکه‌ی سه‌رو ده‌سمالیه‌تی؛ تا: هه‌ودا؛ ټه‌صلان: شیر؛ به‌رزین: شال‌اویان هینا؛ ته‌وو‌زین: رازانه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

لفکه‌ی شو‌ری شه‌دهو ده‌سمال، هه‌ودای گو‌لینگه‌ی سو‌رو ټال، بونه نه‌خش له‌و رو‌خساره. چاوی مه‌ستی دل‌دار کو‌زی، وه‌ک شیر‌ی په‌لامار دهرن. بو‌لا‌سای به‌زنی جوانت، نیر‌گز له‌باغو چیمه‌نان، زور‌جوان خو‌یان رازانده‌وه. نه‌مامی قامیشی شه‌ک‌ریش، به‌ده‌م باوه‌ دین‌و ده‌چن. لاسای له‌رینی به‌زنی تو‌ ده‌که‌نه‌وه، که‌ دهره‌قصی.

۸ وهقتی خویابن نەرغەوان گولچیچەك تەرخین جەوان
قیرا نەبی سەلوا رەوان عارف لفرقی جانەرەقص

مانای وشە:

خویا: ئاشکرا؛ گولچیچەك: گۆلی پشکوتو؛ تەرح: لك؛ جەوان: تەروتازە؛ قیرا: دەگەل؛ فەرەق: جودایی.

پوختەى مانا:

لە ھەرەتى بەھاراندا؛ كە ئەرخەوان دینە بەرچاۋ؛ گۆل دەپشكون؛ لكى ناسك و شل وول، بەدەم باۋە دین و دەچن؛ ئەگەر ئەو بەژن و بالایی یاری نازدار - كە ۋەك سەول راست و شەنگە - خوی دەرنەخا؛ ریزەۋى رینگەى خواناسى، دەبی سەمای گيان لەلەش جودابون، واتا: ھەرۋەك پەلەقازە ھەلبەزینی مەلى تازە سەر لی ھەلقرتاۋ رەچاۋكا.

۹ ئیرو شەكەرخەندى برین دەستى سپی زەندى برین
دیسا بگو قەندى برین دەردى مەلى دەرمانە رەقص

مانای وشە:

شەكەرخەند: بزەشیرین؛ برین: بردینی؛ زەند: باسك.

پوختەى مانا:

ئەمرو یاری لیۋبەزەو خەندەشیرین، بەو دەست و باسكە ناسكانەو سپی و جوانەى دیسان بردینیە گوۋەندى. دەردى ئیمە دەرمانەكەى ھەر سەمایەو هیچى ترنا. (یان، بو دەردى دلى مەلا رەقص و ھەلپەركى، دەرمانە.)

قصیده‌ی چلو نوهه‌م

«وه‌صلی کیان»

۱ مه ژیل حوسنو جه‌مالی چغه‌ره‌ض
بی جه‌مالی ژپیالی چغه‌ره‌ض؟

مانای وشه:
بل: جگه: غه‌ره‌ض: مه‌به‌ستو نیاز.

پوخته‌ی مانا:
ئیمه جگه له‌تماشای جوانی و دیمه‌نی له‌باری یاران، هیچ ئاواتی ترمان نیه. ئه‌گهر سه‌یری به‌ژنو
بالای ریک و جوانی مه‌یگیر نه‌بی؛ کارمان به‌پیا‌له‌ی مه‌ی چیه؟!

۲ گهرنه ته‌شبییه‌ی دو‌بره‌ین ته‌ بتن
مه‌ دعیدان به‌لالی چغه‌ره‌ض؟!

پوخته‌ی مانا:
ئه‌گهر بویه‌نه‌بی که هیلال وه‌ک بروکانی تو ده‌چی و جیژنه‌مان به‌دیتیه‌تی؛ ههرگز بویم
نمه‌روانی. جیژنی من ههر ئه‌وسایه‌یه، که مانگی یه‌کشهو ده‌یینهو بروی تو بیره‌مخاته‌وه.
شاعیریک نایتاسم ده‌لی:
وه‌ره سه‌رسوانه‌وو گوشتیکی برۆتمان شان‌ده کومه‌لی رۆزوگران، چاوه‌نواری جیژن
«مه‌وله‌وی» فهرمویه:
ههرمانگی نه‌و بو حاله‌م په‌شیوه‌ن هیلالش شیوه‌ی ئه‌بروی توش پیوه‌ن

۳ گهر نه قهصتا دلو جانی مه دکت
مه ژوی شوخ و شه پالی چغه رهض؟

مانای وشه:

شوخ: شنگ؛ شه پال: رهزاشیرن و خونچیلانه.

پوخته‌ی مانا:

ئه گهر بومان رون نه بویه، که ئه شوخ و نازه‌نینه، رهزاسو کو خوین شیرینه، لی براوه که گیان و دلمان برفینی و ژینمان به تیری دل‌داری دوا بی‌ینی؛ ئیمه بو شوینی ده که وتین؟ ئیمه ئه گهر به‌ئوینی به کوشه بچین، ئه و په‌ری به‌خته وه‌ریانه.

۴ گهر نه روحی مه دپه‌ی دل برتن
مه ژوی قه‌نج و ده‌لالی چغه رهض؟

مانای وشه:

قه‌نج: دل‌په‌سند؛ ده‌لال: جوانی نازدارو رهزاشیرین؛ په‌ی: شوین؛ برتن: بزوات.

پوخته‌ی مانا:

گوتمان دل‌بهر، به‌لام نابی ههر به‌دل‌بردن رازی بی و گیانمان نه‌با. ئه گهر له‌دوای دل‌بردنی، گیانی‌شمان ده‌گل خوی نه‌با؛ هیچ ئاوات و ئاره‌زومان، له‌و شوخ و جوان و شیرین و نازه‌نینه بوینک نه‌هات.

۵ گهر نه بیسمی ته موعه‌مابن حروف
مه بشکلی خه‌ط و خالی چغه رهض؟

مانای وشه:

بیسمی: به‌ناوی، به‌ئیسمی؛ موعه‌مما: مه‌ته‌لی دژوار؛ حروف: پیت‌گه‌لی ئه‌لف و بیتکه؛ حروف: که‌تاران؛ شکل: ته‌رح، وینه.

پوخته‌ی مانا:

له‌قورعاند، چه‌ند بیتیک له‌سه‌ر سه‌وره‌تان، ده‌بیندری. وه‌ک: ا - ل - ر - ق - ک - ه - ع - ص - ن - ط - ه - ی - س... ئه‌و که‌سانه‌ی قورعانیان مانا کردوه، له‌باره‌ی ئه‌و پیتانه‌وه،

گه ټيک شتيان درکاندوه. ده ټين موانه هره يه کيک نيشانه ي ناو يکي خودان. هينديکيان رو ده پيغه مېره و هره پيغه مېر خو ي زانيويه. واتا: يو ټيمه ي کم زانا، شو پيتانه، وهک مه تلوکي دژوار وان و خواو پيغه مېري خوا نه ي، کس به تهاوي نازاني. مېه ست چپوه؟ «يو شه وباسه، بړوانه ته فسیره کان و ليردا يو دريژهداني، مهودانيه - ه .»

مه لا ده لي: من هر بويه دهر وانه خست و خالان و له ديداري يار دنورم؛ له کزي به شکلي لامو چاوي له سر بيچمي صادو ميمي دم و ته لفي قهو خالي نوختو برو ي وهک نو، ورد ده بموه. ده زانم هره يه ک نيشانه ي يه کيک له ناوه کاني تون. دهموي شو مه تلوک هه ليښم و بهو ناوانه تو بدو ټيم. ته گينا من هيچ کاري کم بهو خست و خالانه نيه. «نالي» ده لي:

له بت ميمو قدمت ته لفو زولف چيم ده زاني بهو سيانه طالبي چيم

٦ نه کو شهر منده ژروي ته بوا
ثافتابي بزه والي چغه رهض؟

ماناي وشه:
شهر منده: فهيت کار؛ ته بوا؛ تو بوايه؛ ثافتاب؛ خور؛ زه وال؛ لاکه وتي روژ بهرو ټواره لعاو مراستي عاسمان.

پوخته ي مانا:
خور ته گمر لهروي تو - که لهو جوانترو رونا کتره - به شهرمدا نه که وتايه؛ لعاو مراستي عاسماني لاي نده داو بهرو ټوارو ټاوابون، ندم رو ښت.

٧ قهستي وهددت دکرت روح بروح
وهرنه عاشق ژويصالي چغه رهض؟

ماناي وشه:
قهست: نياز؛ وهددت: يه کي ته ي؛ ويصال: يک گه ښتن.

پوخته ي مانا:
ته گمر ټيمه ي دلداري ژار، ټاواته خوازي شو کاته ين که دوري لعاو هه لگيري و بدوست بگه ين؛ بهوتمايه ين که بهلش به يهک بگه ين. دهمانوي گيان له گه ل گيان دا، تیکه ل ي و گياني ټيمه دکه ل گياني ياردا، بينه يهکو هر گيز جودا نه يينه وه.

۸ دشه‌بی قه‌دری ته‌جه‌لاا توبکی
مه‌له‌بی مومو شه‌مالی چغه‌ره‌ض؟

مانای وشه:

ته‌جه‌لاا: خوئاشکرا کردن؛ شه‌مال: مومی داگیرساو.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گهر له شه‌وی قه‌دردا (لَيْلَةُ الْقَدْرِ)، تو تیشکی خوئ، بوئیمه ئاشکرا بکه‌ی؛ کارمان به‌مومو
چوله‌چرا، ده‌بی چی‌بی؟

۹ نه‌جه‌مالاته ته‌جه‌للی بکرت
مه‌ ژخوبان به‌جه‌مالی چغه‌ره‌ض؟

مانای وشه:

خوب: جوان؛ ته‌جه‌للی: خو دهرخستن.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گهر ئیمه، تماشای جوان‌چاکان ده‌که‌ین؛ تیشکی جوانی بی‌هاوتای تو، له‌روی ئه‌واندا ده‌بینین.
ئه‌گینا ئیمه‌و جوانی چی‌و تماشای روپاکان له‌چی؟

۱۰ نه‌ ژله‌علین ته «مه‌لا» به‌حنی بکت
مه‌ژقی به‌حثو سوئالی چغه‌ره‌ض؟

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا که پرسیاران ده‌کاو باسو خواسو داده‌مه‌زرتی، ههر ده‌یه‌وی سه‌روینی قسه‌کانی به‌باسی
جوانی لیوی یار - که به‌ره‌نگی لاله‌و ئاله - دواپی بینی. ئه‌گینا هیج به‌پرسو باسو کاری نیه.

قصیده‌ی په‌نجاهم

«عنه‌نبر بار»

۱ دیسا لبه‌دری کاتبی کیشا ژنو ژه‌نگاری خه‌ط
نوره ره‌شانندی واهییی دهر گهردشی پهرگاری خه‌ط

مانای وشه:

کاتب: نوسهر؛ کیشا: کیشای، ره‌سمی کرد؛ ژه‌نگار: سه‌وز؛ ژه‌نگار: تیشکی مانگو روژ؛ ژه‌نگار: ئاو،
باده؛ ژه‌نگار: توندو ئیژو سوتین؛ واهب: ناوی خویابه وانا به‌خشنده؛ دهر گهردشی: له‌گهرانی؛ پهرگار:
جه‌غزینگ.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌وا دیسان ده‌ستی توانای خودای مه‌زن، خه‌تی سه‌وزی سه‌وزهی گهنده‌موی به‌بریکه‌ی به
پهرگاری قودره‌تی خوی، له‌که‌ناری مانگی چاره‌ی هه‌نیه‌ی یارم، جی‌کرده‌وه. گهنده‌موی چر
هه‌موی رو‌شناکی و نوره، له‌ده‌وری مانگی هه‌نیه‌یو خو‌ری‌روی، دیاری ده‌ده‌نو ناکری ههر ناوی
بنین خه‌ت.

۲ هه‌رفین ژقودره‌ت نقطه‌ پور مادر هه‌وضا له‌علو دور
ئه‌ف ره‌نگ کی‌دی‌وه به‌سور قودره‌ت نمون ژه‌نگاری خه‌ط

مانای وشه:

هه‌رف: بیت؛ هه‌رف: که‌نار؛ قودره‌ت: توانایی؛ پور: زور؛ مادر: ده‌وره؛ هه‌وض: جی‌ئاو؛ دور
مرواری؛ سور: دل‌کیشی؛ نمون: نوین، نیشاندهر.

پوخته‌ی مانا:

ئەو خەتە سەوزە. کە وتمان سەوزە گەندەموی لاجانگ و کەناری ژێر چەناگەبەو دەوری لەمانگ و روژ داوێ ئێژی بە پەرگار کێشراو؛ پەرکارون لەخالی رەش، کە لەو سپیایەتی ئاسوێ روشنی جەغزی دەوری رو، دەرەوشین و هیندیکێ دیش لەو خالانە، بو تالانی دلی دلدەر، پەریونە کەنارو دەوری دەمی تەنگی کە دەلیی حەوزو کەمی لالەو، (لەعل) پەرە لە دوری ددانان. دەکی شتی هیندە جوان و دلرفینی دیو؟ کی دەتوانی رەخنە لەو خەت کێشە بگری، کە ئەو خەتە گەندە موه پەرلە خالانەو ئەو خالانە ی دەوری لیوی یاری بە پەرگاری قودرەتی خوی بو کێشاوین.

۳ ئەو چیچە کێن شەتری شیبهت ئەفەعی صیفەت قەلبی مەمیهت
سەلوا ژبالایی وەرپهت ئەف پەردەیا گولناری خەط

مانای وشە:

شەتری: گولینگە؛ شیبهت: وەکی، لەجەشنی؛ ئەفەعی: مار؛ میهت: مژی؛ سەلوا: هەنگوین؛ سەلوا: خەم رەوین؛ سەلوا: شیلاقە، مەلیکە. خوا لە بیابانی سینادا، گەزوو شیلاقە ی بو جەو کانی هەوایی حەزەرەتی موسا، باراندو. لە قورعاندای فەرموین: (هەورمان ناردە سەر سەرتان نسیو لی بکا. هەروا گەزوو شیلاقەشمان بو ناردنە خوار)؛ بالا: بەژن؛ بالا: سەرو، ژورو؛ ریهت: رژت.

پوخته‌ی مانا:

چاوم بەسەلمایە کەوت. سایە ی سوری گولەناری راراو خەت خەتی دەبەردا. گولینگە ی سەرو شەدە کە ی هاتبۆنە خوار، کە بەدیمەن لە گول دەچون. بەلام بو پیو بەدانی دل، بیونە ماری پیو دەرو. ئەو شیرینە ی وەک هەنگوینەو ئەو خەمروینە بیوینە - کە بالایی دەهاتو دەچو - هەر دەت گوت بەزەیی خودا لەو بالایی بو ئیمە ی لە موسایە کانی ئاوارە ی دەشتی سینایە بو دیتنی بەژنی ریکی تینوترو بی تین و هیژو تاوتر بوین. گەزووی دیداری یارمانی بو باراندین و بەسەبەری ئەو بالایی، تین و تاوی گەرمایی دلی تاراندین.

۴ نەقش و نیگارین دلەبران دەرجین ژرمزین ئەسمەران (یان، دورجین...)
هەرتین ژدەست نە ی شە کەران مەژ گولشەنی فەرخاری خەط

مانای وشە:

نیگار: نو سین، بوت، دلەبر، یار؛ نیگار: خەنە ی دەست و پی جوانان؛ نیگار: نەخش؛ دەرج: رویشتن؛ دەرج: تو مار؛ دەرج: چو نەناو؛ دورج: قوتوی جەوا هیرات؛ فەرخار: مەلەبەندی جوان چاکان؛ فەرخار: بتخانەو دیز؛ فەرخار: رازاوێ جوان.

پوخته‌ی مانا:

وادیاره مەلا، ئەو سێ شیعەرە پێشەکیانە، دەربارە‌ی جوانی خەتی‌موی لەدهوری روخساری یارو یاسی پیروزی دیداری؛ هەر بۆیەبو پێمان‌ی: نامە‌یە‌کم ئەمرو بە‌دهستی کێژیکسی بەژن زراو بە‌دهس گە‌یشت کە سە‌لما بو‌خوی نویسیوی و تیی دا‌دلی دا‌بومە‌وه‌و فە‌رموبوی نامە‌ی تریشت بو‌ده‌نوسم.

لە مە‌لە‌بە‌ندی جوانانە‌وه‌، کە بو‌من وه‌ک بو‌تخانه‌یه‌ بو‌یت‌پەرست، لە‌ناو باغچه‌ رازاوه‌‌که‌ی، نامە‌یه‌‌کم بو‌ نوسرابو. کێژیکسی با‌لأ نامە‌ی وه‌ک قامیشی شە‌کر راستو شیرن و پزله‌ لارو لە‌نجە، نامە‌ی کە پیچ‌رابوو - وه‌ک تو‌مار - دا‌یه‌ ده‌ستم. تو‌ماری چی؟ قوتولکە‌ی جە‌واهیرات‌بو. بە‌و ده‌سته‌ سپی و ناسکانە‌ی، نە‌خشاندبوی؛ کە لە‌پیروزی و قوزیدا، ئە‌ک هەر د‌ل‌دار، د‌ل‌بە‌رانیش دە‌یان پەرست. ئە‌و خە‌ته‌ی لە‌وی درابو، گشتی دە‌ت‌گوت چاوی رشی جوانە‌کانی گە‌نەرە‌نگە. لە‌پال یە‌کتر ریز‌کراون و پرن لە‌ رازی د‌ل‌داری. م‌ژدیکسی بو‌من تیدابو، کە نامە‌ی منت هەر بو‌دین. د‌لت خوش‌یی... ئە‌ی من چیم کرد؟

۵ مە‌ ده‌س‌خە‌تا تە‌رحین شە‌لال خالو خە‌طین نورا زە‌لال
دانی د‌سندوقان لبال مالی مە‌صە‌د قینطاری خە‌ط

مانای وشە:

تە‌رح: لکی‌ش‌ل‌کو نە‌مام؛ شە‌لال: خە‌مرە‌وین؛ شە‌لال: باریکی لوسی، کەم گە‌ل؛ دانی: دانا؛ لبال: لە‌کن؛ بال: د‌ل؛ مالی: م‌لیمە‌وه؛ قینطار: وە‌زنی‌کە‌ بە‌ران‌بەرە‌ دو‌صە‌تو پە‌نجاو شە‌ش کی‌لوو چوار‌صە‌د گرام.

پوخته‌ی مانا:

ئیمە‌ هاتین ئە‌و دە‌س‌خە‌تە‌ خە‌مرە‌وینە‌ی کە کرابو بە‌ تو‌ماریک، وه‌ک لکە‌دار، یان نە‌مامیک دە‌بیندرا کە لە‌گە‌لأ روت کرابی و لە‌ناوی‌دا، نو‌خ‌طە‌و خە‌تی یاری‌تیدا، کە وه‌ک لە‌ روناکی و نوری خودا نە‌خش‌رابی و‌بو؛ نامانە‌ ناو س‌ندوقخانه‌ی د‌لمانە‌وه‌و لە‌ گو‌شە‌ی د‌ل‌دا، هە‌لمان‌گرتو نە‌مان‌ویست لە‌لامان لا‌چی. د‌وای هاتنی ئە‌و نامە‌یه‌، صە‌د قینطار ک‌تی‌ی دە‌سخە‌ت، کە بە‌رد‌ل‌م کە‌وت‌بون و لە‌ بە‌رم بون؛ بە‌ ک‌تی‌یە‌وه‌و بە‌زانستی ناو د‌لمە‌وه‌، هە‌موم یە‌ک‌جاری م‌لیمە‌وه‌و جگە‌ لە‌و خە‌تە‌ پیروژه‌، هی‌چی نە‌ماو‌گشتی لە‌بیرم چو‌نە‌وه‌.

۶ بە‌ر‌گین گولا رە‌یحانی‌یی کاتب نە‌و‌چە‌ک دانی‌یی
کە‌س دی‌بوی شیرانی‌یی دەر صە‌نە‌تە‌ی جە‌ببازی خە‌ط

مانای وشه:

بهرگ: په لك: ره ریحانی: وهك ریحانه، جوړه خه تيكه: نموچهك: نمونه په کی پچوك: شیرانی: شیرنايه تی؛
صه نهعت: دهسكرد: جه بیار: قهره بودمر: جه بیار: شكسته بند: جه بیار: بهرزی: كده ست پیی راناكات؛
جه بیار: دهسه لاتداری سر به خو. جه بیار: ناوی تاكاریکی خواجه.

پوخته ی مانا:

نمو قاقزه ی که خه تی دهستی یاری له سر دیارو، په لکی گول یو به شیوه خه تی ریحانی و بهرامه ی
گول و ریحانه ی بلاو ده کرد. جوانی و خوشی خه تی دهستی - که دهبوه شکسته بهندی دلشکاوان -
لناو خه تان، هیڼد تهرزو پای بهر زبو، دهستی هیچ بنیاده میکی نده گه ییه. به لام هونه ری خوی نه بو،
نمونه ی کاری خمت خوشی نه زه لی بو. خوا سیمای روخساری یاری به جوانترین خه ت، خه تداوه.
نمیش له بهر تاویندها، روانیویه ته خه تی توانایی خودایی و توانیویه تی نمونه ییکسی زور گچکه ی
له سر قاقز، نشان بدا. نو شیرنايه تی و جوانیه ی، لهو نامه په ده بیندرا، دیاره کاری خوای
جه بیاره و له بهری نوسراوه ته وه.

۷ ریحانو سونبول تی هه نه صد چیچهك و گول تی هه نه

زهر بافو بولبول تی هه نه نو به غچه یا گولزاری خه ط

۸ گول چیچهك و نه قشین غریب نه سرین و ریحانی عه جیب لی راست و چه پوین صلیب جه دوهل کهشین زونناری خه ط

مانای وشه:

زهر باف: زهر دزیره، قه ناری؛ صلیب: خاچ؛ جه دوهل: جوگه تاو، چه مهك؛ جه دوهل: خه تانی خانه خانه؛
جه دوهل: جه غزی به مجغزینگ کیشراو.

پوخته ی مانا:

هر وهك ریحانه و سونبولی زولفه کانی خه تی ریحانی و بون خوشی، گولی پشکو توی سهر چلی
گهش و تالی بهرنگی کولمه و لیوانی، نامه که بیان وهك گولزاری روخساری رازاندوته وه. ته نانه ت
له خوینته وهی دا، خوروی تاوی چه م دهیسم. دهنگی قه ناری و بولبولان که وهك ئیمه دلیان له
بهری گولانه، دیت بهر گویی گیان و دلان. خه ته کان هیڼدی وهك زولفی، تیک په زیون و وینه ی
خاچن. هیڼدی گیان وهك تاله کهزی که مبرگری له وینه ی زوننار دهنوین. گشتی هانه ی ههستم
دهدن، که وهکو شیخی سهنانی چهلپاوا خاچ بهرستم و له ری یار، زوننار بهستم. دهیسا نه گهر
ده لیم نامه. نامه خوا له روی خه تی خوا هه لگیراوه بی گومانم. باش دهنام دهسکودی بهنده وانا به.

۹ ئېرۆ سەھەر طوغرا نیشان ئىعراب و ھەرقىن زەرفشان
ھاتن دگەل بايى صەبان مەژ جانى دلداری خەط (يان بايى صىيان)

۱۰ ئېرۆ بەراتا ئەھمەدى طوغرا نیشان زەرکەش مەدى
خەطى ھومايون كى وەدى شىرىن و مەئنادارى خەط

ماناى وشە:

طوغرا: مۆرى تايەتى سولتانان؛ ئىعراب: بەيانى مەبەست؛ ئىعراب: بزوى سەرپىتان؛ ھەرف: كەنارو
پىت: زەرفشان؛ زېر وەشىن؛ صەبا: ئارەزو، تاسە؛ شەنە: رۆژ ھەلاتى؛ صەبا: دلبەرى؛ صىيا:
مەندالى؛ صەب: عاشق و دلدار؛ بەرات: خەلات؛ بەرات: خەلات نامەى پايمەرزان؛ بەرات: نازناوى
شەوى نىمەى شابان كە شەوىكى زۆر پىرۆزەو خوا رۆزى تېدا بەش دەكا؛ خەتى ھومايون: دەسخەتى
سولتان.

پوختەى مانا:

ئەمرو لە بەرەبەياندا، دەگەل ھەنگوتنى سروه، بەدەستى كىژىكى جوانى تەرۆتازە، نامەيەك كە
ھەمو عومرم بوى بەتاسەو ئارەزو بوم؛ گەيە دەستم. نامەى خەلات و بەرات بو، لە شەوى جىژنى
بەراتا، لە لايەن پىغەمبەرەو (ص) بو ھاوناوى - كە ئەھمەدە - ناردرايو. مۆرى سولتانى جوانانى
لى درايو. بە زىر كەفت نەخشىنرايو، ھەمو بزاو و مەبەست و پىتەكانى خوئەريان زىرەوشان دەكرد
كى بى خەتى تايەتى ھىچ سولتانىكى دىيائى، واشىرىن و پر لەمانا و جوان و رەوانى دىتبى؟ خەنى
لەخوم خەلات كرام.

۱۱ الله دېەر (قالوا بلى) دايە غمەكت قەلبى «مەلى»
ئاقىيەتە چەرخى جەدوھلى ئەف رەنگە عەنبەربارى خەط

ماناى وشە:

دېەر: لە پىش (قالوا بلى) گوتيان ئارى؛ (خوا كە گيانى دروست كردن، بەرلە چونەلەش لى پەرسىن: ئايا
من خودای ئیوھ نىم؟ ئەو گىيانەى پاك خولقالبون، گوتيان ئارى تو خوائى ئىمەى. ئەوانەش كە پىس
گورابون و دەبو بەكافرى بمرن، گوتيان نا توخوائى ئىمەنىت)؛ چەرخ: سوران، خول.

پوختەى مانا:

گىرۆدەيىم بەداوى بسكى سەلمايە، كارى خوايەو لەدەستەلاتمدا نىە. بەرلەو رۆزەى كە خوا
گىيانان دروس بكا؛ برىارى دا، من لەناو جەغزى دلدارى ئەو كىژەدا، سەرگەردان و گىژو و،
بسور ئىمەووە بەدەورى خومدا خول بخوم. بەلى كەزى بون عەنبەرى دلبەرىشم، خەتىكى دەستى

خودایه؛ که فرمانی گرتی منی تیدایه.

«نالی» دهلی:

بی فایده‌یه مهنی من ئیستا که له‌گریان بو عاشقی بیچاره زو ئه‌و ئاوه رزاوه

قصیده‌ی په‌نجاو یه‌که‌م

شه‌پولی خوین

۱ خون کوژدل بمه‌وج بیت نه‌شکی ره‌وان مه‌تینه‌ خه‌ط
نیل ژدیده‌یان دزیت که‌فته‌ ناغی شو‌بهی به‌ط

مانای وشه:

نه‌شک: نه‌سرین؛ ره‌وان: گیان؛ ره‌وان: جاری؛ نیل: خم؛ نیل: رویاری میسر: به‌ط: مراوی.

پوخته‌ی مانا:

دهریای دلّم که‌ ده‌که‌وِیته‌ فهرته‌نه‌و شه‌پول دده‌ا، فرمیسکی رون له‌سهر چاوه‌ی چاوی گیانمه‌وه
سهرده‌کاو ریز ده‌به‌ستی و پالّه‌ په‌ستی یه‌کتر دده‌او له‌ چاوانمه‌وه هه‌لّده‌رزی و رویاری نیل،
دروست ده‌بی و من له‌و ناوه، وه‌ک مراوی به‌سهر ئاوه‌وه خول‌ده‌خوم.

۲ کاتبی نه‌قشی قودره‌تی زیر ره‌شاندی سهر خه‌تی
نه‌رزه‌ن و دیم و جه‌به‌ته‌ی پی نه‌قشان‌دو کرنوقه‌ط

۳ جه‌به‌ته‌ت و دیمی نه‌قشان‌د میسک و زه‌با دلی فه‌شاند
نوری ژظولمه‌تی ره‌شاند تازه‌ کشاندی خه‌ط‌بخه‌ط

مانای وشه:

ره‌شاند: پرژاند؛ خه‌ط: سنور؛ سهر‌خه‌ط: سهر‌سنور؛ نه‌رزه‌ن: چه‌ناگه، نه‌رزینگ؛ جه‌به‌ته‌ت: توئیل؛
تازه: زور‌جوان و په‌سند.

پوخته‌ی مانای نه و دوبه‌یته:

وینه کیښو نوسهري قودرته تی خودا، بونمونهی دهسکردی جوانی هره جوان؛ یاره کهی منی دروس کرد. ههروهگ روپهره کانی قورعان، به زیرتفت دهنه خشینرین؛ شهویش دهوری روخساری یاری دلبهرمی، به زهردایی لهسهر سپی، رازاندهوه. له ناو تاریکایی خهستی کهزی و پوری، تیشکی روناکی لاجانگی، پهریشان کرد. تیشکی تاوی لهسیله ی پرای کیزی به پرژاوی، هاته بهرچاو. چه ناگهو هه نیهو کولمه کهی، له گزمولهی زور بچوکی میسک و زه باد، شوینی سنوری بوډانان و لهو ناوه دا، خهتو خالی به جواترین وینه رشتو، هه زاران دلډاری یه کوشهت.

حورو فرشته کی وہ دین نازک و خوب و سوز شیرین
 دیمی نمونه بہ ربکین صورہ تی چین نوما غہ لہ ط

مانای وشه:

خوب: جوان چاك؛ سور: دلکیشی؛ بهربکین: له بهری دروس که بن؛ غه له ط: هه له.

پوخته‌ی مانا:

ئەوانەى حورو فرشتەيان ديوە، بايىن بلىن: كەى جوانى وەك سەلما ھەبوە؟ كى ئەو ھەندە ناسك و جوان و خوین شیرین و دلگیر دەى؟ ئەگەر لەبەر روى سەلماوہ وینەيك ھەلگیرنەوہ؛ وینەكانى «مانى» نەققاش، - كە پىغەمبەرى چىنىو، مोजزاتى وینەگرى بى ھاوتابو - لەبەرانبەر وینەى ئەودا، پەرە لە خەلەتو پەلەت.

۵ شیعی «مہلی» کو وہك ژوان دایہ تہ جانی مہروقان
پورمہ لہہ رگی تہ رغوہ وان دینہ غہ زہل لنك شہ طہ ط

مانای وشه:

رهوان: گیان؛ جان: گیان؛ مہروف: مرو، پیاو؛ شہطہ ط: دور لہ راستی.

پوخته‌ی مانا:

شیعری مهلا، وهك گیان وانه؛ زوری دل‌مردوی بی‌تاگی وه‌گیان هیناو فیتری دلداری کردنو خستیه سهرربی خواناسی. زور غه‌زلهو شیعری واهن، زور به‌ریزو زور پرمنان. ویزه‌وانان، له په‌لکی ئه‌رخه‌وان ره‌نگا ده‌نیوسنه‌وهو به‌دیاری دیدن به‌یه‌کتر. به‌لام گشتیان له‌به‌رانبه‌ر شیعری مهلا، پژه لهو له‌ری لاده‌رن.

کوانی غله‌ط.

۱ مه‌ی نه‌نوشی شیخی صهنانی غله‌ط
نه‌و نه‌چو نیف ئهرمه‌نستانی غله‌ط

۲ میثلی موسی وی ته‌جه‌لایا ته‌دی
ئی‌تودی کانی خه‌طا هانی غله‌ط

مانای وشه:

کانی: کوانی؛ هانی: کیهه.

مانا‌که‌ی: شیخی صهنانی، چیرۆکی له (منطق‌الطیر)ی عه‌طاردا هاتوه. شیخیکی سه‌ربه‌رمال بووه‌و زۆر مریدو ده‌رویشی بون. روژیک سه‌ری هه‌لگرتوه، روی کردۆته ههرمه‌نستان. چاوی به کیژیک که‌وتوه‌و عاشق بوه. کیژه ههرمه‌نی، گو‌تویه: به‌و مهرجه ده‌بم به‌یارت؛ له دینی ئیسلام وازیستی. په‌ری قورعان بسوتینی. زوننار له پشت بیهستی. مه‌ستی بکه‌ی. بی به‌ به‌رازه‌وانی من. شیخی دلدار، هه‌مو مهرجه‌کانی یاری به‌گیان و دل پیک‌هیناوه. تا روژیکیان شیخی چازان واز له به‌رازان ده‌هینی و روژی ئیمان، تیشکه‌ی ده‌داته‌وه‌و دل و کول ده‌یگری و دیته‌وه سه‌ر ده‌قی پیشوی. کیژی دل‌به‌ر، که‌ به‌دل گیرۆده‌ی شیخه؛ شوین نچیری خوی ده‌که‌وی و بازی دل‌داری خودایی راوی ده‌کاوه‌یکا به‌ قه‌ره‌واشی شیخ.

مه‌لا ده‌لی: شیخی صهنان، که‌ گه‌یه ئهرمه‌نستان و باده‌ی لده‌ستی چاومه‌ستان، فرکرد؛ هه‌له‌ نه‌بووه. هه‌روه‌ک موسا له چپای تورا، خودا نوری خوی نیشاندا؛ خوا له‌ روخساری نه‌و کیز، ههرمه‌نیمدا، دیاری داوه‌و شیخ به‌تیری خوا پیکراوه. ده‌یسا خه‌لته‌ له‌کوی دایه.

۳ وی نه دی به ژنا ته وودایی قیاس
حیکمه تی له و چویه بورهانی غه له ط

مانای وشه:

وی: ئه وی؛ قیاس: به راورد؛ حیکمه ت: زانینی شت له ئه ندازه ی توانای مرو؛ بورهان: به لگه و ده لیل.

پوخته ی مانا:

ئهو که سه ی چاوی به به ژنت رو شن نه به و تو ی نه دیوه و هر له ئه ندازه ی عقلی خو ی، له تو ده وی و به به لگه هیئانه وه ی زو رو به راورد کردن، ده گه ل شت، لای وایه ده زانی چو نی؛ زو ر هه له یه و تانه ت بین نازانن چی. خوا فهرمویه: (هیچ شتیک وه ک خودانیه)

۴ سطوه تا له یلی به قین مه جنون ته پاند
وه رنه قه یس ناگه ت بیابانی غه له ت

مانای وشه:

سطوه ت: ده ست به سه راگرتی زو ره کی؛ مه جنون: شیت، نازناوی قه یسی عامیری که عاشقی له یلی به و ده بو ی شیت به و ده روی کردو ته بیابان و سه رگه ردانی دل ی به؛ ته پاند: توش کرد؛ وه رنه: ئه گینا.

پوخته ی مانا:

ده ستی زو رداری دل داری له یلایه بو، که مه جنونی توشی توشی و خه مباری کرد. ئه گینا قه یسی مال و یران، نه ده که وه ته بیابان و به شیت ناوی ده رنه ده چو.

۵ وه ک «نیشانی» نه قش و نیشانه ک ته دی
ئی گو نیشانه ک ته دی گانی غه له ط

مانای وشه:

نیشانی: نازناوی مه لایه؛ نیشانه: درو شم؛ گانی: کوانی.

پوخته ی مانا:

مه جنونیش ههروه کو مه لا، نیشانیکی له جوانی تو ئه ی خودایه! له روی له یلایه دا دیوه. هه ر که س هه له و ده ای نیشانه ی جوانی تو ی؛ هه ر گیز ریگه ی خه له تی هه له نه بژاردوه.

۶ نه ز گه هام ناڅا هياتی خه ژدل
خو ضر قازی چويه هه يوانی غه له ط

مانای وشه:

گه هام: گه يشتم؛ خه ف: نه ينی؛ خو ضر: خدری زينه؛ قازی: به راوه ژو؛ هه يوان: ټاوی هياتی.

پوخته ی مانا:

من بې ټه وهی که س بزانی، له ريگه ی دلې خو مه وه، توشی ټاوی هياتی بوم. دياره خدر که له
دنيا بوی گه راوه، به راوه ژوی لی تيگه يوه وه له بوه.

۷ شانشينې نازگان ضايع مه کون
دانه يینی دل بقی خانی غه له ط

مانای وشه:

شانشين: باله خانه، تمختی پادشا؛ ضايع: گوم؛ مه کون: مه که؛ دا: تا؛ نه يینی: نه به ستی؛ خان:
کاروانسرا.

پوخته ی مانا:

چاوت له ديداری يارت، مه تروکينه و ټاور معده سهر دنيايه. ټه گيتا وه ک ټه وه ت لی دی، که
شانشيني نازداران به جی دیلی و دلې ده گروی کاروانسرايه کی ويران و بوگهن ده به ستی.

۸ الله الله چه رخ و دولابی دنی
نوقطه قه ط ناکه ت دده ورائی غه له ط

۹ روزو شهب هدر سه يری ديدارا ته تين
ناکرن ټهو ده ورو سه يرائی غه له ط

۱۰ هون نه يين مه ششاطه يی خه ف دانیه
همه قيران کرد خال و نيشانی غه له ط

مانای وشه:

دولاب: خهره ک؛ سه يرو: تماشا؛ سه يرو: گه ران؛ مه ششاطه: به شاننه کمر، بولک رازينه وه؛ دانی يه: دای ناوه؛
هون: ټيوه؛ نه يين: نه لين.

پوخته‌ی مانا:

ئەي نامەخوا خەرەك و چەرخى دنيايه، چەند تەكوزو ريك و پيك دەسوریتەو و هەرگیز به قەت
 نوخته‌یه كیش، هەلەنابى. ئەي خودايە! ئەو شەوو روژه‌ی كە دادین؛ دینە سەیرانی جوانی توو لەو
 به‌شوین یە كدا هاتەیان، هەرگیز هەلەیه‌ك رونادا. ئەي ئەوانەي لاتان وایە شت دەزانن! نەچن
 بلین: بەرانبەر به‌یه‌ك كردنی خال و روخساری جوانان لە دنیا، رازیکەو دەستی وەستاكار
 نەي گەيوەتی، بوخوی لەخووه رسكاوه. خوايه‌ك هەيه كە هەرشتەي لەشویتي خويدا داناوه و
 زانايەكە هەرگیز كاری هەلە ناكات.

١١ دى بسەر جانی مەمور وەت دامە ئیخ

بشکۆین بەندا گریبانى غەلەط

مانای وشە:

دى: دەسا؛ بسەر: لەسەر؛ موروەت: پیاوێتی؛ دامە ئیخ: دامەخە؛ بشکۆ: قوچە؛ گریبان: یاخە، پێسیر.

پوخته‌ی مانا:

دەسا ئەي یار! بەزەت پیمان دایتەو و پیاوێتمان دەگەل بکە. قوچەي یەخەت جارێك هەرچەند
 به‌هەلەشیی؛ لەروى چاوى گیانی دلداران دامەخە. با سەیرت کەن و سەبوری، بە دیدارت
 پەیدا بکەن.

١٢ سەرنەبی بەرکفری زولفی عاقیبت

ئەز دترسم لی ژئیمانی غەلەط

پوخته‌ی مانا:

کابرای دلدار! ئەگەر سەرت بەرانبەر بە کوفری زولفی رەشی دلەبر، دانەنویی؛ زۆر ترست
 لە ئیمانتي یی، کە لەریگەي خواناسین به‌هەلە چویت.

١٣ پەهناوی چەرخ و دولابی دنی

نیسبە تا ئەربابی غیرفانی غەلەط

١٤ نوسخەيی عالەم هەمی عینوانەكە

نوقطەیه‌ك نابت د عینوانی غەلەط

مانای وشه:

په‌هنی: پانایی، هراوی؛ دنی: دنیا؛ نیسبته: له‌گویره‌ی؛ ئه‌ریاب: خاوه‌نان؛ عینوان: ناوونیشان.

پوخته‌ی مانا:

پانایی و هراوی دنیاو چهرخو خه‌ره‌کی عاسمانان - که زانایان ده‌یکه‌ن به به‌لگه‌ی بونی خوا - له‌لای ئه‌وانه‌ی خواناسی به‌راستینه؛ به‌لگه‌یه‌کی زو‌ر هه‌له‌یه. هه‌رچی له‌سیایی دنیا‌دا، ئافه‌ریده جی‌کراوه؛ به‌تیک‌زایی درو‌شمی‌کی بچو‌کی خوداناسینه‌و له‌و درو‌شمه‌ش‌دا هه‌یج هه‌له، روی نه‌داوه.

۱۵

قولزم و بایی موخالیف تی‌پرن

دانه که‌لشین داری سوککانی غه‌له‌ط

۱۶

دابزانی په‌هله‌وانی مویه‌کی

ده‌ست نه‌دی لله میزانی غه‌له‌ط

مانای وشه:

قولزم: ده‌ریا؛ بای موخالیف: بای پی‌چه‌وانه؛ تی: تیدا؛ نه‌که‌لشین: نه‌قه‌لشین؛ سوککان: ئامرازی گه‌میه‌ ئازو‌تن؛ په‌هله‌وان: ته‌ناف‌باز؛ میزان: ئامرازی راسته‌و پاسته‌کردن.

پوخته‌ی مانا:

ئهی ریزه‌وی ریگه‌ی خواناسینی به‌راست! باش بزانه‌که تو له‌ناو ده‌ریادای و بای پی‌چه‌وانه‌ش زو‌ر هه‌یه. ده‌بی زو‌ر ئاگات له‌خو‌ت بی. نه‌چی له‌خو‌ت بایی‌بی و خو‌ت به‌ته‌ناف‌باز بزانی و برو‌ات وایی که ده‌توانی گه‌میه‌ی ئاوات، به‌بی وه‌ستا، له‌و ده‌ریایه‌دا ده‌رانی و توشی هه‌له‌و په‌له‌ نایه‌ی. ده‌غیلت بێ نه‌که‌ی به‌ئه‌ندازه‌ی مویه‌ک، ده‌ست بو‌ ئامرازی گه‌میه‌که‌ی ئه‌م‌ناوی ده‌ریایه‌ت به‌ری. بترسه‌ داری سوککانی، له‌وانه‌یه‌ قه‌لش به‌ری‌و له‌گی‌زاودا، سه‌ر ده‌رنه‌که‌ی.

۱۷

وی ده‌هسته‌ی من گولاگه‌ش پوز خونا‌ف

حه‌یف بولبول چو گولستانی غه‌له‌ط

مانای وشه:

پوز: تزی، پز؛ خونا‌ف: ئاونگ.

پوخته‌ی مانا:

ئهی ریزه‌وی عه‌رقانه‌و ده‌یه‌وی یاری بیینی؛ بایته‌لام. من ده‌زانم یار له‌کوی و چون ده‌بیندیری.

دلَم به بولبول دهسوتی، که بو دینی گولَ دهچیتَه ناو باغچولان. گولی گهشی پر له تاونگ، واله ناو له بی مندايهو ئمو بههله چوته جیی تر.

۱۸ هیژ سههوا خامهیی بو وهرنه من
ئهف غهلهط ناکرد دیوانی غهلهط

مانای وشه:

هیژ: هیشتا؛ سههو: ههله؛ خامه: قهلم؛ ناکر: نههکرد؛ دیوان: باره گای گهوران؛ دیوان: کیتی شیعران.

پوختهی مانا:

من که ئم رازهم دهبریی و له دیوانه کهمدانوسیم: گهیشتومه گولی گهشی پر له تاونگ. ههله لهقه لهماکم بو. دهنامن کهزور شارهزای دامو دهستوری باره گای یاره تاخانه کهی خوم قهت نهوههلم لیرونادا کهرازی دل بدرکینم.

۱۹ وی لسه بهژناته ئهف سهیوان قهدا
وهرنه نادا روژ سهیوانی غهلهط

مانای وشه:

سهیوان: ههرچی سیهر ئهدا، چتر، کهپر؛ قهدا: ههلیدا؛ وهرنه: نهگینا.

پوختهی مانا:

روژ که ههمو روناکییهو ناشی سیهر له هیچ لاخوی له بهریگری، ریگهدهدا سیهر ههبی تابهژنی تو له گهرمایه بهاریزی. وانا ههله لهروژهوه روی نهداوه پی سپراوه وایکا.

۲۰ گه دلو گه جان دهن تورکین تهتین
ناکرن یهغماو تالانی غهلهط

مانای وشه:

گه : جار؛ تورک: مهبست چاوه؛ یهغما: تالان.

پوختهی مانا:

تورکی چاوت، دینه تالان. جاری گیان و جاری دلان لی دهسین، دهیرفین. تاقه جاریکیش

نەمان دى؛ واز بېتىن و ھەلەيك لەكاريان دا بى.

۲۱ مەشرەبى توركان فوراتو نىل كر تەشنەلەب چو طەرفى عوممانى غەلەط

ماناى وشە:

مەشرەب: جىگەى وەخواردن؛ تورك: ليرەدا بەمانا زوركارەو لەوانەشە ھەر مەبەست تورك زمان بى كە
زورسانان نىلو فورات ھى ئەوان بو.

پوختەى مانا:

باس ليرەدا لەسەر بەشى خودا داوہ. توركى دل رەق، لەسەر نىلو فوراتى، ئاو دەخونەوہو
ئەوانەش كە ليويان وشكى تىنگىيە؛ بەھەلە دەچنە سەرليوى دەرياي عوممانى تال و سوير، بو ئاو
خواردن.

«نالى» دەلى:

سەھم و نەصيبتەى باسى گياوو گل نىہ توتنە خەرجى سوتنە مودنە ماچى لەب دەکا!!

۲۲ پىرى حىكمەت بين لويققامەشرەبان كەس نەدى مەى رىھتە فينجانى غەلەط

ماناى وشە:

ويقق: بەيى، بەگويەى؛ مەشرەب: تەبيات و واز؛ رىھت: رژتى.

پوختەى مانا:

پىرى مەيخانەكەى ئىمە - كە زور وردىين و زاناىە - لەوساوە مەى مان دەداتى، بو ھەر كەسەى
بەرانبەرە تەبياتەكەى، بادە دەدا. كەس نەى ديوہ قەت بەھەلە، مەى دەفينجانىك بريژى و مەيەكە
دەگەل تەبياتى خورەوہ كەدا، نەسازىت.

۲۳ راستە يەك قانۇن سەراسەر نىنەتى خوہەرى و پىنچىن، پەريشانى و غەلەط

۲۴ پاك طەبع و قووەتەك مەوزون دقەت دانەدەت سەنمەت بئىدمانى غەلەط

مانای وشه:

خوههری: خواری، لاری؛ پهریشانی: بلاوی؛ مهوزون: ريلكوپيك؛ ئیدمان: خویی گرتن.

پوختهی مانا:

پیری مهیخانه کهی ئیمه - که باسم کرد - دامو دهستوریکی وههای له مهیخانهدا داناوه؛ که هرگیز خواری و بلاوی و پیچ و لاری، له کهسهوه سهر ههلا نادات. ئهم قانون و زاگونهشی، نیشانهی هیممتهی بهرزو توانایی و هیزی زوریهتی؛ که هرگیز قازانچ و سودی پیشه کهی خوی، دهیناو هوگر گرتن و خویی گرتنی چهل و مل، نادورینی و ههلهناکا.

۲۵ مردومین چه هقین مهلی عه کسا خوهدی

ودهک «نیشانی» ما نیشانی غه لهط

مانای وشه:

مەردوم: بی بیلهی چاو؛ عه کس: رهنگ دانهوه؛ نیشانی: نازناوی مهلا؛ نیشان: خال؛ مهلی: ئیمه لهو.

پوختهی مانا:

مهلاي دلدار، که دهی روانیه روخساری یار؛ له ئاوینه روناکتر بو. شکلی بیبیلهی چاوی خوی، له روخساری یارا ده دیت. وای زانی خالی سهرگوناس. به غه لهط چو.

«حه مدی» دهلی:

بازاری دههره قیمهتی ئه شیا به جیگهیه میشی گه بشته روی نیگاری له خال ئه چی

قصیده‌ی به نجاو سیّهم

«ماکری ره وان،

۱ بی له بی له‌عل «مه‌لا» من ژمه یا ناب چچه‌ظ؟
صوحبه تا تی نه بتن یار به‌ه‌رحال چچه‌ظ!

مانای وشه:

ناب: بی‌خوش؛ حفظ: بهش، به‌هره؛ صوحبه‌ت: کۆزی هه‌والان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌گهر ئه‌و لیوه ئاله، ره‌نگ لاله‌م لی‌دیار نه‌بی؛ من چدل‌خوشیم به‌مه‌ی بی؟ جا با ئه‌و باده‌ش، بی
خه‌وش و زور نایاب‌بی. ئه‌گهر یارم، له‌کۆزی یاران دا نه‌بی؛ با ئه‌و کۆره به‌هه‌شتیش بی، من هیهچ
خوشی لی نایینم.
«نالی» ده‌لی:

شه‌رابی له‌علی روممانی له‌نالی خه‌رامه بی‌مه‌زه‌ی ماچیکی لیوان

«سه‌عدی» ده‌لی:

هینه‌گیل نیم فیر نه‌بویم چی خه‌رامه و چی ده‌لال
مه‌ی له‌گه‌ل تۆدا ده‌لاله‌و بی‌تۆ ئاوم لی‌خه‌رام

۲ قه‌ده‌حه‌ك باده به‌ده‌ستی خوه لقه‌لبی مه‌ برژ
عاشقی سوخته بی تاته‌شی سه‌ییال چچه‌ظ؟

مانای وشه:

سوخته: سوتاو؛ تاته‌ش: ئاگر؛ سه‌ییال: ره‌وان، جاری.

پوخته ی مانا:

گرم گرت له ئه وینی تو دلم هه مو بوته پشکو. لهو مه یه زور مهستی هینه ی که وهك ئاگر. به لام
ئاگرینکی رهوان، ههر پریشكو ئاوورینگى لی ده بیتهوه. پیاله یهك ته گهر نه ریژیه ناو دل؟ کولو کووم،
دانا مر کیتهوه.

۳ نه کو وهك طهیر ژموژینی ته بیارن په یکان (یان، ژره مزین ته)
ژبرینین ددی شو بهه تی غیربال چچه ظ؟

مانای وشه:

طهیر: بالدار، ویشده چی نیازی تهر نه بایله بی، که لهشکری ئه بره هه ی پادشای یه مهنیان سه نگاران کرد؛
ته پروک: تهره؛ موژینی ته: مژولانی تو؛ ره مز: ئیشاره؛ غیربال: بیژنگ، قه لپیر.

پوخته ی مانا:

ئه گهر له مژوله کانته وه، به فه رمانت، په یکان وهك تهرزه نه بارن بو سه ر دلمو به ده ردی
په یزه وه کانی ئه بره هه ی یه مهنی نه بن وه مو ئازای وهك بیژنگی کون کون نه کهن؛ ئه ودله
به هره ی چی هه یه؟

۴ چه ظظو له ذذته مه بعومری خوه دعیشقاته نه دی
هه م بقان ده ردو غه مان زیده تو ئیسال چچه ظ؟

مانای وشه:

چه ظظ: بهخت؛ له ذذته: خوشی؛ ئیسال: ئه مسال.

پوخته ی مانا:

له هه مو ته مهنی خو مدا، له ئه وینی بالاکه ی تو، هیچ بهختو خوشیم ههر نه دیت. روژ ده گهل
روژ، خه مو ده ردم پتر ده بی. ده بی ئه مسال بهختی کلول چیم بو بکا؟
«نالی» ده لی:

هه مو روژی له تاو هیجرانی ئه مسال ته مهنای مردنی پیراره بی تو

۵ حوسن و سوز ذاتی نه بت، جه ذبه لدل ده ت مه حبوب
مه ژزولفو خه طو خالو قه دی مه ییال چچه ظ؟

مانای وشه:

ذاتی: دهخویتی خودا؛ جهذبه: راکیشان؛ مهجوب: خوشهویست؛ مهییال: بهلمره.

پوختهی مانا:

ئهگهر یار وهك بهرو جوانه، له دهر ونشیدا جوان نهیی و بهدلکیشی دلّمان بهرمو خوئی نهکیشی؛
تهنیا زولفو خهتو خال و بهژنی بهلمرهی زراوی، بههرهیی چی به؟

۶ عیلمی عیشقی بتو لاتان بریوایهت نابت

قهدهرهك حال كونهت شهبهتی ههرقال چحهظ؟

مانای وشه:

لات: ناوی بتيك بهرمو لیژمدا همر مانای بت دهگهیهنی؛ ریوایهت: گیرانهوهی باس؛ قهدهر: ئەندازه؛ حال:
زانستی دهرونی؛ قال: گفتی سهرزمانی.

پوختهی مانا:

دلّ دان بهت، پهرستی جوانان وهكبت، به گیرانهوهی سهرهاتی فلان و فیساره دلّدار، بههره
نادا. گهرهك به ئەندازهی وتار، له دهر ون ههناویشدا، ههست به ئەوینداری بکهیت. تا تی بگهی
حالی عاشق نهك ههر هیئده، كه تو له خهلكت بیستوه.

۷ به دهوی پاك چكهت فهسحهتی مهیدان كونهت

موسهتیمیع گو نهدرت موطریبو قهوووال چحهظ؟

مانای وشه:

بهدهوی: چۆل پهرست، صهرانشین؛ پاك: سوارچاکی هونهرمهندی بی عهیب؛ فهسحهت: گوشادی؛
موسهتیمیع: بیسهر؛ گو نهدرت: گوی دیر نهیی؛ موطریب: بهزمگیر؛ قهوووال: زۆربیز، خوشییژ؛
قهوووال: بهو مهلا گچكه یهزیدیانه دهلّین كه به مالا نهوه دهگهرین و گورانی دینی دهلّین و کریی زمانیان
دهستین.

پوختهی مانا:

ئهسپی عهره ب زۆر كهحیل و نهجیمزادهن. سوارچاکی زۆر چالاکیشیان لهناو ههیه. مهیدانی
ئهسپ غاردانی ئهگهر نهیی؛ سوار چۆن هونهری خوئی دهرخا. با بهزمگیر، باقهوووال، زۆریش
بزانن. ئهگهر كهس گوی یان لی نهگری، كام بههره بهشیان پی دهگا؟

۸ دوزی ناسوفته دیبژم ژله بی لهل «مهلا»
گه رهوان بهخش نهبت نهظم کهرولال چحهظ؟

مانای وشه:

دوز: مرواری درشت؛ سوفته: سواو، سماو، نهظم: هوئراو.

پوخته ی مانا:

مهلا! شيعرت دهر باره ی لیوی ئالی یار، وهك مرواری سهر مورو دهست لی نه دراوه. بهلام شه گهر
هوئراوه کمت گیانی بیسه نه بزوینی و گیان وه بهر وشکه سو فیانی دوره دلدار ی نه هینی؛ قسه بو
کهرو لال دهکهی که هیچ بههره ناگه یه نی.
شاعیریک نایناسم دهلی:

خه لکی هه مو کهرن، منی خهو دیته بی زوان توانام نیه بلیم و بلیم. نای بیهن نهوان

«موبته‌لای زولف»

۱ سرددت ئاوی که وئهری زهمزهمو سه‌مای زولف (یان، زلف)
سایه‌نومایی خاوه‌ری سیدره‌یی موبته‌های زولف

مانای وشه:

سهرددت: سهر ده‌گه‌یه‌نیتته؛ که وئهر: چاوه کاتیه که له به‌هه‌شت؛ زهمزهم: ئاویکی پیرۆزه له مه‌ککه؛
زهمزهمه: ده‌نگی سه‌برو ویره‌ویر؛ سیدر: داری کنار؛ سیدره‌الْمُنْتَهی: دارکناری ئه‌و پهر، دارکناریک
له‌لای راستی عهرشی خوداوه‌یه. سه‌ما: عاسمان؛ سه‌ما: هه‌لپهرکی؛ سایه: سیهر؛ خاوه‌ر: خۆزهلّات؛
زولف: نزیکي؛ زولف: پيشکەوتن؛ زولف: قەدر و حورمەت؛ زولف: بەشێک لەشەوی لای به‌یان؛ زلف:
باغچه.

پوخته‌ی وتار:

به‌ژنی یارم وه‌ک داره‌کناره‌که‌ی ده‌سته راستی عهرشی خوايه و هه‌مو به‌رزایی دنیايمی به‌زانده.
لک‌ووپویی، که بریه‌تین له پۆرۆ که‌زی و بسکانی، که به‌دم بای بسکانه‌وه، سه‌ما ده‌کهن؛ سیهر له
رۆزهلّات ده‌دهن. واتا: له‌وجی که روخساری یار ده‌نوینی و خویان نزیك ده‌کهنه‌وه، تا سه‌ریان
ده‌گاته سهر لیوکه چاوه‌ی ئاوی که‌وسه‌ره‌وه خۆره‌وه زهمزهمی که‌وسه‌ری له خوشیا نا تانه
ده‌زهمزهمی ده‌گری. پرچی ره‌شی، نمونه‌یه‌ک له تاریکی نیوه‌شه‌وی لای به‌یانه. روی وه‌کو
باغچه‌ی به‌هه‌شته‌وه ئه‌وبسکه‌ی به‌سه‌ما کردن له‌و باغچه‌دا، دیت و ده‌چی. خوی زۆر به‌قه‌در
ده‌زانی و له هه‌رشت به‌خته‌وهرترو له‌پیشتره.

۲ سایه‌نومایی جبهه‌تی نه‌قش و خه‌طی ژقودره‌تی
نوقطه‌و حه‌رف و جه‌زمه‌تی بال و پهرین هومای زولف

مانای وشه:

جبههت: ههنيه؛ نهقش: نهخش؛ حهرف: پیت؛ جهز مه: زه نه؛ هوما: مهلی پیروژه که دهلین سییه
لههر کهسیک بکا، دهیته خونکارو پاشا.

پوختهی مانا:

ههنيه و روخساری یاری من، به دهستی قودرتهی خودا نهخشیتراوه و خهت دراوه. پژه لهپیتی
نورانی. نونی بهراوهژوی برۆی، صادی چاوی، ئهلفی کهپۆی، میمی دهمی، لهملا و لهولاش به
نوخته و زه نهی ورده خال، دهوره دراوه. بو ئهوهی بهتینی تاوی، ئه و تازه خهت دراوانه،
کال نهبنهوه، بسکی - کهوهک شابالی پیروژه وایه - سییه لهو بهههشته دهکا.

۳ بالو پهرین صیفت هوما سایه لجهبهتهی نوما
خهمری و لهف دچن سهما یهکبیهک ئه و لبایی زولف

مانای وشه:

خهمری: پهچوکه؛ لهف: پیچراو؛ لبا: لهکن، دهگل.

پوختهی مانا:

پرچهکانی بهتیکرای، بلای و بادراوی و بسکی، وهک شابالی پیروژی مهلی پیروژهن. کاتی
لهبهربا دهلهرن، سییه دهخه نه سهر تویلی و لهخوشی ئه و بهههشتهیه دینه سهما.

خ نهترک و بهرگ و شهتری یان رهقسه ژرهنگی خهمری یان
بازو عوقاب و قومری یان سهیره سههر تهباپی زولف

مانای وشه:

نهترک: مانگولهی بنی لهرزانه؛ بهرگ: پههرنگی زیر وینهی گهلا؛ شهتری: گولینگهی سهر؛ عوقاب:
ههلو؛ قومری: یاکهریم؛ تهباپی: ناشتی؛ تهبا: دهگل؛ ژرهنگ: وهکو، لهچهشن.

پوختهی مانا:

که سزوه و شنه یای بهیان، لهو پرچو بسکانه دهدا؛ وهره سههیری چلون بهزم و گووه ندیکه.
ههرهک پهچوکه و بسکانی - که دهلهرین - خشلهکانی، به گولینگه و مانگوله و لهرزانهکانی و ئه و
زیرانهی که له وینهی بازو ههلو و قومری یان؛ دهلهرنهوه و له خوشیانا سهما دهکهن.

۵ هدرمه ژبورجی سونبوله په نجه دسینه و دله
دورو درازو موشکیله قیصصه یی ماجرایی زولف

مانای وشه:

بورج: کوښک؛ بورج: مزلگهی تهستیره له عاسمان؛ سونبوله: گولی دهغل؛ سونبوله: شکلی بورجیکه
له عاسمان، که شه شه مین بورجی ساله؛ به دیمه ن چنه تهستیره ییکن به تیکرایی وینه کیژ عازوه ویک
دهدن. وه فرشته دوبا لیشی لی رواوه. به دهستیکی داوینی به لادا دهکا. زور له زانای تهستیره ناس ناویان
ناوه «عذرا» واتا کیژی شونه کردو؛ دراز: دريژ؛ موشکیل: دژوار؛ قیصصه: چیروک؛ ماجرا: روداو.

پوخته ی مانا:

تهو کیژ تازه عازوه یی لهو شانشین و کوښکدا - که له عاسمانی جوانی دا، وینه ی بورجی
سونبوله یو پرچه کانی وهک دوشابالی فرشته له سمر تا پایان گرتوه - داوینی به لادا دهکا وا ده زانم
خهریکی کوشتی منه. زور ده ترسم وهک با به دم، دلی بو گوله گهنمه که ی به هشتی خوا
به هله ی برد؛ دله هه زاره که ی منیش، بو سهیری پرچی با راوی، رکه ی سینه هه ته کیژی و بیته
دهری. تهوسا به بی دل بکوژریم. له وترسانه، من هه میشه، دهستم به سینه و دلمه وهو دله ته پییم
وی که وتوه. چیروکی من و که زیه ی یاره وهک دريژی که زیه کانی و تیک هالقانی تایه کانی پرله گری و
ثالوزاوه و زور دژواره باس کردنی.

شاعیریک نایناسم دهلی:

له شهوی پرچه که تا گازنی دل دوا یی نه هات له گله ی به ختی ره شم روژی قیامت چده کا؟

۶ به سته زولف دهر که مین حلقه به لقه چین بچین
یه غمه دکن دلان نهین تینه یه قین خه طای زولف (یان، نینه...)

مانای وشه:

که مین: بوسه؛ یه غمه: یه غما، تالان؛ خه طا: هه له؛ خه طا: ولاتی خه تایه که به ئاسکی میسک به ناویانگه.

پوخته ی مانا:

ناهق نیه هه میشه دهستم له سمر دلمی، له ترسانا. ثالقه ثالقه و چین له سمر چین، که زیه کانی بونه
داو له ریگهی دلان و دهیانگرن و دهیانگهنه مالی تالان. له هه مو لا به داوه وه بوسه بودل دانراوه.
ناشتوانین خه تای تهوکاره، بخه یینه سمر پرچه کانی. تهوان وهک ئاسکی خه تایه باره میسک
هه لدریزن. دلی هه زار چون بهو بون و بهرامه خوشه، گیژ نه بن و نه چن و نه که ونه داوه وه.

«نالی» ده‌لی:

زولفت له‌قعدتدا که پەریشان و بڵاوه ئەمرو له‌منی شیفته ئالۆزو بەداوه

۷ رومو عەجەم ژەهر طەرهف جەنگو سەوا شەوان بخەف
هیندی و زەنگی صف ب‌صف هاتنه بهر لیوایی زولف

مانای وشه:

سەواش: شەروپێک هەڵپەژان؛ زەنگی: قولەرەشه؛ لیوا: ئالا.

پوختە ی مانا:

له‌هەردوك لا، ریزی پەرچوکهو بسکانی - که بەدەم باوه دەلەرن - وه‌ك له‌شکری رۆمو عەجەم،
تێك به‌ربن و پێك دا‌بدەن. له‌سەرو، توشی‌یه‌ك دە‌بن. وردەخا‌له‌ ره‌شه‌کانی - که‌ده‌لیی ره‌شی
زەنگین و له‌فللی هیندی ده‌چن - له‌بن ئالای پرچه‌کاندا، پەنا‌گرتەو خو‌وه‌شارتون.

۸ هەردەمو هەرسەعت ژنو پێته‌ دسینه‌ نارودو
صەبرو قەراری مەن ژکو عاشق و موبته‌لایی زولف

مانای وشه:

پێت: گریه‌و بێ‌سه؛ ئار: ئاگر؛ دو: دو‌که‌ل؛ موبته‌لا: گیرۆده‌.

پوختە ی مانا:

مەن وا‌گیرۆده‌و د‌ل‌داری پرچی یارم؛ وا له‌تاوان، بێ‌ و‌چان و بێ‌ ئارام و بێ‌ قەرارم؛ که هه‌یج ئا‌گام
له‌خۆ نیه. ئا‌گر به‌ربو‌ته‌ هە‌ناوم. وا سوتاوم هه‌میشه‌و هه‌مو‌ده‌م له‌نوی، گرو گریه‌ی د‌لی زارم،
له‌سینه‌وه‌ د‌یته‌ ده‌ری‌و دو‌که‌لی هە‌ناسەم به‌رزە.

۹ زولفی سیاهی بێ‌وه‌فا قەط مەنەدی ژوی صەفا
کوشتمه‌ ئەز ب‌صەد جەفا نا‌ه ژدەست جە‌فای زولف

۱۰ زورو فە‌قیرو موبته‌لا زاهیدو صو‌فی‌یو مه‌لا
کوشتمه‌ ئەو ب‌صەد به‌لا کەس نه‌که‌فت به‌لایی زولف

مانای وشه:

وه‌فا: ئەمەگ؛ قەط: هە‌ر‌گیز؛ صەفا: خو‌شی و ئاشتی؛ جە‌فا: ئازار؛ زور: زویر، وه‌ژەزو ئارە‌حەت.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه هینده بهو کهزیه ره شه هه‌لده‌ئیین؛ ئه‌وه‌نده خوشمان گهره‌که. کهچی ئه‌و نامان لاوینی و
صه‌د به‌لامان به‌سهر دینی. ههر گیز خوشیمان لی‌نهدی و ههر ئازاری دلمان ده‌دات. ئیمه‌ی دلدار،
زویر و هه‌زار، که به هه‌زار، صوفی و مه‌لا و ته‌ر که دنیا مان تیدا‌یه؛ به‌و کهزیه‌وه گیر و ده‌ین و
کوشته‌ی ئه‌و کهزیه ره‌شانه‌ین. ئاخ له‌ده‌ست ئازاری زولفی. داخ له‌ده‌ست بی ئه‌مه‌گیه‌که‌ی.

«فینجانا صده‌ف»

۱ ئیرو ژشه‌هکاسا سوژی مه‌ی هاته‌فینجانا صده‌ف
مینته‌ کوئیرو دیم دوری دامن مه‌یا حوسنا خوه‌خه‌ف

مانای وشه:

شه‌هکاسه: شاکاشی؛ مینته: سوپاس؛ دیم‌دور: رومرواری.

پوخته‌ی مانا:

زور له‌خودا منته‌بارم. که یاره‌ رومرواری یه‌که‌م، له‌ باده‌ی دلگری و جوانی - که خودای گه‌وره
پی‌داوه - به‌نه‌یتی به‌شاکاشی کرده‌ ناو صده‌فی دلّم. به‌و باده‌ی دیداری یاره، له‌مه‌ی‌خوره‌وه
مه‌ست‌ترم.

۲ خه‌ف دامه‌ جاما که‌و‌ئهری شیرین قه‌دو له‌ب شه‌ککه‌ری
بایی صه‌با دا‌چه‌نبه‌ری هاتن سه‌ما شه‌تری و له‌ف

مانای وشه:

چه‌نبه‌ر: ئالقه؛ شه‌تری: گولینگ؛ له‌ف: پیچ‌راو.

پوخته‌ی مانا:

باده‌ی دیدار - که‌یار منی پی‌ سهرخوش کرد - باده‌ نه‌بو؛ پی‌آلیک له‌ ئاوی که‌و‌ئهری به‌هه‌شتی بو.
که‌ له‌و بالا‌ تهرز و جوان و لیو‌قه‌یتانه‌شه‌ کرینانه‌وه‌ پی‌م‌گه‌یشت. له‌و کاته‌داله‌ به‌ختی‌من، شنه‌ئ‌ه‌نگوت،
گولینگ‌ی سهر و میز‌ری و بسکوله‌ پیچ‌دراوه‌ که‌ی. که‌وته‌سه‌ما و به‌دم باوه‌ ئالقه‌یان داو راده‌هه‌ژان.

۳ شه تری و زولفو به لگو پهر ههمیان لډیم دهعوی یو شه
ئیلان لسهلوی بونه گهر عه قهرب خویان نه ز ههر طهره ف

۴ عه قهرب نه نه و سونبولن بو عه نه برن دا قا دلن
نیشان ژمیسک و فلفلن وان سینهی من کر هه ده ف

مانای وشه:

به لگ: گه نا، خشی له شکلی گه لادار؛ پهر: خشی له گوین گه لاکولان؛ ئیلان: مار؛ گهر: گهران.

پوخته ی مانا:

ئوخه ی چهند دیمه نی جوانم هاته بهرچاو. گولینگ و کهزی و پهره نگی خشله کانی، تیگرایی
ده لهرینه وه. قه قهف که زیه ره شه کانی - وه لمار - له و به زن و بالایه هالابون و ده بزوتنه وه. سه ری
بسکی هه لقرتاوی هه لگه راو به ره و به ره و زور، لاسای کلکه دوپشکانیان ده کرده وه له هه مولاو
ده بیتران.

به هه له چوم، دوپشکی چی؟ نه و بسکانه، له سونبولن؛ بون عه نه برن؛ داوی دلن. ناوو نیشانیان
پیرسی، له ره شی دا به شی میسک و، له تیژی دا، ئیسوتن که نه ویش ره شه. نه و هه موانه: کهزی و
بسک و خشله کانی دلان کردبومه نیشانه.

۵ داسینه جوته تی ره خوه شه قهوسی هیلالی توز ره شه
یه ک تی ره پور کوشتن له شه خونی دجه رحان دایه کف

۶ من خون بجو تیتن ژدل نه و بازی یی تور و سل
داکه فته نیف تورا قزل قومری نه هشتن ره فبره ف

۷ ره فبره ف نهشتن زاغ زاغ دانین لدل من داغ داغ
دی کی بمینت ساغ ساغ وه ستانه له شکر صه ف بیه ف

مانای وشه:

خوش: تیژرو؛ توزره ش: ره شی بریقهدار؛ جهرح: برین؛ کف: خه ستاوی صابون و نه سپون و...؛ کف:
له پی ده ست؛ سل: سرک و قوشقی، سل؛ قزل: سور؛ ره ف: پول؛ زاغ: قالاو؛ داغ: به ئاسنی گهرم چزاو؛
داغ: کیو.

پوخته ی مانا:

له کهوانه ی مانگی یه کشه وه ی برویان، جوته تیری ک زور به پرتاو، هاته سینهم. نه و دل خوین

دهدەلننې و به جوگه له بهرې د مروا. شه گهر بوم دوتير هاتن؛ ههره كيكيان ههزار كهسى پي كوزراوه و لهشې لهخويندا گهوزاندون و كهفى خوئيني شه دلداره كوزراوانه وا به لهپي سوري گهشى ياره وهيه. چاوى يارم وهك شه بازن، كه نه توژ خوئى له بهر دهگرى، نه له سركى و سليانيشي بو هيچ كهس دهستمو دپي. دلدارى يار، له ههمو توخم و توويك بون. زورى وهك من، ههزارو كهى دل بريندارو خويناوى. زوريش له وانهى دنيايى، دهنه دلداره و دليان له راست شه ويني باك، رهش و برشه. واتا هينديكمان به ستم زمان، وهك قومى توق له گهر داندو هاوارمان ده كرد ياكه ريم. هينديكيش وهك قهله رهشه، ديدار شومو دهم به قهر و گرانجان بون. بازى چاوى شه ياره، به لك چاوه مان، بهر له ههرشت، ئيمى گيرودهى توره كهى - كه بهخوينى دلمان سوربو - پول پول كوشتو ههر تاقيشي لي نه هيشتن. شه جار نورهى راو كردنى قالاوان هات. قهله به قهلى ههلبژاردن و بدهستى مهرگى شه سپاردن. بوكلوليم، ته نيا ههرمنى هيشته وه؛ بهو دل برينداره وهو بهو ههلبواردن له كوشتنه، داخى دل چهند داخى ترى هاته سهرو داغ وهك كيو، به سهريه كدا هات. ئاخى شه گهر كلولى و بدهبختى نه پي؛ كي له بهر شه چاوه بازو شه ههمو تيرى كه وانهى جوتو برو و مژولانهى، وهك من ساغى ساغ ده ميني؟! جگه له چاوو برويان، ئاخى كه زيه كانيشي همن. كه ههتا با لي يان بدا، پيك دادين و دلدار ده بهر پي دا ده چن. ده بروانه ههر ئيستاكه ريژريژ بهر انبهر بهيه كتر راويستاون...

٨ صفه صف مه دين هيندى يو زهنگ چه نكيژ هات تهيمورى لهنگ خه فوان ره شاندين دل خه دهنگ ته شيبه تيرين خان شهرهف

ماناى وشه:

چه نكيژ: له بهشى زى دا باس كرا؛ تهيمورى لهنگ: (٧٣٦-٨٠٧ كوچى) بهرانبهره (١٣٣٦-١٤٠٥ ميلادى) له شارى كمش، لاي سهرمه قند هاتمدنيا. تهمنى ٢٤ سال بو، كه به خوين ريژ ناوى ده كرد. له روسيا موسكوشى گرت. شارى بهغدايهى ويران كرد (١٣٨٦ م) له سالى ١٤٠٢ ى ميلادى سولتان بايه زيدى دوهمى عثمانيانى بهديل گرت لهكن (ئهنكارا). سهرمه قند پايتمختى بو؛ خان شهرهف: كوزى خان نهبدال، ميرى جزيرى بوتانى كه شهرهف خانى بدليسى له سالى ١٠٠٥ كوچى زور به ئازايى و خيرخوايى و ئيماندارى، بهو خان شهرهفه ههلهلى و چهند روپهرى له شهرهفنامه كهى خويدا، بو خان شهرهف ترخان دهكات. مهلاى جزيرى روژگارى شهوخانه، له جزير زياوهو له مزگوتى دهسكردى شهو، دهرسى عيلمى گوتوته وهو ههر لهو مزگوتهش نيژراوه؛ هيندى: شيرى دهسكارى هيند.

بوختهى مانا:

كه زيه كانى له دولاوه، بهرانبهره يهك ويستابون. له وناوهدا، برو دياربون له شيرى هيندى براتر. خالت دهدين زور له قهله زهنگى يان رهستر. شنه باى بسكان ههلي كرد. ههردوك له شكرى كه زيانى،

وهك له شكړی ته یمور له نگوو چنه گیزخانی بی روحمانه، گهینه یه کتر. تیر بو دلی من، دابارین. به لام زور تیری نادیارۍ. له تیژی و کاریگری دا، دمت گوت تیری خان شهره فن که به دوژمنیه وه دهنی.

۹ تیرهك ژقهوسې مال زراف تی دل قهوی تاقیژه ناف
خون تی پوری ته شیبی ناف فهریادو نه فغان صد نه سف

۱۰ جان دی نهدت نهو مال خه راب هه رسینه یی جوتك غوراب
تی دابرن په نجهو کولاب وی جان ژده ست وی روح دکف

مانای وشه:

مال: گوشادی ناو کهوان؛ زراف: باریک؛ قهوی: توند، بهیژ؛ تاقیژه: دهاویژی؛ نه سف: داخو
حه یف: کولاب: قولاب.

پوخته ی مانا:

تیریکی خان شهره یانه ی مژولانی، له مالی کهوانی ناسکی بروکانی، به ته وژم، وه دلم کهوت و له ناوهراسه که ی چقی. خوین سهری کرد وهك ثاوی رهوان، رهوان بو. نهو دله مال ویرانه ی من، چهنده ی پخت و چنده یان سهخته؛ جگه له تیژی مژولیش، له دولاوه بسکه کانی - که وهك قالاون به رهشی - په نجهو قولایان له سینه ی سهر دلم گیره و گیانم بدل ثاماده یه خو ی بده ست نهو دوانه وه داو گیانی له سهر ده ست داناوه. ثاماده یه به تاسه یه که به قوربانی تیری کهن. به لام دلم بهم هه مو برینه شه وه بهو هه مو خوین له بهر چونه ش؛ ههر واماوه وهر گیان بده ست وه نادا.

۱۱ جانی مه لی روحا مه لی نورا ژقودره ت نوقطه لی
ره مزه ك نه یی دامن وه لی نالی ژبه ر وهك نای و ده ف

پوخته ی مانا:

گیانه راستینه که ی مه لا - که نهو گیانه ثامانه تیه ش ههر له وراه - نیشانیکی له نوری توانایی بهرزی، به نهی نیشانی گیانی مه لادا، که تنوکیک و نوخته یه ك له دهری او بهراوی گه وره ی خواناسی بو.

وا له وساو ه گیانی مه لا، وهك بلویر دهستی به ناله کردوه و، وه کو ده فیه دهس دهر ویشان، کهوتو ته دله ته پیوه و ههر ته په له دلیه وه دیت.

«مانه له‌گول»

۱ نازگامن دسه‌مایى بسه‌رئه‌نگوشتى عه‌قیق
دامه ئیرو دسه‌رایى قه‌ده‌حه‌ك تازه ره‌حیق

۲ مه ژده‌ستو یه‌دى به‌یضا قه‌ده‌حه‌ك صافی قه‌خوار
(شعشانی، گنجهم بسناه و بریق)

مانای وشه:

ئه‌نگوشت: ئه‌نگوست، تلی؛ سه‌را: كوْشك و سه‌ر سه‌را؛ ره‌حیق: مه‌ی؛ تازه: له‌ نه‌وعی هه‌ره‌ باش؛
یه‌دى به‌یضا: ده‌ستى سپى، (یه‌ك له‌ موجزاتى موسا، ده‌ستىك له‌ناو باخه‌ل‌نان و به‌سپیه‌تى ده‌ره‌ئیان بو)؛
شعشانی: روح‌سوك و خوش‌دیمه‌ن؛ شعشعان: شه‌رایىك كه‌ ئاوى تىكه‌ل‌كراى؛ نه‌جم: گيا؛ نه‌جم:
ئه‌ستیره؛ سه‌نا: روْشناى؛ به‌ریق: تروسكه‌ده‌ر.

پوخته‌ی مانا:

یاره ناسك و نازداره‌كه‌م، ئه‌مرو له‌ كوْشكه‌كه‌ی خویدا، له‌كاتى سه‌ماو هه‌له‌پر كى، پیا له‌یه‌ك باده‌ی
زور توندو بى‌خه‌تو تله‌تى تىك‌ردو به‌ سه‌ره‌به‌نجه‌ سو‌ره‌كانى - كه‌ یاقیقیان به‌زاندوه - و به‌و
ده‌ستوبه‌نجه‌ ناسكانه‌ی وه‌ك ده‌ستى سپى موسایه‌و به‌ موجزات ده‌ژمێردى؛ به‌منى به‌خشى.
خواردمه‌وه‌ چوْ باده‌یه‌ك بو؟ ره‌وان، بى‌خه‌تو، دیمه‌ن جوان، له‌ ئه‌ندازه‌ ده‌گه‌ل‌ ئاوا تىكه‌ل‌كراو.
له‌روناكى و بریقه‌دا، وه‌كو ئه‌ستیره‌ ده‌ده‌ره‌وشا.

۳ سیررى له‌على له‌بى جان به‌خشى نزانى تو بیه‌ح
(أَعِدِ النَّظْرَةَ يَانَاظِرُ فَالَسْتُ دَقِيقُ)

مانای وشه:

أَعِدْ: دوباته‌ی که‌وه؛ نَظَرُه: روانین؛ ناظر: تماشاکار؛ ناظر: به‌کیش‌وه دمه‌قاله؛ ذَقِيقُ: باریک، ورد.

پوخته‌ی مانا:

کابرای به‌دهم دات‌مه‌زاندوته قسه‌و باس، دهرباره‌ی ئه‌و لیوه‌ته‌نکه‌ی - که‌گیان به‌مردو ده‌به‌خشی - لیم‌رونه‌چی لی‌نازانی. دیسان تماشای که‌روه، دیسان زور لیی وردبهره‌وه. رازی ته‌نکایی لیوانی و نه‌ینی پچوکی زاری؛ له‌وزه‌ی باس لیوه‌کردنی سه‌رزاره‌کی زور به‌دهره. «نالی» ده‌لی:

به‌حی سیرری ده‌هه‌نی نوقطه‌به‌نوقطه‌ بگه‌رتی سهری مویی نیه‌بی‌نوکنه‌ له‌دیوانه‌دا

٤ بله‌بی له‌علی شه‌که‌رخه‌نده‌ شکینا شه‌که‌ره‌ک
(انا بالوعد لوائق قلها الوعد وثیق)

مانای وشه:

وه‌عد: به‌یمان؛ وائق: به‌باوه‌رو خاترجه‌م؛ قلها: بو‌ئو هه‌یه؛ وثیق: قایم و پته‌و.

پوخته‌ی مانا:

یار به‌و لیوه‌ته‌نک و جوانه‌ی - که‌وه‌کو ده‌نکی لال‌ئال‌ه‌و له‌کاتی بی‌که‌نینی‌دا، شه‌کری له‌لیوان ده‌باری - ئه‌مرو شه‌کری بو‌من‌شکاندو به‌لینی دیداری دامی. دلم‌خوشه. چونکه‌ده‌یناسم. به‌لینی ناشکینی و له‌به‌یمان یلک هینانی‌دا، زورپته‌وه.

٥ دریا دورری مورادی مه‌سهری دانیهری
(خُضْتُ فی‌البَحرِ وَلَا زُورَقَ وَالبَحرُ عمیق)

مانای وشه:

خُضْتُ: خوم‌تی‌خست، چومه‌ناو؛ فی‌البَحر: له‌ده‌ریا؛ وَلَا: نه‌یش؛ زُورَق: به‌له‌م؛ عمیق: قول.

پوخته‌ی مانا:

هه‌لوه‌دا بوم‌که‌ مرواری مرادان، وه‌ده‌س خوم‌بخه‌م. سهرم‌له‌و ریگه‌یه‌دانا. خوم‌هاویشه‌ناو ده‌ریاوه. هه‌چ به‌له‌میشم پی‌نه‌بو؛ ده‌ریاش به‌گیژو بی‌یه‌ی بو.

٦ مه زغه فلهت سه هري دي و دو ره زمان کو شتم
خو هس بحه ققي خو ه گه هيشتم (أنا بالقتل حقيق)

مانای وشه:

ره مز: نيشارهت؛ خو هس: زو؛ أنا: من؛ قتل: کو شتن؛ حقيق: مسته حق.

پوخته ی مانا:

له به ره بهری به یاندا، له پر ده یار هه لنگوتم. به دیتی چاوی، کوژرام. زوم تو له ی شو دینه داوه؛
گوژی گیانمه، کو شتم بو شو ره وایه.

٧ قه ط نه گو قه تله دکم بی گونه هو مه ظلومه
(رشتنتی بنیال و رمتنی برمیق)

مانای وشه:

رشتنتی: هاویشته من؛ بنیال: تیر گهل؛ رمتنی: بی یه وه نام، بو ی فریدام؛ برمیق: سوکه تماشا.

پوخته ی مانا:

هیچ به زه یی پیا نه هات. نه یگوت بی سوچ و تاوانه، بو بیکوژم. بی سی و دو، بهر بارانی تیری
دامو به گو شهی چاو، سهیری کردم. تاگیان بو دیتی چاوی له قالبی لهش بیته ده ری.

٨ تیرورم هه ردو لدلدان لجه گهر چه سپان گر
شو زخونا مه نه رشتی تلی یین صوهری عه قیق

مانای وشه:

چه سپان: لکاو، پیوه نوساو؛ تلی: قامک؛ صوهر: سور.

پوخته ی مانا:

بژو لی له پیلوه کانی سه رو ژیزو - که وه کو رمبو تیران وان - له دلدران و جهر گیشمیان پیوه درو.
شو قامکه سوره ئالانه ی له خوینی ئیمه رشتوه. نازانم کی له شاعران گو تویه:
به رگی گو له یان خوینی دلّه ناو له پی مشتت دهینی به ملت عاشقی بیچاره که کوشت

٩ سوسنن ته ی ته رو نازک لگولان طه عنه ددن
(قیها الغنبر فائخ و یها المسک عیق)

مانای وشه:

فېها: بهو؛ فاتح: پوندر؛ عېق: بون بلاو کمر.

پوخته ی مانا:

بسکه کانت که به سوږسني تهر و تازه ده شپه ټيرن؛ تانه ده گولي تر ده گرن. چونکه عنبهر له سایه ی پرچه کانی تو، بونی هه یهو میسکیش بهرامه ی تهوانی له باخه لدا.

۱۰ چبه کوشتن چبه هشتن توکو فرمان بکری
تهز بحو کمي ته خوه شم (اَحْمَدُ عَبْدُ وَرَقِيق)

مانای وشه:

عه بد: بهنده؛ ره قیق: بهنده، بهنی.

پوخته ی مانا:

من هر پیم خوشه دهر باره ی من فرمان بدهی. ناوی منت بیته سهر لئو. ټیتر فرمان به کوشتن یان به هیشتن بی، فهرقی نیه. هر دل خوشم. ثم محمد خولامیکی تویهو بهنده ی تالق به گویتانه. «حافظ» ده لی:

وه دهر نریمو سزای زور دریم، گرژ نابم گوناجو کفره وهرمز بون له شهرعی دلداران

له‌علین ش‌ف‌د‌ق

۱ من‌دی ژغه‌ف‌له‌ت جام‌د‌ک‌ه‌ف شاه‌ی نه‌ج‌ه‌ف دل‌کر ه‌ه‌د‌ه‌ف
روژ ه‌ات ش‌ه‌ر‌ه‌ف س‌ت‌ی‌ر ب‌و‌نه خ‌ه‌ف ه‌ر چ‌ا‌ر‌ط‌ه‌ر‌ه‌ف ن‌و‌را ی‌ه‌ق‌ه‌ق

۲ ظ‌و‌ل‌م‌ه‌ت نه‌ما ص‌و‌ح‌ب‌ه‌ت و‌ه‌ما ن‌و‌را ش‌ه‌م‌ال‌ان چ‌و س‌ه‌ما
لی نه‌و ده‌ما ز‌و‌ل‌ف ب‌و‌ن ج‌ه‌ما ه‌ات‌ن س‌ه‌م‌ای‌ی ی‌ه‌ک نه‌س‌ه‌ق

مانای وشه:

ک‌ه‌ف: ل‌ه‌پ؛ شاه‌ی نه‌ج‌ه‌ف: ئ‌ی‌م‌ام ع‌ه‌لی؛ ه‌ه‌د‌ه‌ف: ئ‌ام‌ان‌ج؛ ش‌ه‌ر‌ه‌ف: ب‌ل‌ن‌د‌ای‌ی؛ س‌ت‌ی‌ر: ئ‌ه‌س‌ت‌ی‌ره؛ خ‌ه‌ف:
و‌ه‌ش‌ا‌ر‌ت‌و؛ ی‌ه‌ق‌ه‌ق: ز‌و‌ر‌س‌ی؛ ظ‌و‌ل‌م‌ه‌ت: ت‌ا‌ر‌ی‌ک‌ی؛ ص‌و‌ح‌ب‌ه‌ت: گ‌ف‌ت‌و‌گ‌و؛ ص‌و‌ح‌ب‌ه‌ت: ک‌و‌ب‌و‌نی د‌و‌س‌ت‌ان‌ه؛
ش‌ه‌م‌ال: م‌و‌م؛ لی: ل‌ه‌و؛ ج‌ه‌ما: ک‌و‌م‌ب‌و؛ نه‌س‌ه‌ق: ر‌ی‌ک‌و‌ی‌ی‌ک‌ی و‌ به‌ ت‌ه‌ر‌ت‌ی‌ب.

پوخته‌ی مانا:

ل‌ه‌پ‌ر، چ‌ا‌و‌م ب‌ه‌ی‌ا‌ر ک‌ه‌و‌ت. ن‌ی‌ش‌ان‌ه‌ی ل‌م‌د‌ل گ‌ر‌ت‌ب‌و. و‌ه‌ک‌و چ‌و‌ن ئ‌ی‌م‌ام‌ی ع‌ه‌لی، ب‌ه‌ن‌ی‌از‌ی ش‌ه‌ر‌ی
ک‌ا‌ف‌ران، ئ‌ام‌اد‌ه‌ی م‌ه‌ی‌د‌ان‌ی د‌ه‌ب‌و؛ س‌ه‌ر‌ه‌ز‌ای چ‌ا‌و‌ه م‌ه‌س‌ت‌ه‌ک‌ه‌ی، - ک‌ه‌ ه‌ه‌س‌ت‌ی ع‌ال‌ه‌م‌ی‌ان د‌ه‌ب‌ر‌د -
پ‌ی‌ال‌ه‌ی ب‌اد‌ه‌ی ل‌م‌د‌ه‌س‌ت‌اب‌و. ل‌ه‌و ک‌ات‌م‌دا ر‌و‌ی ن‌ی‌ش‌ان‌دا؛ ن‌و‌ر‌ی‌ک‌ی ز‌و‌ر س‌ی‌و ب‌ه‌ه‌ی‌ز، ه‌ه‌ر چ‌و‌ا‌ر ق‌و‌ر‌ن‌ه‌ی
د‌ن‌ی‌ای د‌ا‌گ‌ر‌ت. ئ‌ه‌س‌ت‌ی‌ره خ‌و‌ی‌ان ش‌ا‌ر‌د‌م‌و‌ه. خ‌و‌ر ه‌ات‌م‌د‌ر ت‌ا ل‌ه‌و س‌ه‌ر‌ه، ت‌م‌اش‌ای ک‌ا. ت‌ا‌ر‌ی‌ک‌ی ب‌ه‌ج‌ا‌ر‌ی‌ک
ر‌ه‌و‌ی. ت‌ه‌ن‌ان‌ت گ‌ر‌ی س‌ه‌ر‌م‌و‌م‌ان، ب‌و ت‌م‌اش‌ای د‌ی‌د‌ا‌ری ئ‌ه‌و، ه‌ه‌ل‌ک‌ش‌ان ت‌ا چ‌و‌ن‌ه ع‌اس‌م‌ان. ل‌ه‌و د‌ه‌م‌ه‌دا
ک‌ه‌ز‌ی‌ه‌ک‌ان د‌ه‌و‌ری ر‌و‌ی‌ان‌داو ل‌ه‌ خ‌و‌ش‌ی و‌ج‌و‌انی د‌ی‌م‌ه‌نی، ه‌ه‌م‌و ز‌و‌ر ب‌ه‌ ر‌ی‌ک‌و‌ی‌ی‌ک‌ی، د‌ه‌س‌ت‌ی‌ان
ب‌ه‌ر‌ه‌ق‌ص و‌ س‌ه‌م‌ا‌ک‌ر‌د.

۳ و‌ه‌ر‌د‌ان گ‌و‌ل‌اف گ‌ر‌ت‌ن خ‌و‌ن‌اف لی‌م‌ن د‌ن‌اف ص‌و‌ه‌ت‌ن ه‌ه‌ن‌اف
م‌ن‌دی ب‌ج‌اف ز‌و‌ل‌ف‌ی‌ن ب‌ل‌اف لی‌ب‌و‌ن‌ه د‌اف ب‌ه‌ن‌د‌ک‌ر ب‌ن‌اف

٤ نورا به صهر گفټو خه بهر قه ندو شه کهر زولفان لسه
خالين دقهر بايي سهر دايته دهر صوبحا بهق

مانای وشه:

ومرد: گول! خوناف! ټاونگ! تاف! تيشكو تيني هه تاو! داف! داو! بناق! لئاوهندا! به صهر: چاو! قهر:
رهش! صوبحا بهق: فهجری صادق، بهیانی راست.

پوخته ی مانا:

گولان به دینی کولمه که ی ټاونگی گولوايان لی نشت. به لام من له تاوو تینان، به جاریک جهرگو
هناوم، به تیشکی روخساری سوتا. به چاو دیتم! که زیه په ژرو پلاوه که ی، بونه داو له دهوری
گونای بو راوی دلی دلداران و ټو روخساره جوانه یان، ده نیوان خوگرت.
سروهی به یان! توخوا ومره. زولفان له سر ورده خالی رهش لابه ره. با ټه وده مو لیو شیرینه ی
گفت خوشه - که روناکی چاوانمانه - روی بو نیمه هه لیته وهو سو مامان بیته وه چاوانو به ختی
رهشی سرگردانمان، له تاریکی شهوی زولفان دا، توشی بهر به یان بیته وهو به یانی لاجانگ بیینی.

٥ مه ژبه ریان پور نالیان شهف تاریان جهنگ بومیان (یان، مه ژبوهری یان...)
وهر کوشتی یان ژوان بهنگی یان بوان تلی یان خوهش که گیان

٦ کر شه فقه میر نانی مه بیر بهردان مه تیر کرمه ټه سیر
نه گها فه قیر زولفا هریر ټاقیه ته شیر دایي مه حق

مانای وشه:

به هر: روناکی زور به هیز! به هر: تروسکه ی بروسکه! بوهر: پشوران! وهر: ومره، سهیر که! تلی:
قامک، تیل! ټه سیر: دیل! فه قیر: هه ژار! هریر: ټاوریشم! مه حق: لئاو بردن، مرانندن، هیلاک.

پوخته ی مانا:

لهو شه ژده! - که له نیوان، ریژه پرچه کانی قه و ماو له سر روپیک دا هاتن و شهوی تاریک له مه
داهات - نیمه ی دلدار، گشمان هه ناسه مان سواربو. له تاو که وتین. کوژراوی تیری مژولان، لهو
تاریکیده، گهل به گهل، گیانیان سپارد. ومره سهیر که! کوژراوان، که بی تاوان، به تیری ینگه ی
کوژراون و کوشته ی مژولانی چاون. بو خوا شوکور، میری جوانان نیمه شی وه بیر هاته وهو، چهند
تیریکی ده نیمه ش گرت و به خسیری پرچی خو ی کردین. ده مانه ویست دل و گیانمان به هه ودای
ټاوریشمی خاوی که زیه کانی، هه ټاوه سرین. به لام کوا! بو پیاوی هه ژار، دهستی دل و دلی گیانی،
به هه ودای بسکی یار بگات؟ چاری ناچار، ههر به دینی برو شیر ټاساییه کانی، بهر قه لت دراین، و

همر نه‌ماين. د‌ه‌سا ئي‌ستاش نه‌چوه بچي ياري نازدار. تو نه‌گهر قرانمان تي‌خه‌ي؛ په‌كي بازاري خوت ده‌خه‌ي. هه‌روه‌ك مردنت بده‌سته، زيانه‌وه‌ش وا له‌په‌نجه‌تا. به‌و قامكه باريكانه‌ي خوت، كه‌زيت له‌سه‌ر رو لايده، تا هه‌مو كوژراوي ده‌ردت، پي‌كه‌وه زيندو بينه‌وه.

٧ اي موشته‌ري ديمي زه‌ري نه‌بر سه‌ري نه‌ي جان‌به‌ري
 ئاقيت سه‌ري گا‌قا به‌ري لازم هه‌ري وي نه‌ف‌به‌ري

٨ كه‌لب‌ي ده‌ري نيشان به‌ري تير ئاوري موژگين به‌ري (يان، ئاوري)
 به‌ه‌رو به‌ري عشق و سوري ئاقيه‌ته‌ري سه‌رما قه‌له‌ق

ماناي وشه:

موشته‌ري؛ كر يار، مه‌به‌ست دل‌داره؛ ديم؛ روخسار؛ زه‌ري؛ سبي ئامال زه‌رد، سه‌وزه‌ره‌نگ؛ نه‌بر سه‌ري؛ سه‌ري خوي دوراند؛ نه‌يجان به‌ري؛ نه‌گيان ده‌رب‌رد؛ ئاقيت سه‌ري؛ سه‌ري هاويشت؛ گا‌قا به‌ري؛ له‌هه‌نگاوي هه‌وه‌ل دا؛ لازم هه‌ري؛ هه‌ر لازمه؛ كه‌لب‌ي ده‌ري؛ سه‌گي دمرگا؛ نيشان به‌ري؛ دروشميك هه‌لگري؛ تير ئاوري؛ تيري ئاگري؛ تير ئاوري؛ تيري ئاوردانه‌وه؛ موژگين؛ بزانگان؛ ئاقيه‌ته‌ري؛ هاويشته ريگه؛ قه‌له‌ق؛ له نارمه‌ه‌تيان به‌جوله‌و بزوتن.

پوخته‌ي مانا:

ئهو دل‌داره‌ي به‌ ئارمزي ديتي ئهو، د‌ه‌مو چاوو روخساره سه‌وزه‌له‌ي سبي، ئامال به‌زه‌رده‌ي بي‌گه‌ردى دل تالان كه‌ري دل‌به‌ري؛ گه‌ره‌ك ئه‌وه‌نده بزاني، كه له ريگاي دل‌داري و به‌يار گه‌يشتن، هه‌وه‌ل هه‌نگاو دوراندني سه‌رو گيانه‌و، ئه‌شي سه‌ري لهم ريگه‌يه‌دا بروا. د‌ه‌نا هه‌نگاويكيش نازوا. با بو نمونه‌ي دل‌داران، من بينن؛ چونكه ئهو په‌ريزاده شوخه‌ي وا به‌دل‌كيشي و دل‌به‌ري خوي، ده‌رياو به‌زي خستوته ژير فه‌رمانه‌وه. سه‌گي ده‌ويست كه پاسي ئهو هه‌مو سامانه‌ي جواني بكا. مني هه‌لب‌يزارد پاسداريم. سه‌گي پاس له دمركي هه‌ركه‌س، ده‌بي داغي خاوه‌ني له له‌شي دياربي. ويستي به‌تيري ئاوري - كه ئاوري له مژولاني ده‌پريشكان - من داغ‌بكا. خو ناشكري هينده خوي نزم كاته‌وه، د‌ه‌س له‌من دا. تيري ئاوريني هاويشتم. له‌جياتي داغ سه‌رم په‌ري و ئي‌ستاش سه‌رم به سه‌رسورمانه‌وه، له به‌ري داو له‌سه‌ر ري‌دا، هه‌له‌به‌زوقي و نارمه‌ه‌ته كه نيشانه‌ي داغي ياري، پي‌وه نيه تا بي‌كاته شايه‌تي شه‌هيد بوني خوي و له‌ناو كوژي كوژراواني دل‌داري دا، به‌شانازي نيشاني دات.

نازانم كي گوتويه:

ري‌زه‌وي زي‌ز له‌بياباني ئه‌وين وشيار به سه‌ربه‌بادانو نه‌مان مه‌رجي يه‌كه‌م هه‌نگاوه

۹ من دی دنه و بی یار تهو (نهو) سوندی (سوندم) بئهو بیم بی دهره و
من بو ده قوسی بوی تهو شیقان مهلو نایی مه خه و

۱۰ هیستر رهوان تین وهك جوان تیردان تهوان رهش نه بروان
دل وهك گوان بهرکا شوان سهر لوئلوان بهرگین وهرق

مانای وشه:

دنه و بی: له وهختی کیشک و شهو بیداری دا؛ تهو: تهواو؛ نهو: تازه؛ بیم: ده بیم: بی دهره و؛ راست و
بی درو: ده قوسی: دهره باریکه، سیل و دیق؛ شیقان: شهوانه؛ شیقان: شیواند؛ لهو: بویه؛ نایی مه خه و؛
خه و ی نیمه نایه؛ ناییمه خه و؛ ناکومه خه و وه؛ هیستر: هسر، فرمیسک، ئه سرین؛ جوان: جوان،
جوگه لان؛ گوان: گوگه لی شهقین؛ کاشو: گوچانی گهمه ی گوین؛ لوئلوان: مراوریان؛ بهرگ: بهره؛
وهرق: گه لا.

پوخته ی مانا:

لیم ده پرسن بو هینده زهره و لاوازو په ژارو کزو نزاری؟ خواردن و خه و لی حهرامه و هه می شه
ده گری و ده باری و گونای زهرت، فرمیسکی پیدا دینه خوار. راست و ده و ی، راستی ده لیم و سویند
به یار، درو ناکه م. شه و یتک له شه و بیداریم دا؛ که گیان بهر مه باره گای یار، پاسی ده داو دلم سهری
له ژیر دهرانه ی ده مالی. به ئاشکرا و به ته و او ی، یاری خوم هاته بهرچا و ی و شه و دیداره بو من
نوی بو. والهوساوه، بو ئاره زوی دیداری یار، جاریکی تر، دهره باریکمه گرتوه. جا ههرچی له منی
کردوه و ژیا نی منی شیواندوه، شه و شه و بو که یارم خوی دا نشانم. جا چون من خه و ریگه ده دم
بینه چاوم؟ چون شه و دنوم؟ ههر چاوه نوژی دیداری دوباره ی شه و یارم ده بیم. لهو سو ی یانه،
ئه سرین له چاوم ره وانه. وهك جوگه لان فرمیسکی رون له سهر لازومه تی زهر دم، وهك مراوری
له سهر گه لای وهریوی پاییزان، ده بیندین.

شیاوی باسه، لهو نو سخانه ی که من دیوم؛ شه و شیره ئاوا نو سراوه:

من دی دنو بی یاری تو	سندسه اوبیم بی درو
من بو ده قوسی بوی او	شیقان مهلو ناییمه خو
هیستر روان تین وهك جوان	تیردان اوان رش ابروان
دل وک گوان برکا شوان	سر لوئلوان برگین ورق

من بو شه و شتیك له شتیك حالی بیم؛ ده ستیکی که مم تیداوه. به لام رهنکه خوننده وار با شتر
بزانی و سندس که به پارچیک ده لئین؛ لهو شیره دا، جی بکاته وه و با شتر مانای لیداته وه - هه ژار -

۱۱ به ژنا شه پال دیمی یخال ئی عراب و دال قه و سی هیلال
نه قشی جهلال جاما زه لال خه مر ا جهلال صوحبت بحال

۱۲ نه ز طه لېه يا ناوا حه يا تي بوم تيا كه ز ياده يا
جاما خويا بو عيشو هيا يار له و په يا پهي تين سبه ق

مانای وشه:

شه پال: خونچيلمو دلگرو رمزاشيرين؛ ئيعراب: دهر بړيني مېه بست؛ ئيعراب: بزاي سهر پيتان؛ دال: شاره زايي كمر؛ دال: پيتي (د)؛ جه لال: شكو؛ جه لال: ناوي خودا؛ خه مر: ياده؛ صوحيه ت: گفتوگو؛ هه والته؛ حال: ئيستا؛ حال: چلونه تي باري دهر ون؛ طه لېه: داخواز؛ حه يا: حهيات، ژيان؛ تيا: تيه ، سهر گهر دان و ري گوم كردو؛ خويا: ئاشكرا؛ په يايه ي: بي برانه وه؛ سبه ق: مله كار له كي بهر كي دا. كه ز: كه، له.

پوخته ي مانا:

من هه لوه داي ناوي ژيان بوم. له و ريگه دا، سهر گهر دان بوم. تا خواي گه وړه، وينه ي جواني نه مري خوي، له روي سه لمادا، نيشاندام. ثم وينه ي جواني خودايه، ته ي خودايه چون نه خشاوه؟! به ژن تابلي ريگ و پيگ و رمزاشيرين و ئيسك سوگ. ورده خال له سهر رواني و كه وانه ي مانگي يه كشه و ه ي بروكاني و بسكي وه كو دال شكاي، وهك نوسراوي سهر و ژيرو بور كراوي؛ زور هاسان له دلداران يان حالي ده كرد، كه ئاشكرا نوري خوايه و له روخساري سه لمادايه. ثم و ديداره، وهك جاميكي پر له باده ي حه لالي روشن و زوال؛ كه بهر هه مي عيشو وه نازي تي كرايو، صه دقات له باده ي ئاساي به هيز تربو. مني مه ست كردو ده ست م كرد به گفتوگو ده گهل يارم. به لام گفتوگو نه به دهم، به دل، به گيان، به دهر وني پر له ئاگري دلداري. ده مه قاله ي تيډا نه بو؛ ده مه حال بو. بوبه مايه ي ژيان و مان و هه لته و هرين. ههر بويه شه كه ده سته ده سته دلداران، مله ده كهن و له غاران. به ئارمزون وهك من به ئارمزو بگمن. وهك من چيزه ي باده ي ديداري ياربكهن.

۱۳ جاني «مه لي» ژقالو به لي به ندم وه لي دهر كاگولي
به لگين گولي رو هه يكه لي، ثم و ميسكه لي جاره كه هه لي

۱۴ پرده و ستور دابي قصور بيتن ظوهور ديمي بنور
نورا غه فور خالين دهور جاما طه هور له علين شفه ق

مانای وشه:

قالو به لي: گوتيان ئاري، له پيشدا باسما ن ليوه كرد؛ وه لي: به لام؛ به لگين: گه نا ياني؛ هه يكه ل: وشه يه كي له ره گه زدا يوناني يه، واتا به ژن بلند، به له نجه ولاړ، بت و كو ته ل؛ تمثال؛ جيگه ي قورباني موقده دس له كليسا؛ هلي: لادري، لاکه وي؛ ستور: پرده گهل؛ قصور: دريغ، کوتايي؛ ظه ور: دياردان؛ غه فور: ناوي خوايه به مانا به خشنده ي گوناخ؛ طه هور: خاوين كهره وه (خوا فره مويه

بادهی طهور دهرخواردی بههشتیان دهری؛ شهفهق: سورایی ئاسو ئیواران.

پوختهی مانا:

سهلما گیانه شیرینهکهی مهلا! ههر لهو ساوه خوا گیانهکانی دروس کردو هیشتا دهناو رکهی رهشی لهشی خاکی نهکردبون؛ من گیرودهم. بهلام گیرودهی کاکوئت. گیرودهی ئهو دیمهنهتم که وهك بت دهپهرستری و وهکو بتی زور جی گهوره، جوانکراوه. سهری کولمهت، وهکو پهری سورهگوله. ورده خالت، وهك ههلوه ریتراوی میسکن. بهئاوات لهخوا دهخوازم، پهردهو لهمپهر لهنیوانمان دا نهمنی، روخساری گهشو وروشت - که نمونهی نوری خواجه - خوی بنوینی. خاله وردهکانی سهرووت، لیوهکانت - که وهك پیالهی مهی و بادهی بههشتیه رهنگی ئالی لال ئاسایه لهو بهرزه سورایی ئاسوی عاسمانی جوانی و نازاریت دیته بهرچاو - بهچاوی دل، تیربینم.

۱۵ یار هاتو مهست، صوبحا ئهلهست من دهست بدهست دی جام ددهست

کاکول دبهست تایهك قهرهست قیرا شکهست نیشانه قهست

۱۶ ئهو لهب شهکهر وا هاته دهر رابو ژیهه تایین دبهه

خالین دقهر زولف چونه سهر ئهصلان سههر لی بون فهرهق

مانای وشه:

صوبحا ئهلهست: بهره بهیانی ئهو روژی خودا گیانی دروست کردن؛ دهست بهدهست: روبهرو، لهزیکهوه؛ قهرهست: دهرچو، دهریهی؛ نیشان: خال؛ قهست: ئامانج؛ رابو: ههستا؛ بهه: پیش؛ دبهه: لهبهردا؛ قهر: رهش؛ ئهصلان: شیر؛ ئهصلان: رهگهزان، بنههتان؛ فهرهق: ترساو، بلاو؛ فهرهق: پهیدابونی سپیایهتی بهره بهیان.

پوختهی مانا:

لهروژی ههره بهرنیه، کهخوا گیانی دروست کردن؛ زور لهزیک، توشی ئهوسهلامیهی خومبوم. پیاله بهدهست، هاته دهری. بهلهنجهو لار، دهستی برد کاکولهکانی شانه بکاو تیگ پهرینی، چهپکه تالیک لهو ناوه، جیا بونهوهو خویان گهینده خالی رهشی سهر رومهتی. ئهو لیو شهکرینه شیرینه، که پهیدابو ههمو گیان، لهبهری ههستان؛ تهناهت تالی بسکانی - که دهوری خالانیان دابو - لهبهه ئهو نازداره، ههستان وچونهوه سهر بنکهی خویان لهو سههدا. بهو تال لهسهر خال لادانه، شهو نهماو سپینه دهرچو. (یان، که زولفهکانی ههلاویزنی چاوی که بههیهت شیرن، بهو بهیانه مهستانه خویان وهدر خست، شیران لهترسو عهیههتان، واترسان ههر زراویان چو.)

قه صیده‌ی په نجاو هه شته م

«یک ویک»

۱ دلبره را من سه‌حەری هات بتوخ و بیه‌ده‌ک
صەد یەدەک بون دبه‌ری تیک بسنجابو وشەک

مانای وشە:

توخ: جوقە‌ی سەر له تۆپەلێک‌مو؛ یەدەک: سوخمه؛ سنجاب: جانە‌وەرێکە خزمی سمۆره، کە‌و‌له‌کە‌ی زۆر
بە‌نرخه؛ وشەک: وشەگ، جانە‌وەرێکە خزمی شیرو پشیلە‌و له‌تایە‌فە‌ی گوی ره‌شانه. کە‌و‌ له‌کە‌ی زۆر
بە‌قیمە‌ته.

پوخته‌ی مانا:

یاره‌کە‌م به‌ری به‌یان هات. کاکۆلی وه‌ک جوقە‌ی شایان، له‌سەر دیاربو. سوخمە‌یه‌کی دهبە‌ردابو
بە‌صە‌تان سنجابو وشەگ، بە‌ئاوات بون کە‌ولیان له‌و سوخمە‌دا بوایه.

۲ یاربو چومه‌ بواری بزبازە‌ت کە‌فی پا
(قال یاعاشیق‌ هاتیک‌ یدی هات یدک)

مانای وشە:

بوار: ریباز؛ کە‌فی‌پا: به‌ری‌پی؛ قال: گوتی؛ یاعاشیق‌: ئە‌ی د‌ل‌دار؛ هاتیک‌: ئە‌وه‌تانی؛ یدی: دە‌ستم؛
هات: بده؛ یدک: دە‌ست.

پوخته‌ی مانا:

خۆم خستە‌سەر ریبازە‌کە‌ی، کە‌ ماچی به‌ری پای‌بکە‌م. فە‌رموی د‌ل‌دار دە‌ستت بده هە‌لت هینم‌هانی
دە‌ستم، ماچی‌بکە‌.

۳ دلوجان هەردو مەدانی کو ئیجازەت ژمە خواست
(قُلْتُ اَسْتَوْدِعْكَ الْبَارِي اللّٰهُ مَعَكَ)

مانای وشە:

قُلْتُ: گوتم؛ اَسْتَوْدِعْكَ: بە ئامانەت ئەدەم؛ باری: خودا؛ مَعَكَ: دەگەڵ تۆ.

پوختە ی مانا:

یار کە رابرد، فەرموی بە ئیجازە ی تۆ ئەوا دەرۆم. گوتم بەخودات دەسپێرم، خوات دەگەڵ یی.

۴ تەدقی صافو زەغەل ژیک قەدی تەجرە بە گە
داعیاری بتهامی بنومیتن تەمحەک

مانای وشە:

صاف: پاکو بیخەوش؛ زەغەل: چروک؛ ژیک قەدی: لیک بەکە یەو؛ عیار: هەلسەنگان و ناسین؛ محەک: ئامرازی کرانن؛ ئەو بەردە ی چۆنیەتی زێری یی دەر دەخەن.

پوختە ی مانا:

دەتەوی بیخەوش و چروک، لەیه کتری هەلاویری. پاکو بیسان، تاقی کەو. محەک دەزان ی زێر تەواو، یان چەند مەسی تی کراو.

واتا ئەگەر لات وایە دلدار ی راستینم، بێ ئەزمو تابوت دەر کەوی چەند پاکو ساغم بوئەوین.

۵ دەوری زولقاتە موسەلسەل بئەظەر حەل کونەت
نەظەری صافی دلی سەر ددرت نوقطە یی شەک

مانای وشە:

دەور: دەورە دان، سال، خەرمەنە ی مانگ؛ دەور: لەزاراوی زانایانی عیلمی کە لامدا، دو مەبەست بەستە بە یەکن کە بی یە کتر یان نا کرای و ئاکام هەردە ی تەو یە کو پێدا بزو؛ موسەلسەل: بە زنجیرە؛ موسەلسەل (یان، تەسەلسول): لە زاراوی زانایاندا، چەند کاریک یا چەند مەبەستی ک یە ک بە یە کەو لکا و ن و هیچیان بە بی هیچیان نابن و برانە وەشیان بوئیە؛ نەظەر: دیتن بە چا و؛ نەظەر: لە زاراوی زانست، چەند مەبەستی کی ئاشکرا بئینیە پال یە ک تا ئاشکرای بی دەر خە ی؛ شەک: گومان؛ نوقطە ی شەک: واتا کە لە دەورو تەسەلسولدا، پیاو سەر گەردان دە مینیت و ریگە ی حەل کردن ون دە کات. بە خە یال و نەظەر یی، بە لگە یە ک دە دوزیتەو کە کلیلی رزگار بونە. واتا بە گومانی دەر وای دەرە تان رە چا و دە کا؛ سەر ددرت: سەر هەل دە دا.

شیایو با سە مە لا لەو بە ی تە شیعرە دا، مەبەستە کانی لیک جیای عیلمی حیکمەت و کە لامی، دا و نە پال یە ک.

پوخته‌ی مانا:

دهوره‌دانی خهرمانه‌ی مانگی روخسارت، که زنجیره‌ی لیک نه‌پساوی که‌زیه‌کانت، له‌که‌زیه بی‌برانه‌وه کانت دهوری‌داوه؛ سهری ئیمه‌ی لاناو ئه‌و جه‌غزه بی‌ده‌رکه، گئژ کردوه‌و که‌وتوینه باسی دژواری دهورو ته‌سه‌لسول له‌سه‌رروت. که‌زیت جوانیه‌که‌ی له‌روته، جوانی روت به‌و پرچانه‌وه. هیچیان بی‌یه‌کتریان ناکری‌و هه‌تا زور لئی بکوئینه‌وه‌و له‌نوخته‌ی خال وردبینه‌وه‌و به‌گومان به‌هوی خاله‌وه، ده‌ره‌تانیک به‌دی‌بکه‌ین؛ له‌شک و گومان ده‌رناچین و له‌وه‌مو به‌چاو دیارانه، ناگه‌ینه مه‌به‌ستی نادیار، که‌هوی جوانی له‌بسک و خال و رودایه. ده‌بی‌چاوی دل‌مان رون‌بی‌و، به‌و برونینه جوانی‌تو. ئه‌وسا سه‌ره‌تای کلافه‌ی گومان و شک، سه‌ره‌هه‌لده‌داو ده‌زانین جوانیت له‌چی‌هه‌و حال‌ی ده‌بین.

«مه‌لا حیسام‌الدینی سه‌را» ده‌لی:

به‌صوغرای ده‌مو کو‌برایی چاوت مه‌طله‌بیکم بو

به‌صدد ده‌ورو ته‌سه‌لسول هاته‌ پێش زولفی په‌ریشانت

٦ ئاهوا من نه‌کوره‌نجه‌ک ته‌ بخاطر بگه‌هت

به‌خودی‌کی تو کو ئه‌وسه‌گ به‌خودی هاته‌ مه‌سه‌ک

مانای وشه:

خاطر: دل، بیر؛ به‌خودی‌کی: تویی و خودا؛ خودی: خو‌به‌خو، له‌خو‌یه‌وه؛ مه‌سه‌ک: گیران؛ مه‌سه‌ک: له‌ناچاری قافیه‌وه هاتوه.

پوخته‌ی مانا:

ئاسکه‌ چاو‌جوان و ناسکه‌که‌م! تویی و خودا له‌منی دل‌دار - که‌سه‌گی به‌ر ده‌رکی خو‌تم - دل مه‌گۆره‌و لێم مه‌ره‌نجی و مه‌لی سه‌گ هاتوه‌بو راوه‌ئاسک. نه‌خیر ئهم سه‌گه‌ی به‌رده‌رگات. خو‌ی به‌ ئاره‌زووی دلی خو‌ی، کردۆته‌ نیچیری چاوت و گیرۆده‌ی داوی جوانیته. نازانم کام شاعیر ده‌لی:

سه‌یری ناینم نیچیروانیک به‌شوین نیچیره‌وه

سه‌یری خو‌ش ئه‌و حانه‌یه‌ نیچیر وه‌دوی راو‌که‌ر که‌وی

٧ به‌ه‌قینی مه‌له‌ک و چه‌رخ و فه‌له‌ک تینه‌ سه‌ما

ره‌وشه‌نن تیک به‌یه‌ری ژسه‌ما تابسه‌مه‌ک

مانای وشه:

میهر: هم روژ هم خوشه ویستی و دلدارى؛ سه مهك: ماسى، نیاز ئه و ماسیهیه كه زه مینى له سهر پشته.

پوخته ی مانا:

سهر و بهر عاسمان و زهوى و بهرزو نهوى و ههرچى له ناویاندا ههیه، به فریشته و به عاسمان و به
عهرزه وه، ته نانهت به و ماسیه شه وه كه ده لێن له ژێر عهرزایه، له شوق و شه بهق دانه وهى خورى
ئه وینى خودایى كه وتونه سه ما و هه لپهركى و بى تارامن.

٨ نهكو په یوهسته بیهك بن ژسورى عیشقى دوروح
دى بته شباح بن واصلو په یوهسته بیهك؟

مانای وشه:

سوز: دلکشی، جازیه؛ ئه شباح: تارمایى گهله؛ ئه شباح: بریهتیه لهو گیانانى كه له سهر زهوى كوچ
دهكهن و به دیمهن دهچنه ناو له شیکى روناك كه له له شه گلینه كهى ژيانى سهرزه مینان دهكا؛ واصل:
گه یشتو؛ په یوهسته: هه میسه؛ په یوهسته: لكاو.

پوخته ی مانا:

ئه گهر دو گیان له سهر دنیا، بهر کێشه رى دلدارى نه كه وتییتن و ئه وین لیکیان پیلۆز نهكا؛ چون لهو
دنیا له پاش كوچ كردن لهزه وى، تارمایى ئه و دو گیانانه بهیهك دهگهن و هه میسه پیکه وه دهبن؟!

٩ ژموسه ماما عه ده دو كه ئه رتهى ئه سما تومه بین
زه یدو عه مرین مه هه تا چهنده؟ دونینه یهكویهك

مانای وشه:

موسه ماما: ناوبراو، ناوئراو؛ كه ئه رته: زورى؛ زه یدو عه مر: ناوى پیاوی كه سه نه ناسن، كه له كێبى
رێزماناندا بۆ نمونه باسیان دهكری.

پوخته ی مانا:

له بازارى دلداریدا، من و تو تو یهك نیه. با له ناوئرانیش جیا بن؛ بۆ ناسینه و رزگار بون له سهر
تاسینه. زه یدو عه مر ههر یهكێكن. مه لى دوانن. ئه وین دوه تى نازانى.
شیاوى باسه: مه لا باسى ناوه زۆره كانى خودا دهكا كه هه مویان ناو ن بۆ تا قه خودایهك.

۱۰ چفه صاحعت بمه لاحت وه ددیری تو «مهلا»

ئهف ئه دایاته دشیعری وه شرین و بنه مهك

مانای وشه:

فه صاحعت: گفتره وانی؛ مه لاحت: مه زه داری؛ نه مهك: خوی، لیره دا بریه تیه له دل رفینی و مه زه داری.

پوخته ی مانا:

مهلا! به راستی له شیعره گاله ده که ی. ئه و گفتره و لفت ره وانی و قسه به تام و خوی یانته چلون بو دین؟ شیعره کانت ههتا بلی ریك و شیرن و مه زه دارن.

«پاره‌ی جرک»

۱ تعالی‌الله زه‌هی حوسنا موباره‌ک
ته‌باره‌ک، صه‌د ته‌باره‌ک، صه‌د ته‌باره‌ک

۲ مه‌گه‌ر شیرین بقوی شیرانی‌یی بو؟
(الا شمنسُ الملاحهَ قَدْ تُشَارَكُ)

مانای وشه:

تعالی‌الله: پایه‌به‌رزی بوخوا؛ زه‌هی: چزور، عمجایب؛ موباره‌ک: پیروزو به‌پیت؛ ته‌باره‌ک: پیروزی بوخوا؛
شیرانی: شیرنایه‌تی؛ نه‌لا: ئاگاداره؛ شه‌مس: خور؛ قه‌د: لی‌ره‌دا واتای (ده‌یی؟)؛ تُشَارَك: هاوبه‌شی
له‌گه‌ل بکری.

پوخته‌ی مانا:

چون جوانیه‌که خودای گه‌وره به‌توی‌داوه؛ ده‌س‌ره‌نگینی و پایه‌به‌رزی هه‌ر بوخوایه. هه‌ی ماشا‌الله
صه‌د ماشا‌الله! صه‌د ماشا‌الله! که‌ی شیرینه‌که‌ی که‌ فەرهاد دل‌ی‌دایه، به‌جوانی و شیرینی تو‌بو؟ تو
خور‌یکی له‌عاسمانی دل‌کیشی و مه‌زه‌داریدا. خور له‌عاسمان هاوتای کوانی؟

۳ زغونچین بوغچه‌یا وی گولوزاری (یان، گولعیزاری)
زه‌ر غونچه‌ ددلا مایه‌ خاره‌ک

مانای وشه:

بوغچه: باخچه‌ی گولان؛ عیذار: لاجانگ؛ ما: ئیمه؛ ددلا مایه: ددلا ماوه (یان، دهل‌ی ئیمه‌دایه).

پوخته ی مانا:

لههر خونچینکی ناو باغچه ی گولی ئهم گول لاجانگه دا، درکیکی داخو عهزهره تمان له دلدایه.

٤ لته خنی دلبه ری رونی بشاهی

لته شاهی موبارهك بت موبارهك

٥ ژدیداری مورا دا من بهخشه

مورا دا من ژته دیداره جارهك

٦ ددل دائی یودیس دا دل دصوژی

(اتحرقت یا ملیك الحسن دارك؟)

٧ عیزاری گهر لمن دی تو لدلده

لأن القلب قدیهوی عیزارك (عذارك)

مانای وشه:

شاهی: شادی و دلخوشی؛ دصوژی: دهسوتینی؛ ا: ئایا؛ تحرق: دهسوتینی؟؛ یا: ئه ی؛ ملیك: خاوه ن، پادشا؛ حسن: جوانی؛ دارك: مالیخوت؛ عیزار: تیری ههردو قهراغ تیژ؛ عیزار: سهركونه و لومه؛ عذار: لاجانگ، كاكول، رومهت؛ لأن: چونكه؛ یهوی: عاشقه به.

پوخته ی مانا:

تو سهردای دبه رانی و هه مو دل بهر تو یان به گه وه قبوله. ده به شادی له سه ر تهختی گه وه ری و سهروه ری جوانان، روئیشه. لیت پیروژو مبهارهك بی.

هه ر شایه کی له سه ر تهختی بهخته وه ری جیگیرده بی، هه ژاران ده لاوینیت و خیران به سهردا بهش ده کاو بهخشش به بی بهشان ده دا؛ منی هه ژاری دلدارت، هه مو ئاوات و ئاره زوم، دیتی دیداری تویه. بیکه بهخیر بوچاریک خوتم نیشانده.

زور پیم سهیره تو له ناو دل هدا دهژی و کهچی بهر ئاگری ده ده ی. پاشای جوانی جاواده بی تو مالی خوت بسوتینی؟! ئه گهر هه ر بریارت داوه، به تیری تانه و سهركونه، یان به په یکانی نوک تیژی سه ری بسک و موی کاکولت، من بکوژی؛ دل ه کهم تیره باران که چونکه ئهوی گیر و ده ی لاجانگ و کاکولت ته دل ه شیت و دیوانه و بی ئارامه که مه.

٨ ته جهرمی من ژدل کر پاره پاره

(فجارك یا بدیع الحسن. جارك)

مانای وشه:

ژدل: هه ر به راستی و له ته هی دل؛ جارك: هاوسات؛ جارهك: په نادانی تو؛ جارك: په نابره به تو؛ بدیع: تازه

داهاتو؛ حُسن: جوانی.

پوخته‌ی مانا:

له ته‌هی دلدا ده‌تمو یست جهرگه‌کم پاره‌پاره‌کهی. ئەوا کردت. ئەی تازه جوانی بی‌وینه! چۆن تو ده‌بی گوی بهو فهرموده‌یه نه‌ده‌ی که پیغه‌مبهر فهرمویه‌تی: هاوسایه‌کەت، دیسان هاوسات ئەمجاریش هەر هاوسایه‌کەت. خۆت ئەزانیت؛ جهرگ هاوسای دلە‌که‌مه‌و تۆش له دلما‌ی. که‌وابو جهرگ هاوساته. په‌نام بده، په‌نام به‌جوانیت هیناوه. خوا فهرمویه: (ئه‌گەر کافری خوا نه‌ناسیش پیته‌په‌نات، په‌نای بده). تو چۆن له ژیر په‌نای خۆتا، من و دلۆ جهرگ و هه‌ناوی سوتاوم، په‌نا ناده‌ی؟؟!

۹ وەرە خانم بکوژ بستمه‌بخه‌نجه‌ر
«مه‌لی» ئەمما بده‌ستی خوی موباره‌ک

مانای وشه:

بستمه: بی‌ترس، به‌راشکاوی، بی‌سل کردن.

پوخته‌ی مانا:

می‌روگه‌وره‌م! (یان، خانمه‌ نازەنینه‌که‌م!) له‌ کوشتم به‌خه‌نجه‌ران هیچ سل‌مه‌که. خوینه‌که‌مت لی‌ جه‌لال‌بی. بهو مهرجه‌ی بهو ده‌سته‌ جوان و پی‌روژه‌ی خۆت خه‌نجه‌رم لی‌ داوه‌شینی و دوا‌یی به به‌دبه‌ختیم بینی.

«چاوی بِلَک»

۱ نازکه‌ک من سه‌ه‌ری دی بجه‌مالا خوه نه‌وه‌ک
حورو ویدان و پهری بو نه‌به‌شهر بونه مه‌له‌ک

مانای وشه:

ویدان: ئه‌و کۆره تازه‌لاوانه‌ی له به‌هه‌شتان؛ به‌شهر: مرو.

پوخته‌ی مانا:

سه‌رله‌به‌یان، جوانیکی ناسک و نازدارم، هاته به‌رچاو. وه‌ک چی ئه‌چو؟ سه‌رگه‌ردانم بَلیم وه‌ک‌چی.
کچۆله‌ چاوره‌شه‌کان و لاوه‌ خوین شیرینه‌کانی به‌هه‌شت و پهری و فرشته، لیم رونه - به‌جوانی -
نه‌ده‌گه‌ینه‌ ئه‌و. خو مروش هه‌ر باسی مه‌که.
«خانی» ده‌لی:

به‌سنت چه‌ده‌م؟ ئه‌وه‌نده‌ جوانی وه‌ک هه‌رچی بَلیم جوانی وانی

۲ وه‌ر ته‌ماشایی شه‌هیدین خوه‌که جاره‌ک توبنی
(احسن الله تبارک) ژدو چه‌هقین دبه‌له‌ک

مانای وشه:

بنی: بنۆره، بنیره؛ آهستن: چاکه‌ی کرد، جوانی دروس کرد؛ ته‌باره‌ک: گه‌وره‌یی و پیروزی بوخوا.

پوخته‌ی مانا:

گه‌وره‌یی و پیروزی بوخوا؛ جوانی چۆنی دروس کروه. تو بوئمه‌وه‌ که‌بزانی چه‌نده‌ جوانی، هه‌ر

جاریک و مړه و بنوره له کوژراوانی چاوانت. ئهی نامهخواو پهنا بهخوا، لهو دوچاوه بهله کانهت.

۳ سونبولین تهر لگولان پال بهمستی ددرن
سوسنین تازه لئه سرین و مړه قان بونه ههلهک

مانای وشه:

ددرن: ددهن؛ و مړه ق: مړه؛ ههلهک: ئالقه؛ ههلهک: سرگردان؛ ههلهک: بهلاداهتن و شکان؛
ههلهک: تهماحی زور؛ ههلهک: تینوهتی گیای بی باران.

پوخته ی مانا:

کهزی یارم - که به سملی تهر ده شپه نرین - به دینی کولمه سوره کهی - که وهک پهزی گولی ئاله
- سرخوش بون و بهمستی پالان وه گول دا. سوینهنی هره په سندنو جوان - که مبه سست
بسکه کانیه تی - له سهر پری هره سپی گولی نه سرین - که نیازم له لجانگانه - بونه ئالقه. یان،
له تاوان تیک شکان و بهولاو بهم لادا ده کهوتن.

۴ نازکامن کوبه مستی دجه مهن هات خهرام
ژده سده چونه خوشوفی مهو میهری دغه لهک

مانای وشه:

حه سده: ئیره یی؛ خوشوف: قوبان؛ خوشوف: گیرانی مانگ.

پوخته ی مانا:

یاری ناسک و نازداری من، که له جوانی خوئی مه ست ببو، به له نجه و لار، هاته گولزارو میړ گولان.
مانگو خوړ که دیتیان یارم زور جواترو له بارتره له هردوکیان، له عاسمان خویان شارده وه و
به په لای ئیره یی گیران.

۵ ئی ژغه فلهت ته ببینت کو دمینت ههیهات
ته بچه هقین دبه لهک کوشتنه مظلوم گهلهک

۶ ذهره دهک عیشق گه هاکی و ژغه قلی خوه نه بر
(کُلْ مِنْ صَادَقَهُ دَاهِيَةُ الْعِشْقِ هَلْكَ)

مانای وشه:

ههیهات: دوره، ههیهو؛ گهلهک: په کجار زور؛ کُلْ من: همر که سیك؛ صَادَقَهُ: توشی هات؛ داهیه: به لای

زل؛ ههلهك: بهیلاك چو.

پوخته ی مانا:

ههركهس له پړ تو ببینی، چوڼ ده مینی؟ دوره مانی، ههیهوی دهوی. تو بهو چاوه به له كانمت، زوړ بې سوچو گوناخت به كوشتن داوه. ههركهس تو زقاليك له شهوینی، وه كام پیاوی ژیر بكهوی؛ ناوهزی له بهر نارفینی؟ ههركهس توشی بو به توشی شهو به لایه - كه ناو نراوه دلداري - ده بی فاتیحای بخوینن.

۷ خوسره وی عیشقی كورونیشتی لسه ته ختی وجود
(فَتَحَ الْقَلْبَ عَلَى الْفُورِ وَلِلرَّوْحِ مَلَكٌ)

۸ وه چعیشقو چسه لامهت كود دورن ژیه کی
(كُلُّ مَنْ يَسْئَلُكَ خُبًّا سُبُلَ النَّارِ سَبَّلَكَ)

مانای وشه:

وجود: بون و هیه تی؛ فتح: كړدیه وه؛ فتح: گرتی؛ قلب: دل؛ علی الفور: دهسته وله جی؛ ملك: بوبه خاوه ن؛ یسئلك: دهروا به؛ خب: شهوین؛ سبل: ریگایان؛ نار: ناگر؛ سلك: رویش ت پیدا.

پوخته ی مانا:

پادشای شهوین ههركه گه ییه سهرته ختی سهر وهری دنیاو هه بون. دهسته وله جی بوبه خوی مولکی گیان و هه مو شاری دلانی گرت. ئیوه چوڼ ده گهل شهوین دا باسی مان و ساغی ده كهن. ههركه سی ریگهی شهوینی گرتوته بهر خوی خستوته ناو ناگرو له سهر پولوان ههنگاو دهنی.

۹ ناهی بی كاف ژدل تین مه ژپیتاد جه گهر

بهس توبی فهدیه نه صیحه ت كه مه دل بوبه پهلهك

۱۰ ما ژعومری مه چمابت وهره ئیدی قهرآ

دا دنه قطاری وجودی بكرین سهری مهلهك

مانای وشه:

كاف: وخت؛ پیت: بلیسه؛ فهدیه: بههره، فایده؛ پهل: پولو، سكل؛ ما: شهسی؛ قهرآ: ویرای ئیمه، ده گهل مان؛ نه قطار: مه له بند گهل؛ سهری: رویشتن، تماشا.

پوخته‌ی مانا:

بو جهرگی من، وهخت و بی‌وهخت نهماوه. هه‌مو دهمان، لهو بلیسه‌ی که تیایه؛ دوکه‌لی هه‌ناسه‌ی به‌رزه. برا به‌س ئاموژ‌گاریم که، به‌ره‌ی نیه. سه‌ره‌رای جهرگی پز له‌گر، دل‌یشم وه‌ک سکل وایه‌و هه‌ر خوی، په‌نگری ئاگره. هه‌ودای ته‌مه‌ن، وا هه‌لده‌کری‌و بو مردن زو‌رم نهماوه. یاری جوانم ده‌سا به‌زه‌یت پی‌م‌دای. به‌خه شوین خوت؛ با له‌هه‌مو مه‌ل‌به‌ندی ئه‌م دنیا‌یه‌دا، گه‌شتیکی فرشته‌ئاسام به‌نصیب‌بی.

۱۱ ده‌ستیوانی کو ژحوسنا ته‌فه‌دا لامیعه‌کی
«نَظَرُ الشَّمْسِ مِنَ الشَّرْقِ إِلَى الْغَرْبِ ذَلِكَ»

۱۲ ئافتابی کونه ته‌صویر ژحوسنا ته‌بتن
(نورُها فی نظری ظلمة داج و حلك)

مانای وشه:

استیواء: راست‌بون؛ خه‌تی ئیستیوا: ئه‌و هیل‌یه‌که روژ له ناوه‌ندی عاسمان به‌رخوی ده‌دا؛ فه‌دا: دایه‌وه؛ لامعه: بروسکه‌دار؛ نظر: چاو، تماشای؛ من الش‌رق: له خور هه‌لات؛ إلى الغرب: بو‌لای روژ به‌ر؛ ذلك: به‌ره‌و ئاوابون چو؛ نورُها: رو‌شنی ئه‌و‌خوره؛ فی نظری: له‌به‌ر‌چاوی من؛ ظلمة: تاریکی؛ داج: شه‌وی تاریک؛ حه‌له‌ک: زو‌رتاریک و ره‌ش.

پوخته‌ی مانا:

له جوانی تو، بروسکه‌یه‌ک گه‌یشه‌ خه‌تی ئیستیوا. خوری هینده شه‌رماوی کرد، که چاوه‌ی چاوی له ئالی روژ هه‌لاته‌وه وهر گیراو، روی کرده لای خور‌یه‌ره‌وه‌و به‌ره‌و ئاوابون، راخوشی... ئه‌و خوره‌ی که وینه‌ی جوانیت نه‌داته‌وه، له‌به‌ر‌چاوم ره‌شه وه‌ک شه‌وی تاریکی ئه‌نگوست له‌چاو.

۱۳ ژه‌هوی به‌ند ته‌کرم شو‌به‌ه‌تی بایی دس‌ف‌ک
چژ بسکاته بییم؟ ئاه ژبسکاته چه‌له‌ک

۱۴ ئه‌ز ژزول‌فاته‌ قه‌رستم مه‌طه‌له‌ب کر له‌بی له‌عل
لی دچاها ده‌قه‌نی بی‌سه‌روپا چومه هه‌له‌ک

مانای وشه:

هه‌وا: ئه‌وین؛ هه‌وا: با؛ هه‌وا: به‌رزایی، هه‌وا؛ سف‌ک: سوک؛ بییم: بیژم؛ چه‌له‌ک: چه‌له‌نگ و شوخ؛ چه‌له‌ک: خوارایی سه‌ری دار‌گوچان؛ قه‌رستم: راپسکام؛ ده‌قه‌ن: چه‌نه؛ هه‌له‌ک: سه‌ر‌گه‌ردان، پشوسوار، هیلاک.

پوخته‌ی مانا؛

له ئه‌وینت وا تاسابوم، دامابوم که یو کوی بچم و چه به سهردی. له پڕ بهندی بسکه کانت ئالقه‌یان دا له گهر دهم و وهك بایه‌کی سوک و بی‌سەنگ، هه‌لیان بریم. له‌حه‌وادا، ملم له‌ په‌له‌قاژه‌ نا. ئاخ له‌و بسکه ره‌شانه‌ی تو! نه‌ك ههرمن، باشیان - به‌وسوکی‌یه - له‌ناو خویاندا گرتوه.

له‌پریکا خۆم له‌گه‌وی به‌ندی بسکانت، راپسکاندو به‌هه‌له‌داوان ده‌چومه تماشای لیوه ئاله‌که‌ت. خوتو خافل ده‌چالی چه‌ناگه‌ت که‌وتیم. وه‌ك مه‌لیکی بی‌بال و په‌ر، بی‌ده‌ستویی، له‌و چاله‌دا سه‌ر گهر دهم و بی‌پشوم و به‌ره‌و نه‌مان شوژ ده‌بمه‌وه.

«حافظ» ده‌لی:

دله‌ نهم گوت که به‌پاریزه‌ له‌پرچی یارم باش ته‌نانه‌ت له‌گه‌وی بسکی ئه‌وا گیراوه؟!

١٥ بنومیداته هومایی نه «مه‌لی» توڕ قه‌دا
وه‌ر تماشای جیهان بویه ههمی توڕو شه‌به‌ك

مانای وشه:

هوما: پیروژه‌ی سیهر پیروژ؛ قه‌دا: نایه‌وه؛ شه‌به‌ك: توژی‌راو.

پوخته‌ی مانا:

نه‌هه‌رمه‌لا به‌ هومیدی گرتنی سیهره‌که‌ی تو، که پیروژه‌ی سیهر پیروژی به‌ودمی. داوی ناوه. وه‌ره‌ سه‌یری ههمو دنیا ته‌پکه‌و داوه‌و ههمو عاله‌م وێن له‌شوین سیه‌ری تو. بو هه‌ر کوی ده‌چی هه‌ر ته‌پکه‌و فاقه‌و داوموسکه‌ دانراوه‌و له‌ریتا نراوه‌ته‌وه‌.

«دل پر رنک»

۱ کو نیشارهت بیشارهت بدرت نه غمهی چهنگ
زروی نایینهی دل برتن پهردهی زهنگ

۲ فهمی راز نهر بگری وهریبهی مؤزدهی ساز
چهنگ بی پهرده دیبژت نه نهی و نای بدهنگ

مانای وشه:

بیشارهت: مزگینی؛ نه غمه: ناواز؛ زهنگ: ژهنگ؛ بیهی: بیسی.

پوختهی مانا:

هر نه گهر مزگینه کی خوش، له ناوازی چهنگه وه چهنگ له دلماندا؛ ئاوینهی دل مشت و ماله و
زهنگی له سهر راده مالی. نه گهر له وانهی که شیایوی راز بی وتن بی و له نه نیان حالی بی؛ وهره گوی
له سازان بگره، که چون رازان وهدر دهخن. چهنگ به ئاشکرا پیّت ده لی چخه به ره و بلویرو
شمشالیش بدهنگ بانگت نه کن.

۳ وهه کو بی شاهیدو مه خوب ته عومری خودهوار
کاره کی رابه بکه وه قته کوئیواره درهنگ

۴ بهری مه قصودی ژطوبی نه گرین مه علومه
مه زدهستی خوهی کوتاهو ژپایی خوهی لهنگ

مانای وشه:

شاهید: دلبر؛ بوار؛ رابوارد؛ رابه: هسته؛ طوبی: خیر و خوشی و بخته‌وه‌ری؛ طوبی: داریکه له بهه‌شت. بهه‌شتیه‌کان ده‌چته بنی؛ کوتاه: کورت، کن؛ له‌نگ: شهل.

پوخته‌ی مانا:

به‌داه‌وه ته‌مه‌نی خۆت بی‌یارو دلبر گوزه‌راند. هه‌سته چاریکی خۆت بکه‌و کارێک بکه. ته‌مه‌ن گه‌پوه‌ته ئیواره‌و هه‌ربینا له‌دنیا ده‌رچوی.. هه‌تا‌خۆی ته‌مه‌سته کورت و قولانه‌و، ته‌مه‌ لاقه‌ شهل و گیرانه‌ی؛ هه‌ر ده‌بی به‌ته‌مانه‌بی به‌ر له‌داری به‌خته‌وه‌ری دا بوه‌ری و بی‌چنیه‌وه.
خه‌ییام» ده‌لی:

خه‌یقم له‌دلی دی که به‌بی سوتمانه
هه‌ر رۆزی که بی دلبرو بی دلاری
دلاری تیا نه‌کردوه هیلانه
بی‌نرخه پروپوچه زیانی زیانه

۵ دلی یاری مه‌ نه‌بو نهرم به‌صده‌ نابی گری
ئه‌ئه‌ری دی چبکه‌ت تاب به‌صده‌ قه‌طره‌ لسه‌نگ؟

۶ سینه‌ گه‌ تیت کوبکه‌ربیت ژده‌ری عیشقی
مه‌ جه‌گه‌ر شوبه‌ته‌ی باروته‌و دل مایه‌ په‌ره‌نگ

مانای وشه:

تاب؛ ئاو؛ گری؛ گریان؛ ئه‌ئه‌ر؛ شوین؛ ده‌رب؛ زه‌ر؛ په‌ره‌نگ؛ پۆلو، سکل.

پوخته‌ی مانا:

زۆر گریامو زۆرم فرمیسک داباراند. به‌لام دلی ئه‌ویاره‌ی من، به‌ئاوی چاو نهرم نابی. به‌ردی ره‌قه. ئاو که‌نگی کاری لی‌ده‌کا. دیومه‌ وه‌ستای که‌فرتا‌شین به‌رد ده‌کوئن، باروت ده‌که‌نه‌ ئاو کوئیاو. پۆلویکی له‌سه‌ر داده‌نین. به‌رد ته‌ته‌قی و به‌جاریک له‌به‌ریه‌که‌ ده‌چی. سینگم جارجار له‌به‌ر زه‌بری خۆشه‌ویستی ئه‌و یاره، به‌ده‌ردی به‌رده‌که‌ ده‌چی. جه‌رگم ره‌شه‌ وه‌که‌ باروت و وه‌کو باروت ناگرگه‌. دل‌ه‌که‌شم به‌ته‌واوی بوته‌ پۆلو. چون سینگی هه‌زار ته‌ته‌قی و هه‌له‌ته‌کی؟!
«بابا هه‌زاری موکوریانی» ده‌لی:

به‌گریم پی‌که‌نی، خه‌ندمت به‌شینه
دل‌ت گه‌ر سه‌ده‌یه‌کی سینگت نهرم‌با؟
ده‌لی پاش‌گریه‌ نۆره‌ی پی‌که‌نینه!
نهرم بوی ئیسته‌ بو‌ما‌جیک له‌سینه

۷ بجه‌ره‌نگی مه‌ددل خه‌ف‌بیتن گه‌وه‌ه‌ری عیشق
عاشقان موحبه‌تو میه‌را زه‌ری‌یان کفشه‌ ژره‌نگ

۸ کشفه مه مجموع و پهریشانی یی حالی مه ددل
ژسه‌ری زولفا پهریشان و ژبسکا ته‌یه شه‌نگ

مانای وشه:
کفش: دیار، که‌شف؛ زهری: سه‌وزه ره‌نگ، سپی پیستی ئامال زهره؛ مه‌مجموع: توپه‌ل؛ پهریشان: بلاو.

پوخته‌ی مانا:
گه‌وه‌ری بی‌وینه‌ی ئه‌وین، چون ده‌توانین له‌ناو دلماندا وه‌شیرین. خوشه‌ویستی زهره‌سه‌مه‌رو
سه‌وزه ره‌نگان، زهردی ده‌دهن به‌ره‌نگی دلداره‌کانیان و دلایان دزی گه‌وه‌ری لی ده‌رده‌که‌وی.
له‌ولایشه‌وه سه‌ری پرچی پهریشان و توپه‌له‌موی بسکی شه‌نگت، پهریشانی و بلاوی دل و
ده‌رونمان و تیکه‌لاوی پرای دلداره‌کانت، نیشان ئه‌دهن.

۹ نه‌تنی گه‌ز مه‌دبارن مه‌ژقه‌وسی دوهیلال
مه‌ژموژگانی سییه تینه‌جه‌گه‌ر تیرو خه‌ده‌نگ

۱۰ میثلی وی قه‌وسی هیلالی کو دونون ره‌یحانی
کی نیشان دانه ژشیرازو کی ئاینه‌ژیه‌نگ

مانای وشه:
ره‌یحانی: وه‌ک ریحان؛ ره‌یحانی: شیوه‌خه‌تیک‌ی زور جوانه؛ شیرازو یه‌نگ: دوشارن به‌که‌وانی چاک
ناسرابون.

پوخته‌ی مانا:
جگه‌له‌وه‌ی که‌له‌که‌وانی دوبرۆی - که‌وه‌ک مانگی یه‌کشه‌وه‌نه - تیرمان به‌سه‌مه‌ردا ده‌بارن و، ئه‌و
که‌وانه‌برۆپانه‌ش، له‌وانه‌نین که‌له‌شیرازو یه‌نگه‌وه، ده‌یان هین. نه‌خیر ئه‌وانه‌به‌تیشکن وه‌ک
مانگی یه‌کشه‌وه‌ده‌جن، که‌خه‌لک ده‌س له‌بان چاوان به‌خوشی بو‌یان ده‌روان. ده‌گه‌ل تیشک و
به‌رچاویشدا، وه‌ک دونونی زور هونه‌رین که‌به‌ده‌سخته‌ی ره‌یحانی نوسرابن و بو‌نی ریحانانیش
ده‌دهن؟ له‌تیری مژۆله‌کانی، ره‌شی و تیزیش، بی‌به‌ش نه‌بوین. له‌په‌ستا تیری ئه‌وانیش داده
رژینه‌سه‌ر جگه‌رمان.

۱۱ هه‌ر له‌دورا هه‌جه‌ره‌سه‌وده‌هه‌به‌شان چه‌رخ و طه‌واف
تین و قوفا عه‌ره‌فات‌ی به‌سه‌مانوبی و زه‌نگ

۱۲ صف بصف توركو موغول دوگوش و هيندى دكهمين
بعهجهب هاتنه جهنگى حهبهشو و رومو فرهنگ

۱۳ ميرو كرمانج لههولان (لهولان) قهدهرهك وهستانه
لى بنيفى بصفو تيبى عهريب هاتنه جهنگ

مانای وشه:

حه جهر: بهرد؛ نه سوه: رهش؛ چهرخ: خول؛ وقوف: ويستان؛ عهرفات: جيگهيه كه لهمه ككه حاجى
وچانى لى دهدهن؛ نوبى: خهلكى نوبه كه ولاتيگه لهنيوان ميصرو سوداندا؛ زهنگ: خهلكى زهنگبار،
قولره شه؛ موغول: خهلكى مغولستان؛ دوگوش: شهرو كيشه؛ مير: نهجيمزاده؛ گرمانج: ليړه مهبهست
ئاپورهى كورده؛ ههول: ترس؛ هول: گهمى شهقين؛ تيب: دهسته سوار.

پوخته ی مانا:

ههركا يارم دپته دهري، يا له پنجهرهى كوشكهوه سهر دهرديني و تماشاى دهشتو دهر دهكاو،
ريزي بسكو كهزیه كانی بهسروهى با دههژين و خال و ميلان لهروممتو گهردن و لاجانگه كانی دا
دهپوشن و جاروباره ديارى دهدهن؛ دلّم دهرزا. ديمهنى سهيرو سهمهرم دپنه بهرچاو. جاريك دهلپم:
خالى سهرروي، بهردى رهشى حاجيه كانه. بسكه كانی - كه بهرهشى وهك حهبهشى و نوبى و زهنگين
- له دهورى، چهرخ و خوليانه و دهلي حاجين له تهوافى و لهسهر چياى عهرفاتى شهوبالايه جار
دهويستن پشو دهدهن، جار لهخوشيان سهما دهكهن. خو نه گهر شنهباى بسكان، توزيك بههيزو
گور ههلكاو كهزیه كانی بهريني و بيان خاته سهر دهم و چاوى و لهسهر ههنيهى بين و بچن،
يه كجارى دلّم دهشيوي و كونه شهري دهوله تانم دپته بهريرو خهيال و خوم ههر لهبير دهچپته وه.
لهلام وايه كهزیه كانی له دولاوه بوكيشه و شهرو ئازاوه، ئاماده نه. لهشكرى توركو مغولان
لهلايهكو لهشكرى حهبهشى و رومو فرهنگ لهو ئاليهوه بوكهك دين و دهپته شهرو پيك دادان.
خاله رهشه ئيسوتيه كهى - كهوهك ئيسوتى هيند نهچى له رهشى و جهرگ برى دا - لهبو سهدا
ماتهى داوه و ديارى نادا. لاجانگو بهرچيئله سبى - كه لهپاكى و روناكى دا وهك بهگزاده و
ئاپورهى سادهى كوردانن - لهو مهيدانه بو سهبرى گوئى چهناگهيو بسكى سهرلى چهماوه و هى
كاشو ئاساى راويستان و لايان وايه جهنگ بهسهروان دا نايه. بهلام زور خهيايان خاوه.
پرچه كانی پهريشانى - كه له بى روحى و دل رهشى، وهك عاره به رهشكه وانه - هيرش دين و شه
مهلبه ندانهش دهستين كه بومن و چاوى دلّم، جيگهى هوميدو ئاوات بون.

۱۴ ژگوهه غونچه گوشايى دكرت دورجى عهقيق
بشه كهر خهنده زهنى گهر بگريت شهككهرى تهنگ (يان، تونگ)

درمانی دهردان

۱ گهر بدیا (گهر نه‌دیا) نه‌و صه‌نه‌ما سور جه‌میل
نازلی نه‌رضان نه‌ده‌بو جو‌بره‌ئیل

مانای وشه:

صه‌نه‌م: بت؛ جه‌میل: جوان؛ نازل: داکه‌وتو؛ جو‌بره‌ئیل: فرشته‌ی وه‌جی.

پوخته‌ی مانا:

روی مه‌لا ده‌پیغه‌مبه‌ره‌و به‌سیمای جوانی نورانی پیغه‌مبه‌ری‌خوا (ص) هه‌لده‌لی. که پیی ده‌لی:
نه‌گهر فرشته‌ جو‌برائیل، نه‌و سیما جوانه‌ی له‌عاسمانان‌دا بدییای که بو دلان وه‌ک‌بت جیگه‌ی
په‌رستی و نه‌و هه‌مو جوانی و دلکیشیه‌ت له‌لاهیه، دانده‌که‌وته‌ سه‌رزه‌مین. ههر له‌عاسمان،
له‌جوانیت ده‌بورایه‌وه. به‌لام چونکه‌ تو‌ی نه‌دیو زو‌ر به‌ ته‌ما‌بو بت‌بینی و دل و چاوی به‌دیدارت
روشن و شادو گه‌ش‌بکا. هاته‌ سه‌رزه‌وی و لی‌ت‌گه‌راو دوز‌تیه‌وه‌و به‌ دیدارت به‌خته‌وه‌ربو. (یان،
نه‌گهر به‌گیان نه‌ی دیبای که‌ خوا چه‌ندی دلکیشی و جوانی به‌شداوی، بو دیت‌ت دانده‌که‌وته
سه‌رعه‌رزان.

۲ من نه‌ظه‌ره‌ک حوسن و جه‌مالا ته‌کر
نایینه‌یه‌ک دی م‌ژنورا جه‌لیل

۳ له‌و ژله‌بی له‌علی ته‌ جام‌بو خه‌جل
باده‌یی نه‌نگوری کوجا، سه‌له‌سه‌بیل

مانای وشه:

جەلیل: خاوەن سکو، یەکیک لە ناوەکانی خوایه؛ خەجل: فەیت کارو شەرمەزار؛ ئەنگور: تری، ھەنگور؛ کوجا: لەکوی؛ سەلسەبیل: ناوی کانێکی بەھەشتە؛ م: من.

پوختە ی مانا:

لە دەرفەتێک روانیمە روخساری جوانت. ئاوێنەم دی تیشکی خودای لێوە دیاربو. بۆیە لەتاوی لێوی تووی ئال، پیالەیی باده، لە شەرمان سور ھەلگەراوە. چونکە دەزانێ ئەم لەکوی کە ئاوی تری تێدا یەو لێوی یاقیقی تو لەکوی؟ کە لیکاوی لەسەرچاوەی سەلسەبیلە.

٤ دێل مە ھەزاران تە دەبەندێ وەلی

(لێس لئا عەنک مەجال بدیل)

٥ (مانا و خدی بک مین مەرم. یان، مەرم.)

(کەم لک قبلی شەفا مین قتیل)

مانای وشه:

دیل: یەمخسیر؛ لێس: نیە؛ لئا: بۆمان؛ عەنک: لەتو؛ مەجال: دەرفەت؛ بدیل: بارتەقا؛ ما: نە؛ ئا: من؛ وەدی: تەنیا خۆم؛ بک: بەتو؛ مین: لە؛ مەرمە: شیتێ ئەوین؛ مەرم: ئەویندار؛ شەفا: پەردەیی دل؛ شەفا: بەھەلە لە دلداریدا؛ قتیل: کوشتە.

پوختە ی مانا:

یارە جوانە تاقانە کەم! دەزانم بەجگە لەمنیش ھەزاران دلدارێ تر ھەن کە ئامادەن بە گیان و دل، خۆ بە قوربانی تو بکەن و لەسەر ژێردەرانت بمرن. ئەوانە ھەمو دیلی تۆن. گیرۆدەیی داوی دلدارین. منیش نەبم، تو بە ھەزاران دلدارت، لە دەورە یەو پەکت لەسەر کەس ناکەوی. بەلام بۆ ئێمە دەلێ چی؟ تو ئەو گەوھەرە تاقانەیی کە وێنەیی تو، لەم سەرزەویە، تازە نایەتەو بەرچاو. کێ ھەبە وا بەدل و گیان، خۆمانی دەگریو بنیین؟ ھەر تۆمان ھەیی.

٦ داروی دەردی مە توویی جانی من

(ھل پەسوی الوصل شەفا الغلیل)

٧ سەبرو سکون چوونە مەنێف دەجەلدا

لەو زەو چەشمان مە دزیت تابێ نیل

۸ بهس نهمه صده چهشمه ژچهشمان دزیت (مَزْجُ دَم، دَمْعُ عَيُونِي يَسِيلُ)

مانای وشه:

دارو: دهرمان؛ هل: ئاخو؛ بسوی: بغمیرمز؛ وصل: پێك گه‌یشتن؛ شفاء: خوش‌بون؛ غلیل: نه‌خووش، دهرده‌دار؛ سکون: ئوقره؛ ده‌جله‌و نیل: دو روباری گه‌وره‌ن؛ نیل: خم، چویت؛ چه‌شمه: کانی، سهرچاوه؛ مَزْج: تیکه‌ل؛ دَم: خوین؛ دَمْع: ئه‌سرین؛ عیون: چاوان؛ یسیل: ره‌وان ده‌یی.

پوخته‌ی مانا:

بریندارو دهرده‌دارم. صه‌برو قه‌رارم نه‌ماوه. هه‌رچی ئارامو ئوقره‌م بو، له‌ناو روباری فرمیسکی وه‌کو ده‌جله‌ی به‌ته‌وژم، به‌ده‌م شه‌پۆلی ئاودا چو. فرمیسکی رون، له‌چاوانم وشکاوی هات. ره‌نگی فرمیسکی ئیستا‌کم چو‌یتین که‌نیشانه‌ی شینه‌ بو‌دل، جار سو‌ری تیکه‌ل به‌خوینن و وه‌ك قو‌راوه‌ سو‌ری نیل، ده‌نوینن. هه‌رم‌ن وانیم، به‌صه‌تان چاو وه‌ك سهرچاوه‌ ئه‌سرینی خوین، هه‌له‌ره‌ژن. سا به‌زه‌یی‌ت پی‌ما ناییت. دیتی تو دهرمانی هه‌مو دهردانه‌و خو‌ت ده‌زانی هه‌ر گه‌یشتن به‌وبالایه، چابون و شابونی تیا‌یه.

۹ پو‌ر مه‌نه‌ظهر داته ژسه‌ر تاقه‌ده‌م (قَدْ رَجَعَ الطَّرْفُ وَعَقْلِي كَلِيلُ)

۱۰ میثلی ته‌ما بونه؟ وه‌یا ما ده‌بن؟
رو‌ژ کو ته‌جه‌لایه‌ چ‌حاجه‌ت ده‌لیل؟

مانای وشه:

رَجَعَ: گه‌را‌یه‌وه؛ ط‌ر‌ف: چاو؛ کلیل: کول و بی‌سو؛ ما: بو؛ ده‌لیل: به‌لگه.

پوخته‌ی مانا:

وا دیاره‌ یار به‌زه‌ی به‌مه‌لای هه‌ژاردا هاتو‌ته‌وه. خو‌ی شان‌داوه‌و مه‌لا تیری تی‌روانیوه‌ که‌ فرمویه: زو‌رم روانیه‌ ئه‌وجوانیه. هه‌ر له‌سه‌ر هه‌تا به‌ری پی‌م، به‌چاو پی‌وا. به‌لام هیچ تی‌نه‌گه‌یشتم. چاو‌م به‌کولی و بی‌سو‌یی، به‌رو‌ناکایی ئه‌نگوت و له‌رو‌مه‌تی هه‌له‌یه‌یه‌وه‌و دا‌به‌زیه‌وه، به‌شه‌که‌تی. دهر‌وانمه‌چی؟ چو‌ن په‌سنت ده‌م؟ که‌جوانی و به‌لگه‌ بو‌جوانیت به‌ینه‌مه‌وه. خو‌ره‌تاو که‌خو‌ی نیشاند، ئیتر به‌لگه‌ بو‌ بونی خو‌ر، هیچ مانای تیدا نامینی. بو‌چی جوان و نازداری وه‌کو تو هه‌ر گیز له‌دنیا‌دا هه‌به‌وه؟ یان تازه‌ دیته‌ سه‌ره‌زه‌وی؟
«مه‌وله‌وی رو‌می» ده‌لی:

به‌لگه‌یه بو بونی خوشی گول، گولاو روژی روشن شان‌دهدا تیشکی هه‌تاو

۱۱ (قَدْ سَلَبَ الرُّوحَ عَلَى عَقْلَةٍ)

(اذهَجَمَ الْقَلْبَ بِطَرْفِ كَحِيلٍ)

۱۲ گهرچی لهر زه‌ربو جه‌فان فیل‌بوم

بی مه‌فهر نه‌ز مات کرم شاه‌وفیل

مانای وشه:

سه‌لب: داگیرکردن، زه‌وت؛ غه‌قله‌ت: نه‌خافل، له‌نکاو؛ هَجَمَ: په‌لاماری‌دا؛ كَحِيلٍ: به‌سورمه‌ریژراو؛
زه‌رب: زه‌بر؛ جه‌فان: ئازاران؛ شاه: بی‌زه‌له‌تو به‌دشکل؛ شاه: داشه‌ گه‌وره‌که‌ی شه‌ترنج؛ فیل:
که‌م‌زانو بیرسه‌ست؛ فیل: جانه‌وه‌ریکی زه‌لامه؛ فیل: داشیکی گه‌مه‌ی شه‌ترنجه؛ مه‌فهر: دهره‌تان.

پوخته‌ی مانا:

یار به‌تیه‌ی چاوه‌کانی - که ههر ده‌لایی به‌کله سو‌بجانی ریژراون - له‌پژ دای‌به‌سه‌ر دله‌داو له‌نه‌کاو
بی هه‌ستو چریه، گیانی ده‌ست به‌سه‌ردا گرتو تالانی کرد. ههرچه‌ند من خوّم له‌به‌رانبه‌ر زه‌برو
ئازار، وه‌ کو فیل به‌هیزده‌زانی؛ له‌ کایه‌و گه‌مه‌ی دل‌داری، گیانم داناو ئه‌و سه‌روه‌رو شای جوانانه،
وه‌های منی - فیل‌ئاسایی - ده‌مالی، کول په‌ستاوتوه‌ که هیچ دهره‌تان نه‌ماوه‌ لئی دهرچم‌و بیرو
میشکیشم کارناکا که ته‌گییریڤک بوخوم بکه‌م. بویه دزومات دامامو له‌و گه‌مه‌دا مات کراوم.

۱۳ جان ددرم جوفت بیه‌ک بوسه ده (یان، گفت...)

لی‌بتن له‌علی شه‌که‌رخا که‌فیل

مانای وشه:

جوفت: وتی؛ گفت: به‌لین؛ بوسه: ماچ؛ شه‌که‌رخا: شه‌کرکرۆژ؛ که‌فیل: ده‌سته‌به‌ر.

پوخته‌ی مانا:

یارم فه‌رموی: خه‌می ممخو ته‌گهر گیانت له‌ریگه‌ی دل‌داری دهرچی، لیوی ئالی شه‌که‌ربارم،
ده‌سته‌به‌ره‌و به‌لین ئه‌دا، که له‌و دنیا به‌ماچیک بت‌خوینیته‌وه. ده‌ی سا من چون ئه‌و سه‌ودایه
به‌گیان ناکه‌م؟

«هه‌زار» ده‌لی:

سه‌رو مالو گیانم دابه‌ ماچیک وتی پیک‌نایه‌ زۆری من که‌می تو

۱۴ گەرچی دنیف حەلقەیی شیرانم ئەز
(لَیْسَ عَلَیْنَا لَیْدَانَا سَبِیل)

۱۵ زور «مەلا» فیرقەتە ئەبتەر کرین
(إِنَّ مِنَ السَّاعَةِ یَوْمَ الرَّحِیل)

مانای وشە:

لَیْسَ عَلَیْنَا: بەسەر ئیمەدا نیە؛ عَیْدَا: دۆژمنان؛ سَبِیل: ڕێگە؛ زور: زوڵم. زور، زویری و خەم؛ زور: گەلیک؛ ئەبتەر: دوا براوو بێ پیت؛ ساعە: روژی قیامت؛ یَوْم: روژی بەرانبەری شەو؛ رَحِیل: بارکردن.

پوختە ی مانا:

زور لەو خەلکە کە دەبینن، زەردو کزو لانیەوازم؛ وا دەزانن دۆژمنان جزیایان داوم. نەخێر. من لەناو ریزی دلداران - کە هەموو لەسایەیی دلایان وەك شیری بەهەییەت وان و کەس ناویری بەدوژمنی توخیان کەوی - ترسم لە دۆژمنان نیەو دۆژمنان ری یان ناکەوی بگەنە من. بەلام دەستی زوری دوری لە پەرۆپی کردومەوهو خوشی لەبیر بردومەوهو پیت و پیزم لی براوه، روژی جیا بونەوه لەیار، پاژیکە لە روژی قیامت، کە مندالیش لە عەییەتانی پیردەبن.

باده‌ی سُبَدی

۱ شاهیدی قودسی نشان حوسنه زره‌مزا نه‌زهل

دامه بدهستی سورِی جامی مه‌یا له‌م یه‌زهل

۲ مه‌ی کوبچت ساغری هیژ دده‌ست دل‌به‌ری

صوندی بخالق دخوم روژه دبورجا همه‌ل

مانای وشه:

قودس: پاکی و پیروزی؛ قودسی نشان: سهر به‌باره‌گای به‌رزو پیروزی خودایی؛ له‌م یه‌زهل: هه‌رگیز

لانه‌چوه، هه‌میشه‌یی و نه‌مر؛ ساغر: پیاله؛ صوند: سویند؛ خالق: دروس کار، داهینه‌ر، مه‌به‌ست‌خوایه؛

همه‌ل: به‌رخ؛ بورجا همه‌ل: بورجی هه‌وه‌ل به‌هاری، خاکه‌لیوه.

پوخته‌ی مانا:

دل‌به‌ری من - که له‌جوانی نه‌زه‌لی و نه‌به‌دی خودا، نیشانه‌ییکی پیروژه - بدهستی دل‌راکیشی

خووی، پیاله‌یه‌ک باده‌ی باره‌گای دوانه هاتوی خوای مه‌زنی، دایه ده‌ستم. باده له‌ناو پیاله‌دا،

که هه‌شتا هه‌ر له‌ده‌ست یاردا. ده‌توانم سویند به‌خوا بخوم که روژیکه له‌سهره‌تای به‌هاردا دیت:

به‌رچاوان. که نه‌و سهرده‌مانه، روژ له هه‌موده‌مان گه‌شته‌ر.

۳ دیم دجامی مه‌دی سور دمه‌دامی مه‌دی

له‌و مه ژمه‌یخانه‌یی گرتی یه به‌ر دهر مه‌زهل

۴ هه‌ر ژکه‌فانی بوه‌ش قه‌بضه زه‌ری گوشه ره‌ش

که‌ز مه بجوه‌ت تینه دل که‌س دمرت بی نه‌جه‌ل؟

مانای وشه:

مه‌دام: هم‌میشه؛ مه‌دام: باده؛ بوه‌ش: وه‌شینه؛ قه‌بضه: ده‌سگره، جی‌ده‌ست له‌شیرو که‌واندا؛ جوه‌ت: جوت؛ نه‌جه‌ل: وه‌ختی دیاری کراوی مهرگ؛ مه‌زهل: مه‌نزل، جیگه‌ی ژیان.

پوخته‌ی مانا:

ده‌بی‌آل‌دا وینه‌ی روخساری یارم دیت. له‌و مه‌یه‌وه رازی دل‌راکیشی خودا، خو‌ی نیشان‌دام. بو‌یه هه‌روام له‌بهر دهرکی مه‌یخان‌دا، بوم‌به سیپال‌و کردومه‌ته مالی‌ حالی یه‌کجاری خوم. دایمو دهرهم له‌که‌وانی تیر پرژینی ده‌ست وه‌شینه‌ی برو‌کانی، که‌ زهرده ورده موه‌کانی ناوه‌راستی وه‌ک ده‌ستگیره‌ی که‌وان زهرده‌و هه‌روه‌ک په‌ره‌ تیری له‌زی‌روانه‌و ئه‌مو تیرانه‌ گو‌شه‌ ره‌شن‌و به‌ره‌شاوی دل‌ی ئیمه، ئاو دراو‌ن. جوت‌جوت تیرم بو‌ده‌بارن. هه‌رجاره له‌برو‌ یه‌که‌وه‌و هه‌رجاره له‌چاو‌یکه‌وه. هه‌مو تیر له‌دل‌ ده‌نیشن. که‌چی به‌و حال‌ه‌ش هه‌ر ده‌بزوم و هی‌زی نالیم هه‌رماوه. بو‌ نه‌مردوم؟ چونکه‌ خودا هی‌شتا له‌ رو‌زی نه‌کردوم و هیچ‌کس تاوه‌ختی خو‌ی نه‌یه، نامری.

«شیخ ره‌ضا» ده‌لی:

ده‌زانی بو‌ لعدوری تو‌ نه‌مردم ئه‌من سه‌گ مه‌رگه‌و گیان‌سه‌خت و دل‌ره‌ق

۵ حوسن و سورا صوره‌تی که‌س ددرت قودره‌تی له‌و دئه‌صل دوره‌ ژێ طه‌عنه‌یی (لما‌ أفل‌)

مانای وشه:

صوره‌ت: شکل‌ و وینه؛ قودره‌ت: توانایی؛ ژێ: لی؛ طه‌عنه: ته‌وس، تانه؛ لما‌ أفل‌: وه‌ختی ئاوابو... خوا له‌قورعاند‌ا دهرباره‌ی ابراهیم‌ه‌وه‌ فه‌رمویه: «که‌ شه‌وی لی‌تاریک‌ داهات، ئه‌سه‌تیره‌ی دیت. گو‌تی ئه‌مه‌یه‌ خودای من. کاتی‌ ئه‌سه‌تیره‌ ئاوابو، گو‌تی: خو‌شم له‌ ئاوابوان نایه. کاتی‌ که‌ مانگی دیت هه‌لات، گو‌تی: ئه‌مه‌سا خودای من. هه‌ر که‌دی‌ی مانگ‌ ئاوا بو. گو‌تی ئه‌گه‌ر خودای خو‌م شاره‌زام نه‌کات، یه‌کی‌ ده‌بم له‌ گه‌لی ری‌ لی‌ ون‌بوان. وه‌ختی‌ دیتی‌ وا رو‌ژ هه‌لات، گو‌تی: ئه‌مه‌ خودای منه، ئه‌مه‌ له‌گشت‌ گه‌وره‌تره. وه‌ختی‌ خو‌ره‌که‌ش ئاوابو، گو‌تی خزمینه‌ ییزانن من به‌دورم له‌و شتانه‌ی ئیوه‌ به‌شه‌ریکی‌ خوای ده‌زانن.»

پوخته‌ی مانا:

جوانی و دل‌کیشی له‌ یاردا، له‌ ده‌سکردی هه‌مو داهینه‌ریکی‌ جیا له‌خوا، زور به‌دوره. ئه‌و جوانیه‌ نه‌وه‌ک ئه‌سه‌تیره‌ یامانگه. نه‌وه‌ک رو‌ژه که‌ ئاوابی‌و تانه‌و ته‌وسی‌ تی‌ بگیری. جوانی یارم که‌ وینه‌یه‌ک له‌ جوانی خودای مزنه، په‌یدا نه‌بوه له‌هه‌ره‌ پێشینه‌وه‌ هه‌بوه‌و هه‌ر ده‌شمینی‌و هه‌لاتن‌و ئاوابونیشی بونیه.

٦ زوربه وه تیتن عه‌ره‌ب تێك چه‌فاندن قه‌صه‌ب قه‌نچ به‌جه‌ه‌فان مه‌دی جه‌نگو جیدالا جه‌مه‌ل

مانای وشه:

زوربه: به‌ته‌وژم؛ زوربه: به‌شی هه‌ره‌زۆر؛ عه‌ره‌ب: له‌ زاراوه‌ی بو‌یژه‌ کورده‌کاندا، به‌مژۆ لی جوانان ده‌لین؛ چه‌فاندن: تێکیان‌را‌کرد؛ چه‌فاندن: چه‌ماندیان‌ه‌وه؛ قه‌صه‌ب: قامیش؛ قه‌صه‌ب: رمبی به‌قه‌ف؛ جه‌مه‌ل: وه‌شتری نێر؛ (شه‌ری جه‌مه‌ل به‌نا‌وبانگه‌. ده‌ی کو‌ژرانی عو‌ثماني خه‌لیفه‌ی سی‌هه‌م؛ تا‌وان خه‌رایه‌ سه‌ر عه‌لی، عایشه‌ی ژنی پێته‌مه‌بر، ده‌گه‌ل طه‌له‌حو زوبه‌یردا - که‌ هه‌ردوکیان ته‌ص‌حابه‌ بون - بو‌ خو‌ینه‌خو‌یی له‌ عو‌ثمان، له‌ شکریان هه‌نا سه‌رعه‌لی. له‌به‌یانی رو‌ژی ده‌ی مانگی جیمادی دو‌هه‌می سا‌لی سی‌وشه‌شی کو‌چی؛ له‌ نزیک به‌صه‌را دو‌ له‌شکر پێک هه‌له‌پرژان و تێک‌چه‌رژان. عایشه‌ له‌ که‌ژاوهدا - که‌ له‌سه‌ر په‌شتی وه‌شتر بو‌ - سه‌ر کرده‌یی شه‌ری ده‌کرد. طه‌له‌حه‌ له‌مه‌یدانا کو‌ژرا. زوبه‌یر به‌په‌ندی عه‌لی کرد. له‌ شه‌ره‌ که‌ خو‌ی کێشاهه‌، له‌ مه‌یدان ده‌رکه‌وت و کو‌ژرا. تا‌به‌ره‌ به‌ری ئی‌واره‌، بلی‌سه‌ی شه‌ر هه‌ر گه‌رم‌بو‌. یه‌ک له‌ چه‌کدارانی عه‌لی، به‌نا‌وی «مالکی ته‌شته‌ر» خو‌ی گه‌یاند به‌ر که‌ژاوه‌که‌ی عایشه‌و په‌لی وه‌شتره‌که‌ی په‌یکرد. که‌ژاوه‌که‌ به‌لادا هات. عه‌لی عایشه‌ی به‌دیل گرت. زۆر به‌حورمه‌ت نارده‌ به‌صه‌را و به‌محمدی به‌رای‌دا. - مُحَمَّد کو‌ر ته‌بو‌به‌که‌ر - به‌ری کرده‌وه‌ مه‌دینه‌. له‌و شه‌ره‌ عه‌لی سه‌رکه‌وت و ده‌ستی به‌سه‌ر عه‌یراق دا‌گرت. شه‌ر به‌نا‌وی وه‌شتره‌که‌ی عایشه‌و نا‌وی ده‌رچو‌).

پوخته‌ی مانا:

وه‌ختی ده‌م‌دی یاری نازدار، به‌چا‌وی به‌له‌ک ده‌یروانی و بژانگی درێژو کورتی، وه‌ک رهبو تیری ره‌ش ده‌چون؛ که‌ پیلوی پێک داده‌هاتن؛ وام سه‌رشیا‌و که‌وته‌ ده‌ریای مه‌ترسی و خه‌یا‌لاته‌وه‌، که‌ شه‌ری جه‌مه‌ل ده‌بینه‌و هه‌روا چه‌کداری عاره‌به‌ن به‌ته‌وژم په‌لاماری یه‌کتر ده‌ده‌ن و به‌ تیرو به‌رمب، تێک به‌ربون.

٧ شیرو رمان قێک ران په‌نجه‌به‌رن تێکه‌ران له‌و مه‌دکن ژیکه‌ران قه‌مه‌دکن دل ده‌گه‌ل

مانای وشه:

قێکه‌ران: تیکه‌را؛ قه‌مه‌: گوشتی هه‌نجنا‌و.

پوخته‌ی مانا:

به‌چا‌وی خه‌یا‌ل باش ده‌م‌دی، که‌ چه‌کداره‌ عاره‌به‌کان، به‌شیر به‌رمب، به‌ چنگورک، یه‌کتر ده‌کو‌ژن و ده‌درن، هه‌ر بو‌یه‌شه‌ که‌ ته‌و مژۆله‌ ره‌شانه‌، لاسای عه‌ره‌ب ده‌که‌نه‌وه‌. ئی‌مه‌ گه‌لی دله‌دارانیان، تیکه‌را وه‌به‌ر زه‌هر دا‌وه‌و دله‌مانیان پی هه‌نجنا‌وه‌.

۸ نازكو قه نجا شه پال دل قه گهرينت محال
لی ژمه دئی دل بیهت دل بمدهت موخته مهل

مانای وشه:

محال: نه شیاو؛ موخته مهل: ویده چی، ریگی تی ده چی.

پوخته ی مانا:

یاری جوان و خونچیلانه و نهرمو ناسک، تازه که دلمان دهستی ریی تی ناچی هرگیز بومان
وه گهرینی. به لام رهنکه له جیاتی ئه و دل بردنه، دلمان داتی و توزیک دلداریمان بدات.

۹ نه ی شه که رو دیم دوری دامه بدهستی سورئ
جام و قه ده ح شوبهی ئاف له و مهره وان تین غه زهل

۱۰ گهرچی دجه هتین (انا) عالم «مهلا» کر فه نا
(دون فنا بابکم انه عبد اقل)

مانای وشه:

انا: من؛ عالم: هه مو ئافهریده ی خوا؛ مه لا: پر؛ فه نا: له به ین چو، نه بو؛ فه نا: بهر درگای هه وش؛ باب:
درگا؛ انه: ئه و؛ اقل: که مترین.

پوخته ی مانا:

ئه و به ژن قامیشه شه که روی لارومعت وه ک مرواری یه، باده یه کی پر له رازو دل راکیشی، ده نا و
پیاله و جام دا دامی. پیاله و جام له رهنگی ئاو بون. بویه هه لیه سته کانی من، ئه مرو وه ک ئاوی
ره وانن. من به و مه یه و ا سهر خوش بوم، هه مو دنیا له بهر چاوم تا وایه وه و هه ستم نه ده کرد هه ر بش
بیّت. خوم و ا تیکه ل به خودا دیت، بانگا و ازم ده کرد «هه ر خوم». به لام هه ر چه ندکه خوم له توش دا
ده بینم، وه کی دیکه من له بهر درگانه که ی تودا، سهری نیازم له سهر خا که و خوم به که مترین و
سو کتر به نده ی باره گات ده زانم.

قصیده‌ی شیفتو چواره‌م

مه‌نصوره دل

۱ ئیرو ژره‌ما دیم دوری مینته کومن مه‌سروره دل
دلبر بفتجانا سوری مه‌ی دامه‌وو مه‌خموره دل

۲ ره‌مزه‌ک نهین ئاقیته دل میهری ژباطن میهته دل
شه‌هزاده‌یی سور ریخته دل شه‌هکاسه‌یا هه‌رفوره دل

۳ هوستایی عیشقی دل هه‌قوت سهرتا قه‌ده‌م هنگی دصوت
ره‌ما (انا‌الحق) هه‌ر دگوت باوهر بکن مه‌نصوره دل

مانای وشه:

مه‌سرور: شاد؛ مه‌خمور: مست؛ میهته: مژی؛ ریخته: رزاندی؛ هه‌رفور: کاسه‌ی چینی، هه‌خفوری؛
هه‌قوت: فیری کرد؛ هه‌قوتن: فیر کردن، تعلیم؛ هنگی: ئەوسا؛ انا الحق: من‌خوام؛ مه‌نصور:
سهر‌که‌وتو؛ مه‌نصور: خوسین کوری منصور که به‌منصوره‌ی هه‌للاج به‌ناوبانگه. خواناسیک‌بو جه‌زمه
ده‌یگرتو له‌وه‌ختی حال‌لیهاتن‌دا، هاواری ده‌کرد: «من‌خودام». له‌سهر‌ئهو‌تا‌وانه‌ سالی ۳۰۹ ی کوچی
به‌رام‌به‌ره ۹۲۲ ی میلادی گرتیان، جه‌زبه‌به‌یان‌داو کوشتیان.

پوخته‌ی مانا:

سوپاس بوخوا، من ئەمرو ژور دلم شاده. دل‌به‌ری‌من که شاو شازاده‌ی جوانانه‌و روخساری وه‌ک
مرواری‌یه. له‌باده‌ی د‌ل‌رفیتی خو‌ی، فینجانیکی بوتیکردم. باده‌هه‌ر گه‌یشه‌دلم، له‌رازی نه‌ینی‌و
گرینگ، ئاگادار بوم. دل‌له‌دمرون ئەوینی هه‌میشه‌یی مژت. وه‌ک شاکاشی گه‌وره‌ی لی‌هات که
بر‌بی‌له‌مه‌ی ئەوینی. ئەوجار مام‌وستای ئەوین‌هات؛ د‌لم‌ی فیری د‌ل‌داری کرد. وا له‌وساوه‌ د‌ل
سهر‌تا‌پای بوته‌ ئاگرو گری به‌رزو (هه‌ر خو‌م خودام) ده‌ر‌ک‌یتی‌و بو‌یته‌ هاوده‌نگ ده‌گه‌ل

مه‌نصوری هه‌لالاجدا. باومر بکهن دلم هیچ تاوانی نیهو له شه‌ویندا، سه‌رکه‌وتوهو هه‌رچی بلی،
پیویسته باوه‌ری پی‌یکهن.

٤ دل لی‌بده‌ت نورا مه‌یی وه‌قتی سه‌واش و هه‌ی هه‌یی
فه‌هم نه‌ر بکت وه‌حیا نه‌یی ژێ‌دت خه‌به‌ر مه‌ئمو‌ره دل

٥ نورا ژ‌قودره‌ت لی‌دونون ژ‌ی‌را دنالن نه‌رغنون
وه‌ر ئایه‌تا عیشتی بخون خوش نوسخه‌یه‌ک مه‌سطوره دل

مانای وشه:

سه‌واش: شه‌زو هه‌را؛ هه‌ی هه‌ی: گو‌ژه‌گو‌ژی مه‌ستانه؛ وه‌حی: ول‌امی‌خوا؛ مه‌ئمو‌ر: فه‌رمانبه‌ر؛
نه‌رغنون: نه‌رگانون، سازیکه یونانی پی‌شو سازیان ده‌کرد. جه‌وت لوله‌ی کورته‌و درێ‌زی ه‌لو‌لیان له‌یه‌کتر
ده‌به‌ست. وه‌ک بلو‌یر تی‌یان ده‌تورانده. مه‌زامیریشیان پی‌ده‌گوت. سه‌رو‌دی داود پی‌خه‌مه‌به‌ر که ناو نه‌راون
مه‌زامیر، وا دیاره‌ جه‌ره‌ته‌ی داود له‌لێ‌دانی ئه‌وسازده‌دا ژ‌و‌ر سازبوه. سازی تریش به‌ناوی نه‌رغنون هه‌یه که
وه‌ک ده‌فه‌ی جو‌لا ده‌چی‌و ژ‌و‌ر هه‌ودای تی‌لی تی‌دایه. له‌زاراوه‌ی شاعیراندا، هه‌مو سازو ئامرازیکه موسیقایه؛
نوسخه: نوسراوه؛ مه‌سطور: خه‌ت‌دراو.

پوخته‌ی مانا:

دل گه‌ر به‌ر تیشکی مه‌ی که‌وی له‌جه‌نگه‌ی مه‌ستی و هه‌و هه‌وی
له‌وه‌حیی بلو‌یریش بگات فه‌رمانبه‌ره‌ خه‌به‌ر ده‌دات
روخساری یار، تیشکی توانایی خودایه. خوا ئه‌گه‌ر سو‌پندی به‌نون خوارد؛ دونون له‌و روخساره
دایه. که بونه قاشی برو‌یان. هه‌رچی سازو به‌ئاوازن، بو‌ برو‌ی ئاواته‌خوازن و له‌ته‌هی دل‌یان
ده‌نالن.

وه‌ره صوفی ئایه‌تی ئه‌وین وه‌خو‌ینه‌و رامه‌می‌نه. تابزانی که دل نوسخه‌ی خه‌ت دراوی ئایه‌تی
تیشکی روی یاره‌و ژ‌و‌ریش خوش نوسراوه‌ته‌وه.

٦ ته‌فسیری سیررا ئایه‌تی عارف ده‌قی‌تن گو‌ه ده‌تی
را‌زا رموزین قودره‌تی گه‌ر دین بکت مه‌عذوره دل

٧ دل که‌عبه‌یه مه‌ولایه‌لی ناری که‌لیم ئی‌سایه لی
بانگی (اناالله) دایه لی هه‌م که‌عبه‌و و هه‌م طوره دل

مانای وشه:

ته‌فسیر: راوه، مانا که‌رده‌ته‌وه؛ گو‌ه‌ده‌ته‌ی: گو‌ی‌ب‌داتی؛ رموز: ئی‌شاره‌ت گه‌ل؛ دین: شی‌ت، لیوه؛ مه‌عذوره:

عوزر قبول؛ مهولا: بمردهست؛ مهولا: دوست؛ مهولا: گهرمو خاوهرن؛ نار: ئاگر؛ گه لیم: دوین؛ کلیم الله: نازناوی موسایه که خوا دهیلواند؛ اناالله: من خودام.

خوا لهقورعانی پیروژدا، روبه ییغهمیهر فهرمویه: «ئهدی تو چیرۆکی موسات گه یوه ته لا؟ که ئاوریکی چاویی کموتو به خیزانه کهی خویوت: ئاگریکم بیدی گروه ئهشی یچم به لکو سهره بزوتیکتان بو بهینم. یان لهسه، ئهو ئاگره وه توشی شارمزایه کیم. ومختی لئی نزیك کهوته وه. بانگی لی کرا: موسا! من خوداتم سوله کانت دابکه نه، تو لئاو شیوی پیروژدای.»

پوخته ی مانا:

ئایهتی خوا پره له رازی نهی. خواناسی به راستی دهوی گویچکهی بداتی و تی بگا مانای چیه؟ ئیشارهتو رازی توانایی خودایی، ئه گهر دل، شیتو دین بگا؛ نابی سهرکوتهی دل بکری. دل کابهیهو خودای تیدا. ئاگره کهی موسای بانگ ده کرد، له چاوه گهی دلدا دایساو «من خوداتم» ی به موسا گوت. دل هم کابهیه هم طوره.

۸ صد خو صد جوباره تی صد گولشه ن و گولزاره تی
چهندان ژعیشقی ناره تی صافی نه ظهر دی نوره دل (یان عیشقی یاره تی...)

۹ صوحبت کوکامیل بو بری جاره ک بجایی عه نه بری
قهلبی بئاقی مەجمهری خوش عه نه برو کافوره دل

مانای وشه:

گولشه ن: گولجار؛ کامیل: بی که مایه سی؛ بری: برۆی؛ بری: بهی؛ بری: بریا، خوزیا؛ عه نه بر: بون خوشیکه له ورگی جوهره ماسیه کدا؛ مەجمهر: مقلی، ئاگردان؛ کافور: شیرهی داریکه له ژاپون و چین و ئه ندونیزیا ده ژۆی. بونی خوشه و بو سهرنشهی به کاردینن و لهشی مردوی پی دهه نه ن تا نه گهنی. بو بون خوشی به سهر ئاگریشی داده کهن.

پوخته ی مانا:

ئهو دله ی من، له پیروزی ئه وینه وه، بوته بهههشت. پره له جوگهو روبارو تژی له گول و گولجارو ئه وهنده ی دلداری تیداو، ئاوری ئه وین ئه وهندی تی هه لگراوه، ئه گهر به چاوی رون و پا ک لئی بنۆی؛ ئاگر نیهو تیشکی خوایه. خۆزی ههرگا کوژی یاران گهرم ده بی، جاریک له جیاتی عه نه بری، دلم بخریه سهر پولوان، له ئاگردانی مجلس دا. تابزانی چون له عه نه برو کافوریش بون خوش تره.

۱۰ شوخو شه بالا له ب ژقهنه ئهو تازکا وی قه نه چو رهنه
وی دل ژدل دلداو خوه نه ئیرو یه قین فەغفورە دل

۱۱ نەر دل ژته مه سرور بتن من ژى «مەلى» دەستور بتن
دى كت جيهان پرنور بتن لى دائىما رهنجوره دل

ماناى وشه:

قهنج: لهبار؛ رهند: جوان و پهسند؛ خوهند: خویندیهوه؛ فهغفور: قهرالى مەملەكەتى جین؛ دەستور:
ئىجازە؛ دىكت: کارىكى وادەکا؛ رهنجور: نمخوش و دەرەدار.

پوختهى مانا:

ياره شوخ و خونجیلانهو لیو قەندەكەم، ئەو ناسكە جوان و ريك و دل پەسندە، ئەمرۆ بەراستى و ھەر
بەدل، دلى ھەزارمى خویندەوھو لاواندەوھ. دلى من ئیستا دەتوانى بە قهرالى چىنىش بلى: كاواراى
ھەتیمچە چكارەى؟ من ھەمیشە دلم بە دورى و بى مەیلیت نزارو دەرەدار بوە. بەلام ئیستا كە
دلداریت داوہتەوھ ئەو شادیەى ھەروا بمىنى و منى مەلاش رىگەى بدەم كە رازى دل بدر كىنى؛
لیم رونه كارى وا دەكا ھەمو دنیا پرى لهنور.

”زه کات به عهده“

۱ شهر به تا لامو بیان نهز به‌حیاتی نادم
باده‌یا له‌علی بناقا ظولوماتی نادم

۲ حورو ویلدانو پهری جومله جه‌مابن ئیرو
مویه‌کی پی زخه‌طی وی بتو لاتی نادم

۳ گهر بدهت ده‌ست طه‌وفا پی وده‌ستان بگرم
وی مه‌جالی بو‌قوفا عمره‌فاتی نادم

مانای وشه:

شهر به‌ت: شلی‌نوشین؛ لام‌ویی؛ لب، لیو؛ حه‌یات: زیان؛ حه‌یات: ناوی زیان؛ ظولومات: تاریکستان؛
(سهرچاوه‌ی ناوی حه‌یاتی له‌ناو تاریکستان دایه)؛ جومله: به‌کومه‌ل؛ طه‌وفا: لنده‌وره گه‌زان.

پوخته‌ی مانا:

تعرایی وشه‌ی ئه‌و لیوانه‌ت، نادم به‌ئاوی حه‌یاتی. چون باده‌ی ئالی خودایی به‌ ناوی تاریکستان
ده‌گورمه‌وه؟!

هوری و لاوانی به‌هه‌شتو فرشته‌و پهری، کووه‌بن و بینه‌سه‌ودا؛ من هم‌ویان به‌تیک‌رای به
تالیک موی سهر و پوری ئه‌و بتو لاتهی خوم ناکرم. شه‌گهر خودا به‌مختم بدا و ده‌هوری یارم
بگهریم و له‌جیاتی به‌ردی ره‌ش ماچ‌که‌م، ریکه‌م هه‌یی بکه‌ومه سهریاو پلی و ده‌سته‌کانی رابموسم؛
پیم له‌ زاوه‌ستانی حاجیان، له‌ عمره‌فاتی باشته‌و به‌خیرتره.

۴ نه‌زویار گهر شه‌فه‌کی هه‌ردو هه‌م‌ئاغوش بین
لَیْلَةُ الْقَنْدَرِ مه‌ نه‌وشه‌ف به‌هراتی نادم

۵ جانی شیرین کو زیاراً بخودان نَمَز دَکرم
نه بیاری خوه دوه قتی سه کهراتی نادم

مانای وشه:

ئاغوش: همیز، باوهش، همیز؛ نَيْلَةُ الْقَدَر: شهوه پیروزه که ره مزان؛ بهرات: شمو ی پازده ی شابان
که رسق و رۆزی تیدا بهش ده کری؛ خودان: صاحب، خاومن؛ سه کهرات: وه قتی گیانه لاو.

پوخته ی مانا:

گهر منویار، شهوه کی یه کدی ده باوهش بگرین، شهوی قه دری منه، ههر گیز به بهراتی نادم. یار
نه گهر گیانی منی جاری بمخاوهن کربا؛ له سهره مهرگ و دهمی گیان له به بدن دهر چونا، جگه له و
یاره، گیانم به که سی تر نادم.

۶ شه ره تا زه هری هه لاهیل کو هه بییی مه به دست
بگولابو شه کهر و قهندو نه باتی نادم

۷ نه بقانون کو ئیشارهت بشیقای بکرت
نَمَز هیلاکی خوه دعیشتی بنه جاتی نادم

۸ طه لبه کر وه صلی ژدلهر مه بعنوانی زه کات
گو تو عه بدی و به عه بدی خوه زه کاتی نادم

مانای وشه:

قانون: ریوشوین؛ ئیشارهت: دهس نیشان کردن؛ شیفا: خوش بونهوه؛ نه جات: رزگاری؛ شیایو یاسه:
قانون، شیفا، ئیشارات، نه جات، ناوی چوار له کتیه کانی شه بوعه لی ابن سینای به ناو بانگن (۳۷۰ تا
۴۲۸ ی کوچی)؛ عینوان: ناوونیشان؛ عینوان: مه بهست.

پوخته ی مانا:

جامی زه هراوی هه لاهیل بی که یار بمداتی؛ به گولاوو شه کهر و قهندو نه باتی نادم. گویم له ریو
شوینی هه کیمان نیه چاکم که نهموه. له ئه ویندا بمرم، چیمه به سهر رزگاری.
وتم: هو جوانی! به شم کوا له زه کاتی جوانیت؟ وتی: تو عه بدی. زه کاتی مه به کو یلان ناشی.

۹ وی به ییکی بکرین مات ره قییی دیسا
بروخ و فیل و فهره سی نَمَز شه هوماتی نادم

۱۰ دسه‌مایا سه‌هه‌ری ده‌ست بکه‌س دی ئیرو
غیه‌ری شیرین قه‌دو مه‌وزون هه‌رکاتی نادم

۱۱ هاته ده‌ستی مه‌ دره‌قستی و دگو بل ژمه‌لی
ده‌ست بکه‌س دی دسه‌مایا کو مه‌لاتی نادم

مانای وشه:

په‌یک: پیاده‌ی شه‌ترینج؛ ره‌قیب: چاو نه‌زیر، هاوبازی؛ روخ: قه‌لا. که داشی‌کی گهمه‌ی شه‌ترینجه؛
فه‌ره‌س: ته‌سپ؛ فیلو فه‌ره‌س: دو داشن له شه‌ترینج؛ شامات: واتا، شای شه‌ترینج له کار که‌وتو مرد.
یان، ماته‌ی‌دا؛ مه‌وزون: ریکو پی‌ک؛ هه‌ره‌کات: بزاو؛ بل: جگه؛ کومه‌لاتی: که مه‌لای تیدایی؛ شامات:
شامه‌گه‌ل؛ شامه: خالی سه‌رزو.

پوخته‌ی مانا:

چاو‌چنۆکی پیسو شو‌فارو زمان‌شر؛ که له‌بازاری دل‌داری بو‌یته سه‌ربارو چه‌ل‌ومل؛ ئه‌وا دیسان
توشی ماتی کردم. پیاده‌ی پی‌یه‌و ده‌یه‌وی بارگین و فیل و قه‌لا‌کەشم له‌ناو به‌ری‌و پاشان شاماتم
پی‌بلی. من هه‌رگیز نابێ بدۆزیم و قه‌ت ریگی شاماتی نادم. وا ناکه‌م له سه‌یری خالان ده‌گه‌لما
بیته‌هاوبه‌ش. بزواره‌ ئه‌مرو به‌یانی، کوژی سه‌ما دامه‌زرینن. من ده‌ستی خۆم باهه‌رکی پی به‌جگه
له‌و به‌ژن باریکه‌و لارو له‌نجه ریکو پی‌که‌و خوین شیرینه، به‌که‌س نادم. ئوخه‌ی شو‌کور ئه‌وا
له‌گه‌ری هه‌له‌ه‌رکی، یاری شو‌خم ده‌ستی گرتو و به‌ده‌م فه‌رموی: له‌هه‌رکۆری داوه‌تیکدا مه‌لای
لی بی، من جگه‌له‌و ده‌ستی هیچ که‌سی تر ناگرم.

هه‌ر له‌باره‌ی شه‌تره‌نجه‌وه «حه‌ریق» ده‌لی:

هه‌مو عالم ده‌زانی من که سه‌ودای زولفی تاتاتم

له‌خانه‌ی کولمدا کولم به‌فه‌رزی شای روخت ماتم

«کوردی» ده‌لی:

تو به‌و دوروخی خۆته‌وه وه‌ک شاه‌ی و فه‌رزه دایم که له‌پیش ته‌سپه‌که‌تا وه‌ک نه‌فه‌رت بم

«هه‌زار» ده‌لی:

کە‌لاویژ بو‌مه ده‌روانی له‌سه‌ر سوێ
چیه‌ی ماچی منو‌توی هاته به‌رگویی
کە‌ش‌وماته جیهان له‌زوانی له‌نوی
چریکه‌ی بولبولیک دی و ده‌زانم

«فینجان جام»

۱ عیده‌وو داعالهمی بانگی صفایی خاص و عام
ماهی نهو نه‌برو نوماندن چو ژهر عورو غه‌مام

۲ خوه‌ش بدور جامی نیشاره‌ت‌کر هیلالی ساقیان
ماهتابین زوهره سیما چارده‌سالی ته‌مام

۳ نامه‌طه‌ی کر روزه‌ئی عیدی قه‌کر فه‌صلا مه‌یی
لی بزمه‌زم تین بئاوازی نه‌یی فینجان و جام

مانای وشه:

عور: هور؛ غه‌مام: هور؛ ساقی: مه‌گیژ؛ ماهتاب: مانگه‌شمو، تریفه؛ طه‌ی: پیچانه‌وه؛ روزه: روژو؛
فه‌صل: کژ، همره‌ت؛ زه‌مزمه: زه‌مزمه، ویره‌ویر.

پوخته‌ی مانا:

ئها جیزنه‌و همه‌و عالم گه‌وره‌و کچکه، گش له‌گشتیان بدلخوشی مژده‌ده‌دن، که‌وا ئه‌مرو
مانگی له‌نوی - وه‌ک بروی‌یار - خوی نیشاندوا په‌له‌هه‌وری له‌بهر ره‌وین.

بو مه‌گیژانیش بروی‌یار - که له‌مانگی یه‌کشه‌وه گه‌لێک جواتتره - هاته به‌رچاو. به
گۆشه‌یه‌کی نازاوی تیی گه‌یانندن که‌دیسان یا ده‌گیژن. جا ئه‌گهر مانگی عاسمانی، زه‌ردو لاوازو
باریکه‌و هیچ رونا‌کاییشی‌نه؛ مانگی مه‌یخورو مه‌گیژان، له‌روخساریکه‌وه دیاره که له‌باتی چارده
شه‌وی مانگی، ئه‌و چارده‌سالی ته‌واوه‌ روژ له‌روژی جواتتر ده‌یی و ئاوابون و که‌م کردنیشی بو‌ئیه.
دیمه‌نی - به‌تیشک و رونی - وه‌ک زوهره‌یه. به‌لام پتر له‌مانگی شه‌وانی چارده، تریفه‌ی داوه‌ته دنیا.
نامه‌ی روژو پیچ‌رایه‌وه‌و فری‌درا. ههره‌تی مه‌ی و مه‌خواردنه؛ له‌م روژده‌ا، فینجان و پیاله‌ی

مديگيزان، بدهنگو صدای بلويزان، هر خرينگمو زرينگمو ويرهويريانه.

«خه ييام» دهلي:

ئوخى كهنه ما باوى خه يالى خالى مديگيزى ده يينمه وه بده يى تالى
گيره ي رهمزان به ريو ئه وا جيژن هات دهم يينى لدهم گاوو كهران دامالى

۴ شاهيدين گولرهنگ ساقى بهلكه نه سرين به شه
ئى دله بسى ئه رغه وانى نيرگزين عه رعر خه رام

۵ ياره ب ئه و روحن موجه سسه م يان ميثالى روحن ئه و
ئه و بسيز جامان دبه خشن نازكين شيرين كه لام

۶ ئه و چعالى گه وه رن هاتن ليپاسى چيسمو جان
عيشه وين وان شوبهى ئيكسيري دقه لايان مه قام

۷ وهك «مه لي» گافهك تنى غائب ژديدارى نه يم
وهر ييم وي ساعه تي لي ين ژمندا صه د سه لام

ماناي وشه:

به شه ر: به شه ر، پيست: له بس: به ر گوشمهك: موجه سسه م: هاتو ته ناو لهش، به چاو ده يينى: ميثال:
پديكر، كو ته ل: گه وه ر: ره گز: گه وه ر: جهواهير: كه لام: گفتو لغت: ئيكسير: تو زيكه به سمر
مسي داكي ده يكا ته زير: قه لب: دل: قه لب: چروك: مه قام: جيكه: گافهك: تاويك: گافهك: ههنگاويك:
وهر: وه نه گهر: وهك: ده غيله، هوشتي.

پوخته ي مانا:

ئهى خوايه! ئه و مديگيزانه، به و هه مو شوش و ناسكيه، گيانن ئيمه ده يان يينين: يان په يكرن بو
نازكى گيان، نيشاندان؟ چون گه وه ر يكن ئه وانه؟ ده يى له چى دروست بو بن و چونه هاتونه ناو
له شى بنياده مه و؟ زمان خوشن، به نازو ناسك ئه ندان، ئه گهر پيالمت ده ده نه ده ست: واده زانى
به نه يتي ئه و پيال ه هات. چونكه هيند رون و ناسكن نايان يينى. نازو قه مزه ي ئه وان ده يكه ن، دلى
قه لييش وه كو ئيكسير ده كا به زير. دلمان بو يته مزليان و له ناو دلماندا ده رنا چن. مه لا هوشت
له سهر خو بى! نه چى جاريك بو تاويكيش ههنگاويكيش له يارت دور بكه ويه وه. ئه گهر هه ر تاويك
دور كه وتى، سه لامان بنيره و بلى: من ئيتير له دنيا ده رچوم.

شياوى باسه، به عه ره يى له باتى بلين فاتيحا ي بو فلانه كه س بخوين: ده لين: سه لامى
له سهر يى.

قصیده‌ی شیفت و حوتهم

«جذبیا عیشے»

۱ دانه‌یین عنبهر لئه‌س‌رینان ره‌شان‌دن خال خام
سوس‌نین نازک لسه‌رخالان چه‌فان‌دن دالی دام

۲ جبه‌هت و دیمی لقودره‌ت لی نفیسی حه‌رف و حه‌رف
کاکولان تاتا لسه‌ر حه‌رفان کشاندی لامو لام (یان، لاملام)

۳ لیلة‌القدرو به‌راتن زولفو جبه‌هت صوب‌خی‌عید
دیم وه‌کو فه‌صلا به‌هاری لی‌قیامه‌ت قه‌ددو قام

مانای وشه:

دانه: دهنک؛ خام: خاو؛ چه‌فان‌دن: لار‌کر‌ن‌وه؛ حه‌رف: که‌نار، لی‌وار؛ لام: پیتی (ل)؛ قام: به‌ژن؛ قام:
هه‌ستا؛ لاملام: که‌س لومه‌نا‌کری؛ قه‌د: نوش‌تانه‌وه.

پوخته‌ی مانا:

ئهو لاروم‌ه‌ت و لاجان‌گه‌ی - که وه‌ک به‌زی گولی نه‌س‌رین، ناسک‌وس‌پین - خالی ره‌شو به‌به‌رام‌هی
وه‌ک عنبه‌ری خاوی دانه‌دانه لی‌پر‌ژاوه. بسکه‌کانی که له سو‌ی‌سنه زور تور‌تو زور بون‌خوش‌ترن؛
له‌سه‌ر خالان لار بونه‌وه، وینه‌ی دالن (د) و بونه‌داو له راو‌گه‌ی دلان. ده‌ستی هونه‌ری به‌هیزی
خودای مه‌زن، چهند پیتیکی زور پیروزی ناو قور‌عانی وه‌کو: صاده‌کانی چاوی و نونی بروو ئه‌لفی
که‌بوو لامی بسک و میمی دهم و نوخته‌ی خالان - که دلان ده‌بن به‌تالان - له‌سه‌ر هه‌نیه‌و
روخساری یار، له ناوه‌وه‌و له که‌ناران نه‌خشان‌دوه. کاکوله‌کان له‌سه‌روی ئهو پیتانه‌وه، به‌زوانی
حال پیمان ده‌لین: دلدار که‌شیت و هاریش‌بن، لومه‌نا‌کری. شه‌وی ره‌شی که‌زیه‌کانی وه‌ک
شه‌وی لیلة‌القدرو به‌رات وانه، که‌ههم تیشکی جوانی خویان دهن‌اودایه؛ ههم ههمو به‌ره‌که‌ت و

پیتی روژی دلّمان لهوانرایه. تمختی سپی ناو چهوانی، سپیده جهژنی پیروژه. روخساری جوانتر بهاره، نمخیر. وهك باغی بههسته، كه هرگیز پاییزی نیه. شهگر دهلّین بههسته له روژی قیامهتا دهیندری، دهلهو بالایه برّوان. كه هرگا یار ههلهوستی، قیامت دهكاو هرگا قعد دنوشتیتهوه ئیمه دلّدار، قیامت بهچاوان دهیین.

۴ نهوپهری وهقتی دسوندوس دا ژقوندوس بت خویا بهندهدی شاهو گهدابت خوسرهوی شیرین كهلام

۵ هر كهسی جارهك دیه نهو زیندهما ههتا نه بهد وی نه دیتی نهوپهری رو، زیندهگی لی بت ههرام

۶ هر كهسی جامی ژدهستی وی بنوشت نوشت بت ئی ژوی دهستی نه نوشی زهریت نهو لی مه دام

مانای وشه:

سوندوس: پارچی ئاوریشمی بهزی چنراوی زور نایاب؛ قوندوس: تاریکایی خهستی شهوی؛ گهدا: پارسهك؛ مه دام: همیشه؛ مه دام: باده.

پوختهی مانا:

نهو پهریه ناسكو نازداره، دهم كول و شیرین وتاره - كهشای سهرتمختی جوانیه - به بهرگی ئال و والّوه - كه له قوماشی سوندوسه - له شهوی ئهنگوست لهچاوا، بیتهدرو خوی نیشان داو تیشکی روخساری له دنیا پرشنگ بدا. ههمو شاهانی سهرزهوی، باخوسرهوی شیرینیش بن؛ له بهر دهرکی نهو دهکون و له دامینی نهو دهنون و دهنه عهبدیکی سهرکزی و به گهدایی له دهرگای شانازی دهکن. چونکه هرکس ههرجاریك یارم بیینی، هرگیز مردن توشی نابی و هرکس چاوی بهو دیداره روشن نهی، خوشی و زینی لی ههرامه.

ههر نهو بادهی، له دهستی نهو ئهخوریتتهوه، نوشی گیانهو به گیان خوشه، به دهستی نهو زهریش ههمیشه له باده بهریزتره. هرکسی له یارم دورهو دهیهوی باده بنوشی، یاخوا بادهی لی بی به زهری مارو سندان و قوززه لقورتی بی.

۷ وان دره قهیندا کودیم ئاور. په یاهه دی دانه من بهرقو تیریزان لدلان جهذهیا عیشقی رهقام

۸ عومره كه دوریوم ژچانان كهتمه بهندا فیرقهتی ناگهان پهرده هلاتی گو: مه لایم السلام (یان، مولایم...)

مانای وشه:

وان: ئەوان، بو ریز گرتن بو یه کێک ئەوان دەگوتری؛ ئاور: ئاگر؛ ئاور: بو دواوه روانین، بهتیلە چاو روانین؛ په یاپه ی: به شوین یه کاه، خوش خوش؛ تیریز: تیشک؛ جه ذبه: کیش؛ ره قام: رفیندرام؛ هلانی: لای برد، لای گرت؛ مولایم: هیدی و له سرخو؛ مه لایم: مه لای من؛ السلام: سلاوت لی؛ السلام: هەر نهماوی.

پوخته ی مانا:

له کۆژی گو به ندو به زما، یار دیتمی و له سهریه ک ئاورزی وی دهدامو ئاورزی دههناوم بهردا. بروسکهو تیریززی جوانی، هاتته دل و کیشهری ئەوین رای کیشامو رفاندمی و من هه ر نهمام. دوری له یار هه رتاویکیش بی، عومریکه. من عومریک بو کهوتیومه ناو زیندانی خه می دوری یاری دل به ند. ئەو روزه ئەو گووه نهدا، له پر یار له پهرده دهرهات؛ له مپهری جودایی په راند، زور به نه رمی پیم فهرمو: مه لای منی؟ سلاوت لی. هه ر بهو توزه دواندنه ی ئیتر من یه کجاری مردم. ئەلفاتیجا.

«نەترک و بازەن»

- ١ رەمزێن تە دجانان نە بەئەندازە درازن
هەریەک بەهزار رەنگ رەوانی مە دخوازن
- ٢ وان دەر بەلجانان مەوێکی بەرق و بروسکان
تیری تە دجانان نەتیی سینه گودازن
- ٣ جانا ژجەفایاتەو غولمی چخەبەر دین
کوئیر ژجەوراتە دلدامە بگازن
- ٤ پەروانەو بولبول بدین شوعلەیی عیشقی
لی کوئو نەظەردی بخوێ ئەو گولشەنی رازن

مانای وشە:

دراز: درێژ؛ رازان: راکشان؛ درازن: رادەکشین، خو درێژ دەکەن؛ رەوان: گیان؛ رەوان: پەلمو خوشرو؛
دەرب: زەبر؛ دەرب: رێگە؛ سینه گوداز: سنگ تاوین؛ جەور: زولم؛ جەور: لەری کلابون؛ جەور:
دەنگی بەقەوێ هەورە تریشقە؛ گاز: گەزی پیوان و گەزی ددان؛ گازن: گەلو شکایت؛ گولشەنی راز:
باغچەیی پزەنەنێ؛ گولشەنی راز: کتیییکە شیخ محمودی شەبستەری (سالی ٧١٧ کۆچی) لە هەزار
بەیتا، دای ناوەو هەمووی هەرباسی عیرقانه.

پوختەمانا:

ئیشاراتی نەینی تو، لە گیاناندا، لەو ئەندازە دەرجو، کەهیچ گیانیەک دەری بەری و گیانمان زور
بەرئەسک ترە لەوێ رازی توێ تی بچیی و جیی بیتەوه. کە لە گیاندا پال دەکەوی. هەریەک لەو
رازی واگرینگ بە هەزار رەنگ و تەرمزەوه خو دەنوینی و دەیهوی گیانمان بستینی و بە پەله بیبا بو

خوی و دهرسی دلداری ئه‌وینی پی ره‌وان کاو گیان ئه‌و ئه‌ر که‌وا گرانه‌ی زۆردژواره، بو هه‌لگیری. رازی ئه‌وین، وه‌ک تیریکن له‌ بروسکه‌ی عاسمان ده‌که‌ن. ته‌نیا به‌وه‌نده به‌س ناکه‌ن. سینه‌مان بتاوتنه‌وه. نیشانه‌یان له‌ گیانمانه‌و هه‌ر ده‌ییکن. یاره‌ گیانه‌ شیرینه‌که‌م، چون ریم ده‌که‌وی به‌گله‌یی له‌ده‌ست ظو‌لمت بنائینم. ئه‌وی منیش ئازار ده‌دا، هه‌ر روحمو به‌زه‌یی تو‌یه و من نایزانم. من له‌ده‌س تیران ده‌نالیم. تیریش گله‌ له‌به‌ختی خو‌ده‌که‌ن؛ که‌ تو‌ دورت خستونه‌وه‌و له‌ دلی مندا جیگات دا‌ون. چیروکی من و تیری تو، وه‌ک چیروکی بولبول و په‌پوله‌ ده‌چی. به‌ رو‌المت گزی ئه‌وینی بلیسه‌ی داوه‌ته‌ دلیان به‌لام بی‌ینه‌ باری راستی؛ ئه‌و هه‌ردو دلسوتا‌وانه‌ بونه‌ته‌ گو‌لجاری رازان و له‌ناو به‌هه‌شتی ئه‌ویندا، دین و ده‌چن دلیان بو‌یته‌ گو‌لشه‌نی راز. پریه‌ له‌ باسی خواناسی.

۵ په‌یوه‌سته ژوه‌صلی ته‌دمینم کوسه‌راسه‌ر

بشکوژ و طه‌لیسمو وه‌ره‌قو نه‌ترک و بازن

۶ سو‌بو‌و‌هی و قودوسی و حورین دبه‌هه‌شتی

په‌یوه‌سته شه‌بی قه‌دری لیقایاته‌ دخا‌زن

مانای وشه‌:

په‌یوه‌سته: هه‌میشه، بی‌نی‌وان؛ بشکوژ: قو‌پچه؛ طه‌لیسم: پارچیک خشلی زی‌وینه. دوعای له‌سه‌ر هه‌لده‌که‌ن تا له‌ جو‌که‌و دی‌و درنج بیاری‌زین؛ وه‌ره‌ق: گه‌لا، خشلیکه‌ وه‌ک گه‌لا ده‌چی؛ نه‌ترک: مانگوله‌ی له‌رزانه؛ باز: دهرزیله‌ی خشل به‌شکلی باز؛ بازن: ده‌سته‌وانه‌ی له‌ زی‌و زی‌و؛ سو‌بو‌و‌ح: ناویکی خوایه؛ سو‌بو‌و‌هی: به‌و فرشته‌نه‌ ده‌لین که‌ هه‌ر ده‌لین سو‌بو‌و‌ح، سو‌بو‌و‌ح، و‌اتا خوایه پاک‌ی هه‌ر بو‌تویه؛ قوددوس: ناوی خوایه؛ قوددوسی: ئه‌و فریشتانه‌ن که‌ هه‌میشه ده‌لین قوددوس، قوددوس، و‌اتا خوایه هه‌ر تو‌ خواوه‌نی پیت و پی‌رو‌زیت؛ لیقا: توش‌بون.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! خو‌ت له‌ دلی من به‌ئاگای. جیا له‌تو، هه‌مو شتیک له‌به‌رچاوم بی‌گانه‌یه. ده‌مه‌وی ئه‌ گه‌ر بت‌گه‌می هیچ‌شت، هیچ ئافه‌ریده‌یه‌ک به‌گیان، بی‌گیان، به‌نه‌ینی نی‌وان منو تو‌ نه‌زانی. نامه‌وی ته‌نانه‌ت قو‌پچه‌و خشله‌ زی‌و زی‌وه‌کانیش، که‌ ته‌لیسمو په‌لک‌و خرینگه‌و مه‌نگوله‌و دهرزیله‌و له‌رزانه‌و بازن‌و خرخالن‌و له‌سه‌ر تاپای تو‌ ها‌لا‌ون؛ پی‌ بزانه‌ن. به‌زرینگه‌، ده‌نگ ده‌ده‌ن و لیم تی‌ک ده‌ده‌ن. بو‌یه هه‌میشه له‌هاتن بو‌ باره‌گا‌و دیداری تو، من داماو‌مو به‌ش‌برا‌وم.

نازانم کی گوتویه:

مه‌لی بو‌ نامه‌ نا‌نوسی، له‌ نی‌وانی منو تو‌دا قه‌له‌م بی‌گانه‌یه‌ ناب‌ی له‌رازی ئیمه‌ ئاگابی

۷ سونبول بسماتین و گولان پهرده دراندن
بشکفته نال نال و هشین بونه ترازن

۸ جوبار درهوانن چه مه نان تهرج جوانن
مه ستانه برهف رهف لکه ناران سی و قازن

۹ هه ریه که بته ماشاگه می حوستانه ژه رجا
ته شبیهی نیگارن بجه مالاته دنازن

مانای وشه:

نال نال: گوئیکی کویتانه؛ هشین: شین، کهوه؛ هشین: سهوز؛ تهراز: رینگ و له بارو بهرانهر؛ تهرازن:
میرگی به تهرایی، تهره زن؛ تهرج: بیجم، لق، چل.

پوخته می مانا:

تهی دل! وهره برّوانه؛ به هاره دنیا خه ملیوه. سملان بدهم شنه باوه شه مایانه، ده له رنه وه. گوئی گولاو
- که خونه بون و له شهرمان، دهر نه ده چون - له خوشیانا، سهر خوش بون. پهرده یان دراند. برّوانه
چلون پشکوتون. گوئی نال نال، به ههزار نال و آلاوه، خو ده توین. ههرچی چیمه ن و میر گوئن،
له خوشیانا گهش بونه وه و له تاسه می دیداری گولان، ناویان ده چاوان تزابو. ئیسته له خوشی
دیمه نیان، هه مو ده میان پر له تاوه و له تریقه می خنده می جوگه لان، هیند پیکنه نین، شین بونه وه.
برّوانه چند رینگ و پیکن، تیپی گولان، به ته کوزی هه لویتاوان. جوگه می ناوان، به رهوانی و
بیجمی چیمه ن و ابه جوانی، کاریکی وای کرد که سی و قاز له و دیمه نه گهشکه بین و وه
سهر خوشان، بیته دهره می گول و ناوان و پول پول له دهره یان گهرین. یاری گیانم! دلی دل! هم
گیان هم دل، هم گولم. له و هه موانه چگولن، چمه لن؛ چقل. چئه و سه وزه می له چیمه ندا
پی ده که نن؛ گشتیان سهریان دهریناوه و به چاو، بدل دهروانن و به تاسه وهن توبینن. هاتونه
سهیری جوانی تو. هه مو گیاندارو بی گیانیک، وه که هه مو جوان و دل به ران، به جوانیت شانازی
ده که ن.

۱۰ تیران لمه ده ت دوست مه تی سینته هه ده ف کر
نازان لمه که ت یاری، مه زاری و نیازن

۱۱ میجرایی دونه برو کو ژبالاته خویان
دهر سه جده گه می عیشق نیازی مه نه مازن

۱۲ گهر حوسن و مه حه بیته بسره پهرده می جان بن
گه شاهو گه دا، گه بخوه مه محمودو نه یازن

۱۳ ئەف حورو پەرىچىپەرە بتولاتى جەمالى دەر سورەتى تەحقىق «مەلا» غەينى مەجازن .

ماناى وشە:

ھەدەف: تامانچ؛ زارى: گريان و شيوھن؛ نياز: پارانەوھ؛ ئەماز: نوپۇز؛ ئەمازە: تايپەتى؛ چىپەرە: روخسار .

پوختەى مانا:

ئەگەر يار تيرمان باۋىتى؛ ئىمە سىنەى بۇداده كەين بەنیشانە. ئەگەر ئەو دەسكا بەنازان؛ ئىمە بەگريان و نيازو پارانەوھ دەپلۇئىن .

ئەگەر طاقى بروكانى، لەو بالايە يىنە بەرچاۋ؛ سوژدە دەبەين لە جىگاي سوژدەى ئەويندا . نوپۇزە كانمان تايپەتىن و نوپۇز و نزاى دلدارانەن . ئەگەر جوانى دەگەل ئەوينى راستىدا، بکەونە ناو سەرسەراى گيان و تىكەلۇوبن؛ ئەشايەتى لەناو دەمىنى و نەروتى، لە بازارى ئەوينى، سولتان و گەدا دەبنە يەك و مەمودو ھەياسىك نىە. ھەر يەك لەوان ھەم مەمودە ھەم ھەياسە. چونكە تازە لە بۇتەيەكدا تواونەوھو جياوازى لەناو نەماوہ. ئەو جوانانەى كە وەك حورى و روخساريان وەكو پەريانەو، ئەو بتە جوان تاشراوانەى - كە خەلکيان پى گومرا بوە - ئەگەر بەراستى بروانين و بەوردى لىي وردىنەوھ؛ پىدەزانين جوانى بەدەلن و جوانى راست لەپشت پەردەى ئەزەليەوھ تيشكى داۋنى.

«دینی بوس»

۱ مەلامە لگەردنا دلەر ژنوسەد بوسە ماین دەین
مەجالێ دێ بخوازم ژێ دبی دەینی تە (فوق‌العین)

۲ برەمزا قاب قەوسەینی ژوان بورهان خەبەردارین
(فات‌القوس باریها الأیارامی القوسین)

مانای وشە:

مەجال: ومخت؛ دبی: دەبیزی؛ دەین: وام، قەرز؛ فوق‌العین: بالای چەم، لەسەر چاو؛ قاب قەوسەین:
بە ئەندازەی ژێ کەوانیک (باسمان لیکرد)؛ فات: دەینە؛ باریها: تاشمەرە کەی؛ الا: هوی؛ یا: ئەی؛ رامی:
هاوێژ؛ قەوسەین: دوکەوان.

پوختە‌ی مانا:

یار دەیفەرمو ئەگەر لە ئەویندا مردی، ماچیکت پی قەرزداریم. تو له کۆنە قەرزان گەری که
نەگەبون. وا سەرلەنووی، صدچار لەبەر پی دا مردوم. دەبی صد ماچی گەردنیم لەسەری پی.
هەتا دەلیم کوا قەرزه‌کم، دەلی قەرزت لەسەر چاوان. نالی لەسایەمی گەردنم، دیارە دیسان
وای نیازه چیم پی نه‌گا. هەر لەباسی قابە قەوسەین لەرازی نه‌ینی بروی - که ئەندازە‌ی دوکەوانن
- تاگادارین. کەوان بەمره دەست وه‌ستا، ئەی تیر بەدو کەوان هاوێژ.

هەروەك له‌كوردی‌دا ده‌لێن «نان بو نانه‌وا ره‌وايه‌و گوشت بو قه‌صاب». له‌ناو عه‌ره‌ب بوته
مه‌سه‌ل «كه‌وان بده‌م كه‌وان تاش». وانا هه‌ریارم ده‌زانی د‌ل‌ان به‌تیری م‌ژ‌ول‌ان و له‌ كه‌وانی
بروی كه‌وانیه‌كه‌یه‌وه، به‌هنگیوی. هه‌مو تیر هاوێژیکی‌تر، با‌ب‌ج‌نه‌وه‌ م‌الی‌ خ‌ویان.

۳ ژسیرا لاهه کان واجب ته نه زول کر دئیماکانی
(فَإِنَّ الْعِلْمَ، آئِنَ الْعَيْنِ، وَأَيْنَ اللَّائِنِ إِذَا لَئِنَ)

مانای وشه:

لايه كان: بى جيگه؛ واجب: بيوست؛ واجب الوجود: خدا، واتا بى گومان هر هديه؛ ئيمكان: شياوى، ئيمكان له (اراهى فلسفه‌ده، بۆ کرداريك يان شتيكى واهيژن كه لسههرون و نه بونی پهك نه كهوى. وهك بونی مروو شينايى و جانه و هرو دوره گياني بى بزوتن. ناوى مومكين له به رانهه وشهى واجيدا ده گوتري؛ اين: له كوى؛ عين: چاو، بهر چاو؛ اذ: كه.

پوخته‌ى مانا:

خوداي گهوره، له نهيني بى جيگه بى دهستى هه لگرتو خوئى له شياوان (له ئيمكانى) دا، نيشان داي. وهك خوئى فرموى: «گهنجينيكي نهيني بوم، ئافهريدهم هيئانه گور تا بمناسن» ته گهر له بهر نهو رازه گرینگه نهبا؛ چونمان ده توانى بيناسين؟ كوانى زانست، كوا سوماي چاو، كوا شتى ديار، ته ناهت كوا له كوى هه بو، كه ته گهر خوا، دنيای دروس نه كردايه و هختو روژو شه وو ده مى داننه نايه؛ وشهى كوانى و له كوئيش، نه ده زانرا چيه. بوخواي گهوره نه ده و كاتو سات هه ديه و نه جيگه شوين.

۴ ژماهينا دوئه برويان په يايه بى بهرقى لاميع تين
بعهينى گهريبي صافى چنورهك صيرفه نهو مابهين

مانای وشه:

ماههين؛ نيوان؛ ماههين؛ دهر بارى سولتان، هوډه چاوه نوژى بۆ ديتنى سولتان؛ صيرف: خاليص و پاكي بى خهوش.

پوخته‌ى مانا:

له نيوان ههردو ئه برويان، له سهريهك ههه بروسكه بى پرتروسكه ديار دهدهن بومن. به چاوى رونو بى تانه، كه بى بينى، ده زانى لهو نيوانه دا نيشانهى كامه نورى پاكه ده نوئى.

۵ بدهستورا تهدا، وى ژى ژفى ناڤى قهرىكم نهز
(قَصِفِ الْعَيْنِ نُورَ الْعَيْنِ أَلَا يَا زَيْنَ كُلِّ الْأَزِينِ)

مانای وشه:

دهستور: ئيجازه؛ ويژى: نهوئيش؛ ژفى ناڤى: لهو نيوانه؛ قهرىكم: بهرى بكهم، له نيوان لابهه؛ قَصِفَ:

دهسا رون بكموه؛ نورالغین: ئه‌ی نوری چاو؛ ئه‌لا: بریه‌تیه‌له: ده‌گه‌ل تومه؛ یا: ئه‌ی؛ زین: زینت و جوانی؛ گُل: هممو، گش.

پوخته‌ی مانا:

یاری تاقانه‌ی بی‌هاوتام! ئه‌گهر تو ئیجازه بده‌ی و ریگه بدریم بو باره‌گای نزیکانت؛ من گهره‌کمه ئه‌و نیوانه‌ش که بروی یاری دنیا بین و له‌وانه‌وه تیشکی خوت نیشانداوم؛ له‌ناو بچی و چاوم به‌خوت - که سولتانی سولتانانی - به‌بی نیوان و ناو بزی و پرده و له‌مهر رون بیته‌وه. ده‌زانم ئه‌و دیتته‌ی تو، چاوی دلی رونی ده‌وی و ئه‌شی تانه‌ی له‌سهر نه‌بی. ده‌سا به‌زه‌بیت پیمدا بیت. روناکایی چاوه‌کانم چاوی دلم رون کهره‌وه؛ با جوانیه‌کعت بی پرده بیت به‌ر چاوان؛ ئه‌ی جوانتر له‌هممو جوانان و ئه‌ی مایه‌ی جوانی گش جوانیک له‌عالمدا!

٦ به‌هایی عیشویه‌ک له‌علان مه‌یه‌کسهر (ماملک) به‌خشی
دلو جان زی له‌سهردانی و ظالم هیژ دبیژت: ده‌ین

مانای وشه:

به‌ها: نرخ، بایی؛ یه‌کسهر: به‌یه‌کجاره‌کی؛ ماملک: ههرچی شکی ده‌برد، ههرچی هممو؛ هیژ: هیشتا، هیمان.

پوخته‌ی مانا:

له‌نرخ نازی لیوانی، به‌جاریک ههرچی هممو دام
دلو گیانیش کرا پارسه‌نگی، زالم ههر ده‌لی: کوا وام
«نالی» ده‌لی:

قیمه‌تی ماچی دوصد کیسه‌یی ساغو نیمه غه‌یری یه‌ک کیسه‌یی سه‌دپاره له‌گیرفانم دا

٧ مه‌لا هه‌روی بین هه‌روی ئه‌گهر هه‌روی دناسی تو
(هوالمغبود. هوالمشهود. بَلْ لَاغَيِّرْ فِي الدَّارَيْنِ)

مانای وشه:

هو: ئه‌و؛ مغبود: په‌رسراو؛ مشهود: دیار و به‌رچاو؛ بَلْ: به‌لکه؛ لاغیر: نه‌شتی تر؛ فِي الدَّارَيْنِ: له‌هه‌ردوک مالاندا، واتا، دنیا و قیامت.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا له‌کویی؟ له‌باره‌ی کیوه تو ده‌ویی! ئه‌گهر یاری تاقانه‌ی سه‌روه‌ری یاران، ده‌ناسی و تانه

لهسهر چاوی دلت نیه؛ همر لهو بزوانه همر لهوی. همر ئهو شیاوی پهرستته. همر ئهو دیاری بی
پیواره. تهنانت ئهوهش بزانه که له همدوك دنیااندا، جگه لهخوی؛ هیچکس نیه که بو
پهرستنی بشی.

«چیرۆکی جوانیت»

١ من دبەر (قالوایی) باطن قهویرا بو ئەقین
هیژ لسهەر عهدها ئەلهستم تابرۆژا ئاخیرین

٢ من دقێ لی ئەشکهراکه م جاره کی داغا نهین
(گفتیم اورا ما دُعاگوی توایم آی حورعین)
(أغرَضْتُ عَنِّي وَقَالَتْ مَادُعَاءُ الْكَافِرِينَ)

مانای وشه:

قالوایی: باسی کرا؛ قهویرا: ده گهل ئەو؛ عهده: پهیمان؛ عهدها ئەلهست: پهیمانی ئەو رۆژهی که خوا گیانی دروس کردن؛ گفتیم: گوتیم؛ ما: ئیمه؛ حورعین: کیژده چاو ره شه کهی بههشت؛ عین: چاو گه وره؛ عین: گاکووی که زۆر به چاو جوان ناسراوه؛ أغرَضْتُ: نرای وهر گیرا، نارمزایهتی نیشان دا؛ عنی: له من؛ قالت: گوتی ئەو میوینه؛ ما: چیه؟؛ دُعَاءُ الْكَافِرِينَ: نزای خوانه ناسان. خوا له قورعان وتووێژی جهمه نده میان ده گهل پاسهوانی تونی ئاورمان بو یاس ده کاو فرمویهتی: «ئهو انه ی له ناو ئاگران به پاسداری دۆزهق ده ئین: داوامان بو له خوا بکه من رۆژیک له سزمان سوک کا. پاسدار له وهر اما ده ئین: راسپارده تان له ئیمه وه نه هاته لا، به به لکه ی زۆر ئاشکراوه. ده ئین به لی: ده ئین بوخوو دوعا بکه من. دوعای کافران، جیا له ری لی ون کردن؛ چیر ناکا.»

پوخته ی مانا:

من بهر له و رۆژهش که خودا گیانی بو له شان دروست کرد؛ بیومه دلدار ی یارم له دهر و ن دا. ههتا ئیستاش، ههر له سه ر پهیمانم ماوم و نه گۆراوم و، تا دوا رۆژیش هه روا دهیم. هه مو ئاواتم ئه مهیه جار یك داخی ناودلیم ئاشکرا بکه م.
پیم گوت: ئیمه نزا گو تین، هو ی چا وره شه به هه شتی که! روی له من وهر گیرا و گوتی: دوعای

کافر بهچی دهچی؟!

۳ نهی شههی عالیجه‌ناب، پور عاجزو پهرگه‌نده‌نهم
ناه زده‌ست جه‌ورا نه‌فیننی چبکرم؟ من به‌نده‌نهم

ع صه‌برو طاقه‌ت من نهمان لی بی‌کس و دهرمانده‌نهم
(گر بخوانی ور برانی بنده‌ام تازه‌ام)
واجب لی امتثال الامر ماذا تأمرین

مانای وشه:

عالی: بلند؛ جه‌ناب: لایمن؛ عالیجه‌ناب: وشه‌ی ریژگرتنه بوگه‌وران، واتا: پایه بهرز؛ پهرگه‌نده: پهرگه‌نده، پهرگه‌نده، پهریشان وبلآو: دهرمانده: داماو؛ بخوانی: بانگ‌کهی؛ برانی: دهرکهی؛ واجب: پیویست؛ لی: بومن؛ امتثال: بهجی‌هینان؛ نهمر: فرمان؛ ماذا: چی؛ تأمرین: نهمر نه‌فهرموی خانمه‌که.

پوخته‌ی مانا:

پادشای پایه‌به‌رزی جوانان! زور وهرزو پهریشانم. ناخ چی‌یکم له‌ده‌س تازاری شهو دلداریه. من کوپله‌ی تو. تو قره‌و تارام پی‌نهما. یه‌کجار بی‌کس و داماو. گهر دهرم‌کهی یان وه‌مخوینی، من ههر کوپله‌م هه‌تا زیندوم. پیک هینانی فرمانی تو، به‌نمرکی پیویست ده‌زانم، چون ده‌فهرموی تا وایبکم.

۵ صوه‌تم نه‌ز پیتا نه‌فیننی تیک بو نهم گهردو هه‌با
(ان لی آیات صندق کان فی‌هذا النبا)

۶ حوری یا روژا لیقانی، نازکا مه‌خمه‌رقه‌با
(حبذا روضات نجد زرتها عهد الصبا)
(روضه یجری علی أرجائها ماء معین)

مانای وشه:

پیت: گر؛ گهرد: توژ؛ هه‌با: توژه وردپله‌ی ده‌وری هه‌تاو؛ ان لی: ته‌واو بو‌م هه‌یه؛ آیات: نیشانگه‌ل؛ صندق: راست؛ کان: بو؛ فی: له‌ناو؛ هذا: نهم؛ نبا: خه‌به‌ر؛ لیقان: توش‌هاتن؛ مه‌خمه‌ر: پارچیکه؛ حبذا: چمند خوش‌بو، نای که‌باش‌بو؛ روضات: باغچه‌گه‌ل؛ نه‌جد: زورک؛ نه‌جد: ته‌پولکهی بی‌گیا؛ نه‌جد: ناوی شهو گرده‌یه که قه‌سی عامری (مجنون) له‌سمر شه‌وی دور به‌دور ده‌یزوانیه ره‌شماله‌کانی هوبه‌ی له‌یلی و گورانی پیندا هه‌لده‌گوت؛ زرتها: دیدارم لی‌کرد؛ عهد: زه‌مان و چاخ؛ صیبا: مندالی؛ یه‌جری: ره‌وان ده‌بی؛ علی: له‌سمر؛ نهرجائها: لایمن گه‌ل؛ ماء: ناو؛ معین: ره‌وان.

پوخته ی مانا:

به گری ئه وینی سوتاوم؛ تو زو خوئیشم بابر دی. درو ناکهم شایه تم ههن. ههرچی بو، دل داری کردی. خو ریه که ی بهه شتی خودا، ناز کو له ی که واه مه مهرم! بیریک له هه ژاریم بکه. ئاخر بی تو چون دهر بهرم؟ خو ز گهم به دهوری مندالی و چونه نهج دی پر له وهری. چهند کانی و ئا ویشی لی بون. داخم ئه و خوشیه تی بهری.

شیاوی باسه، ئه و بهیته له شیعه ره کانی قه یسه بو له یلای داناوه. گو یا ده گهل له یلایه دا به مندالی له نهج د، به رخ و کاریان ده له وهراند.

۷ من لسه ر به دری مونیر مه کتوب دیه نه قشی سه واد
سه ر به یه که ئانی دونونان خه طعی ره یحانی دوصاد

۸ حادری من سه جده بر له و غه رقی خونی بو فوئاد
بَر دَر باغ وصالین ها تگی آواز داد:
(هَذِهِ جَنَاتُ عَدْنٍ فَادْخُلُوها خَالِدِينَ)

مانای وشه:

سه واد: ره شایی؛ حادری: دهس بهجی، ههر لهجی؛ فوئاد: دل؛ بهر ده ری: له بهر دهر کی؛ وصال: بیتک
گه یشتن؛ هه نه: ئه مانه؛ جَنَاتُ: باغات؛ عَدْنُ: ئه و بهه شته ی خوا دا بوی به باب به ده م؛ فادخلوها: بچنه
نا ویه وه؛ خال دین: هه تاهه تابه.

پوخته ی مانا:

له سه ر مانگی چار ده شه وه ی تر یفه دهر، من نه خشیکی ره شم دیوه. دو نونی خه تی ره یحانی - که
هه که دو برو ی یارم ده چون - گو شه یان دا بوه سه ر دوصاد - که به چاوی یار، ده شهبان - دل م بو به
گو می خوینی له و دیمه نه و سه رم خسته سه ر سو زده وه. له و حانه دا، له دهر کی باغی یاره که م - که
جی ژوان بو - ده نگیکی بی ره نگم ده ییست ده یگوت: ئیره بهه شتی ئاده مه بچنه ژورو لی
ده رمه چن.

۹ نائیتن گو تن بقال شه رحو به یانی هوسنی تو
دی بهالو سی ر بناسن دل فه سانئ هوسنی تو

۱۰ خوه ش «مه لا» ئامانجی تیران کر که مانی هوسنی تو
قهنه ی عشق جلال و داستان خسن تو
تِلْكَ أَنْبَاءُ يَقُولُ النَّاسُ مِنَّا بَعْدَ حِينٍ

مانای وشه:

فہسانہ: ئەفسانہ، چیرۆکی کۆن؛ داستان: سەرگوروشته؛ يَلَك: ئەمانە؛ انباء: دەنگ و باس گەل؛ يقول: دەلی؛ ناس: مەردم؛ مَنّا: لەئیمە؛ بعد: دوا؛ حین: ماوەیەك لە روژگار.

پوختە ی مانا:

هەر بە گەشتی سەرزەرەکی باسی جوانی تۆناکری. دەیی ئەهلی دل بزانن چیرۆکی جوانی تۆ چۆنە. ئەم جوانیەکی چەندبە باشی مەلای وەبەر تیران داو. چیرۆکی دلداری «جەلال» لە گەل باسی جوانی تۆدا، دەین بە باسو خەبەرێک کە مەردم لە دواڕۆژێکا، بو یەکتەری دەگێژنەوه. شیاوی باسە، وەختە بڵێم بی گومانم ئەو شیعراوە هی بوێژێکی ناو «جەلال» بو. مەلا تەضمینی کردو. بەلام داخە کەم نەمزانی ئەو مەلا جەلالە کی بو. جەلال الدین رۆمی نەبو. جەلال الدین دەوانیەکی شاعیر هەبو؛ لە چەرخێ نو تا سەرەتای چەرخێ دەهەم (۸۳۰ تا ۹۰۸) ژیاو. نازناویشی فانی بو. سەیر ئەوێه: لە هەمو ئەو نوسخاندا، کەمن دیومن؛ هەوێل لەتی دوامین بەیتی قەسیدە کە، زیاد لە هەموان، تەواو کوردانە نو سەراو. نو سیویانە عشقا جلال و داستانا. بو ئەوێ سێ لەتە ی مەلاش وەك ئەو بچی. پاشلە کانیان دەگەل ئەو هێناو تەو. بە یانا، فەسانا، کە مانا، ئەمانە هەر ویستویانە قەسیدە کە خروپز هەر هی مەلای بی بەلام پیاو کە مرخو چێژە ی شیعری مەلای باش چێژی؛ دەزانی شیعری ئەو نیە (هەزار)

که مان کشاندن

۱ صه نه می ژقهوسی نه برو دوهیلالی نهو نومانندن
دوکه مان لپورچی میزان بغه ضه ب لمن کشاندن

۲ نه دونون بغه ط موقابیل بیه دیح خه ط نفیسی
دوهیلالی دهستی قودرته، بقیرانی یه که نشانندن

مانای وشه:

صه نه م: بت؛ میزان؛ بورجیکه له عاسمان، ترازو؛ میزان؛ برانبر؛ غه ضه ب: توره یی؛ موقابیل؛
برانبر، روبه یه که؛ به دیح؛ تازه ی کهس نه دیتو؛ نشانندن، نیشاندن؛ دانان.

پوخته ی مانا:

ئویاره جوان و دلگه - که هه مو جوانیکی دیکه، ده پیرستن و بوته بتی دلدارانی - بروکانی هاته
به رچاو، هه رنه برو، وه که دومانگی یه کشه وه بون، له عاسمانیک دا دیار بدن. ئه و دومانگه
له نوی یانه - که زور له بارو میزان بون - له مزلگه ی ئه و بالابه، وه که دو کهوانی میرغه ضه بی
ئویندار کوژ، له من کیشران (ترازو کیشانی هه یه). دهستی قودرته ی خودایه که ئه و دومانگه
یه کشه وه ی له عاسمانی صافی توئی برانبر به یه که دانا وه و نیشانی مه رد می داوه. دیاره موجزات
قهوما وه. له بر چاوی هه نهر مەندانی خمت په سندن، جوتیک نون بون. له سمر ته ته له ی نورین دا،
دهستی به هیزی ئه زه لی خه تی دا بون. نون ده چاوی ئه وان دا با، له و دو نونانه دانه بون.

۳ چهراتی حوسنه یاره ب بنیشانی پادشاهی
بهره ف دوطورزه طوغراوه به ماوه ری ره شانندن

مانای وشه:

بهرات: خەلاتنامەى گەورە گەوران، جەژنى رۆژى بەش کردنى؛ طەرەف: لا؛ طوررە: پەرچوگەى بّلاو لەسەر توتل، کەنارە، مێژەربەند، ریشوى بانمەراوى بّلاو؛ طوغرا: فەرمان، مۆرى قىجەل قىچى سولتان؛ ماوەر: گولّاو.

پوختەى مانا:

ئەى خودايە! ئەو روخسارەى داوتەبەيار؛ چۆن خەلاتو بەراتىگە بۆ دلتەرّان و دلداران لەدنيادا. کە بۆت ناردون. ئەگەر بەراتى پادشايان، هەر تەنيا مۆرىكى پيوە. ئەمبەرەتە کە نیشانەى پاداش و بەخششى زۆرتەو لەجياتى جېژنى بەراتە؛ لەهەردولّاو مۆرى توى کە دوکەزى بەلادا کراوى بەگرى و ئالقەو طوغرا ئاسان. پيوە ديارەو دەورىان لەپەرچوگەى هەنيەى - کە لە قاقەزى مەرجانىش سپىترو ناسک ترە - داوہ بەجوانى و لەبارى و، بۆن و بەرامەشيان هيندە خوشتن دەئىي گولّاو دەپرزىن؛ نەگ گولّاويان لى پرزاوہ.

ع ئەليفو دولامو هى دين مەدنايەتا جەمالى
ژجەگەر مەگر تەسەللى و ژسىنە دەست فەشاندن

مانای وشه:

تەسەللى: سەبورى؛ دەست فەشاندن: دەست هەلّەکان، دەست بەردان.

پوختەى مانا:

روى يارى من، لەقورعانى جوانى خوادا، ئايەتيگەو نيشانەى جوانى خودايە. ليم دەروانى کەپوگەى وەکو ئەلفىكى راستو شوشو، کونە کەپوى وەك هى يەكى دوچاويلکەى دەستى گەورەترين خەتخوشت. دولابىگە سەرھەلگەزاوہ کانیشى بەدويىتى لام «ل» دەبيندرا. ناوى «الە»م خویندەوہو لە عەيبەتان وازم لەزيانى خوم هينا. سەبورىم هات کە جگەرم سوتاوہچش، دەستم لە سينەشم بەرداو دەستم لەدنياش راوہشانندو شيتى جوانى خودايى بوم. شياوى باسە، هينديک لەبوژانى دى، دەميان بەهئى وەکو زەنە «ە» شېھاندوہ. سەيد رەشىد (شەھيد) دەئى:

کەدوخالم لەراستەى يىقلت ديت خەمىکم گەر هەبو ليم بوبە صدە خەم

۵ نەتنى ژقشتو زولغان مە دسىنە صدە کولابن
لجەگەر سىپە کەمانان دوھەزار تير رەشاندن

۶ ژجه گهر «مهلا» پلینگان بکولابو چهنگ که رکر
نه سهدان زی په نجه قیران دل و سینه هه رشانندن

مانای وشه:

قشت: ریزه بسکیک که بهر یکی به قه یچی خشتیان ده کهن و له سه ره هیه داده وهستن؛ کولاب: قولاب؛
قیران: ده گهل، پیرا؛ هه رشانندن: هه لئرانندن؛ له بهر یه کبردن.

پوخته ی مانا:

ده ردی جه رگو هه ناوی من، دوسه ره یه دوسه ره یه. په رچو که قشتیله کانی و که زیه کانی به بزانگی
سه ره به قولاب، تیروپز له جه رگم نیشتن، دوه هزار تیریان تی چه قاند، هه و جار نوره راوی چاوی،
دهستی پیکرد. هه و چاوانه ی بو راوی دل و هه ناوان پلنگ و شیریان ناگاتی. به مژولان په نجه بیان
له سینه و دل، وه کار خست و قولایان لی گیر ده کردو کو تو پارچه و له تیان ده کرد به راست و چه بیان
داده برد؛ به جاریک لیکیان هه لوه شانندو له کاریان خست.

نازانم کی گوتویه:

مده شوشه ی دل و به و چاوه مه ستست به سه رخوشی ده ترسم بیشکینی

«ده‌ردی دوری»

۱ خه‌شمی لَه‌قیران مه‌که زوپادشاهی من

پرسی بکه چاره‌ک لَه‌طائو گونه‌هی من

۲ ته‌فتیش بمومو بکه ئه‌ر ئه‌م بخه‌طائین

هینجا نه‌که بیتن ته‌وه‌لاتی ته‌جیهی من

مانای وشه:

خه‌شم: توره‌یی؛ هینجا: هینگین، ئه‌وسا؛ ولات: مه‌لَبَه‌ند؛ جیهی: شوینی.

پوخته‌ی مانا:

تو له‌جوانی دا پادشای، من دل‌داریکی هه‌زارم. به‌رگهی توره‌بونت ناگرم. خوُم به‌گوناجار نازانم. لام وانی‌یه بو هه‌زاران، دل‌به‌جوانی‌دان گوناحه. جا ئه‌گهر له‌نه‌زانیه‌وه کاریکم کرد، که خوانه‌کا گهر‌دیکی خسته سهر‌دلت؛ هه‌رگوزو گومبته مهره‌نجی، نیوچاوانت گرژ مه‌که‌و خوینم بی‌تاوان مهر‌یزه.. تو هیچ نه‌بی، له‌تال تالی که‌زی و پرچه کافره دل‌ره‌شه‌کانت - که‌پَرَن له‌میسکی خه‌طاو دل‌ی‌منیان به‌ند کردوه - پرسیک‌بکه؛ داخو دل‌ی به‌ندکراوم، هیچ گوناھی لی روداوه؟ با موبه‌مو دل‌ی هه‌زار بیشکنن ئه‌گهر جیا له‌ئهوینی بالآت، هیچ شتیکی دی له‌لابو؛ ئه‌مو به‌داویک بخنکینه‌ومنی دل‌تالانکراویش له‌ده‌وره‌ی خوت، له‌و ولاته‌ش که تو‌ی تیا‌یی بوته مه‌لَبَه‌ندی دل‌داران. بتاریته‌و جیی من بده‌به یه‌کی‌تر.

«نالی» ده‌لی:

سهری هه‌رموی به‌ده‌نم ته‌رزه ته‌مه‌نتاییکه گهر‌دشی تو‌کی سهرم هیله‌گی سه‌وداییکه

۳ جه وراته به هیتین و جه فایاته پهریتین
قوربانى تبم گوډېده جارهك گله ی من

۴ زانى كو ژېر جه ورو جه فایان نه له مین دل
رده مې بگه دانی خوډكه سولتان و شه ی من

۵ سى ساله ژده ردو ژبه لایاته هیلاکین
حه تنه بغه لك هه درتن ناوونه ی من

۶ ما يهك نه فسهك من دبتن صه برو قه رارهك
قه د بیته وو بیته دبتن میثلى سه ی من

مانای وشه:

به هیتین: توانه وه؛ پهریتین: پهرتاندن، وردو خاش کردن و له بهین بردن؛ گله ه: شکایت، گازنده؛
نه له مین: نه له م، ئیش وژان؛ نه له می: ئیش؛ به لا؛ به لا؛ به لا؛ گپروډه ی؛ ناوونه ه: ناخ و ناله.

پوخته ی مانا:

به جز یادان و سازاران، تاواندیتین. له بهر یه كته هه لته كاندین و به جاریك هه وردو خاش بوین،
له بهین چوین. دلی برژاوم پرژانه، نه وه بو به ماوه ی سی (سى) سال، به دهر دی گرانی دوری
گرفتارم، كه تاویكیش لمدوریتدا لیم به هه زار سال ده بورى و خوت دهرانى ئوقره و ئارام نه ماوه و
هه ناسه ی ساردم لمدوریت، وهك بلیسه ی تهن دورى سور، گهرم و گوره و چره دو كه لی هیئد به رزه،
سه ری گه یو ته عاسمانان. نه و به زن و بالاراسته ی تو - كه تانه ی له سه ولى به زن ريك ولوس
ده گری - سیبه ريكی ده ی هه ی. من سیبه ریم. تو به رموی و نه فهرموی، تازه هاتوم؛ لا ناكه وم.
ده سا نه ی سولتان و شاه ی به راستی من! گوی معده سوچو گونا ه ی ناراستی من.. له راست منی
ئاواری بی دهره تانی گمدای جوانیت؛ له تاواندنه وه وازیته و به لاواندنه وه، وه م خوینه. دل م خوینه
جاریك گله و گازنده كانی بیسمو دادی بده.

۷ گر شوبه ته ی په روانه دبه زمی ته چصه د گر
صه دناله هه زار رهنگی وه کی چهنگی وژی ه ی من

۸ نورین قه ده ها خه مرو حه یاتا مابه سردان
گه روی بده تن ده ست بده ست موشته ری ه ی من

۹ يهك عیشوه «مه لای» ببوها بیته ژله علان
صه دجان مه هه بن هیژ كومو قه صصیر دبه ی من

مانای وشه:

گر: گرتی؛ گر: پیت و بلیسه؛ ژیه: ژیتار؛ بسهر: سهر به سهر؛ هی من: هدی له من؛ بوها: نرخ؛ به هی: نرخ.

پوخته ی مانا:

له به زمیکدا تو ی تیدابی، به هزار شاهنگ و هوا، له چنگ به سینگا کوتان و لهشی لاوازو باریکم - که وهك ژیت که مان زراوه - گویت له دهنگی وه کی چنگ و نالینی بلویری دهی.
من به خه یالی خاوی خوم وام داناوه یار به دهستی ناسکی خو ی، له باده ی بهررو ناکایی تیشکی کولمی، پیاله یهك بداته دهستم؛ ژیان و ههستم له بهرانی بهری دا بدهم و سهر به سهر سهودا سهریگری. ناخ ته گهر یار بهو سهودایه رازی بوایه و دهستی دهنا و دهستم نایه و بیفه رموایه وا سهری گرت. هه ی له به ختم، له ناو هوژی کریاراندا، کهس وه کو من سودی نه برد.
مه لا نه و قسانه چین دهیانکه ی؟ که ی یار سهودای وا پر له زیان قبول ده کا. ته گهر ههرته نیا نازیکی به بزه ی لیوه ئاله که ی، به نرخ ی صدگیان بفروشی هیشتان تو ته گهر کریاری، له قازانجته و هیمان لهو نرخه ی دیهینی زورت که متر بی دراوه و نرخ ی تو کورتی هیئاوه.

«دور ناکه‌وین»

۱ نه‌ز نزانم سه‌به‌بی یار چرّا دور کرین
شاهی شیرین‌دهه‌نان نهم ژخوه مه‌هجور کرین

۲ میثلی گوی بی‌سهروپا بومه لهر ضرربو شه‌گان
له‌و بچه‌وگانی جه‌فایا خوه ژدل هور کرین

مانای وشه:

چرّا: بوچی؛ ده‌ه‌ن: زار، دم؛ مه‌هجور: تهرک‌کراو، دوره‌وه‌خراو؛ ضررب: زهر؛ شه‌ک: لیدان
به‌گوچانی شه‌قین؛ چه‌وگان: گوچانی شه‌قین.

پوخته‌ی مانا:

هیچ تی‌ناگه‌م، چون بو دلّم تا نهم راده‌خوی خوین‌تال کرد؛ که سهررداری لیو شیرینان و دم
قه‌ندان، ویستی لای لی لایده‌م و دور که‌ومه‌وه.
من وه‌کو گوی گروقه‌ربوم، ده‌به‌ر زه‌بری گوچانی دوری دیداری، راده‌رفینرام و لی ده‌درام.
به‌لام هه‌رام. نه‌وجار ناچار وردی کردم و پی ری‌خستم، لای‌وابو له‌ناوی بردم. به‌لام شه‌ویش
به‌هره‌ی نهدا.

۳ دامه‌ صه‌د جامی فیراقی ژخوه غائب نه‌بوین
ژو‌یصالی قه‌دحه‌ک دامه‌وو مه‌خمور کرین

۴ نوری چه‌شمی مه‌ کو عالم مه‌ بچه‌شمین ته‌ ددی
بجه‌مالا خوه ته‌وه‌ک دیدهی بی نور کرین

۵ نهفه سهك بى تهمه ناچى نه دژين يته دهمهك
ژته هات نه مری هومايون تهوه مه ثمور کرین

پوخته ی مانا:

صفت پیالهی ژه هراوی دوری، به گیان و دلّ چەشان دو دیتی من له هوش دهر ناچم و لهدر گای ئەو
نەدیارو بهر ییوار نابم، له لای یی ترهوه بوم هات. به روخوشی بانگی کردم. وای به دیداری مهست
کردم، خوم و هه مو شتم له بیر چو. له سه رخوشیان پیلوی چاوم به سه ره یه کتردا لکا ون و هیئده
سست و له ش گران، لیك نابتهوه که دوباره بی بینمهوه..

ئهی یاره مهسته چاوه کهم! تو ی سو مای چاوی گیان و دلّ، هه مو دنیا م هه ره به خوشی و سو مای
چاوی که وه دیوه، که هه ره خوت به منت به خشیوه. به جوانی تو رونا که بوه. ئیستا که جوانیت نه بینم،
وهك چاوی کویرم به سه ردی. دلّم دهسته کوتی ده کاو گیانم سه ره نگر ی ده بی و ره تان ده دا. گیان و
دلّی به راستم تو ی. تو هه ناسه ی، به بی هه ناسه چون ده ژیم؟ ئەگەر گه دا ی دهر کی مالم، ئەگەر
دلّاری خو ییتالم، ده سکاری تو م. فه رمانی پیروزی تو بو، که من وابم؛ من و گیانم، راسپارده ی
به ره فه رمانی تو ی. گول چنی سه ره خه رمانی تو ی. ئیمه ی فه رمانه بری کزو زه بون و ژارو خاکه سه ره
هیچکاره نین، هه ره خوتی خوت.

۶ مه دزانی کو تودی (عاقیبة الامر) چکی
له بی له علی شه که رین ئاه کو مه غرور کرین

۷ ذهر ره بهك بوم دهه وایاته دویره انه یه کی
میثلی روژی بشوعا عا خوه تهمه شه ور کرین

۸ ژ (انا الحق) به یین له عل خه به ردار کرین
بگولابا سه ری زولفا خوه تهمه نه صور کرین (یان، بگولابا...)

مانای وشه:

عاقیبة: ئاکام؛ ئەمر؛ کار؛ مه غرور؛ بادی ههوا، به فیز؛ مه غرور؛ فریودراو؛ شوعاع؛ تیشک و تیریز؛
انا الحق: من خوام؛ (باسی کرا).

پوخته ی مانا:

هه ره که دلّت کردینه هو گری جوانی خوت، ده مانزانی ئاکامی دلّداران چونته و چون توشی دهر دی
دلّ ده بین و چلون په ندی کمان بی ده ده ی. به لام چی به کم له ده ست شیر نایه تی لیوی ره نگ ئال، که
به دینی فریودرام و له به ندی دلّاری خرام و کرامه په ندی عاله می و له ناو ریژی دلّداران دا، ناوم به راو

ناوم زړا. تو به ټهونى ليوانى سهلما ناويك، توشى ټهونى به ټينى راسته قانى خوت كړدم. ده گهل نورت دا ټيكل بوم. گيانم وهك ټهوتوزه وردهى ليهاټ كه له دهلاقهى ويرانه له تيږيزى روژ دهالئو دهيندري و ناوبانگى به ټهويندارى روژ بلاو دهى. لهخوشى ټهوتيكل بونه، ده گهل تيشكت، گيانم لهخوى بايى بيو، خوى به تو دهاته بهرير؛ هاوارى ده كړد «من خودام». به تاوانى دركانى نهينى دلى، بهرو يونى گولاوى كهزيت راكيشاو به قولايى كهزيانتدا ههلاوه سى و بهدردى مهنصور ههلاچى مهنشهورت برد.

۹ مونسهرىف مادبوين ټم بهدوصده جارى «ملى»

لى بوى كهسرو ټيضافى قهخو مهنجروو كرين

پيش گوتنهك:

«له رژمانى عاره بى دا (نحو) مونسهرىف بهوشه يهك ده لىن كه بزاوى سىرو بوړو ژيرو جوت بزاوى (تمونين). به پيش پيتو ټامرازى تربچته سىرى. ټامونسهرىف بريته لهو چندهستانه كه همر له بارىك ده مين و ټه گهر ټيضافه نه كرابن؛ بزاوه كانيان ناگوريت. ټيضافه: بهرستىك ده لىن له دووشه پىك هينراوهو يهك ماناى ټهويكه تريان تهواو دهكا. بهوى ههول ده لىن موصاف، دوه ميان مضافا ليه، لهدهستورى خويندنه وهدا، مضافا ليه ژيرداره و عاره بان پى ده لىن مهنجروو. موصافو چنده پيتى ديش هين. كه ناويان ناون جار (يان، همرقى جهز)، ټامرازى جهز، همرگا ده كهونه سىرناويك، ناوه كه ژير پيدا دهكا. وشهى «احمد» له رژمانى عاره بيدا، ټه گهر چى ټيضافه نه كرى؛ لهبر دوش له مونسهرىفى بى شه: يه كيان وهزنى وشه كهيه، دوه م ناوى ټاشكرايه (ټيسى عهلم) مهلا ناوى: احمد بوه.»

ماناى وشه:

مونسهرىف: وازلى هين، وه گه رباو؛ جار: همل؛ جار: راكيشمر؛ كهسرو: شكان؛ كهسرو: بزاوى، ژير له دواى پيتان؛ ټيضافه: زياده، سىر بار؛ ما: بوچى.

پوخته مانا:

به دوصت ټهوه ندهش جزياى دل و مهنهټ كيشان و ژان و بركو گيان كيشانهش، بوچى وازمان له دلدارى تو ده هينا؟ نه خير. ټيمه بو به نه هاتوين بگهريته وه. ټه نانهټ من كه ناوى روا له ټيم ټهمه ديشه و ناوه كه شىم بو هيج ټامرازىكى كيشان بار ناگورى و دانانهوى و نهوئى پى كه سىرى شانه. به لام تو كه له ټهونى دا، ههول جار به ټالقهو چينى ټيك شكواوى بسك و كهزى يارت گرتو ټهونى جوانى دنيا بىټ كرده سىر بارى ټهونى راسته قينه و به دو زنجير له دولاوه به نندت كړدم راكيشرام. چارى ناچار منى زه بون، ملم شور كړدو بوړم خواردو ټيك شكامو دانه ويام بو تيروتانهى ناټاگاو ناټاشنايان و مى گيان بهدم په توه، وهك مهنصور له رژاينش بومو به كافريشيان لهقه لهم دام. به لام ټيستاش له دلدارى پيوه وان نيمو به ههمو دهريكى شادمو همرگيز وازى لى ناهينمو

ناوه گه ږيښ.

«مخوي» دهلي:

ههتا حق ناصر هه حقمه منظور وه كو مهنصور ته گهر بگريښ بهدارا

پیتا ماتی

۱ ئیرو ژحوسنا دلبری دیسا هیلاکو سه‌رخو‌ه‌شین
ره‌م‌زین دوی شیرین‌سوزی صو‌ه‌تم بی‌تا ناته‌شین

۲ صو‌ه‌تم به‌رقا لامیعه نه‌و نه‌جمو به‌درا طالیه
شه‌مسا سه‌مای رابیعه له‌و‌یز دشه‌وقی شه‌ووشین

۳ پر‌شه‌و وشاندن وی دله زولفین سیاه‌س‌ردان مله
تورا موخالیف سیلسیله سه‌لوا عه‌قارب لی‌مه‌شین

مانای وشه:

پیتا: بلیسه؛ ناته‌شین: ئاگرین؛ نه‌جم: نه‌ستیره، وردیله‌گیا؛ طالیه: هه‌لاتو، دهر‌که‌وتو؛ رابیعه: چواره‌م؛
شه‌وق: روشناکی، ئاره‌زو؛ شه‌ووشین: ئالوز‌بوین، شی‌واین؛ مل: شان؛ موخالیف: ناته‌با، پی‌چه‌وانه؛
مه‌شین: رو‌یشتن.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌م‌رو دیسان - وه‌ك هه‌موده‌م - سه‌رخ‌وش و كه‌له‌لا و شه‌كه‌ت، له‌ه‌یز كه‌وتوم. جوانی دل‌به‌ر ه‌یچ
ئا‌ه‌ی‌كی بو نه‌ه‌یشتم. ئی‌شاره‌و نازی ئه‌وجوانه‌ ره‌زا‌شیرین و دل‌ك‌یش‌ه، به‌گری كوله‌ی ئا‌گری‌نی
سوتاند‌می، بر‌ژاند‌می. سه‌ره‌رای ئه‌و به‌گر‌سو‌تانه به‌بر‌وس‌كه‌ش هه‌ل‌پ‌رو‌زام؛ ئه‌وی ما‌بوم لی
سوتاند‌م. یاری‌من هه‌ر شتی‌ك نیه، هه‌مو شتی جوان هه‌ر خویه‌تی. چاوه‌كانی وه‌ك ئه‌ستیره‌ی
كاروان كو‌ژه، ری‌له‌ كاروانی دل‌داران هه‌له‌ده‌كن. هه‌نیه‌ی وه‌ك مانگی چاره‌دیه، له‌شی ئیمه‌ی
كل‌ول و بی‌تال‌ج و بی‌به‌ش - كه‌ له‌كه‌تان بی‌ره‌نگ‌رو ه‌ل‌ول و بی‌پوو سو‌ك‌تره - داده‌رزینی و ئاوی
چاومان وه‌ك ئاوی دهریاو دهر‌اوان ده‌ب‌زوینی و به‌ره‌و بال‌ای‌خوی ده‌ك‌شی‌نی. رو‌خساری وه‌كو رو‌ژ

وايه. لهعاسمانی بلندی بهژن و بالای را - که سر لهعاسمانی چوارم دهسوی - تیریزی جگهر سوتینی بهری ده کاو پرشنکی زور به تهوژمی دینه چاومان؛ هیچ ناینین و سریشمان لی دهشیوی. هیشتان زور به لای دی ماون که لهو بالایه دهی بینم. ریزی کهزیه ره شه کانی لهسر ملی سیی و جوانی، وا پاپوکیان خواردوه، ئالقه ئالقه دینه بهرچاو بو دله بهدبخته کهی من، ههریهك پیچهوانهی یه کتر بونه زنجیر لهملی دل و، ههریهك بوخوی راده کیشی و چند گهویکیشیان - تورئاسا - مهلی دلم راوده کهن و لهو زیندانه رهش و بون خوشه گهوه، بهصد داو شه ته کی دهدهن. باسی بهژ نهنه مامه کهی ههرناکری. بسکه سره هه لگه راوه کان، لهو بالایه گیان ده گزن، پیوهدهن. تو هه رده لئی وینهی دماره کولان له میسکی رهش و بون و، له بهدبخته ختم وه گیان هاتون و له سرداری سهولای بالای دین و دهچن.

٤ سهلوا عه قاریب لی وهطهن ئهو نازکا نورین بهدهن
قهندی درژون گفتو کهن بسکان دلی کر باوهشین

٥ بسکا سیا ره عنايه مهست یه کدی بههیران پیقه بهست
همیان بهمهستی ههلقه بهست دهه بهندی ئهو زولفا رهشین

مانای وشه:

کهن: پیکه نین، خه نین؛ باوهشین؛ باوهشین؛ ههیران؛ سرگردان؛ ههیران؛ چاو به روشناکی لهسو کهوتن؛ ههیر؛ کو بونهوی ئاو؛ ههیر؛ باغ؛ ههیر؛ نوبه تی، تاو لهرز؛ وهست؛ وهستا، نهرو پشت؛ ههمیان؛ ههمویان، گشتیان.

پوختهی مانا:

مه لا سهول و دوپشکی چی، تو چی ته لئی؟! یارم بهژنی له تیشکی جوانی خودایه و له ناسکیش ناسکتره، له کاتیکا قسان ده کاو پیده کهنی؛ قهند دهوهری. بو دهر کردنی دلی مه - که وه کو میشی لاساره - بسکی کردوته باوهشین. بسکی رهشی شلکو بهلهرم شوخ و شنگ؛ بهمهستی له توینا ده گهران. له ناو ئهو باغی بههه شتهو له بهر بون و بهرامی خوش، ریگهی دهرچونیان گوم کردو به سهر گهردانی مانوه. وهك نوبه تی دار، ده لهرزین. له ترسا پالیا دایه یهك له دهوهری یه کتر به ئالقه هه لوستان و سهر خوشانه لی کتر هالان و دهستیان کرد به تالانی دلان و سهیرانی خالان. ئیمه له وساو هه گیرودهی بهندی ئهو کهزیه ره شانیهن.

٦ ئیسیر کرم زولفا چهلهك ئهو حوریا شو بهت مهلهك
تیردان زده شتوزین ههلهك مهجرو حی قهوسی پهروهشین

۷ تیردان ژقهوسى مالزراف ئهو گهوهره پورشهوق و تاف
صوتن لمن جهرگو ههناف لهو تيك لجهرگى ههژشين

۸ جهرگو جهسهه د تيك صوهته لهو خهف خهدهنگان نوهته
ژقهوسى هيلالى ژيهتونه ههيرانى ديما مههوهشين

مانای وشه:

ئيسير: ديل، يهخسير؛ چهلهك: خوارهوبو وهك سهره گوچان؛ چهلهك: چهلنگ و شوخ؛ ههلهك: گوشه
خوارهوبو؛ ههلهك: ئالقه؛ ههلهك: هيلاك و به مەترسى؛ تاف: تيشك؛ تاف: تهوژم؛ نوهتن: سمين؛
تونه: ههرنیه؛ ههژشين: لهبريهك بئاوبون، پليخانهوه، داپلوخين.

پوختهى مانا:

ديلى ئهو پرچى چهلنگم؛ ئهو فرشتهى شوخ و شهنگم؛ تيرى لهبروى رهشى بريقه دارهوه - كه
زوړ جى ترسو هيلاكه - به كهوانه هاتنه دلّم. بريندارى ئهو كهوانه پهروه شينه. ئهو گهوهره -
كه تيريزى به تهوژمن - جهرگو ههناوى سوتاندم. جهرگم ههرداپلوخواهو هيچ كهلكى پيوه
نهماوه. له شيشم وهك جهرگم سوتا. ئهو ههمو تيرانم دينى؛ ناتوانم خوم پنا بدهم، چونكه
تيرهكان نابينم. كهوانى بروى باريكهو وهك كهوانى خهلكى ديكه زىيهكى پيوه ديارنيه. له
روخسارى وهكو مانگيش - كه چاومى لى ناتروكيتمو لهجوانيهكهى سهرسور ماوم - مهوداى
خوشارنهوهم نيه.

۹ ههم بهدرو ههم زههرايه ديم ژوى عالهما كوبرايه ديم
خوهش دهست خهطو طوغرايه ديم ههرفان ژميسكى لى نشين

۱۰ لهوحى ژنوسيقال بدن ههردهم ژنوقه خال بدن
دادل بيهكدى پال بدن نوقطان ژزيرابى وهشين

مانای وشه:

زههرا: صافى بى گهره؛ كوبرا: ههره گهوره؛ نشين: نيشانه؛ نشين: دانىشتو؛ لهوح: تهتهله؛ سيقال:
مشت و مال؛ خال: سهرپرشتى؛ خال: خاوهن؛ توقطه: دلّوپه، نوخته؛ توقطه: ديارى بووك؛ زيراب:
ئاوهزير، زيرى صاف؛ وهشين: بوه شينه.

پوختهى مانا:

روخسارى يار، له مانگى چارده جواتره، مانگ پهلهى رهشى تيدا ههن؛ له جوانيهكهى بونه بهلا.
بهلام روى يار، له پهلهى ناشيرين پاكهو ههموى ههر صافى بى گهردهو له عالهمى بالادا جواتر

دیمه نه.

دهسا قوربان توخوا دیسان سهرله نوی همر وه کو بهری، خوت بودلان وهرزینه. تهختی هه نیهت - کهوهك تهته لهی زیونه - بدهست پیدا هیئانی خوت، مشت و مال کهو ههر گیز له بهخو کردنی خو مهبویره؟ چهند دلویك له ئاوه زیر بکه به خشلی دهو روبهر. تا دلان بو تماشا یه پاله پهستوی یه کتر بدن.

۱۱ زولفا سیاه عنبر بکه خه ملی ژزیری زهر بکه
زهر بافو دیبا بهر بکه میسکو گولابی لی ره شین

۱۲ ماوه رکه طهر حو پشکوان جیرانی بهرگو لولوان
ئو عهر عهرو سولوا جوان شهتری بمهستی لی خوشین

مانای وشه:

خه مل: خشل؛ زهر بافو؛ پارچه ی رایهل زیر؛ دیبا: هریر؛ ماوه: گولاو؛ طهر ح: قله گیای شلک؛ طهر ح: تیسکی بسکولان؛ ره شین: بیرزینه؛ بشکو: قوپیچه، خونه چه؛ بهرگ: گهلا، نیاز ئو پهره نگه خشلانه یه کهوهك گهلا ساز دراو؛ شهتری: گولینگهی سهروپور؛ خوشین: خشه یان هات؛ خوشین: به خشه خشه.

پوخته ی مانا:

له خورازاننده وه کهت دا، بیرت نه چی کهزیه ره شه عنبرینه کانیشیت به خودان که، دایان بیته، خشلی زیری زهر د له خوت ده. زهری و هریر ده بهر بکه، میسکو گولاو له جله کانت بیرزینه، تیسکی جوانی بسکه کانت و قوپیچه کانی یه خه و بهر وک که ههروهك چلی شلک و شوخ و غونچه ی گولان دینه بهر چاو. له هاوسایه تی مرواری و گهلا ی خشلی گهر دنت دان، بابونی گولاو بلا و کهن. ئوخه ی ئهوا یار نیازی دله که ی منی پیک هیئا. سهرله نوی خوی رازانده وه، ده لهوبه ژن و بالا شلک و ریکه ی - که وهك داری عهر عهرو سهولی نونه مام، تهرزو جوانه - وردبنه وه، چون ریزه گولینگه کانی خشه یان دی. ئیزی مهستی ئو جوانیهن و ناله و گاله ی مهستانه یان دینه بهر گوی.

۱۳ شهتری وتاین صورو زهر بایی نه سیم دایی سه حهر
لوی جبهه تی هه ژیان دوپهر لهورا سوکارا بی هشین

۱۴ مهشها سه حهر یاری شه فیک دامن به نگوشین عه قیق
ژی باده یا نورین ره قیق مه خموری خه مرا بی غه شین

۱۵ مه خموری وی جامی ئه زم یه غما کری رامی ئه زم
چاو نیری په یغامی ئه زم په روانه یی شه معا گه شین

۱۶ پەروانەیی صوتی کە بەد دلبەر ژبەر بورجا ئەسەد
تیردان ژرەشتو زین صەمەد لەو تێک ژخونی نەققشین

مانای وشە:

مەشەپا: روڤشت، گەرا؛ شەفییق: دلۆوان و خاوەن بەزەیی؛ ئەنگوشت: تلی، قامک؛ رەحیق: بادە؛
یەغما: تالان؛ رام: کەوی؛ رامی: تیر هاوێژ؛ رامی: داواکار؛ چاونێر: چاوەنواز؛ پەیغام: ولام؛ کەبەد:
جەرگ؛ صەمەد: ناوی خواپە، واتا بێ نیازو جێ نیاز.

پوختە ی مانا:

گۆلینگەو هەودای سورو زەرد، کە وەبەر بای بەیان کەوتن؛ لەو هەنێه پاکەیی یارەوه، جوتیک
شابل - کەبەسک و کەزیه کانی بون - هاتنە بەرچاو وەمان زانی روژ گیراوهو قیامەت لەدلداران
داهات. (هەر وەکو خودا فەرمویە: (روژی قیامەت خەلکی دەبینی سەرخۆشن. بەلام مەستنین،
جزیای خودا زۆر بەتەوژم و بەترسە)؛ هەمو دلدار بەو دیمەنە سەرخۆش بوین و لەسەر هوش
چوین.

سپیڤە بوکە یاری دل بە بەزەیی هاتو رابرد. بەقامکی وەک یاقیقی خوێ پیاڵە بەک لەبادهی
دامی، سەرمەستی ئەو پیاڵە منم. تالان کراوی تیر هاوێژو کەوی لەبەردەستی راو کەر منم.
چاوەنۆری ولام منم. پەپولە دەوری مۆمی گەش، هەر بوخۆم. پەپولە جەرگ سوتاوم، دلبەر
لەسەروی چاوانرا لەکەوانی بروکانی - کە رەشو بریقەدارو دەسکاری توانایی خودان - جەرگمی
تیرەباران کرد. بۆیە لەخویندا گەوزاوم.

۱۷ کوشتم بقەوسی عەنبەرە شوخی ژدل ملدان بەرە
نێخستەدل صەد پەنجەرە ئەف رەنگە ئەم میحەت کەشین

۱۸ میحەت کەشین روزو شەبی دەر فیرقەتا شیرین لەبی
ظولما ژبەر دەستی تەبی ئەو عەدلە ئەم پر پی خوشین

۱۹ ظولما توکی پر پی خوەشم صوختی دلی هیجران کەشم
میثلی پەرەنگی ئاتەشم روحەک موحەررەد بی لەشین

۲۰ من دی سەحەرگاها ئەلەست جامەک ژکەوتەر دوست ددەست
ژی دا «مەلی» لەو مایە مەست حەتتا حەياتی سەر خوەشین (یان، حیسابی...)

مانای وشە:

میحەت: مەینەت؛ میحەت کەشی: مەینەت کێش و بەئەرك و تازار؛ دەر: لە؛ فیرقەت: جیایی؛ عەدل:

رہوا، عدالت؛ موجدہ ردد: روت و روتہ وہ کراو؛ کہو تھر: کانیوئیکی بہہہشتہ. خوا بہ پیغمبہری فہرموہ:
 «تیمہ کہو تھر مان دابہ تو»: ژئی: لہوی؛ لہو: بویہ؛ حہیات: ژیان؛ حیساب: روژی قیامت.

بوختہ ی مانا:

کوشتمی بہو کہوانی بروی؛ دہلئی لہعنبہر سازبہو. تھو شوخو شہنگہ چہلہنگہ ہر بہ گالتہو
 شوخی کردن، ہراستی شانی دایہ بہرو بہدل وہبہر تیرانی دامو باش پیگرام. صدہ دہ لاقہی
 دہدل کردم؛ تھ گہر بی تھجہل نہ مردم، مہینت کیشانہ کہم ہہیہ. نہلہبہر تیران خہم دہخوم،
 شہور و ژو دہمو ژہمان لہ دوری دیداری یاری لیو شیرینم، دہر دہ دارمو خہ مبارم.

یاری شیرین! تھ گہر تھو ہاوارہ دہ کہم، لام وانی یہ تو زولمت لہمن کردہو. من دہسکردی
 دہستی خوتم، رام گری یان بمشکینی، وہم خوینی یان تازارم دہی، لہ ہزار بہردو دارم دہی،
 مافی خوتہو ہہمو ٹاکارت رہوایہو، عدالت لہشوین خوئی دایہ. ہہرچی دہربارہی من بکری، با
 تازارو مہینہ تیش بی، زور پی رازیمو دلشادم.

بہ لام گہرہ کمہ پیٹ بیژم، کہ دلہ لہ دوری دیدار وا سوتاوہ بوتہ پہنگری ٹاگرو، ہر گرشہی
 دیت. سو پاس بوتو کہ لہ رکہی ٹاوو خاکی لہشی رہشم، روت کردم. بومہوہ بہو گیانہ پاکہی
 کہ ہیشتا لہلہشدا نہ بوم. لہ بہیانی تھو روژدہا، کہ خوا گیانی ٹافہریدانی سازدابو، بہرلہوہ بہسہر
 لہشانیان دا بہش بکات؛ یاری خوم دیت، پیالیکی لہٹاوی کہو تھر لہدہستابو، چورٹیکی بہشی من
 لیڈا، ہر لہو ساوہ، من مہستی بادہی دلداریم، تا دشچمہ دنیای بونو یہ کجاری نیشتہ جی
 دہبم؛ ہر بہمہستی و یار پہرستی دہمینمہوہ.

شیایو باسہ: خواناسان لہ لایان وایہ، پیاو تا لہم دنیایہ نہ ژوا، نہ کہو توتہ پلہی ژیان. وہک
 مہولہوی تاوہ گہوزیش لہم بارہوہ فہرمویہ تی:

بالام کردہوہ مہیل وہ لای پہستی وردیکہ لانہن دہروازہی ہہستی

«ماتش پره‌سین»

۱ وهره جانم کو چنازک وهره‌سین
زگول و نه‌سته‌ره‌نان نم ته‌به‌سین

۲ تو شه‌ه‌نشاه به‌سی من ژبتان
نهمو حیب ههر نه‌که‌س و خارو خه‌سین

۳ زخوه خانم قه‌دی ناکی مه‌بتیغ
تو نه‌باتی و لظه‌بعی مه‌گه‌سین

۴ ههر شه‌قم نه‌عره زه‌نان تابسه‌ه‌ر
به‌سی کوی‌تورا هم نه‌فه‌سین

۵ بی‌تو بالله نه‌بوین یه‌ک نه‌فه‌سه‌ک
مه‌توی روح و موجه‌ره‌د قه‌فه‌سین

مانای وشه:

وهره‌س: گیاهه‌ک و گولیکی سوره بو ره‌نگی سور ده‌کار ده‌کری؛ ره‌سین: گه‌یشتون؛ مُحیب: خوشه‌ویست؛
خه‌س: درک؛ خارو خه‌س: پروپوش؛ قه‌دی: دهر‌که‌ی؛ مه‌گه‌س: میش؛ نه‌عره: نه‌عره‌ته‌و هاواری
به‌قه‌و؛ نه‌عره‌زه‌ن: هه‌راوقا و کهر؛ هم‌نه‌فه‌س: هه‌والی نزیک.

پوخته‌ی مانا:

گیانه ده‌وه‌ره برّوانه! چه‌ند گولی ناسک گه‌یونی و خو له به‌رچاوان راده‌نین. وهره‌س و گولی
گولاوی و گول نه‌سته‌رن، ههریه‌که بانگ ده‌کا که‌من له‌هه‌موان تهرزو خونچیلهو دنگ‌ترم. به‌لام
من له‌ناو گولاندا، ههر توم به‌سه. تو له‌ناو جهر‌گهی جوانان‌دا، شای شایانی و له‌ناو مه‌کوی شه‌و

بتانه‌ی بت‌په‌رستان گیروده‌ی بون؛ توّم هه‌لبژاردو تو به‌سمی. من زور به‌رزه‌فری ده‌که‌م، نابم به‌یاری ناکه‌سو درک‌و دالان. گول و بتو پادشایانی سه‌رزه‌وی له‌چاو تو، وه‌ك ختو خالن. گه‌وره‌ی من خانمه‌جوانه‌که! خوٚت بو دهرکردنی ئیّمه‌ ماندو مه‌که. نه‌ك ههر به‌ده‌ست هه‌لته‌کاندن، به‌ تیخ‌شموه‌ بومان بیی، ده‌ست به‌رناده‌ین. تو نه‌باتی و ئیّمه‌ش خو‌مان وه‌کو می‌شین له‌ شیرنایه‌تی خوشمان دی. شه‌و هه‌تا روژ، ههر نه‌عه‌رته‌و هاوارمه‌ و به‌گیان و به‌دل ده‌نالّم ده‌گه‌ل سه‌گی به‌رده‌گانه‌که‌ت هاوالّم. سویندم به‌خوا. هه‌ناسی‌کمان به‌بی یادی تو نه‌داوه، تو گیانمانی و ئیّمه‌ بوینه‌ رکه‌ بو‌تو. به‌بی تو بی پشودان و له‌شیکی پوکی بی‌گیانین.

٦ جه‌ذبه‌ دل راده‌ژینت ژمه‌ له‌و
دشه‌قان ناله‌ ژره‌نگی جه‌ره‌سین

٧ مه‌ ژزلفین دبتان ره‌شته‌به‌خت
سه‌حه‌ران تیٚت په‌ری پی نه‌حه‌سین

٨ وه‌ره‌ مه‌یخانه‌یی شاهد په‌ره‌سان
شه‌معی ته‌ ئه‌رنه‌ بئیسین چکه‌سین

٩ مه‌ ژناری دپه‌نوراته‌ ددل
له‌و ژعیشقی ته‌ هه‌رئاته‌ش په‌ره‌سین

١٠ عه‌ینی عیشقین و ددل ئاته‌شی طور
ژسه‌نا به‌رقی جه‌مالی قه‌به‌سین

مانای وشه‌:

جه‌ذبه‌: راکیشان؛ کیشان؛ راده‌ژینت؛ راده‌ژینی؛ جه‌ره‌س: زه‌نگوله‌؛ جه‌سین: بی‌زانین، هه‌ست‌بی‌کردن؛ په‌ره‌سان؛ په‌رستان؛ بئیسین؛ بئایسین؛ نار؛ ئاگر؛ نور؛ رو‌شنایی؛ ئاته‌ش په‌ره‌س: ئاگر په‌رست؛ عه‌ین؛ کانی؛ عه‌ین؛ هه‌رخو؛ سه‌نا؛ رو‌شنایی؛ قه‌به‌س: بزوت؛ بت؛ لی‌رده‌ا به‌مانا دل‌به‌ره‌.

پوخته‌ی مانا:

زه‌نگوله‌ تا ژای نه‌تله‌کینن ئاواز نادا. منیش کیشه‌ری دل‌داری رام‌ده‌ژینی؛ بو‌یه‌ ده‌نگی نالّم به‌رزه‌. چاره‌نوس و به‌خته‌که‌ی من، زور زور له‌پرچی دل‌به‌ران ره‌شترو پرگری‌تره‌. ده‌وه‌ره‌ شه‌و به‌خته‌ ره‌شه‌، به‌ری به‌یان په‌ریت به‌لادا تی‌په‌ژی و هه‌ست پی‌ته‌که‌ی! یاری چاومه‌ست! وه‌ره‌و سه‌ریك له‌مه‌یخانه‌ی ئه‌وانه‌ی جوانی په‌رستن، دابنیشه‌. مه‌لی تاریك و تنوکه‌. ئه‌گه‌ر خو‌مان نه‌که‌ینه‌ موّم و له‌به‌رتو ئاگر ده‌خو‌مان به‌ر نه‌ده‌ین، تاتو له‌به‌ری دانیشی؛ دیاره‌ ئیّمه‌ زور ناکه‌سین و له‌دل‌داری دا به‌ده‌لین. ئیّمه‌ له‌گری ئاگری دلی خو‌مان دا، رو‌شناکی تو‌مان دیوه‌؛ بو‌یه‌ له‌سه‌ر خوشه‌و‌یستیت

پنمان ده لَين ئاگر په رست.

ئيمه خو مان سهر چاوه ي كاني ته وينين و ههر خو مان ته واو ته وينين و ئاگر ي كيوه كه ي توري -
كه به موساي گوت من خودام - له ناو دلي من دايسي. من له بروسكه ي جواني تو، تهو بزوتهم كه
موساي به رهو طور كي شا. شياوي باسه، خوا له قورعان، دهر باره ي بروسكه ي ههور له شويني كدا
فه رمويه تي: (نزيكه تيشكي بروسكه ي ههوره كاني خوا ده نييري سو ما له جاوان برقيني).

۱۱ ته دقي داوي بري بت نه دا

بېرم سهر بدوئه نگوشت مقه سين

۱۲ گهرچي يه كسهر لروخين فيل صيفه ت (يان، لرهخين...)

راستو چه پ بازي لسه يري فهره سين

۱۳ بمه ي صافي بدين خه رقه ي زه رق

بخه راباتي موغان ئهر بره سين

۱۴ ئهم قه ديم باده دنوشين ژطه هور

لهو موقيم مه ستو خومارو ته له سين

۱۵ مه شه فان جام دكه فو يار دهر

هه ي هه ي و صو حبه ت و ميري عه سه سين

ماناي وشه:

داوي بري: دوا براو، له بنه ها تو: نهه: هه ر ئيستا: رهخ: لا، طه ره ف: روخ: رو: روخ: قه لا له شه ترنج دا!
فيل: داشيكي شه ترنج و جان هه ريكي زه به لاح: بازي: كايه: گمه: فهره س: ئه سبي سواري و ئه سبي
شه ترنج: زه رق: شين: زه رق: فيل و گزي: خه رابات: مه يخانه: ئهر: ئه گهر: بره سين: بگه ين: طه هور:
پاك و خاوين كهره وه: ته له س: شرو شه يريو: بهر: باوه ش: عه سه س: جه زا يه رچي: موقيم: نيشته جي:
موقيم: هه ميه شه.

پوخته ي مانا:

گهر ده ته وي ئه وسهره پر گونگه له ي من لي خه ت وه ي و بيري دلداري له سهر دا بنه بري: فهرمان بده
تا به دو په نجه ي ده ستي خو م، بي په ر ئيم. له سه ري خو م په رانن دا وهك مقه ستم.
گهرچي له گمه ي ئه قيندا، وهك قه لا، كه وتومه په رو، وهك فيل، كولاو كول بوي ده چم: به لام
ئهمم ههر بويه ه شوفار به كارم نه زانن. ئه گينا من وهك ئه سپ وامه. دوخان دهروم باده ده مه وه
به رده رگاي ماله كه تان.

ههر بهو مهر جه ي بگمه ده ركي مه يخانه و بيري موغان ري گمه بدا بچمه ژوري: ئهم روپوشه

برېښنه يه صوفیانه بهم - که پرّه له خپله و گزی و دزی و فزی - به باده ی رونی ده فروشم.
 ټیمه هر له ټه زه له وه، باده ی پاکي به هه شتی مان خوار دوته وهو ده خوینه وه. بویه هه میسه
 مه ستین و شروور وهك سپاله کون، لهدر کی مه یخانه که وتوین و نیسته جی بوین. ټیمه هر چه ند
 بوینه سر وکی دار وغه و ټه شی مه خوره وهو دلدار، لین بترسن؛ به لام هر شهو تابه یانی ده گهل
 خه یالی یارمدا، هم باوه شو و گوزّه و هر ای مه ستانه و وتووېز مانه.

۱۶ مه سهر اهرده یی حورانه مه قام
 ژسیا زولفی بتان ټهر قهر سین

۱۷ قه لبی ټه عیان دکر ت حبو وجود (یان، وه جود)
 عیشق ټیکسیره و ټهم سیمو مسین

۱۸ مولهیمی غه یی وه ټیملا دکر ت
 مه دده و فیهض ژروح القدسین

۱۹ جه و هه ری عالی یه عونصور مه «مه لا»
 بیلحه قیقه ت نه ژخوار ټوستوقوسین

مانای وشه:

قهر سین: رزگار بین، راپسکین؛ قه لب: بهراوه ژو کردن؛ ټه عیان: عهین گهل؛ عهین: شتی دیاری
 و بهر چاو؛ حوب: ټه وین؛ وجود: بونیک که له بهر چاو و چاو ههستی پیده کا؛ وه جود: وه جد گهل؛ وه جد:
 ټه وین و خوشه ویستی و تاسه؛ ټیکسیر: دهرمانیکه ده یانگوت به مس و زیوی داکهن دهیکا به زیر؛ مولهیم:
 ټه وی بیر ده خاته دلوه؛ ټیملا: گوتن بو نوسینه وه؛ روح: گیان؛ قودوس: پیروز؛ روح القدس:
 جو بر اییل؛ جه و هه ر: ره گه ز: عالی: بلندو پایه بهرز؛ عونصور: ماك؛ بیلحه قیقه ت: له راستی دا؛ خوار:
 ژيرو؛ خوار: زه بون؛ ټستوقوس: وشه یه کی یونانیه به ماکی بنچینه ده ټن که بریه تین له خاك و باو ټاگرو
 ټاو.

پوخته ی مانا:

ټه گهر ټیمه له ناو داوی که زی ره شی ټهو جوانانه ی که له دنیا گرتو یانین، رزگار بین؛ ده گهینه ټهو
 سهر سهرایه که حوری زوری تیدایه و له ویدا پال ده دینه وه.
 ټه وین ټیکسیری کی سهره. هر کانیکي تو ده یینی، مسه یان زیوه یان هر چی؛ ته نانه ت دل و
 گیانی مهش، وهر ده گیری و ده یکاته زیری بی خهوش. له پشت په رده ی پیواره وه ټیلهام نیریک وای
 خه بر دا، که جو بر اییل به هره دهر و کومه گ واری مه لایه. ماکی مه لا ره گه زه که ی زور جی به رزه و
 ټه گهر به راستی تی بگهن، له خاك و باو ټاگر و ټاو نه جیم تره. چونکه هه رکهس به ټه وینی خوا،
 ټاشنا بی؛ ټیتر قاپیلکی گلینی فری ده داو ده ییته گیانی نورانی و کاری به چوار ماك نامینی.

«همستی به‌شاندن»

۱ په‌یوه‌سته دونه‌برو لمه مه‌حبوب کشاندن
صده گه‌ز مه په‌یاپه‌ی لئه‌زی خه‌سته ره‌شاندن

۲ تیره‌ك ژكه‌مانی غه‌ضه‌بی دا جه‌گه‌ری ریش
مل‌دانه به‌رو سه‌ر ژدوگوشان فّه‌وه‌شاندن

۳ جوته‌ی نه‌سه‌دان په‌نجه لسه‌رسینه نهاندن
کولاب گهاندن دلو هه‌ستی هه‌رشاندن

۴ بوره‌ین ته ژقودره‌ت کونومان گوشه‌یی ئی‌عجاز
په‌یوه‌سته که‌مانان لگوهان گوشه کشاندن

مانای وشه:

په‌یوه‌سته: پیکه‌وه لکاو، هه‌میشه؛ په‌یاپه‌ی: یه‌ك له‌دویه‌ك؛ غه‌ضه‌ب: توزه‌یی؛ ریش: زامار؛
فّه‌وه‌شاندن: دای‌وه‌شاندن؛ نهاندن: دایان‌نا؛ هه‌ستی: ئیسك، پیشه؛ هه‌ستی: بون و زیان؛ گوشه:
قوزین، کلکه؛ گوھ : گوی؛ ئی‌عجاز: موجزات؛ خه‌سته: نه‌خوش؛ خه‌سته: شه‌کته.

پوخته‌ی مانا:

یاری دل‌گرو خوشه‌ویست، دو‌برو په‌یوه‌سته‌کانی، ریک و باریک و که‌وانی، به‌ره‌و خواربو لا‌جانگی
برد، وه‌ك که‌وان له‌روم بکیشی. به‌شوین یه‌کداو بی‌پسانه‌وه صه‌دتیری بومنی زامار. کرده‌پلار.
له‌وناوه‌دا به‌توره‌یی تیریکی له‌و که‌وانه‌وه که‌له شیر ی سه‌ربران زور به‌سام‌تره، له‌ جه‌رگی
بریندارم دا. چونی پیکا؟ وه‌ك که‌وانداری ده‌ست راستی نیشانه‌پیک شانی دابوه به‌ر گوشه‌ی
که‌وانه‌ی بروو له‌سه‌ر هه‌ر توك گوشه‌ی گیره‌ی بنه‌تیران، سی‌ره‌ی گرت و دای‌وه‌شاندمی. راو‌که‌ر

که نیچیر ده پیکې، تاژی ده نیرې بوی بگری. به لام ئه و شیرې که وی هه ن - که چاوه مهسته کانیه تی - لده وای پیکانی جهرگی من، به په یکانان؛ ئه و شیرانه په نجه یان خسته سهرسینه. شیاوی باسه وهك باسمان کرد «آسند» که عاره بان به شیر ده لاین، به ئه بجه دی شیصت و پینجه «عین» که به چاو ده لاین، صهتو سی به. دوشیر ده بن به چاو.

۵ میهراته دجانی خوه ژدل خهف کربو دل
دل چو جه گهرو سینه لسه ر جانی قه شانندن

۶ نونین ته هیلالی بقیران یهك ژسورا خهق
بی عهیب لایمی قه له می غه یب کشانندن

۷ نه ققاشی ئه زهل ئیسمی جه مالی کونقیسی
خه رفین ته موجه سسه م ژسوری تازه ره شانندن

۸ ره یحانی و دیوانی و همه ٹولٹو موسه لسه ل
یهك یهك وهه هزار رهنگی ژحوسنی نه قشانندن

۹ ئه ف ئایه تی نوری ژ «مهلا» راگو نقیسی
کاتب ژسوری نوقطه بزیرایی ره شانندن

مانای وشه:

خهف کربو: شارد بویه وه؛ شانندن: ناردنی؛ موجه سسه م: به رزو به رچاو؛ ره یحانی و دیوانی و ٹولٹو موسه لسه ل: چوار شیوه خه تی هونه رین؛ به مانا وهك ریحان و ره وای مالی پاشایان و سی یهك و به زنجیره ن.

پوخته ی مانا:

من مهیل و خوشه ویستی توم، له کونجی قولی دلمدا، وه شار تبو. تو دلت برد هرچی تیشی دابو بردت. گیان وه بهر تالانی کهوت، که له ناو دلم جیگیربو. ته ناهمت جیرانه کانی دلشیم هر به درده که ی گیانم چون. جه رگم که هاوسای دلمبو؛ سینگم که ئه نوای دلمبو؛ هیچیان نه مان و تیدا چون. ئه و دونوه به راوه ژوه، له چه شنی مانگی یه کشه وه، له لایمن هیزی کیشهری خوداییه وه به قه له می نادیا ری به بی هیچ که مو کوریهك و که مایه سیهك له روت کیشران. ئه و شکل نوسه ئه زه لیه که ناوی جوانی ده نوسی. پیتی ناوی تو ی به زوی و له بهر چاوی، له سه روی جوان چاکان نوسی و دلکیشی و رمز اشیرینی هره په سندی لی پرژاند. ئه م جار کهوته نه خشانندی. به هه مو شیوه ی هونه ری بسک و خال و که زی و رو خسار و لیوه کانی، به قه له می قودرت کیشاو ئه وسه وه کو نه خشانندی یه که مین رو پهری قورعان، به زیر کفت ده وری لیداو هه زاران رهنگی جورجوری له و به ژندها، جی کرده وه.

قصیده‌ی هفتاو حه‌وته‌م

«نازوحشمان»

۱ شوخ و شه‌نگی زوهره ره‌نگی دل‌ژمن بر دل ژمن
ئاوړین هه‌بیته پله‌نگی دل ژمن بر دل ژمن

۲ وی شه‌پالی میسک خالی دیم دوری گهرده‌ن شه‌مالی
جه‌به‌تا بسکان سه‌مالی دل ژمن بر دل ژمن

۳ زولفو خالان نون و دالان وان ژمن دل بر بتلان
گوشه‌یی قه‌وسی هیلالان دل ژمن بر دل ژمن

۴ دیم نه‌دیږی بو‌عه‌بیری خه‌م‌ری و گیسو هه‌ریری
سینه‌کر ئامانجی تیری دل ژمن بر دل ژمن

۵ سورشیرینی نازه‌نینی کوشت‌م و ناکه‌ت یه‌قینی
وی بچه‌نگالا نه‌قینی دل ژمن بر دل ژمن

مانای وشه:

ئاوړ: خپسه، ئاوړ؛ هه‌بیته: مه‌ترسی؛ شه‌مال: موم؛ نه‌دیږ: ئاگری سر کیوان بو‌خه‌بهردان؛ گیسو:
برچی هو‌نراو؛ یه‌قین: باوهر؛ نون و دال: ند؛ ند: هاوتاو شهریک.

پوخته‌ی مانا:

یاری جوانی شوخ و شه‌نگم وه‌کو شه‌ستیره‌که‌نی زوهره، هه‌ر له‌دور دهره‌وشیته‌وه‌و هه‌رچه‌ند
ئاوړان وه‌پیاو دها، وه‌ک پلنگ چه‌ند به‌هه‌بیته، ئاوړی هینده‌جیگه‌ی ترسه. دلی بردم! دلی
بردم!

ئەو خۇنچىلەي رەزاسوكەي خال لەمىسكە، روخسارى وەك مروارى يەو ساي گەردنى وەكو مۆمى مآلەميران، زەردو بەرزو كەلەگەتەو، بسكەكانى لەسەر ھەنيەي لەسەمادان. دلى بردم! دلى بردم!

بسكو خال - كە وەك يەك رەشن - بو كوشتنى من بونە يەك، دلى منيان بەتالان برد. گوڭشەي كەوانى برويان - كە چەشنى مانگى يەكشەو بەريكو لەبارو جوانو ھەمو عالەم بەتاسەو لىي دەروانن - دليان بردم! دليان بردم!

بالاي وەكو چيا بەرزە؛ كولمى سوري وەكو ئاگرى سەر چيا، لەدور ديارەو دلداران ئاگادار دەكا، كە دەس لە دليان ھەلگرن. بسكوئەو كەزى ھونراوى - كە لە نەرمى و بريقەدا، وەك ھەريرن - سىنەيان كەردە نیشانەو بەگەل تيرەبارانيان كەرد. دليان بردم! دليان بردم! ئەو دلکيشە خوین شیرينەي نازەنينە، باوەرناكا كە كوشتومى، بەچنگوروكى ئەوينى. دلى بردم! دلى بردم!

۶ فەتلو تابان داغورابان ئەبلەق و جوهتى شىبابان (يان، شورابان)
دامە بەرپەنجەو كولابان دل ژمن بر دل ژمن

۷ خوەش خەرامى ئەز غولامى نازكى شیرين كەلامى
طوطيا ئەيوان مەقامى دل ژمن بر دل ژمن

۸ ماھروىي مىسك بويى سوز پلەنگى شیرخويى
وى بزولفا شوبهى گووى دل ژمن بر، دل ژمن

۹ ھەردو چەشمان نازو خەشمان كى ژبەروان عەقل و ھشمان
ساعەتا من دى بوەشمان دل ژمن بر، دل ژمن

۱۰ ماھتابى، ئافتابى ديم ژرۇژو شەب نيقابى
خوەش بچەنگال و كولابى دل ژمن بر، دل ژمن

ماناي وشە:

فەتل: پىچان؛ تاب؛ بادان؛ غوراب؛ قالآو؛ ئەبلەق؛ رەشوسپى؛ ئەبلەق؛ سەرگەردان؛ ئەبلەق؛ بەردى مەرمەز؛ شوراب؛ گولینگەي سوز؛ شىباب؛ چاوكەي ئاگر؛ غولام؛ بەندە، كويلە؛ ئەيوان؛ ديوەخانى شاھان؛ ئەيوان؛ ھەيوان، بەريئالاي؛ سوز؛ رەوشت؛ خەشم؛ تورەيى؛ ھش؛ ھوش؛ وەشم؛ خال، عارەبان بەخالى كوتراو دەلین.

پوختەي مانا:

ئەو كەزى شەو ھەشمانەي - كە وەك بالى قەلە رەشەن - لە رەشىدا، بە بادانەو پىچانى و دەگەل

سپايی لاجانگی، وه کو شهو و بهر به یان، هر سپی و رهش، دهچونهوه، جوته گولینگه شورّه که ی سهر و شهده ی، جار جار وه کولمی دهکهن - که وه کو چاوگی ئاگرمو دلی دلدار دهسوتینی و ههردی بلیسه ی خوش دهی - که زبه کانی له لایه ک و جوته گولینگ دهپال واند، بهجوت پهنجهو قولایان لهمن گیر کردو، دلیمان بردهمی دله کهم رو.

من بمدل بومه ته کویله ی لاروله نجه ی واخوشو دلفینه که ی. قسه ی هینده لهدم خوشه و گفتو لغتی هیند شیرینه، که ته نانه ت توتیه که ی له دیوه خانی به گیرانه وه ی گفتی یار، دلی بردوم! دلی بردوم!

یارم که لیم تورّه دهی؛ رهوشتی وه ک شیر و پلنگ، دلی ژاری لی ده ترسی. به لام شه گمر بویرم تماشای بکه؛ روی وه ک مانگی له چارده یه بوئی میسکی ده گهل تریفه که ی لی دی. ئاخ له دهستی زولفه کانی که سهریان وه کو گوچانی خوار بوته وه. دلی منیان وه ک گو بردو هر بردیان و ئیسته ش بردیان.

دوچاوی یار، چله وه ختی ناز کردنا، چله کاتی تورّه بوندا، عه قل و هوش له پیاو دهستین. دلدار له هوش ده ته کین و له سهیری روی، راده میتن. من جاریک له و رامانه دا، خاله کانی سهر کولیم دیت. دلیان بردم! دلیان بردم!

روخساری روژی رونا که، له ژیر په رده ی رهشی روبه نده که ی دا دهره وشی. که وه ک شه و روژی گرتوه. له و شه و شدا، هه نه ی مانگی تریفه و گر شه گر شیه تی. بسکه سهر قولایه کانی، چنگیان داوه ته هه ناوم. دلیان بردوم! دلیان بردوم!

۱۱ سهری نازی سهر فیرازی شوبهی زیر ره مزا مه جازی
دامه بهر چاکوچو گازی دل ژمن بر دل ژمن

۱۲ به ژنو بالا توخو علا من کرن قیکرا مطاللا
چیچه کا تهر حین دوالا دل ژمن بر دل ژمن

۱۳ میری غازی شیر ی طازی قیکران من دین بیازی
کر لمه ژغه فله ت فه گازی دل ژمن بر دل ژمن

۱۴ شیرو خشتن زولفو قشتن هن فه شارن هن فه هشتن
په هله وانان دهست فه هشتن دل ژمن بر دل ژمن

۱۵ روهنیا چه هقین «مه لا» یی ئه و ته جه لایا ته دایی
یا ژنه حمه د دل ره قایی دل ژمن بر دل ژمن

مانای وشه:

سه‌روی ناز: داری سه‌ولی له‌سه‌ولان جواتر؛ سه‌رفیراز؛ سه‌ربلیند؛ چاکوچ؛ چه‌کوچ؛ گازی؛ گله‌یی؛ گازی؛ بانگ کردن؛ گاز؛ قسرتین، گاز؛ مطالالا؛ توژینه‌وه‌و تی‌روانین؛ غازی؛ په‌لاماردم؛ طازی؛ روت؛ بازی؛ کایه، گهمه؛ خشت؛ نیزه‌ی پچوکی هاویشتی؛ قشت؛ موی سر هه‌نیه‌ی هه‌لپاچراو؛ فه‌هشتن؛ هیشتنه‌وه؛ په‌هله‌وان؛ قاره‌مان؛ قه‌مشتن؛ هه‌لمالین؛ ره‌فایی؛ رفاندویه؛ رو‌هنیا چه‌هف؛ روناکی چاو؛ بینایی چاوان، ناوی خودایه.

پوخته‌ی مانا:

ئمو به‌بالا سه‌ولی نازه‌ی، که له‌ناو داری سه‌ولندا، هه‌لکه‌وته‌یه‌و به‌راستی و شوشی ده‌نازی و سه‌ربلنده (یان، له‌ناو سه‌ربلیندان دا، وه‌ک سه‌ولی ناز خۆده‌نوینی و شانازی به‌راستی و ریکی و شلک و باریکی خۆی ده‌کاو) له‌ناو ئمو نیشانگاندا - که‌خوا بو وینه‌ی دل‌داری له‌سه‌ردنیای هی‌ناونه‌رو - یارم وه‌ک زیری بی‌خه‌وشه‌و جوانانی تر مس و زیویان تیکه‌لاوه. له‌سه‌ر چه‌ق و لا‌ساریم له‌دل‌داریدا، به‌ر کوتکی لو‌مانی دامو به‌گازی گازنان دل‌می لی جدا کره‌وه‌و بردی و بردی!

به‌ژن و بالایی به‌جوقه‌ی کا‌کو‌لانی‌وه‌و پلکه‌و په‌لکه‌ی سه‌رپوشیه‌وه، هاته به‌رچاو. مله‌نا له‌توژینه‌وه‌و تیوه‌و رمان. له‌وناوه‌دا، گولی سه‌رچلی جی‌به‌رز، - که‌کولمی بو - دل‌ی بردم! دل‌ی بردم! دل‌به‌ریه‌که‌ی هه‌ر وه‌کو میری هی‌رش به‌ر، به‌هه‌روژه؛ به‌شیری بروی کشاوی تازه‌ساوی، گهمه‌ی ده‌کرد. له‌نه‌کاو بانگی منی کردو دل‌می بردو، دل‌ه‌که‌م‌چو!

که‌زی و به‌رچوکی سه‌ره‌نیه‌ی، توژیزی شه‌وشیر، شه‌م‌نیزه‌ن. هی‌ندیکیان وه‌شیر‌دراوی ژیر‌کلا‌ون و هی‌ندیکیشی بو گیان کیشانی دل‌داران، هی‌شتونه‌وه. به‌ده‌م باوه‌هاتنه‌له‌ره، ده‌ت گوت پاله‌وانی نازان دینه‌مه‌یدان. یاریش ئمو زه‌ندو باس‌کانه، سبی و ناس‌کانه‌ی هه‌لمالی. یا‌خوا خیری. ده‌بی چیکا؟ ئاکامی ئمو خۆسازدانه، دل‌بردن بو. دل‌می بردو! دل‌می برد!

خوایه ئه‌ی بینایی چاوان! تو چیت به‌سه‌ر مه‌لا هی‌نا، تو تیشکتدا له‌روخساری ئه‌و جوان‌چاکه. روناکی جوانی تو‌م‌دیوه‌و دل‌ی بردوم. هه‌ر ئمو خۆ ده‌رخسته‌ی تو بو، دل‌ی ئه‌حمه‌دیشی رفاند. ئه‌حمه‌د ناوی پی‌شوی مه‌لا‌به‌وه. ئه‌حمه‌د ناوی پی‌غه‌مبه‌ره (ص) دورنیه‌مه‌به‌ستی مه‌لا. لی‌ره‌دا پی‌غه‌مبه‌ریش بی‌و نیازی وایی هه‌ر ئمو جوانیه‌ی که‌پی‌غه‌مبه‌رت به‌ره‌و خۆت پی‌راکیشا، ئیستا له‌روی سه‌لما نیشان منداوه‌و دل‌ی بردوم، خۆشی له‌خۆم.

«دیمی بخال»

۱ مه‌له و فینجان لسه‌رده‌سته کو مه‌هتابا هیلال نه‌برو
نوماین من دمیرتاتی مه‌یا صافا زه‌لال نه‌برو

۲ بشیرینی، یزیبایی، بره‌فتاری، بیالایی
بنی نونین دطوغرای بی‌الا هه‌ردو فال نه‌برو

۳ بلا بیت (صائم‌الذهری) (بلا‌افطار) جاره‌ك بت.
كه‌سی زانی ژدلبه‌ر وی خویابن هه‌ردوسال نه‌برو

مانای وشه:

مه‌هتاب: طاغ هه‌یف، مانگه‌شه‌و؛ لبال: له‌ك؛ صائم‌الذهر: هه‌میشه به‌روژو؛ بیلا: به‌بی؛ افطار: روژو
كردنه‌وه؛ بلا: بلان.

پوخته‌ی مانا:

من بویه فینجانی باده‌م له‌سه‌ر ده‌سته‌و لی‌ی ده‌روانم؛ یارم - كه‌ روخساری مانگی، تیشك ده‌ره‌و
برو‌كانی وه‌كو مانگی یه‌كشه‌وه نه - له‌ناو باده‌ی بی‌خه‌وش و رون‌دا بینم و باده‌بیته‌ ئاوینه‌ی
تریفه‌ی روی، چاوم به‌برو‌یان بكه‌وی و مژده‌ی جه‌زنیان لی‌وه‌رگرم.

تو بروانه‌و ماشه‌الله له‌كاری خواكه. هینه‌ شیرین، ئه‌وه‌نده جوان، ئه‌و به‌ژن و بالای شوش و
ریك، به‌و هه‌مو لارو له‌نجه‌وه، نونی بروی كه‌ نیشان و موری پادشای گه‌وره‌یه‌و ئه‌و خالانه‌ی له
ده‌وری ئه‌و دو‌برو‌یانهن. كی دیویه‌تی؟ لی‌م رونه‌ كه‌س. ئه‌گه‌ر یار به‌لینی‌دا، كه‌ له‌ دوسال‌دا ته‌نیا
جاریك دیته‌ به‌رچاو؛ پیوسته‌ هه‌مو دل‌داریك روژوی دوسالانه‌ بگری و به‌بی خواردن و خواردنه‌وه،
چاوه‌ری‌بی به‌شكو خودا به‌ختی بداو جاریك چاوی به‌و برو‌یانه‌ بكه‌وی و جی‌ژنی هه‌ره‌ پیروزی بو

ههَلْ بکهوئ.

٤ مهشی مهستانه ره یحانی دلی من دی دئامانجی
ره شانندی سینهیی تیران بکهوئسی ههردومال ئه برو

٥ سهحه رگه زوهره سیما وادهچو گولشه ن بسهیرانی
بسه ره ههقی نیشانی دا خهرامی ئه و هیلال ئه برو

٦ دبین خاوه ره پهرستی تو نزانن من دکه شفیدا
نوماین من دشهرقی نازکا گهردهن شه مال ئه برو

٧ تنی ماهه ره ترازونه دبایی حوسن کیشانی
هیلالی خاته می حوسن لوی دیمی بخال ئه برو (یان، خاتیم...)

مانای وشه:

مهشی: روشت؛ مال: مالی کهوان، خوارایی کهوان؛ خواهر: خوژ ههلات، لیره دا مه بهست خوژه؛
کهشف: دیاری کردن؛ کهشف: له زاراهوی صوفیان دا، له بهر رهوینی نهپنیانه، دهلین کهشف و کهرامات؛
خاته م: ئه نگوستیله؛ خاتیم: دواپی پی هین؛
شیاوی باسه، سولتانان موری به نیشانی مانگیله یان تایه تی به فهرمانی ئه وانه وه دنا که تهرخان بی و
همو کاریک به کهیفی خوی بکاو کهس خوی لهو بهزتر نهزانی.

پوختهی مانا:

له ده می به ره به یاندا، یارم - که تیشکی روخساری وه که ئه ستهیره ی زوهره دهچو - هاتوه ناو
باغچه ی گولان بو سهیرانی. بهژن و بالای ده له ریه وه دت گوت چله ریحانه ی شلک و بوخو شه و با
لئی ددها، لارو له نجه می مهستانه بو. بههه وای سهخو شی و مهستی له جوانی خوئی، خه یالی کرد
راویک بکا. دلمی به ته مال هه لئناو کردیه ئامانجی تیرانی. له مالی ههردو کهوانی بروکانی، تیری
ده هاویشته سینه م. مردم، له بهر پای تخیل بوم. به نازوه به سه ره چاوه سیسه کانم دا ده بوری. واتا
له پاش کوشتن لاواند میه وه و ئه و پاوو به پیروژه ی، له سه ره چاوی به موله ق وه ستاوم دانا. بو
کروشمه و خه لوه کیشان، له جیاتی روبکه مه روگه؛ روبه خوژه ههلات مات ده بم. پی م ده لئین تو روژ
پهرستی. نازانن من له وده مده دا، که گه میه پله ی دلروونی و نه پی م بو ئاشکرابون، ئه و ناسکه ی
گهر دن وه که مومی گه و ره مال زهردو بلندو به شوقه، له تالی خوژه ههلاته وه گو شه ی بروی نیشان
داوم. چون هه تا همم، رو له شوینیکی تر ده که م؟

بروی یارم گه لیک شته. بو کیشانی جوانی به خه لکی دنیادان له دولا دوتای ته رازون.
له ولایشه وه، موری به مانگیله ی پاتشای پاتشایانه که داویه تی به جوانیه که ی و له روخساری

بمخالی خو نشان دهدا.

۸ مه جه وهر عونصرهك خاميس نوما ئيرو دطاليع دا
دقی ته قويمی ئينسانی لطاليع بونه فال نه برو

۹ بزونتارا ددیری دا لهندا قا چهلایی
بمیحرایی مه بر سه جده بهلی نه ما خه یال نه برو

۱۰ دما بهینا دو نه برویان دینم قاب قه وسهینئ
ددهت من طورفه تو لهینئ جه وایا صده سوئال نه برو

مانای وشه:

جه وهر: ره گز؛ عونصور: ماك؛ خاميس: پينجه م؛ طاليع: دهر كه وتو؛ طاليع: بهخت؛ ته قويم: ريك و
له بار كردن؛ ته قويم: سال پيو؛ فال: له كتيب روانين بو تالغ؛ فال: خوشی وهری هاتن.
خوا فرمويه: (ئيمه بيجمی بنیاده ممان به جوان ترين ريكي و لهباری دروست كرد)؛ هنداف: له لایه ن،
له دیار؛ قاب قوسين: نه ندازه ی زی كه وانیک؛ طورفه توالهين: چاو تروكانیک.

پوخته ی مانا:

ئه مرو قائم بو بهختی خو ده گرتوه؛ باسی بروی یاری هیئا. دیاره بهخته كه م هیئاویه و زور مزده ی
خوشم پی ده گا. روانیمه كتیپی سال و مانگ نیشاندهری وهخت و زه مان. ههر له روژی بناوانه وه تا
ئه مرو، بوم دهر كه وت كه خوی گه وره، ئه و دهمه ی مروی له چوار ماکی ئاوو ئاگرو خاك و با، هیئا
به ره م؛ بوم ماکی ئه وینیشی ده كار هیئا، من ماکی پینجه م هیه كه ئه وینه و ژیانم له سه ر
ئه وین به نده. زونتارم له پشتی دابو له دیاری خاچیش و یستابوم، سوژده م ده برد. به لام سوژده م بو
وان نه بو، بو میحرایی بروی یاربو، كه بمخه یال هیئا بومه بهرچاوی دل. ده نیوانی دو بروی دا،
نیوانی زی كه وانیکم دیته بهرچاو، كه ههر له چاو لیک نایكدا، وهرامی صده برسیاری من ده داته وه.
لیره دا ئیشاره تیک به هاتنی فرشته ی ولام بهر بو لای پیغه مبه ر (ص) هیه.

۱۱ دباطین سه جده گاهی من له روان هه ردو نه برو نه
بیعهینی طاقی میحرابن دعیلمی ئه هلی حال نه برو

۱۲ نه گه ده عوایی موسایی دعیشقیدا بكم جائز
«مه لا» دايم ته جه لایه ژوی طه رحا شه لال نه برو

۱۳ بشیرینی، بزبایی، چکاتبو وه کیشایی
تعالی الله نیشان دانه وه شیرین ئه و میثال نه برو

١٤ نه شیرینا لدر به ندى، نه مه جوبی سه مه رقه ندى
نه کیشاین بقی رهندي لته قشی بی زه وال نه برو

١٥ نیشانا قاب قهوسه نینان کو قهوس ئاویته نه بصاران
دته قویما تهجه لالایی به سرلی بون هیلال نه برو

مانای وشه:

بعه یینی: هه رته واو؛ بعه یینی: له چاوان، له بهر چاوان؛ طه رح: لق و قل؛ شه لال: باریک، هه و دای باریک؛
تعالی الله: پایه بهرزی بوخوا؛ میثال: نمونه؛ بی زه وال: له نه مان به دور؛ نه بصار: به صه رگه ل؛ به صه ر:
چاو؛ نیشانا: نه ی نیشانی؛ نیشانا: نیشانه ی؛ نیشان: ئایه ت.

پوخته ی مانا:

له ته هی دل و گیانه وه، جیگه بو سوژده بردنم و روگه ی نازو نیازنم دو بروی یارن. له زانستی
ریگه ناس و نه هلی حال دا، که وانه ی برو میحرابی راستینه و به میحرابی شیایوی سوژده دیته
بهر چاوی ریروان.

نه گهر بلیم له نه ویندا، من به پله ی موسا پیغه مبه ر گه شتوم؛ ریی تی ده چی، نه و جار یکیان
به دیداری خودا شادبو. من هه میشه له و لقه ناسکانه ی بروی دل به ره وه روشنی خودا ده بینم.
کام نوسه رو کام وینه کیش له دنیا دا، توانیویه تی نه و شیرینی و نه م جوانیه نیشان بدا. بهر زایه تی
هه ر بو خواجه. که بروی یاری تاقانه ی و به تاق هینا وه ته وه و جوانتر نمونه ی بی وینه ی، له و برویه
جی کرده وه.

زور وینه کیشی له زه بر، وینه ی شیرینی فه ره دادو شکلی جوانانی به ناوی سه مه رقه ندیان
به دی هیئا. به لام هیچیان نه گه یونه نه و جوانیه نه مرو هه ره هیه ی که له بروی یارم دا هه یه و خوا
بوخوی خه تی لیدا وه.

نه و ئایه ته ی که دهر باره ی نزیک بونی ژی که وان له قورعانا یه و ئیستانم که وانی برو،
که نیشانه ی صنعتی جوانی خودایه ده ی دینم، سو مای چاوان له دینی هه لده به زنه وه و به ره و دل
که وانه ده که ن و تیشکی وه که په لکه زیرینه دیته بهر چاوی گیان و دل. رو خساری یار له ریکی داو
له جوانی ده سکاری خودا، دیارده یه که و مانگی یه کشه وه ی برو که ی موری ته رخانه ی خودایه به وی
داوه، که له سه ر جوانان سه ره وره ی.

قصیده‌ی حه‌فتاؤ نویه‌م

«خه‌مراحه‌لال»

- ۱ من‌دی سه‌هه‌ر شاه‌ی مه‌هه‌ر له‌بسی دیه‌ر مه‌خمو‌ربو
ئه‌ودیم زه‌ری سو‌ر موشته‌ری یاره‌ب په‌ری یا‌حور بو
- ۲ حوری وه‌شه، شیرین مه‌شه کاکول ره‌شه، خال حه‌به‌شه
خالین دقه‌ر میسکاته‌ته‌ر نازک به‌شه‌ر کافور بو
- ۳ نازک له‌طیف، گه‌رده‌ن ظه‌ریف له‌بسی شه‌ریف، کیم‌خه‌و قه‌دیف
من‌دی بو‌هخت، ئه‌و نیک‌به‌خت ئی‌رو لته‌خت فه‌غفور بو
- ۴ فه‌غفور سو‌ره، سیما دو‌ره هه‌بیته‌ پوره، پو‌ردل گو‌ره
ئه‌و هاته‌ مه‌ش، من چونه‌ هشی دل‌من دعیشق‌ی فو‌ربو
- ۵ دل‌بو که‌ری زایا به‌ری لازم هه‌ری دی‌ئه‌و زه‌ری
من‌دی گه‌له‌ک، ئه‌و سو‌رمه‌له‌ک وه‌ک مه‌شه‌له‌ک پو‌رتو ربو
- ۶ مه‌ی به‌رکه‌فی مه‌شه‌ها صه‌فی سو‌زا ده‌فی دا‌قه‌رکه‌فی
حوسنا لدیم وه‌صفان نه‌شیم هه‌رچی دبیم ژی دو‌ربو
- ۷ دامن س‌روش وه‌ر مه‌ی بنوش ذه‌وق و خوروش له‌و چوم ژه‌وش
ژوی عیشوه‌یا یاربو خویا ئه‌و نه‌ ژمه‌یا ئه‌نگور بو

مانای وشه:

مه‌هه‌ر: کاکیشان؛ زه‌ری: سه‌موزه‌نگ؛ قه‌ر: ره‌ش؛ ته‌ته‌ر: تاتار. که‌ ولاته‌که‌یان به‌ ئاسکی میسک
ناسراوه؛ کیم‌خه: پارچه‌یه‌کی نایابه، کیم‌خوا؛ قه‌دیف: قه‌دیفه، مه‌خمه‌ر؛ گو‌ر: بلیسه، گر؛ فو‌ر: له
کو‌لین‌دا، وه‌کول هاتو؛ که‌ری: پارچه، لت؛ زایا: هه‌ر له‌وه‌ی؛ لازم هه‌ری: هه‌ر بی‌ویسته؛ گه‌له‌ک: زو‌ر،

زیاد: فەنەر: چرای هەلۆاسراو: مەشەها: روشت: مەشەها: جێگە ئارەزو: قەرەف: بادە: ئەنگور:
ترى: سروش: وەحى، فرشتەى وەلام بەرى خودا: خوروش: هاوار، هەرا: ذوق: چێژە.

پوختەى مانا:

هەر وەكو چۆن خۆر لە هاندی پۆلە ئەستێرەى كاكێشان سەردارىكە؛ یاری منیش لەچاو جوانانى سەردنیا، وەك خۆر وایە، لەنیۆ جەرگەى ئەستێرەدا. سەوزە رەنگە، وەك ئەستێرەكەى موشتەرى هەر لەدور دەدرەوشیتەوهو دڵ دەكێشێ. ئەمرو سپێدەى بەیان بو كە توشى بوم. خوايە چەمى؟ خورى و پەرى كەى وا دەبن؟ بە بەرگى ئالو و آلاو، چاوى مەستى تەواو خەو بەرى نەدا بون. وەك چاو رەشانی بەهەشتە، لەنجەو لارى زۆر شیرینە. كاكوڵ رەشە، خالى وەك خەلكى حەبەشە، لە رەشیان بڕیقه دەدەن. خالى نەتەنیا رەشن و بەس؛ بونیشیان وەك بۆنى ميسكى ئاسكى تەتەر، تۆمار بەتۆمار لى پێژە. پىستى ناسكى پىتابو لە كافورە. نەرمو نیان و گەردن كێل، دەناو پۆشاكى ماقولدا، كە زوربەى كیمخواو مەخمەربو، من لە هەلیكدا بەدیم كرد. هاى لەبەر بەختى باشى خۆم. ئەو ئەمرو لەچاو جوانى تر وەك قەرالى چینی وایەو لەسەر تەخت پال كەوتووه. دینی هوێ بەختەمەریانە. لە دلكێشانیش سەردارە. روخسارى وەكى مروارى، دیدارى بۆ دلدارانى بە هەیهەتیكە مەپرسە. هەر كە دەستى بەگەرآن كرد، هۆشم نەما. دلم گزى تى هەلگراو، زوخواوى ناوى هاتەكول و سەرریزی كرد.

هەر لە یەكەم چاوی كەوتن، دڵ لەتیبو. دڵ پاره بون بە دیتنى هیچ شتیكى سەیر نیەو ئەركى دله، كە بە دیتنى پل پل بى. یارم كە لە دلكێشىدا، دەت گوت فرشتەى خودایە؛ گەلیك جار هاتە بەرچاوم، ئیتر بویە دڵ بەلەت بون رانەوهستا و هەربوبە چۆلە چرایەك، پز لە روشنایى جوانى ئەو. ئەو گرەشى لە روخسارى یار هاتەگیان چونكە روخسارى یارەكەم، وەك فەنەرەو دلم لەویو داگیرسا. خالى نوختەى لە عەنەبرە. بۆنى وەك گولاو بلاو. لیوى وەكو شەكرى خاوە. لە بادەى جوانى خۆى مەست و پیالەى بادەى - كە چینی بو - لەسەر دەستى بە مەستى دەهاتو دەچو، دلدەر ئارەزوى دەكردو بە عەزەرتى دیدارى بو. پیالەى مەستى دەرى بادە، لەسەر دەستى پاکی بى خەوشى دلبزوين. یار بردیە ناو ریزی یاران. بوبە بەزم، سۆزەى تەپەى دلى دەفە، كاری كردە سەر شەرابیش. ئەویش كەوتە لەرزەو سەما. بوم ناكرى پەسنى یار بەدم، هەر لە باسى جوانى روخسارى دامام. هەرچى دەلیلم زۆر لى دورەو یارم وەك هیچ شتیك ناچى. (خوا دەفەرموى: هیچ شتیك وەك خودا ناچى). فرشتەى وەحى پى گۆتم: وەرە بادەبخۆرەوه. هەر چێژەم كرد، هاوارم لەبەر بڵندبو. بورامەوه. بوم دەر كەوت، ئەو بادە هین ترى نەبو. بادەى نازى یارەكەم بو. گیرۆدەى بومو لەخو چومو لەدنایاى تەرە بومو روم كردە بەهەشتى خودا.

۸ من دى بخواب ئەو ماھتاب دادل كولا ب جوهتى غوراب
دل شەو و شاند خوى لى رەشاند خوەش هەر شاند، تيك هوربو

۹ هور کر جهسه د قهوسین صمه د تیردان که به د. دادو مه ده د
جهرحان ژنه و، خون دایه که و عیشقا مه له و مه شه و بو

۱۰ له و یه که نه سه ق، من تین سه به ق نور ا یه قه ق دادل شه قه ق
شیرین له بی دیم که و که بی لی به نده بی ده ستور بو

۱۱ دلیر نه ظه ر دامن سه حه ر خه جلیم ژبه ر لی نه و قه ده ر
زانم گو و نه و مه هرو و ه که لولوا مه نشور بو

۱۲ پاش فیرقه تی زور موحبه تی م ژطه لعه تی چوم حه ضره تی
وه صلا حه یب من بو نه صیب مه لعون ره قیب ره نجور بو

۱۳ جاما زه لال خه مرا حه لال یاری شه پال دامن به حال
عیشقا غه دار صوه تی ستار نیف ماو یار صه د سوربو

مانای وشه:

شه ووشاند: شیواندی؛ ره شاند: پرژاندی؛ هه ژشاند: پلیخان دیه وه؛ که و؛ داغ؛ نه سه ق؛ نه ظم و ته رتیب؛
سه به ق؛ مه و کی به رکی؛ یه قه ق؛ سپایی زورسی؛ ده ستور؛ ئیجازه؛ گو و؛ گوتن، گفت؛ مه نشور؛
نه هونرا و، په خش و بلا و؛ طه لعه ت؛ روخسار؛ حه ضره ت؛ حضور، لای خو ی؛ ره نجور؛ نه خوش و
له ش به بار؛ سور؛ وارش.

پوخته ی مانا:

له و بی هوش و بورانه و ی - که له دینی به سهرم هات - ده م دی وه که خه ون بینم، نه ومانگه تیشک
هاو یژه، به سهرمه وه هه لو یستاه. دوشتی ره شی وه که بالی قالو و لیم هالان و په نجه یان له دلم
گیر کردو وه که قولای لی دهن و ابو. دلان له شوینی خو ی لای بردو. هیلانه که یان لی شیواند.
به جاریک له ت و په تیان کرد. تا ته و او وردو خاش کرا، نه و سا که خو ی یان پیوه کرد؛ تا زامی پترژان
بکا. پاشان جوتیک که وانی ره ش - که به ده ستی توانای خودا راکیشرابون - جهرگمیان تیره باران
کردو له شیشم پارچه پارچه بو. خوا هاوار به دادم بگه. زامی جهرگو هه ناوانم - که به داغی دلدار ی
هه لچیزنرابون - سهر له نوی لیم کولانه وه و خوین جی داغه که ی داپوشین. هه ر نه م هه ردو
نازاره ش بو، که بویه هو ی ناوبانگی نه وینداری من. هه ر بویه شه که و به ریژ، به ته کوزی، نورو
روناکی زور به هیژ، دینه دل و رونا کایی تی ده گیرن. به و سوتان و داغ کران و جز یادانه ش، بوم نه بو
هاواریک بکه م، یان هیچ نه بی، بنائیم. چونکه یاری شه کر لیوی رو نه ستیره، ده ستوری به من
نه دابو که هاوار که م.

به لام یارم بوخو ی به زه ی پیما هات. هه ر له و به یانه خوشه د، به دلخو شی لیمی روانی. من
له شه رمان نه م ده توانی بر وانه سیم او روخساری. به لام نه وه نده ده زانم که قسه ی ده کرد.

گفته کانی وهك مرواری لی ده پړژا.

زور له میژبو، له یار دوربوم. یو خوا سوپاس بهو دیدارهی که روبهرو بهچاو دیتم؛ خه می دوریم لی تاران و سه بوریم هات. توخه ی تموا به دیداری یار که یستم. شوقار وهخته له مزه زه تان وهزگ بدن. له تیره بیان لهش بهارو شعر مزارن. هه ی نمله تی خویان لی بی. یاری نازداری خوین شیرین، که منی بهدم خوینده وه، گفته کانی باده ی حه لالی به هشت بون - که هیچ تلته ی تیدانیه. هرچند صد له میرو وارش، له نیوان من و یار هه بو، که پیک بگهین؛ به لام تهوین زور به هیزه، له میرو له بهر پراندمو پرده ی به ریواری سوتاندو منی بهو دیداره شادکرد.

شاهی جه قین غم ژي ره قین ماری شه قین نیساند نه قین
دمردو به لاولین چون هه لا عومره ك مه لا مهجور بو

۱۴ پورمن زه جر دیتن هه جر مابو نه جر صبح و فجر
شهما مه هه ل بو صد مهمل میتنت مهمل مه سرور بو

۱۵ یار وه عده دا به علین خوه دا وهر با مه دا چین پرده دا
دسپیده یی چوم وه عده یی کوژ باده یی مه خور بو

۱۶ نیحرام مه بهست نه سوهد بههست یار هاته مهست نه ز چومه دهست
جوته ی هه بهش تیردان بو هه حه ججا مه خوهش مه برور بو

۱۷ قی کاکولی چینین دلی قه لی «مه لی» داف دانه لی
دافا دلان نیف سونبولان سه رسور گولان مه نقور بو

مانای وشه:

شاهی: شادی، گووند، شای؛ جه قین: کووه بون؛ وهك شه قین: وهك شه قین: خوارو چه ماو؛ نیساند: نیساندی؛ به لاولی: به لاولان، دمردو تازار گه ل؛ هه ل: به ره زور؛ نه جر: پاداشت؛ فجر: سه ره تایی به بیان؛ مهمل: جیگه؛ مهمل: جار؛ وهر: وهر؛ یامه: ده گه له؛ چین: ده چین؛ مه برور: به خیزو قبول؛ چینین دلی: چینی تیدان؛ مه نقور: دندوگ لی دراو، غونجه ی تازه پشکوتو که هیشتا تمواو بلاو نه بو، بولبول ده چپته سه ری به دندوگ لی ده دا، تاخوی به تمواوی نیشاندا. یی ده قین: گولی مه نقور.

پوخته ی مانا:

به می که یار خویندیمه وه، خوشی و شادیم لی کو بووه. خه مو کول له بهریان رهوین. که زیه کانی - که وه کودوشا ماری رهش له سه رشان پایو که بیان بو - بزوتن و خوین راوه شانندو باوه شینی گری تهوینیان بوکردم. هرچی دمردو به لا هه بون، به ره زور چون. پرینه کیو. به لی عومریک له یار

دوربوم. لهو دوریه‌دا زوړم ټازارو جه‌فا دیت. هه‌زاران سوپاس بوخودا؛ که‌تول‌ه‌ی دهر‌دی کرده‌وه‌و شه‌وه‌ زه‌نگی له‌سهر به‌ختی ره‌شم ره‌واندو به‌سپیده‌ی به‌خته‌وه‌ری دیداری یاری گه‌یاند‌م. وا له‌وساوه‌ له‌صه‌دلاوه‌، مو‌می خوشیم داگیرساوه‌و تیشک‌ده‌دا. کی‌یی له‌من دلخوش‌تری؟ یار به‌ لیوه‌ ټاله‌کانی، به‌ټینی پیدامو فره‌موی: و‌مره‌ لامان ههر به‌ته‌نیایی ذه‌ت‌یینم. له‌ به‌ره‌به‌یاتی‌ک‌دا چوم؛ که‌ هیشتان له‌ به‌ندی شه‌وی به‌یان ته‌واو به‌رنه‌بیو. دیاره‌ زیاره‌تی نه‌و، حمجه‌. ئی‌حرامم به‌ست، روم‌کرده‌ خالی سهر گونای - که‌ وه‌ک «خَجَرُ‌الاسود» ره‌شو به‌ودمو پیروزه - یاری چاومه‌ست، له‌جوانی مه‌ست، دیداری‌دا. چومه‌ راموسانی ده‌ستی. له‌ دوچاوه‌ ره‌شه‌کانی، تیری مزولم دارژانی. بوم دهرکه‌وت که‌ حمجه‌که‌م قبول‌ بوه‌.

(شیاو‌ی باسه‌: له‌وه‌ختی هج‌ نه‌گهر بارانه‌ بیاری‌و حاجی بچنه‌ به‌ر پلوسکی بانی کابه‌، که‌ پی‌ی ده‌لین: لوسی ره‌حمه‌ت. و، ته‌ربین؛ نیشانه‌ی هج‌ قبول‌ بونه‌). نه‌و کاکو‌له‌ به‌چینه‌نه‌ی، داویان بو دلی هه‌ژاری مه‌لای دلدار ناوه‌ته‌وه‌. داو له‌نیو چله‌ سونبولی بسکانی‌دا شیراونه‌وه‌و گه‌یش‌تونه‌ سهر کولمانی. که‌تازه‌ له‌ پشکوتنان. جاچون دلم پیوه‌ نه‌یی؟!

«بختی درویشان»

۱ ددهستدا یه‌نگیه‌ك نوبار من‌دی ئەو كه‌مان ئەبرو
لبالا جه‌دوله‌ك جه‌بباری لیدا هه‌مقی‌ران ئەبرو

۲ كو‌حه‌ق ئەف حه‌رفو خه‌ط كێشان ل‌طالایی مه‌ ده‌رویشان
دو قه‌وسان گو‌شه‌ لی بادان و سه‌ره‌یه‌یه‌سته‌مان ئەبرو

۳ ته‌ دیداری، ته‌ ره‌فتاری، ته‌ ئەلماسین شه‌كه‌ر باری
به‌عینی ری لسه‌ر صادان، دونون ره‌یحان نومان ئەبرو

۴ (ب‌حمدالله) ب‌غه‌یروزی لوه‌جه‌ی دلبه‌ری من‌دی
كو‌ماهی نه‌و نیشان من‌دان ل‌طافی ئاسمان ئەبرو

۵ تعالی‌الله نیشان دانه، ب‌حوسنی ئەو نه‌سه‌ق دانه
ژنه‌قشو سه‌نه‌تی حه‌ق ئەف نیشان چه‌شم، ئەف نیشان ئەبرو

۶ ژره‌عنا نیر‌گزین شه‌ه‌لا مه‌جالی هه‌مقی‌ران بینم
هه‌زار ره‌مزو ئیشاراتن ژوان قه‌وسین چه‌قان ئەبرو

۷ «مه‌لا» دل تیك ته‌په‌یکانن، ژمه‌حبوبان مه‌ نیشانن
كه‌ماندارین دغه‌ددارن دیورجا ئەسمه‌ران ئەبرو

مانای وشه:

نوبار: تازه وه‌کارخوا؛ جه‌دوله: جه‌غزینگ؛ جه‌ببار: زۆر خواهن زۆر؛ جه‌ببار: ناوی خودایه؛ طالای: به‌خت؛ ته‌دیداری: دیداری تو؛ ب‌حمدالله: به‌شکوارانه‌ی خوا؛ فه‌یروزی: سه‌رکه‌وتن، به‌مرادگه‌یشتن؛ وجه: روخسار؛ چه‌قان: چه‌ماو، خواره‌وه‌بو.

پوخته ی مانا:

يارم كه خوئ چوته بروئ وهك كهوانن؛ ئه مورو ديتم كهوانئكى كارى يهنگى تازه كارى لهده ستا بو، روانمه بهژنو بالاكهئ، لهو بالايه، جهغزينگى قودرتهئ خودا، دو بروئ بهرانهر بهيهك زور له ئه ندازهو ريكو پيك دارژتبو. خوا ئهويته پيروژانهئ - كه ناويان خهتئ روى ياره - چون كيشاوه. دهليئ خهتئ بهسهر بهختئ ئيمهئ ههژارانئ دمويش دا كيشاوه. ههر دو كهوانئ برويان سهريان گهيشتوته يهكو گوشهيان بائ داوتهوهو بهرهولا رومعت چهماون. وهك پيتئ رين لهسهر صادان. كه دوبهدو، وشهئ «رص» يان لي ساز دهبي. كه واتا، پال پيكهوه داو. بو كوشتنى ئيمهئ دمويشى جهفاكيش؛ ديدارى تو، رهفتارى تو، ددانى سبي ئهلماسى - كه له دهئ شيرينتدان - ئهو دوبرويه - كه وهك دو نونى ههره جوان، بهختهئ ريحانئ نوسراو - بو نيشيان، وهك ريحانهيه. خوزگه بهوهئ دهيان بينئ.

سو پاس بوخوا بهختم هئناي وسهر كهوتم. بروئ يارم لهسهر ههنيه پاكهكهئ ديت. كه عهينا مانگى يهكشهوه، له عاسمانى ساو. بنوينئ چونه؛ وابو. گهورهئ ههر بو خودايه. چهند ئاكارو كردهوهكانئ جوانن. دهبروانن، چون بهتهكوزى و ريكو پيك ئهو روخسارهئ رازندهوه. چاوى بروئ ههرهكهئ نيشانهيهكن له صنعهئ خوداي جوانئ.

لهكاتيكا كه دوبروئ چهماوهئ وهكو كهوانئ بهرانهر بهيهك دهبينمو ئهو چاوه مهستو كالانهئ لهژيرياندان؛ ههزار ئيشارهتو بهلگهه لهدهست رهنگينئ داهينهر نيشان ددهن. مهلا! تو خوت ههمو گيانت له دلهر نيشانى يووه. بهتايهتئ دلي ژارت، پر له تيرى دلدارى به. ئهو كهوانداره بههيزه، لهو كوشكهوه - كه بورجى گهنم رهنگانه - به كهوانئ برويان دلي پيكاوى.

«ماهی نهو»

۱ وی سپیده ژبورجی قه‌وس نه‌برو نوماندن ماهی‌نهو
خو‌هش ژقه‌وسی نه‌بروان قیرا کشاندن ماهی‌نهو

۲ گوشه‌یین نونان بسمربادان ژقه‌وسی بی وه‌ته‌ر
میثلی نه‌نگوشتانه‌بی صه‌دسیر به‌یاندن ماهی‌نهو

۳ که‌ششفی به‌درا ته‌مام نه‌حسن ژبالا طه‌لعه‌تی
ژه ستیوادا گه‌زمه‌یان چه‌رخ‌ی ره‌شاندن ماهی‌نهو

۴ وی لوه‌جه‌ی ئافتاب‌ی گاهی کفش و گاهی خه‌ف
عارفی نه‌هلی به‌صاره‌ت چه‌ییراندن ماهی‌نهو

۵ مل دزانم دانه به‌ر قه‌وسی هیلالی گوشه زهر
لهو ژبالا گوشه‌یین نونان لقاندن ماهی‌نهو

۶ نه‌ز دبیزم دی لمن دیسا چه‌گهر صه‌د پاره‌کن
وی بمیزان هه‌ردو شیرازی چه‌فاندن ماهی‌نهو
داخلی مه‌جلیس بوی ئیشه‌ف «نیشانی» لهو کوخه‌ف
جامی روحانی لئه‌هلی دل نه‌شاندن ماهی‌نهو

مانای وشه:

بادان: به‌بادان، چه‌رخاندن؛ به‌یاندن: درکاندن، معلوم کردن؛ که‌ششفی: ئاشکرا‌بو؛ نه‌حسن: جوان‌ترو
باشتر؛ کفش: دیاری؛ چه‌ییراندن: سر‌گه‌ردان کردن؛ لقاندن: بزواندن؛ شیراز: شاریکه‌ی جیگه‌ی
سه‌عدی و حافظ؛ شیراز: داریکی سوره وه‌ک به‌ئالوک ده‌چی؛ شیرازی: جو‌ره که‌وانیک بوه که له‌شیراز
دروست کراوه.

پوخته‌ی مانا:

ئەم بەیانە، مانگی تازه ویتە‌ی برو له بورجی قەوس، خۆی نوێ. من وای بو چۆم، که ئەم مانگە، له ویتە‌ی بروی یاری من، دروست کرا. گوشتە‌ی بروی وەك نونی سەر بەرەو ژیری، له کهوانی ژێ تی ئەخراویکیان دەکرد. که بو سەر بە‌بادانی دلدارانێ ئامادە‌یە. هەر وەك قامکی مەبارەکی پیغمبەر (ص)، که مانگی تازه‌ی لەت کردو صد نهینێ کهس نه‌زانی ئاشکرا کرد.

یارم که روخساری دەرخت، مانگی چار دەو جواتر له مانگی چار دە بو. لەو بالا‌یە - که سیمای لیو خویابو - شەوی چار دە بی مانگی یەکشەو دیارە. بە‌لام روخساری یاری من، لەسەر خەتی ناو‌راستی عاسمانی ساوی هەنیه‌ی دا بروی که وەك مانگی نوێ، لەو عاسمانەو تیرداوی بو دلداران دیتە بەرچاو.

روخساری یارم وەك خۆرە، کهچی بروی - که وەك مانگی یەکشەو یە و نەدەبو دە‌گە‌ل خۆر دیاری - جار جار دیارو جار جار ونه. ئەك هەر من بگره ریناسانی چاوی دل‌رون، وەك من لەو مانگی تازه‌یە ئه‌و روخساره سەر‌گەردان بون. من دە‌زانم یارە‌که‌ی من، شانی داو‌ه‌ته بەر‌که‌وان، و‌اتا ئە‌برووی ئامادە‌ی تیر هاو‌ژی کرد. بۆ‌یه لەو ژوروی عاسمانه، گوشتە‌ی مانگی نوێ دە‌ب‌زۆن و دە‌یانە‌وی لاسای بروی ئه‌و که‌نه‌وه؛ که لەو بالا پلیندە‌وه دیاری دە‌دا.

وا بیر دە‌بە‌م، برو‌کانی - که وەك کهوانی شیرازی و‌ه‌ستە‌م ترن - دیسان خەریکن جەرگی من بە‌صد لەت که‌ن، بویه وا دیسان چە‌ماون. وەك مانگی نوێ و رێك بە‌ران‌بەر‌یه‌ك وێستان. نیشانی! وادیاره ئە‌م شەو بە‌ دزیه‌وه چوبویه ناو کۆری بە‌زم. هیچ که‌س توێ بانگ نه‌کردبو بۆ‌یه ئه‌و مانگی تازه‌یە، جامی بادە‌ی گیان گە‌ش کە‌ری، بو دلداره‌کانی نه‌نارد.

«جرده‌ی دلان»

۱ ژرده‌ی دلبره‌ی دیسان لمن باطین قه‌ژین دهرده
دله‌بسی طاری‌بی من دی خویا بو ئەو سیا چهرده

۲ دله‌بسی طاری‌بو نوری پهری ره‌نگی صیفه‌ت حوری
ژوادی ئەیمه‌نا طوری موقه‌دده‌س کر لمن عهرده

۳ ژنارو نوری ته‌قدیسی ته‌جه‌لالا کر لمن دیسی
لسه‌ر ته‌ختی خوه به‌لقیسی هلاتین بی‌حیجاب پهرده

۴ حیجابو پهرده ئافیه‌تن سه‌با ره‌یحان هلافیه‌تن
ژبورجان تیر پور ریه‌تن گه‌هان من راستو چه‌پ چهرده

مانای وشه:

باطین: هه‌ناو؛ باطین: به‌نه‌ینی؛ قه‌ژین: ژیانمویه؛ له‌بسی: پو‌شاک؛ سیاه چهرده: گنم ره‌نگ، ره‌ش ئه‌سمه‌ر؛ وادی ئەیمه‌ن: شیوی هه‌ره پیرۆز؛ تقدیس: پاک‌و پیرۆزی؛ دیسی: دیسان، ده‌ئایسی؛ هلاتین: لای‌دان؛ هلافیه‌تن: پمخش و بلاوی کردن؛ جهرده: ریکه‌ر؛ جهرده: تیری بی‌په‌ر؛ جهرده: جلیت.

پوخته‌ی مانا:

خه‌نی له‌خۆم، ئەوا بو جاریکی تریش، یاری خۆم دیت. ئەم جاریش به‌جۆریکی تر که فێلیکی داها‌توبو له‌دلبه‌رن، خۆی نیشان‌دام. به‌رگی ره‌ش‌بو. خۆی له‌ویدا وه‌ك روشناکی ده‌ینواند. گه‌نهره‌نگه، وه‌ك هۆری به‌هه‌شت، چاره‌شه. ئا‌کاریشی حۆریانه‌یه. ئەو دیداره، وه‌ك چیرۆکی موساو چونی به‌ره‌و چپای طور، وایه. که هه‌م ئاگر، هه‌م نوری خودای به‌دی کرد. به‌و دیداره‌ی -

که ماله کهی وهك شیوی هه ره بیرۆزی جی راوهستانی موسایه - تیریزی یار، دایه دهرو هه مو
دنیای کرده سهرزهوی مبارهك، وهك ههردی بیت المقدس. وهكو سازاده بلیسی لهسهر تهخت
رونیشتبو. روبهندی بهروهوه نهبو، پهردهی لادان. سروه، ریحانهی بسکانی پهخش کردو رای
ههژاندن. بۆن و بهرامه بلاءوبو. له دودهروی و شانشین را، له منی روانی. چاوی مهستی به مژولانی
به ریژنه تیریان تی گرتمو له راستو چهپ، ریگری دل و گیان رفین، دهره یان دامو کردیانم به
کولکی نهزمون بو جلیتان.

۵ کرم نامانجی میزراقان دلدای تیر چون قاقان
بچه لادی خوه نهو خاقان دبیژت هیژتو خه نجهرده

۶ بدهربین خه نجهران گوشتین بخونا صوهر لیشتین
دچینا سونبولین قشتین مه دل پر میسک و ماوهرده

۷ گولین هه میسکی نه ذفه رلی عه بیرو عه نهیری ته رلی
سه مایا سوسان هه رلی بزولقان ماتو ماورده

مانای وشه:

کرم: کردمیه؛ میزراق: کورته رب، نیزه؛ فاق: گیرگهی تیر له ژی کهوان دا، بنی تیر که ده کهوینته سهر
ژی کهوان؛ خاقان: قاقان، قهرالی مهمله کهتی چین؛ لیشتین: تی گهواندن، تی وهدان؛ قشت: بسکی
سهر همنیه؛ ماوهرد: گولاو؛ نه ذفه ر: زور بون خوش و بین بلاءو کمر؛ عه بیرو: چند بون خوشیکی تیکه لاو؛
عه نهیری ته ر: عه نهیری هیشتا وشک نه کراوی تازه له ورگی ماسی عه نهیر دهره یانرا؛ ماوهرد: گولاو؛ ماتو:
دهی ساتو؛ ما: بوچی؛ تو: هیچ.

پوختهی مانا:

چاوی مهستی که به رهرو رومی هه لێناو له راستو چوپ وهکو چهته شالاولیان بو گیان و دل بردو
تیریان تی گرت. مژولشی وهکو نیزه به ریژه، دهلّم چهقین. سهره رای شه مهی که تیری غه مزه و
نازی چاوه کانی، هه تابن چهقینه دلّم و کرام به نیشانه نیزه، نهو قهرالی مهمله کهتی دلدار کوژان،
میرغه زه بی چاوه کانی لی هان ددهام. که نیزیگ تر تماشام کهن. واتا، نه وهك دور به دور بوی تهواو
نهیم، با به خه نجهری مژولان تهواوم کهن. ئیتر هومیدی ژینه وه بو گیان و دل له ناو بچی. به
زهبری خه نجهری گوشتین. دلی دموینی خو گهواندو خه نجهره خویناویه کانی، پی سهریه وه.
به لام دلی هه رزه کارم، بهو هجوم کردن و گوشتنه، زور دلخو شه. له تماشای بسکه سهر
قراوه کانی بان هه نیه کهی، پر بو له بوئی میسک و گول. له تماشای گولی رومت، تاهه تایه بوئی
میسکی هه ره باش و بوئی عه نهیری هه رته ری، لی نابری. له سهیری عاسمانی روخسار - که

سوڀستهي بسكان لهوڀدا سهمايانهو ده لهرنه وهو بهو كهزيانه له ره شيه تي و پون خوشيدا، تانه دهغه نبر ده گرن - كه نزيك كهوتون لمدلم. دل ټهوه ند بوئي گرتوه، كه نيازنيه گولاو له لاشه كه ي مردوي بيرژين؛ وهك بو مردوي دور لمدلاري ده كاردن.

۸ بسهروي سونبولن تاري بهه قرا بازي و ياري
بجودا خون بيت جاري ژقهوسان گهزمه يان بهرده

۹ نهزم نامانجي وان تيران ژپه يكانان و سهر تيران
بويم پولاد لبر شيړان سهراسر تيك مام بهرده

ماناي وشه:

وي: ټهو، مهبست روخساره؛ په يكان: سهره تير؛ پولاد: پولا؛ تيك مام: به تيك را يي مام؛ بهرده: له پيشي دا؛ تير: سهر كونه، تير و تانه.

پوخته ي مانا:

له سهر ټهو روخساره پاكهت، بسكه كانه - كه رهنك ره شو له پون خوشي دا، سونبولن - پيكه وه كانه و گه پيانه و دينه ياريده ي كتر ي. ټه گهر تماشا ده ست بدا - وهك دهستي دا - كوژراني چي و مردني چي؟ هه زار هينده جهزه به و ټازاري بدر ي، هيند به و بهرامانه مهسته، هه ست پي ناكا. ده بي منعت به و، له بهر يشت و ده پاريم تا ده تواني له كهواني برو كهواني كانه وه، تير باويژه، بم كه نيشانه و بم پيكه. با به جوگه خوږ له له شمه وه جاري بي. تابوت ده كړي كاريك بكه، برينم پتر كاري بن. گوي ناده مي. هينده م سهره تيري چاوي، پر له نازو تيري به هانه ي نازاويم وي كهوتوه نو كي مزول وهك سهره تير له گياني دل چقيون، هه مو گيانم وه كو پولاي لي هاتوه. شيرم لي دهن زرينگم دي، چونكه له هه راو ټيم كه وي، هه ر سهره تيري وه به ردي. گيان به اوا تي ديداري چاوه كانه هه ر ده مين و هيچ هيزيك له بنه ي ناهيني.

۱۰ كو دلبر هاته وي يولي ژبر پور هن كه تن چولي
ژقه نجان كوره قاند هول ژمه حبوبان برن نه رده

ماناي وشه:

يول: ريگه، ره وشت؛ هن: هه ن؛ قه نچ: جوان و له بار؛ هول: بازي گوين؛ تو: هيچ.

پوخته ي مانا:

كاتي دلبر له خو پو شين بهر و به ندي و ازي هينا و ره و شتي خو نيشاندني كرده پيشه؛ زور كه س

هه بون، له تاوان شیتو شهیدا بون. کهوتنه چولان. دلبرانی له بارو جوان، له مهیدانی مله
جوانی و دلرفینی دا، دوزاندیان. گوی سرکهوتنی بوخوی برد. له باری جوانی و له باری و له نوردی
گهردن زهردی دا، دهستی هه مو نازدارانی له تمخته بهستو صد دهستی لی بردنه وه.

۱۱ ژقه ددو بهژن و بالایی ژرهنگی دیمو سیمایی
تو رهنکی قهط خه بهر نایی دحوسنی جهوه ره که فهرده

۱۲ بخه ملو رهنگو ره عنایی بهمه هیو بی، بزایی
بنه و حوسنا خودی دایی ژگول ره تگان گولا زهرده

مانای وشه:
تورهنگی: هیچ رهنکیک؛ ره عنا؛ شلکو شوخ؛ زیبا؛ جوانی بهردل؛ خودی؛ خودا؛ خهمل؛ خشل؛
جهوه هری فهرده؛ ماکي بی هاوتا؛ جهوه هری فهرده؛ نهو عه صلهیه که خوی بهخویمه بهندمو بوبه شو
پازکردن ناشی.

پوخته ی مانا:
هیچ جوانیک و خوین شیرینیک، بهرهنگ و خشل و زه بهریش خو جوان بکن؛ هه رگیز له
ره زاشیرینی و رهنگو رو، له بهژن و بالاو سیمادا، تو زقالیکیش وه که یار ناچن. جوانی یارم - که
تایبه تی بهشیکه، خوا بهوی داوه - له دنیا جهوه هری تاکو ماکي جوانی هه خویه تی و کهس
ناتوانی بهشیکي له وجوانیه هه بی. گولی زهرده، لهو ئیره ییانه ی که نه ی توانی وه که نهو جوان بی؛
رهنگی زهرده. شیاوی باسه، خوا فهرمویه: «هیچ شتیک وه که خودانیه». مه بهستی مه لا نه وه یه،
جوانی سه لما، وینه ی جوانی خوی سه لما یه و کهس له رهنکی خودا نیه.

۱۳ نه باتو شه که کهرای لیتی نه سیمی وی گولو سیقی
هلینت په رده یا سیقی شیفایا هینده کی دهرده (یا، هندکی...)

۱۴ ژنه قش و صونعی جه بیاری مو طهررا طور ره یا طاری
لنوری میسکی تاتاری لسه روان خه مریان بهرده

۱۵ لهر روزی بیت خیلی بنیزم قامه تا عیلی
قه دیفو زهر کهش و تیلی زه بادو میسکو عه نه بهرده

مانای وشه:
هلینت: لادا؛ شیفایا: عیلاج؛ هندک: کهم؛ مو طهررا: کووه کراو؛ طور ره: بسکی لای لاجانگ؛ طاری:

تاریک؛ خپلی؛ تمو سپیهر؛ پنیوم؛ بزوانم؛ عیلي؛ بلند؛ قه‌دیف؛ مخمهر؛ زهرک‌ش؛ زهرری؛ تیلی؛ پارچه‌یه‌ک که همودای زیوو زیزی تیوه درایی؛ زه‌باد؛ یون خوشی زه‌باد، که جان‌ه‌وهریکه له به‌ره‌ی شیرو پشيله.

پوخته‌ی مانا:

شه‌کرو نه‌باتی لیوانی، سیوی چهنی، گوله باغی سهر کولمانی - که سروهی هه‌ناسهی ساردم ده‌یانگاتی - شه‌وه ره‌شی که‌زیه‌کانی - که بونه په‌رده له‌روی دا - وه‌لا به‌ری. ههر که‌میک له دیتنی‌وان، دهرمانی هه‌مو دهر‌دانه.

شه‌وسکه لیک هال‌اوانه، که به‌م لاو به‌ولادا کراون و ره‌نگی تاریک‌ایان هه‌یه‌و یونیان وه‌ک میسکی تاتاری، تومار به‌تومار بلا‌وه له‌سهر وانیش پرچ به‌ندت - که له‌سهر تو‌یل دیاری شه‌دا - له‌سهر رو‌خساروه لا‌به‌ره؛ با شه‌و نورو تیشکی خوایه، بیته به‌رچاوی دل‌داران و شه‌و سپهری بسکانه‌ی تو چیدی به‌ری روژی نه‌گری و مخمهر و زهرری وز‌پرویان با له‌جیرانه‌ی له‌شت، یونی عه‌نبه‌رو زه‌بادو میسک بگرن. بی‌ره‌ی به‌ری با ده‌و به‌ژن و بال‌ایه زراوه‌و که له‌گه‌ته‌ی تو - که نمونه‌ی ده‌سکاری خوی شیرین‌کاره - تیر رامینم.

۱۶ بسیماقی بزیراقی توروژی نه‌قشه‌کی باقی
کودا نه‌ره‌نگ ژوی نا‌قی لهر روژی نه‌بت په‌رده

۱۷ نه‌گهر به‌رقه‌ک ژوی روژی ژبه‌روی عیق‌دو بشکوژی
بدت قه‌لبی وه‌کی دوژی لهر دوژه دبت په‌رده

مانای وشه:

سیماف؛ ئاوه‌زیو؛ باقی؛ به‌او‌یزه؛ نه‌ره‌نگ؛ وینه‌نامه‌ی مانای وینه‌گرو پی‌هه‌مبه‌ری موجزات وینه‌کیشان؛ وی‌نا‌قی؛ شه‌و ناوه؛ عیق‌د؛ گهر‌دانه؛ بشکوژ؛ قو‌پچمو خون‌چه؛ دوژ؛ جه‌ه‌نده‌م؛ دوژه‌ه؛ : دوژه‌ق؛ په‌رد؛ سه‌رما، ساردی.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! ههر تو روژیک وهره دهر و خوت نیشان‌ده، با شه‌و نه‌خشه‌ی ده‌ستی خودا، ببیندری. با له‌شهرمان، وینه‌نامه‌ی موجزاتی مانای، ون‌بی و خو و ه‌شی‌زی و خو له‌به‌ر روژی روت نه‌گری و، نه‌بیته په‌رده‌ی به‌رچاوان و چاوان به‌خو خه‌ریک نه‌کا. من لی‌ه‌رو نه‌ههر له‌و شوینی به‌گهر‌دانه‌ی که دنیای لی سهر‌گهر‌دانه‌و له‌و سینهو به‌روکه‌ی قو‌پچمت لی‌کردو ته‌ جه‌زایه‌رچی. توژیک وه‌کو برو‌سکه‌یه‌ک دیاری بدات. دلی پرله ئاگری من - که له‌ناو بلیسه‌ی شه‌وینی تودا، قه‌تیس ماوه - له

سوتان رزگاری دهی، تهنانت دۆژهی گهورهش، له رویا سارد دهیتهوه.
 شیایوی باسه، مهلا چیرۆکی ئیبراهیم پیغمبهر بیر دینیتهوه. که بهتکانی شکاندو لهسزادا،
 خستیانه ناو ئاگرهوه، خودا فهرموی: «ئاگر ساردی سلّامت به!» ئاور نهیتوانی ئیبراهیم
 بسوتینی.

۱۸ دمهیدانی شیرین غهنجان بچهرخن میثلی شهطهه نجان
 تورابا بهرپییی قه نجان زه بادو عه نهیرین گهرده

۱۹ دبت بیژن وی سولتانی بههفت ئایاتی قورئانی
 له محبوبان تو خاقانی وهره دهربی لقه یسهرده

مانای وشه:

مهیدان: گۆرهپان؛ توراب: خۆل و خاك؛ گهرد: تۆز؛ قه یسهر: قهرالی رۆم؛ ههفت ئایاتی قورئانی: واتا،
 ههمو قورعان، یان سورهتی فاتحیا، یان حموت سورهتی ههوهلی قورعان. که له قورعاندا خوا فهرمویه «وَ
 اتیناک سبعاً من المثانی» داومانه پیتهوهتی لیکچو. ئهوهکه سانهی تهفسیرنوسن، زۆریان لهوبارهوه گوتوه.

پوختهی مانا:

ئهگهر له دهشتایی جی داوه تیکدا؛ ههمو نازدارانی رهزاشیرین، کوینهوهوه بهلا سایه تهختهی
 شهترنج، هیندیکیان لهپلهی جوانی دا، به وهزیر و روخ و فیل و ئهسپ، دابندرین و هیندیک پیاده
 بمینهوهوه بهتیکراش ئهوهنده جوان و نازدارین، که تۆزی بهر پالاکهیان، وهک عه نهیره زهبادی
 دایژراو وایی؛ بهتیکراییی و بی لامو جوم، تۆ به شای خویان دادهنن. سویندم بهحهوت
 ئایهتهکانی قورعانی، تۆ له ناو جوانانی دنیا، وهکو قهرالی چینی وای. تانجی سهری قه یسهرانی.
 دهتوانی لهباری جوانی، زهبریکی باش لهواندهی که بهجوانی خۆ دهنازن و لایان وایه، بونه
 قه یسهر لهناو جوانان.

۲۰ مهلا زانم ژمه جذوبان تنی ناژی تویی خوبان
 دهما دل دی بهم محبوبان بشوخ و شهنگو ئهسمهرده

۲۱ دهما جهلاد بین بازی بشیرو خه نهچهرین طازی
 لهرگه دا نهکی گازی دهلال و نازه رهوهرده

۲۲ ئهمانهت دا ژبی هوشی دوزین ناسوفته نه فروشی
 «مهلا» زانم ژمه دهوشی تعدل بی خوابو بی خورده

مانای وشه:

گازی: کله؛ گازی: بانگ، هاوار؛ سوفته: سماو؛ مهدهوش: لههوش جو.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لای دلدار! ده‌زانم چیت. ته‌گهر ریژه‌وانی ته‌ریق - که هاتونه ناو ریژی خوا ناسانه‌وهو ته‌وینی خودا کی‌شاوونی و دل و گیانیان لههوش چوه - گشتیان به‌بی یاری مه‌جازی، هه‌ل‌یکه‌ن؛ تو لهو ناوه، ته‌نیا که‌سیکی هه‌ل‌ناکه‌ی. جا ته‌گهر هه‌ردل‌یش ده‌ده‌ی به دل‌په‌ریکی دنیایی؛ شوخ و شه‌نگی گهنم ره‌نگی وه‌ک سه‌لمات قه‌ط ده‌سناکه‌وی. دل‌که‌مت ده‌قه‌به‌ل ته‌وکه.

هه‌رگاش چاوه دلدار کوژه‌کانی - وه‌ک میر‌عه‌زه‌ب - به‌شیری تیژی برویان، به‌خه‌نجهری مژولانیان هاتنه گه‌مه‌ی دلدار کوشتن؛ نه‌چی هاوارو داد‌بکه‌ی! ته‌ویاره، هینده ناسکه‌و هیند نازداره، له ده‌نگی گه‌مت ده‌ره‌نجی. ناز کو‌له‌یه، مه‌یره‌نجینه. توزیکیش ئاگات له‌خوت‌بی تو له‌کاتی حال‌لی‌هاتن، رازی گرینگ - که وه‌ک مرواری نه‌سماون - ته‌درکینی. ده‌زانم خه‌وو خوار دنت لی حه‌رامه‌و دلت گه‌رمه‌و هوش و گوشت، له‌ده‌ست داوه، به‌لام دیسان ناشی ته‌وی ناشی بیژی، بیژی.

«عشق و جذبه»

- ۱ دلبری سهرداری خوبان نهز نزام ناگاه هه‌یه
هه‌بسی زیندانی و نه‌سیرو گرتی‌یی دهرمانده‌یه؟
- ۲ گرتی‌یم مایم ده‌بسی کی گه‌لو مه‌ده‌ر بکت؟
جاره‌کی نا‌فی مه‌بینت پور ته‌وابه‌ک زیده‌یه
- ۳ می‌خنه‌تو حالی نه‌سیران کی لمیران عه‌رضه‌کت
دی‌بتن پورسی لمن له‌و پور بره‌حمو شه‌فقه‌یه

مانای وشه:

ناگاه: خه‌به‌ردار؛ دهرمانده: داماو؛ گه‌لو: خه‌لکینه، ئاخو؛ مه‌ده‌ر: تکا؛ ته‌واب: خیر؛ میران:
میری‌گه‌وره؛ عه‌رضه: له‌بر زانان؛ له‌و: چونکه؛ شه‌فقه: به‌زه‌یی؛ نه‌ز نزام: من‌نازانم.

پوخته‌ی مانا:

من نازانم ته‌و دل‌به‌ره‌ی سهرومه‌ری گش جوان چاکانه، خه‌به‌رداره که من له‌زیندانی ته‌وا به‌ندو
دیل و سهر‌گه‌ردانم، زور ده‌می‌که به‌ندکراوم و له‌و زیندانه‌دا داماو. ئاخو هیچ که‌سی وا هه‌یه جارو
باریک، ناوی ئیمه‌ی بیته‌ی یرو ته‌و خیره‌گه‌وره‌یه بکا. مه‌ینه‌تو دل‌به‌ریشانی یه‌خسیرانی ته‌و
جوانی‌یه، به‌ عه‌رضی میری مه‌زنی مولکی جوانی بکه‌یه‌نیت؟ لیم رونه‌ لی‌مان ده‌پرسی‌ت. چونکه
ده‌یناسم که به‌زه‌و دل‌ووانی یه‌کجار زوره.

ع گهر به‌زست جار‌ه‌کی خاتون له‌حالی سوخته‌یی
قوفلو زنجیر دی قه‌ین بی‌ئیسیمو ده‌ستو می‌فته‌یه

۵ بهندو زنجیر دی قه بن جهر حین دکول دی خواهش بکت
لهو کوناقی دلهری دهرمانی دهردی بهندهیه

۶ ههرچی بیغیری کو ناقی دلهری بیتن لهر
خواهش دبت حادر (هادر) دگافی بی گومان و شوبهیه

مانای وشه:

خاتون: وشه ری زلی نانه بو ژنان؛ سوخته: تازه فقیله؛ ئیسم: ناو، مهبست ئیسمی له عظمه، ناوی
ههره گهره؛ میفته: کلل؛ کول: بهژان، بهناسور؛ بیغیر: نهخوشی له سهر مردن، لههیز کهوتو؛
حادر یا هادر: دهستو لهجی؛ دگافی: ههر دهو دهست.

پوخته ی مانا:

ئه گهر جارێک ئهو خاتونه پایه بهرزه، له منی تازه فقیلهی دهرسی دلدار، پرسیار بکاو بلی چونه؛
قوغل و زنجیری دهست و پیم، به بی دهست لیدانی کهسو، بی کلل و بی خویندنی ئایهتی قفل
کرنهوهو ناوی دایکی موسا زانین، دهکرتهوه! ههر نافی خوی له بهربینی؛ یان ههر دهر دیک دلمان
بگری و ناوی ئهو بیته سهر زارمان کارمان سازو رزگاری و چا بونهوه مان، که کویلهی بهردهرگای
ئهوین و به ئهوینی ئهو گیراوین. بهوی بهنده. ههر بهندهیه کی لهش بهبار، - با کهوتیشتنه گیانه لآو
- ناوی یارمی له سهر بینن، دهستهولمهی، نون دهلهشی دا نامینی و چا بونهوهی هیچ گومانی تیدا
نیه.

۷ بی گومان خا کا ریایوی توتیاو دانهیه
گهر دچه هقین کور قه ئینن خواهش دبن پی دیدیه

۸ مهییتی سه دساله ژی وی ری قهر قهبری کهفت
دی قهژی روح بیته سهر ساتا خواهه بیتن زندهیه

مانای وشه:

توتیا: بهردیکه بو روناکی چاو دهیهازن و چاوی پی دهر ژن؛ قه ئینن: دانین، تی بکن؛ مهییت: مردو؛
قهر: دهسهر، دهره؛ سات: کات؛ دانه: دهرمانیکی چاوانه.

پوخته ی مانا:

خاک و خولی ری بازه کهی، وهک توتیاو دانه وایه. ئه گهر دهچاوی کویر کری؛ بی گومانم
دهست بهجی، سومای دپته بهرو زور به روشنی دهینی.

ئه گهر یارم، ریگهی به سهر گوری مردوی سه دساله دا برآو. یان دهره گوری بیوری؛ ههر

ئەوساتە كۆنەمردو گيانى دېتەو بەرلەش و وەك گويزى ئازا، دېتە دەر.

۹ مەيىتان لەورا دكت يەكسەر دلان يەغما دكت
ئىسمى ئەغظەم ما دزانت يا مەسىح ئەو بخوويە

۱۰ ئەز دېيىم عيسايە ئەو، يا بوعلەلى سينا يە ئەو
لەو برەمزو عيشو يان پوز موعجىزاتو شيوويە

۱۱ عيشو و رەمزىن دوى تەشبيهى بەرقى لاميعن
كوهى قاف بت كەردكت ساتا خويا بت پەردە يە

ماناى وشە:

ما: مەگەر، چما؛ مەسىح: ھەنوا؛ مەسىح: دەست پېدا ھېنرا؛ مەسىح: مېبارەك؛ مەسىح: شومو
بەدقەر؛ مەسىح: نازناوى عيسا يېغەمبەرە لە مېبارەكيان؛ مەسىح: بە جرجال دەلېن لەبەر شومى و جوت
قوشەيى؛ كوهى قاف: كيوى قاف (باسكراوھ)؛ كەر: لەت.

پوختەى مانا:

جا وەختى يارم دەتوانى مردو زيندو بكا تەوھ؛ ديارە تالان كردنى دلان، كاريكى زور ھاسانترە. ئاخو
ناوى ھەرە گەورەى، فېر كراوھ؟ يان ھەر خووى وەكو عيسايە، كە دەيتوانى بە ئيزنى خوا،
كۆنەمردوش زيندو وەكات؟ بەلام ديسان لەوناوھ سەرم سورماوھ. ئاخو وەك عيسا نەفەسى
مېبارەك؟ يان وەك ئەبوعلەلى سينا، بە ليزانى نەخوشان خوش دەكاتەوھ؟ بە ئىشارەتى چاوانى،
دەلېم مۆجزەى عيسايە. بە گفت و نازو نېمانزى دەلېم بژىشكى چازانە. ھەم شيوھ ھەم مۆجاتى،
وەك بروسكەى تروسكە دەر، يەكاويەكن. يار ديار نى، ئەو مۆجاتە دەنوئى. ئەگەر تاويك خووى
نېشانى دنيا بدات و پەردە لەناو نەمىنى؛ چىاى قافىشى يېتەبەر، لەت لەت دەبى.

خو فەرمويە: «ئەگەر ئېمە ئەوقورعانەن ناردبايەتە سەر كيويك؛ دەتدى سەرى كز دەكردو
لەترسى خوا، شەقار دەبو، ھەلەتەكا.
مەلا، لەو چەند بەيتانەدا، ئەو ئايەتەو باسى موساو كيوى طورو نورى خوامان وەبىر دىنى.

۱۲ پەردەيا مەحبوب دنيق قەلبان كودى كەرکەر بكت
قەط دەردى خەفدين خورشيدو ماھو زوھرەيە

مانا:

ئەو پەردەى دلېر، لەنيوان خووى دلان راى ھەنگاوت؛ دلەى خستە تاريكايى. ئەو پەردەيە
لەت لەت بكاو فرى بدات؛ دل وەك خوړو مانگ و زوھرە، تيشك ئەداو ھېچ ئافەريدىكى خودا،

وهك ناتوانی پهرده له بهر خوړو مانگو زوهره بگریته وه. ناتوانی دلمان داپوښی و روناکی لی نندیو بکا.

۱۳ زوهره خوړشید من دیتن دقهوسی هم قیران
سورری دا دل عهقره بان چهرخو سه ماوو هه هیه

۱۴ عهقره ب و قهوس و قهزه ح، قیرا موقایل موشته ری
روژو شیفو نورو تیریژ، بهرق و هم نیسپیده

۱۵ نهو همی قینکرا مه دین، تیکل دچهرخی جاره کی
هی ژوان بی حالم نهز نه حوالو عیشقو جه ذبه

مانای وشه:

همه قیران: نزیك و بهرانبهر بهیهك؛ سورر: دلگیشی؛ قهوس و قهزه ح: پهلكه زیرینه، كهسك و سور؛
موشته ری و زوهره: دو تهستیره ی گریمن؛ تیریژ: تیشك؛ نیسپیده: سپیده، بهر به یان.

پوخته ی مانا:

چاوم كهوت به رومهت و چاوه كانی؛ كه دوبرو كهوانیه كه ی له سر ديار بون. دت گوت خوړو
تهستیره ی زوهره و موشته ری، له مزلگه ی قهوسی عاسمان، ليك نزيك و بهرانبهر بهیهك ديار
ئمدن. دلگیشی تهو ليك نزيكیه، بسكه سر خوارو بوه كانی - كه وهك كلکی دماره كولی رهش
دهچن - بزوانده وه دت گوت له خوشيان دهره قسن. لارومهت و كهزی و هه نیه و لاجانگ و تیشك و
پرشنگی چاوه كانی، دت و ت خوړو شهو و روژو بریسكه و بهر به یان. پارچه ی هه مه رهنګه ی
سهریچو خشلی سهر، گهردانه كه ی، بیونه كوكله زیرینه ی بهر هه تاوی. من جاریکی ته وانه م
هه مو به چاوان دیتن. كه له كور ی هه لپه ر كیدا، تیکل بیون. وا له وساه، حالم شره و دل سهری
لی شیواوه و جه زمه ی تهویتی گرتومی و بهر نادا.

۱۶ حال ژوی ره مزی گها من مهستی وی ره مزی نهز
سهرخو هشم هه تتا نه بهد بی جام و توقلو بادهیه. (یان، نهقل و...)

۱۷ سهرخو هشم بی جامو مهی، ره مزا نهین ته بهتر گرم
ناگهان تیر دانه دل لهو كوشته حادر سوخته یه

۱۸ كوشتی یان خون دین لیقاتی لهو بوی دی خوش بین
هیقیان قهط نابرم مه قصد مه دیدارا ته یه

مانای وشه:

نوقل (یا) نهقل: مهزهی بادهخوران؛ نهبتهر: دوا براو، بی‌سروبر؛ حادر: دهست بمجی؛ سوخته: فقهیله؛ سوخته: سوتاو؛ لبقاء: توش هاتن؛ هیقی: هومیدو هیوا.

پوخته‌ی مانا:

له ئیشاره‌و نازو غمزته، حاله‌تیکم به‌سه‌رداهات، که هه‌تا دنیا‌دنیا‌یه، به‌بی باده‌و پیاله‌ومه‌زه سه‌رخوشم، لالامو ناکهم. رازی نه‌ینی ئه‌وینی، وزه‌و هیژی لی‌ئستاندم. له‌پر تیر دابارینه‌دل‌و کوژرامو سوتیندراشم. ده‌لین شه‌هید ده‌بی به‌خوینی له‌شه‌وه بنیزرین. چونکه به‌و خوینه‌گه‌شه‌وه، ده‌چنه لای یارو به‌دیداری یار، شاد ده‌بن. جامن پیم خوشه‌هه‌زارجار، له‌ئه‌وینی تودا بمرمو ده‌که‌م خویناو ده‌لینی‌و گیانی‌شم خوین‌ده‌لینی. به‌و هومیده که به‌و هویه تو‌بینم و هه‌رگیز نابی‌ناهومیدی به‌لاما بیت.

«کوردی» ده‌لی:

شه‌هیدی عیشقم و مه‌مشون و کفتم بومه‌که‌ن یاران
گه‌واهی هه‌شه‌ر بو ده‌عواي شه‌هادت به‌رگی خوینیم
«مه‌وله‌وی» فهرمویه:

هه‌رساتی صدجار به‌وتیر به‌و ته‌رکه‌ش زینده‌گی و مه‌ردن ئامان وه‌شن وه‌ش

۱۹ هی‌قیان قه‌طنا برم جاره‌ک تودینی شه‌فقه‌کی

عه‌قدی ئی‌حرامی دی‌بینم حادری بم‌سه‌جده‌یه

۲۰ سه‌جده‌یا به‌ر ئه‌سه‌وه‌دان نادم به‌صد هه‌ج ئه‌که‌ران

سوند بوان زولفان و خالان هه‌ج وه‌گی بیژم وه‌یه

۲۱ سوند بوی زولفا سیاه ئه‌ز عاییدی خوسنا ته‌مه

خه‌ف دنوشم وی شه‌رابی خوه‌ش شه‌راب و قه‌هوه‌یه

مانای وشه:

دین: دیتن؛ شه‌فقه: مه‌رحمه‌مت؛ عه‌قد: به‌ستن؛ ئی‌حرام: نه‌تی هه‌ج‌کردن؛ هه‌ج ئه‌که‌ر: هه‌جی هه‌ره‌گه‌وره، ئه‌گه‌ر شه‌وی جه‌نی قوربان هه‌ینی بی‌یی ده‌لین هه‌جی گه‌وره‌تر، چونکه پیغه‌مبه‌ر فهرمویه: «هه‌ینی هه‌زارانه» دوحه‌ج پیکه‌وه رو دمدات؛ هه‌چه‌وه‌کی: هه‌روه‌کو؛ قه‌هوه: باده؛ خوش: به‌تام؛ خوش: به‌په‌له.

پوخته‌ی مانا:

هه‌رگیز له‌و هیوا‌یه نانیم. که تو جارێک به‌دیداریک مه‌رحمه‌تم ده‌گه‌ل بکه‌ی. هه‌ر بت‌بینم،

دهزانم دهبی وهك حاجی، نیه تی ئیجرامی یتیم. لهخوشیانا سوژده دهبهم. سوژده بردن بو بهر خالت
 - كه وهك خبخرالاسون بهصده حهجی ههره گه وره ی ناگورمهوه. سوینده كه بهو كه زیانه ی تو،
 ههرچی ده یلیم قسه ی دلهم. دیسان سویندم بهو پرچو كه زیه ره شانه ت؛ من جوانی تو،
 ده پهرستم. له باده ی مهستی هیته ری، ئه وینی تو - كه له ههرشت به تام تره - بی خوگرتن
 دهخومهوه.

۲۲ عومره كه دصوژم بخهف چه هف ئیری یهك پرسهك ته مه
 دا بهیان كه م شهرحی حالی دل به حرف و نوكته یه (یان، نقطه یه)

۲۳ سه دهه زار بار شاكرم نهز كو ژبه لقیسا پهری
 هودهودی شیرین زه بان ئیرو خه بهرداری مه یه

۲۴ ئیسو و ناخی ته ی شهریف حه ی كر لمن قه لبی مری
 له و دمه دخی ته و ئه نائی بویمه چهنگ و نه یه

۲۵ شوبه ته ی چهنگی دنالم هیژ ژده ست داغا قه دیم
 ههروه کی مه شعل دصوژم دوست نزام ئاگه هه یه؟

مانای وشه:

چه هف ئیرو: چاوه روان؛ نوكته: ورده کاری، باریك بینی؛ بار: جار؛ شاكر: به سوپاس؛ شهریف: به ریز،
 مبارهك؛ ئه نا: په سن؛ حه ی: زیندو؛ مری: مردو؛ مه شعل: چوله چرا؛ نزام: نازانم.

پوخته ی مانا:

من عومریكه چاوه نوژم. تو ههر جارێك لیم پیرسی حالت چونه؛ تا زور ورد بوئی باس بكهم.
 ههزار بارو ههزار جار، سوپاس بوخوا. كه په پوی گفت و لفت خوش، ئه مرۆ منی له و پهریه
 ناسكو نازداره - كه وهك بهلقیس له سهر تمختی سهروه ری جوانان، جی گیره - خه بهردار كرد. ههر
 ناوی پیروزی تو ی برد، دلی مردوم زیندو بووه. وا دهمینی كه له په سن و تاریفت دا، دهنگم وهك
 چهنگ و نه ی وایه و وهك بلویر له بهر ئه و داخه ی كه له میژه دلمی یی کون کون کراوه، ده نالینم.
 وهك چوله چرا، هه مو ئه ندامم بوته گر. ده سویتیم به لام نازانم دوست هه یج ئاگای له من هه یه؟

۲۶ من دخی سه رلاستانی ههروه کی تولان نه م
 بهلكه جارهك كه یل (له یل) پیرست ئه ف چه هروم تو له یه

۲۷ هه ر بناخی توله یان جارهك قه خونت بهنده یی
 ب «مه لی» خوه شتر ژمال و گه وهه رو گه نجینه یه

۲۸ گوههرو گهنجین مهلی حوسن و جهمالا دلبره صهد (تعالی الله تبارک) ئەف چحوسن و جیلویه

مانای وشه:

تولان: تۆله گهل؛ توله: سه گي چکۆله؛ نه هم: دانيم؛ که يل: هه لېژارده؛ که يل: قه يل، فهرمانره و او
سولتان؛ مه حروم: بهش برآو؛ تعالی: پایه بهرزی؛ تبارک: پاکي و پیروزی؛ تعالی الله تبارک: بهرزی و
پاکي و پیروزی بوخوا.

پوخته ی مانا:

به ئاواتم وهك سه گه كانی دهر مالی، سهرم له سهر بهر دهر گانه ی بسومه وه. شایهت جارێك ئه و
سهر وه ره ی له ناو جوانان هه لېژارده، پیرسی ئه و تۆله به سته زمانه یه ی به ئاوات نه گه یوه چی یه؟
هه ر که جارێك منی کوپله، به ناوی تۆله بانگ بکاو، به و به زه ی بم خوینیته وه؛ بو منی مه لا له هه مو
دارایی دنیاو گوههرو گهنجینه کانی، باشترو دلخوش که رت ره.

گوههرو گهنجینه لای من، جوانی و لهباری دلبره. ئه ی خودایه! پایه بهرزی و پاکي و پیروزی،
بو تویه. که ئه و جوانی و دیمه نه له بارو ریکهت، داوه به یار. چهند زۆره؟ هه ر خوت ده یزانی.

قصیده‌ی هشتاو چواره‌م

سینه‌که‌بابه

۱ فله‌کا ئه‌طله‌سی سهرگه‌شته دجاما مه‌ حوبابه
مه‌وج دده‌ت قولزومی عیشقی مه‌لسهر ده‌ست غورابه

۲ دل که‌مه‌ربه‌سته‌یی عیشقه مه‌خوه زوننار په‌ره‌ستین
مه‌ی و مه‌عشوقه‌ دو‌عائی مه‌ئو سه‌جاده قیبابه

۳ ژحیجایی وه‌ره‌ دهر نازکو مه‌ستانه بمه‌ش‌تو
ته‌جیهان زی‌روژه‌به‌ر گر بخودی ئه‌ف چحیجابه؟

مانای وشه:

فله‌له‌کی ئه‌طله‌س: له زاراوه‌ی ئه‌ستیره‌ناسانی پیشین له‌سه‌روی هه‌مو عاسمانان و هیچ ئه‌ستیره‌شی لی
نه‌بون؛ سهرگه‌شته: سهرگردان؛ حوباب: بلقی سهرئاو؛ قیباب: په‌رۆی ناوگیرفان؛ قولزوم: ده‌ریا؛
غوراب: پیاله؛ غوراب: جوړیک گه‌می‌ی قدیم؛ زیرو زه‌به‌ر: ژېرو ژور.

پوخته‌ی مانا:

ده‌ریای ئه‌وین، له دلی مه‌دا شه‌پۆل ده‌دا. پیاله‌یه‌كمان له‌سهر ده‌سته که ده‌مانه‌وی مه‌ستمان‌كا.
هه‌مو هه‌ردو عاسمان و ته‌نانه‌ت عاسمانی ئه‌طله‌س، وه‌ك بلقیكه به‌سهر باده‌ی ناوپیاله‌ی سهر
ده‌ستی مه‌وه.

دل‌م بوته که‌مه‌ربه‌سته‌ی ئه‌وینی پاك. زونناری یار ده‌په‌رستین. نوێزو نزاو پارانه‌وه‌م، هه‌ر‌رو
به‌دل‌به‌رو مه‌یه‌و به‌رماله‌که‌م، په‌رۆی مه‌ی سرینه‌وه‌یه. له‌و پشت‌په‌رده، وه‌ره‌ ده‌ری. مه‌ستانه‌و
به‌فیزو به‌ناز، سه‌یری بکه‌و، بر‌وانه‌ چۆن ئه‌م جیهانه‌ت، به‌پیواری دیداری خۆت، سه‌روژی‌ر کرد.
تویی و خودا، ئه‌م له‌مه‌هره‌ت چۆن په‌ردیکه که هینه‌ ده‌ردی پێداوین.

«خه‌یام» ده‌لی:

بو ژانی دلان همر مه‌یه دهرمانی بی
نهو کوته پرووی لیوی له‌مه‌ی پی‌ده‌سرن
زانا شه‌ویه تامی له‌مه‌ی زانیی
بهرمالی هزار صوفی به‌قوربانی بی

ع ده‌ستی جیبریل هلاقیت ژبه‌ژنا ته‌نیقای
بیه‌قین قافه لروژی وهره، دهرسینه نیقابه

مانای وشه:

جیبریل: فرشته‌ی ولام‌دەر؛ هلاقیت: لای‌گرت؛ قاف: «ق» ناوه بو‌قورعان، ناوی خوایه وانا توانا تر له
همو توانایان؛ قاف: ناوی کیویه ده‌وری دنیای داوهو ده‌یانگوت خو‌ر شه‌وانه له‌پشت قاف ماته
هه‌لده‌گری و ده‌حه‌سینه‌وه؛ لروژی وهره: له‌خوره‌وه.

پوخته‌ی مانا:

تو وه‌کو خو‌ر، چون له‌پشت کیوی قاف په‌نای ده‌گرت و قاف لی ده‌بو به‌پرده‌یه‌ک، نه‌مان
ده‌دیت؛ چاوی دل‌مان تو‌ی نه‌ده‌دیت. خودا به‌ده‌ستی فرشته‌ی ولام‌هری؛ پرده‌ی له‌بهر به‌ژنت
لاداو، پرده‌ی سینه‌ی گیانی ئیمه‌ش که له‌مه‌ریک‌بو له‌نیوان، وه‌لا که‌وت و توانیمان رونا‌کایی
تو، به‌دل و گیان، هه‌ست پی‌یکه‌ین. قورعان و ناوی خوی‌توانا، بونه هو‌ئو ته‌و بناسین و له‌سینه‌دا
جیگه‌ت به‌دل بو‌یکه‌ینه‌وه.

شیایو باسه، من وام مانا له‌و به‌یته لی داوه‌ته‌وه، چیترم به‌بیردا نه‌هات. زور وی ده‌چی نه‌م
زانیی و مانا‌که‌ی له‌مه‌قول‌تری (ه‌زار)

ه مه‌ب‌ئیشراقی سوناله‌ک ژله‌یی غونچه‌گوشاکر

کو ب‌ئیلها‌می دزانی دسونالا مه‌جه‌وابه
(یان، گو ب‌ئیلها‌می دزانی دسونالاته‌جه‌وابه)

مانای وشه:

ئیشراق: تیشک‌دان؛ ئیشراقیون: ئهو که‌سانه‌ی سهر به‌فهلسه‌فه‌ی ئیشراق، که به‌خویان گوتوه
ئیشراقی. فهلسه‌فه‌ی ئیشراق لای وایه زانستی راست و دروست و بی‌خه‌وش، تعنیا له‌ری ده‌رونی رون و
دلی رونا‌ک به‌یدا ده‌بو و ه‌یچی ترنا. داه‌ینه‌ری ئهم فهلسه‌فه‌ له‌ئیسلام‌دا، شیخ شه‌هاب‌الدین سوهره‌وه‌ردی
کورد که‌ سالی ۵۸۷ کچی مه‌ل‌گه‌ل به‌گزی داهاتن و لای سولتان صلاح‌الدینی شه‌ییوبی به‌کافریان
له‌قه‌لم‌داو فرمانی به‌ «مه‌لیک‌ظاهیر» ی کوری خوی‌دا گرتی و کوشتی. وه‌ک هه‌میشه‌ کورد کوردی
کوشت. ئیشراقیه‌کان کاریان به‌قه‌کردن نه‌بو. رازی دل‌یان ده‌خوینده‌وه به‌تماشای بی‌چم و که‌سم
ده‌یه‌کتری ده‌گه‌یشتن؛ ئیلها‌م: بیرخسته‌دل‌وه.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه هەر لهریی دهرونهوه، پرسیاریکمان لهو لیوهی - که ههمو خونچه‌ی پی ده‌پشکوتن - کرد. ده‌شمان‌زانی هەر لهریی دلیهوه ده‌زانی که وهرام بو پرسیاره‌که هەر له‌ناو پرسیاره‌که‌دا. ئەو ده‌زانی من‌چیم ده‌وی ده‌شزانی که‌من ده‌زانم ئاواتم بو پیک ناهینی. یان به‌خستنه‌دلم گوتی تو ده‌زانی وهرام هەر له پرسیاری خوت دایه.

«هه‌زار» ده‌لی: ھ

گوئی باخان له‌شهرمی کولمه‌ سوره له‌روی ئەو په‌لکی گول ته‌ستوره زوره
گوتم مردم نه‌گه‌یمه‌ ماچی فهرموی هه‌زار بم‌بوره دهره ئەو سنوره

٦ توبنی سازی بناواز چهره‌نگی مه‌ دخوازت
الله‌ بخودی قه‌ط ده‌بی ئەف چخیطابه؟

٧ گوهده‌ نایی ژله‌بی له‌علی بقانونی حیکایه‌ت
دی چشمه‌هده‌ بده‌ فی‌را بد‌رت شه‌هده‌ ره‌بابه

مانای وشه:

توبنی: تو‌بروانه؛ ده‌بی: ده‌یسی؛ خیطاب: دواندن؛ سازو ده‌فو قانون و ره‌باب - یان، روبابه؛ ناوی چه‌ند ئامرازی موسیقان.

پوخته‌ی مانا:

تو‌بروانه ئامرازه‌کانی موسیقا، به‌ ده‌فه‌و بلویرو روبابه‌و قانونه‌وه، چون‌ دل‌و گیانمان ده‌خوازن و چون‌ وه‌زوان حال‌ ده‌مان دویتن؟ چون‌ به‌نال‌ه‌و سو‌زه‌ی دهرن، چیرۆکی دوری دیداری، لیوه ئاله‌کانی یاری، ئه‌درکین؟ ئە‌ی خودایه‌! سه‌یر ماوم ئەوانه‌ چه‌ند به‌ئاشکرا شایه‌تی له‌ جوانی یارو دلی کلۆلی دل‌دارانی ئەو لیوه جوانانه ئه‌ده‌ن؟!

«جلال‌الدین رومی» ده‌لی:

گوی له‌بلوی‌ر بگره‌ ده‌کرو زیته‌وه زامی دهردی دوری پی ده‌کولیت‌ه‌وه
«هیمن» ده‌لی:

شیوه‌نیکم پی‌یه‌ نه‌ی نه‌ی کردوه بویه‌ نال‌هم تیکه‌لی نه‌ی کردوه

٨ خواه‌ش په‌ریشان صیفه‌ت و مه‌جمه‌عه‌یی صوره‌تی حالین
پیری عیشقین و جوان طه‌بع و دلی عه‌هدی شه‌بابه

مانای وشه:

خوښه: سهر؛ پهرېشان: بلاو، شه پړيو؛ مېچمه: جېگه؛ کوښه: کوښه؛ صورت: شکل؛ صورت: سياي؛ عه: زه، چاڅ؛ شه باب: لاوینی.

پوخته مانا:

نېمې دلدار، زور له باريکی سهر داین. چنډ شتی دژ بهیه کترمان له لا کوښه؛ له ټاکاردا، پهر ژو بلاوو سپړوین. که بیته سهری دهر ولمان، خروپړین و گردو کوښ و سیاي پهرېشانیمان له لا کوښه. پیر یوین لمدردی ټه وینداو یوینه پیری ده سترگی ټه وینداران. به لام دلمان هیشتا له ټه ویندا لاوه ته بیات و ټاوتاه کانمان، هر پیر نابن و هیشتا له تافی جوانی دان.

۹ دوره دهستین څه یالان مه دقې په څ خودی را

خه ف دبه خا مه ژدل بیتو برت عینی ټه وابه

۱۰ مه موشه رره که دو چه شمین مه بیساطا قه ده می که

پور لنگ من هیه مه، میزه که من سین هه باب

مانای وشه:

ژدل: بدل؛ عین: کانی، به ته وای؛ ټه وابه: کاری خیر؛ موشه رره ف: به پیر وزی گه یشتو؛ بیساطا: رایخ؛ میزه که: بر وانه.

پوخته مانا:

به خه یال دیمه دیدارت به لام دهستی خه یالانیشم نات گاتی. خیره مه ندیکم گره که له رای خوادا، نه هیلی شوفار بزائن به نهینی و بدل، له نیوانمان بیتو بر وای دیدارم بوبکات. زور خیریکی گوره ده کا. دهیسا وهره به هانتت گوره مان کهو به سهر رایخی چاومان دا ههنگاو بنی. مه فرمو، له وزه دا نیه، میوانداریمان لی بکا. فرمیسی سورم بادهیه، له کوپه دی دلې هه ل دینچم و هه رچندی بته وی هیه. دل و جهرگ و هه ناویشم له ټه ویندا، بویته که بابو بر واره. «مه وله وی» فرمویه:

هه مرز ناخ و داخ ناله نه وای نهی دل که وایو، چه جام، خه ساقی، هون مهی

۱۱ که سک و صوران توینی چه رخ لدورا دو هیلالان

دوقیران مانه بهر اهر شه فقه قی پهرده عیصابه

مانای وشه:

که سک و صور: په لکه زیرینه؛ شه فقه قی: روناکی ټاسو؛ عیصابه: هه نیه پیچ.

پوخته ی مانا:

وادیاره یار تکای مه لای هه ژاری دل برینداری، قبول کردوه هاتوته کوژی سهماوه. مه لا به دیمه نی یار هه لده لای و فرمویه تی:

ده بر وانه، خشل و زه نبرو په لکه شوژو گولینگه و سهریچ و شده، له دورهی ئه و روخسارهدا - که له رۆژ به تیر یۆتره - چۆن وه کۆلکه زیرینه دنوین، که دورهیان له خۆردای. سهر ئه وه یه دومانگی یه کشه وه ی بروش، له و ناوه دا دیاری دهن. که ناوی لی ناو: بروو ریک و پیک و به رانه رن و، سپایی تمختی هه نیه که ی له بن بسکان، وه کو رونا کایی ئاسوی به ره به یان دینه بهرچاو؛ به لام پارچه ی تویل پیچی وه که په له هه وریک له وسهره بویته له مپه ریک له نیوانی چاوی من و دیداری ئه و هه نیه پاکه.

«نالی» ده لی:

ده سروکه یی هه وری چهیجاییکه که تی دا (شمسُ فَلْكَ الْخُسْنُ أَنْارَتْ قَتَوَارَتْ)

عه رعه ران تا دشه پالن وه رقان جه ذبه یه قیرا
نیرگزان سهر دگران، لهنه فشان خه م و تابه

۱۲ چیه کین قه وس و قه زه ح رهنه هزار رهنه سه مایه
سونبولان گرتی خونا فو لگولان تازه گولابه

۱۳ مه ست و هشیار هه مه که ج کوله ن رقص و سه ماتین
ئه ز نزانم چنه سه ق که یفه نزانم چشه رابه

مانای وشه:

تا: لق؛ سهرگران: زورمه ست؛ خه م: لاره وه بو؛ تاب: پیچ؛ تازه: هه م نو ی هه م زورباش؛ که ج کوله ه
: کلاو لار؛ نه سه ق: ته رتیب و ته کوزی؛ که یف: دلخوشی.

پوخته ی مانا:

پۆل به پۆلی کێژی نازدار، باڵا وه که نه مامی عه رعه ر شلک و خونه چیلانه و دلگر، که ده لهرن. په ره نگه ی زیری خسه له کان - که له یچی گه لای دارن - وه که من توشی جه زمه ده بن و ده گه ل سهریان راده هه ژین. نیرگی چاو هینه مه ستن، سهرگران. وه نه وشه له شه رمی بسکان، خواربونه وه و پیچ دمخون و لاتوايه ئه وانیش ویرای سه ما که ران سه ما ده که ن. هه زاران گولی پشکو توی هه مه ره نگه، له و ده شتی جی داوه ته دا، به سروه که رویشکه ده که ن. ئیزی ئه سه تیره ن له عاسمان دهره وشین و تیکرا وه که په لکه زیرینه، دینه بهرچاو. له خوشیان هاتونه سه ما. سونبول و گول، پر ئاوانگن. گولای نو ی و هه ره به یون، به بارانه و، وه که شابه شی دلدارانه

له بهر یاران. هر چی دبیینی نازداره و کلاو لاره و له سه مادا به ته مایه له گشتیان جوانتر هه لپه ری. ئه ی خوایه! چهند دل خوشکهره ن؟ پیاو له دیداریان مه ست ئه یی. تی ناگهم چون باده یه که له و روخساره ساده و پاکانه ده باری و پیاو سه رخوشی بی هوش ده کات.

۱۴ خاکی بایین ته دریزا سه گو تولان خوه ده ناسین
مه نه سوچ و نه گونا هو نه خه طا ئه و چعیتابه؟

۱۵ ژو یصلا خوه زه کاتی بده میسکین و فه قیران
کو جه مالا ته یه کامیل دکه مالا خوه نیصابه

مانای وشه:

خاکی پا: خولی ریبار؛ عیتاب: سه رکونه؛ ویصال: گه یشتن؛ زه کات: پیتاکی ئایینی؛ فه قیر: نه دار؛ میسکین: هه زار؛ کامیل: تمواو؛ که مال: ته واوی؛ نیصاب: راده ی زه کات لی که وتن.

پوخته ی مانا:

وا دیار ئه دا یار مه لای لومه کردوه که بوچی روی له و وه رگیراوه و په سنی کیژی تری داوه؟ ده لی: توانایی سه رکونه م بکه ی. بی گونا هم؛ چاوی دلم هه ده تو یه و هه رچی ده گه ل تو ش ده بیینم و له لام جوانه، به تیشک و شه به قی جوانی به ژن و بالای تو ی ده زانم. من خوم وه که ئه و توله و سه گانه ی به رده رگانه که ت دینمه سه ساو که ده که ونه ژیر خاک و پات و به تو زی پالا والا که ت به خته وه و سه رفیرازن. من گه دایه کم لهدرگات. دور له بالات گه لیک نه دار و هه زارم. جوانی و نازداریت نامه خوا. هینده زوره، زور پیویسته زه کاته که ی لی دهر بکه ی. که ست له من مستحق تر ده سنا که وی. ده ستی من و که ره می تو.

«حافظ» ده لی:

له راده دهر که وت جوانی و له باریت هه زاری تو م به ئاواتی زه کاتم

۱۶ عاشقی مه سته له خواهی وه ره ئه م موفقی یی عیشقین
ده سته کی سوتنه ته تیدا دیه کی نه صمی کیتابه

۱۷ دل بشو تو زقی نیفاقی کو بده ت سینه به راقی
بصفا هه مره ی ئه ربابی دلو ئه هلی صه قابه

۱۸ نه ظهرا عه ینی عینایه ت به مدها شاه ی ویلایه ت
ژعینایه ت نه ظری دل مه تزی عیلم و عوبابه

مانای وشه:

خواه: داواکار؛ سونته: ره‌وشت؛ سونته: فرموده‌ی پیغمبر؛ نه‌ص: دهق؛ کیتاب: کتیب؛ نصی کیتاب: دهقی ثابته‌ی قورعان؛ نیفاق: دورویی؛ به‌راق: بریقه؛ صه‌فا: پاک‌و ته‌بایی؛ نه‌رباب: خاوه‌نان؛ نه‌هل: خزم و ناسیاو؛ نه‌هلی صه‌فا: ناشتی خوازان؛ إخوان الصفا: کومه‌لیکی نه‌نی بو. له چهرخی چواره‌می کوچی، ناو‌نده‌ک‌ی له‌شاری به‌غدا و به‌سرابو. له ههمو ولاتی ئیسلام زور کس بیونه پی‌زه‌ویان. ده‌پانه‌ویست موسولمان دژبه‌یه‌ک نه‌بنو ههمو پی‌گه‌وه ته‌باين. تاواش نه‌بن به‌هیچ نابن؛ عینایه‌ت: دل‌وآنی و دلسوزی؛ ویلایه‌ت: گه‌وره‌یی، دوستی؛ عوباب: جی‌شه‌پول و نیرینه‌ی‌ئاو.

پوخته‌ی مانا:

ره‌نگه هیندیک له‌لایان خو‌ش نه‌هاتبی، مه‌لا خو‌ی له‌ریزی سه‌گی به‌رده‌رگای یار، حیساب بکا. له وه‌رامی ئه‌وجوره که‌سانه ده‌لی: تو‌ چو‌زانی ئه‌وین و دل‌داری چی‌یه؟ هیشتا زورت ده‌وی، فی‌رب‌ی. ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وی له‌وباره شت بزانی، وه‌ره له‌لای من ه‌وین به‌ه. من له‌م زانسته به‌رزهدا - که‌ ئه‌وینه - بومه‌ مفتی. له‌ ده‌ستی‌کما قورعان هه‌یه‌و فرموده‌کانی پی‌غمبر به‌و ده‌سمه‌وه؛ هه‌رچی ده‌لیم، هه‌رچی ده‌یکه‌م، به‌رانبه‌ر به‌مانی ده‌که‌م. تو‌ی به‌رواله‌ واده‌نویتی که‌ دل‌داری و له‌ دل‌بشت‌دا، له‌دل‌داری بی‌خه‌به‌ری. دوروی. پیاوی منافق و دوروش، له‌ کافران خراتره. ده‌س له‌و دورویی هه‌لگره. تیشکی‌کی رونی ئه‌وینی با‌ئهو دله‌ ره‌شمت رون‌کاو بروسکه‌یه‌کی تی‌بگه‌ری. به‌ه‌او‌ریی خاوه‌ن دل‌ان. له‌ کومه‌لی پاکاندا، به‌ه‌به‌ندام و له‌دزایه‌تی وازی‌نه‌و ده‌گه‌ل ئیمه‌دا هه‌وال‌به‌؛ تا به‌پایه‌ی ئیمه‌ بگه‌ی، گه‌وره‌ی به‌رزو خاوه‌ن شک‌وی مه‌مله‌که‌تی ئه‌وینداری جاریک سیله‌ی چاویکی به‌ به‌زه‌یه‌وه داوه‌ته‌ من. له‌وساوه‌ دله‌م و ده‌رونم، بو‌ته‌ ده‌ریای زانستان و له‌ ههمو لا شه‌پول ده‌دا.

۱۹ له‌بی له‌علین ته‌دبی هه‌ر به‌یه‌کی نوقطه‌یی عیلمن
بخه‌طی حه‌رفی ئه‌لیف جه‌زمه‌ شوبی حه‌لقه‌یی باب‌ه

مانای وشه:

دبی: ده‌بی‌زی؛ نوقطه: ماکی ناوه‌ندی که‌ ره‌گه‌ز و بنجینه‌ی ههمو شستی‌که؛ خه‌ط: نوسراو؛ جه‌زم: درزبردن؛ جه‌زم: به‌ش؛ جه‌زم: زه‌نه‌ی هاوکاری سه‌رو ژیرو بو‌ر ئالقه‌یه‌کی زور پچوکه (ه) پیتی ئه‌لف (ا) که‌ له‌ چوار نوقطه‌ی له‌سه‌ریه‌ک دروس ده‌بی؛ دروشمی ناوانی خوا (الله، او‌ل، ئاخ‌ر. ئام‌ر، آخ‌د) و دو سیفه‌تی خوا (ئه‌زه‌لی و ئه‌به‌دی‌یه)؛ حه‌لقه‌ی باب: ئالقه‌ی ده‌رگا.

پوخته‌ی مانا:

لی‌وی وه‌ک لال ئاله‌کانت، ده‌لیی هه‌ردوک به‌تیک‌رای ته‌نیا نوخته‌ی ناوه‌ندی ههمو عیلمانن. ئه‌و

نوخته به نقطه‌ی سهره‌تای پیتی تهلّقی ناوی خودا، درزی داوهو زه‌نه‌یه‌کی که نیشانه‌ی راه‌ستانه، لی‌سازوهو هه‌مه‌ نیشانه‌ی هه‌وه‌یه که هه‌مو تافه‌ریده‌یه‌ک به‌زنجیره سهریان به‌یه‌کتره‌وه‌یهو لیوه‌کانت دهنه پشوگی گیانان و ئیتر له‌وی که نوخته‌ی بناغه‌ی تهلّقه راه‌دوه‌ستن. هه‌روه‌ها بویه له‌نوخته بویته تالّقه، که بزانی تالّقه‌ی دهرگای زانستیمان، به‌زانستانی دانسته لیوی تویه، تا له‌و خه‌بر وهر نه‌گرین؛ ناتوانین بجینه ژوری باره‌گای زانستی خودا.

۲۰ خه‌تو خالین ته بمومو ژمه‌را مه‌سته‌له گوین مه‌ژوان حاشیه‌یان سینه تزی شهرحی لوبابه

مانای وشه:

حاشیه: په‌راویز؛ شهرحی لوباب: توژینه‌وه له‌کاگلان؛ شهرح: توی کراو؛ لوباب: دلان؛ لوباب: چه‌ند کتیییک له‌ده‌ورانی مه‌لایه‌تی شیخی جزیری، به‌وناوه هه‌بون:

۱- لوباب (کاگلان): نویسنی ته‌بو‌الحسن محامی له‌شهرعی شافعی‌دا. ئیمام‌الحرمین و جه‌لال به‌کری، شهرحیان لی‌کردوه.

۲- لُباب‌الالباب (کاگله‌ی دلان): ژیمه‌ی ۱۶۹ شاعیره له‌سالی ۶۱۸ ی کوچی له‌لایهن سه‌دیدالذین محمدی عه‌وفیه‌وه نوسراوه.

۳- لُباب‌الاحیاء: نویسنی ته‌محمد غه‌رزالی. پوخته‌ی (أحیاء‌العلوم) ی محمدی غه‌رزالی. نوسه‌ر له‌سالی ۵۲۰ کوچی مردوه.

۴- لُباب‌المعنوی: هه‌له‌ژارده له‌مه‌ته‌وی. نویسنی حوسین که‌مال‌الدین کاشفی. که‌سالی ۹۰۶ یان، ۹۱۰ ی کوچی مردوه.

۵- لُباب‌فی‌النحو: ریزمانی عاره‌بی، نویسنی ابوالعباس ته‌محمدی ئیسفه‌راینی که‌سالی ۴۰۴ یان، ۳۹۸ کوچی مردوه زورک‌س شهرحی له‌وکتییی کردوه.

پوخته‌ی مانا:

خال و میلی توژرتوتن. ههر مویکی موبه‌مو وهرامی پرسی دژواری من ته‌ده‌نه‌وه. ئیمه له‌و په‌راویزانه‌ی که له‌لاجانگ ئاو‌یزانه‌و بریه‌تین له‌که‌زیه‌کانت؛ سینه‌مان هه‌موی توی توی‌یه‌و کاکی سینه‌ش - که دل‌مانه - توی کراوه و پرکراوه له‌زانستی و ئیستا وه‌ک شهرحی لوبابه.

۲۱ نابی حه‌یوان ته‌دقی راست بنو‌شی شه‌بی قه‌دری ده‌ست به‌رگه‌رده‌نی پریچ و خه‌می زولفی دوتابه

۲۲ مه‌ ژبسکین ته‌گریهدار ژبه‌ختی خوه‌گرینه مه‌ ژزولفین د‌خه‌م‌وتاب د‌دل‌دا خه‌م‌وتابه

مانای وشه:

دوتا: دولا؛ دوتا: قدکراو، بهسره کا هاتو؛ دوتا: دولابار؛ گریهدار: بهگری و چین لهسهرچین؛ خهم: لار؛ خهم: غم؛ تاب: پیچ؛ تاب: تین و تاو.

پوختهی مانا:

لهوستانه‌ی که شهرچی خمتو خالی یار یاسی ده‌کا، یه‌ک ئه‌وه‌یه: ئه‌گهر بهراستی ده‌ته‌وی شه‌وی به‌ریزی دیدارم، بوت ده‌س بداو ئاوی ژیانی دیدارم بخو‌یه‌وه و ههر گیز نه‌مری؛ ده‌بی له‌خهمی که‌زیه‌که‌ی ئالوزاوو چین له‌سهرچین و لاره‌که‌م، کزومات و ده‌س له‌گهر دن بو‌ی دانیشی و ده‌ستی هومیدو ئاوات، به‌شکاوی بکه‌یته وه‌بالئ ئه‌ستوت. ئه‌وسا بزاین چو‌ن ده‌بی. یاری جوانم! ئه‌وامن له‌و بسکه ره‌شه پر گری‌یمت، بو‌ی بختی ره‌شی خو‌م ده‌گریم. له‌پیچ و لاری و قدقه‌دی، دلم پرّه له‌پیچی دهر دو خه‌مان و له‌سه‌دلاوه قدکراوه.

۲۳ ته‌دقی به‌رق و بروسکان به‌ه‌شینئ: تو نه‌ظه‌رده
ته‌دقی روژ خویا بت؛ ژشه‌باکی تو خویابه

۲۴ ته‌دقی زیرو زه‌به‌رکی مه؛ دوزولغان بده به‌ریا
ته دقئ قه‌نج قیامت له‌م رابت. بخوه رابه

مانای وشه:

شه‌باک: په‌نجهره؛ بخوه رابه؛ بو‌خوت هه‌له‌سه؛ قیام: قیامت، هه‌لسان.

پوختهی مانا:

یاری نازدار! ئه‌وجار نوره‌ی منه بلیم چی‌یکه. گهر ده‌ته‌وی تروسکه‌ی عاسمان لی‌مان دا؛ تو خوت تماشامان بکه، ئه‌وا به‌بروسکه‌ی چاو، ده‌مرین. ئه‌گهر ده‌ته‌وی خو‌ر هه‌لی؛ سهر له‌په‌نجهره ده‌رینه‌و خوت نیشاند. گهر به‌نیازی هه‌مو دنیا ژیرو ژورکه‌ی؛ که‌زیه‌کانت بده به‌ریا. ئه‌گهر ویستیت دلداران قیامه‌تیاں لی‌رابیی؛ بو‌خوت هه‌سته. ئه‌وه قیامه‌تیش ده‌قه‌ومی.

۲۵ قه‌صدی سه‌رچه‌شمه‌یی هه‌یوانی هه‌قیقه‌ت که «نیشانی»
بجیهانی مه‌به مه‌غرور کوجیهان عه‌ینی سه‌رابه

۳۶ سه‌رکه‌شی شیوه‌یی ئه‌ریابی وه‌فا نینه رحی‌من
ته ژدل صوه‌تی مه‌لا، به‌س بمه‌لی‌را بجه‌فابه

مانای وشه:

قه صد: نیاز؛ سرچه شمه: سرچاوه؛ حه یوان: ژیان؛ حه قیقته: راستینه؛ سه راب: تراویلکه؛
سه رکه شی: لاساری؛ وه فا: ئه مه گ؛ رحی من: روحی من، گیانه کم؛ جه فا: تازار.

پوخته ی مانا:

ئاوی ژیانی به راستی، که وتن به سه ر راستی دایه و ئه گهر ده ته وی نه مر بی؛ له دوی راستی
هه ئه دابه، نایی به دنیا بایی بی و فریوی دنیا به بخوی. دنیا وه ک تراویلکه یه. چاوت به ئاوی ده زانی و
له راستی دا، بیابانیکی بیرونه و دم ته رناکا. ئه ی یار! هه رچه ند تازار یشته به دل ده کرم. به لام توش
به زهت پیه دایی. له لاساری ده ست هه لگره. ئه مه گداری واهه لده گری که هه روه ک تازارم ده ده ی،
جاروبار بشم لاوینی. تو زور به دل مه لات سوتاند، ده به سیه تازارم مه ده.

«ده‌ردی بی ده‌رمان»

۱ موحبه‌تی می‌حنه‌ت دزورن حوب دیم بی‌شک به‌لایه
عومروژی خواهی پی‌دبورن صوټن و دهر دو جه‌فایه

۲ صوټن و دهردی ته‌قینی عیله‌تی داغ و برینی
خویش دبن مائه و بدینی شهر به‌تا لیقان موفایه

۳ هه‌ردلی صوټی بئولفی یار نه‌ده‌رمان کت بئولفی
تا نه‌به‌د نه و به‌ندو قولفی عیشق دهرده‌ک بی ده‌وایه

۴ عیشق دهرده‌ک بی‌طه‌بیبه لی موفا و ه‌صلا حه‌بیبه
کو‌شتمه جه‌ورا ره‌قیبه پوز له‌عینی روسیایه

مانای وشه:

ژی: زیان؛ عیله‌ت: هو؛ موفا: چاره؛ ئولف: هوگر؛ قولف: ئالقه‌ی جو‌ش‌دراو؛ جه‌ور: ناره‌وایی؛
ره‌قیب: چاونه‌زیر؛ روسیا: روره‌ش.

پوخته‌ی مانا:

مه‌ینه‌تی دل‌داری زورن من ده‌لیم دهر دو به‌لایه و بی‌گومانم...

گه‌رچی دل‌داری سه‌رانسه‌ر دهر دو ئازار و سوزانه. بو ژیان هو‌ی سه‌رگه‌رمی‌یه و پیاو دل‌ی پی
شاد و خوشه. چونکه ره‌نگه یار هه‌لێک لیمان وه‌پێچی و بیته سه‌ر پێکراوه‌کانی چاوه‌کانی. دهردی
دل‌داری و برینی گیان و جی‌داخ و سوتانی هه‌ر به‌دیداریکی یاری دینه‌وه سو، خو ته‌گه‌ر له‌و لیوه
ئاله‌ی، شهر به‌تیکمان بو بئیری؛ چاری گش دهر دو برین و سوتن و ئازار و ئیشه. هه‌ر دل‌یکی

هوگري يار، گهر بسوتی و يار بهرچان باوشینی لی نه کاتوپیی نه چاری؛ تا هه تایه ههر دهناو بهندی کهزیدا، وهک لهناو ئالقهی بهیه کدا جوش درایی؛ ههر به دهوړ خوږیا ئه سوړی و شوینی دهربازبونی نایی. دهردی دلداری بهژانهو زوړ گرانه. هیچ بڑیشکلیک چاری ناکا. جا مه گهر يار بیته هاوارو به دیداری، که بوگش دهردان مه فایه لی ره ها کات. يار دهات گهر چاونه زیړان لی گه رابان. ئاخ لدهس دهستهی شوفاران. چهنده شومو روسیان. خوا نه حله تیان کا.

۵ داغ و کهي من لی هه زارن گول ددهست شهو کين بخارن سورپهري ديوي کهنارن نه هره مهن خاتهم ره قايه

مانای وشه:

کهي: داغ؛ شه وک؛ درک؛ خار؛ چقل؛ ديو؛ عيفريت؛ نه هره مهن؛ شه يتان؛ خاتهم؛ نه نگوستيله، کلکه وانه؛ ره قايه؛ رفاندويه.

پوخته ی مانا:

داخ لدهس چهپ گهردی گهردون. لهو هه زارداخم لهدلدا. گول ده داته دهستی درکان. ديو له کن پهريان ده بينم. به چکه شه يتان هه نگوليسکی رازفاندو بردي بوخوی. شياوی باسه، مه لا ليړه نه قلی تمختی سوله يمان و کلکه وانه کهي باس ده کا. که چون ديويک لي رفاندو تمخته کهي کرده شوینی خوی.

۶ طبع ديوان دهست گه هشتی حورو ويلدانين به هيشتی عاشقی دلبه ندي قشتی جان بدهت يه کجار ره وايه

۷ ميحنهت و جه ورا حه بيبي قه هرو ئازارا ره قيبی
حه ق تنی دامن غه ريبي لی شوکور باخوهی وه دايه

۸ روھنی ياوی شه وق و تافی شه ربه تا قهندو گولاقي
کهس نه نهن مه حروم ژناوی لی تنی بو من غه لايه

۹ بی نه صيب من دی ژجامی دوردور مه حروم ژرامی
گرتی بی وی قهيدو دامی نه ف غه ريبي جان فيدايه

۱۰ دوره دهستم بی نه صييم دل بهرم خانم حه بييم
پوز ژديناته غه رييم روح و راحت من لي قايه

مانای وشه:

قههر: توزهی، غم؛ غریب: تاواره؛ غریب: زه‌بون و بیچاره؛ باخوه: خودا؛ غه‌لا: قاتی و کرانی؛
رامی: ئوقره‌و ئاسوده‌یی؛ قه‌ید: به‌ندو زنجیر؛ خانم: گه‌وره؛ راهت: ئاسوده‌یی؛ راح: باده.

پوخته‌ی مانا:

دیوم‌یجازی توش و به‌دفر چاوه‌دیری کیژولاوانی ناو به‌هه‌شت‌بن؛ دیقی مهرگی عاشقانه.
مه‌ینست و ئازاری یاری، توزه‌یی و زانی شوقاران، خوا له‌ناو گش دلداراندا داویه‌تی به‌منی
کلۆل. ناشکوری ناکه‌م به‌شی خاویه و نه‌وه‌نده‌ی داوه‌ییم. روشنی ئه‌و تیشک و تاوه‌ی کو‌ل‌ه
چاوه‌ی، ئه‌و همه‌و شه‌کرو گول‌اوه‌ی لی‌وی یارم؛ ههر به‌ته‌نیا بو‌منی بیچاره قاته‌و ههر که‌سی‌تر،
هیچ نه‌بی توژیکی دیوه. دیتی ئه‌و مه‌سته چاوه، ههر له‌من ری به‌ستراوه‌و ده‌رکی ئوقره‌و
شادیانم داخراوه‌و هام له‌ناو زیندانی خه‌م‌داو گیان له‌سهر ده‌ست و ئاماده‌م خوم به‌قوربان که‌م
له‌رنیدا. یاری دل‌ه‌ر! میرو گه‌وره‌م! خو‌شه‌ویستم! ده‌ردی دوریت زور گرانه. زور ده‌ترسم‌یی
نه‌وه‌ستم ده‌ره‌رم. بو‌دیدارت زور زه‌بونم. زور به‌تاسه‌م. گیانی من بی‌دیتی‌تو، چون ده‌می‌نی!

۱۱ پور مولاژم دیم لیکایی مامه هه‌تتا مولته‌قای
من رحی شیرین ددایی هودهود ئه‌ر مزگین بدایی

۱۲ هودهودی رضوانی غه‌یی صه‌د خه‌به‌ر شیرین ژه‌جیه‌ی
دادلی من مورده‌ه‌ی بی گو‌ه له‌ری من وه‌ک صه‌باهه

۱۳ چه‌هقه نیرم گو‌ه لریمه لی صه‌باری دایه بی‌مه
عه‌رض‌حالا صوحبه‌تی مه به‌نده‌یه‌ک صادق مه‌لایه

۱۴ جان‌فیدایی من دریدا فیرقه‌تی ده‌رده‌ک وه‌لیدا
قاله‌ک بی‌روحه ویدا کوشت دبی‌م من لی ره‌وايه

مانای وشه:

ملاژم: هه‌میشه لی، هه‌میشه ده‌گه‌ل؛ مولته‌قا: توشی یه‌ک‌بون، ژوان؛ رضوان: باغچه‌گه‌ل؛ رضوان:
رمزه‌وان؛ جه‌یپ: دل و سینه؛ مورده: مردو؛ هه‌ی: زیندو؛ بی‌مه: ده‌یژم؛ عه‌رض‌حال: رانانی چلونه‌تی.

پوخته‌ی مانا:

هه‌میشه‌و‌دایم له‌ده‌رگام، لا‌تاکه‌وم؛ به‌لکو چاوم به‌یارم رون‌بیته‌وه، ده‌می‌نمه‌وه، نا‌هو‌می‌د نیم.
ئه‌گه‌ر ئه‌و چاوه‌نۆریه‌ی من، تا روژی هه‌شریش به‌می‌نی؛ که له‌وی توشی یه‌ک ده‌بین. ئاخ ئه‌گه‌ر
به‌پوی نامه‌به‌ر - که باغچه‌وانی به‌هه‌شته‌و ده‌توانی یارم بی‌نی - خه‌به‌ریکی دلخو‌شکهره‌ی

بوھینابام؛ صمد گیانم، له مز گیتی دا دهمدایه، بهمژدهی وا، دلی مردولم دهژیاوه. گوی لهسهر ههستو چاوه ریم. ده لیم به لکو بهسروه دا، خه بهریکی خوشم بویت. من لام وایه، سروه دهر دو داخی دلی منی، گه یاندوته باره گای یارو، دلدارو ئه مه گداریمی باس کردوه. یار فره رمویه: مه لا کوپلیکی راستمه و گیانی به قوربانی منهو دوری له من، زه بریکی وای لعدل داوه؛ که ئیستا لهشی به تالمو گیانیکی تیدا نهماوه. منم کُشتم، به لام ته گهر دلبران دلدار بکوژن له ئایینی شهوینداریدا، ره وایه. چی تیا به؟

۱۵ دهم بدهم نهو چه هقه نیره بیته نیشانه که مه ژیره
دابیت نهو زینده قیره یاری صادق بی بوهایه

۱۶ عاشقین صادق دکیمن ما دبی صه دجان فدی من
زانم نهو ناژیته بی من عاشقو پر موبته لایه

۱۷ عالمین نهو فی دزاین جیسمه نهو نهو روحو جانین
قه ط زه هف باطین خویانین گهرچی ظاهر نهو جودایه

۱۸ هودهودی وی ره مزو رازی بابو نهو چو گوشت بسازی
قیصمه بر به حتا مه جازی قاصیده که خوش طبع بایه

مانای وشه:

ژیره: بوئو؛ قیره: ده گه لی، پیرا؛ بوها: نرخ؛ جان فدی: گیان فیدا؛ موبته لا: گیروده؛ ژه هف: لهیه کتر؛
ظاهر: روالهت؛ باطین: بنه رت و دهرن؛ به حتا مه جازی: باسی دلداری دنیایی.

پوخته ی مانا:

هه میشه و اچاوه نو ره، که نیشانی له لای ئیمه وه بو بچیت و ده گه ل گهینی نیشانه که، بژیته وه. یاری وا راست، ههر گیز نرخ ته و او ناییت. دلدار ی به راست، زور که من. له صه تان یه کی وه که مه لا، هه لده که وی گیانی له رای دلدا بدات. ده زانم نهو بی من ناژی.

زور گیری دلدار ی منه. تیده گم زور باش ده زانم شه و له شه و من بومه گیانی. له ره گه زو له دهرن دا، من و مه لا به هیه کهس لیک نا کرینمه وه، ههر یه کی کین، به لام به روالهت لیک جیان.

په پوی نهو رازو نیازانه - له به ختانم - نهو جار بابو. ههر چی به سه رمن هاتوه و ههر چی نالمو دادو هاوارم کردوه، گشتی له من و مرگرتوه و به گوئی سازو بلویری داسر کاندوه و بلویر و ساز، به گوئی دلبران دادا وه و له پیشمه وه که چیروکی دلدارانی دنیایی باسیان کردوه. های له منت که وی سروه با! چهنه ده یکیکی خاوه ن مرخی.

۱۹ بادهمی وه قتی مه جالدا چو کو له و یاره بیالدا
قیصصه یا حالی بحالدا گوه ددیرت یار یاره

۲۰ موخبه تا مه حیوبو لاتان پور قه کر زیور صیفاتان
دایه قه لبو روحو ذاتان روژ دمیرتاتی خویابه

۲۱ صوحبه تا صوری دوقیسمه قوفلو میفتاحو ته لیسمه
هن ژروحن هن ژجیسمه نارو نوره هن هه وایه

۲۲ حوبی جیسمانی دوروژن گهرچی دل پزیی دصوژن
خهف جه گهر په یکان دنوژن میثلی نه قشی بی به قایه

۲۳ گول هه تا صوهرن بطی قه بین ته به سسوم پیقه پیقه
بولبولی سه رخو هشی دنیقه نه غمه و نالو نه وایه

مانای وشه:

مه جال: بوار؛ لاتان؛ بتان؛ ذات؛ هه بو، هه ره؛ میرتات؛ ئاوینه؛ صوری؛ شکلی؛ میفتاح؛ کلیل؛
جیسم؛ لهش؛ دنوژن؛ ده سمن، کون ده کهن؛ به قبا؛ مانوه؛ پیقه؛ به و یوه؛ پیقه؛ ده گول؛ نه غمه؛
ئاوازی به سوز؛ نهوا؛ ئاوازی به قه و؛ طی؛ تا، لق.

پوخته ی مانا:

کاتی با بوار ی درایه یار له سهر تمختی نازداری، پال کهوتبو؛ ویستی گوی له سازان بگری.
دیتی هه له و یار ئاماده ی گو یگرتنه. چیر و کیکی به زمان بلویره وه بوگوت. که پزی بو له باس و
خواسی دلداران. چون دلداران یاری خویان ده به رستن. باسی ئه و ناسک و نازداره دل به رو
دلرفینانه ی کرد که له دنیا به ناوبانگ بون. وردمورده، له باسی خشل له به ران کهوته سهر باسی
ئهوانه ی به گیان دلدار یه کتر بون. له روالمت خوشه ویستنه وه گه یشته چیر و کی دلی ئه ویندارانی
دهرونی و پی را گه یاند که سهره تای هه مو جو ره دلداریه که ده گهر یته وه بو خوداو رومه تی جوان
ئاوینه یه به ران به راکراه به خورو تیشکی خو ره له ئاوینه دا دیاره. دلدار ی روالمت بینیش، ده به ته
دوبه ش. ههر به شیکیان چهند قفل و ته لیسمی هه یه به کللی خوی ده کر یته وه. هیندیک ئه وین
له گیانه وهن. هیندیکیان ههر سهر به له شن. هیندیکیان تاگرو تیشکن. هیندیکیشیان بادی هه وان.
ئهوینی له ش، ههر دور وژه. ههر چهنده زور دل سو تینه و به نه یی په یکانی جه رگان کون ده کهن.
به ئام وه که نمخشی سهر ئاوه و له ناو ده چی و زور نامینی. گول هه تا له سهر چلانه و گه ش و ئاله و،
زهرده خه نه ی له لیوانه؛ به ره رو یزه یان دیتی. بولبول له ناو دل به راندا، له خوشیان مه ست و
سهر خوشه و ده نالینی و ده گالینی و جار جار به سوز وه به ورته و جار جار ده نگی لی هدلدینی.

۲۴ هرچی جیلوا بو ژناقى نوگولهك دى گرت خوناقى
وى ژدل چو موحبه تاقى ئەو بىادى راته بایه

۲۵ هر كه سى موحبه ت ژروحه موبته لای نورا سبوچه
وى ددلا صد جروحه جه ذبه و لهرزین و تایه

۲۶ هر دوروح بهك نوری طاقن چهرهك و دوستیر دناقن
هر دو دانه و مورغى داقن ئیسمى حى داق لی قه دایه

۲۷ نوره پز نادر وجوده گهرچی ئەو وول نارودوده
بهرقى لامیع دى لكوده حوب دقه لبان كیمیا به

۲۸ عارفى جه وهر شوناسى ئى بقی و صفو لیباسى
دى قهر بیهتر بناسى مه قعه دى صیده قى جه زایه

مانای وشه:

جیلوا: سیس؛ نو: تازه، نو: یادی؛ ئەوى تر؛ ته یا: ئاشنا و ئاشت؛ سو یوح: سو بېوح، واتا، پاك و پېرۆز؛ سو بېوح: ناوى خوا به؛ جروح: برینگىل؛ طاق: همتا و؛ دانه: دهك؛ حه: زیندو؛ حه: ناوى خوا به؛ دود: دوكل؛ كیمیا: به زانسته یان ده گوت كه مس و زېو ده كا به زیر؛ جه وهر: گهوهر، ره گز؛ مقعد: جیگه ی دانیشن؛ صیق: راستى؛ خوا فرمویه: «لخوا ترس و خو پاریزان، له بههشتان و چومان دا له جى نیشننى راستى دا، له لای خودای توانا ده بن».

پوخته ی مانا:

به لى هه تا گول تورت و شهق مابى؛ خوین شیرینه و بى دلدار و بولبول نابى. به لام هر گولك سیس بى و هه لېوهرى؛ دلدارى لى ده ته كنمه و روده كه نه گولى تازه ی دم به ئاونگ. به لام دلدارى گيان به گيان، له دلدارى گولانى دنیا یى جیا به. دلدار گیر و ده ی پاکی به و روشناکی گرت و ته وه. صد برینى ده دلدا به و هه میشه له جه زمه دایه و گيانى توشى لهرزو تایه. له ئەوینى پاکی گيانى، گيانى دلېرو دلداران، هه رتك تیریزى تا و یكن. دو ته ستیرمن له ناو عاسمانه سا و یكن. هه ردوك دانه ن. هه ردوك مه لن. هه ردوك دا و ن. هه ردوك به مجوت به داوى خودا گیرا و ن. دلدارى دو گيان به پاکی، هه رچه ند لده س پى كردنا ئاگر گرتن و دوكله ی هه ناسه ی تیدا؛ به لام ئاكام تیشكىكى یه كچار نایا به و تیشكى بروسكه ی گيانى پاك، له هه رچى دا، به وى پى پهیدا ده كا. دلدارى دلئى ئاسنیش ده كا ته زیر، كیمیا به. دور ناسىكى گهوهرى ئەوینى گيانى، باش بناسى. ده زانى چه نده به نرخه و ده زانى دلدارى گيانى، له ناو بههشتى خودا دا، جیگه ی بو دیارى كرا وه و خوشترین جیگا هین ئەوه.

۲۹ دور نه کی داوی ژدهری خوه وهر نه گیزی ژوی بهری خوه
بوریه نهو دسهری خوه سهر دناقا ری نهاییه

۳۰ مادیت نهو دوره دهستیت دی ژفینجاناته مهست بت
جام ژشه هکاسی بدهست بت نه بتهران نهومی دهواییه

۳۱ یار پوز حوسنه ک لبال یو دلبره ک غایهت جه مال یو
نهو بحال ناگه بحال یو شو بهی وی شه فقهو عه طایه

۳۲ مهده را وی خهیر خوازی نوکته یه ک ژوی ره مزو رازی
وی بدل صهح کر ژسازی موغنی و قانون و نایه (یان، مهغنی و...)

مانای وشه:

به: رو؛ بهر وهر گیزان؛ رو وهر گیزان؛ بوریه: بورده، دهستی هه لگرتوه؛ نه بهتر: دوا براو، لیږده دا
مه بهست زور چاره ره شو په شیوه؛ مهده: تکاو شه فاعت؛ صهح کر: تیگه یشته، پی زانی؛ موغنی:
موغهنی، گورانی پیژ، بهزم گیز؛ مهغنی: مغنا، گورانی.

پوخته ی مانا:

سروه با، تکا کاری من، ده گهروی بلویره کدها، به یارمی گوت. دل داری وا پاک و گیانیت نه که ی له
دهر کی خوت دور که ی. نه چی روی لی وهر بگیزی. دل داری وا دهستی له سهری بهرداوه و ده می که
له گیان بوریوه. سهری پر ده بازی ری یه، که یار به سهریا بیوری. چون ره وایه دل داری وا، له بهر
دهست دا نه وهستی و له پیاله ی دهست مهست نه بی؟ پیاله ی چی؟ بو دل داری وا گهره ک مه ی به
شاکاشی بی. بو ناز شیواوو دوا براوی شیتی شهوینی گیانی پاک؛ باده ی دهستی تو دهرمانه.
چاکترین چاره ی دهر دانه. یاری نازدار، شهوینده ی جوان و له باره، شهوینده ش دل نهرمو باش و
دل آوایوه و صه د شهوینده ش، بدل و به گیان و شیاره و له دزدی دل، ناگداره. له دهنگی سازو ناوازی
قانون و بلویره سازان، په ی به هه مو رازان بردو، له تکای شنه بای خیره و مه ند، زو تیگه یشته. که
له و بهزمه کیی مرازه.

۳۳ یوسفی دهور و زه مانای گو نه سیم هان فی نیشانی
لی ژبو نه که ی ده هانی نه خواه شان نهو لی شیفایه

۳۴ ماوه را به لگین گولی بو بیهن و بویا کاکولی بو
داروی قهلی مه لی بو له و بجه هقین من جه لایه

۳۵ با نه سیم دی چی له زینی ساغو سالم ماتو بی نی
فی کومیدی لی گه هینی دا سواریت لی په یایه

مانای وشه:

هان: بگره، ها؛ نه کهه: بوئی خوش؛ بیهن: بون؛ له زینی: په له ده که ی؛ کومید: له سپی کویت؛ کومید: له سپی مرادان؛ په یا: پیاده.

پوخته ی مانا:

نه ونازداره تاقانه یه ی که وهك يوسف له ناو خه لكی میصرا چوون گرووی جوانی برده وه؛ له م روزگاره ی ټیمدا، له چاو هه مو جوانی دنیا به، یوسف وه هه مو که س بو دیداری نه وه، ده ست ده شکینو دلیان به سر تیغ دادین. گوتی: سروه پای تکار، به و نیشانه ی که تو له نزیکی مندا، نه وه نده بو نت خوش بو ه. هه م نه خوشیك هه لت مزی، ده ست به جی چاك ده بیته وه. ده م و زاران بو ن خوش ده كا. نه م بو نه له گولاوی په لكی گولی سر رومته و له عنبه ری كاكو لانه وه بو تودی؛ دهرمانی دلی مه لایه. (یان، دهرمانی دلی ټیمبو، چاوشمانی وه سر بینای خسته وه، كونه چیروكی یاقوب بو بونی كراسه كه ی یوسف، روی دایه وه). فرموی ده به و نیشانه وه، به په له بوم بگمه لا، فریای كه وه. باسوازی له سپی مرادی و چی دی له شوین خیل ویل نه بی و نه لی پیاده م و ناگمه شوره سواران. له توم ده وی. به سلامه تی بومی یینی.

۳۶ غه فله تی بایی نه سپم هات خه ف ژبال یاری كهریم هات
پور بئیمه سانه ك عه ظیم هات قاصیدی شاهو گه دایه

۳۷ دل نه فله س دیسان به ره هات له و عه كیم لوقمان به سر هات
نافعی دهردی جه گهر هات طالعی كه و كه ب نوما به

۳۸ من كو نه و نیشان گه هیشتی نه ف دلی صه د داغی ره ش تی
دهره یه ك خه وش لی نه هیشتی نیسمی نه عظمه پی گه هایه

۳۹ چومه سهریشتا كومهیدی من ژی پور نه وژان و كه ی دی
به هرو بهر مه لبر خوه طه ی دی ده شتو چول و كه به لایه

۴۰ مه و نه سپم خوه ش په نجه ټیكرا وی دچین وهك طهیر ټیكرا
به حنی زولفا یار پیكرا بوری عیشقی پور فرایه

۴۱ گونبه دا نورین خویابو سپیده یا صادق نوما بو
یهك بیهك شهوقی قه دا بو قه صرو نه یوان و سهرایه

۴۲ قومی و بولیول دخونن لی عه جبه نه و خوه ش دهمین
هه ر سه حه ر مه حبوب دبین عه نده لیب ټیرا ته بایه

۴۳ بوغچه يا صوَر گول دگهش تى چيچهك و رهيجانى رهش تى
دلروبايان بينه گهشتى سونبولان تاتا سهمايه

۴۴ سه بزه يا شه بنم گولاڤ لى صوَر عه قيقان دوَر خوشاف لى
دلبران سهيران و راڤ لى عه رهران سيتاب دايه

ماناي وشه:

غه قله تى: له نكاو؛ خهف؛ نهينى؛ خهف؛ سوک؛ بال؛ کن، نک؛ گهریم؛ بهخشنده؛ عه ظیم؛ مهزن؛ نافیع؛
بههره دهر؛ طالیع؛ بهخت؛ طالیع؛ دهر کهوتو، هه لاتو؛ داغی رهش؛ تیراوی، برینارهش؛ ئیسمی
ئه عظمه؛ ناوی ههره مهزن، یهك له ناهوه کانی خوايه تعنیا نزیکان لهخوا دهیزان؛ طه ی؛ قهد؛ پیچراو؛
کهربه لا؛ ناویکی ئارامی - ئاثوری یه، واتا، نزیکی خوا. لهو شوینه ی که ئیسته شارى کهربه لای عیراقی
لى هه یه، بتيك هه به که به بت گوتراوه «اله»، جی پهرستن؛ کوَرب؛ واتا نزيك؛ کوَرب ئیلاه، بوته
کهربه لاو چونکه ئیمام حوسینی لى شهید کراوه، له زوَر دنیا دا ناسراوه. له زاراوه ی کرمانجی دا، به ییابانی
چول و واحیده لقه هار ده لى، کهربه لا؛ طه ی؛ مهل؛ بوَر؛ ئه سب، ئه سپی مراد؛ فرایه؛ تیژباله، زوَر به فرینه؛
عه نده لیب؛ بولبول؛ ته با؛ به شوینه وه، ئاشت، هه وال؛ گهشت؛ سهيران؛ دوَر؛ مرواری؛ سیتاب؛
سیپهری کاتی هه تاو.

پوخته ی مانا:

منی چه مرای به تاسه، له پَردیتیم، سروه ی پیروَ - که له نیوان شای جوانان و منی گهدای هه ناسه
سارد، بیوه په یامینری لهش سوک - به کزه یه کی نهینى هاته وه لام و ئه وچا که یه ی - که زوَر
خیره و مه ندانه بو - پی گه یاندم و تیی گه یاندم؛ که لای یاری بهخشنده وه مژده ی خوشی بو هیناوم.
دلى مردوم کهوتوه هه ناسه دان و ئاهیتی تى گه زایه وه. سروه لیم بو به لوقمان و چاره سازی ههره
چازان، بهرگی ژیا نی ده بهر جهرگو هه ناوم کرد. تو زی پالای سولی یاری ده چاوم کرد. مژده ی
ئو وهك ئیسمی ئه عظمه، بههره دهر بو، صه د برینی سه ره تیران له دلمدا - که گش بیونه تیراوی -
گوشته زو نیان هینا یه وه تو ز کالیک خهوشی تى نه ماو هه ربو مه وه گو یزی ئازاو ئازا خو م ئاماده کردو
په ریمه سه ر خوانی زینی ئه سپی مراد. دهر دو داخی روژانی دوریم - که ددیوم - فه راموش کرد.
سروهش ده گه لما گه زاوه. به جوته فرین له ده شتان، له سه ر چول و کهربه لایان. من و سروه،
په نجه مان تیك په راندبو. وهك دو بالدارى زوَر هه وال، پیکه وه له شه قه ی بالدن، نده کرا لیک
جوى بینه وه؛ چونکه ئه سپه بو ری ئاوات، زوَر تیژباله و پیاو ده ترسی لهو بهرزه بهو خوش فرینه ی
چاوی ره شکهو پيشکه بکاو له سه ر زینه که ی بیه ری. من و سروه لهو ریگهدا، له په ستا باسی که زی
یاری نازدارمان، و تو وێژ بو؛ له ئاکاما گونیه زی نورین دهر کهوت. سیپده ی بهر به یانی راستیمان
هاته بهر چاوان. کو شک و سه رسه راو دیوان و بهر یلایی و هه یوان و باله خانه کان، تیشکیان له یهك
ده گه زاوه. له گولجاری حموشی یاردا، هه زاران گول پشکوتیون. ره شه ریحانهش له و ناوه، ده گه ل

گولان لاسای کولمېو کهزیه کانی جوان و بون خوشی ثلویان بو. یاکهریمو کهناری و بولبول و سیرو، سهرمهستی دیمهن بیونو، پهستهو مقامیان خوش ده گوت. من لهوناوه سهر مابوم کهچون مهلو بولبوله کان، چهنديه یانیاں یاریان دیوهو توانیویانه له خوشیان گیانیاں دهر نه چی و چون هیزی خویندیان ماوه؟ زور جوانی دلرفتم دین. لهوناوه سهریانیاں ده کرد. تاتای بسکیان - که وهك لقه سمل و ابون - ده لرین و له شادبون بهنزیکی یار، کهوتبونه سه ماو هه لپهرین. تنوکی شهونمی بهیان، له سهر چل چلی سهوزهلان، بیوه گولاو، گولی ثالی بهرنگی لال، مرواری ثاونگی له سهر، دلرفتیان بهدم گهشتو گهزانهوه، سهرگهرمی راوی دلان بون. بهژنو بالا نهمام عهرعهر، نسیان له گوله کان ده کردو دلی گولیان بهنیچیر بو خویان ده برد..

۴۵ بوم شهریف نهز باستانی شاهیدین وی گولستانی
ساقیان جام جام ددانی کهوکه بان سه یوان قه دایه

۴۶ چهنده کی چیمهن ههرهم (خورهم) بو لی مه دام نهو صوبحه دهم بو
من بهیش باغی ثیرهم بو لی صبا گومن سه بایه

۴۷ صهف بصهف ویلدان پهری بون بهندی زولفا عه نه بری بون
تیک لایمی موشته بری بون ره قصو گو قه ندو صه فایه

۴۸ پوز عومرمن چو به سختی لی شوکر خوازم ژ بهختی
زوه ریهك بو نهو لتهختی بهلکو بیم (شمس الضحا) یه

۴۹ پهرده یا خهلوی کوهلدا یهنگی یهك من دی دملدا
گهزمه یا ژههری دلدا قهط نه گو قهتلو خه طایه

۵۰ حادری چوم سهجده ژیرا لی نیهت نیحرام نه قیرا
عاشقی نهف گهزمه تیرا ههرچی طاعت کت ره وایه

مانای وشه:

شهریف: بهریز؛ سه یوان؛ سایه دهر؛ ههرهم؛ پاوان؛ مه دام؛ هه میشه؛ ثیرهم؛ بههشت؛ ثیرهم؛
بههشتی شه داد؛ شمس الضحی؛ روژی چیشته نگاو؛ بیم؛ ده بیژم؛ خه لوه؛ جی تمیایی؛ مل؛ شان؛
حادری؛ فهوری؛ طاعت؛ خزمتو بهگوی کردن.

پوخته ی مانا:

به دیتی ئاسانه کی، سهر فرازو مبارهك بوم. چی بیینم؟ هه روا جوانی ناسکو نازدار لهوناو باغه
مه دی ده گیرن و پیاله بهیاله راناگا. له دهوری یار دینو دهچن خذمه تکارن، نه وهندهش شوش و
شه فافو ریکو جوانکیلهو له بارن؛ واده زانی تهستیره ی لدهوری مانگن و بونه چهتری دهوری

سهری. چیمه‌نی خوشی باره‌گا - که پاوانی چاوانی شه‌ویندارانی گیان به گیانه - قهت شه‌وی به‌سهردا نایمو همه‌میشه به‌ره‌به‌یانی رون و ساوی به‌هارانه. به ییری خوم دهم‌گوت ئیره باغو باغاتی به‌هه‌شته. به‌لام سروه له‌بر خویه‌وه ده‌ی سرتاند، گولجاری باغچه‌ی سه‌بایه و نشیمه‌نی به‌لقی‌سایه. له ده‌وری شه و سهرسهرایه، به‌زنجیره و ریز به‌ریز هه‌روا کوزی لاو، کیژی له‌باری مه‌سته‌چاو، ده‌بیندران له‌ویلدان و حوریان ده‌کرد. گش ساده و پهریزاده بون که هه‌موشیان یه‌مخسیری که‌زی عه‌نیه‌ریوی یاری منن، گشتیان وه‌ک من، شه‌وینداری روخساری بون و گیروده‌ی داوی شه‌وینی. تیکرا له‌خوشی شه و هه‌له‌ی که دل‌به‌رمیان لی‌ن‌زیکه؛ گه‌شکه‌بیون. له دل‌نشادی به‌سه‌ماوه سوریان ددها. سوپاس بوخوا هه‌رچند له‌ته‌مه‌نی خوشما زورم په‌ژاره و خه‌م دیوه؛ ئیستا به‌مختم ده‌نازم. که گه‌یشتومه شه‌وپایه‌ی به‌راموسانی ئاسانه‌ی یاری نازار، سهر‌فیرازم.

یارم له‌سهر ته‌ختی نازان، شوق و شه‌به‌قی ددهاوه. وه‌ک شه‌ستیره‌ی کاروانکوزه‌ی نیوه شه‌وان، ده‌دره‌وشاوه. نه‌خیز زوهره و گه‌لاویژو شه‌ستیره‌ی چی؟ خوری دهم‌و چیشه‌نگاویش، له‌تاوی شه و تاوی نه‌بو؛ له‌سهرمان ده‌تا‌وایه‌وه.

په‌رده له‌نیوان لادرا یار که‌وانیک به‌شانه‌وه - که بریه‌تی‌بو له که‌زی ره‌شی دل‌و گیان گه‌ز - به که‌وانی ده‌بیندران. چون که‌وانیک؟ هه‌رتیریکی که له‌ویوه بیته ناودل، ئیژی به‌ژار ئاو دراوه. دل‌م پیکراو هیچ نه‌شی گوت کوشتنی هه‌ژار گوناخه‌و نازه‌وايه. ده‌س به‌جی چومه سهر سوژده په‌ره و بالای، نیازی ئیحرامم دانه‌به‌ست و به‌نیازی زیاره‌تی کابه‌ی شه و روخساره، به‌دل له‌ده‌وری ده‌گه‌رام. مه‌لین هه‌ج بی‌ئیحرام به‌ستن ره‌وا نابی. دلی هه‌ر که‌س که تیری شه‌وی لی‌دراپی، هه‌رچونیک تا‌عه‌تی بوپکا، زور-دروسته.

۵۱ چوم زیاره‌ت بی‌و ده‌ستی لی نه‌یشت شه‌وو‌هل به‌قه‌ستی
دا بصوژت روح و ده‌ستی عاشقان صو‌تن جه‌زایه

۵۲ شه‌ربه‌تا وه‌صلا خوه ناده‌ت تا هه‌نه‌ک عاشق جه‌زاده‌ت
دل‌به‌ران نه‌ف ره‌نگه عاده‌ت مه‌هروان که‌متر وه‌فایه

۵۳ پیشه‌یی وان غه‌نج و نازه سه‌نه‌تی عاشق نیازه
یار له‌بر زاران ئی‌جازه شه‌ربه‌تا شیرین مو‌فایه

۵۴ چوم طه‌وفا بی‌ و ده‌ستان شو‌به‌ته‌ی سه‌کران و مه‌ستان
نه‌هلی حال و خوب په‌رستان وان ژعو‌مر شه و مو‌دده‌عایه

۵۵ تللی‌بین نازک شه‌مالین من له‌سهر چاوی خوه مالین
طالبی وه‌ردین به‌خالین دل دق‌ی فکری ته‌یایه

مانای وشه:

زیارت: ماچ کردن؛ بقهستی: لهنقهست، بهنیازیك؛ ههستی: بونوو جود؛ ههستی: پیشه، ئیسقان؛ ههنگ: هیندیک؛ عادهت: رهوشتو خو؛ مههرو: رومانگ؛ غهنج: ناز؛ نیاز: پارانهوه؛ زار: زاره، گریانی بهكول، ناله؛ سهكران: سرخوش؛ خوب: جوان چاك؛ موددهعا: داواو ئاوات؛ تللی: تللی، تبل، قامك، نهنگوست؛ شهمال: موم؛ تهیا: سرگهردان و لی شیواو.

پوختهی مانا:

هه کهدیت، سوژدهی سوپاسم بوخوا برد. که دیداری یاری شاندام. سهرم لهسوژده ههلیئاو خوم دهمهوری سهری گیرا، بالا گهردانی بالاییم، که چهوجار تهوافیشم کرد؛ دهستم دهلاقی وهرینا که ماچی کهمو بخوازم دهستیشم داتی رای موسم. بهلام سهر له ههوهلهوه، روی گرژ کرد. شهو تورهیهش به قهستی بو، دهزانم له ئانقهست وای کرد. ویستی گیان و سهرتاپای بون و نهبونم، تهنانت ئیسکه کانیشم بسوتینی. نهزمونی دلداران وایه، لهبهر سوتان خو رابگرن. ههمو دلبرانی رومانگ، شهو ریو شوینهیان ههیه. بهرلهوهی دلدار ئازاردن، بواری نادن دلایان بهدیداری شادکهن. نهوهی ئیمه ناومان ناوه وهفاو شههگداری یاران؛ لهلای چاومهستو نازداران، زور کهمتر لهدلدارانهو شههش ههر لهخویان جوانه. نهوان دهبی نازیکمن و دلدار دهبی بهاریتهوهو خو کزاکو بنالینیو نهوسا لهباش گریان و شیوهن و نالین، شهگهر لاویندرایهوه، شهو پهزی خوشی و شادییه. وهك خواجه حافظی خومان فهرمویهتی:

لهچی و بوچیت نهبی، ههرکس بهئاکاریکهوه جوانه

که یارت روی گرژکاو نازیکا، تو ههر بیاریوه

بهدوای نازو نیمنازندا، ریگهی دام دهستی راموسم، توئلم زهپهنجهی پای بخهم. لهخوشیان هوشم نهمابووهك سرخوش و مهستی دهبنگ، تلم شهواو بهملاو بهولادا دهکوتم. نهوهی من لهو دیداره دیمو پی خهنی بوم، ههمو شهلی حالی دیکهو ههمو جوان پهستانی دیش، له درژیایی شههنیان، گهورهتر ئارهزوایانه. یار بهو قامکه ناسکانهی که بومنی پهپوله وهکو مومیک بون داگیرساین؛ فرمیسکی لی سزیمهوه. من تاویك بهسهر چاوی خومدا مالین، ویستم چاوم گهشبنهوهو بزانه راست یارمدیوه یان خهونی خوشه دهیینم؟. به دهردی «نالی» گوتهنی:

وهها مهستی تماشای چاوته نالی کهنازانی به بیداری دهینی یان له نهشگی مهستی و خهودا ئیمه زور سالو زهمانه، بهدل لهشوین سهیری پهزی گولی ئالی کولمهی یاری، روبه وردهخال، ههله داین؛ له بیابانی سرگهردانی دا، سرگهردان، بی دهرهتان رای دهبویرین.

۵۶ چو عومر مه دقئ خهالی ماشه فهك عیدان دسالی
بیم زیارته زولغو خالی روژو شهو من شهو دوعایه

چهرخ دترسم کت شتابی زو نهجهل پی دت ریکابی
جان برهت مه دقّی عهذابّی نهف سیاه رنگ نه زده هایه

چهنده کی صادق جه مابن نهر بیژی جان فیدابن
وهك «مهلی» لازم تونابن وی ژدل جانی خواه دایه

مانای وشه:

نهجهل: وهختی مردن؛ ریکاب: ناوزهنگی، رکّیف، زهنگو؛ نه زده ها: حزیا، ههژدیها، زهها؛ جه مابن: کوپینه وه، کوپین؛ لازم: سوربزانه، باوه ربکه؛ تو: هیچ.

پوخته ی مانا:

تەمەنەم بەو بیڕه بوری و خەیاڵ دەکەم، ئاخۆ دەست ئەدا شەوێکی لەسێڵاندا، توشی ئەو جەژنە خوشەبەم، بێمە سەیری ئەو کەزی و خالە رهشانهت؟ زۆر دترسم زه مانه وه په له کهوی و مردن بهو په له کردنه ی، پابنّیه ناو رکّیف و گیانم له دوی خو ره کیش کاو منی ئاوات پیکنه هاتو، تا هه تایه، بهو په ژاره بتلیمه وه. مردن وهك ههژدیهای ره شهو به زه یی به کهس دا نایه. نه وهك بمرم و نه تگه می، پیوسته مه لا بناسی. هه رچه ندی دل داری به راست کووه بین و به فهرمانیک له لیوانت گیانیان بکه ن به قوربانت؛ لیت رون بی هه رگیز هیچ که سیان ناگاته من. من هه ر به دل، به ئاره زو گیانی خو مت قوربان ده کهم، پی ناوی تو پیم به فرموی.

قصیده‌ی هشتاو شه‌شهم

توتنی شکر

- ۱ طورره‌یی تابدار عه‌نیه‌رکه
خه‌مری‌یین شه‌نگ میسکی نه‌ذفر که
- ۲ لگولان میسکو عه‌نیه‌ری بره‌شین
ژگولائی جونه‌سری‌یان ته‌رکه
- ۳ که‌سلکو صوری‌ن ژره‌نگی قه‌وس و قه‌زه‌ح
ژسه‌راپا گولافو ماوه‌رکه
- ۴ سورمه پوشین سوری بسه‌رکل‌ده
عاقیلان لی خه‌رابو نه‌بته‌ر که
- ۵ هر سه‌هر ده‌سته‌کی ژنو وهر‌گر
عه‌ره‌ری تیکدا سه‌راسه‌ر که
- ۶ نیرگزین سه‌رگران ه‌لین جارك
دوقیرانی لیه‌ک به‌راه‌رکه
- ۷ قه‌دو قاما شه‌ریفو نازکو ته‌ر
لی سه‌راسه‌ر بغه‌صصلین، که‌رکه

مانای وشه:

تابدار: به‌پیچ؛ جونه‌سری: هیشوی نه‌وعمدار خورمایه‌کی به‌نرخ و هه‌ره‌باشه؛ خه‌راب: مه‌ست؛ خه‌راب:
ویران؛ وهر‌گر: وهر‌گیره، بگوژه؛ قه‌صل: برینی به‌رگ‌درو.

پوخته‌ی مانا:

کاری بکه بسکی به‌لادا کراوت، عه‌نیه‌ر توشی تاووتوی کهن، با پیچ بخون و بتروسکین. بسکوله

هه لگه راوه کت، بابیته مایه ی شوخو شهنگی میسک. میسک و عهنبه ری بسکانت، به سهر گولی رومه تتدا، پرژ بکه. خشله کانت - که وهک هیشوی خورما لهو بالایه وه دیار ده کهن و گزوفتی چاوان - ددهن - با لهناو گولای شهرما، شهه لئین. با له سهر تاپا، شمه کی کهسک و سورت بین به په لکه زیرینه ی پاش بارانی پرله گولای له دهوری تیشکی بالاکت. چاوت رهشی دهستی خوییه و هیچ کاری به سورمه نیه پره له کلی دلکیشی و رهزاسو کی. به لام له ترسی چاوینی ئه وانه ی شیتی تونین و خویان به عاقل ده زانن؛ به توزی کل، دایان پو شه. با عاقلان مهست و هه ناو تیک روخاو و دوا براو کات. ههر به یانیه ک دهستی ک جلی نوی بگوزو، له نه مامی عهر عهری بالای هالینه. دلی هه مو به ژن نه مامانی شلک و ناسک و خوی شیرین له عه زره تان بهر قه یچی ده و له تله تی که. ئه و چاوانه ت - که وه کو نیرگی مهستن - هه لیان یینه و هه مو جاریک دو ئه سته ره ی به خته وه ری به رانه ر به یه کتر بکه.

۸ تو بهمش کۆک بهسره ده ری قه صری

بخوه کو، کی؟ لسا هو قه یصهر که

۹ وه ره وهک روژ بهسره ده ری که له هی

عالمی تیکدا مونه وهر که

۱۰ وهک گوله ک زه ردی بوغچه یاته مه نه ز

تومه تیکل خوه وهک گولازه که

۱۱ زاهیدی هویشک طهبع سه ودا یه

بدو جامان طه بیعه تی تهر که

۱۲ قه که جاره ک به خنده شه ککه ر تونگ

تیک میصرا مه قه ندو شه ککه ر که

۱۳ بی لسه ر دیدهی «مه لی» دائین

خه لوه یا صوفیان مو که دده ر که

۱۴ خه طو خالان نیشان «نیشانی» ده

مه ژناق ی خوه را بده فته ر که

مانای وشه:

بهمش: برو؛ کۆک: که یف ساز؛ کۆک: زور پو شته؛ که له ه: قه لا، کۆشکی میر؛ هویشک: وشک؛

سه ودا: نه خوشی که له یی بون؛ سه ودا: ئه وین؛ سه ودا: مامله؛ طه بیعه ت: میجاز، ته بیات؛ تونگ:

تونگه، کو په له ی دم ته نگ؛ میصر: شار؛ خه لوه: کونجی ته نیایی؛ مو که دده ر: تاریک و لیل؛ ده فته ر:

به راو.

پوخته‌ی مانا:

زور به‌فیزو که‌یف‌سازی، له سهربانی دهرکی کوشکی وهره و بچو، به هزار پاشاو قه‌یصران گهمه بکهو به‌م‌بلی؛ کواچت‌کردوه و لهو پرسه: کابرا ئه‌تو کی؟ تو وه‌کو خوری ناو مالی له کوشکه‌وه سهر دهرینه؛ همو دنیا روشن که‌وهو دواپی به‌تاریکی بیته. مه‌لی مه‌لی مات و رنگ زهردی! دزیوی، گولی سور به‌ته‌نیا جوان نین. من ری ده‌ییمه باغچه‌کعت با زهردی له ئالان هالی و دیمه‌نه که له بارت‌ر کات. وشکه صوفی که خوی به دلدار ده‌زانی؛ نه‌خوشیکی گهلای‌یه و سه‌ودا گهریکی خه‌سیسه. ده‌یه‌وی به دو دوعاو نویژ، به‌هه‌شت بکری. دویاله باده‌ی پی‌یده با ته‌بیاتی تهر بیته‌وه.

دل‌م خه‌لوه‌تگی سو‌فیانه و روشناکی له ده‌لا‌قه‌ی چاومه‌وه‌یه. وهره پایه‌ک له‌سهر چاوه‌کانم دانی و لیلایی به‌چاوی کزی وشکه‌سو‌فی‌ه‌کاندا بیته. خال و میلان نیشانی نیشانی بده. با ناوی مه‌لای دلداریش له ده‌فته‌ری دلداراندا، بیته به‌رچاو.

کول بولبول

- ۱ گهرچی بولبول جه‌وه‌ری ذاتی گوله
لی‌گولی ره‌ونه‌ق ژعیشقا بولبوله
- ۲ گوهده‌ ذیکری حال و جوشا باده‌یی
وی ببولبول‌را دخونت بولبوله
- ۳ سوسنان صه‌دره‌نگ ئافیته‌ن که‌مه‌ند
وان نه‌گو دل‌به‌ندی تایه‌ک سونبوله
- ۴ سونبولان سه‌یوان لیدی‌م تازه‌کر
ئاقتاب ئیرو دبورجا سونبوله
- ۵ عه‌ره‌رین ره‌نگین ژتایین صورو زهر
قومری‌یان صه‌دره‌نگ شور و غولغوله
- ۶ زه‌مری‌یا عیشقی ژبالا هاته‌ خوار
قودسی‌یان ئافیته‌ چهرخی هه‌له‌له
- ۷ نیر‌گزا نازک‌قه‌دی شه‌ه‌لایه‌ مه‌ست
دین‌کرم نه‌ز بولبولان سه‌ودا گوله
- ۸ زلفو بسکان پورژمن دل‌بر به‌لی
رشته‌یا جانی مه‌لی نه‌و کاکوله
- ۹ بولبول و په‌روانه‌ نه‌و فه‌صلو ده‌من
جینسی عیشقامن تنی ده‌ردی کوله
- ۱۰ من ددل ناصوره‌کی دا هه‌ستی یی
لاجه‌رم هیژ نه‌شته‌یا داغا کوله
- ۱۱ طه‌بعی لامیع وه‌ش زمینته‌ بو خشن
من دده‌ست‌دا ذوالغه‌قارو دولدوله

۱۲ هښكهری به د فیعل چی هین کر عه چب

بارك الله خوهش به زی ته سپی قوله

۱۳ قهط قهریکي فی دهمی حاضر دبت

قیصصه یا فه صلینه کاری سونبوله

مانای وشه:

جه وههری ذاتی: ژیهاتویو هونهری سهریمخو؛ رهونهق: بره؛ جوش: قولت؛ بولبوله: لولهی لولینه؛ نهگو: تومز، توملی؛ تازه: زورباش و جوان؛ تافتاب: خوړ؛ شورو غولغوله: هراو هوریاو زهنازهنا؛ هلهله: تلیلی و هلهلوله؛ شهالا: رهنکی کال بوچاو؛ زهری: بهفو دهموسقا، تورین، وهك بلویرنه و... ههستی: ئیسك، وجود؛ لاجهرهم: بیگومان؛ فهصل: کزی سال، لیک هلهچران؛ نهشته: کیف، نیشه؛ لامیع: بهفیز؛ وهش: لهچشن؛ ههسن: باش؛ بو: باوك؛ بوچهسن: کونیهی ئیمام علی؛ من ددهستدا؛ ددهست مندا؛ ذوالفقهقار: دوخدار؛ ذوالفقهقار: ناوی شیری ئیمام علی، چونکه دوخی هه بو، وهك ساتور نه بو؛ دوللول: سیخور که زوشکیکی گهورهیه؛ دوللول: ناوی ئیستریکی رهش بوره ی پینه مبر (ص) بو، داویه به ئیمام علی؛ هښکهره: وشکهره، رهوتی ته سپی تعلیم نه دراو؛ به د فیعل: توسن و بدفهر؛ هین گرن: فیر کردن؛ خوش بهز: تیزله غاردان؛ قهریکي: بهریه؛ قیصصه: سهرگوروشته؛ قهص: برین، هلهچین؛ قوله: کلک کورت، کویتی قاپهرهش، نارهسن؛ گول: غم، هه مو، تهنه نهی دهر، ژان؛ سونبوله: برجیک له عاسمان، گولی وشکی دهغل؛ سونبول: گولی سمل.

پوخته ی مانا:

ته گهر چی هه مو هونهرو جه وههری بولبول له گول رایه و ته گهر گولی جوان نه بوايه و نه بوا به ئه وینداری؛ تهو به ستو گورانیه ی ئیستای، کوا ده زانی. به لام گولیش برهوی له سای بولبوله. ته گهر تهو پی هله نه گوتایه؛ ناوی گول وا دهر نه ده کموت و ناوبانگی بلا و نه ده بو. واتا، دلبرو دلداریش، هه روک ده بی سوپاسگوزاری تهوینین. که کردونی به تای یه ک و به بی یه کتر، هیچ کاره نین. تو گوی بگره که باده له لولینه وه به قولته دهر ژیه پیاله. تهویش چون وه کو بولبولان، چریکه ی دی و باسی حالی تهوینداری و، کولی دلی هه ژار ده کا. ماکو جه وههری ههرشتیک له دنیا، به دلداریه وه به سراوه و ته گهر دلداري نه بوايه، دهو دنیا کونده به بوی لی بخویتی. ههر چی بو وه ههر چی هه یه وه ههر چی ده بی، ههم دلداره ههم دلبره. سویتنه ی بون خوش و سوروز هردو ههمه رهنکه، له گولجاران که مهندي تهوین داوین، که دلی بولبول ده داوخن. به لام ته گهر زوانیان بوايه؛ ده مان زانی دلی خوین به تالیک تای سونبولی وه - که بسکی یاره که ی منه - هه لو اسراوه. بسکی وهك سونبولی یارم، سیبه ریان له روخساری کرد. که له و پهری جوانی دایه و تابلی تهزو تازه یه - به لام نه خیر سیبه ری چی؟ روخساری یاره کم ته مرو - که به بسکان داپوشراوه - وه کو خوره له ناو بورچی سونبوله دا.

نه مامی عهرعهری بالای له بهر له رزانه و پلپله و گولینگه و په لکه شورانی زهردوسوری، ئیمه ی

دلدارى وهك مهلى ياكهريم خسته سهر صهدجور ههراو قولهو نالهو گاله. بلويزرهنى ههواى
تهوين، لهعاسمان بو؛ خودا ناردیه سهرزه مين. فرشته كان شهو کاتهى بهرى يان ده کرد، تلى لیلی و
ههلهله يان لهعاسمان دهنکی ئەداوه.

ئه گهر بولبول شیتی تهوینی گولانن، من بی ههستو شیتی دهستی دو نهرگسی کال و مهستی
بهزن زراوی بهنازم. کهزی و بسکی بهلئ زورجار دلان بردومو دهشی بهن. بهلام گیانم بهداوی
کا کوئی بهندهو بهو ههمو دل راته کانه، بهندی ژيانم ههر نهپساوه. پهپولهو بولبول دلداران، بهلام
لهوهختی گولاندا، يان له سهردهمی شهواندا که مومو شه داگیرساون؛ وانا دلدارى دهمدهمین و
له گوین من نین. شهو بابهته شهوینداریه ی که لای منه، لای کهس نیه. دهر دو ژانی بی برانهوهو
گشت له گشته. شهو ناسورهی دهلم دایه، ژانی داوهته ئیسکانم و ههمو وجودی داگرتوم. زورژان
دهکا، لیشم رونه شهو دلخوشی و نهشهو که یفه ی کهمن ههمه، بهرهه می شهو داغو کول و خهم و
ژانه ی دلی خومه. خهمی تهوین، ده بته نامیانی خوشیانم. میجازی من، طهبعی شیعرم، زور له
خوبایی و سهرکیش بو. وهک بارگیری توسن دهچو. وشکه روش بو. سوپاسگوزارم بوخودا، که بوم
هاته سهر ره دایه و ئیستا باشه. ههر وهک چون ئیمامی عهلی، زولفه قاری دهخسته کارو چون
دولدولی بو سواری خوئی راهینابو؛ طهبعی شیعرم تهوینستا له دهستی مندا ئاوا براو ئاوا رame.
طهبعی شیعرم که وشکه روو بهد ئاکار بو، نازانم چی بو به سه بهب، کهوا به جوانی راهیتی و رهوتی
پیشوی پی بگوزی و شهو رهوانیه ی پی رهوان کا. بهخوا سهیره! شهی ئافهریم شهسپه قوله ئوبال به
شهستوم خوش بهزی. لیمرهونه فیکراره کهی تو، زورت ده گهل ماندو بوه تا فیری شه رهوته ی
کردوی. شهگینا چون ههر لهزیداو بی ماموستا، گوزو گوممهت واما دهو حازری ههر کاریک
دهبوی؟ نهخیر، چیروکت چیروکی گوله گهنمی گهیشته وه که دوکزی سالی بری، تازه وهختی
دروهویه تی.

«داڤادل»

- ١ یاری مه پوز نیشان و سوز سیمای ژدور دیم که وکه به
نهو لهب شه کهر نازک به شه‌ر چه بهت سه‌هر کاکول شه به
- ٢ شهب کاکوله خال فلفله چین سونبله داڤا دله
من غه‌فله‌تی دی قبله‌تی وه‌ک ماه دته‌یسا غه‌بغه به
- ٣ من دی بخه‌ف صوحبه‌ت بده‌ف شاه‌ی نه‌جه‌ف، فینجان دکه‌ف
نونین ژیه‌نگ به‌ردان خه‌ده‌نگ وی پوز ژته‌نگ شیرین له به

مانای وشه:

به‌شه‌ر: پیست؛ چه بهت؛ همنیه؛ شه‌وه؛ به‌ردیکی ره‌شی به‌نرخه؛ فلفله: ئیسوتی ره‌ش؛ قبله‌تی:
به‌رانبه‌رم؛ ته‌یسان؛ بریقه‌دان؛ غه‌بغه‌ب؛ به‌رچیله؛ نه‌جه‌ف؛ ته‌پو‌لکه، ناو‌گیره‌وه، ده‌فری گوشاد؛ شاه‌ی
نه‌جه‌ف؛ تیمام عدلی؛ که‌ف؛ له‌پ.

پوخته‌ی مانا:

یاری من خال له‌روی زورن، که هم‌ویان زور دل‌کیشن. سه‌روسیمای له‌دور شه‌کات. روخساری
وه‌ک شه‌ستیره‌یه. لیو شه‌کرینه، پیست ناسکه، همنیه‌ی وه‌ک به‌ره‌به‌یانه، کاکو‌لی ره‌شی وه‌ک
شه‌وه‌ن، کاکو‌لی - که وه‌ک شه‌و وایه - خاله‌کانی وه‌ک ئیسوت دل‌ده‌سو‌تینن. چین له‌سه‌رچین
که‌زیه‌کانی - که وه‌ک سونبول به‌به‌رامهن - داوی‌دلن.

من له‌نه‌کاو به‌رانبه‌ر چاوم پی‌که‌وت، به‌رچیله‌ی سبی وه‌کو مانگ له‌سییایه‌تیان ده‌بریکا. به‌دزی
دیتم، ده‌فه‌ی پی‌بو... فینجانی مه‌ی له‌سه‌ر ده‌ستی، لیوی ده‌وری ده‌می ته‌نگی هه‌ر شیرنایی لی
ده‌باری. بروی وه‌کو که‌وانی یه‌نگ - که وه‌ک دونون ده‌یان نواند - به‌رده‌سریژی تیرانیان دام.

هاوارم کرد: ئيمام عهلى، هانام به‌تو!

مه‌يگير به‌پياله‌ي زيرزه وهره واده‌کمت بگيره. ئهو دلکيشه جوان و شه‌نگه، وازي له‌مه‌ي خواردنه‌ويه. يا مه‌ست‌بي و روخساره پرله نوره‌که‌ي ئاشکراکو ورده‌خا‌لانمان نيشان‌داو ليوه‌کاني - که مه‌ي به‌هه‌شتيان پيوه‌يه بيته به‌رچاو.

٤ خالو خه‌تي شوخ قامه‌تي مه زقي کتيبو ده‌سخه‌تي
هه‌رده‌م ژنه‌و دل فديزه ئهو ئه‌ف عيشق و سه‌ودامه‌و هه‌به

٥ من بي قه‌دار ئهو سير قه‌شار عيشقا غه‌دار صوه‌تي سيتار
ميه‌را بوتان خالو خه‌تان صندوقه‌خان و مه‌قله‌به

٦ ديمي بخال ئهو نون و دال ئيسي جه‌لال به‌ژنا شه‌پال
يه‌کتا ئه‌لف ناي و هه‌صف من عه‌قل طفلي مه‌ذهبه

٧ هه‌تا نه‌مام ساله‌ک ته‌مام شيرين که‌لام ما دامه‌ جام
بي جه‌ده‌ قه‌ط تين نه‌مرو خه‌ط هه‌رچي کو مه‌طلب مه‌نصه‌به

٨ ده‌رمانده‌ييم، هه‌يران ته‌ييم پيرانه‌ييم خواهش به‌نده‌ييم
زارا بسير دل ژيم قه‌کر ده‌رحه‌ق مه‌پر نه‌رزان مه‌به

٩ به‌رگين گولي ئهو ميسکه‌لي هور هور وه‌لي ده‌رحه‌ق «مه‌لي»
بي‌پرده‌و خواهش مه‌عه‌ده‌و يه‌ک وه‌عه‌ده‌و پور شه‌فقه‌به

ماناي وشه:

سه‌ودا: ئه‌وين؛ مه‌وه‌به: به‌خششي خوداي؛ قه‌دار: قه‌در، نه‌ندازه؛ سيتار: پرده؛ صندوقه‌خان: صندوقانه؛ مه‌قله‌ب: جيگه‌ي دل؛ دال: شاره‌زاگر؛ ئيسي جه‌لال: ناوي خودا؛ مه‌ذهبه: ئاين، ريوشين؛ نه‌مروخه‌ط: فرمان و ده‌سنوس؛ مه‌طلب: نياز؛ مه‌نصه‌ب: پله‌و پايه؛ زار: ناله‌و هاوار؛ نه‌رزان: بي‌موالات، گوي‌نده‌ر؛ خواهش مه‌عه‌ده: روخوش، ره‌نگ خوش.

پوخته‌ي مانا:

ئه‌وين به‌خششه له‌خواهه، چاوي دل، رون ده‌کاته‌وه. من له‌سايه‌ي ئه‌وينه‌وه توانيم له‌ په‌راوي جواني که ده‌ست نوسي خوداي تواناو ده‌س ره‌نگينه؛ به‌ژني شه‌نگي ئه‌ونا‌زداره‌و خال و ميلي سه‌ر روخساري به‌خوئمه‌وه هه‌ليان ييم. وا له‌وساوه هه‌مو ده‌مان دلم پرته‌ي له‌به‌هره‌و هه‌روا نووشي به‌سه‌ردا ديت.

نه‌يتي سوژو ئه‌وينم. له‌ صندوقه‌خانه‌ي دلم‌دا، شارده‌بووه. زياتر له‌وه که ده‌توانم ده‌رم نه‌بري، به‌لام چده‌که‌ي له‌ئه‌وين؟ ئهو زورداره‌و بو به‌ئاگر، سه‌رپوشي له‌سه‌ر لاگرتو، نه‌يتي و دليشمي

ده گهل، ئاگرداو كردیه خو له میش و نهینی هه مو به بادان. بروكانی، روخساری بهورد هخالی، به زنی
 زراوی بهرچاوی كه له بیجی ئه لفه و بی هاوتایه له دنیا به. نامخوا ئه وهنده جوانن. ناوی خوامان
 بیردینه وه، كه چونی دروست كردوه. دلم - كه خوی وهك منداله و عمقلم كاله و پیوستی به فیربون
 ههیه - هه تا بگات؛ وا وهك مندالیک بچوك كه تازه ده بیعنه فیركه؛ خهریکی ده رسی ئه لفم.
 هیشتا ته و او ره وانیشم نه كردوه. ئه و یاره زمان شیرینهی كه فیرکاری دلداریمه سالتیک ره بهق
 گوئی پی نهدام، تا هه نه مامو لئاو چوم. ئه وسا پیا لهی دایه ده ستم بویه مه ستم. ئه و ئازارو
 جز یادانهش، زور ره و ابو. هه ركهس گه ره کیه و به نیازه له باره گای ئه وینداری پله و پایهی وه دهس
 كه وی؛ نابی لای وابی به بی کار، به بی هه ئسورو ته قالا، به هیچ ده گاو نامه ی پایهی بو ده نیرن.
 ئه ی یار! به بهخشه كه ده ئیم، جزیام کیشا و له توله ی دا، پیا له م له دهستی تو وهر گرت. مامله و
 سه ودا له باره گای تو دا نه. تو هه موت به زه یی و روحمی و ئیمهش ته نیا له سه رمانه، لی ت وه پارزین.
 سه رگهردانتم، به قورباتتم، هه زارو پیرو دامام، کو یله ی خوتم. گریان و ناله ی نهینی نیوه شه وان،
 دل و هوشی لی كردمه وه. له بهرت ده پاریمه وه. به سه ئیتر ده باره ی من، خومه بویره و ورده خالی -
 كه وهك میسك پرژاونه سه ر په لکی گو لی لارومه ت، له منی نزار مه شی ره وه. په رده لاده،
 به زه بیت بی. ته نیا جارێك، ده گهل مه لای دلداری خو ت روخوش و به ئین شیرین به.

قصيدهى ھەشتاۋ نوھەم

پەرىشانى مەلا،

- ۱ ئىبرۇ ژدەربا خەنچەرى لازىم بئىشانى مەلا!
تەشبيھى زولفا دلبەرى زانم پەرىشانى مەلا!
- ۲ زانم پەرىشانى ژدل بىخەد بئىشانى ژدل
تەشبيھى بريانى ژدل باللا نەئىنسانى مەلا!
- ۳ باللا چطەبعەت ئادەمى يەكسەر دېيىم يەك عالمى
دەرياي قافو قولزومى يان چەرخى گەردانى مەلا!
- ۴ يارەب چوى مېخەت كەشى سەرتا قەدەم تېك ئاتەشى
مەجروحى قەوسى تۈز رەشى لەودل بېيەكانى مەلا!
- ۵ زانم ژغېشقى دۈژەھى بەھرەك ژنارى ئاسيى
ئىبرۇ لماھى خەرگەھى تەشبيھى سەيوانى مەلا!
- ۶ ئەف سېنەيا وەك ناي و نەي پوز لى كشاندىن داغو كەي
ھى دل بنائەھلان ددەي يارەب چنادانى مەلا!

ماناي وشە:

دەرب: زەبر؛ بئىشانى: پرژانى؛ لازىم: بىگومان؛ بىخەد: لەزادەبەدەر؛ بريان: كەباب؛ دېيىم: دەيىژم؛
دەرياي قاف: بەحرى موحىط، كەدەيانگوت كيوى قاف دەورى دنيای داوھو يېشىشى لەھەرچوارلاوھ
دەريايە: چەرخى گەردان؛ عاسمانى گەروك؛ مېخەت: ئازارو مەينەت؛ كەش: كېش؛ ئاتەش: ئاگر؛
مەجروح: بريندار؛ قەوس: كەوان؛ تۈز رەش: رەشى بىرقەدەر؛ دوژە: جەھەندەم؛ نار: ئاگر؛ ئاسيىھق:
چالوك؛ ئاسى: زۆر دژوار؛ ماھ: ھەيف؛ ماھى خەرگەھى: بىرەيتە لە جوانى دلېەر؛ خەرگاھ: بارەگای
گەوران؛ سەيوان: سايەدەر؛ كەي: داغ؛ ئائەھل: ئاباب، نەگونجاو؛ نادان: نەزان.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! ئه‌مرو له‌به‌ر نوکی خه‌نجه‌ری سه‌ری مژولان، لیم‌ه‌رونه ژان و سو‌ت زورن. وه‌کو پرچی ئالۆزی یار، په‌ریشان و بیربلاوی. به‌وه‌مو ئیش و ژانه‌وه، به‌وه‌مو دل‌په‌رژانه‌وه، به‌وگش په‌رژو بلاویه‌وه، چون ده‌رده‌یه‌ی؟ به‌خوا تو وه‌ک هه‌چک‌ه‌س ناچی. مرو ناتوانی خو‌بگری‌ت. تو هه‌رماوی!! من ئیزم تو ئاده‌می نیت؛ تو عاله‌میکی به‌ته‌نیای. ده‌ریای، یاخو ئه‌و عاسمانه‌ی که خول ده‌خوا. ئه‌ی خوا هاوار چه‌ندت ده‌ردو ئازار چه‌شی. سه‌رتایا ئاگری گه‌شی، برینداری که‌وانی ره‌شی زور ره‌شی. دلت به‌په‌یکان داچتاوه. دلت له‌ئه‌وین ئاگره؛ وه‌ک ئاگری جه‌حه‌نده‌می. وه‌ک ده‌ریایه‌کی ئاگری؛ له‌ئاگری زور ده‌وره‌ده‌رو سو‌تیته‌ر. ده‌لئی به‌دار که چالوکان، نیل‌دراوه. گرت به‌رزه. گه‌یه‌وته ته‌شقی عاسمانی ئه‌وبالایه‌و، خه‌رمانه‌یه له‌ده‌وری هه‌یقی روخساری یاری خوین‌شیرین، هالایه. سینگت وه‌ک بلو‌یز کون کونه. داخی دل‌داری لی‌دیاره. ئه‌گه‌ر بی‌تو دلت‌به‌ده‌ی به‌دنیا‌یه‌و جگه‌له‌یار، هه‌چ که‌سی ترت له‌بیری؛ ده‌رده‌که‌وی که زور نه‌زان و ده‌به‌نگی.

۱۰ دور‌دانه‌یا دیم گه‌وه‌ره ئایینه‌یا ئه‌سکه‌نده‌ره
بی‌مروه‌تی دل‌کرکه‌ره مه‌جرو‌حی خالانی مه‌لا!

۱۱ بی‌مروه‌تی ده‌ره‌شان‌د ته‌شبه‌یی شیشی لی‌کشاند
که‌رکه‌ر جه‌گه‌ر خوی لی‌ره‌شان‌د ئاته‌ش له‌س‌ردانی مه‌لا!

۱۲ ناری ژه‌نگی دوژه‌یی حوسن و جه‌مالا وی مه‌هی
مه‌ده‌رده‌یا قی‌خه‌رگه‌هی خه‌ف‌کر چه‌ومانی مه‌لا؟

۱۳ ئیرو لوم‌ری خوی ته‌له‌ف بی‌شاهیدو جاما سه‌ده‌ف
بی‌چه‌نگ و سازو نای و ده‌ف زانم په‌شیمانی مه‌لا!

۱۴ زانم ته‌کو‌هی طوره‌دل له‌و هه‌ربنارو نوره‌دل
شه‌هکاسه‌یا فه‌رفوره‌دل له‌و مه‌ستو سه‌کرانی مه‌لا!

مانای وشه:

دور‌دانه: گه‌وه‌ری تاقانه؛ دور‌دانه: قوتوی مرواری؛ که‌ر: له‌ت؛ بی‌مروه‌ت: بی‌پیاو‌ه‌تی، بی‌ئینصاف؛ هه‌ره‌شان‌د: له‌به‌ریه‌کی‌برد؛ خه‌ف: وه‌شارتی؛ ته‌له‌ف: فیرو؛ سه‌ده‌ف: دایکی مرواری؛ نار: ئاگر؛ سه‌کران: سه‌رخ‌وش.

پوخته‌ی مانا:

دلی مه‌لا، که هه‌میشه خه‌یالی ئه‌ورو به‌خه‌لی گه‌وه‌ره‌ینه‌ی له‌ناودایه‌و بو‌ته قوت‌ولکه‌ی گه‌وه‌هران و هه‌نده‌رونه - وه‌ک ئاو‌ینه‌که‌ی ئه‌سکه‌نده‌ر - لئی بروانه، هه‌مو دنیای تیرا دیاره؛ یار

شکاندی و بی‌تینصاف نه‌یگوت خه‌ساره، بو له‌تی کم؟ له‌پاش له‌ت کردن، قیمی کرد. تیکی هه‌لشیلا، به‌ئیسو‌تی خاله‌کانی کزاندیه‌وه. به‌شیشی بژۆلیه‌وه کردو هیندیکیش خو‌یی له‌لیوی نه‌کینی خو‌ی پیوه‌کردو تینی ئاگری رومه‌تی، له‌سه‌ر دانا، وا له‌برژانه‌و به‌ژانه. تو بژانه ئاگری ئه‌وین - که ته‌واو وه‌ک ئاگری جه‌ه‌نده‌مه - جوانی یارم - که له‌ئه‌ندازه به‌ده‌ره - ده‌ناو باره‌گای دله‌ما جیی بو‌ته‌وه‌و ویک ناکه‌ون. وه‌شارتیشن که‌س پی نازانی له‌ویدان. به‌راستی دل‌ی تو مه‌لا! هه‌راوه وه‌ک ده‌ریای عومان. مه‌لا! ئه‌مرو یارت نه‌دی. پیاله‌ی صه‌ده‌فی پر‌باده‌ت، لی وه‌رنه‌گرت. گویت له‌ده‌نگی سازو بلو‌یرو ده‌فو چه‌نگ، نه‌گرتوه؛ که له‌کو‌ری ئه‌ودا هه‌یه. واتا زیانت به‌فیرو چو. په‌شیمانی له‌و‌ژانه.

دلت پر ئاگرو نوره؛ دل‌ی چی هه‌ر کی‌وی طوره. که خودا خو‌ی نیشان داوه. له‌باه‌ی ئه‌وین تزه‌یه‌و بو‌ته شا‌کاشی هه‌لا‌زناو. بو‌یه ده‌ت‌بینم سه‌رخو‌شی.

۱۵ هه‌رسینه‌تا بی‌نا‌ته‌مام نا‌پوخته خام، بی‌می‌هرو جام
غه‌رقین دخونا دل مه‌دام له‌علا به‌ده‌خشانی مه‌لا!

۱۶ پور له‌علو دور ته‌ژ کلکی عیشق ئانینه نه‌ظما سیلکی عیشق
ده‌به‌رزو به‌حری مولکی عیشق مه‌علومه خاقانی مه‌لا!

۱۷ بی‌حه‌د له‌قه‌لی شو‌به‌یی نه‌ی جه‌وراته دانین داغو که‌ی
له‌و بی‌حه‌مه‌ل خوش تینه مه‌ی ئه‌مما به‌شیرانی مه‌لا!

۱۸ مینه‌ت ژطالیع هم ژبه‌خت ئاصه‌ف به‌تختو به‌ختو ره‌خت
به‌لقیس ئه‌وی ئانی بو‌ه‌خت ئیرو سوله‌یمانی مه‌لا!

۱۹ ئه‌و هه‌ردو له‌علو هه‌ردو وه‌شم گه‌ه‌گه‌ بنازو گه‌ه
ئه‌و به‌ژنو بالا هاته‌چه‌شم مه‌ ده‌سه‌یری روحانی مه‌لا!

مانای وشه:

نا‌پوخته: پی‌نه‌گه‌یشتو؛ خام؛ خاو؛ می‌هرو؛ ئه‌وین؛ مه‌دام؛ هه‌میشه؛ مه‌دام؛ باده؛ له‌عل: لال، که به‌ردیکی به‌نرخه؛ به‌ده‌خشان: نا‌وچه‌یه‌که له‌ئه‌فغانستان سه‌ربه مه‌ل‌ه‌ندی فه‌یضا باده، لالی زورپاش له‌وی دین؛ کلک: قه‌لم؛ نه‌ظم: هو‌تینه‌وه؛ سیلک: لیزکه؛ به‌رز: به‌ژ؛ خاقان: وشه‌یه‌کی تو‌رکی جه‌غه‌تایه، نازناوه بو‌ قه‌راله‌کانی چین و خانه‌کانی مغول، ته‌نا‌ه‌ت سول‌تانه‌کانی ئه‌سته‌مبول و قوله‌ پادشا‌کانی قه‌جه‌ریش نا‌وی خو‌یان ده‌نا خاقان. که به‌گوردی بو‌یته «قاقان»؛ هه‌مه‌ل: به‌رخ؛ هه‌مه‌ل: هه‌وه‌ل مانگی به‌هار، که رو‌ژ له‌برجی کاو‌ژه؛ شیرانی: شیرنا‌یه‌تی؛ به‌شیر: مژده‌مه‌ر؛ ئانی: هی‌نای؛ طالیع: چاره‌نوس؛ ئاصه‌ف: وه‌زی‌ری ده‌ستی راستی سوله‌یمان پی‌غه‌مبه‌ر؛ ره‌خت: شتومه‌ک؛ به‌خت: به‌ختی؛ لو‌کی به‌ربار؛ به‌لقیس: به‌لقیس، شازاده‌خانی سه‌با له‌ی‌مه‌ن، که به‌ته‌گبیری وه‌زی‌ری دیو بو‌ سوله‌یمانیان به‌بو‌ک هی‌ناو په‌بو

دهلّالی نیوان بو؛ وهشم: خال؛ خهشم: تورّهیی؛ سهیر: گهشت؛ روحانی: گیانی.

پوخته ی مانا:

ههر سینه یهك، ههر ههناویك، ئهوینداری نهزانیی و تامی بادهی دلدارانهی نهچیزتی؛ ههر گیز ناگاو پوخته نابی و ناتهواوو و شلو خاوه. خوشی ههر لهخوته مهلا! دلت نوقمی خوینی ئهوینی دلدارو و ئهوخوینه لیت بوته بادهو ههمیشه سهرخوشت دهكات، بهراستی تو ئیستاكانی لهچاو خهلكی - كه وهك خشتی كال ماونهو - وهكو لهلی بدهخشانی. نهك ههرخوت بوته لهعل وبهس؛ لهعل و دورت لهنوکی قهلهم ههلهدرژین و به لیزگهی ئهوین هونراون. لهسایه ی ئهو نوسینانهت، ناوت له دهریاو بهژ ههیهو، ئیستا تو وهك قهرالکی له مهلهندی ئهوینداران.

یاری نازدار! زورت داغ بهدلهو نوام. سهروه ژیر ههو كونت تی کرد. ئیستا بلویره و دهنالی. و مانگی سهره بههاره، جهنگهی باده فرکردنه. بادهش بی كهبابی گوشتی بهرخ و بی شیرنایی، ناتهواوو. جهرگم ههیه بو كهبابت، دلم بلویره و لیده دا. لیوه كهشت له شیرینی شیرین تره، (یان، مزگینی و بهلینی تو كه دهت بینم، دهیته نوقلی مهجلیسی). مهلا دا دهنگ! ئهوا گویم له مژده دهریكه، دهلی یار هات. خودایه لیت منهت بارم، دیاره بهختم وهك ئاصهف بو سولهیمان، كه بهلكیسی بهتختهوه، بهكهلو پهلی بهریهوهو بهكاروانی شرو شاتالی جیازهوه، گهیانده مالی سولهیمان. مهلا! توش له مرو بهولاوه سولهیمانی ئهم زهمانه ی. یارهات و چاو پی كهوت. دوخال لهدهوری لیوی بون. نازی ده کرد، بهناز خوی لیم تورّه ده کرد. گیانم كهوته گهشت و سهیران و سهیرانیکی زورگیانانه ی لهو بهژنو بالا جوانه کرد.

شیاوی باسه، بریان لهناو کرمانجان دا، بهو كهبابه دهلّین كه گوشت دهخریته قولكهوهو توژیک بهگل دای دهپوشن، ئاوری لهسهر دهكهنهوه تا دهییشی.

«زولفان‌شکه»

۱ نهای شاهیدی قودسی، فه‌که به‌ندی ژنیقای
تاج‌دند وه‌سهر گه‌شته به‌مین دحیجایی

۲ بسکین ژحه‌ریری توژنو ماوه‌ری لی‌که
زولفین ژعه‌بیری شه‌که باقی خه‌مو تاب

۳ قشتین دخوه چین‌چین بده بهر میسک و زه‌بادی
تایین دعیصایی بره‌شین بگولایی

۴ هه‌ریه‌ک بهه‌زار ره‌نگ لبه‌ژناته سه‌ماتین
خه‌مری و له‌فو شه‌تری و تایین دعیصایی

۵ من جان یه‌دی به‌یضایه ژئیسان چخه‌به‌رده‌م؟
من ناته‌شی موسا دیه گولناری شه‌رای

مانای وشه:

شه‌که: به‌شانه‌بکه؛ خه‌مو تاب: خوارو پیچ؛ عیصاب، عیصابه: پارچه‌ی توپل پیچ؛ له‌ف: پنج‌راوو
لول‌دراو؛ گول: پولو؛ نار: تاگر؛ گولنار: گوله هه‌نار؛ ئیسان: ئایسان.

پوخته‌ی مانا:

ئهی دل‌بهره عاسمانیه‌کم! به‌ندی روبه‌نده‌کەت وه‌که؛ با بت‌بینین و چیدیکه له‌ژیر په‌رده‌ی دل
کویری‌دا، ماتو سه‌رگه‌ردان نه‌مینین. گول‌اوینکی عاره‌قی روت، له‌و بسکه - وه‌ک ئاوریشمانه‌ت
بیرژینه. که‌زیه‌کانت - که هه‌مو بوئیکی خوشیان لی‌بلاوه - به‌شانه‌که. په‌رچوکه سه‌رخشت
بوه‌کانت - که چین له‌سهر چین ویستاون - بوئی میسک و زه‌بادیان بالی بون بکه‌ین. ئه‌و تاله

بسکانهی - کهوا کهوتونه ژیر هه‌نیه‌پپچت - وهدرخه؛ با بوئی گولوا، بلاو بیی. بسکولهی داهیلدراوت، ورده‌که‌زی لول‌دراوت، تال‌تاله موی بهر کلاوت، تای گولینگهی سهر و شه‌ده‌ت، لهو بالاییه‌ی بالاته‌وه، سه‌ما ده‌کن.

چیم له‌باسی موسا داوه؛ که به‌نیازی سه‌لکه‌بزوت، به‌رهو ئاگرێک پهل بوه که دایساو ئاگر گوتویه من خواتم، موجزاتی ده‌ستی سبی، به‌خه‌لات له‌خوا پیگه‌یوه؟ من ئهو ئاگرهی که موسا، له‌شویو پیروژدا دیتی؛ له‌باهه‌ی ره‌نگ گول‌ه‌ناری لیوی یارم، خوی شانداوم. گیانم - که له‌کوره‌ی نیلی ئه‌وینداریدا قال‌بوه - له‌ده‌سته‌ سیه‌ که‌ی موسا، رو‌شن‌تره‌و سهر‌توبی موجیزاتانه.

٦ مینه‌ت کو ژبه‌ختی خو‌هو طالع بنصیب
خوسنا ته‌یه ئیرو ژمه‌را چویه نیصابی

٧ عیشقا مه‌ ژبه‌ر مه‌وج و عه‌جایی بوه ده‌ریا
وی زیرو زه‌به‌ر کت مه‌ بده‌ست هیندو غورابی

٨ نه‌هه‌رخ‌ی سیبه‌ری ژه‌ه‌وایا ته‌وو میبه‌ری
سه‌رگه‌شته نه‌ئو تیک قمه‌را شو‌به‌ی حو‌بابی

٩ وه‌ک با ده‌زینی تو کومیدی ده‌زینی
عومری مه‌ عه‌زیزی بخودی به‌س که‌شیتابی

١٥ یایی بزیا‌ه‌ت بده‌مه، یا سه‌ری ئه‌نگوشت
ده‌ستی خو‌ه مه‌ئافیتی به‌چاره ریکابی

١١ من ری ژسه‌رابی بشه‌رابی برو مونگیر
حه‌تتا به‌به‌د، ته‌شنه جه‌گه‌رما ده‌سه‌رابی

مانای وشه:

نیصاب: راه‌ی زه‌کات لی‌که‌وتن؛ نصیب: به‌ش؛ عه‌جاج: گێژه‌لو‌که‌و فه‌رته‌نه؛ غوراب: جو‌ری گه‌میه‌ی با‌ده‌وه‌یی؛ هیند: هیندو، هیندی؛ هیندو: بریه‌تی له‌ دل‌ره‌ش و بی‌به‌زه‌یی؛ نه‌ه: نو؛ حو‌باب: بلقی سه‌راو؛ له‌ز: په‌له؛ له‌زین: په‌له‌کردن؛ کومید: کویت؛ به‌زین: غاردان؛ شیتاب: په‌له؛ ریکاب: ئاو‌زه‌نگی؛ سه‌راب: تراویلکه؛ مونگیر: بی‌باوه‌ر؛ ته‌شنه: تینگ.

پوخته‌ی مانا:

جوانیت له‌را‌ده به‌ده‌ره. زه‌کاتی جوانیت له‌سه‌ره. ئه‌ی خوا‌یه! زو‌ر منه‌ت بارم، که‌من نه‌دارو هه‌ژارم له‌وا‌نه‌یه له‌ زه‌کاتی جوانیه‌که‌ت، به‌شم به‌رکه‌وی و تیر بت‌بینم. ئه‌وینی من، بو‌یته ده‌ریا؛ شه‌پۆل ده‌داو ده‌که‌و‌یته فه‌رته‌نه‌وه‌و گێژم ده‌دا. له‌شم له‌ناو ئه‌و

دەريايە، وەكو گەمىيەى باژۆ وايەو نەوسى چنۆك وەدكارم، لە گەمىيەوانى بىفەزى ھىندۆك، زۆر ئەحمەق و دلرەق ترە. زۆر دەرسم شەپۆلى دەرياي دلدارىم، لەپز سەرۆزورم بكاو سەرومالم تىدا بچى.

ھەرنۆ نەوۆى عاسمانى بە خۆرەو، لەناو دەرياي ئەوينى تۆ، بە منىشەو، وەك بلقى سەراو ديار ئەدەن و سەرگەردان.

چىتە ئەىيار! ئەى سوکەلە سوارى نازدار! بۆچ پەلەتە؟ بۆ ئەسپى کویت ئاوا بەپرتا و غاردەدەى؟ تۆ نازانى عومرى منى و عومرى ھەرە خوشەويستى؟ تۆيو خودا، وا زو مەژۆ، پەلە کەم کە. کەس حەزناکا عومرى بەپەلە بورى. منى ھەژارى بىچارە، لە ناچارى، دەستم دەقولى ئاوازەنگىت وەرناو. نە وەکا زو بەجىم بىلى و بەسەرگەردانى و بىلى بىنمەو. بەزەيىم لى درىغ مەكە، يان ئەنگوست نىشان بدە تاراي موسم، يان رىمبدە، پاى ناو ئاوازەنگىت ماچبەكم.

ھىوا ھەيە برۆاى بە دلدارى نىو لوئمە دەکا. منىش روژىك وەك ئەوان بوم. لەدوى بەردە تراويلەك، ھەلۆدە بوم. بەلام وامن لەسەراب رزگارم بوو لەجياتى ئاو، بادەى ئەوين دەخومەو. بى ئاگاش لە دەردى ئەوين، ھەروا لەتونيان تل ئەدەن و لە عەزەرتى تنوكىك ئاو، جەرگيان رەشە.

۱۲ سىرپوش و قىيامەيە تەسبيح و موصەللا
وەر دا بدريين لخوا ئەو پەردە قەتابى

۱۳ لىلە وەرە ساقى بدو جامان مە جوان کە
موطريب بدەفى رابەدە سىگاہو شەبابى

۱۴ وەر گوھىدە ناىى کو شيرين قەد دسەماىى
پور حەل کرنە مەستەلە قى فەصلى خىطابى

۱۵ جاما نەشە کەرەب بەمەدەت عەينى حەرامە
فتوا وەنوما حاشىيەيا شەرحا لوبابى

۱۶ موفتى مە نەى و ناىەو نەى قەولى قەدىمە
باوەرتە نەھن؟ گوھىدە بەر چەنگ و روبابى

۱۷ نەردامە چبازى بنومىتن مە زى رازى
بەندىن دسوتالى و گوشادين دجەوابى

۱۸ ئەز چومە سەراىى گوشيرين قەد دسەماىى
گو ئەف نە «مەلاىى» مەيە؟ بى پەردە بلابى

ماناى وشە:

قىباب: گومەز؛ موصەللا: جى نويز، بەرمال؛ قەتابى: پسايى، درابى؛ سىگاہ: ئاھەنگ و ھەوايە کە؛

شهباب: شمال، بلویری ئاسنین؛ فەصلی خیطاب: قسەیهك كه هەموقسان بیزیت؛ حاشیە: پەرەوێز؛ شەرح: راو؛ لوباب: كاكێان؛ لوباب: دێان؛ لوباب: ناوی كێیێکی شەرحە. ابوالحسن محاملى - كه له ٤١٣ هەتاوی مردوه - دايناوه و ئیمام الحرمین، عبدالملك نیشابوری (٤٢٠-٤٧٩ کوچی) شەرحی کردوه؛ قەولی قەدیم لەشەرحی شافعی (محمەدی کوری ئیدریس (١٥٠-٢٠٤ کوچی) بەفتواکانی سەرەتایی شافعی دەئێن. كه بەرله هاتنی بوغیراق (١٩٤) نوسیونی و کهمیان مان و لەبره نه کهوتن؛ نەرد: تمختە ی تاوێ؛ شەرح: توێ، لا؛ بەند: شەشەمەر؛ گوشاد: داشی تەنیا که دەکوژری، فەتخ.

پوختە ی مانا:

ئەم تەزییحو دوگرەمان، کردۆته رازیووشی خوێمان و لە پەنایان هەرچی نازەوايه دەیکەین. وەرە صوفی با ئەو پەردە ی نێوان خوێمان و خەلکی تر پس پس کەین و، بێرێنین. توێبو خودا، مەگێڕ وەرە! بە دوپیالە لەو بادەیه جوانم کەوه. دە ی با کاکێ بەزمگێڕیش، بە هەوا ی شمال و دەفه، ئاھەنگێکی سیگا لی دا. کابرای بەپرسیاری لا سار! تو ئەوکاتە ی کە یارە بەژن نەمام و شیرینە کەم دێتە سەماو، دەنگی بلوێر دەویرێنی، وەرە سەیری. بزانە چوێ مرقەت دەبرێ و ناچارت دەکا کر بی. مەلێن بادە هەمو دەمان نازەوايه. بەلێ ئەگەر یاری شە کر لیو نەفەرموی بخۆرەوه؛ نابێ وەخوین. بەلام ئەو بوخوی بیھێنی و خوێقم بکا؛ حەلālە وەك گەزو مازو. باوەر ناكەن؟ دە برۆاننە شەرحی لوباب که مەبەستم ناو توێی دلی دێدارانە. تا بزانن دلی دێدار فتوای چۆنە؟

مفتی ئیمە ئەوینداران، بلوێرو شمال و سازە. نە قسە ی کوێ و لە کار کەوتوی، لە دێداری بی خەبەران. باوەر ناكە ی؟ گو ی لە دەنگی چەنگ و روپایی بێرە تاتی بگە ی.

نەردینی ئەوین زور سەیرە. خراپیش بو دێداران بی، قبوێانەو زوړیش رازین. بو داواکردنی مەبەست، شەشەدەرمانە. ناشی هەر دەم بیزوینین. لە وەرما که هەر بلێین بەلێ قوربان، لە گش لا گوشادمان داوهو دێر چوێ ئارەزو ی بی، لیمان دەداو دەمان کوژی و بەو دۆرانەش دێخوشین. گووێندبو لە بارە گای میر. یاری بەژن زراوی رەزا شیرینم، سەمای دە کرد. که منی دیت، فەرموی: ئەوه مەلای خوێمان نیە؟ دەبا بی پەردە، بیته ناو.

قصیده‌ی نوت‌ویه‌کهم

بہشتگیرہ

- ۱ ہیٹی و تہوقہ دکم نہز ژخودانا حہشہمی
وی نیگارو صدنہمو پادشہمو موختہشہمی
- ۲ جارنان بہندہیی دل صوہتییی مہہجور قہ قہنیر
بلہبی لہعلی شہکہربارو ژعہینی کہرہمی
- ۳ پرسیارہک لمہ چارہک بکہ شیرین دہہنا من
کو پهریہتینہ فیراقاتہ لسہر دہردو غہمی
- ۴ نہرنہ ہودہود ژسہبا بیت وہکی بادی صہبا
دی ژہیر کو بگہہت دہست قہہیکی حہرہمی
- ۵ پرسیارا لمہبت وہرنہ خوہ مہہجوری غہریب
دی لکی عہرضہ بکم فی غہمو دہردو نہلہمی
- ۶ شہرحی حالی غہمی عیشقاتہ ژکو تیتہ نویسین
مہدخی نہو صافی جہمالاتہ کوچاتی رہقہمی
- ۷ وی مہجالی کو جہمالا خوہ تہجہلا دگری
لازمہ سہجدہ ببین بہرتہ دوی گافو دہمی
- ۸ سہجدہبن بہرتہ رہوایہ دہہمی مہزہہبو دینان
کی دبت موشریک و کافر ژوی شیرین فہمی
- ۹ حاشہللہ کو بکم نہشکہرہقان غوصصہوو دہردان
وہر بصوزم ژغہمی عیشقی تو سہرتا قہدہمی

۱۰ مه بصره‌رای و یصلا خوه دهرین تو ژ خودی‌زا
وهرنه وه‌فته کوبین غهرقه‌یی به‌حرا عه‌ده‌می

۱۱ ژگولستانی جه‌مالاته گوله‌ک بیتّه ظهوری
ژدنی دی بچتن نا‌قی به‌هیشتا ئیره‌می

مانای وشه:

ته‌وقه: تَوْق، چاوه‌نۆزی پێک‌هات؛ خودان: خێو؛ هه‌شه‌مه: کۆیله‌و ده‌ستو پیوه‌ند؛ موخته‌شه‌مه:
به‌شهرمو هه‌یا؛ موخته‌شه‌مه: پایه‌به‌رزو گه‌وره؛ په‌ریه‌تن: داتولان؛ هیر: ئیره؛ په‌یک: قاصید؛ هاشا:
به‌جگه؛ هاشه‌له: نه‌به‌خوا، خواگیربم، موشکۆلۆزمه‌بم؛ کوجا: له‌کوی.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی دل‌به‌ره‌ به‌نازه‌که‌م! ئه‌ی بته‌ره‌زا شیرینم! ئه‌ی سه‌رده‌اری دل‌و‌گیانم! ئه‌ی ده‌ریای شه‌رمو
هه‌یایه! ئه‌ی پایه‌به‌رزو بی‌وتنه - که‌ هه‌زاران دل‌داری هه‌زار کۆیله‌تن! - له‌به‌رت ده‌پاریمه‌وه‌و
هیوادرم، دل‌وان‌بی‌و به‌ده‌نگ لالانه‌وه‌که‌م بێ. جار‌جار به‌ چاوی مه‌رحمه‌ت، نیوه‌ ئاو‌ریکی
به‌زه‌بی، وه‌سه‌ر منی کۆیله‌ی دوره‌دیداری خۆت وه‌ده‌ی. به‌و ئیوه‌ ئاله‌ ته‌نکانه‌ی - که‌ له‌ تونگی
شه‌کر ده‌که‌ن و شیرنایه‌تیان لی ده‌باری - لیم بیرسی خالت چۆنه؟ تا بزانی که‌ له‌ دوریت، ژان و
کول دایان تۆلاندوم.

مه‌لاقسان ده‌بزرکیتی، کێ گویی له‌ پارانه‌وته. ئه‌گه‌ر شه‌نه‌بای به‌یانی - وه‌ک په‌پو
سلیمانه‌که‌ی سوله‌یمانی - له‌نیوانی یارو تودا، نه‌یه‌و نه‌چی؛ چۆن تۆ ئیره‌ له‌و کونجی
خه‌مخانه‌یه‌دا، ده‌ستت ده‌گا به‌ قاصیدی باره‌گای یار، کێ نامه‌ی پریازانه‌وه‌ت ده‌باته‌ هه‌ره‌مه‌سه‌رای
میر؟ ئه‌گه‌ر سروه‌ ئه‌وپیاوه‌تییه‌ی بکردایه‌و به‌زه‌ی پیمابه‌اتایه‌و بیتوانیایه‌ کارێک بکا، یار له‌ده‌ردم
ئاگاداری‌و ئه‌وه‌ خوايه‌ لیم بیرسی، کارم باشه. ئه‌گینا منی بیکه‌سی ئاواره‌و سه‌رگه‌ردان و وێل،
باری ده‌ردو غه‌م و ئازار، له‌لای چکه‌سی هه‌ل‌ریژم و چۆن ده‌ردی خۆم، به‌ناموو ئه‌غیار ببیژم؟ خوا
ئه‌یزانی هه‌زار ئه‌وه‌نده‌ش بسوتیم و له‌ئاگری ئه‌وینیدا هه‌ل‌پروژیم و سه‌رتاپام بیته‌ قه‌قه‌نه‌س؛ جگه
له‌یار، نه‌ینی‌دل لای هه‌یچ که‌سی نادرکێتم.

ده‌سا ئه‌ی یار! توبیو خودا، به‌دیداریک له‌و ده‌ریای خه‌مه‌م ده‌ریته. تا به‌جاریک نه‌خنکاوم و
نه‌فه‌وتاوم، به‌مخه‌سه‌رساری هیمنی و ریم نیشانه‌ چۆن ده‌توانم توبیینم. له‌ گۆلجاری جوانی تۆوه،
ته‌نیا چێک خۆبۆتی، له‌دنیا‌دا ناوی به‌هه‌شتی ئه‌ودنیا، له‌بیر خه‌لک ده‌جێته‌وه.

جوانیه‌که‌ی تۆ، ته‌نانته‌ له‌خه‌م و کولی میش، زۆر زۆرت‌ره. ئه‌گه‌ر باسی ده‌ردی ئه‌وین، له‌به‌ر
زۆری، زۆر دژواره‌ بیتّه‌ نویسن؛ له‌توانای کام نوسه‌ردایه‌ په‌سنی جوانی تۆ بزمیری؟ یان به‌کیتی
بسییری؟

لهو کاتهدا که رو خسارت روبه دنیا خو دردهخا؛ لهسهر ههمو کس پیویسته، دهسته ولهجی سوژده بهری و کرنوش بکا. سوژده برن بهرو روی تو - که تاقانهی له جوانی دا - به ههمو مهزبهو دینک راستو دروستو رهوایه. شو کسهی برّوا نههینی و لای وایی کس وهك تو دهچی و شهریکت بو پهیدا بکا؛ ههر بهگفتی لیوه شیرینهکانی خو، کافرهو له دین دهرچوه. چون کافرو دل رهشیکو چهند خوین تاله شو بی تالهی، برّوای بدهمی شیرینت نههینایی، که وینهی نه بهوه نده بییت.

۱۲ گهرییم بهرته سجودی ددهما که شفو شهودی
ملدل دی بدرت پورتهوی نورا قیدهمی

۱۳ (قَبِلْتِي وَجْهَكَ فِي كُلِّ صَبَاحٍ وَمَسَاءٍ)
بدو نه بروی ته جانا دخورم نهز قهسهمی

۱۴ مویهکی نهز ژته نادم بدوصه دزین و شیرینان
چدهبت گهرتو ههسیب کی مه بفهرهادو مدهمی

۱۵ ته فهرهنگو عهره بستان و مه جهر تیک ستاندن
چه لهوی خوهش وه گهرین هاتی یدنوبا عهجهمی

۱۶ ما ژدیوانی سه عادهت سه کری شو بهی «مه لایی»
تو بناقی م گه دایی بکشینه قه لهمی

مانای وشه:

که شفو شهود: دیاری دان و حازربون، له زاراهوی صوفیان دا بهو دهمه ده لین که ده گهل خوا تیکهل دهبون له نیزیکه مه خوا به چاوی گیان ده بین؛ قیده مه: ههره بیشو: نه زهل؛ قیلتی: روگی من؛ وَجْهَكَ: روخساری تو؛ فی كُلِّ: لههمو؛ صَبَاح: بهیانی؛ مَسَاء: ئیواره؛ قه سه مه: سویند؛ زین: دل بهری مه، که دل بهرو دلداریکی کوردی بهناوبانگرو بهیتیان به کرمانجی و سورانی ههیمو شیخ شهحمدهی خانی (۱۰۶۱-۱۱۱۹ ک. م) کتیی بهشیرعی لهوبارهوه بهناوی «مهموزین» داناوهو به زورزمان وهر گه راوهو له دنیا دا بهناوبانگه. ههزاریش شهوه کهی خانی به سورانی وهر گه راوهو دوجارانش چاپ کراوه.

شیرین: زنی خوسرهوی پاشای ئیران بو، حمزی له فهرهاد ناویکی کوردی که لهوزی بهردبژ کرد. خوسرهوی پی گوت: ژنه کهی خومت شهدهمی، بهومهرجه کهژی بیستونم بو کون بکهی. فهرهاد بیستونی کون کردو بهت مابو شا به لینه کهی پیکی بیینی. به لأم دروی ده گهل کراو قاو داخرا، که شیرین مرد. فهرهاد له تاوی شیرینی، ههر بهو قولینگی دهستی خو، ههستو خوستی له خو برّو له ری گیانه شیرینه کهی گیانی شیرینی بهخت کرد. پادشای گهواد، سهرمزی بی ناموسی کهی قه تلشی کرد.

چیروکی فهرهادو شیرین، له لایمن دو بوژی کورد، یه گیان «شه لیا سی نیظامی» که له نیوان سالانی پلهی چوارهمی سدهی شهشی - کوچی مانگی - له مه لهندهی گهنجهی ئاران، پای ناوه ته ناو دناوهو

له یه که مین ده بی سآله کانی چهرخی ههوتهمدا مردوه. شیرین و فهراده که ی ئه و به فارسی یه و له راستیشدا دادی داوه و هه مو بوژو ئه دبیی فارسی زمانی بوژداون. دوهمه «خانای قویادی» کوردی گورانه. که میژوی زینی نازانین. به کوردی هوندویه ته وه و چاپ کراوه و نمونکی بی وینه یه. مهجهر: مهجارسن؛ عهجه م: خه لکی ئیران، خاکی ئیران؛ سه، سهج: بیسن؛ سهگری: بیستراو.

پوخته ی مانا:

من هه رکاتی له گه لئا روبه روده بیه و چاوم به دیمه نی پاکت پیروژ ده بی و سوژده ی سوپاس ده به مه بهر ئه و به ژن و بالآ به زه ی تو؛ نوری هه ره پیشینه و له دوا نه هاتوت، تیشک ئه داته دلمه وه و تاریکیم له بهر ده ره یی. هه مو به یانی و ئیواران، سوژه به ره و میحرابی بروی تو ده به م. روی تو، ته نیا رو که ی منه. گیانه سویندم به دو برۆت، که من تالیک له موی که زیت، به سه د جوانی وه کو زین و شیرین، ناگورمه وه. ده یسا خو قیامهت رانیی که توش ئیمه به فهراده، یان مه م بزانی و به تیله ی چاو، لیم بزوانی. باسی جوانیت عه ره بستان و فهرهنگ و مهجارسنانیشی داگرت. ئه مجاره نو ره ی ئیرانه، به جوانی خو ت، بهر خو تی ده ی. جلهوی ئه سپت باده وه به ره و ئیران. با له جوانیت بی بهش نه بن.

شیایوی باسه، عه عثمانیه کان له روژگاری ژیا نی مه لا، عه ره بستانیان گرتبو؛ مهجارسن و زۆر به شیان له ئوروا له ده ستابو. هه می شه ده گه ل ئیراندا، له شه رو مشه تو مرّدا بون. وه که مهجنونه که ی عامیری، که لی یان پرسی، ده رباره ی ئیمام عه لی و معاویه تو چی ئه لی؟ حوکم به کامیان ره وایه؟ گو تی: ئه گه ر راستو ده یی، حوکم شیایوی له یلا ی منه و بو هه مو که س ناره وایه. مه لای دل داری سه له مایه ش ده لی؛ داگیر کردنی دنیا یه هه ر بو جوانی ئه و دل به ره ی من ره وایه و تا ئه و هه بی، هه یج سو لئا ئیک ری ئه ناکه وی بلی من هه م. له باره گای به خته وه ری - که سه راو په رده که ی تو یه - له ده فته ری سیایی ناوی به خته وه ران به دیدارت؛ بیستوته له شو ئیک ناوی کو لکه مه لایه ک نوسرابی؟ ئه گه ر هه بو، ئه وانی پارسه کی بهر باره گاشت، له په نا ئه ودا بنوسه. یان، زۆر ناجۆره ناوی گمدا و کو لکه مه لا، ده ده فته ری تو دا هه بن. ری یان ناکه وی بی نه ناو. ئه گه ر بیست که ناوی منی پارسه ک کو لکه مه لا، له ده فته ری دل داراندا نوسراوه. بو خو ت قه له میان بکیشه، هه ر ئه و قه له م لی کیشانهت، که به و ده سه ناسکانهت ده یان کیشی؛ گه وه ره ترین مایه ی بهخت و تالحمانه.

«کوفانا کیان»

۱ غه‌ما عیشقی پهریهم ته‌ز چه‌بیا غه‌مره‌وین کانی
سه‌راسه‌رتیک به‌هیتم ته‌ز ژده‌ردی فه‌رق و هیجرانی

۲ فیراقا دلبره‌را رنده به‌هیتم ته‌ز وه‌کی فنده
موسلمانه‌ک دری من‌ده خه‌به‌ریت بالی سولطانی

۳ خه‌به‌ریت بال شه‌که‌رخایی شه‌پال و خوب و زیبایی
کومیره به‌لکه بیرنایی ته‌سیره‌ک وی دزیندانی

۴ ته‌سیرم له‌رزه‌یو تاقی نه‌طاقه‌ت قی نه‌په‌رواقی
ژحه‌بساوی قه‌من ناقی بکم فه‌ریادو ته‌فغانی

۵ م ناوی ته‌ز بفریادکم لظولما دلبره‌ری دادکم
صه‌حی دی شوبه‌ی فه‌ره‌ادکم یدم روحی ژکوفانی

۶ ژکوفانا ته‌ شیرینی دنالم شوبه‌ی گوینی
دریژم هیسترتین خوینی وه‌کی طاقی دبارانی

مانای وشه:

په‌ریه‌تن: برژانی له‌زاده‌ به‌ده‌ر؛ به‌هیتن: توانه‌وه‌و چوقان؛ رند: جوان و له‌بار؛ فند: موم؛ بال: نك، کن، لا؛ له‌رزه‌و تاق: تاوله‌رز؛ په‌روا: تابشت، ترس؛ فه‌ریادو ته‌فغان: دادو هاوار؛ صه‌حی: به‌راستی؛ گوین: بالداریکی شه‌وییداره‌و هه‌ر ده‌نالی؛ طاقی بارانی: تاوی باران، ریژنه؛ هیستر: ته‌سرین، هرس؛ کوفان: عه‌ززه‌ت، ده‌ردو کول و که‌سه‌ر.

پوخته ی مانا:

گره ی شهوین وای برژاندم، له که لک بوم. به تینی دهر دی جودایی، هه مو له شم تواوه ته وه و داتولاوه. له و تانه وه ی له شی کزم - که زه دیشمو وه کموم ده چی - ده کری شه مم لی دروس که ن و داگیرسیم. خوشه ویستی خه مره وینی له جوانی دا بی تاو بی وینه، له کوی یه ده فریام بی؟ کوا موسولمانی خیره ومه ند توشم بی و له زای خودا، خو ماندوکا. ده نگوباسی که ساسی من، به و سولتانی گش جوانانه بگه یه نی. شه و سولتانی مه لبه ندی هه مو نازداران، خونچیلانه و خوین شیرین و جوان و باش و به ئاکاره و له کاتی قسه کردنا، شه کری له زاری ده باری. موسولمانه که ی خیره ومه ند، به ونیشانانه ی من ده لیم با بیناسی. شه و له سر جوانان شه میره و، کاروباری دلبران و دلداران گشتی لای شه وه. سهری قاله له وانیه هه ر له بیریشی نه مایی که یه خسیریک له زیندانی دلاندا بی دهره تانه. به ئی شه و یه خسیره منم. سهره زای دیلی. له رزوتای تاسه و ئاره زوی، تابه تایی شه و که زیه به له رزانه ی شه و، توشی توشی له رزو هه لچوقانیا ن کردوم. هیرو تابشتم نه ماهه. ناشمه و ی له به ندی شه ودا، هاوار بکه م. بلیم زولمم لی کراوه. راست ده و ی، من ده مه و ی دهرسیک له فهره اد فیبریم. گیانی خو م له عه زه ت دینی دیداری یاری شیرینم به قوریان که م. له عه زه ت تو ی گیانی شیرین، شه و هه تا روژ، وه کو گوین ده نالیم. وه ک ریژنه ی تاوی بارانی، فرمیسی خوین، له چاوانم داده بارن.

۷ وه کی به رقی بوهار ی شه ز ژده ست چه شمین خوماری شه دکم فهریادو زاری شه ز مه گه ر جاره ک کی ئیحسان ی

۸ تو پور ئیحسان و خوه ی نه شمی لده رویشان ئابی خه شمی چییتن گه ر بنیق چه شمی نه مظهر کی تولا ئاستانی (یان، تو ئاستانی)

۹ لمن پرسه ک بدلداری دبت هه مپایی دیداری فه فه وه ستایم دفره واری له به دی خوه که فهرمان ی

۱۰ دفره مان ی فه فه وه ستایم دبه ندا خدمه تی دايم وه کی گو ی بی سه روپایم هه مان لی دی تو چه وگانی

۱۱ لهر چه وگان و کاشویان ژده ربا تورک و هیندویان دبازم هه روه کی گویان دهما شه و تینه مه یدان ی

۱۲ دهما شه و تین ببازی تین دگه ل قه وسین شیرازی تین چموکارن؟ دتازی تین بده عوا تینه لیکنانی

۱۳ بده عوا تین مه یه غما کن دعامی شور و غه وغا کن سواشو و فیتنه یان راکن بشیر شه و تینه تالانی

۱۴ دوتالانچی دمه شهورتی ژمه عدن عینی کافورتی دیکهل ظولمهت و نورتی مه کوفری دی دئیمانی

مانای وشه:

خوی: خبو؛ خهشم: رک؛ نهشم: ناوی بهرزو پایهی بهرز؛ هه میا: بهرانهر؛ فهروار: فرمان؛ هه مان: ئیتر نامادهیه؛ کاشو: داری سه رخواری گهمی شهقین؛ دبازم: غار دهم؛ بازی: گمه؛ تازی: روت؛ موکار: زور تیز که مو هه لده گری؛ ده عوا: شهر؛ یه غما: تالان؛ عامی: ئاپورهی خه لک؛ شور و غه و غا: پشیوی و هه راهرا؛ سواش: شهر و دمه قاله؛ مه عدن: کان؛ عهین: کانی.

پوخته ی مانا:

لدهست ئه و چاوه مه ستانفت، که له و دیوی په چه ی روبه نده وه ههر گر شه گرشیانه و، وه ک بروسکه ی هه وری پری مانگی گولان، ده تروسکین و تریشقه و گرمه و بارانیان به شوین دادی. ئه و امنیش وه کو هه وری بو هاران، ناله نالم دی و، به تاو ئه سرین ده باریتم؛ ئه سرینی خوین. ده ئیم جاریک به باریکدا، به زهت به منی هه ژاردا بی. ده زانم ههر پیم بزانی، به زهت دادیت. ئه تو زور چاک و پر چاکه و دلوانی و له راست روت و گه دیان رک له دل ناگری. هه مو ئاواتی من هینده، که جاریکیان، له گوشتیکرا، به چاوی کز، له ئاسانه کمت بنورم. توش به تیلهی چاوه کانت، توله ی بهر ئاستانه ی خو، تماشا که ی. ئه گهر واکه ی، چناقه و میت و به و دیداره، دیواری کابه ناروخ ی. ئه گهر ههر ناشته و ی به منی، پرسیکی له حال که، که پرسیارت له من، که متر له دیدارت نیه بو من. ئیتر دیداره یا پرسیار؛ به دهست خوته. ئه من کو یلهم، له خدمه ت دام. چفه رمانیک بده ی، سازم به جیی بینم. وه کو گو ی بازی نامادهم له بهر شه قتا. سه ری سه رکیش و پای را کردنم لانی. به گیان و دل، به ئاواتم به گو چانت خه لاتم که ی. چخوشه دل وه کو گو یه که له مه دیدانو دو یاری که ر، یه کی چاوت - که وه ک تورکان، له حاند بی ده سه لاتان زالم و تیژن - ئه و یتر که زیه کانی رهنگ شه و ت - وینه ی چه ته ی هیندی بی ئامان - وه بهر کاشوی دهن و رایده ن؟

گه لیک جار، پرچو بسکی تو، ده گهل چاوت، به شیر ی خواری دو برو وه - که وه ک جوتیک که وانی کاری شیراز و تیری مژولان داوین - دینه یاری شیرو تیرو که وان بازی. به لام چه ند شیر ی موکارن و له کالانیش ده رکشا و ن. به شیر ی روت، به ریژنه ی تیر ده گنه یه ک. پیاو لای وایه، شه ریان له ناو خو یاندا یه. که چی نه خیر کیشه بو دلی مه لایه؛ هاتون تالانی دل بکن. هه راو ئازا وه بهر پا که ن. قیامهت له دنیا یه را که ن. ریژی دلان بشیوین. هه راو هوریا له ناو خه لکا بنینه وه. سه رته ری ده ی ئه و دزانه ش، چاوه کانی؛ ههر ئه وان بو تالانی دلی هه ژار، به نا و بانگن. شیر ی برو وه کار ده خه ن. هه لده که نه سه ر دلداران دلیان ده بن. ئه ماما چه ند تالانچی جوان؟ دلدار چه زده کا بیان بین و سه دجار گیانی بدور تینی. سبی و ره شن. واتا دو چاوی به له کن. سپیا ته ی له کانی کافور سبی تر؛ ره شه ته ی یه که ش وه کو ئه و تاریک ستانه یه ئاوی حه یاتی تیدا یه. سهیره چلون

تاریکی و نور، گه یونه یهك؟ ئیمه كه لی یان دمروانین، كو فرمان دیته بهرچاوان، كده ناو
خواناسین دایه.

- ۱۵ مه كفری دی دئیسلا مبی ژشهرقی ظولمهتو شام بی ژزولفان عه نبهری خام بی كه ناری خالو نیشانی
- ۱۶ دو زولفی عه نبهر ئه فشانن دو له علی شه كه كرستانن دو چه شمی سیحری فه تتانن دلی من وان خه دهنگ دانی
- ۱۷ دلی من وان خه دهنگ لیذا دبورجا روزو شهب تیدا لسه لوا مارلقین پیندا بمهستی هاته سهیرانی.
- ۱۸ لسه لوا مار بلف هاتن دبورجان تیپ بصف هاتن ژباطین تیر بخف هاتن ژبهر بهندا گریبانی
- ۱۹ ژبهر بهندا نیقا باوی لهر فه تلا عیصا باوی جه مالا ماهتا باوی مه به درهك دی دسه یوانی
- ۲۰ هه یف بو ئه و دظولماتی دخوم صوندی بئایاتی كونوری دا سه ماواتی ئه سه د هات راستی میزانی
- ۲۱ قه مهر هات راستی په روینان ژبو خه ملی شه مال ئینان م نیگز دی دنه سرینان دنیف باغی گولستانی
- ۲۲ دباغی من مه دام دلی جنه سری و سوسن و گولتی بنه فش و طه رح و سونبولتی چه فین سر شوبهی ره یحانی
- ۲۳ لدمی سونبولان سهردان چه فین سر سوسن و وهردان لماهی عه قه ره بان گهردان دسه ردا ئابی هه یوانی
- ۲۴ ژعیشقی له و «مه لا» خه سته ژه رفا باده یی مه سته ژهوش و عاقلی ره سته لهر گوشین دمه یحانی

مانای وشه:

شام: شهو؛ ئه فشان: بلاو كه ره وه؛ فه تتان: جوانی دل شیوین، ئازاوه چی؛ لقین: جولان، بزوتن؛ لهف: پیچ؛ تیپ: كومه ئیكی له شكر؛ گریبان: بهرۆك، پیسیر؛ فه تل: لیك ها لاو، با دراو؛ سه یوان: سایه ده ر؛ سه یوان: خرمانه؛ خه مل: رازانده وه، رازانه وه؛ جنه سری: دارخورمایه کی نایابه؛ چه فین: خوار بونه وه، چه مانه وه؛ گهردان: له گه ردان، به ده ردا؛ خه ست: تیر و تۆخ؛ خه سته: نه خوش و ماندو؛ هه رف: كه نار؛ هه رف: تیژ له چیژدا؛ هه رف: پیت؛ ره سته: رزگار بو؛ دهر گوش: جولانه ی به گوریس و په رۆ كه منال و

پوخته‌ی مانا:

بۆچی ده‌لیم کوفره له‌ئیسلاهدا دیوه؟ زولفی ره‌شی - که عه‌به‌ری خاو به‌رده‌گرن - هاتبونه ده‌وری خا‌لانی و ده‌ت گوت تاریکایی شه‌وی، ده‌وری روخساری وه‌ک روژی به‌تیریزی یارمی داوه. ئه‌و روخساره له‌پاکیدا، وه‌ک ئیغمانی موسو‌لمانی خوداناسی به‌راستی‌یه. زولفو خاله ره‌شه‌کانیش، وه‌کو کافر دل‌یان ره‌شه. ئاوا من ئیسلاهم کوفره‌پیکه‌وه دین.

پرچی عه‌به‌ر ده‌پرژین؟ لیوه‌کانی هیند شیرین، تو ئیزی بونه شه‌کراوا. چاوی جادوی دل‌شیوین، هه‌ر ئه‌وان بون، دل‌ی منیان به‌رتیران‌دا.

له‌و مزلگه‌ی عاسمانی روخساری پا‌کرا - که وه‌ک روژ له‌ناو شه‌ودایه - دل‌م تیره‌باران کرا. دو ره‌شماری که‌زی یارم، له‌بالای راستی وه‌ک سه‌ولی، جو‌لانه‌وه. وه‌ک سه‌رخ‌وشان تلیان ده‌داو ده‌یان‌روانیه ئه‌م تیره‌هاو‌یشتته‌ی چاوان. جه‌رگ و دل‌پیکانی منیان، به‌خوش و سه‌یر ده‌زانی و سه‌یریان ده‌کرد. که‌زی ره‌شمار، هه‌ر دو نه‌بون؛ زور بون. ریز به‌ریزو ته‌کوز وه‌ک تیبی له‌شکری راه‌بنراو، هاته‌ پێشی. هیندی‌کیان له‌گه‌ردن هالان و سه‌ریان گه‌یانه‌ سه‌ر به‌روک. له‌به‌ر دو‌گمه‌و بشکوژی سه‌ر به‌روکیه‌وه به‌زیه‌وه زور تیر داباریه هه‌ناوم.

له‌بن به‌ندی روبه‌ندی‌دا، له‌ژێر ئه‌و بسکه‌ لولانه‌ی - که به‌ر تو‌یل‌پێچی که‌وتبون - جوانی هه‌نیه‌ی وه‌کو تریقه‌ی مانگه‌شه‌و، ده‌به‌ریقاوه. هه‌نیه‌ی یارم، وه‌ک مانگی چاره‌ ده‌ویک دی؛ که هه‌نیه‌پێچ خوی لی‌کردبوه خه‌رمانه.

روخساری ده‌ناو بسکان‌دا، وه‌ک مانگ له‌ناو تاریکایی‌دا، ده‌یواند. به‌ ئایه‌تان سو‌پندی ده‌خوم که تیشکی روخساری یارم، روناکایی دایه‌ عاسمان. بورجی ئه‌سه‌د، خوی به‌ران‌به‌ر به‌میزان کرد. وه‌ک چون چاوه مه‌سته‌کانی، له‌راست بروی وه‌ک ته‌رازوی نازکی‌شانی، خو ده‌نوین؛ مانگ و هیشوی ئه‌ستیره‌ی کو، هاته‌ پال‌یه‌ک. تا وه‌ک ناو چه‌وانی یارو لیز که‌ مرواری سه‌رتو‌پلی، خو نیشان‌ده‌ن. کو ئه‌ستیره‌ی بورجی می‌زان و ئه‌سه‌دو پیرو، مانگیش پێرا. هه‌ریه‌ک مو‌می‌خوی هه‌ل‌کردو لاله‌به‌ده‌ست به‌ به‌هانه‌ی رازاندنه‌وی ئه‌و روخساره، هاته‌ دیدار. که له‌خو‌یان جوان‌تریان چاو پی‌بکه‌وی.

ئه‌دی منی دل‌داری ژار، که پر‌کو‌لهم دل‌م بو‌گول ده‌کور کینی؛ له‌و به‌ژن و بال‌او روخساره، چیم به‌دی کرد؟! نیرگسی کالی چاوانی، له‌ که‌ناریش لاجانگی سبی وه‌ک نه‌سرین، له‌ناو باغچه‌ی به‌هه‌شتی ئه‌و روخسار‌دا - که دل‌م باغه‌وانیه‌تی و لی‌ ده‌رناچی - به‌ژنی وه‌ک داری جه‌سه‌ری - که خورمایه‌کی زور شو‌خو زور به‌رشیرین و نایابه - هه‌لو‌یستابو. هه‌ر شیرنایی لی‌ ده‌باری. بسکی بون‌خوشی وه‌ک سو‌پسن، گو‌لی روم‌ت، وه‌نه‌وشه‌ی خال، چلی ریشوی سه‌رو شه‌ده‌ی، گو‌لی سملی به‌رچو که‌ه‌ی، گشتی له‌ریحان بون‌خو‌شتر، له‌ ره‌شه‌ریحانه ره‌شتر، نو‌سه‌ری قوده‌رتی

خودا، له شیوه خه تی ریحانی، نویسیونی و سهری خوار کردبونهوه. کهزیه بون سونبوله کانی، سهریان لهروخساری دهدا. بهسهر بسکی وهك سویسنی دا چهمايون و گشت لا دهوری پهړه ی گولی سهرومته تالیان دابو. کهزیه کانی سهرچه ماوهم، وهك دوپشکی لهعهنهر دروست کرابن و هاتبنه گیان بهدی ده کرد؛ که پاسی لاجانگی دمدن. نهو لاجانگهی ئاوی ژیانی تیدایه و له دهوری مانگیش ده سوران. که مانگ لهبورچی عهقره بدا، زور بهتیشکه. بویه مهلا نه مرو لهباسی دلداري، هینه خهسته و قسه کانی هینه کرژن. چونکه باده ی توندو تیژو خهست و خولی نهوینی دهرخوارد دراوه و مهست و کهله لا کهوتوه. لهوستانه ی که ناو نراون عهقل و هوش، رزگار بوه. هیزی بزوتنی نه ماوه. نهوا لهناو مهیخانه دا، خراوته جولانهوه و رای ده ژین. بهپیری مندال بوتوهوه. «مهحوی» ده لی:

له پی کهتوم و نه قسم بو ههوا ده شنی وه کو مندال
له بهر پیری سهرم خوی ناگری، من تازه پی ده گرم

شیایو گیرانه وهیه:

شهرحدهری نه دیوانه بهعهره یی، نویسیویه تی: شیخ علی فنده کی گوتی: لهخهوما شیخی جزیریم چاوی کهوت. گوتم قوریان، تو «ئابی خهشمی» ت که فهرموه، من لاموایه «ئا» یه که زیاده. تی ناگهم. مهلا فهرموی: تو نازانی. «ئا» له مانای ئاری دایه و زور له کورد ده کاری دینن. «ئابی خهشمی» کهوتوته بهیتی ههشتمی نه قصیده.

«سه‌من ساین»

۱ بحوسنا (احسن‌التقویم) و ظاهیر صورته‌ی ذاتی
نه‌ظهردی (علم‌الأسماء) و باطن عه‌ینی میرثاتی

مانای وشه:

اخشن: باشت‌رین، جوان‌ترین؛ تقویم: راست و ریک‌کردن، هه‌ل‌خسته‌وه؛ صورته: وینه؛ ذات: خو؛ ذات:
بریه‌تیه له‌خودا؛ علم: فیری‌کرد؛ اسماء: ناوان؛ ظاهیر و باطن: ده‌رو ژور؛ عه‌ین: هه‌رخودی؛ عه‌ین:
چاو؛ عه‌ین: خو؛ میرثات: ئاوینه.

پوخته‌ی مانا:

خوا فهرمویه: (ئادهم نوینه‌ری خودایه له سه‌رزه‌مین. هه‌مو ناویکیشی فیر‌کرد.) فهرموشیه‌تی:
(ئیمه مرومان جوان‌ترین و ریک و پیک‌تر له هه‌رش‌تیک هه‌ل‌خسته‌وه.) پیغه‌مبه‌ری خواش (ص)
فهرمویه: (خوا عینسانی له‌سه‌ر وینه‌ی خو‌ی سازداوه.)

جا ئه‌گه‌ر له‌ دلبه‌ری من ورد بیه‌وه و ئاگاهیه‌کت له‌و ئایه‌ت و فهرمودانه‌ی خوداو پیغه‌مبه‌ریش
هه‌بیت: زور شتت لی‌حالی ده‌بی. له‌ رواله‌ته‌ که‌ی بروانه‌و ئه‌و جوانی و ئه‌و دل‌رفینییه‌ی یینه
به‌رچاو، تابزانی ئه‌و که‌سه‌ی ئه‌وی له‌شکلی خو‌ی هه‌ل‌خسته‌وه، چون جوانیکه‌و چون هه‌ر ته‌نیا
ئه‌وه که‌ ده‌بی بیه‌رستری و که‌سی‌تر نا. خو ئه‌گه‌ر به‌مچاوی دلت، وردتر له‌ رواله‌ت بروانی و قول‌تر
بجیته ژوره‌وه؛ تیده‌که‌ی که‌ جوانی و ریکی ئه‌ندامی ئه‌و دلبه‌ری من، جگه له‌ ئاوینه‌ نیه، که
به‌ره‌و خو‌ر راگیراوه و جوانی سیماو به‌ژنو بالایی، تیشکیکی جوانی خودایه داویه‌ته‌وه.

۲ دبابوسا سه‌من سایی م‌نیری به‌ژنو بالایی
(لَعَلَى أَنْبَغِ الْأَسْبَابِ، أَسْبَابُ السَّمَوَاتِ)

مانای وشه:

بوس: ماچ؛ سهمهن: گولی یاسهمهنه؛ سا: (وشه ی پاش یمنه)؛ بهمانا: وه کو؛ وردکهر، خوئیدمر. دیت؛ سهمهن سا: وهك یاسهمهن، یاسهمهن بهریی دمر، خو له یاسهمهن دمر؛ لعلی: شایه تامن؛ ابلغ: بگهم؛ اسباب: لایهن و بی یلکمو کهنار؛ ستوات: عاسمانان، بلندایان.

پوخته ی مانا:

ئو پاپوله ناسکانهی - که یاسهمهن ئه گهر بوی بلوی ماچیان کاو خویان لی دا، شانازی به بهختی ده کاو هه میسه بهو ئاواته وه له ریازی کهوتوته وه. په لامارمدا ماچیان کهم و خوم خسته سهه پیلاوه کهی. لهو خوارمهو خیسهم له بهژن و بالای کردو تیمه لروانی. دلی نهران، ئاره وویکی بدل دا هات؛ که بهلکو روژیک لروژان، بگهمه سهیری عاسمانی جوانی لهو بالایمو بروانمه مانگی روخساری. به لام دلنه زانه کهم وهك فیرعهون لی شیواو. وه کو قورئان باسی ده کا، که له وهرامی موسادا به هامانه - وه زیره کهی خوی - گوته: هامان بورچیکم بو ساز که، به شکو بهویدا بگهمه په پلهی عاسمانان و کهناره کانی بگهریم؛ تا بزانه ئه وخوایهی موسا له کوی یه؟! خه یال پلاوی دل کهم، وهك خه یال پلاوی فیرعهون، پرو پوچه و دهستی به بالآ راناگات.

۳ ژبی ته قویمی ئینسانی نه زهردا سیرری سوبحانی (فهذا ألوجه من أجلي براهین وآیات)

مانای وشه:

ئینسان: مرو؛ ئینسان: ئهم جوړه؛ ئینسان: بی یله ی چاو؛ سوبحان: پاكو دور له هه له؛ سوبحانی: خودایی؛ هذا: ئهمه؛ وجه: روخسار؛ اجلي: روشن تر؛ براهین: برهان گهل؛ برهان: بهلگه؛ آیات: ئایه تان، آیت: نیشانه.

پوخته ی مانا:

هه چاویکی که خاوهنی بی یله یه کی بینایی بهو بروانیه یاری من - که نمونه ی هه ره جوانی دروست کردنی ئینسانه و بهو جوړه که نهیئی خوا، بو نیشان دانی دهسکاری بی هاوتای خوی شانی داوه - کافریش بی، ناچار دهی ئیمان بینئ. چونکه ئو روخساره پاکه، روشن ترو بهیترترین بهلگه و نیشانه ی قودره تی له بنه نه هاوتی خودایه.

ع کونوری عیشقی لامیع دهت لعلی جامیع دهت دسهیرا (بزخ الاسماء، نه ایات پدایاتی)

مانای وشه:

لامیع: تروسکدمر؛ جامیع: کو، کوکمرهوه؛ سهیر: گهشت؛ بهرزهخ: بهرزهك، نیوان، لهمپهر، ماوهیهك دهناو دودهدا؛ نهایت: پاشینهكان؛ بدایات: پیشینهكان.

پوخته ی مانا:

ئهوینداری راستو دروست، گهرهك ییری بڤاو نعییت؛ جگهله یار، هیچ شتی بهدڤدا نهیفت. دلی بو یار کوکاتهوهو خروپر بیدا به یارو ټاور وه هیچ نهداتهوه، که یاری له ییریاتهوه. جا ئهوسایه ئه بی هومیدیکی هه بی که تروسکه ی نوری خودای ئه وینداران، وهك چون له کیوی طوری دا، لهویش بداو له بهر روناکی ئه ویشکه بهناو ناوه کانی خوا دا - که ههریه کیک له وناوانه جوړه بارو حاله تیک له ریزهوی ری په یاده کا - پی هه ئینی؛ ئه وه خواجه به شکو بگاته هه واری بهختیاری و به یه کجاری له گه ل یاری ههره نازداری؛ کووه بیفت. سوپاس بوخوا، که من له گهشت و سهفره پر خه تهره، گه یشتومه دواییه کانی تازه دهست پیگراوه کانم.

نازانم کی گوتویه:

دنیا لهدلما ناحه وینمهوه گشکی دهرهسته وه دوس دریاوه

۵ نیشانی طور هی طوغرا دوه صفی زوهره سیمایان

(بِعِنَانِ التَّجَلَّى مِنْ بَرَاعَاتِ الْعِبَارَاتِ)

مانای وشه:

عینوان: نیشان و بهلگه؛ تهجه للی: به روناکی خو نیشاندان؛ بهرعات: بارع گه ل؛ بارع: سهر که وتو له ټاکاری په سندا؛ بارع: زور دهم پاروی قسره وان؛ عبارهت: تمرزی قسه، قسه دهر برین.

پوخته ی مانا:

بو شایه تی و بهلگه ی ههره زوپو دیاری، که نوری خودا داویه ته روخساری پاك و جوان چاك و بیچم و سیمای زوهره ئاسایان؛ ئه و موره به قیچهل فیچه ی قودره تی یه، که پادشاهی پادشایان بو ی ناردون و بو ی کردون به بسكو که زی. تو بزوانیه ئه و بسکانه ی له ده وری رون، فه صیح ترین عباره تن بو ناوونیشانی دهسکاری خودای معزن و زو تیډه گه ی که نوری خوا به موره وه، به موری له روخساری جواندا دیته بهرچاو. پیغه مبهری خوا فرمویه: (چاکه تان له روی جوان بو ی).

۶ دلو وهر سهیری بالایان دگولزارا سهمن سایان

(بِهَا تَهْتَرُ بَانَاتُ لَنَا مِنْ مَيْسِ قَامَاتِ)

مانای وشه:

سهمن سا: وهك گوله (یان، چله یاسه منه)؛ په ا: له ویدا؛ تهتهر: رادهزی؛ لنا: بومان؛ مئیس: له رینه وهی

بهناز؛ قامات: قامت گه‌ل؛ قامت: به‌ژن.

۷ سه‌مایا جومله دیم دورتی بی‌عجاز ته‌لی سور پورتی
(بِهَا تَنْصُفُ قَامَاتُ بَعِيدَانِ وَنَايَاتِ)

مانای وشه:

جومله: به‌توبه‌ل و کومه‌ل؛ بی‌عجاز: موجزات شاندا؛ تَنْصُفُ: ریزه ده‌به‌ستی؛ عیدان: عودگه‌ل؛ عود: تامرازیکی موزیکه؛ نایات: نه‌ی گه‌ل.

پوخته‌ی مانا:

ته‌ی دل! وهره لهو کوزه‌دا که بویته باغچه‌ی نهمای به‌ژن و بالا له‌گوین قله‌یاسه‌مه‌نان، تاویک چاویک بهو به‌ژن و بالا شه‌نگانه‌ی چه‌ل‌نگانه‌دا بگیره. چهندجوان به‌دهم هه‌لهر کیوه ده‌لهر نه‌وه؛ تو ئیزی نهمای بان، راده‌ه‌ژین به‌دهم‌باوه.

چون ره‌قصیکه؟ سهرله‌بهر روخسار مروارین، له‌ویدا کون و، هه‌مویان له‌دلکشی‌دا گه‌یونه پله‌ی موجزات نیشان‌دان. بو ته‌لی دل و دهر ویشان، پرن له‌به‌لگه‌ی ری‌شاندر بوئه‌وینی. چه‌ند جوان و له‌بار به‌هه‌وای عودو تارو بلویره‌وه، ریزه‌به‌ریز ده‌ستیان گرتوه و بالا یان پیکه‌وه داوه و کوری داوه‌تیاں جوش‌داوه.

۸ سه‌مایا راست و چه‌پ تینن شه‌مالین خاصه هلتینن
(فِيهَا لَهُ فِي مَيْلَا تَهَا مِنْ عَطْفِ بَانَاتِ)

مانای وشه:

راست: جوریکه لهره‌قص؛ چه‌پ: نه‌وعیکی تریه‌تی. له‌ولاتی بو‌تان بیست و یینج جور هه‌لهر کی هه‌یه، که دوجوریاں ناویان راست و چه‌پ؛ شه‌مالین خاصه: مومی تاییه‌تی، مومی صافی زهردی به‌ژن بلندی ماله میران که بخوری تیکه‌ل ده‌کراو ده‌گه‌ل رونا‌کایی‌دانیس بوئی خوشی بلا و ده‌کرد؛ هلتینن: بلندده‌کهن، رای‌ده‌دیرن، هه‌لی‌ده‌کهن؛ فِی‌اللّه: ته‌ی نامخوا؛ مه‌یل: لاره‌وبون؛ عَطْف: گه‌رانه‌وه و خواره‌وبون؛ عَطْف: به‌زه‌یی و خوشه‌ویستی؛ بانات: بان‌گه‌ل؛ بان: داریکی به‌ل‌نجه‌ولارو شوخ و شه‌نگه.

پوخته‌ی مانا:

له‌سه‌مادا، به‌لای راست و چوپه‌دا دین. جوری راست و چه‌پ دهره‌قصن. هه‌مو وه‌ک شه‌می تاییه‌تی هه‌لکراین، تیشک دهمن. شه‌می تاییه‌ت له‌وناوه‌دا، به‌ده‌ست خدمه‌تکارانه‌وه هه‌لینراون تا کوری داوه‌ت بییری. ته‌ی نامخوا! له‌و نهمامه شلک و به‌نازو ری‌کانه. چون به‌هه‌ناسه‌ی دلداران، ده‌لهر نه‌وه و خوار ده‌نه‌وه و راست ده‌نه‌وه! ده‌لئی خه‌لفی شلکی بانن به‌دهم سروهی به‌یانه‌وه دین و

دهچن. ئېمەى دلدەر، لەو دیدارو تماشایه، چیمان کەمە؟ ھەر تەنیا مەگێرۆ بادە. دەسا زو کەن:

۹ بێژن غەمزە ئەلماسی بزمەزم بێنە شەھکاسی
کوھەل کت مەعنی بێن ئاسی (فایا ھیتا ئنا، ھات)

مانای وشە:

ئاسی: دژوار، عاسی؛ فایا: دەئەى قلان؛ ھیتا: پەلەبکە؛ ئنا: بۆمان؛ ھات: بھێنە.

پوختەى مانا:

بێژن بەو جوانە مەگێرۆ کە ھەر چاوداگر تێکى، وەك نوکی تیخی لەئەلماس، جەرگ برۆ. بە
زەمزەمەى گۆرانپەو خورخۆر بادە بکاتە ناو شاكاشیەووە بمان داتى. تا ئەوبادەى کە ھەمو
گیروگرتى سەختو دژواریش ھەلدینى، لە نەزانیان دەرینى. دەسا مەگێرۆ شوخە کە! پەلەبکەو
رامەمپنەو بۆمان بپنە.

۱۰ دبىنى نەغمە یا چەنگى دەما ئاقپەتە ئاھەنگى
بقانون وى دخونت مە (لمیعاد و میقات)

مانای وشە:

قانون: رێبوشوینی دیاری کراو؛ قانون: ئامرازىكى موزىك؛ میعاد: ژوانگە؛ میقات: وەختى دیاری کراو.

پوختەى مانا:

مەگێرۆ گیانە! دە پەرزەو بادە بپنە. وادە بىنى ئاوازی چەنگ، بە ئاھەنگە تاییەتیە کەى - کە توش
وە کۆمەن تێى دەگەى - بەرانبەر بە رێبوشوینی ناو دلداران، بانگمان دەکاتە جى ژوانى و کاتى
بە یەك گەشتیمان بە گوێى دلدا دەسركێنى.

۱۱ ژرەمزین غەمزە چالاكى بدل دى بپنە ئیدراكى
(معان: لم یستغها اللفظ من حقيق العبارات)

مانای وشە:

چالاک: چوست؛ ئیدراک: تێگەشتن؛ معان: مەعنايان؛ لم یستغها: لەوزەى دا نەبوو؛ لفظ: وەتى دەم؛
حقيق: تەنگى.

پوخته ی مانا:

هەر به چاوداگر تئیکێ زۆر چاپوکانه له دلبەر - که شوفارو نابابان ههستی یی نه کهن - دل دهزۆر
مانای وا دهگا، که لهوزهی دهمو گوتهن بهدمهروهو ههرگیز وتاری وا نه بهه که بتوانی شهو مانایانه
دهربزی. زمان لهوه بهرتهنگ تره که شهو مانا نههینانه ئاشکرکا.
ئمحمد شەوقی دهلی:

زوانی زوان لهسهیری لیوی ئالی لال و پال داما

بهسرتی دل وتووێژی دهکرد چاوم دهگهله چاوی

۱۲ نازك دلبهرا نازك دسههمی دی مه ئیعهجازك
(وگم من خشف غزلان اهابت لیت غابات)

مانای وشه:

نازك: نازك؛ سههم: بهش؛ سههم: تیر؛ كم: چهند؛ خشف: کارمامز؛ غزلان: ئاسكان؛ اهابت:
ترساندی؛ لیت: شیر؛ غابات: لیرهوارو جهنگهله.

پوخته ی مانا:

له کاتیكا که شهو یاره نازاره ی من، نازی بهسهر دلدارانی دا بهش دهکرد؛ لهو بهشهی که بهمن برآو
نازیکی وهک تیر هاته من. ترسیکی وا روی تی کردم، که به موجزاتم زانی. دهشزانم زورجار
کارمامز، شیرێ جهنگهله دهرسین و زۆر رویداوه شیر له کارمامز ترساوه.
ابن الفارض (۵۷۶-۶۳۲) دهلی:

وهك لهو دله ههژاره ی من قهوماوه لهکی قهوماوه؟

خوی به شیردهله دهزانی و چاومامزێک راوی ناوه

«نالی» دهلی

ههلا ئهی نازهنین ئاهو بهباهو دلی صهیادی خوت هیئایه لهرزه

«هیمن» دهلی:

ئهن دههگوت له دنیا تابمیتم له بهر کهس شهسته مه سهر دانهوینم

کهچی ئیستا له داوی بسکی تودا گرفتارم گولم، مو ناپسینم

۱۳ نه ته نه پێشبهری یارین، ژهمری گن خه بهردارین

(ومن أهواء سار فی مساری کل ذراتی)

مانای وشه:

پێشبهر: روبهرو؛ گن: بیه؛ ومن: شهو که سهیش؛ أهواء: دلێ له سه رهتێ؛ سار: له گه رانییه؛ مساری:

شوینانی گه‌زبان؛ کُل: گش؛ دَرَاتی: وردیله‌کانم.

پوخته‌ی مانا:

ئهم ئه‌وینه گیان برژینه‌ی - کهمن له‌ژیانا توشی‌بوم - کاری ئه‌مرۆ و دوینی نیه. له‌و روژه‌وه که چاوم به‌ویاره کهوت و روبه‌روی بوم، په‌یدا نه‌بوه. هه‌ر له‌وساوه خوا فهرمانی به‌ ئافهریده‌کان داوه، «بیه» و ئه‌وانیش «بون». من گیرۆده‌ی ئهم ئه‌وینه‌م. ئاگادارم که‌خوا ئه‌وینی ئهم‌جوانه‌ی چون تیکه‌لاوی گیانم کردو، هه‌مو تو‌سقاله‌ی وردیله‌ی له‌ش و گیانم، ئه‌وینی ئه‌وی تیکه‌له‌و تازه لیک هه‌لناوێردین.

١٤ (هُوَ الْأَوَّلُ، هُوَ الْآخِرُ، هُوَ الظَّاهِرُ، هُوَ الْبَاطِنُ) (هُوَ الْمَغْبُودُ وَالْمَشْنُودُ فِي كُلِّ الْهُوِيَاتِ)

مانای وشه:

هُوَ الْأَوَّلُ: ئه‌و یه‌که‌مه؛ هُوَ الْآخِرُ: ئه‌و دوایینه؛ هُوَ الظَّاهِرُ: ئه‌و دیاره؛ هُوَ الْبَاطِنُ: ئه‌و ناوه‌روکی نادیاره؛ هُوَ الْمَغْبُودُ: هه‌ر ئه‌وه ده‌په‌رستری؛ وَالْمَشْنُودُ: حازرو به‌رچاویش؛ فِی كُلِّ: له‌گش؛ هُوِيَات: هُویت گه‌ل؛ هُوِيَه: به‌لگه‌ی راستینی بونی شتیک، پیناس.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌و که‌سانه‌ی لایان‌وايه هه‌وساری کارو ژيانمان له‌ناو له‌ی خۆمان‌دايه و گوناھی ده‌ردی ئه‌وینمان، ده‌که‌وێته سه‌رشانی دل و چاوانمان؛ زۆر زۆر هه‌لن. ئه‌وانه‌یش که لایان وایه دل‌داری یه‌کێ وه‌کومن، بو کێژیکێ سه‌له‌ماناوه‌و دنیا‌یه‌ی؛ له‌وی پێش‌وش هه‌له‌ترن. نه‌خێر بابه، تێ‌نه‌گه‌یون. خوا که هه‌ر گیانه‌ی به‌کاریک سه‌رگه‌رم کرد. ئێمه‌ی کرده ئه‌وینداری جه‌مالی خو‌ی. هه‌ر له‌روژی بناوانرا تا دوامین کات - که ئه‌و دوا مینه‌ش هه‌رنايه - ئێمه ئه‌وینداری جوانی خوداین. جا له‌کوی‌دا، یان له‌کێ‌دا خو‌ی نیشانداین، خو‌ی ده‌زانی و ئێمه سوتان و برژان و گریانی دل‌دارانه‌مان له‌سه‌ر شانوه‌ ئه‌رکیکه‌ ده‌ی به‌جی‌ییت. یاری سه‌ره‌تایی خوايه. روا‌لت و به‌ری‌وار خوايه. جیگه‌ی په‌رستمان خوايه. ئه‌وی دێته به‌رچاو خوايه و ئێمه خۆمان نه‌ خۆمانین، نه‌ ده‌زانی چین. یاخو کیین. هه‌رخوا ناوونیشانمانه‌و هه‌ر خو‌ی به‌لگه‌ی پیناسمانه. ئه‌وین ئه‌وینی خودایه‌و مه‌لاو سه‌له‌ماو هه‌مو دلبه‌رو دل‌داری ئهم‌جیهانه، به‌ده‌وری جوانی خودادا وه‌ک ئه‌و تو‌ز کاله تو‌زانه‌ن، که له‌ ده‌وری تیریزی روژی خول ده‌خون...

١٥ ژا شتی، ژمه‌عدومی، مه‌ناسی سیرری قه‌ییومی (سَجُودِي فِي تُرَابِ الْمَخُوفِ مِنْ أَعْلَى الْمَقَامَاتِ)

مانای وشه:

لاشیئی: نه تشتی؛ مه عدوم: له بهین براو؛ قه بیوم: راگرو پاریزمر؛ قه بیوم: ناوی خوایه؛ سْجودی: سوژده کانم؛ تُراب: خول؛ مه حو: نه مان؛ اُغلی: بهرترین؛ مقامات: شوینان، جیگه یان، پله و پایه گهل.

پوخته ی مانا:

ریزه وی ریگهی خواناسین، تا وشهی منی له لایی و بلی من دهیم به دلداری، من واده کهم، من واده چم، من ئیمانم به خوا هیه؛ همرگیز به هیچ ئاواتیکی دلی ناگا. دهی من من و خوخی و ئیمه و نامویی و توتویی، همر له ئارادا نه مینی. برّوای وایی که یاری نازداری گیانان، همرخوی به کاری راده گاو ده ییاریزی. نایی له بهرانه ر ئه ودا، نقهی هه بی. برّو بیانوی به ههشت چون و جهه ندهم نه چونی نه بی. ئه وینداری به راستی بی و هیچی ترنا. همرچی یار به سه ری دینی، دلی شادکا. با سوتان و قورپیوان بی. نایی بلی ئاخ! من سوتام. وشهی من له شه ریه تی دلداریدا شه ریک بو یار په یدا بونه و به دهردی کافران چونه.

سا له سایه ی یاری نازدار، رازی نه ئینی نازناوی قه بیومی خوام بو دهر کهوت. من منی و خو یه تیم نه ما. ئه گهر خوم بهشت ده زانی، له ناوم برد. له سه ر خاکی ههر نه مانم سوژده ی سوپاسم بو یار برد. ئه و سوژدانه م گه یاندیانمه بهرزو بهرین ترین پایه له ناو کوری ئه وینداران، له باره گای بهرزی یاردا.

۱۶ بحه ق رهندي خه راباتم ژدیری قی ده می هاتم
چه یقی هون دکن ئیرو ژقی رهندي خه راباتی

مانای وشه:

رهند: گوی نهمه رو گهلایی؛ خه رابات: مه یخانه؛ هون: ئیوه.

پوخته ی مانا:

رهنگه هیندیک له و که سانه ی که به عاقل ناسراون و له راستیشدا هیچ له دهردی دل نازانن؛ ته وس و توانجم تی بگرن، که من چون قسه ی واده کهم، که ده گهل ئاوه زی ئه وان یه کتر ناگرن؟ چه ندم پی خوشه تیم بگهن، که من له ده سته ی ئه وان نیم. راستی ده لیم من سیپالی مه یخانه م و تازه له دیری وه هاتوم. گوی ناده مه لوممه له قهم. ده سا ئیوه له گهلایی ناومه یخانه، چیتان ده وی و چون به هیوان بار بگوری؟!

۱۷ دعیشقی شیخی ئانیمه بدل به حری مه عانیمه
(لذی حجر وذی قلب شفاء فی اشاراتی)

مانای وشه:

ثانی: دوهه؛ مهعانی: معناگل؛ ل: بو؛ ذی: خاوهن؛ ججر: عقل و ئاومز؛ قلب: دل؛ شفاء: چاره؛ اشارات: دهسنيشان گل؛ شفاءو اشارات: ناوی دوکتیی ابن سینا.

پوخته ی مانا:

ئه گهر شیخی صهنانی یه کهمین کهس بو که له ریگهی دلداریدا، دهستی له دنیاو دین بهردا؛ من دوهه م. داومه ته سهر ریوشوینی ئهو. جا ئه گهر له رواله تی دا مهستم و زونار ده بهستم و یارم بته و دهیهرستم؛ له دهرنم ئاگادار بن. دهریای تژی له زانستم. بو ئهوانه ی دلایان ههیه و ئاوه زیان دلدارانهیه؛ ئیشاره ی من چاره ی هه مو ژان و دهر دو نه خو شیانه و ههچ کاریکیان به بزیشکی وه کو ئینوسینا نیه.

۱۸ دئیقلیمی سوخن میرم دشیعری ده جههانگیرم (ويعلو موكب العشاق اغلامی وراياتی)

مانای وشه:

سوخن: وتار؛ یغلو: بهرز تهییت؛ موكب: دهستی سوارو پیاده پیکهوه؛ عشاق: دلداران؛ اغلام: غلم گل؛ غلم: ئالا؛ رایت: بهیداغ.

پوخته ی مانا:

گوتم دلّم دهریایه کی پرزانسته و ئیشاره تم دهرمانی دهردی عاقلانه. واتا: هه م زانام هه م جه کیم. ههر هیندهش نیم. له مه لیه ندی دهم پاراوو قسه ره وانان دا، میرم. له شیعر هونینه وهدا، دنیا م خستوته ژیر دهستم. ههر گاش دهسته ی دل بهسته ی داوی دلداری، سوارو پیاده و بو ره پیاگو نه جیمزاده، بهیه کهوه به ره و دیداری یاربچن؛ من ره مکیش و ههر له پیشم بهیداغ و ئالاکانی من، له ئالای گشت بهرز ترو بلندتر خو نیشان ددهن. واتا هه م زانام، هه م بزیشک، هه م میرم، هه م جیهانگیرم. هه م سهررداری دلدارانم.

۱۹ چخوهش نورهك زهلالی تو دقهلبی من شه مالی تو (وَقَلْبِي حَيْثُ فِيهِ الْخُبُّ مَصْبَاحُ بِمَشْكَاَتِ)

مانای وشه:

زهلال: صاف و روشن؛ وَقَلْبِي: دلێشم؛ حَيْثُ: هه رگا، له هه رکوی؛ فِيهِ: تیا؛ مَصْبَاح: چرا؛ مَشْكَاَت: تاقه، ده لاقه ی به تاق سهرگیراو.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! ئەو هەموو پایەو پلانی ئەو تۆ بەمەنتدا، لە سایەی ئەو نەمانەبو که لە دلدارێ تۆشەبو.
دلەم که دنیاو هیچ کەسی تێدا نەما؛ تۆی هاتیە ناو. تۆ چەند نۆریکی روناکی. تۆ مۆمییکی
داگیرسای لە تاریکایی دلەداو دلەت روناک کردۆتەو. دلەم هەرگا دلدارێ تێدا بایسی. وەك
چرایەك لەناو دەلاقە دا بندری دەلاقە کەش هەر روشتە.
خوا فەرمویە: (وینە ی نوری خودایی من، وەك چرایە که لە دەلاقە دانرا بی.)

٢٠ تەقازا وە دکر حیکمەت کو چەرخ و لەولەبی بابن (هُوَ الْفَعَالُ لَا تَغْتَرُ بِأَسْبَابِ وَالَاتِ)

مانای وشە:

تەقازا: حوکم، داوا، رەوا دیتن؛ حیکمەت: لێ زانی؛ لەولەب: لۆلەپ، هەرلوسیکی خەرە لێراو که لەناو
شتیکی دیکەدا، چەرخ بخوا؛ هُو: ئەو؛ فَعَال: زۆر کارا؛ لَا تَغْتَر: فریومە خو؛ أَسْبَاب: هۆگەل؛ أَلَات:
ئامراز گەل.

پوخته‌ی مانا:

کابرای خو بە عاقل زانی دنیا پەرست! که لات وایە خۆت دە توانی هۆی ئاسودە بیت پێک بینی و
هەل و دەرفەت بە ژیری خۆت بو بە هەری خۆت پرە خستی؛ زۆر پیچەوانە ی تی گە یوی. خودای
گەورە. بۆیە ئەم عاسمان و عەر دە خستۆتە خول و هەر بە بایەك دە یچەرخ نیی، تا هی وەك تۆ
تی بگە یەنی که هەر چی جگە لەخوا ی، وەکو خول خولە ی بەربایەو بادی هەوایەو بەربادە. بە
ئەسپاب و ئامراز و هزر و بیرێ خۆت، بەس بنازە. فریو مە خو. تەنیا خودایە کارایەو هەر چی ئەو
نەیکا، رونا داو هەر کەس دەس دەکاری خوادا، لەقەلە بەختی خوی دەداو چارە رەشە تاهە تایە.

٢١ ئەزەل عەینی ئەبەد یەك ئان ددەییومی دقەییومی تەنە زول دیتە تەفصیلی (بانات و اوقات)

مانای وشە:

ئان: دەم، تاو؛ دەییوم: زۆر خواراگر؛ قەییوم: راگرو پارێزەر؛ تەنە زول: دا بەزین، هاتنە خوار؛ تەفصیل:
دەزێ دەن و روشن کردنەو؛ أَوَاقَات: دەمان، کاتان.

پوخته‌ی مانا:

کاو رای خۆت زۆر بەزانا زان! رەنگە بیژی ئە ی ئەم هەموو بارگۆزانی دەورو زەمانە بوچی یە؟

ژیان و مهرگو شادی و خەم و زۆرو کەمو روتی و بەرگو دوری و سەبوری یۆ هەیه؟ خوا بۆچی ئەم هەمو دژەیی لەیەکتری کوکێردەوهو؟ ئەم نێوانەیی ئەزەلیەت و ئەبەدیەتی یۆ بەوانە پێکێردەوه؟ دیسان دەئێم بەهەڵە چۆی. یۆ خوا وەخت و کات و زەمان و دەم نیە. نێوانیکیش لەنێوانی ئەزەلی و ئەبەدیەتی ئەودا نیە. خوا کە هەربووە و هەر دەبێ و خۆی راگرو پارێزەری ئەم ئەزەلیەت و هەتا هەتایی خۆیەتی؛ نە گۆرانی بەسەردا دێت، نە گۆراوە. بەلام یۆ تێگەیاندنی ئێمە ئافەزیدە کانیەتی، کە وای بە رهوا زانیووه رهوای دیوه، لامان وایی نێوانیک دەئارا داوە و گۆران بەسەر دنیا و ژیانی زەوین دا دی. خوا هەر شتەیی لەکاتی خۆی، بەرانبەر بە لێبرانی خۆی لە دنیا، داوە بەزینی و لە کارایی یی چونی خۆی، ئێمەیی نەزان، ورده ورده حالی ده کاو کردونیه محه کی ئەزمون یۆ بڕواو هزر و ژیریمان.

۲۲ تعالی الله ژئیحسانی بدلداری بدلدانی
«مه‌لا» ئیرو ته‌کر پاشا لسه‌ر چه‌هقین مه‌لی هاتی

مانای شیعر:

هەمی نامە خوا لەو چاکەیی دەگەڵمت کرد؛ کە هاتی و بە دیداری خۆت شادت کردم. لا وائتمه‌وه و زۆرت دلداری دامه‌وه. ئەمرۆ بە خەڵاتی شایان خەڵات کرام. یار بە خێرییی سەر هەردو چاوی من هاتی.

«خیالی خال»

۱ نه‌ی نه‌سیم‌ی سه‌حهری مادمه‌جلا صبه‌هی
صده سه‌لامان بگه‌هینی ژمه‌وی پادشه‌هی

۲ عه‌ره‌را قامه‌ت ته‌لیف نه‌ی شه‌که‌را شوخ و شه‌پال
نازکا سیم‌ته‌ن و خوسره‌وی زهرین کوله‌هی

۳ دبه‌ری‌دا تو بیوسی بدو صده زاری و لوطف
ناستان و دهر و دیوار و شه‌باکین کله‌هی

۴ نامه‌یا جه‌ورو جه‌فاوو ته‌لهم و دهر دو غه‌مان
دی‌بده‌ستی زهری موحته‌شه‌می سه‌روی سه‌هی

۵ به‌لکو دل‌به‌ر ژروی عادل و مهرحه‌مه‌تی
ره‌حه‌کی که‌ت بفه‌قیران و بیرست گله‌هی

۶ حق دزانت و شه‌فان شوبه‌ده‌تی ناقین دره‌وان
مه‌بدل زاری و کالینه‌چه‌تا صوب‌حکه‌هی

مانای وشه:

کوله‌هی: کلاوی؛ لوطف: نهرمی؛ شه‌باک: په‌نجه‌ره؛ کله‌ه: قه‌لا، کو‌شکی میرنشین؛ ته‌لهم: تیش و
زان؛ گله: گلی، شکایه‌ت و داد؛ کالین: زوره و ده‌نگی گریان.

پوخته‌ی مانا:

شنه‌با! ده‌ستم دامت، له‌کاتی به‌ریه‌یانیکدا وهره و سلاوی من به‌ره بو ته‌و سه‌رداری جوانانه - که
له‌مه‌ل‌بندی جوانی‌دا پادشایه - نیشانه‌شت با پی‌ی‌لیم. بالای وه‌کو تازه‌نهمامی عه‌ره‌ره. راسته

وهك پيتى ئەلفىكە، كە خەت خوشى زۆر لە زەبر نوسىيىتى. ھەر شىرنائىي لى دەبارى. وهك قاميشە شەكرى تەرە، شوخو شەنگو شلەكو ناسكو خونچيلەو رەزاسوكو لەبەردلە. ئەو ھەندە سېي و ناسكە، زېو شەرم لە لەشى دەكا. تانچىكى زىرى نىشانەي پادشاھەي ھوزى جوانان لەسەر ناوہ. شەبا گيان! بەر لەوہ بچيە خەمەتي، خوت كزىكەو تا دەتوانى كزە پاھەكى نەرم بە. سەر لە ئاسانەكەي بسو. دەرگ و ديوارو پەنجەرەي كوشكى شاھانە راموسە.

ئەوساكە ئەو نامەيەي من - كە پرە لە باسو خواسى دەر دو كول و ئيش و زان و سزاو ئازارو كوڤان و كەسەر و عەزەت و ئاوات - بە دەست ئەو رەنگ سەوزەلەي پاھە بەرزو شەرميۆنە - كە لەناو جوانانى دى دا وهك سەولكى ھەرە ناياب لەناو داران دا دەنوئي - ئەوہ خواھە بەشكو دلبەر بكمويتە سەر دادپرسى و بارى بەزەيى بچولئ و دلئ بەھەزار بسوتئ و بريار بدا كە بە دادى من رابگا.

خوا دەيزانى بە دريژى ھەمو شەوگاران، بارانى ھسرم رەوانەو لەتيني خەم، خوشم تەواو تاواو مەوہ ھەر بومە ئاو. وەكو خورخوزى ئاوى چەم، دەنگى گريانم دەبيسرئ و تاروژ ھەر نالەو زالەمە.

۷ ماژبەر دەربى فيراقاتە سكونەك مەھدە؟
چەرگودل ھەردو بنالینە وەكى چەنگو زېھى

۸ پەردەيا خىلى و چارى تو ژسەردىمى ھلين
دا ژشەوقاتە بخەف بت شەفەقا مېھرو مەھى

۹ دین ئەگەر بێتە پەھا، جان ددرم لى ئەمما
مە ھەزار جانی عەزیزی دەلێتن دېھى

۱۰ قەط دېت وەك تە شەپالى نە دشامو نە دشەرق؟
كى نیشان دا دجەھان مېثلى تە خوندكارو شەھى

۱۱ عالەمەك شەھدەئى يا ھوسنو جەمالا تە ددت
تو زولەيخاى زەمانى يو چچاجەت مەدەھى

۱۲ ھەق نىگەھدارى تەبت پادشەھا سەرو قەدان
بکەنارى مە فەقيران بکە جارەك نىگەھى

۱۳ خوبى و دلەبرى و نازو تەلەطوف بتەشين
خوسرەوا پادشەھانى يو خودانا جەبەھى

مانای وشه:

سکون: ئوقره؛ خیلې؛ روبه‌ند؛ چاری؛ چاروکه‌ی سهر؛ دهلیتن: تی هەلدینی، بارتقای ده‌کا؛ خون‌دکار: خون‌کار، پادشای گموره؛ شه‌ده‌یی؛ شایه‌تی؛ زوله‌یخا: ناوی کویتخاژنیکی میصری یوه، که یوسف پیغمبهری بو کۆله‌یی خوی کریمو تهماچی تی کردوو گه‌لێک فیلی لی کردوه که سواری بی. یوسف خوی تی نه‌گه‌یاندوو توشی دامین تهری نه‌بوو. قورعان له سوره‌ی یوسفدا باسی ده‌کا. به‌لام ناوی له زوله‌یخا نه‌هیناوو. ناوه‌که زوله‌یخا نیه، زه‌لیخایه‌و عاره‌ب به‌ودم‌ده‌ی بردوو مانای لوسی جی‌خلیسکی بچوک ده‌دا.

مه‌ده‌ه : پەسن، تاريف؛ نیگه‌هی؛ تماشایه‌ک؛ بته‌شپین؛ شیاوی تون؛ خودان؛ خاوه‌ن؛ جه‌به‌ه : جبه‌خانه و قورخانه؛ نیگه‌هدار؛ ئاگادار.

پوخته‌ی مانا:

مه‌فهرم با ئارام بگری و هه‌دا‌دا. بوچی له‌بهر زه‌بری دوریت ئوقرم ماوه؟ جه‌رگ و دل‌م له‌بهر نالینی روژو شه‌و، ئیزی چنگ و ئامرازی ژیدار شه‌ژهن، بیده‌نگ نابن. ده‌به‌زه‌یه‌کت پیماییت. روبه‌ندو سه‌روپشت لاده، با ئهو روخساره‌ت ده‌رکه‌وی و بو تهماشات روناکی و تیشکی مانگ و خوړ، وه‌کو من له سوچیکه‌وه پینه‌سه‌یرانی جوانی تو (یان، تا مانگ و روژ، له روناکی‌دان بکه‌ون و هه‌موکه‌س هه‌ر بروائیه‌تو). شه‌گه‌ر دیتی دیدارت به‌کرین‌با؛ من هه‌ر گیانم هه‌یه‌و ده‌م‌دا. به‌لام دیاره‌بی‌به‌هره‌و ناھومید ده‌مام. چونکه‌ نرخ‌ی دیداریکت هه‌زار گیانی زور به‌ریزش بارتەقانه‌ی نایه‌ت‌ه‌وه.

خون‌چیل‌ه‌و ره‌زاشیرینی وه‌ک‌تو، له‌دنیا‌دا نیه. نه‌به‌شه‌و شه‌ستیره‌و مانگ و نه‌به‌روژ خوړی خوړه‌لات، ده‌گه‌نه‌تو. وه‌ک‌تو پادشاو خون‌کاری جوان و نازداران له‌دنیا‌دا، نه‌دیتراوه‌و ناش بیند‌ری. نه‌هه‌ر من، دنیا سه‌ران‌سه‌ر شایه‌تی جوانی و نازداری و له‌باری تون. تو زه‌لیخای شه‌م زه‌مانه‌ی. له‌پی هه‌ل‌گو‌تن زیات‌ری و ئاتاجیت به‌تاريف نیه.

ئهی سه‌رداری به‌ژن شو‌رو په‌لکه‌ شو‌ران! خوی مه‌زن ئاگادارت بی و هینده‌ت به‌زه‌بخاته‌دل، سیله‌ی چاوێک بده‌ی به‌ئیمه‌ی هه‌زاری دل‌داری خو‌ت. به‌راستی پایه‌ی سه‌روه‌ری پات‌شایانی مو‌لکی جوانی هه‌ر له‌خو‌ت دی. جوانی و ناز و دل‌رفیتی و ناسک‌ئهن‌دامی و شه‌فافی، کاله‌کن پز به‌بالا‌تو ته‌نیا له‌تو ده‌شپنه‌وه. به‌زه‌و رحه‌و دل‌ووانیش شیاوی خو‌ته‌و هه‌ر له‌خو‌ت ده‌وه‌شپنه‌وه.

١٤ جه‌هر شه‌سو‌د بد‌رت ده‌ست زیاره‌ت بگرم

نه‌ذری من بت بگرم خواس طه‌ریقا مه‌که‌هی

١٥ ژ نه‌زل حه‌ق «بمه‌لی» دایه‌ ژعیشقی قه‌ده‌حه‌ک

تا نه‌بد مه‌ستو خه‌را‌بین ژمه‌یا وی قه‌ده‌هی

مانای ئەو دۆبەیتە:

خالی گۆنات - کە هەر وه کو حەجەر الاسوهد پیرۆزە - ئەگەر جاری دەستی بدایە رای موسم (یان، ئەگەر بەدەست ئیشارەم بو بکردایەو دەستی خۆم ماچ بکردایە)؛ مەرجهو نەزری سەر شانم بی: بەپی خواسی و بەسەر قوۆتی رێگەیی مە کەم بگرتایەو لەمە کەدا لەسەر حاجیان نازو شانازیم بەبەختم بکردایە.

خوا هەر رۆژە کەیی بناوان، پیالەیک بەدەیی ئەوینی دا بەمەلا. هەتا هەتایە بەبەدەیی ئەو پیالەییە مەست و سەرخۆش و بیهوشین.

خنده‌گما و ران

- ۱ نیرو ژنو پور ئاته‌شم دیسا ژره‌مزا دلپه‌ری
مه‌جروخی قه‌وسی په‌روه‌شم تیردانه نیقا جه‌گه‌ری
- ۲ تیردان ژقه‌وسی نه‌سوده شه‌هزاده‌یا شیرین قه‌ده
کوشتینه وه‌ک من چهند صه‌ده وی پادشاهو به‌کله‌ری
- ۳ وی به‌کله‌ری پور کوشته نه‌نگوشت بخونی رشتنه
ما نه‌هلی دل قه‌ط هشتته؟ صوه‌تینه میثلی مه‌جمه‌ری
- ۴ لی نه‌ز تنی سه‌ر تا قه‌دهم به‌کسه‌ر دصوژم دهم بدهم
وه‌صفین دعیشقی نه‌ز چدهم؟ نایین حیسابو ده‌فته‌ری
- ۵ وه‌صفین نه‌قین و عیشقه‌هی حوسن و جه‌مالا وی شه‌هی
نایینه شه‌رح و مه‌ده‌هی نه‌حسهن ژنه‌قشی به‌شه‌ری
- ۶ نه‌حسهن ژحوسنا دیم دوزی شیرینی و گفتو سوژی
صه‌د زاهید ئیخستن ژری وی نازکو له‌ب شه‌ککه‌ری
- ۷ شه‌ککه‌ر دنیف لیقانه‌وی ریحان لدور سیقانه‌وی
مه‌شعل دنیف شیقانه‌وی ته‌یسی ژره‌نگی فه‌نه‌ری
- ۸ فه‌نه‌ر نیه نورا حه‌قه حوسن و جه‌مالا موطله‌قه
به‌ر قه‌ سپیده شه‌فه‌قه زوهره شه‌مسا خاوه‌ری
- ۹ زوهره ماهو موشته‌ری من دین لدیمی نه‌نوه‌ری
زولفا موسه‌لسه‌ل عه‌نبه‌ری سه‌ردایه حه‌وضا که‌وئه‌ری

۱۰ ټه وضا ژكه وئر چه شمه تي يا جيه دره وضا قودره تي
هه ردهم ژنو وي سهرده تي خه مري و تاين عه رعي

ماناي وشه:

پهروه شي: پهړه پرژين؛ بيك له ر: كه له بهگ؛ بيكله ر، بيكله ر: نازناوي ميري ميران بو كه به سهر
كه له بهگيك راده كه بشت؛ رشتن: رهنگانن؛ ئيخستن ژري: له ري لاي دان؛ فه نهر: چراي ناو شوشه؛
ئهنه ر: هه ره روناك.

پوخته ي مانا:

ئهمروش له سونگه ي ئيشاره ي چاوي دلرفين، سهرله نوې پرېوم له ئاگر. به كهواني بروكاني،
تيري مژول - كه وه كو تيري په ردارن - دام باريني و دناو جه رگم هه لچه قين و جه رگ و گيانم
بريندارن. ئه وشازاده چه له نگ و ره زاشيرينه، هه ر به و كه وانه ره شانې بروكاني، چهندين جار صه
له پاشاو ميري ميري، به هه ردي ئيمه برده و له گيان و ژياني ته كاندون. ده ستي به خويني دلداراني
پايه به رز رهنگانده. هه ر ميرو پاشاي كوشتوه؟ نه خير.. ئه ي بوچي قراني ده كومه لي دلداراني
نخستوه؟ گش له گشمان وا سوتاوين، هه ر خو مان بويته ئاگردان. به لام من له چاو هه موانيان
زورتر سوتاوم و برزاوم. به ي وچان هه مو ده مان گرْم به رزه و سهرتا يام له سوتان دايه. نازانم
ده ربه ري ئه وين چي بيژم؟ له ده فته را جيگه ي ناي و بوشم نايه ته حيسابي. په سن و تاريخي
ئهو جوانه - كه پادشاي گش جوانانه - و باسي ئه وين و دلداريم، به زمان روشن نايته وه. هه ر
ئهنه ندم له توانايه، بلنم خوايه چه ند صنعتاكريكي چاكي. چون نخشيك له و بنياده مه كرده.
شيرينكاري هه ر بو تويه. شيرنايه تي و گفت وفتي دلرفين، دلخشي و سيماي وهك دورت، داوه
به يار، كه به بزه ي ليوي شه كري و ته نك و ناسك، صه سوغي سهرگه ردان كرده له ري دهربرد.
شه كر له ليوي دباري. كولمي سوري دناو بسكاندا ديار ئهدا. وهك ريحانه ي ده وري سيوي
لاسور ده چي. روخساري له ناو بسكاندا تيشك ددها، وهك چراي دناو شوشه دا. شوشه و
چراي چي؟ زور هه له ي. نوري خوايه. جواني بي گه ردي خويته ي، بروسكه ي داوه ته سهرروي.
به ربه ياني لاجانگ و سورا يي ئاسوي عاسماني، له كولمانيه وه دياري داو، گرشه ي چاوي و
تيشك هاويژي روخساري - كه له زوهره و خور روترن - هاتونه رو. مانگي هه نيه، زه ردي گه ردن،
تيشكي سيبه تي به رچه نه ي. له و روخساره هه مرون و تيشك داره، وه كو زوهره و مانگي چارده و
مشته ري ده تروسكيته وه. كه زي زنجيره كراوي عه نيه راوي، سهر يان داوه له قولكه ي گه ردي
زه ردي، كه له جي حه وضي كه وئهره. به لي سهرچاوه ي كه وئهرې له ويويه. جيگه ي كه زيان،
له ناو باغچه ي ده سكار ي خوداي توانا داو هه ر له به سته بسكولهي به لا دا كراوي له سهر نه مامي
عه رعه ري به ژنو بالاي سهر ده بزيوي و ده روا نيته ئه و روخساره.

۱۱ خەمىرى درەش بسكا خەرىر وەربون لدۆربەدرا مونىر
بورجا كوخاكام لى دومىر من دىن لتەختى كىشورى

۱۲ تەختى دىمىرو بەكلەران مەيدانى جوقا گۆى گەران
ئەسلان و جوتى مەى خوران مەى دان شەرابا ساغرى

۱۳ ساغر بەدەست، سەرخوش و مەست وەقتى سەھەرگە ھەدەست بەدەست
غەفلەت دۈبەكلەر مەى پەرەست كۈشتم بەدەربا خەنجەرى

۱۴ كۈشتم بەدەربا كەيپەرەن گەزمەو خەدەنگا ئاوران
رەمزو ئىشارات و سوران دان دل ژنىقا پەنجەرى

۱۵ دان دل ژبەر خوسنا بنور بەرقا تەجەللایا سودور
لەو صوھتىم وەك كۆھى طور حوبىو ئەقىنا وى زەرى

۱۶ حوبىا تەما خوەش ھىستمە؟ ھەررۆ ژنو ئەز كۈشتمە
يەكسەر ژخونى رىستمە تىرو خەدەنگىن مەجەرى

۱۷ گەزمىن دىشیرىن نازكى دەرىين دوى رىمازكى
چوپىنە نىف دل گازكى مەداد ژظولما دلپەرى

۱۸ دلپەر جىپى ھەد ظالمە جارەك نەكر پىرسى لەمە
لازم بەحالى عالمە لى پور ددىرت غەدەرى

۱۹ لازم بقتەلا مەن دقى ھېز ئەف ددل ماری شەقى
پەيكان دجەرگىدا چەقى بەندكر بشەوگا غەنبەرى

۲۰ بەندكر كۈلابو پەنجەيان دلما دنىف ئەشكەنجەيان
مەن ناھ ژدەست وان غەنجەيان كوكو كۈبارىن دىن بەرى

ماناى وشە:

وەربون: كۆپۈنەھ: كىشۈەر: مەملەكەت: جوق: دەستە، تاقىم: گۆى گەر: گوباز: كەيپەر: تىخو تىرى
دەمپان: گاز: گەزىپپان: غەدەر: پەيمان شىكىنى: شەوك: دىك: شەوك: قولاپەى سەرلەزمەنبەرى ژنان:
ئەشكەنجە: شەكەنج، چىن: كۈبار: زۆر بەرىزو بەدەمار: كوك: سازو تەيار: صدور: سىنەگەل، لايانى
سەرۈ: چوپىنە: چۈبۈنە.

پوختەى مانا:

بىكۆلەى رەش، كەزى وەكى ئاورىشمى خاۋ، دەورەياندا لە مانگى چاردەى بەترىفەى ناۋ
چەوانى. كەزى لەملاۋ لەولای توپلى، وەك دوحاكام لە مەملەكەتى مانگىدا حوكم بكەن، وام

دهدیتن. یان ټو هه نیه پاکو ساووه دانهی خالی رهش لهو ناوه، وهك مهیدانیك لهعاسمانی ساودا دهچو، گوښه کی رهشی لی دیاریو و میرو بهگلهری کهزیانی، دهگل بسکو پرچوکانی، بوبنه دودهستهی گوښه و بهکاشو بهرو ټوخاله هیرش بهرنو کایه بکهن.

چاوه کانی - کهوهك دوشیږی مهست وانه - بهپیوانه بادهیان لهکور دهگیرا، له بهیاندا که بای بسکان کهزیه کانی دهلهراندن و دهگهینه لای پیاله ی پرباده ی چاوانی و سهرخوش بیون. لههردولا بهجوته، یه کترین گرت و دهست لدهستا ټو دومهسته ههلیان کرده منی ههزار. بهرخه نجره ی تالی سهری زولفانیان دام. تیرو پهیکانی ټاوران، که ههروا ټاورینگیان دینان، چاوداگرتن و ئیشاره و نازی دلکیش، که له پنجه ران ددهیتران گشتی وه کو تیری ده مپان، دهناو دل و جهرگم چه قین.

لهو جوانیه وه که تیشکی جوانی خودایه و دهرن روشن ده کاته وه بروسکه یه کم بهدی کرد. ټه وینی ټو سهوزه رهنګه ی دایه سینهم. بویه وهك طوری سینایه - که کهوته بهر تهجه لایه - بهو تهجه لایه گری گرت. یاری نازدار! لیم مه پر سه ماوی یان نا؟ خوټ دهرانی، خوټی هه موده م کوشتوتم. بو هیشتوتم قهت زیندویم؟ برّوانه تیره کانی خوټ - که له تیری کاری خه لکی مه جارستان براترن - هه مو بهخوینم شه لالن و بهرهنګی ټال رهنګ کراون. تیری نازی ناسک ټهندامی خوین شیرین، زه بری رمبی بزولی ټورم هاویژه: هه ریهك گه زیك به دلندا چوبونه ژور. هه ی داد لدهس ټو ناهه قیه ی یار لیم دهکا. بهراستی دهرم ددهاتی. دهرانی حال م چلونه و جاریک بهدهرم راناګاو لیم ناپرسی. بهراستی په یمان شکینه، فهرموبوی برینی تیرم به پرسیاران دهرمان ده کم. کهچی نای کا: دیاره گه ریه که بم کوژی و تازه نه یه مه بهرچاوی. بویه هیشتا سه رتیری ماری رهشی بهرهنګ شه وهی، له هه ناوما چه ماونه وه به ټالقه ی داوی عه نه برین بهستونیه وه؛ که نه له قین و دهرنمچن. قولاپه ی سهری بسکانی، پنجه یان لهدل داگیره و دل گیروده ی چین چینی یهك له سه ریه کی پرچانیه تی. هاوار لدهست ټو نازانه، هاوار لهو چاوه بازانه، که هینده سازو ته یارو بهحورمه تن و کاریشیان ئیمان برده.

۲۱ رهزو سوزین شیرین له بان تیروژو بهرقین کهوکه بان
ریزا موسه لسهل عه قره بان گهردان له دورا قه مری

۲۲ من دین لنور بهدرا تهمام ههرقین دمه کتوب دالو لام
وی پیشره وی باطن ره قام یه غما کرم سیمین بهری

۲۳ سیمین بهرانه ی شه کهری ټو حوریا نیسبهت بهری
بهژنا شیرین دیمی زهری بو ژګولاب و ماوهری

۲۴ بو ماوهر و شیرین له بی وی خوبو نورین غه یغه بی
بهدرا دبورجا عه قره بی کهنگی ژبه رپهردی دهری

۲۵ بهدرا ژقودرهت لی دونون نهو قاتلا نهسوده عیون
پوز راکرن وی قهتلو خون عالم پهریهت یهغما کری

۲۶ همدهم بظولمی وه دصوژی قهلی ژحوبیا تهی تژی
لازم دبیم مندی کوژی کهس نینه چیتن مهدهری

۲۷ کهس نینهرهت مهدهر بکت بهس گرتیان نهبتهر بکت
خهملی ژزیری زهر بکت شهفقهت ژیهکتا بدری

۲۸ شهفقی بدیداری خوهکت قهستا برینداری خوهکت
شههیدی رهشماری خوهکت ئی سهر لفتهلا پیشتهری

۲۹ فتهلی سیاه ماری شهفین ریحان بدور سهروان چهفین
ناخر بسهلویدا رهوین خهفبون دتایی چهنبهری

۳۰ خهفبون دنیف تورا قزل ئیلان میثالی سهر لهمل
کوشتین وژههر ناویته دل هیژ کوشتی یین رهزما بهری

۳۱ کوشتینه نه م شیرین لهبی تهحلی کهشین روزو شهبی
گهر نهز بینم نهوبخوهبی ناکم ژدل هیژ باوهری

۳۲ نهو نازکا نیسبهت گولی جامهک ژکهوئهردا «مهلی»
مهستم ژبهر قالو بهلی ههتتا بروژا مهحشهری

مانای وشه:

گهردان: خولدهر؛ گهژدان: گهژیان؛ نیسبهت: بهرهگهز؛ عیون: چاوان؛ مهدهر: تکا؛ نهبتهر:
دوابراو؛ پیشتهر: لهپیشموهتر؛ قزل: سور؛ ئیلان: مار؛ مل: شان؛ تهحلی: تالی؛ کهشین: خورهوهین.

پوختهی مانا:

غمزهو نازی زور دل کیشه. لیو شیرینه، تیشکو بروسکهی نهستیهری سهر روخساری، که
بریهتین لهخشلی سهرتویل و گوارهی، ریژی بهزنجیرههاتوی بسکی، وهک دوپشکی رهشی
لهعنهبری خاوکراوی، که له دهوری روخساری، وهک مانگی چاردهی دهگهژان و دهوریان دابو؛
بسکی وهک دال «د» و لابسکی وهک لام «ل» دین که واتا دل لیره بهندن. ئیتر لهپیشدداراندا
من بوم له تههی دمرونم رفیندرامو سینگی لهژیو چهرموگترو نهرمو بهشوق، دل و دینی تالان
کردم. سینمو بهروکی وهک زیوه، بالایی وهکو چلهقامیشیکی لوسه شهکری پیوه. خوریوه بهرهگهز
بهرییه. بهژن شوخو رهنگ زمیرییه. بوئی گوئاو بلاو دهکا. لیوی شهکرمو بوئی گول دهدا.
تیشکی بهرچهنمو لاجانگی، لهدل دهدا. ههنیهی لهژیو پرچوکانی وهک مانگی چارده لهبورجی

عەقرەبى عاسمانى ساودا، پەناگیرە. خواپە کەى ئەو مانگە جوانە، لەپىشتى پەردە دیتەدەر. لەسەر مانگی چارەى ھەنەى دونونى سەرەو بەرەژر لە خەتى خودا دەبینم. کەلیم بونەتە کەوانو بەھانە دانى چاوانى کە لە کافران رەشتەن ولە کوشتنى ئیمەدا بى بەزە ترن؛ دەستیان بە کوشت و کوشتار کرد. دنیا پرەو لە ئازاوە. ھەمو ناوچەو مەلەبەندى دالانان سوتاند. ھەرچى وەبەرگیران کەوت، تالانان کرد. ئاخىر یارە دلرەقە کەم! خوت دەزانى دلرە پەرە لە ئەوینت. چون رەواپە ھەمیشە ئاوا بەناھەق ئەنواى ئەوین بسوتینى؟ من دەلیم بریارت داو، نەم ھیللى لەسەر دنیاپەو خوت لە چارى من ناپە. کەسى واشم پى شک ناپە، روژیک بینیرمە تکاپو تکت لە خەمەت دا بکاو جى دى دىلى ئەوینت دوا براو نە کەى. بو چارى دلى دیلانىش، ھیندە بەسە خوت بە زەنبەرى زیرى زەرد، وەرازینى، بیستى خرمەى خشان و دیتیان لەو بەژنە جو ست، دەرمانى دەردى دلانە. منى تەنباو بى کەسو بى دەرو دیلش، کە دەردم یە کجار گرانبو لە دىلى تر ھىلاکترم؛ بە دیدارى روخسارى خوت، چا دەبمەو، دەسا وەرە منى مەلای ئەویندارو کوپلەو دیل و بریندارت، بە دیدارت دلخوش بکە. من نامەوى ساغ بمرەو. من ئاواتمە تو خوت بیستە سەر سەرىنەو بەھوى سەرى بە قولاپەى کەزىە کانت - کە وەک سەرى رەشمارى بەزەھر دەچن - تەواوم کەى، بیمە شەھیدى ئەوینت.

ئەو کەزىانە کە من دەلیم ماری رەشى سەربە ئالەقەن. بونیان ھیندە خوشە دەشتوانم بیژم چاکترین رەشەریحانەى بون خوشن لە دەورى بالای وەک سەوللار بونەو. لەولاشەو وەکو ماری پاپوکەدەر لە سەر شان پاپوکەیانەو، بەپرچ بەندى سورو ئال شیراوەنەو. رەشمارى ئەو جوتە کەزىە، دریشو کەیان ھاتە دل. ژەھریان پزان، لایان واپە من ماران گەستەى ئەوانم. بەلام نەخیر من ھەر زور لەمیژنەو ھەر ئەو ساتەى کەوتومە ناو گىژى ئەوین، دەستم لە گیانم بەربو. ئیستاش لەپاش گیان دەرجونیش، شەوو روژ لەتاو ئەو لیو شیرینانە تالى کیش و بەئازارم و ئاخ ھەلکیشم. نازانم تەکارە کەم بە کام باردا چارەم دەکا؟ ئەویارەى کە من دەیناسم، ئەگەر ئیستا ھەر بە چاوى خوم بى بینم، لەبان سەرىنم و یستاو، لە خوشیان باوەر ناکەم. ھەر جار یکیش چاوم بەچاوى بکەو؛ ھەو روحم بى، تازە نازیم. گەشکە دەگرم بوى دەرم. ئەو ناسکولەى رەگەز گولە، بەرلەو خوا گیانى ئیمە دروس بکا؛ پیاڵەیکى لەئىلای کەوتەرى دامى. منى مەلای دلدارو ھەژارو بى کەسو زەبون، ھەتا روژى عەشرى مەستم. ئەغیار بونەو ھەم بو نپە.

«سولطانی بوتان»

۱ لاتی حوسنی و شه‌هی خوبانی

بخوه همم خانی و همم خاقانی

۲ یوسفی ثانی تو ئیروٲ خانم

کو بحوسنا خوه نه‌دیری ثانی

۳ بسورو هه‌یبه‌تو سه‌همی خوه پوزی (په‌ری)

بته‌شیت لبوتان سولطانی

۴ بطله‌بل خانه‌یی شاه‌ی وهره ته‌خت

کو تو ئیروٲ شه‌هی کوردستانی

۵ کاکولی به‌رده بسره‌ خالو خه‌تان

کو موسه‌لسه‌ل بنومیت ره‌یخانی

۶ ئیسمی نه‌عظمه ته‌دقی چ لئیسمی (چل ئیسمی)

ژدوچه‌رفان بموعه‌ما زانی

مانای وشه:

لات: بت؛ نه‌دیری: نیته؛ بته‌شیتن: به‌تو ده‌شیت، بوٲو ره‌وایه؛ طه‌بل‌خانه: نه‌قاره‌خانه، ده‌سته‌ی موزیکی شایانه.

پوخته‌ی مانا:

تو نمونه‌ی خودای جوانی‌و، جوانان ده‌یی بت‌پهرستن. خونکاری گش نازدارانی. چاوجوانان ناوی

خان بېن، به تو ده لېن. څه گهر باسی قهرال و قاقانانان کرد؛ تو مه به سستی. خانمه ناسک و نازداره که! تو څه مړو په که مین جوانی لعدنیدا. څه گهر له میژوش بنورین، تو له پاش یوسف دوهمی و بوخوت هیچ دوهمت نیه. به دلکیشی و هه بیته و سامیک که هه تمو - له و بابه تمدا زور زوری - سولطانی هه مو نازداران شیوی خوتو بو ت هه یه په ری سولتانی له سهرت دهی. د هس با نه قاره خانه، ته پل شادی و خوشی لیداو تو له سهر تمختی سهر وهری هه مو جوانان جیگیریه. ښاکرایه که کیژه کورد، له جوانی دا له هه مو دنیا یی وینن. توش له چاو گش که کوردیک، وه ک پادشای له چاو گدایان. وانا: څه مړو تو خونکاری کوردستانی. کاکوله که ت بایته سهر خال و میل. تاره شهر یخانه ی بو خوش، به زنجیره خو بنوینی؛ بینه نمونه ی دوشیوه خه تی ریحانی و موسه لسل، به ریک و پیک و به جوانی.

تو بو دنیا هیانه بهر فهرمانی خوت، بو ئیسمی څه عظمه مه گری و گوی معده ره ی که ده لېن ده ی چل ناوان له ناوی خودا له بهر که ی. شایه له ناو څه و چلدا، توشی ئیسمی څه عظمه بی و به جامی چل کلیل ټاوی بخوینته وه و به خوئی داکه ی. تو له دوپیتی روخسارت، څه و مه ته لو که هه لدینی. صادی چاوت - که صاد خوئی ناوی قورعانه - څه لقی به ژنت - که به لگه ی زور له ناوانی خوی گه وره یه و دوجاران له ناوی گه وره (اسمی څه عظمه) دا هاتوه - به لگه ت به سه، که تو تونی و نوری خودا، له توی داوه و څه و هه مو جوانیه ی پیت داوه و ده توانی له سهر دنیا یه شانازی له زه مین بکه ی که به و جوانیه خودا داهت، هه نگاوی له سهر هه لدینی.

۷ چهرات بو وه به ردا کاکول

چین بچین میسک بطوغرانی

۸ ته چا جهت بسوله یمانی یی خوسن

خاته مه ک (خاتمک) له عل به گه وهر ټانی

۹ چخه خط نه شکسته موسه لسل یاره ب

کو ته پی نه سخ کری دیوانی

مانای وشه:

خاتمک: څه نگوستیله ی تو؛ خاته مه ک: څه نگوستیله یه ک؛ خه تی شکسته و موسه لسل و نه سخ و دیوانی: چوار شیوه خه تی هونه ری و جوان: نه سخ: سرینه وه، له ناو بردن: نه سخ: نوسینه وه؛ شکسته: شکاو؛ موسه لسل: به زنجیره؛ دیوان: باره گای مه زنا یه تی؛ دیوان: کینی شیعر.

پوخته ی مانا:

څه و کاکوله چین له سهر چینیه ی تو هه ته، موری پادشای شاهانه بو ت به خه لاتوه و نراوه. خه تی

بهراتو موره که، نه رهنکه نه مهر کهفه. میسکی چینه، چین له سهرچین داندراوهو له سهر سهری تو نراوهو له بهر چاوان رانراوه. تو هیچ کارت به نهنگوستیله سولهیمان - که به هوئی شهو، حوکی له سهر دنیا ده کرد - ناییو نه. تا به جوانی، له سهر جوانان داوای سولهیمانی بکھی؛ نهنگوستیله سهر داری و فهرانره وایت له سهر عالم، لیوی تالی رهنګ لالتهو له بنیادو ریزه گوههر، ریز کراوه. ههرچی به لیو بیدر کینی، ههمو خاوهن زیان و گیانیک، به گیان و دل پیکی دینی و دیویش ناتوانی بیرقینی و شهو که تنه ی به سلیمان کرا، به توش بکری.

شه خودایه! چنه خشکی له روی یاری من شان داوه؟ بسکو بهرچو کهو کاکول و که زیه کانیت، به ههمو شیوه خه تیکی دهستی قودره ت کیشاوه. هیندیک شکاون بو جوانی، هیندیک هونراو بهرنجیره، هیندیک ریک و پیک، وه که نه سخ. هیندی وه که خه تی دیوانی، له بهر چاو تالوزو تیکهل.

له راستیشدا موله موتی نه پهریوه. ههمو نه خشی هونراوی خه لکی زهویت پی سریه وهو له دیوانی شاعیراندا، وات کرد ههر شهو بنوسنه وه. یان، له بهری بنوسنه وه.

۱۰ گهرچی پوزخالو نیشانی شهما

بنیشانی کو تو بی نیشانی

۱۱ شه پهری هور سرشتی ههرچه ند

به بهر ئاده می و ئینسانی

۱۲ سوژی (سیرری) سوېخان ته ژهوسنی دنومیت

(اخنن الله) ژسورا (سیرا) سوېحانی

۱۳ چه دهی عه قله قیاسی ته کرت؟

شه بورهان کوتو بی بورهانی

مانای وشه:

سور: دلکشی؛ سیرر: حکمت؛ سوېخان: پاک؛ سوېخان: ناوی خود؛ احسن الله: بنازم به کاری خوا، خوا چند جوانی کرد؛ هه: کهوشن، سنور؛ بورهان: به آنگهی زور رون.

پوخته می مانا:

نه گهرچی چاو له روا لته دا، خال و خه تی تو دهینی و لای وایه بونه نیشانت، له خه لکی دیت جیا کاته وه؛ به لام چاو به هه له چهوه. نیشانه می تو له بی نیشانی تودایه و رهنګت نیوه ده ههمو بهنگانیش دا ههی. ههر که سی ده لی من دیومه، دیاره نه می دیوی و ناتناسی. ههر که سی که تو ناسی. ههر هیندهی لی حالی دهی. که تو هیچ نیشانت نیوه نازانی تو وه که چی ده چی. بهریه که می تامیان حوریه که ههر چند له روا لته مروی، پیستی مروت ده بهر دایه؛ به لام شهو

دلکشیه پاکه‌ی ده‌تودایه، نوینه‌ری رازی نه‌ینی سوری هونه‌ری خودایه. ئه‌ی نامه‌خوا له‌و
حیکمه‌ته‌ی خوا نواندویه! صد ماشاالله له‌و ده‌سکاره جوانه‌ی خودا.
له‌راده‌ی عقل به‌دیره، به‌راوه‌رت ده‌گه‌ل ئافه‌ریده‌کان بکری! به‌لگه له‌سهر جوانی بی‌وینه‌ت
له‌دنیا، بی‌به‌لگه‌یی و سهر‌گه‌ردانی دل‌داراته.

۱۴ مه ته مه‌ننا ژنه‌سیم خاکی ره‌هه

بی‌بکین دیده‌یی دل نورانی

۱۵ نه‌فه‌سه‌ک بی‌ته‌مه نابی پالله

نه‌تتی روحی تو روح و جانی

۱۶ صد هه‌زاران ژته په‌یکان دد‌لن

لی له‌سهروی مه‌تتی ده‌رمانی

۱۷ ته برینین مه‌که واندن دیسا

ژنو ئاگرته لداغان دانی

۱۸ ته «مه‌لا» پور دجگر گه‌زمه نه‌لو (له‌و)

وه په‌ریشانی و پرئیشانی

مانای وشه:

روح: گیانی ماڤ، که خوا فرموی: هه‌ر خۆم ده‌یزانم چلۆنه؛ جان: گیانیکه ده‌زگای له‌شی زیندوه‌ری، له
ماوه‌ی دیاری کراوی ژبانی ئه‌م سهر‌زه‌میندا بی‌سپیراوه‌و ده‌به‌ر فرمانی گیانه‌که‌ی سهره‌کی دا. که فارس
به‌ره‌وان و جان ناویان ناو؛ که‌واندن: داغ‌کردن؛ لۆ: بوچی؛ لۆ: کابرا، لاوۆ؛ له‌و: بویه.

پوخته‌ی مانا:

ده‌سته‌و داوینی شنه‌باين. تو‌زێك له‌تو‌زێ ریبازت بۆمه‌ بی‌نی. تا ده‌چاوی دلمانێ که‌ین، دلمان
روشن بی‌ته‌وه. سویند به‌خودا، هه‌ناسی‌کیش بی‌تو‌ نا‌زیم. تو‌ هه‌ر روحی به‌ته‌نیامنی. تو‌ روحیشم
ره‌وانیشمی. زۆرم سهره‌تیری دوریت له‌دل‌دايه. ده‌رمانی برینی دلم، له‌ده‌ست دیداری تودایه‌و
به‌که‌سی‌تر چارم نایه. فرموت ناتوانی بم‌بی‌نی. ئه‌ی خوا هاوار. برینه‌جی داخه‌کانی جه‌رگ و دلم،
هیشتا هه‌ر خوینیا‌ن ده‌ده‌لاند. سهر‌له‌نوێ داغت پیوه‌نان و ئاگرته‌تی به‌ردانه‌وه.
کا‌ورای مه‌لای دل‌داری ژارا! چیه‌ هینده‌ په‌ریشان و دم به‌هاوارو پرژانی. دل‌به‌رت تو‌ی
خوینو‌ته‌وه که‌ جه‌رگی به‌تیر هه‌نجیت. کێی‌تر وه‌ک‌تو به‌خته‌وه‌ره، یار به‌تیرانی وه‌خوینێ؟ چۆنه
به‌چاکه‌ نازانی و گله‌ ده‌که‌ی؟

چین و ماچین

- ۱ مزگین ژمه‌را بیته ژسور شیرینی
جانی خوه‌یی شیرین ددرم مزگینی
- ۲ سه‌دچین دخوه‌دا گرتی‌یه زولفات‌ه بچین
شیرا مه وه‌ه‌حق له‌و چو حه‌تا ماچینی
- ۳ نه‌قشین فله‌کان گوهده‌درن فی نه‌ظمی
ته‌ن‌ها نه‌به‌شهر ههر دگرن ته‌حسینی
- ۴ عیشقی ژخودی‌دا تو بخازی ژیرا
گهردی لئه‌یاره‌ک خوه‌بکی نه‌فرینی
- ۵ یه‌ک سه‌جده تنی فهرسه ددینی عیشقی
بن به‌رقه‌دی یاری دمه‌جالی دینی
- ۶ عاشق کوبدل فاتحه‌یا عیشقی خوند
نایات یه‌کایه‌ک دگرن نامینی
- ۷ مه ژله‌علی له‌بی یاری خوه فه‌خار ئاف‌ی حه‌یات
نه‌غیار بلاتیکی بچن دارینی

مانای وشه:

چین: قدیم بریه‌تی‌بو له مه‌ل‌بندی کاشغرو خوته‌ن، که به ئاسکی میسک ناسرابون؛ ماچین: کورته‌ی مه‌هاچین، چینی گه‌وره. که ئیستا مه‌هاکه فرینراوه‌و ههر چین ماوه؛ ته‌حسین: ئافه‌ریم؛ نه‌یار: دوزمن؛ نه‌فرین: توك.

پوخته‌ی مانا:

هرگا مژده‌ی دیدارِ یکم له‌یاری خوین شیرین بوییت؛ گیانی شیرین به‌مزگینی ددهم بهو مزگینی هینه. پرچه‌چین له‌سمر چینه‌کەت - که صد چینی پتر ده‌بی - ناوی هاته ناو شیرینی من، بویه شیرم وه‌ک میسکی خه‌تاو خوته‌نی به‌یون خوشی به‌ناوبانگه. ته‌نانهت خه‌لکی ماچین و چینی گهوره‌ش، - که میسک مالی خو‌یانه - به‌تاواتن شو شیرانه‌ی منیان هه‌بی. نه‌ک ته‌نیا خه‌لکی ره‌مه‌کی به شیرم ده‌لین تافهریم؛ شو ته‌ستیره‌ی دهره‌وشین و بونه نمخش له عاسمانان، په‌سنی هونراوه‌ی من ددهن. شه‌وه‌ش هه‌موی له‌سایه‌ی پرچی هونراوی به ئالقه‌و داوی چین چینه. شه‌وینی که‌زی تو وای کرد، که من هینه دم پاراوبم. شه‌گهر دوزمنیکت هه‌یهو ده‌ته‌وی توکی لی‌یکه‌ی، بلی خوایه شه‌وینی بخه دلوه. لایه‌ک ده‌سوتی و ده‌پروکی و له لایه‌کیش کینه‌ی لهدلدا نامینی و ده‌بیته دوست. له ئاینی دلداراندا، له‌کاتی دیتنی یاردا، سوژده‌یه‌ک بو به‌ژنی فهرسه. سوژده‌ی تریش شه‌گهر به‌رین، سوتنه‌تهو خیری تی‌دایه.

«نالی» ده‌لی:

خاتات فهرمو که خوشه چین و ماچین که ناچین لیره خوشه چینی ماچین شو دلداره‌ی خو‌ی ده‌قبه‌ل شه‌وین ده‌کاو بو پیک‌هاتنی سه‌وداکه، سوره‌ی فاتیحا ده‌خوینری؛ هه‌مو ئایه‌تی قورعانی ده‌لین خیری لی‌بینی؛ پیروژت بی. ده‌لین خدر ده‌گهل موسا، له‌نیوانی دو ده‌ریایان له شوینیکا به‌ناو «دارین» توشی یه‌ک‌بون. که چیروکی شه‌م توش‌بونه، له قورعانی‌دا هاتوه. به‌لام ناوی خدر ناباو دارینیشی تیدانیه. من له لیوی یاره‌که‌ی خوم، ناوی ژیانم خواروته‌وه. با نامویان به‌تیک‌رای به‌شوین خدر و ناوی ژیاندا به‌رهو دارین هه‌لوه‌داین.

۸ لازم بخوه ئایینه‌یی (روح‌القدس) تو له‌وه‌کسه نه‌دیه‌ن هوری بقی ئایینی

۹ جائز بته (من حیث بئشز) نسبت دان بیهن و شه‌فه‌ق و نازکی یا نه‌سرینی

۱۰ شه‌ف رهنگی فه‌صاحه‌ت ژبه‌شه‌ر سیحری هه‌لال ئیعبازی به‌یان ئانی به‌رته‌دوینی

۱۱ داناله و ئاهینه مه‌ژدل صه‌ح بکری وه‌ر گوهبه‌ه هنداقی سه‌ری بالینی

مانای وشه:

ناین: ره‌وست، خسل، شکو، جوانی؛ من‌حیث: بهو ئیحتوباره‌ی؛ به‌یان: وتار، رون کره‌نوه؛ ته‌دوین: کو‌کردنه‌وه؛ هنداق: له‌دیار، نیزیک؛ بالین: سه‌رین، بالگه؛ صه‌ح‌بکری: بیسی.

پوخته‌ی مانا:

یاری نازدار! به‌بیری من، تو ده‌بی تاوینه‌ی کبی جویرایت تیدا دیاربی. ئەگینا قەت حوړی و پەری
واجوان و شەنگ نەرم‌خساون. چونکە لە بیچمی ئادەمیت، دروسته پیت بلین: مرو. ئەگینا بوئی و
خوښ و روخساری و تیشک‌دەرو ناسکی پیست - کە وەك پەلکی گولی نەسرین دەچی - کام
بنیادەمی وا هەیه؟ گفت و لفت هیندە ره‌وان و شیرینه؛ و تارت هیندە ره‌نگینه؛ بویتە جادوگر لە
دلان و جادووە کەشت بەشەرعی خودا ره‌وایەو دەکری بلین موجزاتە.

بو ئەوەی دەنگی نالین و ناخ‌هەلک‌شانم بیسی: دەبی بیته نزیک سەرینی جیگا کەم، کە
نەخوښم و تیا کەوتوم. ئەموسا بەحال نوزە‌ی منت گوی لی دەبی و خوم نایینی.

مشتی: (٣٠٣-٣٥٤ کوچی مانگی) تا کە به‌یتکی هەیدەلی:

ئەو‌ەندزار و زە‌بوئی تو‌م کە‌لیم بزوانی نامینی مە‌گین دە‌نگم بیسی و باو‌ەری بیی کە‌هەرماوم
«حاجی‌قادر» دەر‌بارە‌ی دە‌مو بە‌ژنی یار فەر‌مویتە:

تا دەستی ئەدا خەنجەر و نەیفەر مە‌سا دە‌ی حاجی بکوژن خیرە مە‌دەن ئیتەر ئە‌مانی
ئیمکانی لە‌لای ئە‌و عولە‌مای مە‌ دە‌قە‌ل‌یشن عە‌نقاو وە‌فا بو چمیانی، چە‌دە‌هانی

١٢ فەر‌هاد دزانت تو ژ‌پە‌رویز مە‌پرس

ئە‌طواری غە‌می عیشق و سورا شیرینی

١٣ بی‌نوقطە نە‌ن دائیرە ئی‌حسانکە «مە‌لا»

دە‌وو‌ار چک‌ت دائیرە‌یا تە‌کوینی

مانای وشە:

نە‌ن: نین؛ ئی‌حسان: چاکە؛ دە‌وو‌ار: زو‌ر خول‌دەر؛ تە‌کوین: پیک‌هاتن؛ ئە‌طوار: گوزان گە‌ل، بار گە‌ل.

پوخته‌ی مانا:

پە‌رویزی می‌ردی شیرینی چوزانی ئە‌وین یانی چی؟. دە‌بی لە فەر‌هاد پە‌رسین. ئە‌و دە‌زانی د‌ل‌ک‌یشی
شیرین تاکوی بو. ئە‌وین چە‌ند جو‌رە دە‌ردی هە‌ن. هە‌مو جە‌غزی‌ک نوقطە‌ی ناو‌ە‌ندی هەر هە‌یه.
ئە‌وین ئە‌و نوقطە‌ی ناو‌ە‌ندە‌س لە جە‌غزی ئە‌م جی‌هانە‌دا. هە‌تا پیاو بە‌و نوقطە نە‌گا، سەر گە‌ردانە‌و
بە‌دە‌وری جە‌غزا خول‌دە‌خوا. دە‌سا ئە‌ی یار! بە‌زە‌ییت بە‌ مە‌لادا پیت. شارە‌زای کە لە بارە‌گات؛ کە
چیتەر بە‌ سەر گە‌ردانی بە‌ دە‌وری جە‌غزا نە‌سوژی. یا بگاتە تو؛ کە نوقطە‌ی ئە‌و جە‌غزە گە‌ورە‌ی
هە‌مو ئافە‌ریدە‌ی تیدا، هە‌رتوی، هە‌رتوی.

١٤ ژ‌ما بە‌یتا دونه‌برویان دیبە‌م قا بە‌ قە‌وسە‌ینی

(تە‌الی‌الله) بنی رە‌مزی چەرە‌نگ ئافیتە مابە‌ینی

۱۵ بنی نوین لسه سادان کوکاتب گوشه لی بادن
سهراسهر قاف تاقافه رموزا (حکمة العین)

۱۶ بهقا نینن لبو تشتی، ههتا کهنگی بکین پشتی
دعیشقا وان پهری رویان وهرن دنیایه دادهینی

۱۷ بهرقا شیرو نهلماسان بتیریزین دشه هکاسان
سهراسهر نهلی دنیایی دصوژی (طرفة العین)

۱۸ مهلا بالله، دقې دهوری بقې رهنگې بقې تهوری
نیشاندا وهك نیشانی کهس دهرا نین دور ژبه رهینی

مانای وشه:

تعالی الله: پایه برزی بوخوا، نامخوا؛ حکمة العین: راستی تهواو؛ حیکمهت: سور؛ عین: چاو؛
حکمة العین: کتیبکه له عیلمی حیکمهت دا نویسی «نجم الدین قهزونی»؛ پشتی: کوله پشت، تیلکه؛
پشتی: پالو پشت؛ دهینی: بدهینی؛ طرفة العین: چاو تروکانیک؛ تهور: رهوانی تاو؛ بههرهین: دو دهریا؛
بههرهین: ناوی مهلبندیکی میر نشینه له سهر خلیج که دهریاکهی جیگهی راوی مرواریه؛ نص: دهق.

پوختهی مانا:

له نیوان دوبرویاندا، به مهوادی ژی کهوانیک دیته بهرچاوی دل و گیانم. خودایا گه ورهیی بوتو.
بهچند رهمزو ئیشاره، ثم نیوان دو برویه نه خشاوه. ده برّوانه که شه جوته برویانهی له شکلی
نون، له سهر چاوانی وهك صادن «ص» دهسی توانای هونه رهمندی خودای گه وره، بهرهو تیله
چه ماندونی. وهکو نه صصیک گه یاندویه. ئیشاره ی راستی شه چاوه، ههمو دنیای له قاف تا قاف،
وهبر داوهو له دهسکاری خودای جوانی، نیشانیکن. کتیبی حکمة العینی وهلا ناوهو کهسی شه
چاوو شه برویه بهچاوی دل تماشاکا، چه مددی هس له وهستای کارسازی بی نیازی جوانی وایی
وینه حاشا کا؟!

دنیایه که بی بهقایوه ههرچی له ناویشی دایه، بو کهس ههتا سهر نه مایه. تا کهنگی پالی پیوه
دهین؟ تا کهنگی له کوآلمانی دهین؟ وهرن وهك من بکهن یاران، شتی دنیا به دلداری وه گورین و
له سهودادا بزائن ئیخه سهر کهوتوین.

«نالی» فرمویه:

بیزاره له تو. ئیسته ههم ناغوشی عمدوته دنیا که دوتی حهره می موخته رهمت بو
بروی وهك شیریه نهلماسن له تیزیدا، تروسکهی چاوه کانشی، له شاکاشی گروی مه بخوری
دلداران، بمدی بکری. له چاو لیک نانی یارمدا، له ماوهی چاو تروکانیک، ههمو دنیا به گرپهی تاگرو
تینی شهوینی خوی دهسوتینی. مهلا سویندت دهمم بهخوا! له وان روژان وهکو شیعت رهوان و

جوان و ره‌نگینه‌و به‌ماناو خوش‌و سه‌نگینه له توانای کام‌غه‌واص‌دایه له‌ناو ده‌ریاش دورۆ مرواری
واپینی که نیو هینده‌ی بن‌رخیتن.

پسنی میری بۆمان

۱ نه‌ی شه‌ه‌ن‌شاهی موعه‌ظ‌ه‌م! حق نی‌گه‌هداری ته‌بی
سوره‌یی «إِنَّا فَتَحْنَا» دۆرو ماداری ته‌بی

۲ هه‌ر که‌ناری پی‌قه‌ وهر گه‌یری عینانی هیممه‌تی
زوه‌ره‌ بی‌یه‌یکی ته‌وو که‌یوان ره‌کیب‌داری ته‌بی

۳ دائیما مه‌ن‌زل‌گه‌ها سوراته‌ بت بورجا شه‌ره‌ف
طالیعی فه‌رخونده‌وو به‌ختی سه‌عید یاری ته‌بی

۴ سه‌بعه‌یی سه‌بیاره‌و نه‌ه‌چه‌رخ‌ی سه‌ر‌گه‌ردان بقی
گه‌ردش‌و ده‌وری عه‌جه‌ب ده‌رخ‌دمه‌ت‌و کاری ته‌بی

۵ ماه‌تابا ده‌وله‌تی یه‌ك پورته‌وه‌ك شه‌معا ته‌بت
نافتابا ره‌فه‌ته‌تی، به‌رقه‌ك ژنه‌ن‌واری ته‌بی

۶ لایمی فه‌ت‌حا نه‌زهل به‌رقی ژیه‌ر تاجی ته‌دت
که‌و که‌با سه‌عدا نه‌به‌د، نه‌جه‌ه‌ك ژسه‌بیاری ته‌بی

مانای وشه:

نی‌گه‌هدار: ئا‌کا‌دار؛ دۆرو‌ما‌دار؛ له‌ ده‌وران‌ده‌ور؛ پی‌قه‌: بۆ‌ل‌ای؛ عینان: جله‌و؛ ره‌کیب: رک‌یف، ئاو‌زه‌نگ‌ی؛
ره‌کیب‌دار: مه‌یت‌ر؛ جله‌ودار، پیاده‌ی گه‌ل سواران؛ سسور: وارش؛ شه‌ره‌ف: بلندی و گه‌وره‌یی؛
فه‌رخونده: مباره‌ك؛ سه‌عید: پی‌رۆز؛ سه‌بعه: هه‌وت؛ ستیاره: گه‌رۆك؛ سه‌بعه‌ی ستیاره: هه‌وت
نه‌ستیه‌ی گه‌زیده‌ له‌عاسماندا، نه‌چه‌قیو؛ ده‌ر: له؛ پورته‌و: شه‌به‌ق؛ ده‌وله‌ت: به‌خته‌وه‌ری.

پوخته‌ی مانا:

ئەي پادشای زۆر بەقەدر! خودای مەزن ئاگای لیت‌بی. سۆرەتی «إِنَّا قَتَلْنَا» - کە خەڵاتی سەر کەوتنی پێغەمبەرە لەسەر کافران - ھەمیشە لە دەوری تویی. بۆ ھەر کۆی جەھووەر گیرێ؛ زوھرە قاصیدی رێگەت‌بی و زوھەل بێتە مەیتەرت: رێگە کەت بۆ داگیری، تا سوار دەبیت. ئەو بورجەي کە مزلی توییەو کەوتۆتە ناو وارشێ شارو ناویان ناوہ بورجی شەرەف، بەراستی بورجی شەرەفەو بە وجودی نازەنینت، شەرەفی پەیدا کردوہ. یاخو ھەمیشە ئاوابی. ھەمیشە ھەر بەختەوہر بی و گش روژت جەزنی پیروزی. جەوت ئەستێرە گەریدەکانی عاسمانی، بە عاسمانی خول دەرەوہ - کە سەرگەردان چەرخی دەخۆن - بەو گەرانە سەمەرەوہ لە کارو خەزمەتی تۆین. تیشکی مانگی دنیاواری و سەرکەوتن و بەختیاری وەك گری مۆمی تۆ وایی، کە گری مۆمی پێشە تۆ، لەمانگەشەو رۆشتەر. خۆرەتاوی پایەبەرزێ بروسکەي رۆشنی تویی. تروسکەي خودای ئەزەلی، بۆ سەرکەوتن بەسەر نەیارانی دەولەت لەتانجە کەت دا بتروسکی. ئەستێرەي بەودمی عاسمان، تا ھەتایە یەك لە کیشک گران ت بی.

٧ بەرقی سووبوخی کو ئیشراقی لەسد جانان دەت
ئەو کو کەشفا دل دکت رەمزەك ژنەسراوی تەبی

٨ رایەتا فەتحتی ژنەصرا تە کو ھەر مەنشور بو
شەھسەواری فەرری سووبحانی عەلەمداری تەبی

٩ نەي تەنێ تەبیرزو گوردستان لہر ھوگم تەبن
سەد وەگە شاهی خوراسانی دەررواری تەبی

١٠ گەرچی دەر ئیقلمی رابیع ھاتی تەختی سەلەتەت
پادشاهی ھەفت ئیقلمان سەلام کاری تەبی

١١ چیمەنا سولطانی بی یەك لا یەك باغی تەبت
گولشەنا خاقانی بی خارەك ژگولزاری تەبی

١٢ ئی ژنەمرا تەي موکەررەم سەرکەشی گت میثلی شەمع
بەرسەری تیخی تەوو مەقتولی موکاری تەبی

مانای وشە:

سووبوح: خودا؛ ئیشراق: تیشک ھاویزی؛ نەصەر: سەرکەوتن، یاریدەدان؛ مەنشور: بڵاوکراو، شەکاوو
ھەلکراو؛ عەلەمدار: ئالا ھەلکەر؛ ئیقلم: مەلەند؛ رابیع: چوارەم؛ سەلەتەت: دەستەلات و
فەرمانرەوایی؛ سولطانی: چیمەنی سولتانی؛ بنگەي تەیموری لەنگ بو لەئێران؛ موکار: تیزی موھەلکەر.

پوخته‌ی مانا:

تروسکه‌ی نوری خودا، هرگا له‌صد جوره‌گیانان بدات؛ ده‌زانی چیان دهل‌دایه. رازان بو‌تو
ناشکراکاو رازداری نه‌ینی تو‌ییت.

ئالای مه‌مله‌کەت گرتت، هر بشه‌کی و سهرکه‌وتو بی. شاسواری شه‌وکەتی خودا، شه
ئالایهت بپاریزی. نه‌ک هر کوردستان به‌ته‌نی، یاخو ته‌وریزیش هی تو‌بی و فه‌رمانه‌وای
خوراسانیش، سهر بو فه‌رمانت نه‌وی‌کات. هرچه‌ند له مه‌ل‌به‌ندی چوارهم چویه سهر ته‌ختی
گه‌وره‌یی. به‌ئاوتم پادشای هه‌و‌قورنه‌ی دنیا به‌ینه‌ سناوت. له‌ تیموری له‌نگ، زلت‌ری. له‌ خانی
مغول، گه‌وره‌تر. چیمه‌نی سولتانی تیمور، تاکه‌ گو‌له‌ میلاقه‌یه‌کی باغت‌بی. باغچه‌ی خاقان،
درک‌یک له‌ گو‌لزاری تو نه‌هینی.

هر که‌سیکی له‌فه‌رمانی به‌ریزی تو سهرکی‌شی کات؛ یاخو وه‌ک موم سهری به‌تیخ به‌برین
بچی و به‌رتیخی موکارت که‌وی.

۱۳ شاه‌باز نه‌چه‌ند په‌روازی ببالا بیت و رهت
دی دنیف توراته‌بیت و سه‌یدی شونقاری ته‌بی

۱۴ شاهی پوره‌یه‌ت ددیرت لی سه‌همی زیده‌یی
ساعه‌تا غه‌قله‌ت خویابی کوز دین باری ته‌بی

۱۵ ههرسه‌ری ده‌ولت هه‌بت، دی ههر دنیف به‌ندا ته‌بت
ههرکه‌سی عاقل بتن، ههر دی دچوکاری ته‌بی

۱۶ ئی دقیت نازاده بت دی چه‌هفتیر لوطفا ته‌بت
ههرچی ئیستغنا ددل به‌ر مینه‌ت و پاری ته‌بی

۱۷ ههرکه‌سی قه‌سته‌ک ددل دی قه‌ستی ده‌رگاهی ته‌کت
ئی د‌خاطر نه‌رجوکت دی ههر ره‌جاکاری ته‌بی

۱۸ ئی نه‌ ده‌وله‌تخواهی هه‌ضره‌ت بت ژنیفا جان و دل
شوبه‌ه‌تی نه‌هلی شه‌قا به‌ر قه‌هرو نازاری ته‌بی

مانای وشه:

شاه‌باز: بازی‌سین؛ په‌رواز: فرین؛ کوز: پشت‌چه‌ماو، کوور؛ چوکاری: چاکیری، خذمه‌تکاری؛ نازاده:
سهره‌ست؛ ئیستغنا: بی‌نیازی؛ پار: به‌ش؛ نه‌رجو: تاوات، ره‌جا؛ هه‌ضره‌ت: حضور؛ هه‌ضره‌ت:
وشه‌ی ریزلی‌نانه؛ شه‌قا: به‌دب‌ختی؛ شه‌قی: یاغی؛ نه‌هلی شه‌قا: جه‌هنده‌می؛ قه‌هر: توره‌یی.

پوخته‌ی مانا:

نه‌وانه‌ی شاباز ئاسایی به‌رزه‌قرن، هه‌رچه‌ندی که بێن و بچن، هه‌ر ده‌که‌ونه‌ی تۆرێ تۆوه‌و ده‌بنه‌ راوی شمعاری تۆ. شای ئیرانی، هه‌یه‌یه‌ت و مه‌ترسی زۆره؛ به‌لام ئه‌وه‌یه‌شه‌ی لێ زیاده. ده‌مه‌وی له‌خوت و خافل په‌یدا بێ و پستی له‌ژێر باری تۆدا، دا به‌نه‌وی. هه‌ر سه‌ریکی خوا به‌مخت و ئیقباڵی دابی، خۆی ده‌خاته به‌ر دالده‌ی تۆ. هه‌ر که‌س ئاوه‌زی له‌لا ییت، هه‌ر خدمه‌تکاری تۆ ده‌کا، کێ بخوازی ئازاد بژی؛ چاوه‌نۆری به‌زه‌ی تۆیه. کێ ده‌یه‌وی بێ نیازبی؛ به‌ر منه‌تی ئه‌و به‌شه‌یه‌ تۆ ده‌یده‌یه‌ی. هه‌ر که‌س نیازی له‌دلدایه، بێته‌ دهرگات نیاز ره‌وايه. کێ ئاره‌زوی هه‌رچی ده‌کا، با بێو له‌تو داوا بکا.

هه‌ر که‌سیکیش به‌دل و گیان تۆی خوشناوی؛ یاخوا وه‌کو جه‌ه‌نده‌میانی به‌د به‌خت، قه‌ه‌رو ئازاری لێ باری.

۱۹ ما به‌عیش و نوش و شاه‌ی ئه‌وقه‌ده‌ر عومری ته‌بت
چه‌نده‌کی سالیك موجه‌ده‌د (سالیکی موجه‌ده‌د) بێت و بێ، زاری ته‌بی

مانای وشه:

ما؛ ماو، باقی؛ عه‌یش؛ ژیان؛ عه‌یش و نوش؛ خوش رابواردن؛ شاه‌ی؛ شادی؛ شاه‌ی؛ خونکاری؛ قه‌ده‌ر؛ ئه‌ندازه؛ سالیك؛ سالیك؛ سالی؛ به‌ژماره‌ی ئه‌بجدی سه‌تویه‌که. قه‌رن، صه‌ت ساله. به‌و ساله‌وه‌ که قه‌رنی تازه‌ ده‌ست پێ ده‌کا، ده‌یه‌یه‌ سه‌تویه‌که؛ موجه‌ده‌د؛ تازه‌وه‌ کراو؛ موجه‌ده‌د؛ به‌به‌ره؛ بێت و بێ؛ هه‌ر بێن و بێن؛ زار؛ سازگار و موافق؛ زار؛ منال؛ زار؛ زه‌بون؛ زاری؛ لاوینی.

پوخته‌ی مانا:

هه‌ر باقی‌بێ و خوش رابویری. ته‌مه‌نت هێنده‌ درێژ ییت، که هه‌تا قه‌رن کۆن ده‌بن و سه‌ر له‌نوی تازه‌ ده‌بنه‌وه، هه‌مو قه‌رنیک تۆ هه‌ر لاو بێ و زه‌مان دايم له‌گه‌ڵ تۆدا سازگار بێ، تۆ هه‌میشه‌ هه‌ر خونکار بیت.

شیاوی باسه: نیمه‌ی دوهمه‌ی ئه‌مه‌یه‌ته، وا ئوسرابو: «چندکی سالیك مجدّد بیت و بیزاری ته‌بی» منه‌ت بارم خوێنده‌واران له‌من باشتی بزنان. هه‌ژار

۲۰ هه‌ر که‌سی نه‌ ژجان دوعاگوی و ئه‌ناخوانی ته‌بت

گرتی بێ قه‌یداته‌و ئامانجی نواری ته‌بی

۲۱ مه‌دره‌کی عیلمی سه‌مه‌یری شه‌مه‌یه‌که‌ وه‌ صفا ته‌هات

وه‌رنه‌ کی عالم‌به‌شه‌نی قه‌درو میقداری ته‌بی

۲۲ قەستو داخوازا «مەلى» دائىم زىچان و دل ئەقە
ھەر دېھندا خىزمەتتى پېش دەستى دىدارى تەبى

ماناى وشە:

نوبار: تازەكەوان؛ خىمىر: بىرەتتە لە دل و ھىناو؛ شەممە: كەمىك؛ شەئىن: رەوا، دەر بارە؛ مىقدار:
ئەندازە؛ مەدرەك: ھوى تىگەشتن.

پوختەى مانا:

ھەر كەس نزا بو تو نەكاو لە دلەوہ پەسنى تو نەدات؛ ياخوا لەزنجىرى تو دا شەتەك درى و بەتيرى
تو سەكەت بېى.

بە ئەندازەى زانست و ھەستى دلى خوم، ئەو كەموسكە پەسنەم داوى. دەشزانم لە ھەمو دىنيا
كەس بە ئەندازەى جەناپت پاىە بەرزو بەرىز نىە. لە دەست كى دى وەكو تو ھەى، پەسنت بدات؟
لە گيان و دلەوہ دەلىم: ھەر بو ئەوہى بە دىدارى تو شادىبىم؛ خىزمەتكارى و بەردەستى تو بویتە
ئەوپەزى ئاواتم.

«دیان پسنی میر شه‌رف»

- ۱ خانی‌خانان لامیعی نه‌جماته هەر پرنور بی
که‌شتی یا به‌ختی ته‌ئز بایی موخالیف دوربی
- ۲ که‌وکه‌با سه‌عدا شه‌رف طالیع دنیف بورجا ته‌بت
داتنی تو ژچه‌رخ‌ی بالا شوبهی مه‌د مه‌نظور بی
- ۳ ئه‌نجومی چهرخی موحه‌دده‌ب هەر ژذاتی ته‌ی شه‌ریف
که‌سبی ئه‌نوازی بکن حه‌تتاگو نه‌فخا صور بی

مانای وشه:

خانی‌خانان: سه‌روه‌ری سه‌روه‌ران؛ طالیع: ده‌ر که‌وتو، هه‌لاتو؛ طالیع: به‌خت؛ مه‌نظور: به‌رچاو؛
ئه‌نجوم: نه‌جم‌گه‌ل؛ نه‌جم: ئه‌ستیره؛ موحه‌دده‌ب: پشت‌کوژ؛ نه‌فخ: پف؛ صور: که‌له‌شاخ که‌قه‌دیم
تی‌یان ده‌توژاند وه‌ک شه‌ییوری ئیستا. بو‌ئاگادار کردنی دنیا له‌هاتی کاتی قیامت فرشته ئیسرافیل ده
که‌له‌شاخ ده‌تورینی؛ خوا فەرمویه: (هەر‌گا ده‌صور توژیندرا، باسی شانازی به‌ره‌گه‌ز له‌ناو ده‌چی)؛
سه‌حه‌ر‌گاهان: ده‌مه‌و به‌یانان.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی مه‌زنی هه‌مو سه‌روه‌ران! ئه‌ستیره‌ی به‌تیشکی به‌خت، هه‌میشه هه‌روا پرنوری. گه‌میه‌ی
به‌خت له‌بای پیچه‌وانه‌ی ژیان، خوا بی‌باریزی و به‌دوری. هەر وه‌کو ناوت شه‌ره‌فه، ئه‌ستیره‌ی
شه‌ره‌فو ئیقبال، هەر له‌ناو بورجه‌که‌ت دابی. تا له‌و عاسمانه به‌رزوه. که‌بریه‌تیه‌که‌ماله‌که‌ت و
سه‌ری له‌عاسمانی ده‌سوێ. وه‌کو مانگ تریفه‌ بداو له‌به‌ر هه‌مو چاوان دیاریت.
ئه‌ستیره‌کانی عاسمانی، پشت چه‌ماوه هه‌تا روژی قیامه‌تی دی، له‌ ئه‌ستیره‌ی ئیقبالێ تو،

تیشک و روناکی وەر گرن. خوږ بهایانان بهرله جیی تر، گزینگ له کوښکی تو دهمدا. دیاره به نیازه ههمو روژ، روشنی له زیاره تی تو به نصیب بی وئوسا به سهر دنیا بهی دا، پمخشان بکات. (دیاره کوښکی میر له جزیری لمجیی تر بهرتر بهووه ههمول گزینگ لهوی داوه.)

٤ نهخته را ته ژپهرده یا غه بیی ئه گهر بیتن ظهور دی بتن (نصف النهار) وەر شه بی ده بجور بی

٥ (آیة الكرسي) و (نه نعم) هه یکه لا توخی ته بن بی نیهایهت پور مرادو بی عهدهد مه تصور بی

٦ هه رکه ناری وەر گهرینی پیغه عه زمو هیممه تی رایه تا فه تحی بنه صرا (لم یزل) مه نشور بی

٧ خهیمه تا نوری عینایهت ظل مه مدودی ته بت سوره یی (أم الكتاب) ماداری هه ضرهت سوربی

٨ پاشی نهوشیروان دیپم دی حاکمی عادل توی میثلی حاتم دی بدانی دهرجیهان مه شهوور بی

٩ ما جزیری شو بهی داری تهختی ههفت ئیقلم بت ههم بهوکم و سه لطنهت ئه سکه ندهرو فه غفور بی

مانای وشه:

نهخته: ئه ستیره؛ نصف النهار؛ نیوهرۆ؛ ده بجور؛ تاریکی توخ؛ هه یکه ل؛ هه ما یل و نوشته؛ پیغه؛ بوی، بولای؛ ظل؛ سیهر؛ مه مدود؛ دریز کراو؛ أم الكتاب؛ سوره تی فاتح؛ نهوشیروان؛ پادشایه کی ئیران بو به خاوه نداد ناوی کردوه؛ حاتم؛ عاره بیکی هوژی طمی که به دههنده ناوی دهرچوه؛ دان؛ بهخشین؛ توخ؛ جوققه ی پاشایه تی.

پوخته ی مانا:

وهك له پیشه کی باسکرا؛ له زهمانی میر شه فدا، شاری «جزیر ابوتانی» وارشیکی له بهردی تاشراو لیکراوه. ههمو قورعان له بهرده کان هه لکه نراوه. مه لا ده لی؛ ئه ستیره ی تو، ئه گهر له بهرده ی بهر پیوار له شهوی تاریکه شهودا بیته ده ری؛ دنیا ده بیته نیمه رو، له بهر خوا ده پارێمه وه ئه و قورعانه به سوره تی فاتح و ئه نعم و ئایه ته لکه کورسی و تیکراوه، ههر وهك له وارشی شاره کی پایتمخت پارێز گارن؛ نوشته ی جوققه ی سه ریشته بن. هه میشه سه ر سه لامهت بی و به ههمو ئاواتان بگه ی و سه ر کهوتنت به سه ر دوژمن، له بنه نه یهت. به ره و هه ر کوی بریار بده ی هیرش به ری، ئالای پیروزی و سه ر کهوتت شه کاوه بی و، قهت نه نه وی. تیشکی به زه بی خودایی، وه کو

سيهر ده گهلت بي و سيهرت كورتي نه هيني و هر خاومن پايه و سايه بي. سوره ي پيروزي فاتحنا،
 وارشي ده ورو بهرت بي و له بهلايان بت پاريزي. بهيري من، فرمانرواي هره بهداد، پاش
 نهوشيروان هر تو بوي. به بهخشينيش وهك حاتم، ناويانگت ده روا. به هوميدم شاري جزيرا
 بو تاني. پاتهختي هر كهوت ئيقليم بي و به شهو كمت و حوكمراي، وهك ئهسكهندهرو فغفور بي.

۱۰ ميثلي جهم جاما. زهرين خالي نه بي ته ژباذه بي
 دا ژخه مرا شادمانی دائيما مه خمور بي

۱۱ ما دباغي عهيش و نوشي هر بسازو نه رغتون
 كامران و كامبه خشو و دلخوش و مه سرور بي

۱۲ چهنده كي شيرين بسور دهر بهندي ديوانا ته بن
 بهندي شاپوري ته بن تا خوسره وو شاپور بي

ماناي وشه:

جهم: كورته ي ناوي جهمشيد كه پادشايه كي ئيران بو؛ مه خمور: سهر خوش؛ دهر بهند: خدمه تكار ي
 دهسته و نه زهر؛ دهر بهند: ئه و شوينه ي شيريني فهرهادي لي بو؛ شاپور: كور ي شا؛ شاپور: ناوي
 پادشايه كي ئيران بو كه هير شي كرده سهر عه ربان و په نجاهه زار ديلي لي گرتن و شاني سمين و به په تيكيه وه
 به سسته وه و عه رب به ناوي شاپوره كه ي شانان (ذوالاكتاف) ناوي ده بن؛ خوسره و: پاشا، ميردي شيريني
 فهرهاد، شاپور ويته كيشيك بو بيه ده لالي خوسره و، شيريني بو تاو ده كرد. مه لا له و شيهره دا، زوري ته له
 ناوه ته وه.

پوخته ي مانا:

وهك جهمشيد خاومن شكوبي. جامت دنياي تيرا ديار بي. هه ميشه له باده ي شادي مرو پزي و
 هر گيز پياله ت خالي نه بي. له باغي خوش گوزه راني هه ميشه دلشاد و سازبي و شاههنگ و به زمت
 بگهري. به مراد بگهي. خهلكيش به مراد بگهي نه ي و هيچ كه مايه سي نه هيني. هر چي جوان و
 خوين شيرين و دل ده كيشن به ره و خويان، نو كهري دهسته و نه زهر بن له ديوانت. هر چه ند شاو
 سازده هيه له دنيا دا، بيته نو كهري كور ي تو، هه مو فرمانرواي نامو، وهك عاره بيان لي بقه ومي
 به دهستي شاپوري ئيران، خوسره وو ده لا له كه شي و شيرينه كه ي دهر بهندي شي، خدمه تكار و
 كاره كهري مالي تو بن.

۱۳ هيندي كو روژو شه قن تيك عيدو له يلي قه درين
 جام مه دام پر باده بت، لي نه ژميا نه نگور بي

۱۴ شوبهه تی روح القدس عهردی تو پی لی داینی
سه بزه وو ره یحان و نه سرین و گولی مه نقور بی

۱۵ هه رده ری نه علی فهرهس شوبههت بوراقی قی که فت
چه شمه یی چه یوان ژنه و عهردی موباره ک فوربی

۱۶ ما ته عومری خسرو نوح و مولکی (ذوالقرنین) بتن
گوته دا چه رخی موله ممه ع هه ر بته مه عمو ر بی

۱۷ خاصی ته شریفاته بن ده ری او ده ری بندی عه جه م
دا خه لاتین هه ر سه جه ر صه د زه رکه ش و مه عمو ر بی

مانای وشه:

ئه نگور: تری: لی داینی: لی داده نی: مه نقور: دندوک لی دراو: نه عل: نال: بوراق: ئه و فرشته ی بوبه
ئه سپی پیغه مبهرو بو میعراج سواری بو: فوربون: فیچقه کردن: نوح: پیره پیغه مبهریک بوه تا ته مهنی
نوسه تو په نجا سالی ده گهل ئومه ته که یا ژیاوه. باوه زیان بی نه هیئاوه. نه فرین و توکی لی کردون. خو ی
گه میه ی له دار تاشیوه هه وال و کهسو کاری خو ی و له هه مو زینده وهریکیش نیرو میویکی تیئاوه. ئه وسای
باران دای کردوه، لافاو دنیای داگرتوه. هه رچی جانمهر لهدنیان جگه له وانهی ناو گه میه، له و لافاوه دا
خنکاوان. گه میهش له پاش له ی نه مان، له سر دوندی کیوی «جودی» له کوردستان نیشته وته وه. نیرومی
تیک به ربونه وه و ژیانان به سر گرتوته وه: موله ممه ع: بریقهدار کراو: مه عمو ر: ئاوه دان: ته شریف:
خه لات: ده ری بته: به ندر: مه عمو ر: مه خمر، قدیفه.

پوخته ی مانا:

هه رچه نده ی روژو شهوی تون، جیژنه و له یله توله قدرین: پیالته هه میسه پر مه ی بی. به لام باده ی
تری نه بی. باده ی خوشه ویستی خوابی. وه ک نازانم کی گوتویه:
له ئه سپایی فهره ح سالونی عه یشته پر تمدا ره ک بی

شهو ت هه ر روژو روژت جهژن و جهژنت لی مباره ک بی
یا خوا له کو ی بی داده نی، ودمی وه کو شوین پای فرشته جوهره ئیل وایی. له ودمی ئه و، ئه و
زه مینه پر بی له سه وزه و ره یحانه و غونجه ی خه ریک پشکوتن و لقه نه سرین. یا خوا نالی ئه سپه که ی
تو، وه هه ر زه مینیک ده کهوی، ودمی ئه سپه بالداره که ی پیغه مبهری که به سواری ئه و چه میعراج،
بوویش هه بی. ئاوی ژیانی له جی نالی فیچقه بکات. ته مهن ت وه کو ته مهنی نوح خدران، هه ر
له دو بی و پاتشایه تی ذوالقهر نه ینت به نصیب بی که باجی له روژی ئه ستاندو پییشی به عاجوج
باجوج گرت. تاییه تی خه لات دانیت بن به ندر گهو ده ریای ئیرانی و، له به ره ی وان، هه مو روژی
له به یاندا - که ته شریف دینییه دیوانی - صه تان پارچه و بالاپوشی زه ری و مه خمر، به سه ر نزیکانی
خوت دا، دابه ش بکه ی.

۱۸ گهرچی دهر دیوانی هه ضرهت پور هه قیرین شو بهی مور

چه شمی ته چه شمی سوله یمانی بحالی مور بی

۱۹ ئی نه وهك گوی بی سهروپا بیت دبه ندا خدمه تی

ما دچه وگاتا ته ههر په ركه ندهوو مه قهور بی

۲۰ مالیسانی من دوعا گویی لدهر حق وه صفی خان

مه مظه هری سیررا كه لامی وهك دره ختا طور بی

۲۱ ههر دمه دهی تهو نه نای سیندهوو قهلبی مه لی

بی تهفاوت قولزوما پور لوئلوئی مه نثور بی

۲۲ ژاستانی دهوله تی غایب نه بی جار هك «مه لا»

دا ژفه رمانی موكه رره م ده مدهم مه نمور بی

مانای وشه:

هه قیر: بی نرخو سوک؛ مه قهور: غه زب لی گیراو، تی شکاو، خه مگین؛ لیسان: زمان؛ مظه ر: دیاری

دهر؛ دره خت: دار؛ مه نثور: پهرژ؛ موكه رره م: به ریزو حورمهت؛ مه نمور: فهرمان بهر؛ بی تهفاوت:

بی فهرق.

پوخته ی مانا:

خانی سلیمان ئاسایی، من خوم له باره گای تودا - كه پریه له پیاوی گهوره - وهك میروله دیته

به رچاو. به لام توش ههروهك سلیمان، له میروله ی ده پیچاوه، به چاوی خوشی و بهزه یی

وه ملاوینه. هه ركهس وهك گوی گروومرو بی پاوسه بو بههره ی تو هه لئه سور؛ گوریه تی له بهر

كاشوی تو، سه رگهردان و په ربلاوو تیك شكاو بیت. زمانم له په سنی تودا، وهك چیروکی ئهو داره یه

كه له طور ی موسای ددهواند. دار نه یه ددهواند، خودا دواندی. خودایه، كه توی خوشدهوی.

په سنی تو فیزی زمانی به ستم زمانی مه لا ده كا. له وساوه كه په سنت ئه دهم، دل و سینهم وه كو ده ریا

پرن له مرواری پرژاو.

هه رگیز مه لای لدهر گای خوت دور مه خه وه، با هه میشه گوی به فهرمانی به ریزی جه نابت بی و

شانازی به بهختی بكات.

«بیانی‌باش»

به‌شیوه‌ی سه‌ر به‌ندی (ترجیع‌بند)

- ۱ (صَبَاحُ الْخَیْرِ) خانی من
توی روح و روانی من
تعالی‌الله چذاتی تو
نه‌وه‌ك قه‌ندو نه‌باتی تو
حیاتو راحتا جانم
وهره‌بیناهای یاچه‌هقان
- ۲ (صباح‌الخیر) مه‌ستا من
خومارو مه‌ی په‌رستا من
ژمه‌قصودان توی به‌س من
ژغه‌یری ته نه‌فیت که‌س من
دبه‌ندا زولفی چه‌وگانم
وهره‌بیناهای یاچه‌هقان
- ۳ ژوی زولفی، ژوی به‌ندی
سیه‌چه‌شمی سپی زه‌ندی
شوبی شه‌مع و شه‌مالم نه‌ز
ضه‌عیفم وه‌ك هیالالم نه‌ز
قه‌بولولرا بئه‌فانم،
وهره‌بیناهای یاچه‌هقان
- ۴ قه‌بولوبرا شه‌فو روژی
نه‌نی ماهی، شه‌فه‌ق روژی
کو دورم نه‌ز ژوی حوری
ژوادی نه‌یمه‌نا طوری
- شه‌هی شیرین زه‌بانی من
ببت قوربان ته جانی من
چوی شیرین صیقاتی تو
یه‌قین روح و حه‌یاتی تو
(صَبَاحُ الْخَیْرِ) یاخانم!
بینم به‌ژن و بالایی
- له‌طیفا جام‌بده‌ستا من
توی مه‌قصودو قه‌ستا من
بین به‌رچه‌رخ‌ی نه‌طله‌س من
بره‌شتوزین موقه‌وو‌ه‌س من
(صبح‌الخیر) یاخانم
بینم به‌ژن و بالایی
- ره‌هابم لی ژپه‌یوه‌ندی
ته صوهم شوبه‌ه‌تی قه‌ندی
ژبه‌ر حوببا ته‌لالم نه‌ز
صیفته گویین دکالم نه‌ز
(صبح‌الخیر) یاخانم!
بینم به‌ژن و بالایی
- لسه‌روی ترحو بشکوژی
ته صوهم شوبه‌ه‌تی دوژی
تنی جاره‌ك لسه‌ر سوری
ته‌جه‌لالا کر دنیف نوری

ژوی صوهتی دل و جانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۵ ژحوسنا وی ته‌جه‌لالایی یه‌دی به‌یضاو بالایی
چوه صفان بیتم خه‌به‌ر نایی وه‌لی دل جه‌ذبییی دایی
نه‌هشیارم ژوی به‌رقی ژ زهرتاجی لسهر فهرقی
سپینه دا هه‌تا شهرقی به‌لی نائیخمی فهرقی

ژضهریی عیشق نالانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۶ ظه‌ریفی نازکی شه‌نگی صیفت حوری پهری ره‌نگی
بروژئرا تو هه‌قه‌ده‌نگی دوره‌شتوزین سیه ره‌نگی
کشاندن لی نه‌وه‌ک جارن خه‌ده‌نگین قه‌وسی نو‌باران
ژره‌نگی شیرو موکاران ره‌شاندن سپینه وه‌ک باران

ژوی ضهریی پرتیشانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۷ قه‌که چاره‌ک خه‌ت و خالان لسه‌روان مه‌سنه‌دو پالان
بخونه لی مه‌عه‌بدالان بینین عیدو سه‌رسالان
ئی‌جازه‌ت دی مه‌ده‌ستوری پهری ره‌نگی صیفت حوری
ژنیقا ظولمه‌ت و نوری بنوشین مه‌ی دقه‌رفوری

ژدل تالانی خالانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۸ ژشه‌هکاسا کو قه‌رقه‌ف تی مه‌یا نورین موشره‌رف تی
نیشانه‌ک دلبه‌ری که‌فتی ژبو‌من هه‌ر سه‌حه‌ر خه‌ف تی
ژوی جامی دنوشم نه‌ز سه‌حه‌ر له‌و نه‌ی له‌وشم نه‌ز
ژعامی لی دپوشم نه‌ز بجان هه‌رلی دکوشم نه‌ز

کو‌غالیب مه‌ست و سه‌کرانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

۹ وهره پتیشبه‌ر مه‌لایی خوه شه‌هیدو مو‌به‌له‌لایی خوه
بشه‌فقه‌ت که‌لیقاییی خوه «مه‌لا» نه‌مرت بدایی خوه
مه‌سی‌حایی لی‌یماران که‌سین گه‌زتی دو ره‌شماران
شه‌هیدین شیرو موکاران کری ئامانجی نو‌باران

لدیداراته‌هه‌یرانم (صبح‌الخیر) یا خانم!

وهره بیناهی یا چه هقان بینم به‌ژن و بالایی

مانای وشه:

صبح‌الخیر: به‌یانی باش؛ شه‌هی: پادشای؛ شه‌هی: جیی ئاره‌زو؛ یا: نه‌ی؛ خانم: گه‌وره‌ی من؛ خانم:

خاتونه که؛ په یوه نډۍ: گرفتاری، گیر وده یی؛ نه نۍ: همنه، تویل؛ وه لۍ: وهالۍ؛ به لۍ: ثاری؛ به لۍ: به لام؛ نائیخمۍ: ناخه مۍ، نای یخه مۍ؛ زهره ب: لیدان؛ زهره ب: ژه نینی موزیک؛ عه بدال: دهر ویش و نه لوه دا؛ سه رسال: نه ور وژ؛ قهرقه ف: باده؛ پیښه ر: روبه رو؛ مه سئو پال: پالو پشت.

پوخته ی مانا:

شیاوی باسه: هه مو وشه دژواره کانم مانا کرده وه. خوینده وار ده یان زانی. ښه گهر گوی نده ینه یه که به یه کی وشه کان؛ مانا که وای لی دی:

۱۰ به یانت خوش و گهش خانم
له بسکت دایه تای ژیانم
بلیم تو چهنده شیرینی؟!
نه تو گیانی نه تو ژینی
به یانت خوش و گهش خانم
به یانت خوش و گهش خانم

۱۱ له مہستی چاوه کهت مهستم
به نازو غه مزه ناوهستم
له جوانیت بویه پیری من
ته نۍ هه رتوی له پیری من
په نای بومن که سی بومن
خه نیم تاتو هه سی بومن
به یانت خوش و گهش خانم
به یانت خوش و گهش خانم

۱۲ دلۍ به ربۍ له که زیانت
له په نجه ی ناسک و جوانت
نه وینداری ژیان تالم
گری تیچو په رو بالۍ
له تاوان یی سه روز مانم
وهره روناکی چاوانم
به یانت خوش و گهش خانم
به یانت خوش و گهش خانم

۱۳ خودا، لهو به ژنو بالایه
پشیوی خسته دنیا یه
گریکی خوا له طور جاری
نه من دیتم له تالاری
له تینی دینی یریانم
وهره روناکی چاوانم
به یانت خوش و گهش خانم
به یانت خوش و گهش خانم

۱۴ شه‌وهی بسکول و کاکولی
به‌رو سینگى سپى و سولی
له‌هه‌رلا ریزی بشکوی
ده‌دهن پرشنگو تیروزی
سپینده‌ی لاملو قوتی
په‌لو پوزی خرو خوتی
کلاوی زیر له‌سه‌ر روژی
دلهم هه‌ر ده‌ستی ده‌کروزی
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
وه‌کودل‌خانه‌ویرانم

۱۵ له‌شوخی و ناسکی و شه‌نگی
په‌ری‌زاده‌ش په‌زی رهنکی
که‌زیت وه‌ک جوته ره‌شمارن
مژولت تیری په‌ردارن
له‌چاوی مه‌ست و سینه‌نگی
روحم که‌وته نه‌فه‌س‌ته‌نگی
بروت وه‌ک شیرى موکارن
به‌ره‌و جهرگم سه‌ره‌و خوارن
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

۱۶ له‌روژی جیژن و سه‌رسالان
بهرسه‌حالی بی‌حالن
چنا قه‌ومى نه‌گه‌ر وایی
نه‌وه‌نده‌ت با له‌رای خوابی
که‌دارو ده‌سته‌لیت هالان
بهرمو بیته‌دیار خالان
یه‌قینم کابه‌که‌چ نابى
ده‌گه‌ل دلدار دلت چابى
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

۱۷ له‌باده‌ی به‌رده‌میم روانی
دلهم بوراوه‌نه‌وعانی
له‌وی روژیوه‌بیپوشم
وتم رازیکه‌ده‌یپوشم
له‌وینه‌ی رومه‌تی جوانی
له‌هوش‌خوم‌چوم‌له‌رامانی
په‌روش و مات و خاموشم
به‌لام هه‌یه‌اته‌تی‌کوشم
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

۱۸ بزه‌ی نه‌و ته‌نکه‌لیوانه
له‌ره‌ی نه‌و شه‌گره‌سینوانه
نه‌خوشی‌چاوی به‌خومارم
مه‌لای ژاری به‌ئازارم
شیفان بو‌شیت و دیوانه
له‌گش‌نازاری هه‌توانه
به‌نازانت بریندارم
ده‌با نه‌مرم بکه‌چارم
به‌یانت‌خوش و گه‌ش‌خانم
به‌یتم‌به‌ژن و بالاکت

وه‌ره‌روناکی‌چاوانم

«بی‌جوانان»

۱ صه‌نه‌ما سور ژصه‌مه‌د، شه‌وق ژحه‌ق دایه‌ وجودی
گهر عه‌زازیل بدیتا، نه‌دبر غه‌یری سجودی
غهرق بوم نه‌ز دغه‌ما عیشقی دوه‌قتی سه‌ه‌ری بو
کو ته‌جه‌للایی جه‌مالی لمیثالی به‌شه‌ری بو
نه‌ ژله‌ونی به‌شه‌ران من دیه‌ لی دیمی زه‌ری بو
نه‌ز دیم روحی قودوس بو بخوه‌یا حورو پهری بو
له‌و بحوسن و نه‌ظه‌ری ره‌مز ژسورا قه‌ده‌ری بو
خه‌مری‌یین سه‌یر ل‌دیم حه‌لقه‌ لدورا قه‌مه‌ری بو
صه‌د خه‌ده‌نگ دانه‌ جه‌گهر سینه‌ ژسه‌ری به‌که‌ری بو
له‌م ئیش و نه‌له‌مان زیده‌ ژتیرا قه‌جه‌ری بو
دل ژمه‌ بویه‌ په‌له‌ک جان و جه‌سه‌د تیک سه‌قه‌ری بو
له‌ومه‌ شه‌ب تا بسه‌ه‌ر ناله‌یه‌ وه‌ک مه‌غنی‌یی عودی
صه‌نه‌ما سور ژصه‌مه‌د، شه‌وق ژحه‌ق دایه‌ وجودی
گهر عه‌زازیل بدیتا نه‌دبر غه‌یری سجودی

مانای وشه‌:

عه‌زازیل: شه‌تان، مه‌له‌ک تاوس؛ ضه‌رب: زه‌ر؛ به‌که‌ری: له‌ت‌ویه‌ت؛ قه‌جه‌ر: خوش‌به‌ز، به‌یی؛
قه‌جه‌ر: ناوی عه‌شه‌ره‌تیک‌ی مغولی‌بو. که‌ ته‌یموری له‌نگ سالی ۸۰۳ هینانیه‌ ئیران و شه‌رکه‌ری
صه‌فه‌ویانیش بون. له‌ سالی ۱۲۱۰ را تا ۱۳۴۴ کوچی مانگی پادشایه‌تی ئیرانیان له‌ده‌ستابو؛ په‌له‌ک:
پولونیک، په‌نگریگ؛ سه‌قه‌ر: جه‌مه‌نده‌م؛ مه‌غنی: مه‌غنه، ئاواز؛ عود: سازیکه‌ وه‌ک تار ده‌چی.

پوخته‌ی مانا:

شه‌پالیک‌ی که وه‌ک بت ده‌پهرستم من، تروسکهو شو‌قی نوری خوايه؛ دیتومه له دنیا‌يه.
ته‌گهر شه‌یتان له‌باتی بابه‌دم، یارمی بدیتایه؛ هزار سوژده‌ی ده‌برد یه‌کجی به‌رهو شهو به‌ژنو
بالایه.

به‌یانیک بو که پرشنگی خودای جوانی، وه‌کو عینسانی خو‌ی شاندام. به‌رهو ده‌ریای ته‌وینداری و
خه‌می هاندام. له‌گیزاویا نو‌قوم بوم؛ بی‌سهر و شوین چوم.

به‌دیمه‌ن ئاده‌میزاد بو له‌بر چاوم؛ به‌لام جوانی وه‌ها سه‌وزهو به‌نازو غه‌مزه، قه‌ت نابی
له‌دنیایی. بلیم خو‌ری و پهری بو؟ نا. ده‌لیم ههر عه‌زهرتی جو‌برایله هات‌بوه به‌رچاوم.

له‌ره‌ی پهرچم به‌دم سروده‌ی به‌یان لهو مانگی رو‌خسارهو له ده‌وره‌ی سی‌وی کولمانی،
نمونیک‌بو له کرده‌ی جوانی بی‌وینه‌ی ده‌سی ره‌نگینی خوی جوانی. وه‌بر تیری ته‌اشای دام؛ به

په‌یکانی بز‌انگ پی‌کرام و جه‌رگم ته‌نجن ته‌نجن بو. خودا هاوار! به‌چی ئاو داوون شهو تیری
بز‌وانه؟! له‌جی تیری قه‌جهر فیشته‌ر به‌ده‌ردو ئیش و پر‌ژانن. له دیداری پرو‌ی لاری، له‌شو گیانم

به یه‌کجاری، وه‌کو کوانوی قه‌لاشکاری، له‌گوین ته‌ندوری گر‌سوره، له‌خور ها‌لاوو تینی تی. دل‌ی
چول و بیابانم پهره‌نگیکه که لهو چوله له‌به‌ریا بی. له‌تاوی دیتی چاوی، ده‌نالیتم به سو‌تاوی،

شه‌وو روژ ده‌نگی نالینم، وه‌کو بلو‌یزو شمشاله له گالیندا.

شه‌پالیک‌ی که وه‌ک بت ده‌پهرستم من، تروسکهو شو‌قی نوری خوايه؛ دیتومه له‌دنیا‌يه.

ته‌گهر شه‌یتان له‌باتی بابه‌دم، یارمی بدیتایه؛ هزار سوژده‌ی ده‌برد یه‌کجی به‌رهو شهو به‌ژنو
بالایه.

۲ نه‌ظه‌ره‌ک وی به‌شهری له‌ب شه‌که‌ری خو‌ری سرشتی

نادرم ته‌ز به‌می و که‌وت‌ه‌رو خو‌رین ده‌بهشتی

ئی دی‌یه شهو بخوه جاره‌ک ده‌جه‌نیم کو به‌شتی

ته‌ژوان قه‌وس و که‌فانان چخه‌ده‌نگن ده‌وه‌شتی

ته‌وه من شافی‌یی ده‌ردان مه‌چ‌حاجه‌ت بن‌قشتی

گهر بکت هوسنو جه‌مالا خوه ته‌جه‌لا ده‌ک‌نشتی

دبتن به‌یتی قودوس، ته‌هلی زیارات ژحه‌به‌شتی

سینه پوت خانه یه‌ئیرۆ، مه‌ژدیم و قه‌دو قشتی

بدلی ساده چکم ته‌ز؟ کو ته‌جه‌لا نه‌گه‌هیشتی

ته‌وه‌من قبیله‌یی جه‌به‌ت دقایم و دقعودی

صه‌نه‌ما سوژ ژصه‌مد، شه‌وق ژحه‌ق دایه وجودی

گهر عه‌زازیل بدیتا نه‌دبر غه‌یری سجودی

مانای وشه:

سرشت: ماكو ٿاميان؛ نادر: نادم؛ ئى ديه: ئهوى ديتويه؛ شافى: شقادى؛ نقش: نوشته؛ كه نشست: همم كليسا، همم نويزگى جو؛ پوت: بت؛ جبههت: توپل، روبهرو؛ قيام: ههلسان؛ قعود: روڻيشتن.

پوختهى مانا:

نيگاي چاوپيكي ٺه جوانه - كه چاوى هوريه كانيشي لهبر پرشنگي هه لئايه - و له تاسه ي ليوى شيريني، تكه ي ليكاوى دهميانه، به باده ي پاكو ئاوى كه وٺه رو حوري به هه شتى گهر وه گورم؟ شيټو ديوانهم. ئهوى جارليك ئهوى ديبى؛ ته گهر جارليك وه سهر هوش بيته وه، سهيره. ته تو بروانه لهو جوته كه وانانه ي برويانى و سهرى نوكى برؤلانى - كه په يكانان ده بارين - چراست هاويژو توندو تيزو لهش دا ييزو دل ييكن. ئه من جهرگم به سهر تهو نوكى په يكانانه وه ماوه و به خور زوخاوى هه لدينى. بزيشكى وا له كو ييتم به درمان و به هه توانان بريني گيان وه برزينى؟ عيلاجى دردى دلداران نه لوقمان يي ده چارين و نه كارى نوشته نوسانه. به ته نيا ياره چاره، ههره و كو ئازار لهوى رايه، ئه ويش درمانه بو دردم.

ته گهر پرشنگى روخسارى، له گوشتيكي كليسا، ورشه ورشى يي؛ حبه شيانيش به رهو خوى راده كيشى بيته كرنوشى. «مهلا باسى له دايك بونى عيسامان وه بير دينى. كه ته ستيريك له هه نداو غاره كه ي زيدي، قه تيس مابو. مهجوسى و پياوى جى گه وره ي حبه شيانيش - كه بهو ته ستيره وه هاتبون - به هو ي ته ستيره كه زانيان مه سيح هاتو ته دنيا وه.» له نويزان دا، له نسوزدهم دا ته من كرنوش به رهو يارم ده كه م. له دانيشتن له هه ستانا هه ميشه روبه دبهرم و ته ويستا كه دل و گيانم وه كو بتخانه ييك وايه و بتي من كو لم و پهرچو كه ي گهش و ئال و رهشى بون خوشى نازداره. دلى ساكار چليپكه م من؟! به يي پرشنگى دلدارى.

«مهجوى» ده لى:

سهر كه شورپيكي نه يي، من زر كه تالم بوچى به؟

دل كه عيشقيكي نه يي، شوشه ي به تالم بوچى به؟

شه پاليكى كه وهك بت ده پيهرستم من، تروسكه و شوقى نوري خوايه؛ ديتومه له دنيايه. ته گهر شه يتان له باتى بابه دم، يارمى بديتايه؛ هزار سوزده ي ده برد يه كجى به رهو تهو به زن و بالايه.

۳

قبيله يا نه هلى دلان گهر يكتن كه شف جهمالى

يا ته جهلا كه ژهر تاجو پهران قهوسى هيلالى

كى بدل كاڤره ئى سهجده نه بت جبههت و خالى

يا نهدت شه هده بئايات، دوى و هقت و مه جالى

(ليلة القدره) بمن نهو سهعتو عيده دسالی

شه ققه کر پهرده هلالی سهحهری شوخو شه پالی

نه بیساندیم ژنه نوارو سوری شوبهی شمالی

مه شهبا مهست شه گهر لب بمه دا مهی ژپه یالی

نه گهام سهجده بیم پور خه جلیم نهز ژو یصالی

حادری بهرقی لدلا، ژته جه لا وشهودی

صه نه ما سور ژصه مه د، شوق ژحق دایه وجودی

گهر عزازیل بدیتا ندبیر غه یری سجودی

مانای وشه:

پهژ: پهره تاوس که شازاده خانمان له دهووری تانجه زیړه کهی سهریان دهان؛ شه هده: شاده وئیمان،
شایه تی؛ مه شهبا: روښت، رابرد؛ خه جلیم: شهرمه زار بوم؛ حادری: فهوری.

پوخته ی مانا:

نه گهر جاريك بهرهو ته هلی دلان، - یارم - په چهو روپوش لهرو لادا؛ کهوانه ی مانگی دوبرو کهی،
له خوار تانچو پهراندا بیته بهرچاوان؛ دهی کی هینده کافر بی و دلی رهش بی، نه چیته سوژده بو
نهو توپل و خالانو نه کا باوهر بهو ونده ثایه تانه ی وا له روخساری نهوا دیارن؟ شه ویک. شه ونا. له
نیوانی شه وو روژا، - که تازه بهر به بیان دهن گوت - بهزه ی بهمنی هه زار داهاتو روبه ندی لهرو لادا.
به دینی چاوی دل پشکوت، له سه یری به ژن و بالای شوخو شهنکی، واقو وړ دامام. له دلکش ی و
له مهستی چاوه کانی، هر گرم گرت. له چه شنی مومنی داییسام. به مهستی هات به لاما، نهو
شه کرلیوهو به مهی جوانی مه سی کردم. له شهرمانا له بیرم چو که سوژده ی بو بهرم شه وسا.
بروسکه ی روژی روخساری، دلی گرتم. له جیوه کاری خو ی کردو دلی بردم. چلون سوژده م
له بیرچو؟! خواجه توبه.

شه پالیکی که وهک بت دهی بهرستم من، تروسکهو شوقی نوری خواجه؛ دیتزمه له دنیا به.

نه گهر شه یتان له باتی بابه دم، یارمی بدیتیه؛ هه زار سوژده ی ده برد یه کجی بهرهو شهو به ژن و
بالایه.

روهنی یا چه شهو و چرایمه نزام هیژ دبیرم

کو دزندان و حه بس خانه یی وی به ندو نه سیرم

ژخه دهن گین قه جهری سینه ته زی گه زمه ووتیرم

دل دنیف حهلقه یی زولفا سیه ها بو ژعه بیرم

تیک بهریشان ژله و شه تری و تایین ژحه ریرم

تو هه یی من ددنی لهو ددنی به گله رو میرم

زیرو مال نه چي نه دیرم ته ددیرم نه فه قیرم

ژ نه قیناته شه پالی دشه قان شوبهی نه دیرم

ژله بی له علی شه کهرباری ته وه که شه کهرو شیرم

مه ژسر تا بقدهم صوهتنه وه که ناته شو عودی

صهغه ما سور ژصهغه، شوق ژحق دایه وجودی

گهر عهزازیل بدیتا نه دیر غهیری سجودی

مانای وشه:

روهنی: روناکی؛ تو ههیی من؛ تو بو من ههیی؛ ته ددیرم؛ تو ههیه؛ نه دیر: ئاگری سر چیا؛ عود: نه وعه داریکه بو بخور ده سوتین.

پوخته ی مانا:

توی بو شهوی به ختم چرای. تو سو مایی چاوه کانمی. من هه بهو بیره وه ده ژیم که گیر و دهی
شهوینی تو مو له بهندی تو ره ها نايم (يان، ئاخو هيچ له ییری ماوه که من یه خسیرو دیلی ویم؟
هه ناوم پر له تیری تيله چاوی تو - که له تیری کاری قه جهر، هه سته م ترن - دل م ده ناو گهوی
ره شی هه ره بو خوشی که زیته دا، سر گهردانه. وه کو بسکی لول دراوت، وه که گولینگه ی سهر و
شهده وه وری لاری بان کلاوت - که له سر ئاوریشمی پر چان پریشانن - پریشانم. کی له من
بهخته وهر تره؟ هه تا تو م هه ی، خو م به به گلهر، به میری میران ده زانم. جا با زیرو مال شک نه بهمه.
تا تو م هه ی، نا لیم هه ژارم. له سایه ی شهوینی تو وه، هه مو شه وگار، به هو ی گری دهرونمه وه -
وه کو ئاگری سر چیا - له هه مو ئا قاران دیارم. له سای باسی لیه ئاله شیرینه که ت، هیته خویتم
شیرین بو، قسه کانم چیه ی شیرو شه کر ده دن.

هه م ئا گرم له شهوینت هه م بخورم، بو خو م ده خو م داده سوتیم دو که له که م - که یادیکی توی
تی که له - بو نی له عودو بخوران، زور خوشتره. تو مه خلوقیکی تایه تیت.

شه پالیکی که وه که بت ده یه رستم من، تروسکه و شوقی نو ی خواجه؛ دیتومه له دنیا یه.
ئه گهر شه یان له باتی بابه ده م یارمی بدیتایه؛ هه زار سوژده ی ده برد یه کجی به ره و شه به ژن و
بالایه.

۵

بی حیساب شوخ و شه پالی «له ملی» قه هرو غه ده ر کر

نه نه م ئاتینه خه پالی نه لالی مه نه ظه ر کر

قه ط نه کر شه فقه، لیباسی غه ضه بی زیده دیر کر

عیلله تا جه ورو جه فاوو نه له می جی بجه گهر کر

عه لاندین ذفیراقی سته می سینه بکه ر کر

ناه! هه تتا مر نی نه ف ژمه را داغ و که سه ر کر

سه‌فەرا شامو عیراقی لێمە خوێش لازمو فەرکر
 بێمەدا ژەهرو رەقیبان ددەقی شەهەو شەکر کر
 ئەم بۆین پیتو پەرەنگ، لەو ژوێصالی مە حەزەر کر
 نازک و نەئە شەکر و خوبو شەین قەددو خەودێ
 صەنەما سۆر ژەمەمەد، شەوق ژەحق دایە و جودی
 گەر عەزازیل بیدیتا نەدبەر غەیری سجدی

مانای وشە:

قەهەر: غەزەب؛ غەدەر: بێ شەرتی؛ عیللەت: سەبەب؛ عیللەت: نەخۆشی؛ عەللاندین: تەفەرەیی داین،
 خافلاندینی؛ سەم: زولم؛ سەم: حەستەم و دژوار؛ کەسەر: خەم و کول؛ قەر: کورتەیی وشەیی فەرض؛
 پیت: بلیسە؛ پەرەنگ: سکل؛ خەود: کولمان؛ دەف: دەم، زار.

پوختەیی مانا:

یاری چەلەنگ و شوخ و شەنگ! رەنگە لەمەلا دل تەنگ بێ. لە بەلێنی دیداری پاشگەز بێتەو.ه.
 بەخت رەشم هەر بەیادیشی دا نایەم. لە ئاور و وێدانەوێشی، دورە بەشەم. سەرەرای بێ ایلتیفاتی،
 بەرگی غەزەبی پویشیوە و تیکویشیوە دەردەکەم لێ گرانتر کا. دەردو کوانی زۆر بەزانی داخی دلن و
 لەناو قوڵایی جەرگەدا جێ خوش دەکەن.

بۆ دیداری دەم خافلێتی و هەر ئەمەرو بەسبەم پێدەکا. ئەم دەستاو دەست پێکردنە، داخی دلن
 هەتا مردن. لە عەیبەت دەردی دەروەنم، ئاوارەبوم؛ هەتا شامو عیراقیش چوم. بەلام بەچی
 سەبۆریم دیت؟ بەراستی ناهەقی یارم لەمنی دەکا، لە ئەندازە دەرکەوتو. ژەهری دوری دەدا
 بەمن، کەچی شوفارو بەدکارم، لە دەوری ئەو، هەمو روژیک روی دەبینو و لە رەواقی هەنگوینی
 دەمی شیرینی، دەم شیرینن.

راستو دەوی، من مافی گلەییەم نیە. ئەو بەژن شوخ و شیرینە، وەك قامیشە شەکر دەچی.
 ئەو کۆلمە ئال و ناسکانهی، لە پەرەیی گۆلی گۆلاوی ناسکترن. چۆن بەرگی ئاگر دەگرن؟ منیک
 کە لە تینی ئەوین، گرم بەرزەو هەمو گیانم بوته پۆلو؛ دەبی لەخوی بیاریزم. واگریمان فەرموی
 مەلا با بێتەلام و بێبینی. چۆن دەوێرم بچمە دیاری و لەو ناسکە نزیک بێمەو؟ یاری من لەو
 بتانەیه کە ناشی پەرسیارەکی تەخون کەوی.

شەپالێکی کە وەك بت دەبێهەرستم من، تروسکەو نوری شوقی خوایه؛ دیتومە لە دنیا.یه.
 ئەگەر شەیتان لەباتی بابەدەم یارمی بیدیتایە؛ هەزار سۆزەیی دەبرد یەکجی بەرەو ئەو بەژن و
 بالایە.

تیری نیگا

به شیوه‌ی کلکه‌دار (مُستزاد)

۱ یارامی قَلْبی بِسِهَامِ اَللَّحَقَاتِ! هِنِهَاتِ نَجَاتِی
مازال فِدَاءُ لَكَ رُوحِی وَخِیَاتِی مِنْ قَبْلِ مَمَاتِی

مانای وشه:

یارامی: ئە‌ی هاوێژەر؛ قَلْبی: دَلَم؛ بِسِهَامِ: به‌تیرانی؛ اَللَّحَقَاتِ: نِیگایان؛ هِنِهَاتِ: زۆر دورە، چە‌تو‌نە؛
نَجَاتِی: ززگاریم؛ مازال: هەز هەیه؛ فِدَاءُ: قوربان؛ لَكَ: بۆ‌تۆ؛ رُوحِی: گیانم؛ وَخِیَاتِی: ژیانیشم؛ مِنْ
قَبْلِ: لە‌پێش؛ مَمَاتِی: دە‌می مەرگم.

پوخته‌ی مانا:

ئە‌ی ئە‌موکە‌سە‌ی دَلت کردم به ئامانجی تیری نیگات! زۆر دژواره ززگاریم بێت. گیان و ژینم
قوربانی تۆن. هەر به قوربانیشتی ده‌کە‌م، هە‌تا ماوم و نە‌فە‌وتاوم.

۲ نَمَقْتُ اِلَى بَابِكَ يَا قُرَّةَ عَيْنِي! بِالذَّمْعِ كِتَاباً
اَشْهَدْتُ عَلَى الْوَجْدِ مِدَادِي وَذَوَاتِي بَسَلٌ مِنْ غَيْرَاتِي

مانای وشه:

نَمَقْتُ: نو‌سیم؛ اِلَى بَابِكَ: بە‌ره‌و دەرگات؛ قُرَّةَ: فێنکایی؛ عَيْنِي: چاو‌م؛ بِالذَّمْعِ: به‌ فرمێسک؛ كِتَاباً:
نامە‌یه‌ك؛ اَشْهَدْتُ: ئاگادارم كرد؛ عَلَى: لە‌سەر؛ وَجْدٌ: ئە‌وین، تاسە، مە‌یل؛ مِدَادِي: مەرە‌كە‌فم؛ وَذَوَاتِي:
مەر‌كە‌ف دانە‌كە‌شم؛ بَسَلٌ: بێ‌رسە؛ مِنْ: لە؛ غَيْرَاتِي: فرمێسكانم.

پوخته‌ی مانا:

فێنکی و سو‌مای چاو‌ه‌كانم! نامە‌یه‌ك به فرمێسکی خو‌ینین نو‌سی‌و بو ئاسانه‌تم بە‌زی‌ كرد.

مهره که فو دهواته کهش به ئه وینی منیان زانی؛ ده توانی له ئه شکم پرسی.

۳ مَذَّ زَيْنَكَ الدَّهْرُ بِأَزْهَارِ جَمَالٍ يَارَوْحَةَ حُسْنٍ!
أَخْجَلْتَ طَلَّ الْوَرْدِ بِحَبِّ الْجَنَاتِ بَيْنَ الْعَرَمَاتِ

مانای وشه:

مَذَّ: لهوئا؛ زَيْنَكَ: رازاندویتمهو؛ دَهْر: زهمانه؛ أَزْهَار: گولان؛ جَمَال: جوانی؛ رَوْحَة: باغچه و گولجار؛ حُسْن: جوانی؛ أَخْجَلْتَ: شهرمه زارت کرد؛ طَلَّ: ئاونگ، شهوئم؛ حَب: دانه؛ وَجَنَات: وجنه گول؛ وجنه: کولمه؛ بَيْن: نیوان؛ عَرَمَات: نوخته گهلی رهش له سهر سپی.

پوخته ی مانا:

لهو ساوه دهستی زهمانه به جوانی تووه خهریکه به گولانت ودهه رازینیو، تو ی کردوته باغچه ی گولان؛ ئاونگ له شهرمی ئاره قی دانه دانه ی، دهوری خالانی سهر گوئانت، سهر داده خاو زور ته ریه.

۴ جَلْبَابٌ دُجَى صُدْغِكَ الْهَابِ فُوَادِي يَحْكِيكَ عِيَانًا
نِيرَانٌ جَحِيمِي خُجِيتَ بِالشَّهَوَاتِ مِنْ كُلِّ جِهَاتٍ

مانای وشه:

جَلْبَاب: سهرپوش؛ دُجَى: تاریکی؛ صُدْغ: لاجانگ؛ الْهَاب: گرپه گرتن؛ فُوَاد: دل؛ يَحْكِيكَ: بوته ده گیریتمهو؛ عِيَانًا: به ئاشکرا؛ نِيرَان: ئاگر؛ جَحِيم: جهه ندهم؛ خُجِيتَ: به ریهوار بوه؛ الشَّهَوَات: ئاره زوگه ل؛ مِنْ كُلِّ: له گش؛ جهات: لایه نان.

پوخته ی مانا:

بسکی رهشت - که لاجانگیان داپوشیوی و هاتونه سهر کولمه ی سورت - ئاشکرا تیت ده گه یه نی؛ که دلَم چون گرپه ی به رزهو ئاگری ئه وین له دَلما - که وه ئاگری دۆزه قه - له هه مولاهو ئاره زوی دیداری توو رهشایی بهختی نه گبه تم، دای پووشیوهو له بهر چاوی تو نه دیوه.

۵ فِي ظِلْمَةٍ أَصْدَاغِكَ مَذَّ أَصْنَحِ مِسْكَ يَاطْبِي خَرِيمٍ
قَدْ أَخْرَقَ فِي الصَّيْنِ قُلُوبَ الظُّلُمَاتِ نَارَ الْخَسِرَاتِ

مانای وشه:

فِي ظِلْمَةٍ: له تاریکایی؛ أَصْدَاغ: لاجانگان؛ أَصْنَح: گه زیاهو، بوته؛ أَصْنَح: کهو توت به ره به یانه وه؛ ظَبِي: ئاسک؛ الظُّلُمَات: ئاسکان؛ خَرِيم: ئه ندهرونی مال؛ قَدْ: لیره دا به مانا بی گومان؛ أَخْرَقَ: سوتاندی؛

فی الصّین: لهچین؛ قلوب: دلان؛ حَسرات: عجزه‌تو تاوانان.

پوخته‌ی مانا:

هەر له‌وساو، له شه‌وی که‌زیه‌کانت‌ه‌وه‌ بونی میسک، له سپیایی به‌ربه‌یانی لاجانگت په‌رژو بڵاوه؛ به‌کۆمه‌ل که‌زانی چین - که میسکی چاک والای‌وانه - و تیگه‌یشتون میسکیان ره‌واجی نه‌ماوه‌و ناگاته‌ئو بۆنه‌ میسکه‌ی له‌تیسکی بسکی تۆوه‌ دیت. به‌عجزه‌تو تاوانه‌وه‌ن، بگه‌نه‌تو. زو‌ریش ئیره‌ییت پی‌ده‌به‌ن، که تۆی کارما‌زیک‌ی مالی، گرو‌ت له‌وان بردۆته‌وه. به‌ئاگری ئیره‌یی‌و تاسه، سوتا‌ون و دلیان له‌سو‌یت پ‌روکاوه.

٦ کَم تَحْرِقُ أَحْشَاى وَفِى فِیْکَ زَلَالٌ وَالشَّارِبُ مِنْهُ
يَحْکِى خَضِيراً مَّوْرَدُهُ مَاءٌ حِیَاتٍ لَا فِى الظُّلُمَاتِ

مانای وشه:

کَم: چه‌ند؛ تَحْرِقُ: ده‌سو‌تینی؛ أَحْشَاى: هه‌ناوم؛ فِیْکَ: ده‌می‌تو؛ زَلَالٌ: ئاوی شیرین و ره‌وان؛ شَارِبُ: خو‌ره‌وه؛ مِنْهُ: له‌و؛ خَضِیر: سه‌وزه‌گیا؛ خَضِیر: عجزه‌تی خدری زینه‌د؛ مَّوْرَدُهُ: شو‌ینی خو‌اردنه‌وه‌ی، کانیه‌که‌ی؛ مَاءٌ حِیَاتٍ: ئاوی ژیان؛ فِى الظُّلُمَاتِ: له‌تاریکستان‌دا.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌و لیوه شیرینه‌ی تو، له‌بان ده‌می بی‌چکه‌لانه‌ت - که سه‌رچاوه‌ی ئاوی ژیا‌نی شیرین و فینک و ره‌وان - هه‌ر که‌سێ خوا به‌ختی‌بدا و له‌و لیوانه‌ی تو هه‌لم‌زی؛ وه‌ک سه‌وزه‌یه‌ک له‌ئاوی ژیا‌ن پارا و بو‌ی، قه‌ت سیس‌نابێ. یان، وه‌ک خدری زینه‌ده‌ی نه‌مر، گه‌یشتۆته سه‌رچاوه‌ی ژین؛ نه‌ش گه‌یوه‌ته تاریکستان، هه‌تا که‌ی دل ده‌سو‌تینی و هه‌روا تینوم ده‌هی‌لیه‌وه؟ ده به‌زه‌یه‌که‌ت پیماییت.

٧ مِنْ «أَحْمَدَ» فِى لَيْلَةِ أَصْدَاغٍ وَبَلَاحٍ لَاحَتْ كَلِمَاتٌ وَشَهْهَلٌ يَسْمَعُهَا: دَه‌ی بیسی؛ فَاح: بو‌نی
مَنْ يَسْمَعُهَا فَاح بِمِسْكَ الدَّعَوَاتِ جِيبٌ دَلٌّ نَاوَمْرُوكَ غَدَوَاتٌ بَه‌یانا‌ن.

مانای وشه:

بَلَاح: خو‌ین شیرینان، جوانان؛ لَاحَتْ: دیاری‌دا؛ كَلِمَاتٌ: وشه‌گه‌ل؛ يَسْمَعُهَا: ده‌ی بیسی؛ فَاح: بو‌نی بڵا و کرده‌وه؛ دَعَوَاتٌ: نزایان؛ جِيبٌ: دل، ناو‌مروک؛ غَدَوَاتٌ: به‌یانا‌ن.

پوخته‌ی مانا:

چه‌ند وتاریک له‌په‌سنی شه‌وی که‌زیا‌نی‌و، به‌ربه‌یانی لاجانگی سپی و جوانی یاری‌نا‌زدار، له

جہنگھی بہرہ یاندا، ئہ حمہدی دلدار در کاندی؟ کی بیان ییسی بونی میسکیان لی ھہ لدہ مژی. کہ
لہ ناوہینانی بسکی، بون خوش و بہرہ رامہ بون.

چرای کوردستان

پور ژدیناته غه‌ریبم خانم
 هه‌ریجان ته‌شنه‌له‌بی له‌علاقم
 موسیفو جورعه‌گه‌شی هیجرانم
 له‌و شو‌بی دایره‌سه‌رگه‌ردانم
 بدل ئاته‌ش ژجه‌گر بریانم
 عاشقی نازکو مه‌حبوبانم
 گولی باغی ئیره‌می بوه‌تانم
 چله‌بیعت به‌شه‌رو ئینسانم؟
 ده‌ری‌یا یاری لریزا صانم (یان، سانم)
 صبه‌هی عیده‌وو ئه‌ز پی‌زانم
 خواه‌ش برینداره‌کی بی‌ده‌رمانم
 ژخودیرا قه‌که به‌ندا به‌ری‌یی
 نازکی نه‌ی شه‌که‌ری سورپه‌ری‌یی
 ژته‌سه‌ر تابقه‌ده‌م هه‌یرانم
 دل دبه‌ندا گریه‌ها زولفانم
 نوقظه‌یا دائیره‌یی زیندانم
 باده‌نوشی قه‌ده‌خی حیرمانم
 له‌و په‌ریشانم و پور ئیشانم
 تومه‌بین بی‌سه‌رو بی‌سامانم
 شهب چراغی شه‌بی کوردستانم
 لله‌الحمْد چعالی شانم
 له‌و دئیقلیمی سوخه‌ن خاقانم
 کوبکیراته سه‌حه‌ر قوربانم
 جاره‌کی شه‌فقه‌که، روحم! جانم!
 دین به‌ری حوری میثالی زه‌ری‌یی

مانای وشه:

موسیف: دل‌بداخو خه‌مبار؛ جورعه: قوم، فر؛ حیرمان: بی‌به‌شی؛ سامان: دارایی؛ بی‌سه‌روسامان: بی‌سه‌رویه‌ر؛ بوه‌تان: مه‌لنه‌ندی بو‌تان له‌کوردستان؛ شهب‌چراغ: چرای شه‌و، گه‌وه‌ری هه‌ره‌نایاب که به‌شه‌و ده‌تروسکی؛ عالی‌شان: پایه‌به‌رز؛ صان: سه‌گان؛ سان: رانان، رانراو.

پوخته‌ی مانا:

سه‌روه‌ره‌که‌م! بو دیدارت زور به‌تاسه‌م. سه‌رتاپام له‌سه‌ر هه‌تا پیت سه‌رگه‌ردانه که چه‌ند جوانی؟ گیانم تینوی دینی لیوی تمه‌نگو ئالته. دلم گراوی که‌زیانته. پرل‌مداخه‌م، ژه‌ه‌ری دوریتم چی‌ژتوه.

لهزېندانى ئېويىتىدا، بومەتە نوختهى ناوهندى. بويە جەغزى سەرگەردانمۇ لەگش لا بى دەرتانم.
 لەجيات بادە، بى بەشىم لەدېدارى تۆ، دەر خوارد درا. دلم وەك ئاگردانىكە، جەرگمى لەسەر
 دەر بژى. پزله ژان و پەريشانم.

دلدارى خوين شيرينانم! دوستى ناسك و نازدارانم! ليم مەروانە كەوا بى سەرو سامانم.
 تاقەگولەى بەهەشتەكەى مەلبەندى چىاي بۆتانم! بومە شەوچراى كوردستان. بامناسن كەمن
 چتو مروفيكم، چۆن كەسيكم. سوپاس بوخوا، لەسايەى ئەوينى تۆو؛ جى بلىندو پاىەبەرزىم. خوڤم
 لەريزى دلداران دا جى كردهو، خو بەسەگى دەرگاى يار دوزانم. بويە وا گفتم رەوانمۇ لەمچا و
 شاعيران قاقانم. دوزانم سەبىنى جىژنەو مەنت دەوى بو قوربانى؛ چۈنكە ھەرچەند بربىندارى ئەوينى
 تۆم، بەلەش ساغمو، نام گەرەكە دەرمان بگريم، لە ئەوينى رزگارم بى. دەسا گيانە شيرينەكەم!
 بەزەت بەگيانى مەن دا بى. بىكە لەراھى خودادا، دوگمەى سەينە بترازينە، با بەرلە قوربانى كردن،
 بزوانمە ئەوسەينە جوانەت. تۆ وەك حوريت، تۆ دىن بەرى، تۆ جواتترين سەوزمەرەنگى، تۆ ناسكى،
 تۆ وەكو قامىشە شەكرى - لەبالادا - تۆ وەكو پەرى دلگىشى.

۲

سوسەين تازەو ميشكين والان	بەس پەريشان كە لەسەر سەرمالان
قەكە جارەك تۆ ژدورا خالان	ژدل ئەم داينە بەر چەنگالان
خەنجەر و شىرو رمين قەتتالان	نەظەرى وەرېدە صاحب حالان
كو ئەسپرين دەستە حەييالان	لەو ئەلف تين مە دەرەفين فالان
كولشكى رەقەمى سەر سالان	توى مورادا مە ژەرەرە بالان
زەمەزمەو دەنگو زمينە لالان	جەذبەدا مە بەهزار ئەحوالان
لەو دنالين ژنەسەق عەبدالان	كو بەمەستى ددرن يەك بالان
عەنەيرين خەمى و سوسن ئالان	صوهر و زەر، شەترى و چىچەك ئالان
مىصرىيان دل مە ژخو ەكر كالان	تە ژقەوس و قەزەحىن خەلخالان
كو بوين دايرە شوپەت ھالان	خەمى يىن خەم زەدە نىسبەت دالان
كو چەقاندینە ژرەنگ كوپالان	مىصرىيان وەرېدە بەر سىقالان
زۆھرەر رەنگى و شەقق موشترى بى	دىن بەرى حورى مىثالى زەرى بى

نازكى نەيشەكەرى سۆزبەرى بى

ماناى وشە:

والا: بەرزو بەقىمەت؛ مالان: ملان؛ سەر مال: دەسماى سەر، سەرپوش؛ قەتتال: كۆزەر؛ حەييال:
 خاپىنوك؛ بالان: باتايان؛ لال: بى زمان؛ ئالان: رەنگ ئالان؛ ئالان: ھالان، لىك ھالان؛ خەلخال:
 قول بەند، پاوانە؛ ھالان: خرمانانى مانگ؛ خەم زەدە: لارمەبو؛ كوپال: گوچان؛ سىقال: مشت و مال.

پوخته ی مانا:

که زیه کانت - که وهک میسکی به قیامتو، وهک سویسنی تهر و تازهن - بهس به سهر ده سماله که تاو له سهر ملان، بلاوبکه، جاریک له دوری خالانیان وهلا بده. ئهو بسکه سهر به قولایانهت، چنگیان لهناو دلمان گیرن. ههم خه نجهرن، ههم شمشیرن. ههم رمی دلدار مرینن. فیله بازن بهرو خوینانمان ده کیشن. ده تو و مره سهرینکی دلداران بکه، چون ئه سیرن لهناو زیندانی پرچاندا. له ناچاری فالمان بو خومان گرتوه. ئهلفی هیئا. واتا: ساله که ی خوش دهی و به دلدار ی بهژن ئهلفیک - که وهکو عرعر بهرچاوه - ده میتنه وه. وه شوین بهختی خومان کهوتین. ریمان کهوته نزیک ی تو. خر مه و زرمه و گرمه و قرمه ی، زیر و زنبه ری بی زمان - که له جوانیت سهر خوش بیونو ده ههژان، جهز بهو حالی لیمان هیئا. گشمان وهکو ده مان بین، وهک عه و دالانی شوین خالان، ناله مانه و، له ئه وینت و سهر خوشین، پالمان به به که وه داوه، تا نه که وین و بونزیکیت گشتمان پاله په ستومانه. هه ی له وه ی زوتر بتگاتی. لاسک و کهزی عه نبه ری و له گوین لقه سویسنه ی تازه، لیک هالاون. گوئی ئالی سهر کولمانت، ده گهل گولینگه ی سهر پیچت، ویک ده که ون. باز نه و خر خال و لاسهره و گول و گواره، له دوری مانگی روخسارت، به خهرمانه دینه بهرچاوه. بسکه کانت وهکو دالیک چه ما ونه وه. سهریان وهکو گوچان. لاره. برو کانت - که وهک شیر ی میصر ی ده چن - دلی مه یان کرده کالان، ده ریان کیشو له خوین مشت و مالیان بکه. بهرنگ زوهره ی، به تیشک چه شنی مو شته ری، وهکو حوریه کی دین به ری و سه وزه رهنگی. نازکی و نه ی شه کر ئاسای. بو دلکیشان وهک به ری وای.

۳

سونبولین تازه موته نا نه کری	طوره ریا شهنگ مو طه ررا نه کری
خه مر یان شیفته، طوغرا نه کری	عه رعه ری. خاره و دیبا نه کری
دل و دین غاره تو یه غما نه کری	سهر ی سه ودا زه ده سه ودا نه کری
گوهر ی بی نه رگسی شه هلا نه کری	کوشتی بی خه نجه ری بوررا نه کری
ساعه تی قی ساعه تی را نه کری	مه ژقهیدا خوه ته سه لالا نه کری
لی خه رامی ژمه، مه ستا نه کری	ژمه دل که عبه و بو تخانه کری
ده عوی دلبه ری بی دا نه کری	جیلوه یه که میری و شاهانه کری
پیشی شه معاخوه، مه په روانه کری	دلی غه مدیده یی ما، شانه کری
لمه بی په رده ته جه لالا نه کری	وه هه جاره که مه ته وه لالا نه کری
غه نجه کی قه نچ لمه لالا نه کری	جه گه ری ریش مو داوا نه کری
بکوژی عاشق و په روا نه کری	لشه هیدی خوه تماشا نه کری
ما، وه، دل بهر دکرن دلبه ری	دین به ری حوری میثالی زه ری بی
	نازکی نه ی شه که ری سوز به ری بی

مانای وشه:

موټه ننا: نوشتاو، قهډکړاو؛ موټه ننا: دولاینه؛ موټه ررا: لول دراو؛ شیفته: شیواو؛ سهودا: شیت، مامله، ټهوپن، رهش؛ گوهری: گوری، قوربان؛ ساعت: قیامت؛ تهسه لالا: سهبوری، تهرک؛ تهوه لالا: بهسرکردنوه، دوستی؛ تهوه لالا: هه لوهډا، دورخراو.

پوخته ی مانا:

سونبولی تازه ی که زیانت بهډولا نه نوشتینیوه؛ لابسکان پیچو لور نهډی؛ بسکی ئالوز - وهك موری سولتان - ریك نهڅی؛ تافتهو خارا دهبر بهژنی - وهكو عهر عهر - ی خوټ نه که ی؛ تا دل و دینمان تالان که ی و بهڅه نجهری مژولانت بمان کوژی و بمان که یه قوربانی نیرگی چاوی مهست و کالتو، سهری شیتی ټه ویندارمان، بوخوت نه به ی؛ ههر ټیسته قیامت رانه که ی، له زنجیری که زیه کانت رها نه بین؛ ټیمه دلمان بو تخانه یه که تو ی تیدای و له سایه ی تو بوته کابه. تو به مهستی و به له نجهو لار روی تی نه که ی؛ داوای دلبری بی وینه ی تیدا نه که ی و، خوټ دهر نهڅی که بزانت تو میرو شای دلبرانی، ټیمه نه که ی به په پوله ی بهر مومی روت. دلی خه مبارمان شاد نه که ی؛ هه میشه ههر دهرمان بکه ی، جاریك خوټمان نیشان نهډی؛ نازیکی زور نازنه نانه بهرامبر به مه لا نه که ی؛ که جهر که برینداره که ی دهرمان بکری - ههر دلداری خوټ بکوژی و گوی نهډی، ههر ته ماشای کوژراوه کانیشت نه که ی؛ چون پیت بلیم تو له دلبری ده زانی؟ تو دلبر نیت و دین بهری، ټه ی یاری سه وزه له رهنگی حوری ئاسا!

٤

هردوقه وسین ته ژقودرت نه ژیه نگ	ژی بمیزان بره شینن مه خه ده نگ
بدرن سینه بهر په نجه پله نگ	روم پشت دت عه جه می بیته فره نگ
لی نه وهك واقعیه یا گپو په شه نگ	هلبتن قهنج ژنیف ئاته شی جه نگ
تین سواشی حه به شی ونوبی وزه نگ	تو دزانی چنه هه نگن چنه هه نگ
قه که له علان تو ژسر شه ککه ری ته نگ	کوژموراداته بوین پیټو په ره نگ
مهستی جه وراته مه بی بادو په نگ	بیته جانا لمه عالمه بویه طه نگ
ژجه فایاته نه ما قه ط لمه ره نگ	تو دزانی چده بیژت نه ی و جه نگ؟
ژجه بوهسته دنالن سهره ده نگ	مه دخون قهډو به ژنا ته یی شه نگ
چبکم فیده، کو ئیقاره دره نگ	موطریان دانه که ون چه نگ ژچه نگ
دانه دت په رده یی ئایینه یی زه نگ	کو ژچه نگامه بنالت خه رچه نگ
وهك مه لای بهزار ره نگ ټاهه نگ	بفغان بیت ژبه ر صده فرسه نگ
نه کری تهرک توقی کافری یی	دین بهری حوری میثالی زه ری یی

نازکی نه میشه که ری سوز بهری یی

مانای وشه:

واقعیه: روداو، جهنگ؛ په شه‌نگو گيو؛ دو پال‌هوانی چيروکن؛ نوبی: خه‌لکی ژوروی میصر که ره‌ش‌پیستن؛ سهرده‌نگ: به‌سته‌ی گورانی؛ خه‌رچه‌نگ: قرژال، برجی سهره‌تان له عاسمان؛ نا‌هه‌نگ: هم‌وای گورانی؛ فغان: هاوار؛ فرسه‌نگ: فرساق، پیوانه‌ی ریگه‌یه بریه‌تیه له چوار‌ه‌زارو چوار‌سه‌تو هه‌شتاو دومیتر.

پوخته‌ی مانا:

به‌و که‌وانه‌ی برویانمت - که کر‌گاری تاییه‌تی ده‌ستی قودره‌تین - ریک و پیک تیران بگره‌دل. با له هه‌ردولاوه که‌زیت، له‌سهر گون‌ات به‌یه‌ک بگهن. وه‌ک له‌شکری روم و عجم، پیکا بدن. با چاوه مه‌سته‌کانیشت - که وه‌ک فهره‌نگی ئیسلام کوژ، له‌هه‌زار کوشتن زور خیران - بینه‌ویزه‌ی گیانی سیسم. ورده‌خالت - که له‌گونین هه‌به‌شی و زه‌نگین و له‌ناو ده‌ریای جوانی تو‌دا، وه‌ک نه‌هه‌نگی تینو به‌خوینی دل‌داران دینه‌هرچاو - بینه‌هرچاو. باجه‌نگ جه‌نگی مه‌غو به‌ی و، له‌شه‌ره‌که‌ی په‌شه‌نگو گيو - که شانامه‌ی باسی ده‌کا - هه‌سته‌م تریت، ئاگری جه‌نگ پیت و بلیسه‌ی بلند بی‌و، بیته‌کل بو‌سوتانی دل و گیانم، له‌دوا هه‌ناسه‌ی ژیانم‌دا، چاو‌یکم به‌گر بکه‌وی. واتا: سهر‌کولمه‌ت بینم - که له‌لا به‌لای بسکان‌دا، وه‌ک گری ئاگر له‌شه‌ودا، تروسکه‌ی دی - له‌م ئاواتم نیازم وایه، لیوه‌له‌عل ره‌نگه‌کانت - که تونگی ته‌نگی پرشه‌کریان داپوشیوه - بکریته‌وه، به‌بزه‌و به‌بزه‌ییوه، وه‌دروم خه‌یتوه‌وه و به‌فرموی: دل‌داری ژار، تو‌له‌میژه‌له‌تاسه‌ی ئیمه‌سوتاوی، گرت تیچو، بویه‌پولو، بویه‌سوتو، سوتاو چون ده‌سوتیه‌وه؟! ئه‌وسا بزه‌و زهرده‌خنده‌شت بینم، ئه‌وه‌نده‌ی مه‌ستی ئه‌وینم، صه‌دئه‌وه‌نده‌ی تر مه‌ست‌بینم.

یاری نازار! گیانی شیرینی گش‌گیانان! خو‌ت شه‌یزانی که‌نات‌دینم. دنیای هه‌راو له‌به‌ر چاوه، وه‌کو دل و بینم ته‌نگه؛ هه‌رچی ده‌ی‌بینم - دور له‌تو - وه‌ک روخساری خوم بی‌ره‌نگه. ده‌گوی‌بگره، سه‌روبی لورینه‌وه‌وه ده‌نگ دانه‌وه‌ی بلویرو چه‌نگ، دهنی من و دل و گیانه‌نزاره‌که‌م ده‌دن، که هه‌لوه‌دای دیداری به‌ژنی شه‌نگت بین و، به‌تینی ئه‌وینت بژین و، بیر له‌چتر نه‌که‌ینه‌وه.

به‌خته‌وه‌رم که له‌وه‌تا له‌سهر دنیام، گراوی داوی بسکانم. تیا پیربوم، گه‌یشتمه‌ زهرده‌په‌ری ژیانی ئامانه‌تی دنیا. به‌ره‌و ئاسوگی جیهانی هه‌رمانی دل‌داران ده‌جم. زور زامی کاریم، له‌نازی چاوی مه‌ستی تو، له‌دل‌دان؛ که ده‌بنه‌مایه‌ی شانازیم له‌ناو یاران. به‌ئاواتم، هه‌تا کاتی ئاوابونم، بو‌ئوه‌ی دل‌م ژه‌نگ نه‌گری و دل‌رون و دل‌تیا بروم؛ به‌زم‌گیران، به‌بلویرو چه‌نگ و به‌ده‌نگ، له‌گه‌ل منا‌هاوده‌نگ‌بن و ئاوازه‌مان هه‌ردو عاسمانان دابگری و، له‌به‌ر تو‌بیاریته‌وه، که ده‌غیله‌له‌و کافریه‌و دل‌دار کوژیته‌واز نه‌هینی. ئه‌ی دین به‌ری چه‌شینی په‌ری بو‌دل‌کیشی! ئه‌ی بالا قامیشه‌که‌ری سه‌وزه‌ره‌نگی شوخ و شه‌نگی خو‌ری ئاسا!

چخه ط ئيشكهستهو پورعینوانی
 الله الله ژچرهنگ ئینسانی
 بهسه گهر وهكته بدیرت ثانی
 كوجمهالهك وه مونهززه ثانی
 دمیشالهك بهشهری دادانی
 بنیشان قودرهتی بی نیشانی
 لجهمالا صمهدی بورهانی
 كوسههرگه بمهشی سهیرانی
 بسهر ئهفرازی و عالی شانی
 زینه تا حوسن و سورا خوبانی
 تو بشیرانی و لب شهكهریی
 نازکی نهیشهكهری سور پهریی

مانای وشه:

نهسخ: بی پرهو کردن و لهانودان؛ عیبرانی: جولهكه؛ مونهززه: پاك و بی خوش؛ ئهرزان: گوی بی نهدر، بی موبالات.

پوختهی مانا:

وهكو ریحانهی شك وای. بهلام بهچاوی كالترا، لهو نهرگسه كالانهی تو، كه لهچای بوتانی دهروین. خهت و خالی بهعنوان و پرلهنازت، دیوانی ناوی جوانانیا لهبهین برد. ئهی نامهخوا! تو چچوره ئینسانئیکی؟ ئهگهر یوسفی جولهكه توبیینی، دهزانی دوههمی ههیه. تو حوریهکی لهگیان رسکای، سهرتاپات له تیشکی خوایه. گهورهیی ههر بو خودایه. جوانیهکی وا پاکي هیئا، خسته قاییلکی بنیادهم. ئیمه لهخواوه زانیمان كه تو نیشانی کری خوی بی نیشانی. تو لهناو تاریکی لهش دایتو، پرشنگ بلباو دهکتهوه. تو بهلگهی بو جوانی خودا. چونه جاریك مهلات ری نهدایته لات، تا سوژده بهریت بهریتو شانازی بهبهختی بکات؟!

تو نهك تهنیا گیانی شیرنی، گیانی گیانیسمان ههر خوتی. جوانی و دلکیشی ههموکهس، لهتورایه. تو تانجی سهری جوانانی و بهخوین شیرنی و رهزاسوکی، کهس تات ناکات. وهکو حوریتو دین دهبهیتو سهوزه رهنگی و نازکی وهك نهیشهكهری و پهری ئاسایی دلکیشی.

قصيدهى «يەلمومى عىشقى» پاشىل ئەلفە. لە زوربەى زورى دىوانە دەسخەت و چاپکراوە کاند، رەمکىشەو لە پىشەوہ يە. لە شەرحە عەرەبىيە کەدا، دوا خراوە و نوسراوہ: «دەلىن ھى شىخى جزيرى يە».

لە بەر زورى شىعرەکانى، کە دوسەتو ھەشتاو چوار لە تەبەيتى دوا چە يەو لە بەر دژوارى وشەکان و ماناکانىان، منىش رام گويزايە دواوہ. مانای وشەکانم کردو بە سەرچلىش بە پىنى توانا، لە پوختەى ماناکانىش دوام. بە پىرى من، تەنيا شەرحى ئەم قصيدە، وەك پىويستە كتيبيكى ئەستورو سەربەخوى دەوى. کە پىرو بزواى لىك جىاى فەيلە سوفانى لاھوت زان و خاوەن مەنطق، شى کاتەوہ. ئەوسا فەرمودەى جزيرى روشن دەبن. بە داخەوہ لە بەر بەر تەنگى جىگاگەو، نەفەس تەنگىم لە زانست، ئەم ئەرکەم بو پىك نەھىنرا. ھىندەم توانى، چە بو خوينەر بشكىنم، خو ماندو کاو سەر لە سەر چاوە کان بداو باشتر لەخومى تى بگا. خودا ياربى.

ھەژار

قصیده‌ی صه تو چواره‌م

«یه لمومی عیشقی»

۱ الله سه‌حه‌رگاها نه‌زه‌ل	یه لمومی عیشقی شو‌عه‌دا
نورا جه‌مالا له‌م یه‌زه‌ل	ذاتی ته‌جه‌لالایا خوه‌دا
۲ ذاتی ته‌جه‌لالا بول‌ذات	بی‌ئیس‌مو ئا‌ئارو صیفات
سیررا حروفین عالیات	خه‌ف‌بو دسه‌ترو په‌رده‌دا
۳ ذاتی موقه‌دده‌س بو وجود	جوشش نه‌دا‌بو به‌حری جود
وه‌صفو ئیضا‌فات و قیود	یه‌ك زی ته‌جه‌لالایی نه‌دا

مانای وشه:

یه لموم: چۆله‌چرا، خه‌تیره؛ حروف: پیتن؛ عالیات: بندن.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌ی نامه‌خوا! له‌به‌ره‌به‌یانی هه‌ره‌ پێشین‌دا، چۆله‌چرای ئه‌قین هه‌ل‌کرا و تیشکی‌دا. نوری جوانی خودای نهمر، هه‌ر له‌خوداوه‌ دیاری بو. هه‌یشتا هیچ ناوو نیشانیکی بو خوی بزیار نه‌دا‌بو که ئیمه به‌و هویه‌وه بیناسین. رازی پیته‌ به‌رزگانی ناوی خودا، هه‌یشتان ئه‌ژیر په‌رده‌دا‌بو. خودای گه‌وره، خوی هه‌ر هه‌بو؛ به‌لام هه‌یشتان ده‌ریای به‌خشش به‌ روی ئیمه‌ دا‌پوشرا‌بو، هه‌ل ته‌قوئی‌بو. په‌سنی چنونه‌تی خودا، فره‌مانه‌گانی بو به‌نده، چاره‌نوسی قه‌ره‌به‌خت و به‌خته‌وه‌ران، دیار نه‌کرا‌بون.

۴ حوسن و جه‌مالی خواست ئه‌قین	قیکرا دیه‌ك ذاتی جقین
نورا قه‌دیم بو عیشق و قین	وان لیک نازو عیشوه‌دا
۵ عیشقا ژنورا لایه‌زال	حوسن و جه‌مالا بی میثال
ئه‌یساند یه‌لموم و شه‌مال	دیسا خوه‌لی په‌روانه‌ دا

٦ حوسنو محه بيهت ههر هه بو
 موحتاجی حوسنهك دی نه بو
 ٧ بورهانی عهقل نهو كر قیاس
 نهووهل نهلیفی پی بناس
 ٨ نهونوره دایی شهوقو طاغ
 بهر قین خوه ئافیتن بلاغ
 حهق عاشقی ذاتی خو هه بو
 نهقلو ریوایهت پی وهدا
 ئیسسمو کهمالا تین دخاص
 قی نوری نهو پورتهو قهدا
 عالم خویابو، ما دناغ
 رهنگ رهنگ بهرقو له معدهدا

پوختهی مانا:

جوانی خودا، نهقینی وسته؛ نهقین له ذاتی خودادا، هاته بهرهم. نورو نهقین لیکنر هالان و نازیان له سهر یه کدی ده کرد.

نهوین له نوری نهر بو. جوانی بی وینهش ههر خوابو. نورو جوانی که یانده یهك، ههر دوکیان ههم ببونه موم، ههم په پوله بو یه کتری.

جوانی و نهوین - وهك ذاتی خودا - قه دیمین. خودا بوخوی نهوینداری جوانی خو ی بو. ئاتاجی هیچ جوانیهك نهو، که جوانی خو ی پی تهواو کا. ئهم باوهره له ریوایهتدا هاتوه. عهقل به بهلگه دینهوه، خوا ی ناسیوهو بهراوردی ده گهل شتی تر کردوهو بو ی رون بو، که خوا هه بهو ناوی تاییه تی لی ناوهو بی که مایه سی زانیوه. خوا بهرانه بر بههرشتیک - وهك پیتی نهلفی نهلف و یا - سه ره تایه و پیه کانی تر له و رایه و له وه وه هاتونه بهرهم. نهو یه که مه، نوری خو ی دهنیا گیراو پرشگی بلاو کردوهو و تروسکه ی به چه ندین جورداو، عالمی دنه او خو پیچا.

٩ سو یحان ژره مزا خالیقی
 تافینه قهلبی عاشقی
 ١٠ مهعنا یی عیشقی بیم چی یه؟
 عهکسا جهمالهك صافی یه
 ١١ حوسنو محه بيهت ذاتهکن
 لی صورته و میرئاته کن
 ١٢ گهر دل بهرو، وهر عاشقن
 ئایینه یی نورا حهقن
 ١٣ عاشق نهوه، دل بهر نهوه
 روح و به دهن گه وههر نهوه
 ١٤ ههر شاهده کدا دیم ژدور
 خهطی غوباری نوقطه پور
 ١٥ حهرفین کشاندی کاتبی
 یه که یهك بئیسمی واهی
 ١٦ نورن ژسه رحه تتا قهدهم
 نورا سپنده صادقی
 له رزین و تاوو جه ذبه دا
 لهومن بچه شمی دل دیه
 لامیع دمی رئاتا مه دا
 مه عشوق و عاشق لاته کن
 هه ریهك دمهعنا یی خوه دا
 عارف دقیدا صادقن
 جی جی، دواندا جیلوه دا
 ظاهر نهوه، مظهر نهوه
 ههر شاهدهك دور دانه دا
 روحهك دبه خشی بره مزو سور
 کاتب ژبالا نوسخه دا
 نورا دروح و قالبی
 اعراب و جه زمو نوقطه دا
 نهققاشی سه رمه شقی قیده م

۱۷ پى زه ييناند له وحى عهدهم
 نه فشكل و صورت چه شنه ئين
 نيسبت بوان نه سايه ئين
 ۱۸ عالمه بعالم نه و نه سهق
 نورا ته جه لايا توتوق
 ۱۹ هر هه يئه تا لى روح و جيسم
 هه ريه كه زيه كرا بونه ئيسم
 ۲۰ نه تيك هه وييا تين يه قين
 مه و هوم و لاشه موطله قين
 ۲۱ پورته و ژعه ينى نوره كى
 نه و سهر ددت يه ك فوره كى
 ۲۲ نه و شاهدين بىرى ژعه يپ
 قى عالمى نه و تينه جه يپ
 ۲۳ رهنگ رهنك حوسنى صوره تان
 بالاو به زن و قامه تان
 ۲۴ شيرين له بين قهد نه يشه كهر
 زولغان ستار بو روژ دهر
 ۲۵ گولده سته يى نورين قيدم
 نه و لاله يى باغى ئيرهم
 ۲۶ هن نه سمهرن، هن ديم زهرى
 ويلدان و حورو نه و پهرى
 ۲۷ چه ندى بخه مل و ره و نه قن
 تيك جيلوه يى نورا حه قن
 ۲۸ حوسنا مونه ززه بى نيشان
 خال و خه طين عه نه ر فشان
 ۲۹ داروى حوسنا دل به ران
 بيته شهودا به صهران
 ۳۰ بنميته حوسنى رهنگ رهنك
 نه و عيشقه وان تينت بدهنگ
 ۳۱ سيرا كه لامى نه قده سى
 تيتن ته نه زول بى حسى
 ۳۲ وه دوين كو عوش شاقن هه بن
 وى شه مسى ئافاقن هه بن
 ۳۳ دا كفش بين كه و كه ب دچهرخ
 شبلى يو سه عدى ئالى فهرخ

هه ريه كه بيه كدى چه شنه دا
 نه صلن لبالا تهر هه ئين
 ته رتيب خه لاقى وه دا
 بو ئاينه نه سمائى حه ق
 عكسو خه ياله ك ساده دا
 كلكى كولى دانى ته ليسم
 له و حه رف حه رف نه ندازه دا
 ئيسمين ژمه صدهر مو شته قين
 عه كسين دني ف ئايينه دا
 تين تين ته جه لا طوره كى
 له و چه ند لبالب قه طره دا
 هر جيلوه لى دانى دغيب
 ديسا لها نه و جيلوه دا
 نه قش و نيگار ين ده ست خه تان
 شيرين له بان پور خه ندده دا
 سيمين به رين نازك به شهر
 بسكان لمسكى طه عنه دا
 ده ستان ژنه نكو شتان قه لم
 ماوهر له لگان ژاله دا
 مه هپه يكه رن، سور مو شته رى
 هاتن لىياس و جامه دا
 ته زين ژحوسنا موطله قن
 عيشقا نه زل پى شيوه دا
 وى لى نقيسى زهر كه شان
 هه ركه سى بوان دل يه غمه دا
 بخه مل و لىياس و زيوهران
 بيناهى يا هر ديده دا
 ناي و ده فو قانون و چه نك
 له و وان بحوسنى نه غمه دا
 ده مدهم دل به سى نه نفه سى
 نه بگوفتو گويى قيصمه دا
 دلدارو مو شتا قن هه بن
 دا كفش بيت دسپيده دا
 راين هزار مه عرفى كه رخ
 عيشقى دوان كه شفا خوه دا

- ۳۴ دا حوسن و حوبدن مه‌ظه‌ران
عاشق بخونن ده‌فته‌ران
- ۳۵ حوسن و جه‌مالو عيشقه‌يه
مه‌حبيب لهو حه‌تتا هه‌يه
- ۳۶ مه‌حبيب و خوبو دل‌به‌ران
دى خوه ژى‌شباكو په‌نجه‌ران
- ۳۷ نهو لاله‌بين گول تازه‌تر
جى‌جى‌به‌ه‌قرا تينه‌ده‌ر
- ۳۸ رمزه‌ك غه‌ريب و فاطرى
قووه‌ت ته‌نين راگرى
- ۳۹ مه‌فهوم كوو مه‌علوم ددل
بينت لى‌باسك پور خه‌مل
- ۴۰ له‌فظو عىبارات جامه‌يه
لى‌خه‌مل حوسنه‌ك زنده‌يه
- كفش كن له‌هر عه‌ردو ده‌ران
دل‌به‌ر مه‌حبيبه‌ت نامه‌دا
ئارام دپه‌ردى‌دا نه‌يه
نابت دپه‌رده‌و خه‌لوه‌دا
بگرى لوان هه‌فتى ده‌ران
ظاهىر بكن ده‌هر عه‌رده‌دا
فه‌صلا بوهارى بيته‌سه‌ر
خوه‌ش خوه‌ش ده‌ردى‌ خاره‌دا
په‌يدا بيت تىف خاطرى
خه‌فكى دنىف قه‌لبى خوه‌دا
زى‌وه‌ر بدى تى صه‌ده‌مه‌يل
هيندى كو سه‌عى و جه‌ده‌ده‌دا
مه‌حبيب مه‌عناى بخوه‌يه
له‌ورا بحوسنى زيه‌ده‌دا

مانای وشه:

ئىعراب: بزاوى پىت، ده‌ربزىنى مه‌به‌ست؛ جه‌زم: زه‌نه، سنوربون و پى‌دا گرتن؛ چه‌شنه: چىژه‌و تام، نمونه؛ توتوق: خىوه‌ت و په‌رده‌ى زل؛ توتوق: عاسمان؛ هوته: به‌لگى بون؛ مه‌صده‌ر: چاوگ؛ موشته‌ق: وه‌ر گىراو، له‌ت بوله‌شت؛ مه‌وهوم: خه‌يالى؛ لاشه‌ى: نه‌شت؛ لب‌لب: دانه‌دانه؛ بىرى: به‌رى، پاكو دور؛ جه‌يب: دل، ناوه‌ند؛ لىها: له‌وى، دىسالها: هه‌روا سالان، ژاله: شه‌ونم؛ نه‌نفه‌س: هه‌ره هىژا؛ ئافاقن: ئاسوگه‌ل؛ فاطر: وه‌دى‌هين، داهىنه‌ر؛ مه‌فهوم: زانراو، مه‌به‌ست؛ عه‌مىل: كه‌ره‌ت، جو‌ر.

پوخته‌ى مانا:

پاكى و پىرووزى بوخودا. روژناكه‌ى كى - وه‌كو به‌يانى به‌راستى - هاويشته‌ دلى دلداران، كه توشى جه‌زمه‌و له‌رزىن بون. بامن ماناى شه‌وين بىژم چونه‌و چيه؟ خوم به‌چاوى دل دىتومه، تىشك‌دانه‌وى جوانى‌يه‌و، دلى دلدار، ئاويته‌يه‌و ده‌نيوتى. جوانى و شه‌وين له‌ره‌گه‌زدا هه‌ر يه‌كه‌ى: دلدارو دل‌به‌ر بوته‌ىكن. هه‌رتك ئاويته‌ى يه‌كه‌ترن. به‌لام هه‌ريه‌ك به‌بارىكه‌دا. شه‌وانه‌ى به‌راست خواناسن، چيبنه‌ دل‌به‌ر يان دلدار، ئاويته‌ن له‌ به‌رانبه‌رى نورى خوداو به‌دوجى خوى نىشانداون. دلدار خوايه، دل‌به‌ر خوايه، ره‌گه‌ز خوايه، هه‌مو جوانىكى بيوته، وینه‌ى خوامان نىشان ده‌دا. خواى تىدايه. خودا له‌جوانى جوانان دا، بوته‌ دل‌كىشى و نازدارى، خال و مىلى دل تالانكه‌ر، خه‌تى وردى ده‌ستى نوسه‌رى قودره‌ته، له‌و بالاوه‌ خه‌ت دراوه، به‌رچاو خوايه، جوانى ديارى‌ده‌ر هه‌ر خوايه، خودا تىشكه‌ له‌له‌شى بنىاده‌مان‌دا. شه‌و پىتانه‌ كه‌ دروشم و نىشانگه‌ى جوانى بى‌ويته‌ن‌و، بونه‌ سه‌رو بو‌رو نوخته‌و زه‌نه‌و، ئىشاره‌تن بو‌ دل‌كىشى‌و، له‌ روخسارو به‌ژنو بالاى

نازداران دهخویندرینهوه؛ به نوری خودا رهنګاون و چند سهرمه شقن دادران و، له سهر ته ته له نوسراون و، له نه بورا هیندراون و ههریه که مانای تاییه تی بهخویان هیه، تا ئیمه لهبر سهرمه شق خوا بناسین. ټو شکانه ی ټو له سهر زوی دهییڼی، ههر له عاسمان خه تدران و، عه صله که یان وا لهوی ټو سیبه ریان داویه ته چاومان. ئیمه و ههمو ټافهریده سیبه ریکن که سایه دهرمان خودایه. دنیا ټم دیوه و ټم دیوی، به و ههمو ریک و پیکیه وه، ټاویته ی ناوی خودایه. نوری خودا، له و خپوته که وه رهنګه ی - که عاسمانه - خوی نیشانی زه وین داوه، زه مین وه کو ټاویته ی که ټه داته وه. ههر هه ندایک و ههر گیانیګ، پیټیکی بوته درو شمو، سهر به ناویکی خودایه و، ههر پیته ی نیشاندهریکی ټه ندازه دارو پیوراوه، بو ناسینی داهینرو سازدهری ټم دوجیهانه. ئیمه بوینه به لګه بو بونی وه ستاکار. ئیمه ناوین، له چاوه که یه که ساز دراوین، راسته بوی، خو مان ههر نین، وینه شانده رین، ټاویته یڼ. خوا له ټاویته دا دپاره. نوریکه له طوری داوه. له و نوره چیا سوتاوه و کلی چیا سو مایی ددها به چاوان.

کرده ووی نه ییڼی خودا، جو شیک ددها؛ به شوین یه کدا تکه تکه تنوک دهر ژی. خودا به جوانی بی غه وشه. ههر چار لهبر پیواره وه خوی دهرده خا. دنیا یه که دهن او خو ده گری و هه زاران رهنګ، هه زاران جوړ جوانی دلکیش نه خش ده کاو، خه تی ټهدا، به ژن و بالای راسته و ریک و لیوی شیرین و پر خنده، پیستی نازک و زیوین رهنګ، که زی ره شی به رهنګی شه و، روخساری وه کو روژی رون، بسکی له میسک بوخو شتر، په نجه و ټه نگوستی ده ناسک، خړو خولی قول و باسک، شه ونمی گولان له کولمه، - که وه که میلاقه ی به هه شتن - به تی کرای ده سکه گولوه له نوری ټه زه لی خواوه به دیاری هات. ټو نوره رهنګان ده گوری و ده پیته ناو له شانده وه. ټو ده ییڼی ههر له جوانان، هیندیکیان شیرین ټه سمهرن، هیندیک سهوزمن، کورن، کچن، په ریزاده و خوری و لاوی ناو به هه شتن، روخسار هه یقن، دلکیش و وه کو مشته ری. هاتونه ناو شمه که وه. رازاونه وه، زور به بره ون. ټه وانه گشتی تروسکه ی نوری خودان؛ ټه وینی روژی بناوان سازی داون. بو نیشانه ی ده سکاری خوی خال و خه تی عه نبه رینی لی کیشاون. دلانیان بی تالان ده کات. خوا ویستویه. ټو جوانیه ی داویه به جوانان، فیرکاریک بی، بو چاوی دل، روناکی خودا بدینی. ههر ټو ټه وینه ی پیشینه بلوړو دفه و سازی تر وده نګ دینی. تا ههریه که ی رازیګ له دلکیشی و رندی جوانی خودا بدرکینی. رازی فهرمانی خوی گه وره، بهی زوان، ههر هه له به جوړیکی نوی و ههر ده مه به رهنګیکی جوی، دپته بهر گویی دل و گیانان، بی ټه وه گویمان پی بزانی و، باسی جوانی ههره پیروزی خوا ده کا.

رازی ټیراده ی خودایی، ده ووی دلداری هه بن. وه که بهر به بیان له دنیا بلا و ده بی، تاچه ند روژنکی له دوا بی، که ټاسویان روناک بکن، تا ټه ستریه ی جوان بدره وشین. هه زارانی وه کو شلی و سه عدی و شیخ فخر، به ټه وینه وه بسوتین و باسی جوانیه که ی دهر برن. تا دلداران کتیی ټه وین وه خوین و، جوانی ټه زه لی بناسن. ناشی جوانی و ټه وینی جوانی ټه زه لی، دهن او په رده دا

بمینی. هه مو جوانیک هه فتا دهر کیشی لی داخمن، له په نجره رو وړچانه وه دپته دهری. به لام به ساتو وه ختی خوئی. گول به به هار له زهوی غار دپته دهری و، خو نیشانی دنیا ددها. هه رگا ئیشاره تی خودا بداته دل، قمت بوټ ناکری هه میسه له ناو دلتدا بیشیره وه. هه ناچاری راستی بلئی، جا به کام زمانی ده لئی؟ چونت بوئی؟ نه وه به سته به دهم راستی خوټه. قسه، لباس و زه به ره. دل بهر، مانایه و کاکله. زه به یری باش، جوانی پتر وده ره ده خا. نه گینا ترخی جوانیه که بی که مایه سی و نوقصانه.

زوران بزولغان دل قه به ست
دورری یه تیم بی فیده دا
ما نهو بخه ملی تینه کار؟
حویبی بخوه داقی نه دا
نه دپه رده یا طاری بین
گول وی دنیقا بوغچه دا
له وکر ئیراده و ئیختیار
گول گهش دباغی غونچه دا
نهو قشتو زولفی سر چه قی
خال لهو ددامی دانه دا
نوره ک ته نه زول بو ژذات
نه شیا ظهور عیلمیه دا
نيسمان ژفه یضا ئیسمی نور
حوکمی صیقاتی سه به دا
هه ئیسمه کی فیعلاخوه خوه ست
هه روی دمولک و قه بضه دا
واحد ژئه صل و مه صده ران
صه ده رنگ حه رف و صیغه دا
به حثا سطورین سافیلات
ته رتیب عوشرو سوره دا
هه رطالی بی بو وقوف
سه رخه ط لله وحی ساده دا
واحد لسه ره وحا نه ده
جه عدا جه مالی شانه دا
بالا فهاو عیل راست کرن
ژی عیله ته ک صوریه دا
لی جومه ژی بون فهوج فهوج

۴۱ من نه ف میثال لهو بوته به ست
هه رچی ته دی صوره ته پهره ست
۴۲ پیسو خه رابو زشتو عار
ئی ده قیدی له بسی نه دپه یار
۴۳ چاری هلین یاری بین
صه د جاری نه ر کاری بین
۴۴ نهو بومورادا کردگار
قی بوغچه بی هه رلی بوهار
۴۵ بای نه قینی گولفی
هه ردهم هه زار دل دا که قی
۴۶ به را وجودی جوشی هات
هاتن ته عه بیون تیک صیفات
۴۷ نه شیا دعیلمی بون ظهور
ته قویم به ستن بی قصور
۴۸ قی عالمی ته قویم به ست
حوکمی ته صه رروف دا بده ست
۴۹ نه عراض و عهین و جه وه ران
تایر به خشی مه ظه ران
۵۰ فه یضا حروفین عالیات
نایات و وه صفین مو حکه مات
۵۱ کاتب نفیسین نهو حروف
هاتن ژدل صه د نا هو ئوف
۵۲ نه وده ست خه طین کاتب صه مه د
نه قشه ک ره شانندی بی عه ده د
۵۳ نه سما ته کامول راست کرن
جی جی قه وابل راست کرن
۵۴ نه سما موقابیل بونه زهوج

به حرا وجودی هاته مهوج
 ۵۵ جوشش گودا ده ریای جود
 جارهك تهجه للابو وجود
 ۵۶ فورەك ژنوری ویشه کر
 مفتہ بقل که نزیقه کر
 ۵۷ حوسنه مونه ززه سهووراند
 عالم دکونهی ههیراند
 ۵۸ عرشو جیهات لی بو ههیات
 ژبونا یه قینا نوری ذات
 ۵۹ حوسنا ژعیشقی سهووری
 ههرجی دکونهی فهککری
 ۶۰ نهو صورتهی میرناتی حوسن
 لی بو تهجه للا ذاتی حوسن
 ۶۱ سهرچه شمه یا حوسنی نهوه
 گهر بهدره، وهر ماهی نهوه
 ۶۲ ویلدانو حورو گهر بهری
 ههمیان ژحوسنا خاوهری
 ۶۳ نوری ژنورا نهحمه دی
 دایینه یا ذاتین خوه دی
 ۶۴ نهو بو قهلم، نهو بو عدقل
 ده ریای عیلم نهو بو شهقل
 ۶۵ نهو بو دجومله رایبطه
 فهیضا حق نهو بو واسیطه
 ۶۶ یهک بو نهلیف، یهک نوقطه کر
 ههردهم پهیاپهی صیفره کر
 ۶۷ واحید ژنورا وی دوری
 مهی ریتهی ثانی بهرفری
 ۶۸ غهیبو میثالن ههرده سیلک
 نهو کاتبی نهلماسی کلک
 ۶۹ نورا تهجه للا هاته عرش
 شهوقا دوان چو تابغه رش

مهوجان دبه حری لوجه دا
 دایینه یا ئیسمی وه دود
 فورەك ژنوری ژی وه دا
 گهنجا ظهوری پیقه کر
 هیژوی دقوفلو مفتهدا
 نورا ههیب ژی ئافراند
 روح القدس جان نه فخره دا
 نهو شاهیدی قودسی صیفات
 سهیوانو شهوقو هاله دا
 غارته کرن حورو بهری
 نهو ما دعیجزو هیرده دا
 ژی بو ظهور ئایاتی حوسن
 قی حوسنی نهو سهرچه شمه دا
 خورشیده، عالم پورته وه
 وهر موشتهری یان زهره دا
 شیرینو مهجوبین بهری
 نوری دهوان یهک زهره دا
 سیررا صیفاتین سهرمه دی
 که شفا کهمالاتی خوه دا
 لهو پی هه دیتی دا نهقل
 تفصیلی عیلمی جومله دا
 میزانو ئیسمو باسیطه
 چهشمی وجودی سورمه دا
 چهند شکلی دی لی زیده کر
 بیالا بیالا روتبه دا
 پهیمانهوو جاما سور
 ههم جام، ههم پهیمانه دا
 پهیوهسته ئانین میمی میلک
 ژوی خامهیی نهو ره شهحه دا
 نهسما ههمی لی بونه نهقش
 ئیسمان بذاتی سهجده دا

مانای وشه:

زشت: ناحهز؛ عار: شورهیی؛ لهیس: پوشاک؛ نهکار: نهگهر ده توانی؛ تهعهییون: دیاری کردن؛
 تهقویم: راست کردن؛ صیقاتی سهبعه: حهوت صیفتهان، مهبهست حهوت صیفتهی نهزهلی خودایه که

برهتین له: «هه بون»، «زانين»، «توانايي»، «ويستن»، «گوتن»، «ديتن»، «بيستن»؛ نه عراض: عهرهضان؛ عهرهض: شتيكه بنه رته تي نه بي و به سهر بنه رتيكدا هاتي، بيت و له به نيش بچيت. نه گهر تايه تي به ره گزيك بي، وهك پيكنين، يا نوسين. كه تايه تي مرويه، عهرهضی خاصی ناوه. نه گهر جولانه - كه ههمو زندوی تيدا هاوبه شن - عهرهضی گشتی (عام) ناوه؛ قه بيهضه: له ناوده ست گرتن؛ باسپ: بلا و كهرموه، راخهر؛ سافيل: نزم؛ عوشمر: دهيك؛ عه شه ره: ده تايه تي قورعان؛ وقوف: ئاگا؛ جه عد: موی لول؛ فواعيل: كار كهران؛ ئافراندين: دروست كردن؛ كونه: بوني شت وهك هه به؛ سه رمه د: بي برانه وه؛ شه قل: دروشم؛ سيلك: هه ودا؛ ميلك: خاوه ني؛ عهرش: تهختی له سهر دانيشتن؛ فهرش: رايه خ، مهبه ست زهمينه؛ نه فقهه: فو.

پوخته ی مانا:

بويم نمونه هيناوه، چونكه زور كهس دليان ده كه زيان هالقاوه. ههر كه ست ديت روا له تي ده پهرستي، گهوه هري به خه سار داوه. شت جوان نه بي، كه ي به خه ملاندين جوان ده بي؟ پياو ناي بروا نيته رو، تا دل بدا. ده بي له گيان بيه دلدار، چاوت له روا له تي نه بي، گيانه بو دلداري ده بي. له ش تاريخه له ده وري گيان، له ش وهك وارشي باغچه يه. گيان گوله له وديو وارشد. خودا گياني پاكي ئيمه ي، وهكو باغچه يه سازداوه، پره له غونچه و گولي جوان و، ههر گيز پايزي بو نايه. خودا جواني روا له تي سازدا، په رچو كه و كه زي سه رخوا ري به دم باوه، وه جو له خست. خالي له رو جي كرده وه، تا بيه دانه و داو بو گيان و، دلدار له ئه ويني ئه وان گيروده بي و له ونيوه به ئه ويني گيان گرفتار بي.

خودا ويستي عالم سازدا. تيشكه ي نوري خوي به ري كرد، تا كار هه موي به ته كوزي و ريكي پيك بين. كرداري خوي له سهر ئافه ريدان به ش كرد. ههمو شتيك هاته زانين و ديارى دا. ناواني خواو، جهوت ره وشته نورا نه كه ي، بي كه مايه سي هاته رو. ههر ناويكي چي هه لده گرت، ئه وه ي دايه و جوريك كاري شياوي واتاي ناوه كه ي لي كرده ئه رك. ماك و ره گزو داهيتراو، له بنچينه دا ده بيه يهك. به لام بو ئيمه - به روا له ت - ليكتر جيان. بيتي ناوه كاني خودا، ههر يه كه ي بو ده سته و جونيك وه كار كه وتن. بلنديان به رزه وه كردو، ئه وي شياوي نه ويا يه تين نزميان كردن. ههر ئاگادارو دلرونيك كه له و پيتانه بزاني؛ ده زاني ههر چي روده داو بون و نه بون، له ده سته لات كه س دا نه، جگه له خوا. ئه وسال دلي هاوار ده كا و ده ناليني، كه ده زاني خوي بوي ناكري خوشبهختي و قهره بهختي خوي بخته رو. خوي بي نيازو بي شهريك، له سهر ته ته له ي ئه زه لي، زوري نه قش و نيگار چي كرد. كاكو لي لولي شانه كرد، ههمو مايه ي ته و او بون و كاري بوني بو ريك هينا. به روا له كردني به هو، بو ديارى داني ده سكارى. نيشان ده ري ناوه كاني به كو مه ل به رانه ر كردن. فه رماني به مرياي بون دا، شه پول بدات و سه رريزكات. له ئاويته ئه و ناوه ي خوا كه «وه دود» وه واتاي زور پر له ئه وينه، تروسكه يهك تيشكي وه دا. ئه و تيشكه بو به كليلي قفلي گه نجينه ي نه يني و بو به مايه ي ناساندني نوري خودا، له سه ر زه وين و عاسمانان. له و تيشكه پيغه مبه ري خوا: «مخمد «ص» هاته

بهرهم. جبرایل گیانی وی هیتاو خستیه ئەو قایلیکه پاکه. ئەو نوره تاكو تاقانه، کرایه ئامیانی ژیا نی گش ئافهریده کانی دیکه. جوانیه که ی ئەو - که له ئەوین ساز درا بو - دلێ حورو پهریزادانی تالان کرد. ئەگەر روژه، ئەگەر مانگه، ئەگەر زوهره و موشتهری یه، ئەگەر جوانی لاوه کان و کیژی وهك حوری و پهری یه، گشتی توژ قایلیک له جوانی، نوری ماکی پیغه مبهری خودای تاکه. ههوه لێن قهلم ههه ئەو بو. ههوه لێن عهقل درا بهو. بو ده ریای زانست دروشمه. ئەو نیوانه بو ئافهریده کان و خواو، له قیامت تکا کاربانه. چاوی هه بون بهو ده ریژی و به هو ی ئەو له ئاکاری خوا شارهزا بوین، که پیشوکوی دروست کردوین. خودا خوی نوخته ی ناوه ندە. نوخته ده کریتن به ئەلیف، ئەلیف صیفری لی زیاد کران. ژماره ههه بهر ژور چو، ئەلیف بهر ژور شکل و بیچمان چه رخ درا، ناوو پیتی لی چی کران. ئەلیف نیشانه ی یه که ته ی خوی نیشاندو، بو به نیشانه ی یه که مین نوری پر شنگ ده ری خودا. که مُحَمَّدی نازداره، سه بارهت بهو پیاله ی باده ی خواناسینی پی فر کردین. میمی ناوی مُحَمَّدی نیشانه ی پادشایه ته ته ی له سهر عالم. له پاش ناوی مُحَمَّدی ناوی تریش سهریان هه لداو، له ده وره ی ناوی نهخش بون. ناوو خاوهن ناوه کانی زهوی و عاسمان سوژده یان برد.

ئیسمهك ژنیسمان سهو و و راند
جه ن تاتی خولدو سیدره دا
به حرا جه مه دابو رهخی
دا گرتو گه هگه فوره دا
ههنگی کو نه شیا دایینه
ژی صور تهك عهكسییه دا
هه رفین کیتا ب عهقل و روح
لهو له وح و کلک و خامه دا
لهو ههك دقئ ژیرا جیسم
هه رفان شکل نوریه دا
ته رکیبی ئیملایهك دقئ
روحان د نه فسی جوئته دا
بی به ژن و بالاین ژدور
نونهك خه یالی به صمه دا
نایینه یین تیدا شه مال
مه ی کر دنیقا شیشه دا
دی بین لیاسی خه طو خال
تینت د فینجانا مه دا
بی ده نگ و صهوت هه ر تیه گوش

٧٥ کاتب قهلم دیسا گه راند
کورسی ژنوری ئافران د
٧٦ سه ره شه میا نورا سهخی
فه یضی ژبه رد بهرزهخی
٧٢ ئەو بهرزه خا رهنگ نایینه
وان تی شه مال ئیسایینه
٧٣ وه صفو که مالا تین سبوح
ئیسمه دقئ لی بن وضوح
٧٤ ئەو نوسخه ی عالی ئیسم
داحه رف لی بن مور ته سیم
٧٥ نوقطی کو مه عنایهك دقئ
صورهت هیولایهك دقئ
٧٦ ماتینه دیتن حوسن و سور
کاتب ژقان هه رفین دپور
٧٧ دور دانه یین خاوهر میثال
نورهك مونه زه ئەو جه مال
٧٨ روحانین قودسی میثال
ساقی مهیا گولگون و ئال
٧٩ مه ی کو دجامی بیه نوشی

۸۰ ژى تېتە دل ھەردەم سىروش
 ئەف رەنگ تەجەللاكر سوبوح
 مەى رېتە جاما عەقل و روح
 ۸۱ رۆژ بو دنيشا نەينكى
 نيڭ گۈشەيا قەوسەينكى
 ۸۲ طەى كر دنيڭ طوغرايە ئىسىم
 حوسنا موقەددەس بو دوقىسىم
 ۸۳ يەك عەقل و روحى ئەعظەمە
 ھەوواتو نەقشسى ئادەمە
 ۸۴ ئى دى كو نەفسا كوللىيە
 ئەو ژى بروحرا ئەصلىيە
 ۸۵ ئايىنەى ذاتى يەكن
 فيكرا دىمىرتاتى يەكن
 ۸۶ ئەوتىن بىجەمەى فەرعو ئەصل
 نابن ژيەك ئەوفەرق و فەصل
 ۸۷ فيكرا كوپونە وەصل و جەمە
 ئىسا ژئەرواحان دو شەمە
 ۸۸ ئىسا ژئەرواحان قەبەس
 نەفسان بىعشقى دانەفەس
 ۸۹ ئەو لاتو حوسن و عەينى نور
 ئىنس و پەرى، وىلدان و حور
 ۹۰ ھەريەك ژفەيضا ئىسىمەكى
 لەو مەعنەيا ھەر جىسىمەكى

لەو ئەف شەراب ئالودەدا
 شاھى ژشەھكاسا فوتوح
 رۆژبو دقەوسى قوببەدا
 كاتب ژحەرفى عەينكى
 طوغرا بئىسىمەك تازەدا
 تەكسىر كر حەرفىن طەلىسىم
 حوكمى تەجەللایى وەدا
 مىصباح و نورا عالمە
 بى موددەو بى مادەدا
 حوسنەك موقەددەس عالىيە
 وان ھەردو ھەقرا سايەدا
 لەو دلپەرو لاتى يەكن
 ھەم تازە تازە عىشودەدا
 مائىل دىن فيكرا بوەصل
 حوكمى وىصالى بى وەدا
 بارىن ژمابەينى دو لەمە
 شەمە نەفسان شوعەدا
 پوز شوعەتەن نورىن قەفەس
 قەلبان بىجوبى لەھجەدا
 صورتە بصورەت تىن ظھور
 جىجى دواندا جىلوەدا
 تىن صورەتا طەلىسىمەكى
 پوز تەو ژنورى لى قەدا

ماناى وشە:

خولد: تاهەتايى، بەھەشت: جەمەد: سەھۇل: بەرزەخ: لەمپەر، بەرزەك: وضوح: ئاشكرا: مورتەسىم:
 كىشراو بە قەلەم: ھىيولى: وشەيەكى يونانىيە: ئاميانى ھەمو گياندرانە كە ھىشتا نەھاتونەتە سەر شەكل و
 بىچم، صورەت دواى ھىولا پەيدا دەي: بەصمە: وشەى جەغەتايىيە، واتا: مورو شەقل: فتوح:
 فەرھانى گەل: نەيتەك: ئاوينە: طەى: پىچانەو: تەكسىر: شكاندەو: ئەعظەم: گەورەترىن: نەفس:
 ئەو گيانەى سەر و كارى دەگەل لەشى زىندو ھەيمو بەردەستى گيانى گەورو بەرەتەيە: نەفسى گول:
 لەزاراوەى صوفياندا گيانى ھەمو عالمەو نویتەرى عەقلى يەكەمە كە ھەمو وەدى ھاتو لەو پىكھاتون،
 پىشى دەلەن «نەفسى رەھمانى»: لەھجە: قسە كردن و زمان گرتن.

پوخته‌ی مانا:

نوسر قه‌لمه‌که‌ی گه‌راند، ناوینکی تری وه‌بهر هات. کورسی له‌نور وه‌دی هیتا. به‌هه‌شتو داری نه‌بگی کرد. ده‌ریای سه‌هول له‌نیوان بو، سه‌رچاوه‌ی نور، له‌و له‌مپهره سه‌هرریژی کرد. به فیچقه‌هات. بوبه مومیک پرشنکی له‌ئاوینه‌دا. ده‌بوايه ته‌تلیک هه‌بی، ره‌وشتو ناوی به‌رزی خوای لی بنوسری، ته‌ته‌له‌و قه‌لم دروست بون. بزبار درا ههر گیانیک ده‌چته ههر له‌شیک، سیایی له‌وشوینه بنوسری.

جوانی و دلکیشی خودایی، خرایه ناو له‌شی جوانان. تیشکی خورناسایی جوانی، له‌گیانه‌وه دایه له‌شان. جوانی دیارو روا‌له‌تی - وه‌کو باده - دلدارانی گیانی پاکی پی سه‌رخوش بون. عقل و روح که‌له‌لا که‌وتن. ههر ئه‌و جوانیه‌ی خودایی، خوی به‌شکرد به‌دو به‌شه‌وه. به‌ناوی ئاده‌مو سه‌هوا هاته دنیا. سه‌واو ئاده‌میش - به‌ره‌گه‌ز - ههر یه‌کیکن. ههر دوك سیبهری نوری خوان. ههر دوك ئاوینه‌ن بو یه‌کدی. لک و قه‌واره‌ی یه‌کترین، بویه به‌ره‌و یه‌کتر ده‌چن و تیکه‌ل ده‌بن. دو گیان وه‌ک دو شه‌م ئایسان. گریان گه‌یانه‌ده‌ورو به‌ر. به‌رو به‌هره‌یان زیادی کرد. هه‌مو زیندوی به‌ره‌ی ئاده‌م، به‌ئوین هه‌ناسه‌ده‌دن. هه‌مو دلک، به‌ئوینی گه‌شه‌ده‌کا. ههر زیندوئیک، به‌رانبهر به‌ ناوینکی خوا، له‌سهر ئه‌م دنیا به‌ه‌ژی و خوا بریاری خوی بوداوه‌که چون بژی.

نه‌بو هه‌مو ته‌قلیدتی. ببیم
دل فی ئه‌دایی شه‌هه‌ده‌دا
مه‌جذوبی دی یه‌ک بن صیفات
به‌عضه‌ک صیفاتان حیصه‌ده‌دا
ره‌قصو سه‌مایا قودسی‌یان
فه‌ریادو ذیکرو له‌ره‌زه‌دا
باطین دعه‌ینی‌دا خه‌فن
لامیع دچه‌رخ‌ی تیسعه‌ده‌دا
یارتیه‌ نیقا حه‌لقه‌یی
شاش و کولاه ئاشوفته‌ده‌دا
خه‌ف تیته‌ نیقا صوحبه‌تی
وی جان به‌خرو سه‌دقه‌ده‌دا
شه‌وقا شه‌مالی ئاته‌شه‌
ساقی عه‌جبه‌ ره‌نگ باده‌ده‌دا
عاشق ژمه‌عشوق ئه‌و دقیت
کاما دلی بیچاره‌ده‌دا
یه‌که‌یه‌ک ژوه‌صلی به‌ذذین
فی قولزومی ئه‌ف ره‌شه‌ده‌دا

۹۱ دی سیرری ته‌ولیدی ببیم
مه‌عنی ژته‌وحیدی ببیم
۹۲ مه‌عشوق و عاشق هه‌ردو لات
حینا کو بویه‌ک التیفات
۹۳ های و هویا سوبوخی یان
ته‌شیه‌ی جوقا صوفی‌یان
۹۴ وه‌ستانه‌ شاخیس سه‌ف سه‌فن
ته‌شیه‌ی به‌رقا خاطیفن
۹۵ بزازو جاما باده‌یی
مه‌ده‌وش و مه‌ستی وی مه‌یی
۹۶ ره‌مزا دجاما شه‌ره‌به‌تی
هه‌رچی کو فینجانی ده‌تی
۹۷ شه‌معا و یصالی هه‌ره‌گه‌شه
خه‌مرا په‌یالی بی‌غه‌شه
۹۸ ساقی عه‌جبه‌ ره‌نگ باده‌ریت
فینجان بقیججان داومیت
۹۹ ئه‌شیا لپی هه‌ف وه‌للدین
هه‌مه‌مه‌صه‌درین، هه‌مه‌مه‌وردین

- ۱۰۰ ئەو رەشەدەدا وى قولزومى
جاما جېھان بىن دا جەمى
- ۱۰۱ غەكسا ژخوسنا مەى فروش
ناگە دجامان ھاتە جوش
- ۱۰۲ ساقى ژدەنگى بولبولە
روحان لدورى سىلسىلە
- ۱۰۳ مەحبوب خوە نىشاندا صەفى
ھاتى بىئاوازى دەفى
- ۱۰۴ غەينى تەبىئەت جسمى كول
عېشقى گەراندى جامى مول
- ۱۰۵ بەرزەخ بېرزەخ بونە راست
مەنزل بىمەنزل ھلگولھاست
- ۱۰۶ ئاقىتە دورداننا خوە دور
دولابى نەجمى نەحس گر
- ۱۰۷ چەوگمانى بايى لامەكان
تەشېپى گوى دا بەرشەكان
- ۱۰۸ ئەو كامىلى بى غەيب و نەقص
وى يەك بىيەك ئانىنە رەقص
- ۱۰۹ ھەر نەھ بىقى جەھدو لەزى
بەھرا دوعالم لى گەزى
- ۱۱۰ بەھرا دوعالم لى زەبەد
پەيوەستە تىتن جەزرومەد
- ۱۱۱ ئەو خىقەتە كەوكەب مىثال
سى دە دواز دە ماھو سال
- ۱۱۲ مەن دل ژفەھمى قاصىرە
پى كر تمام ئەو دائرە
- ۱۱۳ يەك زى ژتەقويما قەدېم
ئاقىتە وى لەوحى رەقىم
- ۱۱۴ ھنگى كوخەطو نوقطەنە
ھەريەك بمقدارى خوەنە
- ۱۱۵ مىقدارو شكىلى ھەندەسى
تەصوىر دكر اقليدسى
- ۱۱۶ مەرصەف دناوفان مەشعەلان
سىررا بروجو مەنزىلان
- ۱۱۷ ئەو يەك بىيەك خالى نەھن
- مەى ھاتە طاسا عالمى
بەسكەندەرى ئايىنەدا
ئاقىتە فېنجانىن بېوش
فورى دىنقشا كوزەدا
ئاقىتە چەرخى غولغولە
گولفەندو رەقصو ھەلقەدا
چارەك دجاما قەرقەفى
تەنپورو چەنگى نەغمەدا
بىشكفت دوى باغى دوگول
خوسنى دواندا پەنجەدا
نېنن دىنقدا كېم و كاست
ھەتتا كو دور چو ھوققەدا
ئېساند ژمىصباحا خوە سور
مېھرا ستىرا سەعدەدا
فولكا فەلەك قائىم سوكان
ھەر بى سكون و سوكنەدا
چەرخىن پەريەك نەوع و شەخص
تى سەبەبى سەييارەدا
چەرخن لدورا مەركەزى
تى ئەو ھوواب سەرگەشتەدا
مەوجو ھووابن ھن جەمەد
سەيوان لىصەھرايى قەدا
گەھبەدرە تىتن گەھھىلال
چەرخن دسەيرا تېسەدا
ژوى صورەتى چار باگرە
نەقشەك ژوى تەرۋەندەدا
لى بونە سەق ھوكمى ھەكىم
تېك عالمى پى شوعلەدا
ئەوضاعو ئەشكال تى ھەنە
ئەصلا تەصەوور، رى نەدا
كېم زىدەيەك پى ناھەسى
ھەتتا بىسەطحى سوفلەدا
قەطعا مەسافا مەرحەلان
رەسما سلوكى جادەدا
بى ھىكەمەتەك عالمى نەھن

۱۱۸ مهستانه گوڤه‌ندی دکن
 مهرفان سورەك حالى نهن
 ره‌قصى لدور فەندى دكن
 نهو ره‌قص چرا مهستانه دا
 قه‌ستا شه‌كه‌رخه‌ندی دكن
 له‌علان ژگوه‌هر خه‌نده دا

مانای وشه:

ته‌ولید: به‌ره‌م هینان؛ ته‌قلید: لاسا؛ شه‌هده: شایه‌تی؛ ئیلتیفات: ئاورۆیدان؛ دی‌یه‌ك: یه‌كتری؛
 حیصصه: به‌ش؛ شاخیص: دیار؛ خاطیف: رفین؛ تیسعه: نو؛ زاز: ساز؛ شاش: شاشك، میزه؛
 ئاشوفته: شیویاو؛ ریت: رزاندی؛ میت: مزتی؛ کام: کاو، مراد؛ وه‌لددین: زان؛ به‌ددین: له‌به‌ین چون؛
 مه‌صده: شوین برده؛ مه‌ورد: حی‌هاورده؛ ره‌شحه: شه، ته‌زایی؛ ببوش: به‌سه‌رپوش؛ بولبوله: لوله‌ی
 لولینه؛ مول: باده؛ هه‌لگواست: رای‌گويزا، هه‌لی‌بوارد؛ دولاب: چه‌رخ؛ گر: ماتو‌خوست؛ فولك:
 گه‌میه؛ شه‌ك: شه‌قی‌گوین؛ سه‌بعه: حه‌وت؛ سه‌بیاره: گه‌روك؛ سه‌بعه‌ی سه‌بیاره: حه‌وت ته‌ستیره‌ی
 به‌گه‌زی نه‌چه‌ق؛ گه‌زی: قه‌وزه؛ زه‌به‌د: كه‌ف؛ ته‌روه‌ند: تازه‌داها‌تو؛ ره‌قیم: نوسراو؛ مه‌رصه‌ف:
 شه‌قام؛ أقليدس: فه‌یله‌سوفی ریاضی‌زانی یونانی (۳۰۶-۲۸۳ به‌ره‌له‌میلاد) له‌ئه‌ندازیاری روکارو
 نورپوواندا به‌ناوبانگه.

پوخته‌ی مانا:

رازی به‌ره‌م ئه‌درکینم. من به‌ ئاشکرا ده‌یزانم نه‌ك بلیم خه‌لك وا ده‌لین.
 یارو دلدار بتی یه‌كن. له‌ ئاكارى خودا پى دا‌ون، ها‌وبه‌شن. به‌و هویه‌وه ده‌گه‌نه‌یه‌ك. به‌و
 پێك‌گه‌ینه، فرشته‌كانی عاسمانی، پیرۆزایی و شایاش و هه‌ر بزی ده‌لین. وه‌ك كۆزى به‌زمی
 صوفیانه، دین و ده‌چن و جیژه‌یانه. سازو باده‌ش - كه‌ وه‌رگیزی زمانی گیانی پاكان - دینه‌گۆزى.
 كۆزى به‌زم، گه‌رم دادى. صوفى می‌زمو ك‌لاوى ب‌لا‌و ده‌ی. هه‌ر كه‌س له‌و باده‌بنۆشى، گیانیشى
 له‌رى ده‌به‌خشى. مه‌ی پێك‌گه‌یشتن بى‌خه‌وشه، شو‌قه‌كه‌ی هه‌میشه‌گه‌شه. دل‌به‌ر باده‌ی دل
 تالان‌کردن ده‌گیزی، دلدار له‌و مه‌یه‌هه‌لده‌مزی‌و، به‌كاو ده‌گا. گش ئافه‌ریده‌به‌و‌جۆره‌ له‌ پێگ‌گه‌ین
 روله‌زیادین و تۆرهمه‌ ب‌لا‌و ده‌به‌توه. عالم له‌م چۆره‌چۆرهمه، وه‌كو ده‌ریای لی‌ها‌توه‌و، هه‌زار جه‌می
 به‌ جامه‌وه‌و سه‌تانیش وه‌ك ئه‌سكه‌ندری ئاوینه‌ لده‌ستا دیوه.

تیشكى روخساری مه‌ی‌فرو‌ش، به‌ نه‌یتی دایه‌ پیا‌له، پیا‌له‌ دل‌ی وه‌جوش كه‌وت. مه‌ی
 ناو‌كوپه‌شى گرته‌وه. ئه‌ویش به‌فیقه‌ ده‌ر كه‌وت. گیانان كه‌وته‌هه‌له‌په‌ركی و گو‌وه‌ندو سه‌ما. یار -
 كه‌ خوايه - جاریك له‌جامی باده‌دا، خو‌ی نیشانی خه‌لكی ده‌داو جاریك له‌ناو ده‌نگی بلویر، خو‌ی ده‌ر
 ده‌خا. به‌ دیار كه‌وتنی نوری ئه‌و، سه‌رشت - كه‌ گشتایی له‌شه - گه‌شه‌وه‌بو. دو گول له‌ باغی‌دا
 پشكوت. ئه‌وین مه‌ی له‌ كۆزى گه‌راند. جوانی خسته‌ ژیر ده‌ستی خو‌ی. له‌مپه‌ر له‌نیواندا نه‌مان.
 هه‌مو کاریكى راست هینا. پله‌پله‌ هه‌ر پێدا‌ها‌ت. هه‌تا دو‌ر كه‌وته‌ ناو دو‌ردان. چرای دل‌كیشی
 خودایی تیشكى دایه. ته‌ستیره‌ی ودمی بو‌هه‌لات. شومی خو‌ی نه‌گرت و هه‌لات. با‌ی ره‌حمه‌تی

خودای مهزن، گهمیهی زهمانه ده گیرئو، ناهیلئو له کار بکهوئو، ئهو گهمیه توندو پتموهی، وه بهر کاشوئو قودرته داوهو، له چهشنی گو له مهیداندا، ئه‌ی سورئینی. ههمو کسو ههمو شتو، حموت ئه‌ستیره گهریده‌ی عاسمانیش پیرا، لهو مهیداندا خول دهمن. ههر نو عاسمان وا به کوششو به پهله، له دهوری ناوه‌ند خولیان؛ نوخته‌ی ناوه‌ند ده‌ریایه‌که، ههر دوک دنیا وه‌کو قه‌وزه‌ی قه‌راخی وان. (یان، ههر دودنیا وه‌کو کف له‌سهر ئهو ده‌ریایه دیارن.) لهو قه‌وزه‌دا یان، لهو کفه شه‌پول ههمیه، بلقی سهر‌گاو دینه به‌رچاو، ههمیه ده‌ریای سه‌هول به‌سته، ده‌ریای به هه‌لکش و داکش، چهرتر له‌سهر سارا ده‌گرن. ئهو خپوته پان و به‌رینه بیینه. جارنک مانگی یه‌که شه‌وه‌مان نیشان دده‌ا، جارنک مانگی چاره شه‌وه. سهر‌روژه‌ی مانگ، دوازه مانگی ههمو سالان، ئهو نو عاسمانه له‌گه‌ردان، دلم بوی نا‌کری تی‌بگا، ههر چوار لای گری پو‌چکه‌یه. ههمو ده‌مان، ئهو جه‌غه، بهو سورانه‌یان ته‌واو ده‌بو، ههر دمی‌کیش نو‌به‌ریکی تازه دهمن. یه‌کیش له کاری سهر‌سورین - که قودرته به‌ره‌می هینا - ئهو راست و پاسته کردنه‌ی پیشینه‌یه - که له سهر ته‌ته‌له‌ی نوسی و دنیای پی‌روشن کرده‌وه - ئهو ههمو خمت و نوختانه‌ی له زه‌مین و عاسمانی به ههمو جور، شکل و بی‌چم دینه به‌رچاو؛ ههمو ده‌ ئه‌ندازه یه‌کدان، که هه‌نده‌سه‌ی ئه‌ندازیاری ههره ماهیر بوی داناون، زیادو که‌می تیدا نیه. تو بر‌وانه لهو نه‌خشه‌ی یقیدسیانه، له‌سهر عاسمان و عه‌رزوه‌وه ته‌مانته له‌خوارو تریش دینه به‌رچاو. پیاو چون سهری سور نامینی؟ نیوان ئه‌ستیره ئه‌ستیره، وه‌کو جاده‌ی خوش‌کراون. رازی بور‌جان - که مه‌نزل به‌مه‌نزل دیارن و بونه شه‌قامی ههمیشه بو گه‌شتی خو‌ر - ئهو ههمو شته سهرانه به‌تال و بی‌کا‌کل نابن. سوریکی به‌رزی خودایان تیدا ههمیه. ئه‌گه‌ر ئهو عه‌رزو عاسمانه، شتیکیان لی‌حالی نه‌بو؛ ئه‌دی بو‌چی مه‌ستانه که‌وتونه سه‌ما؟! ئه‌وانه چه‌ند په‌پولیکن به‌ده‌وری نوری خوداوه‌وه دیانه‌وئو به‌یار بگهن، بزه‌یه‌کی به‌زه‌یی ئه‌ویان پی‌بگات.

ته‌دویرو سه‌یرا که‌وه‌بان
دولاب ههر تی‌زی سه‌دا
له‌وحی هه‌یولا نه‌قشاند
ته‌قویمو شکل و خانه‌دا
خوش نه‌قشه‌ک نا‌قیتی وه‌لی
نیف کولیاتی خه‌مه‌سه‌دا
به‌ستن موقابیلدا فه‌صل
به‌رزه‌خ به‌رزه‌خ خه‌سفه‌دا
قی‌کرا به‌میزان قی‌ک که‌تن
ده‌ر صوره‌تی شه‌خصیه‌دا
به‌ه‌قرا نه‌بن جه‌مع و وه‌صل

١١٩ تین بایی چه‌رخ و له‌وه‌بان
شه‌عه‌ش‌عه‌نی‌یا روزو شه‌بان
١٢٠ صوره‌ت به‌صورته لی‌کشاند
زی‌راف ژنوری لی‌ره‌شاند
١٢١ کاتب ده‌چه‌رخ جیه‌دوه‌لی
که‌راشی‌یا هه‌فت هه‌یکه‌لی
١٢٢ دانین ده‌ه‌رگاران نه‌صل
قی‌کرا ده‌واتر بون وه‌صل
١٢٣ چار عونه‌صورن چار طه‌بعه‌تن
هه‌قرا موخالیف سیره‌تن
١٢٤ ده‌تا به‌میزان چار نه‌صل

۱۲۵ جیسمان ژهف ناین فهصل
 چار اُمهاتن سی بهنات
 ۱۲۶ پورعیشقو مهیلن ئیلتیفات
 هن سوفلهوی بازی دکن
 ۱۲۷ خوهش رهقصی شههبازی دکن
 ههر ههینهتو ههر جیسمهکی
 ۱۲۸ روحوی ددهستی ئیسمهکی
 کوللاب بدهستی واهیه
 ۱۲۹ یان خافیه یان ناصیه
 نهو جهزمه دایی مه رکهزان
 ۱۳۰ حیکمهت بقانونی بزبان
 ره مزین نجومو ههینهتی
 ۱۳۱ بی نوری عیلمی وه حدهتی
 فهییاضی عیلمی من له دون
 ۱۳۲ گه هگهه بنوستادی سوخون
 فهیضا عولومی فهلسهفه
 ۱۳۳ من دی دجامه که قهرقهفه
 ههر نهه فهله که لی کاخه کن
 ۱۳۴ تی دارن نهو زی شاخه کن
 ئینسان بهره، عالم درخت
 ۱۳۵ پی زهینین ئیقبالو بهخت
 سولتان ژبالا هاته خوار
 ۱۳۶ په یوهسته بو نوقطا مه دار
 دهوران گه هاندن ههر طره ف
 ۱۳۷ مه محبوب بفینجانا صده ف
 ساقی کودامن نهو سولاف
 ۱۳۸ زانیل کرن شو بهه و خیلاف
 عیلمه که نوما دل پی نموچ
 ۱۳۹ دی طی بکت چه رخ و بروج
 دولابو چه رخی نهه فهله که
 ۱۴۰ سرگه شته هاتن نهو گهله که
 نه حهسنه ژفی نه ظمی له طیف
 ۱۴۱ مه محبوب بدهستی خوی شهریف
 نه حهسنه ژفی وه صفی ره فیع
 ۱۴۲ تیتن ژنوری وه که ره فیع

بازو ژبازو شهق نه دا
 هه ربی قه رارن بی ته بات
 قی تازه دهیری کوه نه دا
 هن مهیلی نه قرازی دکن
 سرگه شته نه دحالی خوه دا
 ههر فاردو نه وعو قیسمه کی
 مایی دقه بیهو په نهجه دا
 یان راکده یان جاذیه
 یان ره فعهیه، یان جهزمه دا
 ئی دل ژبه ره شهوقو له زان
 نه هلی دل نهو ژی گو فته دا
 عه قلی موجه رده ناره تی
 نهو ما دشه ککو شو بهه دا
 په ی په ی ژبه حرا کانو کون
 وی گه وه ره که ناسو فته دا
 پور کفشه لی سترو خه فه
 فینجان بجان من جورعه دا
 دورو دراز لی ئاخه کن
 قی طهرخی ئینسان میوهیه
 سولتان ژخه لوته هاته تهخت
 دهولت ژبالا طاله دا
 لاهوت بناسوتی فه شار
 دهورا عروجی گه روه دا
 عاشق گه راندن صه ف بیه ف
 دوردانه یا سه ییاله دا
 فهیضا مهیا گولگون و صاف
 عیلمه که ژبه ژنی رو قعه دا
 قه لبی بعیشقی کت عروج
 شه ههر لدارا سیدره دا
 پیش دهستی کورسی یون ههله که
 دوی نوقطه یا مهوهومه دا
 چه ندی سه بوک هاتی خه فیف
 نه قدی مه موهر و سکه که دا
 نه شکالو نهوضاعین به دیع
 بی عه یبو نه قصو ره خنه دا

۱۴۳ نه‌حسهن ژځی وه‌ضعی «مه‌لا» نه‌شکال و نه‌وصافین‌ه‌لا (یان، جه‌لا)

له‌و دل بوان بو موبته‌لا جه‌ذبه‌و جه‌لاله‌ دسینه‌دا

مانای وشه:

ته‌دویر: گروځه‌ری؛ شه‌عشه‌عنی، شه‌عشه‌عان: تیشکه‌و ترینه‌و روځنی؛ هه‌فت هه‌یکه‌ل: هه‌وت عاسمان؛ کوللیاتی هه‌مه‌سه: پینج گشتی‌یه‌کان. که بریه‌تین له: جس‌و جوړو ب‌ندو عه‌ره‌ضی تایه‌تی‌و گشتی (جس‌و نوع‌و فصل‌و عرض‌خاص، عرض‌عام)؛ هه‌سف: روچون؛ هه‌سف: گیران، که بو مانگی ده‌لین؛ اُمه‌ات: دایکان؛ چار اُمه‌ات: بریه‌تیه‌له: چوار ماکی‌و اوو څاگرو څاگرو با؛ به‌نات: کیژان؛ سی‌به‌نات: بریه‌تیه‌له: گیاندرو روځو کره‌ک (حیوان، نبات، جماد)؛ خافییض: نه‌وین؛ ناصیب: وه‌سهرخه‌ر؛ رفه‌ه: بلندی؛ جه‌زم، جه‌زمه: وه‌ستاندن؛ عیلمی لدئی: زانستی تایه‌تی‌خوایی؛ کان: بو؛ گن: بیه؛ سوخون: وتان، وته؛ کاخ: کوشک؛ څاخ: څاگ؛ شاخ: لک؛ سولاف: باده؛ روځه، ره‌قیع: تابلوې به‌مختی روځی نوسراو؛ نموج: نمونه؛ هه‌لا: شیرین؛ جه‌لا: څاگر، صاف.

پوخته‌ی مانا:

چه‌رخ و لوله‌پ باو ده‌خون، چه‌رخ و خولیانه، ته‌ستیره‌کان له‌ناو جه‌غزی دیاری کراو، به‌سورډانه‌وه ده‌گه‌ژین. هیندیک به‌شه‌و هیندیک به‌روژ، دنیا روناک ده‌که‌نه‌وه، دولابو چه‌رخ‌ی دنیا‌یه هه‌ر هاره‌ی دی. سهر رویه‌ری مه‌ل‌بندی بون، به‌هزاران شکل‌و رنگ، نه‌خشیندراوه. په‌راویزی به‌ ټاوو زیر لی کراوه، وه‌کو سال پیو خانه‌خانو چاوو خه‌ت دراوه. په‌راویزی هه‌وت غاسمان، به‌ پینج ناودیره‌ گشتیه‌کان واتا؛ جس‌و جوړو ب‌ندو عه‌ره‌ضی تایه‌تی‌و گشتی، ره‌نگیتراوه. ماگ‌و ره‌گه‌ز - که نوخته‌ ناوه‌ندیه‌که یه‌و، هه‌بون له‌ ده‌وری خول‌ده‌او، بویته جه‌غز به‌رانهر به‌و ټافه‌ریدانه‌ی له‌خویان جوی ده‌کاته‌وه - نیشان درا. هه‌مو له‌مپه‌ر له‌نیوانی بون و نه‌بودا هه‌لگیرا. څاگ‌و ټاوو څاگرو با - که هه‌ر چواریان دژی یه‌کن - به‌ ته‌ندازه‌ی پیو‌یستی‌بون، تی‌که‌ل کران. به‌بی ته‌و لیک کو‌بونه‌وه، بونی مرو ژور دژواربو. ته‌و چوارانه‌ ماگ‌و ډاکن. سی کچیان هه‌ن. گیاندرو روځو کره‌ک. (حیوان و نبات‌و جه‌ماد). هیچی تاو‌یک هه‌دا ناداو، ته‌ویندارن، وینی یارن، به‌ ټاواتن له‌و دیری تازه‌ی زور‌کونه، به‌ره‌و ماکه‌ باده‌نه‌وه. هه‌روا ټاور ته‌ده‌نه‌وه به‌ هومیدی ته‌ورژه‌ی بگه‌رتنه‌وه ده‌قی پیشو. هیندیک سه‌ره‌ره‌ژیر ده‌چن؛ هیندیک روځو هه‌وراز ده‌بن؛ سه‌ره‌گردان ده‌خولیتنه‌وه. هه‌ر بیجمیکی دیته به‌رچاو، له‌هه‌ر جون و هه‌ر توخمیک بی، به‌ر فرمانی ناویکی خودای گه‌وره‌یه. قولاب له‌ده‌ست به‌خشنده‌دا، جا رای‌ده‌گری، یان ده‌یکشی؛ به‌ره‌و ژیری ده‌کاته‌وه، یان به‌ره‌و هه‌ورازی ده‌با؛ له‌ به‌نجه‌ی ئیراده‌ی ته‌ودا، ته‌وانه‌ی ده‌لین ناوه‌ندن و چرکه‌ نا‌که‌ن. وه‌کو زه‌نه‌ی که له‌سهر پیتان داده‌نری؛ خودا زه‌نه‌ی له‌سهر داناون و نابی بیزون. قسم قسمی ته‌هلی دله‌و قانونی رازی خوداییم پی‌گوتراوه. ته‌و نه‌پنیه‌ی له‌گه‌ری ته‌ستیران دایه، زانستی مرو‌نایگاتی. گه‌ره‌که زانستی‌خوایی فریا‌که‌وی‌و له‌دودنی رزگارمان

کات. زانستی تاییه تی خودا، له ده‌ریای بیه‌وبوی خو‌ی را جارو باره، دور‌تیک‌ی هه‌ر‌گیز نه‌سماوی به مامو‌ستای قسه‌زانان - که پی‌غه‌مبه‌ره‌و فره‌مویه: «له‌گشت عه‌ره‌ب فه‌صیح‌ترم» - به‌خشش داوه‌و له‌هیندیک‌ رازی نه‌ننی، حا‌لی کراوه. به‌هره‌ی زانستی فه‌لسفه‌ زو‌ر دژوا‌ری‌و، وه‌شیراوه‌ی تیدا دیاره. به‌لام گه‌لیک شتم له‌وباده‌یه‌وه ده‌ست که‌وت، که‌ فینجانی‌کم لی‌ فر‌کردو گیانم به‌و مه‌یه سه‌رخو‌ش‌بو. زو‌ر شتی بو‌ تاشکرا بون.

به ژماره ئیژین نو‌عاسمان. به‌لام گشتیان نو‌ نه‌ومی ئاوا‌یه‌کن. ئه‌گه‌ر دور‌تری بویچین، ئه‌ویش هه‌روه‌ک زه‌وی ئیمه‌ن. وار‌شو دیوا‌ری ما‌لی‌کن. هه‌ر نو‌عاسمان، وه‌کو قه‌وا‌ره‌ی دا‌ری‌که، زه‌مین لکی‌که له‌و دا‌ره. مرو‌ میوه‌ی ئه‌و لکه‌یه. مرو‌ی میوه‌ی ئه‌و دره‌خته، زو‌ر به‌رزبو. له‌ نه‌بو‌را ها‌ته بون ناوی نرا به‌رز‌ترو سه‌روه‌ری هه‌مو عاله‌می، به‌خت شانا‌زی پی‌ده‌کرد. زو‌ر له‌ ریزو به‌رو‌دا بو. له‌و بالا‌یه‌وه دا‌به‌زی، له‌پله‌و پایه‌ی نزیک‌ خوا‌بی، خو‌ی ها‌ویش‌ته ناو نزما‌یی‌و به‌ر‌گه‌ نورانیه‌که‌ی گو‌ری‌و به‌رگی مرو‌قی کرده‌به‌رو له‌و به‌ر‌گه‌دا خو‌ی شار‌ده‌وه. له‌سه‌ر زه‌ویش، هه‌میشه‌ نو‌خته‌ی ناوه‌ندبو. ئاره‌زو‌ی به‌رزبو‌نه‌وه‌ی تیدا ژیا‌وه، که‌وته کو‌ش‌شو سو‌ر خوا‌ردن. یا‌ری مه‌زن به‌ فینجانی سه‌ده‌فه‌وه، به‌ ئه‌ویندا‌ر‌اندا گه‌را؛ دور‌ی تا‌وا‌وه‌ی - وه‌کو مه‌ی - بو‌ تیک‌ردن. مه‌ستی کردن. مه‌ی‌گیر چو‌رتیک‌ی دا‌به‌من. هه‌مو رازم بو‌ ده‌ر که‌وتن. له‌ به‌ژن‌و بالا‌ی یا‌ره‌وه زانستی راستی پی‌ویستم، وه‌کو تابلویه‌ک خو‌ینده‌وه.

زانستی - که‌ نمونه‌ی دام‌ی - چل‌ون د‌لم به‌هو‌ی ئه‌وینی بالا‌ی ئه‌و ده‌توانی بو‌ بالا‌ بچی‌و، عاسمان‌و به‌رجان وه‌پی‌چی‌و شابالی له‌ سیده‌بسوی. گیانم فر‌ی گه‌یشه‌ باره‌گای خودا. سه‌یری هه‌ر نو‌ عاسمانم کرد. که‌ به‌ ئالقه‌ له‌ ده‌وری کو‌ری خودا بون. سه‌ر‌گه‌ردان له‌ ده‌وری نو‌خته‌ی خه‌یالی‌دا، خولیان ده‌خواردو ده‌ره‌تانیان شک‌ نه‌ده‌برد.

مه‌لا ئافه‌رین بو‌ شی‌عرت! له‌شان خو‌ش‌و سو‌کو ناسک هون‌دوته‌وه. یا‌ر به‌ده‌ستی مم‌باره‌کی مو‌ری ئافه‌ریمی دام‌ی - که‌ سه‌که‌ی به‌ناوی ئه‌و بو.

ئافه‌ریم بو‌ ئه‌و با‌س‌کرن‌و نیشان‌دانی شک‌لی زو‌ر جوانی پی‌و‌ینه‌ی کری خودا - که‌ هه‌مو‌ی له‌ نور‌تیک‌ پاک‌و چا‌کو بی‌ خه‌وش‌و بی‌ که‌مایه‌سی ها‌ته به‌ره‌م - په‌سه‌کانت زو‌ر شیرین، هه‌ر بویه دل‌ داده‌گرن‌و جه‌زمه‌یه‌کی زو‌ر په‌سندو به‌ش‌کو ده‌خه‌نه ناو هه‌ناو.

«چارین»

۱

قهوسی دهیلالی بدهلالی که شها
به ژناته ژشهنگی بدهنگی مه شها
ماری ژحه ریری دعه بیرى خوشها
ماوه ربو ژوان زولفی دزهنگی وه شها

۲

ئاخا قه دهما موخته ره ما پایى پهریمه
وهك طوطی په یاپه ی لزه بانى شه که ریمه
مه رله حظه دبی بیت، کو ده چم ره هگو زهریمه
ئیدی چیبیژم کو که ریمه ابنی که ریمه

۳

شمشاد خه رامهك کو مه دیو سه هری
جامهك ژشه رایى بمه دا وی قه مهری
تیرهك کو ژقه وسه یین دوی دا جگه ری
قوربانى خوه کر جانی شیرین روخ قه نه ری

مانای وشه:

بدهلالی: به نازو جوانی؛ که شها: کیشرا؛ درهنگی: به گرانی و تمهالی؛ خوشها: راخوشی؛ وه شها:
پرژیندرا؛ ئاخ: خاك؛ که ریم: سمخی و بمخشنده، تمجیمزاده؛ قه نه ر: چرای ناو شوشه.

پوخته ی مانا:

کهوانه ی مانگی یه کشموه ی بروکانت، یه کجار به جوانی کیشراون و زور به نازوه بوم کیشران و تیریان ده گیان و دلم گرت. به ژنی شه نکت، له بهر نازی زور گران، به گرانی ریوه ده چی. که زی ره شت، وه کو ماریکی زهنگی ئاوریشمین، خوشی بیته ناو چه ندین بون خوشی تیکه لاو، خو ی راوه شانند. بونی گولای بلاو کرد.

من - که وه توتی گفت خوش - دهم و راویژم شیرینه؛ هو ی شه وه یه له جیات شه کر، خو لی به ریپی یار ده چیژم. هه رده میکی یار ده یه وی ده ریچه دهر؛ ده لی؛ بلین با بیته لام. ده چم ده بم به ریبازی. چون شوکری شه چاکه ی بکه م؟ نه جیمه و نه جیمزاده یه و زور دلاواو به خشنده یه.

به ژنی وه کو دار شمشالیم، له به ره به یانیک به رچاو هات. به لارو له نجه دهر ویشت. روی وه ک مانگ بو. پیالیکی پر یاده ی دامی و، تیریکیشی له کهوانی برویانرا ده جهر گم گرت. ده ی هه زار جار گیانی شیرین قوربانی شه و کولمانه ی بی، که وه کو فنه ر به تیشکن.

شیردز

وادیاره مه لایه کی خه لکی «فهنیک»، شیری له مه لا دزیوه و به ناوی خوئی له لای خه لکی خویندو ته وه ره خنه ی له مه لا گرتوه، که له شیرا ناگاته من. مه لا بهم چهند به یته شیره، گالته به شیردز ده کا. ناویشی نه زرینگاندوه به «پازده» ناوی بردوه. به بیرى من، ده بی مه لاکه ی شیردز، زوبیر بوبی که له شیوه ی کرمانجی دا، زور ناوان هه لدرچین: به ره شیدان ده لین: ره شو. به مصطفى ده لین: مصطوبه زوبیران ده لین: زیو. زیو، به شه به د پازده به. له وانه شه شتی تربی و نه مزانیی.

هه ژار

- ۱ قهوی مه شهوره کو ناخی ته مه لا خه مسه عه شه
تو بشیرا نه ته گوئی خوه دکی قهندو شه کهر
- ۲ دوری ناسوفته دهونی! مه نه دی میثلی ته قهط
نه دسه متی عه جه می دا نه دنیقیمی ته تر
- ۳ نه ف چشیرو غه زه لن مه دح و نه نایا خوه دکی
دجقاتان وه دیژی مه بطه عن و بخه بهر
- ۴ نه ف چته قلیدو شه طاطن چبه طاطن تودکی؟
سه ری قیرا دهه ژینی، بدوصه د ناھو که سه ر
- ۵ ته دزانی فنیکاته نه مه کان غزلانه
چیوها تینه مه تاعی ته، نه یا بی سه روبه ر!
- ۶ ده ستو پایان ژبه ری زیده بکی دی ته بکم
میثلی هه مادی عه ره ب، هه ر وه کی شیخ ثانی سه ر
- ۷ نه حمه دم سینه سوپه ر پیش به ری تیرا قه له کی
ده وه داری ته مه ئیرو تو ژده حلی و مره دهر

مانای وشه:

قهوی: زور؛ سهمت: لا، ئالی؛ خه بهر: جوین، قسه؛ شه طاط، شه طهط: دهله سهو لافی پوچ؛ به طاط، به طهط: درو؛ فنیك: ناوی مه لیمندیكه؛ قه نهك: ده لئهك؛ غه زل: رستن؛ غه زهل: شیعی دلداری؛ غزلان: ئاسكان؛ بی سهر و بهر: ههزارو كه؛ ده حل: بی شهی دهس نیژ.

پوخته ی مانا:

زور مه شهوره كه ناوت مه لا پازدهیه. به شیعیك كه هی خوٚت نیه، خوٚت لای خه لئهك شیرن ده كهی! وا درده خه ی، كه مرواری كون نه كراوت هوندوٚته وه! پیاوی وهك توم، نه له ئیران، نه له ولاتی تاتار دیوه. خوٚت به شیعر به جه نابی خوٚت هه لئه لئی و تانه ده شیعی من ده گری و، به خراپه باسم ده كهی! ئهم دروو ده له سه چیه؟ تو ناوت لی ناون شیعو به ئاخو به خه مباریه وه ده یان بیژی و سهرتی ده گهل راده ژینی؟! خوٚت ده زانی ده لئه كاوا به ره گه ی كارامازان نیهو، به ته لئه كه و كه لئهك ده لئهك، ناكړین به ئاسکی چاو به لئهك. به چاو هراوو گاله گال، گال له تالایی ناكه وی. هه لئه ستهت كه ده لئهك نامه ن، ئهو پروپوچه بی تامه ن. كه هیچ كهس به هیچی ناوین.

ههری كابرای شیعر دزی، گزی كه ری بی سهر و بهر! ئه گهر له ته شكه به ره ی خوٚت ئیتر پتر پی راکیشی، لیٚت رون بی، به و دردمت ده بهم، كه شیخه كه، به سهر كا و رای عاره وی، هه ممدی ناوی هینابو.

من ئه محمدم، نه ترسیكم، كه به رانه بر، به تیبری به لای زه مانه، سینگم مه تال و قه لغانه. ئه مه وی به گزتا پچم. ده سا مه لا پازده ی ده لئهك! له كه لئهك و می شه دا، خوٚت مه لاس مه ده، بوم و هره ده ر.

لیزگی صه تو جه و ته م

د تو وړی مه لاسیه عیادالدینی خبری

مه لا: سه لا ما من نه نا خوانی	سه حه رگه، گوهه رنه فشان بت
بصورت نه مری سوبحانی	سهر نه لقابوزهر نه فشان بت
بخدمه ت عرضی سولتانی	عه بیرو عه نبر نه فشان بت

مانا:

سلأوی منی په سن دهر، له بهر به یانا، به خدمه تی جه نابت سهر فرازو بوڼ خوش بیټو به ناوی تو،
بیټه گوهه ر پږین و خوا بو قبول بونی نزام دهر باره ی تو فرمان دهر کا.

میر: سه لا ما صانعی قادر	مه لا دا بی موعه ططر بی
موفه ر روح بی مه لی خاطر	په یایه ی لی موکهر رهر بی
ژجاما خاطری عاطر	مه زی نایینه نه نوهر بی

مانا:

سلأوی خوی داهینرو توانا، له مه لا بی، همیشه ش بو دویاته بیټه وهو له سایه ی مه لا وه، دلی
نیمه ش وهك ټاوینه ی مشت و مال کړاو بی.

مه لا: زړه نگ نایینه یا جامی	مه باطن رهوشه ن و صافه
دهره مزا کوفرو نیسلامی	یه قین فه می ته که ششافه
ژبه رقا نوری نیلهامی	دهره خشان قاف تاقافه

مانا:

نیمه هه ناومان وهك ټاوینه یه که بهر انبره ت، له سایه ته وه رونا که و، چونکه تو - له زانای دا - وهك

تەفسیری كەششاف وایو، زۆرباش لە كفرو ئیسلام حالیتو، تیشکی زانست، دنیای تەنیوہ.
 منیش بە تیشك دانەوہت روشنم.

سەنا بەرقی تەجەللای	میر: درەخشانی درەخشان بو
بەفیروزی جە لا دانی	دجانی مە ی بەلەخشان بو
دەستی مەسیمی	وہکی لەعلی بەدەخشان بو

مانای وشە:

درەخشان: بریقەدەر؛ سەنا: روناکی؛ بەلەخشان: لەعل؛ بەدەخشان: شویتیکە بەلەعلی باش ناسراوہ؛
 فەفیروزی: سەرکەوتن.

مانا:

لەوہتا تو پەیدای و درەوشاوی؛ نوری خوامان بەچاو دیوہ. شەراییکمان دەس کەوتوہ، وەك لەعلی
 بەدەخشان وایە، کە لەسەر دەستی جوانیکی رو وەك زیو بیو زۆر سەرکەوتەو بەختەوہرین.

سەراسەر غەرقی مەستیمە	مەلا: ژدستی شەکەر نامیزان
بەرەیحانی خوہ بەستیمە	سەمەن بویو دلاییزان
دوئەژدەر مەست گەستیمە	ژتورا فیتنە ئەنگیزان

مانا:

من لەمەستی دا خنکاوم. مە ی ئەوینم بە شەکری دولیانوہوہ فر کردوہ. دل بەسک هەلاواسراو. بە
 بونی لاجانگی سبی - کەوہك گولی یاسەمەنە - گیرۆدەبوم. بە رەشەریحانە ی کەزی، شەتەك
 درام. چاوی مەست - کە فیتنەگەرن - بە هەژدیہای کەزانی بەگەستن داوم.

مە دل مابو خە یالیدا	میر: دورەشماری سەمەن سەربو
دبەر گوشتی هیلالیدا	کوسونبول هاتو کەرکەربو
شەرابا مە پە یا لیدا	ژعەکسا ساقی ئەنوەر بو

مانا:

دو کەزی وەك دوماری رەش، لەسەر یاسەمەنی لاجانگ هاتە بەرچاو. دلم خە یالی لی کردن.
 بسکی - کەوہکو سونبول بون - هاتنە سوچی مانگی لەنوی پرویان و لەسەر روخساری دا بەش
 بون. مەگیز تیشکی دا پیاڵە کەم، بەدە ییاڵە تیشکی داوہ.

شهفه قدا عیقدی پهروینی	مه‌لا: شه‌ایا نابی روممانی
خه‌طی نازك لنه‌سړینی	موسه‌لسهل مابو ره‌یحانی
ژنه‌قشین چین و ماچینی	غهره‌ض شکلی ته‌بو مانی

مانا؛

بادی وه‌کو دهنکی هه‌نار، تیشکی له‌گهردانه‌که‌ی دا. گهنده‌موی ناسک له‌لامل، به‌نزجیره وه‌کو خه‌تی موسه‌لسهل و ریحانی جوان، هاته‌به‌رچاو. ته‌گهر مانی، له‌چین خه‌ریکی شکلان‌بو؛ نیازی و ابو وینه‌ی جوانی تو نه‌خش‌کا.

غهلط مانی خه‌طا کیشا	میر: میثالی صوره‌تی چینی
ژبه‌ر زولفا دوتا کیشا	کومن دیبو لثایینی
تو ئوستادان وه‌نا کیشا	مه‌دی بو شکلی شیرینی

مانا:

مانی له‌چین، که‌لای و ابو ه‌جوانترین شکلی کیشاوه، به‌هه‌له‌چوه. ده‌بویه وه‌ک من یارم دیت - که‌له‌ئاوینه‌ی ده‌روانی و له‌دولا که‌زی په‌خشان بو - ئه‌ویش دیبای ئه‌وسا به‌جوانی ده‌یزانی، جوان یانی چی. ئه‌و شکله‌ شیرینه‌ی من دیم، ه‌یچ وه‌ستایه‌ک ناتوانی وه‌ک ئه‌وی ده‌رخا.

خه‌طه‌ک زیبا ژکافوری	مه‌لا: کو کیشا کاتبی غه‌ییبی
ره‌شاندی عاریضان نوری	چنایه‌ت بو ژلاره‌ییبی
ژده‌ستی وی صیغه‌ت حوری	دیاقوتا مه‌دی مه‌ی‌بی

مانای وشه:

کو: چلون؛ لاره‌ییب: بی‌گومان.

پوخته‌ی مانا:

ئهی نامه‌خوا! ده‌ستی هونه‌رمه‌ندی خودا، چون له‌و له‌شه‌ی وه‌کو کافوره‌چهرموگه‌و، له‌و لاجانگانه‌ی وه‌ک نورن، چتو حوری به‌دی هیئا؟! جوانی یارم، ئایه‌تیکه‌بی گومانی توانایی خوا ئیسپات ده‌کا. دیتیم به‌په‌نجه‌ی یاقوتی، مه‌ی ئه‌وینی ده‌رخواردی دلداران ده‌دا.

بذات ئه‌ز غه‌رقی عیرقانم	میر: ژنه‌شنا باده‌یا کاسی
صیغه‌ت کیسراو خاقانم	بوی جامی بوی طاسی
له‌خته‌ی دل سوله‌یمانم	ژبه‌رقا غه‌مزه‌ ئه‌لماسی

مانا:

هر لهو مهيهی که یار بهجامو تاس دایمی، لههستی خودا ناسیندا، هر نوقوم بوم. و
سه خوشم، خوم به قاقان و به کيسراو سوله یمانیش ناگورمه وه.

مه لا: سوله یمانی مه نهز دیسا	سه هر هودهود بیشارهت کر
جهواب نانی ژبه لقیسا	بحال و سوز عیبارهت کر
بجان نهز خوهش کرم عیسا	دهماوی نهو ئیشارهت کر

مانا:

من سوله یمانی دوهه مینمو پتریش. سروهی بهیان، وهك پهپوسلیمانکه بو که مزدهی بهلقیسی
پی بو. به مزگینی و به ئیشارهتی چاوی یار، وهکو لازار، بهفوی مهسیح دیسان ژیاوه؛ گیانی نهماوم
ژیاپه وه.

میر: دهما عیسا ئیشارهت کر	لمن عظمی ره میم هه ی بون
دل و جانی مه غارهت کر	دری مه عدم و لاشه ی بون
نه دا لهو خوهش عیبارهت کر	مه هم سیر موغنی و نه ی بون

مانای وشه:

عظم: ئیسك؛ ره میم: رزیو، پواو؛ هم سیر: هاوراز.

پوخته ی مانا:

له ریی یاردا، دل و گیانم به تالان چو. نهمام بومه باپرده. له بلویر و له گورانی - که هاوراز بون -
وه هام زانی، که یار گوشتیکی چاوی دایه من فهورن وهکو عیسا - که مردوی راده کردن - هه مو
پیشه ی رزیوم ژیاپه وه و دوباره گیانم هاتمه وه بهرلهش.

مه لا: نهی و مه غنا مه هم رازن	دره مزا ئایینا (یان، ئایینه ی) جامی
لمن مه حرم دهفو سازن	ددن بی پرده په یغامی
دنالن که و کعبو یازن	هه زار رنگی دئیلهامی

مانا:

له تیگه یشتنی رازی نهی - که له باده ی ناویا له دایه - هاورازم زورن و دلم له زور شتان، ئاگادار
ده کهن. بلویر، گورانی، دهف، ساز، گواره ی ئهستیره ئاسایی، باز نهی دهستی له خرینگه دا.

میر: دنان غونچه وو دنگ هات	ژبه لگی نیرگزا نازک
ژتایی عه رعه را شهنگ هات	بپهروازی خوه شهه بازک
مه شا سه لوا سه هی رهنګ هات	گها روحي مه ناوازاک

مانا:

دهنگيګ هاته بهرگوئی گيانم. لهچند دهنگيګ ټيکه لاو بو. قرچهي دلی غونچه ی بهتاسه ی نه پشکوت، خشه ی له ره ی چلنیرگز، هاشه ی گه لای عه رعه ری شهنگ، فره ی بالی بازی سپی، مژده و ناروزی دیتنی به زنی یار بو، که سه ولیکی بی وینه یه لعدنیدا.

مه لا: زه ی شاهین و شهه بازی	بنازو قهنجی و غه نجان
چته یغون بو دپهروازی	وه شیرین دامه بهر په نجان
دره مزا سیحرو ئیعجازی	برمریزا گوهر سه نجان

پوخته ی مانا:

جوانی و نازی ته و نازداره، زور بازی سپی و شاهینی وه کو سوپسکه خستونه ته ژیر چهنگی خو. منیش وه بهر په نجه ی هاتم، بویه هیته قسه زانم.

میر: گوهر سه نجن دحوسنیدا	دوئه برو میثلی میزانی
دو شهه لابون دقه وسیدا	گران بو سهر لکیشانی
هیالان گوشه لی پیدا	ژسونبول راستو چهپ دانی

مانا:

دوبروی ته رازوی نازکیشانی. که هاته سهر کیشانی نازی چاوه کاله کانی، مه ستو سهر گران ببو سهری ده کرد. بو پارسه نګدان و بو یاریده دانی تای ته رازوه که، بسکی وه ک سونبولی له گوشه ی برویان جی کرده وه.

مه لا: دوسونبول هاته سهر بهدری	موسه لسه ل طورره طوغرانه
به راتو له یله تولقه دری	مه لائیګ صف گری دانه
ژبالا حلقه یی چه تری	له دری تازه سه نه انه

مانا:

بسک هاتوته سهر هه نیه، له شکلی موری سولتانه. که زی و کاکول وه کو چه تریک له سهر ته وه هه نیه وه دیاره. ده لیم موری ده سی غه ییه، که ته مشه و له یله تولقه دره و فرشته ی خواش هه مو

هاتونه سهیرانی.

میر: لبه‌دری کاتبی حوسنی	نقیسی عه‌نبه‌ری سارا
شیرینه غالبی حوسنی	بنیشانا جه‌مال ئارا
نه‌ظه‌رده طالبی حوسنی	کو دل‌به‌ری خارا

مانای وشه:

سارا: خالیص، بی‌خه‌وش؛ خارا: ره‌ق، مه‌رمه‌ر؛ ئارا: وه‌رازین.

مانا:

نوسه‌ری جوانی، به عه‌نبه‌ری بی‌خه‌وش، روخساری یاری ره‌نگاند. به‌خا‌آن رازاندیه‌وه. تو که به‌تاسه‌ی بو جوانی؛ ئه‌ونده‌شت ئاگا لی‌بی، که ئه‌و یاره ناسک‌هه‌ندامه، دلی وه‌ک به‌ردی ره‌ق سه‌خته.

مه‌لا: دتورا عه‌نبه‌ری چینان	ژ‌قودره‌ت روح په‌روه‌ردن
دلی بت سه‌یدی شاهینان	یه‌قین‌دی ده‌ست‌ژی‌به‌ردن
دنازین عیشه‌و شیرینان	مه‌دل هه‌ر پورغه‌مو ده‌ردن

مانا:

نازان ده‌کا، ناهیلی گیانم بی‌چته ناو توری که‌زی چین‌چینی - که بره‌وبه‌ری عه‌نبه‌ره - چونکه گیان له‌و توره‌دا وه‌که‌یف دی‌و گیان په‌روه‌ره. هه‌ر ده‌ردو داخ‌م ده‌داتی، دلم بوته‌نچیری شاهینی چاوی. به‌وگیرانه‌ش زور دل‌خو‌شم، دل‌یک که‌چاو راوی بکه‌ن؛ تازه‌ده‌بی یه‌کجاری ده‌ستی لی‌ به‌رده‌ی. ئه‌و‌چاوانه نی‌چیری خو‌ ناده‌نه‌وه.

میر: ژ‌قودره‌ت نوقطه‌یا نوری	بصوره‌ت بو لنی‌شانی
ژ‌به‌رقا ئاته‌شی طوری	چشه‌وقه‌ک دایه په‌روانی
ژ‌عه‌کسا جامی فه‌رفوری	کو ئاته‌ش هاته‌ فیتجانی

مانا:

بریه‌ی ره‌شایی خا‌آن، شک‌لیکن له‌نوری خودا. باده‌که وه‌کو ئاگر‌یک له‌ بی‌آله‌ی چینی ده‌دره‌وشا؛ له‌و جو‌ره‌ ئاواره‌ نوره‌بو، که موسا له‌ طوری دیتی. دل به‌و گرّه، وه‌کو په‌پوله‌ گر‌ی گرت.

مه‌لا: ژوی نوری ژوی ناری مه‌موسایی قه‌به‌س ئیسا

چناتهش بو دوی داری لظهیری دل قهقهس تيسا
 ژعیشقا نهقشی جهیباری ژئاگر من نهقهس دیسا

مانا:

لهو تیشکه ئاگره‌ی موسا، من ههر بوخوم بومه بزوتو ئایسام. خوایه چلون ئاگریک بو لهو داره‌دا؟! که بویته قهقهس بو دلهمو هیشتا ههر تروسکه ده‌دا. له ئه‌وینی خودای گه‌وره، هه‌ناسه‌شم گری به‌تینی ئاگره‌.

میر: ژئاگر من نهقهس هل بو ژروخساری شهب نه‌فروزی
 ژبومن هه‌للی موشکیل بو بره‌مزا موعجیز ناموزی
 دنارو نوری کامیل بو ژبه‌رقا وی جیهان سوزی

مانا:

له ئاگری ئه‌و روخساره‌ی وه‌ک مانگ، شه‌و پرتیشک ده‌کا. هه‌ناسه‌ی ساردم گری گرت. به ئیشاره‌تی چاوانی - که وه‌ک بروسکه‌ی دنیا سوز، گرشه‌ی ده‌هات - هه‌مو مه‌سه‌له‌ی دژوارم لی حالی بون.

مه‌لا: بنی به‌رقا ته‌جه‌للایی مه‌لائیک دین دئاده‌م‌دا
 ژرمزا به‌ژنو بالایی چفه‌و‌غا بو دعاله‌م‌دا
 ژبالا طالع‌ه‌ک دایی سوله‌یمان دی دخاته‌م‌دا

مانا:

بنۆره بروسکه‌ی دیارده‌ی خوا، فرشته‌کان له ئاده‌م‌دا دیتیان و سوژده‌یان برد. سوله‌یمان له ئه‌نگوستیله‌دا دیتی، حوکی له‌دنیا کرد. ههر ئه‌نۆره، له به‌ژنو بالای یارم‌دا چوونی هه‌را له‌دنیا‌دا ناوه‌ته‌وه؟

میر: که‌سی بی‌په‌رده‌مه‌هره‌م‌بت دق‌ی بی‌په‌رده‌وه‌که‌نه‌ی بی
 روبا‌بو چه‌نگ هه‌م‌ده‌م‌بت دطاعت‌مه‌ستی بی‌مه‌ی بی
 دده‌ست‌دا جام‌وه‌که‌جه‌م‌بت ژره‌نگ ئایینه‌یا غه‌یی

مانا:

که‌سیک له‌باره‌گای یاردا، به نامو‌یی لئی نه‌روانن، ده‌بی خو‌ی ئاشکرا بکاو بی‌په‌رده بلو‌یرئاسایی، ده‌نگ هه‌لینی. ده‌گه‌ل سازان‌دا هاو‌را‌زی‌بو، جامی ده‌ستی له جامه‌که‌ی جه‌مشیر پتر نه‌ینی بو ئاشکرا کات. ئه‌شی بی‌یاده ههر مه‌ستی.

چحیکمهت تیتہ تہعلیمی؟	مہلا: دقّیّ ئاینہییّ زانی
دلہوحنّ سینہ تہقویمیّ	کو حہرفینّ تازہ نورانی
نہظہردہ ساعیدی سیمیّ	ژبالا طوری ئینسانی

مانا:

دہزانی لہو ئاوتینہدا، چوّن رازیک فیری پیاو دہکری؟ پیتی تازہو روناکی دہر، لہسہر تہتہلہی دلی دلداران، وا نوسراوہ، کہ خوا ئہمچار لہباتی کیو، خوئی نیشانی بہژنو بالای یارم داوہ. برّوانہ باسکی زیوینی، تا ئہمرازہت لیّ حالی بیّ.

ژبالا پورتہوہک نوری	میر: شہفہقدا سیمی ئہندامیّ
ژدہستی مہستو مہخموری	بگر ئاینہ یا جامیّ
ژدہنگی عودو طہنبوری	تو جارہک گوہدہ پہیغامیّ

مانا:

لہ بالآوہ، تیریژی نور لہو ہہندامہ زیوہی داوہ، برّوانہ پیالہی سہردہستی کہ لہجوانی یارم مہستہ. یان گویّدہ دہنگی سازان، تا تیّبگی کہ راست وایہ.

بزانی دا سورا سازان	مہلا: بقانون گوہدہ ئاینیّ
بہعہینی مہعنی یا رازان	ژحیکمہت تینہ تہدوینیّ
دہت طہیری مہ پہروازان	دداما عیشوہ شیرینیّ

مانا:

تو لہ ریّ وشوین دہرمہچو! ئہوسا گویّ ہہلّخہ. دلکیشیہکی دہناو دہنگی سازان دایہ؛ ہہموی باسی نہینی ہیژاو بہنرخہو مانای زور دژوار تیّ دہگہی. من کہ ئہو رازہ گرینگہ لہسازانہوہ دیبسم، مہلی دلّم لہناو داوی نازشیرین دا، بو دہرکہوتن دہکہویتہ پہلہقاژہ.

مہسہردا تاجی ئیقبالیّ	میر: دپہروازی ہوما رہنگین
سہرئہفرازین دقّیّ حالیّ	شہہی کہیخوسرووزہنگین
مہدل مایہ دقّیّ قالیّ	وہرین ساقی مہیارہنگین

مانای وشہ:

زہنگی: فہرمانرہوای موصل؛ زہنگین: دہولہمہند.

پوخته‌ی مانا:

ئیمه‌ی دلداری بهراستی، فرینمان وهك پیروژهیه. تاجی سه‌ری که یخوسره‌وو فهرمانره‌وایانی زهنگی، له‌سایه‌ی سه‌ری ئیمه‌یه. زور له‌زیانی خومان رازین و سه‌رفرازین. مه‌یگیر باده‌ی ره‌نگین تیکه! من چی و ئه‌و ده‌مه‌قاله‌ چی؟ دیاره‌ هیشتان زورم‌ماوه، له‌ خوه‌له‌کیشان وازیتم.

مه‌لا: دریدا خاکی ده‌رگاهم	به‌لی ئه‌ووه‌ل ژفی خاکی
بلا بی‌پایه‌وو جاهم	مه‌پی‌چو فهرقی نه‌فلاکی
شکاره‌ك ده‌رخوری شاهم	دوی به‌ندی دفتراکی

مانا:

من ده‌ریگی دلداری‌دا، ده‌به‌ خاکی به‌رده‌رگانه، ئه‌مما ده‌بی خاکی ده‌رگانه‌که‌ی یارم قبولم‌کات. ئه‌و به‌خته‌وه‌ریه‌م بداتی. ئه‌وسا که پام له‌سه‌رسه‌ری هه‌مو عاسمانان داده‌نیم؛ ئه‌گه‌ر به‌خاکی به‌رده‌رگام قبول بکا؛ پادشایان به‌شانازی ده‌یانه‌وی راوم‌بکهن و له‌بهن سامورته‌یان دابم.

میر: گران به‌ندم ده‌ندیدا	دقه‌یدا شاهی شه‌هبازان
دوسه‌ریه‌نجه‌ ده‌ندیدا	گه‌ه‌یشتن یه‌ك شوبی بازان
ده‌ده‌ستی شه‌هله‌وه‌ندیدا	بشاهینی و رمبازان

مانای وشه:

شه‌هله‌وه‌ند: سواری شوخ، شوره‌سوار.

مانا:

له‌ زیندانی دلداری‌دا، یه‌خسیریکی به‌ندگرايم. به‌زنجیری شای شابازان، به‌ستراوم. دو سه‌ریه‌نجه‌ی تیک‌په‌راندن. ئه‌و باسکه‌ سپی و ناسکانه‌ی هاتنه‌ سه‌ریه‌ك. من نیجیری شوره‌سواریکم له‌ رمبازی بی‌هاوتایه‌و به‌ چاوانیشی شاهینه.

مه‌لا: بشیرانرا کو رمبازم	ده‌مزا قابه‌ قه‌وسه‌ینی
بیعه‌ینی گولشه‌نی رازم	دبابی حیکمه‌تول عه‌ینی
مولازم هه‌زه‌رتی لازم	حیجاب راکت ژمابه‌ینی

پوخته‌ی مانا:

ئازایه‌تیم هینه‌هه‌یه، خوم له‌به‌ر شیری که‌وانی برویانی راگرتوه، که به‌رممی مژولانیش

لانه كه وتوم. وهك كتيبي گولشهني راز، پرم لهرازی نهيني صوفيانه. سوزي چاواني دهزانم،
 دهتوانم وهكو كتيبي حيكمه توالهين، شهرحي بكهم. خوم لاموايه شياوي ثموم بوخدمهت له
 باره گاي يار، جيگه بلريم.

به هوميډم، پرده لهنيوان هه لگريو، بو هميشه به خدمهتكارم حيساب كا.

مير: ژماهيني	بذاتي	چت	كو	واصلي	بمهجوبي
نه	ته نهادي	صيقاتي	چت	ته گهر	دل مهستي مهطوبي
بطوغرايهك	به راتي	چت	بموهرا	ته مري	مه منصوبي

مانا:

به باسي هونهر كردني، كهس ناتواني بگاته يار. ثمو دلداره ي كه مهستي باده ي ثمونه و ياري
 دهوي؛ گهرهك خوي له بير نه ميني؛ ثموسا موري پلهو پايه ي خهلات دهكري و داده مهزري.

مه لا:	دمه منصوبا	ويصالي	دا	بلاصاحب	مه مقام	تهويت
دبر	قهوسى	هيلالي	دا	ژفه	پروزي	بجام
دنه	سراري	په	ياليدا	دقن	ميسكين	خيتام

مانا:

به لي لهو خو هه لكيشانه په شيمانم. يار خوي چي دهوي برياردا، سوپاس دهكهم. با جيگه ثمو
 ديارى بكا. پلهو دامه زران ههر بهوه. له پياله ي مهستي هيني چاوه كاني، له ژير كهواني برويان
 ههرخوي دهبي ريگه بدا سهير بكهم و پياله ي سر كهوتن بنوشم. لهرازی ناو پياله شدا، برانه وهي
 وهك ميسك ههر به دهست ثموه.

مير:	دخه تما	قن	خيتامي	دا	غهرهض	ميهراشه
خهطو	خالي	دجامي	دا	ژنه شتا	ئيسمي	اللهه
دبه حثا	زولفو	داميدا		مه لايا	قهنج	كوتاهه

مانا:

له برانه وهي ثم دوايمدا، ده ليم: له باسي زولفو داوي دلداري و ويته ي خهتو خال له پياله ي
 باده دا، مرازمان ثموني پادشاي پادشاياني جواني يه كه خودا يه و ناوي خوا، له جواني ياردا
 ده بينين و نه شه ده مان گري و گه شكه ده كين. به نام مه لاغيان ههر چه ندي باس بكهين ههر
 كورتي دينين.

مه‌لا: دئیقلیمی سوخن قاقان ره‌وان به‌خش وشه‌که‌ر ریزی
نه‌هن وه‌ك ته‌ دئافاقان بجان‌را عه‌نهر نامیزی
ژسیمین ساعیدو ساقان بسه‌حاری گوه‌ر ریزی

مانا:

له‌ مه‌ل‌بندی قساندا، بویه‌ قاقان. شه‌کر له‌ دهمت ده‌باری، گیان ده‌به‌خشی. له‌ هه‌مو دنیا تات نیه‌.
گیانمانت بون‌خوش کردوه‌. قسمت ئیژی عه‌نهری تیکه‌ل کراوه‌. ده‌باره‌ی به‌له‌کی سپی و
باسکی زبۆین، جادوگری له‌ شی‌عداو هه‌روا گوه‌هر هه‌لدهریژی.

میر: بغه‌وو‌اصی بسه‌حاری ته‌ دور ئانین ژبه‌هره‌ینی
ژنه‌ظماته‌ شه‌که‌رباری ژمیسری تا بغه‌زنه‌ینی
بدیق‌ه‌ت‌بین‌سه‌دئه‌شعاری دبیزری طرفه‌توله‌ینی

مانا:

له‌ شی‌عرا جادوگر هه‌ر تو‌ی! ئه‌تو مرواری ناو به‌حران ده‌هونه‌وه‌. له‌ شی‌عری تو‌، شه‌کر باری هه‌تا
میسرو هه‌تا غه‌زنه‌ینیشی داگرت. له‌ تاو‌یکدا، له‌ تروکانی چاو‌یکدا، سه‌تان شی‌عری به‌مانا و وردو
باریکت به‌ده‌مدا دیت.

مه‌لا: ژبه‌هرا قولزوما میران بغه‌وو‌اصی گوه‌هر چینم
دبه‌حئا عیلمو ته‌فسیران تو ده‌ریایان وه‌نابینم
ژمیرو به‌گله‌رو چیران غولامی میر ئه‌مادینم

مانای وشه‌:

چیر: ده‌سه‌لات‌دار.

مانا:

من له‌ ده‌ریای گه‌وه‌هره‌کانی مرخی تو‌، هه‌لده‌هیتنجم. تو‌ جگه‌ له‌ شاعیری، له‌ زانستو شه‌رح و
ته‌فسیردا، ده‌ریایه‌کی. وه‌ك تو‌ ده‌ریام هه‌ر نه‌دیوه‌. له‌ناو میرو خونکارو ده‌سه‌لات دارانی ولات،
بچوکی میر ئه‌مادینم.

میر: دباغی له‌فظو مه‌عنایی سوخن من سه‌روی ئازاده
ژئیمالائو ژئینشایی مه‌له‌وحی دل نوما ساده
ژحوسنی ره‌نه‌قه‌ك دایی کوشیخ‌نه‌حمه‌د مه‌ئوستاده

مانا:

لەناو باغی قسەى باشدا، قسەى من وەك سەول واىە. بەر يَك نادا، لە نوسىنەوہو داناندا،
تەتەلەي دَلَم ساکارە. ئەگەر قسەم پەرەو برەويكى ھەيە، ھەر بويەيە كە شاگردى شىخ
ئەحمەدمو ماموستام توى.

«وه لّام ووه را فته تي تيران و بسيزي»

سه دهه فهك تقي كوتيكن
 حقه كو لمه لي كن
 چدهرمان هديه لي كن
 بي حه ددو بي حه سين
 ژمه لا لميم وحي بن
 دهرمان ژلامو بي بن
 نادم نه ز وي بحه ياتي
 دبارينن نه باتي
 ژحوسنا بوت ولاتي
 مه سينه بوتخانه يه
 ته جه لا دقه لي مه يه
 ژوان را مه سه جهديه
 مه فخره د ويصالي
 لهر وه جهي هيلالي
 ژسير را وي جه مالي
 دوه جهي ته جه لالاي
 ضه مير ددن مه عنايي
 ره مزا وي موعه ممائي
 نوقطه يان لي پيداكن
 عيشقي ژوي هوه يداكن
 دوميمان ژي جوداكن
 دمه يكه دا قيده مي

فه قی: سونالا من حه قيری
 نیرو که لجزیری
 هیلاک زدهربا تیری
 مه لا: سه لامین ملیاکه تان
 شوپه تین ناقي شه تان
 هیلاکین ژزه حه تان
 فه قی: شه ربه تا لامو بی یان
 مه عده نا دالو ری یان
 نیظهار تکن مه عنی یان
 مه لا: ژنه قشی بت ولاتان
 ته عه ییونا صیفاتان
 عیدو شه قی بهراتان
 فه قی: سه جهه یا شوکری جاره ک
 نه پهرده بی نه ستاره ک
 (أَحْسَنَ اللَّهُ، تَبَارَكَ)
 مه لا: جه مالا نورین صافه
 بحه رفین خوه که ششافه
 ها، ميم، عهین، سین، قافه
 فه قی: حی یه ن دهه فت حامیمان
 باقینه جهم دوجیمان
 نیسمین ددو طاسیمان
 مه لا: هه فت خوم تزینه باده

خومسا کومن موراده عیشقه ریعت جاما جه می
لهوحی لی-نون و صاده لهو فیهیضا قهله می

تی-بینی:

هیندیک سورته قورعانی، به یهک یا به چهند پیتیک دس پی-ده کرین. وه کو: ق، ص، ن، طه، یس، حم، المر، المص، طسم، کهیعض، حم عسقی. زانایان به خه یال-خویان، مانایان بو دوزیونهوه. گوتویانه: نیشانن بو ناوی خودا، بو جوبرایل، بو پیغمبر «ص». هیندیکیان بو ناوی قورعان. بو هدر پیتش مانایه کیان نیشان داوه.

هیندیکی دیش وتویانه: تنیا مهبهست لم پیتانه، وسکوت کرنی کافرانه. ده یانکرده چه قه و هراو گویان بو ثایمت نمده گرت. کاتی خویندنی ثایه تان بهو پیتانه دس پی-ده کرا؛ سهرنجی راده کیشانو کر داده مان، بزانی چیان به شوین دا دیت.

جا نه گهر زانای روالمت بین، وایان بو چون؛ عارفانیش به باری دلداری خویان مانایان لی هه لکراندون. شیایو باسه، که بشزانی جهوت سورته به وشه «حم» دس پی-کراوه و یه کی لهوان «عسقی» به دوا دی دیت.

مانای وشه:

حه قیر: سوکو بی-نرخ؛ ملیاکت: فرشته، مه لایکت؛ میمو حی: نیاز فقی-تهیرانه که ناوی مُحَمَّدبوه؛ سیتار: ستار، پوشهر؛ که ششاف: دوزمره وه؛ ضه میر: پوشراو، دل؛ موعه ماما: مه تل؛ طاسم: میمی لی جیا کریتیهو طاس دهمیتی، که به مانا: زمر که؛ خُم: کوپه؛ جهم: نک، کن؛ جهم، «جهم»: ناوی پادشاهی ئیرانه که له پیاله کهی دا همو شتیکی دنیای دمدیت؛ هوهیدا؛ ناشکرا.

پوخته ی مانا:

فهقی: پرسى منى بی-نرخ، بخنه ناو صدهف و بیبهنه خدمت مه لا؛ که له شارى جزیره. ئاخو برینی تیران چارو دهرمانی چیه؟

مه لا: سلأوی مه لایکه تان به قهد ئاوی شه تان و له ئەندازهو هه ژمار بهدر، له مه لاوه له سهر مه لا محمديت. نهخوشی ئهرك و ئازاران، دهرمانه کهی له لیوانه.

فهقی: شهره تی لیو، به ئاوی ژین ناگورمه وه. لیو له سهر دوری ددانان نه باتان داده بارین. واتای جوانی بوتانمان بو لیوه ددهن.

مه لا: له بهر نهخشی جوان چاکانی بت ئاسایی، سینهمان بوته بوتخانه. ئاکارو صفاتی خودا، خوئی نیشانی دلمان داوه. جیژنان و شهوی بهراتی سوژدهی سوپاسی ئه و خوشیه بوخوا ده بهین.

فهقی: ههرگا بهرده لابدرین و له میر له بهر چاو نه مینی و ئه و جوانه روخسار بنوینی؛ سوژدهی سوپاس زور پیویسته. هه ی نامهخوا، له دلکشی ئه م جوانی به!

مه‌لا: جوانی نورټکی پاکه له روخسار خو ډمر دمخا. پیتی‌وا زور له روخساران، که زور خه‌به‌ران ده‌دن و دل و اتا‌کانیان ده‌زانی. «ح» که وه‌ک بسکی چه‌میو ده‌چی. میمی دهم و چاوو ددان. عه‌ین و سین و مانایان له‌ناو دل‌دایه «قلب». یونه ره‌مزی مه‌تلو کیک بو هه‌لټان. «عشق» عه‌ین سین قاف. واتا: عشق، سی‌نوخته ده‌یکا به «عشق».

فه‌قی: نوخته بو همو حامیمه‌کان دانی. «حم» دوانیان له‌ژیر با بینه جم به جامه‌وه. میم له طاسم جیا‌که‌روه، با بیته طاس. ثه‌وا طاس و جم په‌یابون. سی‌نوخته‌ش بده به عشق، بیته عشق و مه‌تلو که ټاش‌کرا‌بی.

مه‌لا: حموت «خم» دارمالن له‌باده، له مه‌یخانه‌ی ټه‌زلی‌دا. لهو کوپه‌ی ټیمه نیازمان‌بو، ټه‌وین رزا ناو جامی جه‌م. ته‌ته‌له‌ی روی یاری نازدار، دو بروی به شکلی نونی، له‌سه‌ر صادی چاو دیارده‌دا. واتا: ده‌قی ټایه‌تی جوانی خوایی «نص» وه‌ر ټه‌وه‌شه که «ن. وال‌قلم» نوسراوه‌و ټه‌و دیمه‌نه به‌هره‌ی داوه به قه‌لم، که‌وا ره‌وانه.

نون و قه‌لم ژی ټافراند
رزق و نه‌صیب یی قه‌دراند
نه‌قشی مه‌جاز یی سه‌وراند
مه‌ظه‌ر ژره‌نگ میر‌ټاتی
مه‌عنا بته‌جه‌لا تی
کاف ه‌ایه دټایاتی
طوغرایه دته‌نزلی
ټیجماله دته‌فصیلی
که‌وکب مه‌دقیندیلی
نوره که مونه‌ززه تی
ره‌سمه‌ک ژمین‌الله تی
چه‌رخه که سه‌د خه‌رگه تی
ستار دکت جه‌مالی
له‌به‌ر وه‌جه‌ی هیالای
مه‌حجوبه ژشه‌مالی
شه‌وقه لبه‌ر ستار تی
دچه‌رخ، سه‌ما دار تی
له‌وجان فیدایی یار تی
چین جان‌فیدا قی که‌وین
چه‌ره‌نگ شونا ری که‌وین
ټه‌ر تفی باغی که‌وین
یاردوی ده‌ظهور بت

فه‌قی: ساقی‌یی خه‌مرا ټه‌زله
دارپه‌ته لهو حا ټه‌ووه‌ل
ټه‌ویو مورا‌د موسته‌هه‌ل
مه‌لا: نه‌قشی مه‌جاز طه‌لسمه
صوره‌ت لبال مه‌ټیسمه
هه‌رفین دنورین جیسمه
فه‌قی: کاف، ها ټیسمی کوره
جیسم وه‌ک کوهی طوره
جه‌ماله عه‌ینی نوره
مه‌لا: که‌وکب دبیسم به‌شه‌ره
چحوسنه‌ک موسه‌ووهره
یه‌قین بخوه مه‌ظه‌ره
فه‌قی: خه‌رگه بمن حیجابه
عه‌وری ره‌شو نیقابه
په‌روانه لهو ده‌ذابه
مه‌لا: شه‌مالزی عه‌ینی نوره
په‌روانه بی ده‌ستوره
هه‌یران سیررا غه‌فوره
فه‌قی: یار هه‌قیقه‌ت خالیقه
ری دروسته‌و صادقه
قه‌نج له‌طیفه‌و لایقه
مه‌لا: باغی ژنور وهره‌ق لی

سیندهیی شفهق لی	مهظهر ژعهینی نور بت
پورته و ژحوسنی حهق لی	داعهکس بی قصور بت
فهقی: عهکسی ژحهق دبیین	لدور وهجهی مهحبوبان
لحالکی نامیین	ژسورا وان مهطلوبان
گه نالین گه دخونین	دورین ژوهصلی خوبان
مهلا: فهریاد ژدهست فیراقی	ددورین ژسولطانان
تیژن لهونی براقی	ههیهتو سورا خانان
روژ ثانییه ئیشراقی	لهو دمرین ژکوقانان

مانای وشه:

موستههل: تازه دهرچو، تازه ههلاتو؛ ئیجمال: پوخته و کورته؛ تهفصیل: شی کرهوهو درێژهدان؛ قیندیل: جی چرا؛ خهرگه: خیهتی گهوره، بریهتیه له عاسمان؛ عهور: ههور؛ مهحجوب: پوشراو، نهدیو؛ سه مادار: سه ماکهر؛ قی گهوین: کوشش کهین؛ بهراق: بروسکه؛ ئیشراق: دهرکهوتی خور؛ نون: ماسی، دهستور؛ یاساو ریوشوین؛ کوقان: عهزرتو ئاوات.

پوختهی مانا:

فهقی: مهی گیزی ئهزلهی ههر وهک بادهی ئهوینی سازکرد؛ ماسی و قهلهمیشی دروست کردو به قهلهم لهسهه تهتهلهی قودرته، بهشو بژیوی بو ئافهریده دیاری کرد، که لهسهه دنیای سههریشتی ماسی دهژین. بویه بهوه دهستی پی کرد، تا نهخشی وینه دهرهوهی خوا نیشان بدا؛ که بهشهروه بهشهروش بژیوی دهوی.

مهلا: نهقشی بهدل - کهمرویه - وهک تهلیسمه و کراوه به ئاوینهیهک وینهی بهرامیهر دهنوینی. ئهو بیچم و شکلهی لامانه، وهک ناویک ههر وشهیهکه؛ ماناکهی شهوقی خودایه. تیشکی خودا، وهکو چهند پیتی لهنورهو وهکو کاف های ناو قورعانه. واتا ههر خودا بهسمانهو ئهویش ری نیشاندهرمانه. (هیندیک لایانوايه: کافو هی له کهیحص دا واتا خودا کافو هادیه).

فهقی: کافها ناویکی زور قول و بهکاکه. موری پادشای شاهانه له قورعاندا. لهشی مروش کیوی طوره؛ بهلام کورت و پوختهیهتی، نوری خوا خوی نیشاندهدا. جوانی تهواو نوری خوايه له روخساری یار دیار ئهدا. نوری خودا، ئهستیرهیه دهنیو جی چرا نراوه.

مهلا: دهلیم مرو ئهستیرهیهو نوریکی پاکی خودایی لیوه دیاره. خوا جوانی خوی هیناوهته ناو شکلهوهو نیشانهی نهخشی کاری خوی، پیوه ناوه. مرو نوینهری خودایه. دنیایه که سههتان عاسمانی تی دایه.

فهقی: من عاسمانیش وهکو پهردهیهک دهیینم؛ جوانی خوامان لی دهپوشی. لهبهه مانگی جوانی یارم، بوه به ههرویکی رهشی روپوش. پهپولهش دهردی منیهتی؛ له دیتنی موم بی بهشه.

فهقی: حوری کوتیک جه مابن
 هه مو ژره نگ چرابن
 ژشه رما خویا نابن
 مه لا: شهرمن ژدیمی زهری
 شه مس و مه هو موشته ری
 نینسه به شکلی پهری
 فهقی: پیرو یه قین کوخالن
 دو روژو دو هیالان
 بی وه صفو بی میثالن
 مه لا: برهمزو گفتو سوران
 عیشه یین له علو دوران
 خه ده نگیں دناقران
 فهقی: عاشقین ده قو لیوان
 سه لوا بییهوسیقان
 حه رامن خه وید شیقان
 مه لا: که سی کو نیک دقیتن
 شه قان کونه ف خه قیتن
 عاشق لپه ی وی تیتن
 فهقی: فیراقی تیک حیرقه ته
 طوطا که بزه حمه ته
 گویین قهت خه وناکه ته
 مه لا: زه حمهت بمن ویصاله
 لهو تیت بدهر دو حاله
 ده ماهلبت شه ماله
 فهقی: به روانه لهو دمرت
 ضه عیفه خو ناگرت
 دپهردی ناصه برت
 مه لا: به روانه لهو دصوژی
 فیدا کرن عومروژی
 کودا ژنوقه قهژی

پهری هه م دفی گافی
 نیزیکی شه مس و طاقی
 ژحوسنا وی گولبافی
 عه قهره بان دهر ب لدلان
 پیرو دموقابل دان
 یاحوری صفهت ویلدان
 دعیقدا ثوره ییایی
 لدیمی وی له یلایی
 دره مزا شه کهر خایی
 نه باتی نهو دریژن
 لولو شه کهر دییژن
 عاشقان دی بریژن
 شاباشه ژخودیرا
 به لگن ژزیقو زیوا
 لکه سی موحبهت قیرا
 صوهتی یه بشولفه تی
 ژبه ر دهر با موحبه تی
 ژجهذبو ژفیرقه تی
 به عیده ژخه یالی
 بولبول ژبه ر جه مالی
 کو دوره ژو یصالی
 عاشق ژبه ر جه ذبه یی
 ژبه رقا شه عشه عه یی
 نه ظه رده په روانه یی
 خواهش نینه نهو بژینی
 تیژه به رقا نه قینی
 دا رهت که مالا دینی
 ژله معیا جه ذباتی
 دکه شفاسویبوحاتی
 باقی بت دجه یاتی

مانای وشه:

هه سار: قهلا، که لپه: سیاگویشان: گوشره شان: دوش: شان، مل: هنگ: نرکه و نالینی به قه و:
 به رهنگ: خویناو هه لیان: گولبا ف: خونه گول: دییژن: دا ده ییژن: بریژن: دهر بریژن: حیرقه ت:
 سوتان، سوتمان: طوطا ک: توتک، مه لیکه شه و بیدار: گویین: مه لیکه شه و بیدار: شه عشه عه:

روناکایی و تیشکدان؛ قهژی: بژیتموه؛ ژی: زیان.

پوختهی مانا:

فهقی: عهزهرتی تاسهی دلداران، بهدر لمرادهو همژمارن، له کوښک و شانشینانرا، له کهوانی تازه کاری برویانرا، بهنهینی همزاران تیر دهگر نه دل.

مهلا: دو میرغعضب - که دو چاوی عاشق کوژن - شو کهوانانه دهکیشن. تیری گوشهرهش له گوشهی رهشی برویان، داویژن؛ تیمهی لهتاوان هوشنماو، دهمنه بهر.

فهقی: وهک دونونی رهش دهنوین. تیریان بهدلی همژاری دلداری بیچاره فیړه. لهو زهبرانه، ئیش و ژانمان هینده زوره، دایم نرکهو نالهمانهو خویناوایان بی ههلیناوین.

مهلا: برینو داخمان دژوارن؛ دهباس نایم چمند بهژانن. جوته تیری شو کهوانداره کافرانهی، بهزهیان پیماندا نایه؛ جهرگو همنایان سوتاندوین.

فهقی: شو دوچاوه بادامیانهی - که وهک دو سهرهصاد دهچن و ههتا بللی بهنازان دلان دهکیشن - گوشهی برو، وهکار دهخن و لهگوشهوه که دهرانن، وهک - میرغعضب بهر کهوه تیر باویژی له ناوهندی دل دهچقن. ئهی نامخوا! هر ئاوردانوهی یاران، چمند کاریگهرن و چمند خوشن.

مهلا: ئاورى دوچاوی بهلهک، بروسکهن لهعاسمانهوه. روخساری شو ئاوینهیه، وینهی خوری دهادتهوه. بهلی لهشکلا مرویه، بهلام ئاخو فرشتهیه یاخو له خوری بهههشته.

فهقی: خوری و پهری لیك وهکوین؛ جوانی شو تازه خونچهیه دیاری بدا، له شهرمان خو دهبیرنهوه. وهک چرایهک بهرانهر به خورهتاوی بی رنگ دهبین.

مهلا: شو ئینسانهی جوانی پهری و خوری و، لاوی بهههشتی همموله لایمو سهوزه رهنکه. کهزیشی لهشهرمی روی شو، هممو سهریان ههلگهراوهو، بونه دوشک له دلان. نهک هر خوریکه بهتهنیا؛ مانگی ههیه، گرشهی موشتیری بیراهه، کو ئهستیرهی پیروشی لهرودا دیاره.

فهقی: بهلی خالهکانی پیرون، لهناو لیزگهی هیښوی کوډا. هرلا رومهتیی خوریکه. بروکانی دومانگی نوین؛ دهمو لیوی شیرینی شهکر شکینی، لهپهسن و پیههلدان نایه. گفستو بزهی، هیند دلکیشن لهبهرچاوم. لهعلی لیوی و دوری دانی، لهپهستاشهکر دابیژن، شو لهلایهک شهکر ریژن، له لایه کیش ئاورى چاوی، دلی دلداران دهبیژن.

فهقی: دلدان بهو دهمو لیوانه، خهلاتیکه له خودارا، که توشی بوین. سهولی بهژنی بههی و سینوی بهرگرتوه. گهلاکانی زیرو زیوی خشلانیهتی. کهسی بهراستی دلداری، چاوی لهیار ناتروکینی؛ خهوی لهچاوان حهرامه.

مهلا: کی دلی بدا بهکسیک، لهو هوگریمدا سوتاوه. زهبری دلداری بهژانهو پیوه دهچی. دلدان نهک هر شهو ناخموى له تاوی دل؛ بگره لهبهر کیشی، ئهوین، لهترسی روژی جودایی، ناپیهرژیته خواردن و خهر، نه به روژگارو نه به شهو.

فهقی: جودایی له یار سوتانه؛ هیڼد به ژانه، نایه ته خه یالیشه وه. به خه یال لی کردنه وه شی دل دهسوتی. لهو ده مدها، دلدار بهرانبهر به یاره و، بولبولیکه بهرانبهر به گولی دله. له ترسی جودابونه وه، وه کو توتاگ، وه کی گوین، شمو هه تاروژ دهنالینی و بیرری له شوین پیک نه برانه.

مهلا: به بیرری من، دیتی یار له دوریه کی چه تون تره. تیشک و تیرژی جوانیه کی، دلدار بهرو خو ده کیشی و حالی لی دی و به یه کجاره کی ده شیوی. تو له په پوله بر وانه، که موم هه لبو، چی به سهر دیت؟

فهقی: بروسکه کی نهوینی تیژدی؛ په پوله بی دارو بارو خونه گره، ژانی له بهر چاو ده که وی و بهرو مهری په له ده کا. رانا وهستی تا له کوره ی دلداریدا بتویته وه و پاکژ بی و نهوسا بگاته نه و په ری، ناواتی دیتی دلبر.

مهلا: په پوله ی ژار، بویه به تیشکه وه ده چی تابسوتی؛ ده یوی بگاته نهو چی که سهر چاوه ی نه تیشکه یه. ژانی دنیا به با ده دا، تا به دیداری پاکی خوا چاو رون وه کاو نهوسا له نوی بویه ته وه تازه هه رگیز نه مریته وه.

دولت گهرین لاتنه	فهقی: حیات لبامن وه صله
تیکدا بین صیفاته	موراد بخو ههر نه صله
واحید بمینت ذاته	ژههف نیک نه بن فه صله
ته جه لا دا صیفاتان	مهلا: واحید ذاته که فرده
لجومله ته عینا تان	بعهینی دل نه ظه ده
بئیسمی بتو لاتان	ته وه هوم بویه په رده
ژنه سمائیت حه قانی	فهقی: لاتژی صوره ته که حه قه
دنیف که شفا سو بجان	لبال من موحه قه قه
دنا سوتا ئینسانی	لا هوته ههر موطله قه
گه وه هر دنیف صه ده فی	مهلا: ئینسان بمن ناسوته
شه مس هاتی یه شه ره فی	زعیلما جه به روته
مه حوبه جام دکه فی	(تنزل) زلا هوته
نازکو سپی زه نندن	فهقی: که فا کو کوزو کاس تی
بنیرن طالب چه نندن	قه ده ها مه یا خاص تی
بمه دحان مه حوب خوه نندن	قه خون ژدهستی راستی
لداغیت کول حه یاتن	مهلا: وه صفو مه دحین مه حوبان
گولا ف، قه ندو نه باتن	قوتن ژبو قلوبان
عاشق بجه ذبه هاتن	ژنه غما مه دحین خوبان
دفیراقی دصه بری	فهقی: عاشق بوه صفو مه دحان
بولبول نه شی خوه بگری	نه سیم بیت ژوان ته رحان

خون دی دهریت ژهره خان
 مه لا: بولبولین وی گولشه نی
 تا نه بد ژمه عده نی
 حه رفه ک ژوه صفان تنی
 فه قی: جه ماکن تیک عالمی
 حه رف ژله وحی قیده می
 نائیته بهر قه لمی
 مه لا: نه سرین و گول طه به قه ک
 ژنه سته رهن وهره قه ک
 عورفه خواهی سه به قه ک
 فه قی: نه حسه ن ژنو سه به قان
 لسه ره صفحا وهره قان
 دهس بهس ژی طه به قان
 مه لا: نفیسا ته عه نه رن
 چشاخی نه یشه کهرن
 نوطقانه خوه گه وهرن
 فه قی: گولم ددهستی غاران
 بولبولم دگولزاران
 دزومره یا میهر داران
 مه لا: دورم ژگولی بخونافه
 سوسن عه رفه ق طلاقه
 لبال خودان دلاقه
 فه قی: برینداری عیشقی مه
 زانن مه دداحی کیمه
 نه ناخوانی «مه لی» مه
 مه لا: هیندی کو دگازهم
 شو به ته چی تنگو ژهم
 نه ناخوانی فه قه هم

دی بداغین کول بمری
 ژنه زهل نهو دبیزن
 گه وهران دا بریزن
 عالم تیک نابریزن
 حه می یان بنوسناد کن
 به شه رحو به سواد کن
 به حران نه ره بمیداد کن
 سه حه ره ژباغی گولان
 به سه مه صاحب دلان
 چیتتر ژمه د سجان
 قه لهم ژقه ندو نه باتی
 دی رژی ناوا حه یاتی
 مه له ک دین جه نئاتی
 زوبادو میسک پیژن
 قه ندو نه بات دریزن
 سه دبار گوه ره هاقیزن
 بیسمی «مخمد» ناقم
 ژعیشقی لهو زه رباقم
 تو روژی نه زه ه طاقم
 له وزه ره شو به ته تی بیهم
 دفرقه تی دبرژه هم
 تو هه طاقی نه ز سینهم
 دورم ژسیها بیهان
 دهه زارو یه کو سیهان
 له هه مو عه ردو جیهان
 دگیشم سه برو حیری
 هیلاک ژدهر با تیری
 نیرو که دجیزیری

مانای وشه:

کف: له بی دهست: جه به روت: خاوه ن دهسته لاتی: قوت: بژیو: نابریژن: نابریژن: میداد: مهره کف،
 جه وهر: عورفه: ناسیاوی، عارفی: سجل: کتیبو سیایی: سه به ق: مله کارو پیشکوه تو: زه رباق: زه رده
 زیره: طلا: ناونگ، شونم: دگازهم: گلهو داد ده کم.

پوخته‌ی مانا:

فه‌قی: به‌بیری من، چونه‌لای یار، ژینانی راسته. له‌مپهر له‌نیوان نامینی. دل‌بهری نوینهری خوداش، ههر تیکه‌ل به ره‌گمزدی. دل‌ته‌پی، له وه‌بهر هاتنی صیفه‌تانی خوایی - که قه‌هرو گومراکردنه - له‌ناو ده‌چی و خاوه‌نی هه‌مو صیفاتان ده‌یته‌دوست. ئه‌وسایه یه‌کناپهرستی به‌راستی، بومه‌ده‌ست ئه‌دا.

مه‌لا: ههر ذاتی تاقانه‌ی خوايه له صیفه‌تاندا دیار‌ئه‌دا. تو به‌چاوی دل بروانه، که ههرچی خوا هیناویه‌ته روکاری بون، گشتی ههر خویه‌تی تی‌دا. ئیمه‌چاومان تانه به‌سهر، تارمایی خه‌یال ده‌بینی. ئه‌گینا بتی سهر دنیا - که بت‌پهرست ده‌یپهرستن - تیشکی ناویک له ناوانی خودای تیداو تیریزی ناویک لی‌ داوه.

فه‌قی: به‌لی لای من ئاشکرایه و له خاوه بوم رون بوتموه، که بتیش ههر کاری خوايه و دل‌کیشی خوا له قایلکی بتان‌دايه. ده‌روانه له‌شی عیسانان، ههر خوا ده‌بینو هه‌چی‌تر.

مه‌لا: عینسان وه‌کو صه‌ده‌فیکه بو مرواری، ههر خودایه ئه‌مو گه‌ههری ده‌وله‌شه صه‌ده‌فه‌دايه. له‌زانستی ده‌سه‌لات داری خاوه‌یه، خو تیشک ئه‌داته دنیاو خوايه له‌ناو پیاله‌ی سهرده‌ستی یاری نازداردا، وه‌کو باده خو ده‌نوینی.

فه‌قی: ئه‌و له‌په‌ده‌سته ناسکانه‌ی له‌و باسکه سپی و ناسکانه راکشاوه قوم‌مومو کو پیاله‌ی مه‌ی له‌سهر ده‌یبنری. باده‌ی تایه‌تی ده‌گیژی، بو دل‌دارانی تایه‌تی؛ که‌خوا باسی له‌قورعانی‌دا هیناون و به‌هه‌والانی ده‌سته‌راست، ناو براون. سا بروانه چهند له‌وانه داواکاری خوارده‌وه‌ی ئه‌مو مه‌یه پاکهن. چون سهرخوش و گه‌شکه‌ده‌بن و به‌یاری گموره هه‌ل‌ده‌لین؟!

مه‌لا: په‌سن و پی‌هه‌ل‌گوتنی یاران، داغو برین ساریژ ده‌کن؛ دل‌یان پی ده‌بوژینه‌وه. وه‌ک شهربه‌تی که‌کیمان؛ له‌ئاوازه و سوزه‌ی په‌سنی جوانان، دل‌دار جه‌زمه‌دیانگری.

فه‌قی: دل‌دار به‌باس کردنی یار، سه‌بوری‌یان له‌دوری دیت؛ به‌لام له‌دیارد نازانم خو راده‌گرن؟ سروه‌ی به‌چلی نازکی بالای ئه‌مو رابیوری و له‌بولبول دات؟ خوین له‌برینانی سهر ده‌کاو له‌که‌سهران خوی پی راناگیری و ده‌مری.

مه‌لا: بولبولانی که دل‌داری باغچه‌ی پرله‌گولی خوایین، له‌روژی بناوانه‌وه تا هه‌تایه له‌په‌سنی جوانی بنچینه‌وه ههره‌پیشو، به‌باران گمونه‌هر هه‌ل‌ریژن. نه‌ک ههر ئه‌وان هه‌مو دنیاو ویرای ئه‌وان، په‌سنی بدن، یه‌ک له‌هه‌زاری ئاکاری وه‌ده‌ر ناخن.

فه‌قی: هه‌مو دنیا به‌خروه‌که‌ن، ده‌رسیان بدن، بینه‌فیرکارو کارامه‌و خو خه‌ریک‌که‌ن، تاقه‌پیتیک له‌ته‌ته‌له‌ی په‌سنی خودا شهرح‌که‌ن و بنوسنه‌وه؛ ئه‌گهر هه‌مو ده‌ریاکانیش مه‌ره‌که‌ف بن؛ هه‌ستان له‌وزه‌یان به‌ده‌ره. خوا به‌پیغه‌مبه‌ری فهرموه:

«بلی ئه‌گهر ده‌ریا مه‌ره‌که‌ف بی بو نویسنی وته‌ی خودام. ئاوی ده‌ریاو شکاوی دی، به‌ره‌لوه‌ فرموده‌ی خودا، بیرینه‌وه، ته‌نانه‌ت ئه‌گهر ده‌ریای دیشکی بینه‌یاری.»

مهلا: يا لتهبه قيك له پهره ی گول و نه سرينان له باغی گولان بچنرین، بو خاوهن دلی وهك ئيمه،
تهنیا په لکه نه سته ره نيك به سهو، هيچی ترمان ناگه ره که. پيشرویی بهك به رهو ناسینی خوا ی
مهزن، له صد کتيان چاکره.

فهقی: ئافهريم بوتوی پيشکهوتو، قهلمت قهندو نه باته و ئاوی حهيات دهرژنيته سهر رويهزان.
فرشته کان ههر به طه بهق بو دیاری دهیبه نه بههشت.

مهلا: نوسراوکانت عه نه رن؛ ميسکو زه باد داده بیژن. وهکی لقه نه ی شه کهرن، ههر شیرنايه تيان
لی دهرژی. گفتت سهرتاپا گهوه رن و صه دبار گهوه ر ههر هه لده ریزن.

فهقی: من گولم له ناو درکاندا، ناویش تراوم «محمّد». بولبولیکم له گولچاران. گرهي تهوینی
لی داوم؛ بویه وا زه رد هه لگه راوم و ههر بومه ته زه رده زیره. له ناو کومه لی دلداران، تو خوری و
من وهك هه تاوم.

مهلا: دورم له گولی به ئاونگ؛ بویه وهك به هی رهنگ زه ردم. روسویسه ی ئاره ق شهونم، له من
دوره له دهردی دوری برژاوم. له لای خاوهن دلانه وه، تو خوره تاوی من سیبه ر.

فهقی: برینی تهوینم لین و له سای به یان دوره به شم. له ههزارو سی و یه کدا، دهزانی په سنی کی
دهدهم؟ ته من په سن بیژی «مهلا» م. له هه مو هه ردو ههر جی بهك.

مهلا: هه میسه دادو هاوارمه. صه بر ده کهم، سهر گهردانم، وه کو چهنگ خوار بومه ته وه. وهك زی
باریک و به پیچم. به زه بری تیران هیلاکم. وا ئه مرو له جزیری دا منم په سن بیژی فهقی.

سەرئەجىكى ھەژارانە

زۆر جار دىۋانى شاعىرىڭ، يان پەخشانىڭ لە نوسەرىڭ، ھەرچەند ئەمدى ئوۋىدۇ دەكەين؛
كەموايە كەمايەسىمان يېتە بەرچاۋ. جا نەخۋازە ئەۋدىۋانە يان پەخشانە، بەناۋى پىۋى
بەناۋبانگ، بەناۋبانگ بى.

بەلام ۋەرگىز - كە ھەمو وشەو دىرىكى بە وردى ورد دەكاتەۋە دەئى ئاۋى - ھەر
پوشىكىشى تىدائى، دىمەنى لەچاۋ گوم ئابى، زۆر بەزۋىي خۇ دەنۋىتىۋە زو دەتۋانى
ساغو ئەياغ لىك ھاۋىر كا.

زۆر شىعەرم لەم دىۋانە دىن؛ ئەگەرچى زۆرىش ناسراۋن، بەھى جىزىرىم نەزانىن.
جىزىرى لە وردەكارى شاعىرانە، ھىچ كەس تۈزى نەشكاندۇ. قافىيە زەدەدارى نەبۇ. لە
كىش ۋە رەۋى شىعەردا، كەمتر شاعىرى گەيۋنى. ھۈى ئەمەشە: كە چۈارسەدە لەسەر
دەمو زاران ماۋن ۋە فەۋتاون.

جا ھەرۋەك چىرۋكى «جامى» كە دابەزى ۋە كەرەكەي خۇي بەرھەلدا كىرد؛ گۈتى ئەمەش
بۇ ۋاجەبىت؛ جىزىرىش لە شاعىرىدا گەيۋەتە پەلو پايدەك، ھەر مەلەيكە لەدۋاى جىزىرى
ھاتىي ۋە شىعەرى ۋەتەن، كىز يان قەلەۋ، شىل يان پەتەۋ، چارى ناچار رەگەل سامانى رەۋانى
مەلەي جىزىرى گەۋتەۋ. ھىندىكىش ھەر سىر مە خۇر بون. لاساى ئەۋيان كىردۈتەۋە،
ۋىستۋانە لەنچەۋ لارى كەۋ فېرىن، رەۋى خۇشيان لەدەس داۋە. ئىتەر پىۋى كۆلگە
خۇپىندەۋارى ۋەك خۇم، ھەمۋى بەناۋى جىزىرى ۋەرگىرتۈن ۋە مەمبارەكى زانىۋن ۋە داناۋ
دىۋانى ئاخىۋن. چۈارسەدە سال لەم دەست بۇ ئەۋدەست، ئالوگورىيەن كراۋە. ۋەھا تىك
ھەئىندىلارۋن ۋە لىككراۋن، فېلم دەۋى ۋەيان ناسى. بە برواى ھەژارانەي خۇم، لەۋانەشا،
كە لە پىشۋادا نوسىۋم، ھىۋا ھەيە ئاۋەكى بن. بەيىنى تۋانائى ھەژارانەم، ۋا ھىندىكىم
ھەئىزاردۋن ۋە دەۋاى دىۋانم ئەسپاردۋن. رەنگە زۆر كەس دەگەل مە ھاۋدەنگ نەبن ۋە ھەر
بەشىعەرى مەلەي جىزىرى بزانن. لاشىم ۋا يە كەسانىكى چىۋەي شىعەرى مەلەيان باش بۇ
دەر كەۋى، تىدەگەن بۇزەكەي مەن بى جى نەبۇ. ھەرچۈنىك يېت. ئەمانەش ھەر شىعەرى
كوردىن ۋە كورمانجىن ۋە سامانى نەتەۋا يەتتىن. ئەگەر شىعەرى مەلاش نەبن، ھەيفە ۋە بن.
ساۋا ئىۋە ۋە شىعەرانە كە بەھى مەلا زانراۋن ۋە لە ۋاۋەروكى دىۋاندا دەر خراۋن.

غزالى شېپال

- ۱ دل ژمن بر دلبهرهك زيا قهبا
چه هف غه زالو پور شه پال و مه هليقا
- ۲ نازداره نهولته ختى دلبهرى
دلروبايه، جان فزايه، روح شيفا
- ۳ حورى عينه نه ز نزانم يا پهرى
يا گولهك ره عنا ژگولزارى وهفا
- ۴ ياره ب نهو گولده سته يى، باغى ئيره م
دور نه بت ژى هه رسه حهر بادی صه با
- ۵ صوړ گولهك من دى دگولزارى بمهش
لاله وو ره يحان لسهر تينه سه ما
- ۶ سونبولين ره عنا لېهر طاقى هيلال
وى دكن سه عيى لسهر مهروهو صه فا
- ۷ نازكا من هه ر ده ما بيتن خه رام
صه د هه زار دل وى لپه ي وى دهر قه فا
- ۸ نه ز چيېژم كو لمن له على دته
پور كرن بى حه د لمن جه ورو جه فا
- ۹ نه ي مه لا باوهر بمحبوبان مه كه
كارى وان هه ر نه خذى جانه بى خه طا (يان، بى عه طا)

پوخته‌ی مانا:

ئەو نازدارە - کەوا جوانە - دلی بردم. چاوە کەژالە؛ خوین شیرین و رمزا سوکە؛ چوینە سەر تەختی دلبەری. وەك دلبەرە، گیان پەروەرەو دەرمانە بو دەردي گیانم. نازانم حوریه یان پەری، یان چلە گولێ ناسکەو لە گولزاری ئەمە گداریمووە هینراوە. خواپە ئەو یارەم - کە هەروەك دەسکە گولێکی بەهەشتە - سەلامەت بێ و هەمو روژی، سەر لە بەیانی بیتە دەرو، لەبەر سروە بسکەکانی بینە لەرین. چاوم لی بو کە یارم هات. دەتگوت گەشتەر سورە گولەو لەناو گولزارا دەگەژی. بسکی وەکو ریحانە بو کە لە سەر گولە میلاقە بیت و بچیت. زولفی جوانی لەژێر کەوانەیی برۆیان، وا دەزانی حاجین لە صفای مەرۆپە. یاری نازداری بە لەنجەو لار، ئەگەر برۆا، سەد هەزار دل لە دواوە شوینی دەکەون. لیوی ئالی زووری دەردو ئازار دامی؛ بەلام ناتوانم هیچ بلیم. کاکە مەلا! باوەریت بە جوانان نەبی، بە بی سوچ دلدار دەکوژن و دل دەستین و هیچ نادەن.

جوتیک روک

۱ شیوه‌یی دل‌بهری بزبان سوننه‌ته شیوه عیشوه فرض
همردو نه‌ظهر کوبن قیران واجبه یه کرشمه فرض

مانای وشه:

شیوه: ری و شوین و دابو ده‌ستور؛ شیوه: خدمو‌خو؛ شیوه: نازو قه‌مزه؛ شیوه: فیل و گزی؛ شیوه‌گهر:
دل‌بهری که زورباش له بیجمی دل‌دزین و دل‌داری ده‌زانی؛ عیشوه: به جوریک خو‌نیشان‌دان و بزوتنه‌وه‌ی
دل‌بهرانه که دل‌دار وه‌ته‌ماح بخا؛ فرض: پیوستیکی بی‌برانه‌وه له کاتیکی دیاری کراو؛ فرض: موچه و
به‌شی دیاری؛ فرض: جیگه‌ی ژئی له که‌واندا؛ سوننه‌ت: رو‌خسارو ده‌وری رو‌خسار؛ سوننه‌ت: په‌یره‌وی
له‌ ئاکاری که‌سیک یا که‌سانیک؛ سوننه‌ت: زه‌وشت، ره‌فتار، شهریمه‌ت؛ قیران: لیک نزیک‌بون، چوت
کردن، به‌رانبه‌ربون؛ نه‌ظهر: روانین؛ واجب: لازمو پیوست؛ واجب: له‌رزین که زورتر بو دل‌ده‌گوتری.

پوخته‌ی مانا:

کاکي ریبوار! تو که تازه گه‌یشتویه کاروانی دل‌دارانه‌وه ده‌ته‌وی له‌ریی دل‌داری شاره‌زایی، با پی‌ت
بلیم ریوشوینی دل‌بهران چونه؛ له‌ باره‌گای دل‌داریشدا چهند سوننه‌ت و فرض هه‌یه. نازکردن و
خوبواردن و ته‌وس و توانج تی‌گرتنی دل‌دارانه، شیوه ره‌وشتی یارانه. به‌لام هه‌موده‌مان نیه. جار
هه‌یه ده‌رت ده‌که‌ن و جار‌جاره‌ش ده‌ت لا‌وینته‌وه و ته‌مه به سوننه‌ت حیسابه. به‌لام وه‌ک فرضه
له‌سه‌ریان که به‌لارو له‌نجه‌یان و چاودا‌گرتن و بزه‌یان، دل‌داران شیت و هار بکه‌ن و دین و دنیا‌یان
تالان که‌ن. جا هه‌رگا توشی یار هاتی و نیگات به‌رانبه‌ر نیگای بو، ده‌بی زور ئاگات له‌خوت بی؛
له‌وانه‌یه دلت داله‌رزئی، بکه‌وی، یار ناهیلی له‌به‌ین چی. نازو چاودا‌گرتنیکی پر به‌زه‌یی - که به
موچه ده‌یدا به دل‌داری ترساو له‌چاو - گورجی ده‌ت بوژنیته‌وه و مردوش بی، ده‌ت ژینیته‌وه.

۲ هەردو قیران کو قبیله بن هەرچی دهما خویا بن ئەو (یان، هەردو قەرآن...) وی سەعەتی ددینی عیشق لازمه یەك دوسەجدە قەرض

مانای وشە:

قیبلە: روگە؛ خویا: ئاشکرا؛ لازم: پێویست؛ قەر: رەش رەنگ.

پوختە ی مانا:

ئایینی دلداران دەلی: کە چاوت بەیاردە کەوی و چاوتان دەیه کتر هەلدەنگوی، وەك بەرانەربونی ئەستێرە ی بەودمو پیرۆز دەگەل سێسە ئەستێرە یەکی بیروناکی و پیت وەهایە. تو بەروانین چی دەبینی؟ دو روگە ی لە بیجمی میحراب، کە تاقی دو برویەتی و خالیکی رەشیش دەبینی کە وەك بەردی مالی کابە، دەبی کرونوشی بو بەری و ئەگەر دەستیش نە یگاتی، لەدورە وە ماچی بکە ی. کەوابو دەبی سی سۆژدە بو ئەو تاك و جوتە بەری. یاخو سۆژدە ی سوپاس بەری کە بەودیدارە گەشتوی و رکاتیك نوێژ بەرەو میحرابی ئەبرو کە ی دایبەستی، کە دو سۆژدە ی تیدا هەیه.

۳ خەرقەیی زەرق و ژەنگی زوهد من بمەیی موغانە شوست شوستوشویك دەیکەدی ئەووەلی کار فەرضە فەرض

مانای وشە:

خەرقە: بالا پووشی پڕپینە ی سوڤان؛ زەرق: حیلە و مەکر؛ مە ی موغانە: شەرابی کونی تایبەتی مەلاکانی زەردەشتی؛ شوستوشو: شیوو کول؛ مەیکەدە: مە یخانە.

پوختە ی مانا:

لەو مە یخانە ی - کە تایبەتی دلدارانە - پیسو پوخل ریگە نادرین. گەرەك زور پاكو خاوین بین. تا بتوانین دەستەوداوینی مە یگێژ بین. هەلیك بەسەرمان کاتەووە ئاوریکمان لی بداتەووە. جامن چونکە زور باشم سەر لی دەرەجو، کە یە کەم کار شیوو کولە. سەرچلە پینەدارە کە ی گزیکاری و وشکە صوفیەتی ژەنگاویم، بە بەدی موغانە شوستو، ئەو فەرضە یە کجار پێویستەم بەجی هینا. تا ریم دەن بچمە ژورەووە.

ع نە ی شە کەرین شیرین زەبان مەست بجامو بەدە بین فەرضە دبت ژتەو بەبی سالکی عیشق تەو بە فەرض

مانای وشه:

سالک: ری رهو.

پوخته‌ی مانا:

هەرگا بالای به‌له‌نجه‌ولار وه‌ک قامیشه شه‌کری شلک و بی‌گری و شیرین‌بار، پیاله‌ی باده له‌سه‌ر ده‌ستان و، خوشیان مه‌ستو به دوجاوی مه‌ستیشیان هانه‌مان بدن، باده‌یان له‌ده‌ست و هرگین و بخوینه‌وه، ری‌ره‌وی ریگای دل‌داری - که هاتوته توبه کردن - توبه‌ی هه‌ره پیویست و فهرضی نه‌وحانه‌ی، توبه له توبه گردنه و باده‌ی دل‌بهر وه‌خواردنه.

«پیره‌میرد» ده‌لی:

شکه‌نجی زولفی توبه‌ی پیشکاندم توبه بو توبه

دلی شیخو ملی‌مول تیک‌شکا هه‌ر بشکه‌نه نه‌مشه‌و

۵ ساقی‌ی سیم ساقی‌ما زه‌هری هه‌لاهیل پده‌ست
جان‌ی مه شوکرو مینه‌ته تیز ره‌وانه ره‌قص فهرض

مانای وشه:

سیم: زیو؛ ساق: پوزو به‌له‌ک؛ هه‌لاهیل: زه‌هری گیاه‌که؛ تیز: له‌تام یان له رو‌بشتندا؛ ره‌وان: گیان، به‌ره‌وت، روناک.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌و مه‌یگیره دیده‌مه‌سته، به پوزو به‌له‌کی زیوین، به پیاله‌ی پرله باده‌وه به‌گری و خولقمان بکات؛ چون ده‌توانین توبه راگرین و بی‌داگرین، که مه‌ی ناره‌وايه و ناخوین؟ لی وهرده‌گرین، ئه‌گه‌ر زه‌هری هه‌لاهیلشی تیدابی ده‌بخوینه‌وه و به‌غار ده‌روینه ناو کوزی هه‌له‌هر کی‌وه و پیویستی سه‌رشانی دل‌دار، به‌جی دینین. با سه‌ماکه‌ش وه‌ک هه‌له‌زوقین و ره‌قصی گیانه لاوی سه‌ربراو بی. زوریش سوپاس له مه‌یگیره که‌مان ده‌که‌ین، که له‌جیاتی عیزرائیل خوی گیان کی‌شمان بیت.

۶ خال ئه‌گه‌ر بو‌ه‌جه‌کی بیته قهرانی ئه‌بروان
شوبه‌تی به‌یتی مه‌قدیس و که‌عه‌ دین دوقیبله فهرض (یان، دوقوبله...)

مانای وشه:

وه‌جه: رو؛ وه‌جه: لا؛ وه‌جه: نه‌رح، جور؛ به‌یتی مه‌قدیس: مالی پیروز، بیت‌المقدس، قدس، که شارنکه‌و رو‌گه‌ی کوئی موسولمانان و رو‌گه‌ی ئیستای خاچ‌پهرست و جوله‌کانه: قیبله: رو‌گه؛ قوبله: ماچ.

پوخته ی مانا:

ئەگەر جارىك بو دلداریك وا هەلکەوى، خالى رهشى لای گوڤهى بالای چاوى یار - که کەوتوتە نزیك بروکەى - بیینی دیاره وەك دو ئەستێرەى پیروزو زۆر بەودمى چاوپى کەوتی، وەهايه. ئەك هەر ئەستێرەى بەودم، بگرە وەك دو قیلەى ئیستاو کوڤى موسولمانانى دیتی، لەسەر یەتى که کرنوش بو هەر کان بەرى و دوراودور ماچیان بوینی.

۷ ئەز کو ددەوى عاشقى کفشە دکەت زەبان دەرەو
کەتمى شەهادەتى دیت وى سەعتى بشەهده فەرض

مانای وشە:

دەوى: داوا؛ کفشە: کەشفە، مەعلومە؛ دەرەو: درو؛ کەتم: وەشارتن؛ شەهادەت: شایەتى، گواهى؛ سەعت: دەموکات.

پوخته ی مانا:

ئەمن کەدەلیم دلدارم، بوخوم دەلیم. ئەگینا هیشتا زۆر کالەو نەگەیشتومەتە ئەوپەلەى که ئەو نازناوہ لەخوم نی. ئەگەر بەزمانى خوم گوتم من دلدارم، دیارە زمان درو دەکا. ئەگەر شایەتى لى ئەدم که زمانیکى دروزنە، لە فەرضیک وازم هیناوہ. چون لەسەر هەر کەس پیویستە که دیتی درویەك دەکری و خەلک باوەرى پێدەکا، دەبى دروزن رسواکاو دروکانى ئاشکراکات.

۸ جەبەهتو دیمو گەردەنى پەردە دەما ژبەر پەرت
فەرضە مەلا حاجیان سەعی و طەافو عومرە فەرض

مانای وشە:

سەعی: روینی بەپەلە، نیوہار؛ طەواف: دەدەرە گەزان؛ عومرە: ئاومەدانى، گورگەلوڤەى نیوان گردى صەفاو مەروا که لە مەککەن و گەزان بە دەورى کابەداو زیارت کردنى مالى خوا که پى دەلین «عومرە» لەکاتى خەج لەسەر حاجیان فەرضە ییکەن. بەلام عومرە لەمۆختى تریشدا دەبى و فەرض نە؛ صەفا: بەردى لوسی سەى؛ مەرەو: گیایەکی پون خوشە.

پوخته ی مانا:

هەرگا یارم پەردە لاداو هەنیەو گەردن و رومەتى پێتە بەرچاو، حاجى حەجیان لى دەکەوى. توێلى واپاک، کەزى و بسکى بەبەرەمە، کولمى وەکو کابە روگە. خالى رهشى ئەو بەردەیه حاجیان لەدوراودورەوہ ماچى دەکەن، هەر دیدارى لە عومردا عومرەیهکی زۆر پیویستە.

«دین بر»

- ۱ والله ژهردو عالمان من خوشنی جانانه غهرهض
لهومن ژخوسنا دلبران هر صونعی رهمانه غهرهض
- ۲ نهو کافرین جامه سیا هاتن بهه قرا صهف بصف
زانم کو ههرتین نهو مه دام وان نه خدی ئیمان غهرهض
- ۳ ئیرو دلی من دل بران ئاقیتته سهر صهه پهنگران
نائین مهیا گولگون و صاف دان من کو بریانه غهرهض
- ۴ بشاهی بهه قرا هم نشین رهنکو روی ههف مه نه دین
هه ریه که طه عامه که بو نه فین لهورا کویر خوانه غهرهض
- ۵ عه قلو دلی من بر نهوان شاهان برهمزو عیشوهیان
وان عه قلو دل فیکرا دقین لهو نه خذو ئیعطانه غهرهض
- ۶ من گو گهلو نهی دلرویا فیتنا ره قیب فهیده ههیه
گو صوند بهخوسنا من کونه لی فیعلی شهیطانه غهرهض
- ۷ نهو سونبولین بو عه نهیری ره یحان بهه فش و عه رعهری
لهوتین بدیمی دا بلهز وان سهیر لیشانه غهرهض
- ۸ خالین مدهوهر فلقلین ماوهر ژبسکان لی وهرین
زولفین په ریشبان تینه مه ست بیهتا بیها وانه غهرهض
- ۹ دل گرت بداما سونبولان بهرداو دیسا جه بس کر
میره کو نهو ههردا ئیما گرتن و بهردانه غهرهض

۱۰ زان عیشوہیان دل ہر شاندد سہرتیر ژخونی نہ قشاندد
لہو نەز دینیم جانی مەلی ئیرو تە قوربانە غەرەض

مانای وشە:

دوعالەم: دنیاو قیامت: رەحمان: روژی دەر، ناوی خواہ: ئەخف: ساندن، گرتن: غەرەض: مەبەست:
پەنگەر: پۆلو: ئیعتلا: دان: گەلو: ھەیاران، ئاخو: قیعل: کردە: بیھنا بیھا: بونی بی یان، بەیان.

پوختە ی مانا:

خوا ئەیزانی لەسەر دنیاو لە قیامەتیش، جوان پەرستم. لە جوانپەو دەسکاری خوا م دیتە بەرچاو.
کەزەیی یارم - کە وەك کافری جل رەشن - ریز بە ریز، دەوری رویان دا. ئەو روخسارە ی وەك
نوری ئیمان روناکە، بەلی کافر ئیمان گەرە ئاین بەرە.

دلم بو ئەوینی کولمە ی بەگرشەو ئال، چزو ھۆریو، لەسەر سەد پەنگر ھەلدە کزی. مە ی
ئەوینیشم پی درا؛ دیارە مەبەست کە باب کردنی بو، کە دل بو دوچاوی مەستی بیتە مەزە. لەناو
یاراندا دانیشتم. بەبی ئەو ھیچمان یە کتری ببین، سفرە ی ئەوین بو دلہەران و دلداران زور
بە پیشتەو ھەریەك جوړيک رازی دە کات. ئەوان ناز دە دەن بە ئیمەو دلمان دە بەن، ھەر خەریکی ئەو
ماملەن؛ ناز دە دەن و دل دەستین. پرسیم ئاخو ئاژاوە نانەو ی شو فار، زیانیکی بو ئیمە ھە یە؟
گوئی: نا. تەنیا کاریکی شەیتانی یە کە چاو نەزیران قیری بون.

بەسک و کەزی - کە وەك سونبول و ھەنەوشەن - لەو بالا وە کو ھەر ھەرە. ھەمیشە بو دینی
خالان، بە تاسەن و بە پەلە دینە سەر روخسار، تا تیر لە خالان بڕوانن.

ئەو بەسکانە ی، خالە وەك ئیسوتە کانیا، بە گولاو تەر گردوتەو. پرچە کانیش - کە سەریان
گە یاندوتە سینگ - بو ھەلمزینی بەرامە ی مەمکی وەك زەردە بی ھاتون. دلم بەسکانی دە گری و
بەری دە داو دیسانیش دە یگری تەو. میرایە تی خو ی دەنوئی، کە خاوەن بگرەو بەردە یە. بە ناز دلی
ھەنجیوم. تیری بەخوینم شە لالان. بو یە دە لیم گیانی مە لا، تو ئەتەو ی گیانی مە لا قوربانت بی و
دلشادم بە قوربانت ب.

جستۀ الماوی

۱ یارب این گلدسته یی یا نرگس رَغا است این

سرو گلشن یا ایفا یا قامت رَغا است این

۲ این ملک یا شاهد قدسی است یا ماو فَلَک

حور یا روح القدس یا نور چشم ما است این

۳ کوکب صبح است یا خورشید یا دُرِ یتیم

یا نر سیمین بَر است یا گوهر والا است این

۴ عارض است این یا شعاع شمس یا بدر منیر

لاله یا نسرين و گل یا باد خمر است این

مانای وشه:

این: نمه: گلدسته: چه بکه گول: قامت: به زن: ماو فَلَک: هدیف: روح القدس: جوبرائیل: کوکب صبح: تهستیره ی کاروان کوژه: فریتیم: مرواری تاقانه: تن: لمش: سیمین: زیون: بز: میوه: بز: سینگ و بهرؤک: والا: جی گه وره: عارض: لارومت: شعاع: پرشنگ: منیر: روناکی دهر: لاله: گوله میلاقه: همرا: سور: است: پاشبه ندی خه بدران، وهك «س» کوردی وایه: این است: نمه س.

پوخته ی مانا:

ئهی خواجه! شهرم سوژ ماوه؟ نازانم ئه وه ی ده یینم، یاره که مه یان چه بکه گول؟ یان نیر گزی شلک و به لارو له نجه یه؟ ئه و بالایه، سه و له له ناو باغ رواوه: یان پیتی ئه لفه و راسته؟ یان، به راستی هه به زنی یاره که ی منه که له دنیا دا تای نیه؟ ئاخو ئه مه فرشته یه: یان، دلبه ریک ی پیروزی خودایی یه؟ یان هه یقه له عاسمان دیاره؟ نازانم حوری به هه شته، یان فرشته ی ولام به ره،

یان هر سومای چاوی خومه؟ تهستیره‌ی کاروان کوژه‌یه؟ یان خوری به‌تیشک و تاوه؛ یان مرواری تاقانه‌یه یاخو له‌شی میوه زیوه و به‌روی وه کو زیو، ده‌تروسکی؛ یان هر پرشنگیکه له‌خور. یان مانگی چارده‌ی به‌تریفه؟ لیوه‌کان و سه‌ری کولمه ئاله‌کانی و سپی لاجانگ؛ گولی گولآو ونه‌سیرین و میلاقه نه؟ یان باده‌ی ئال.

۵ سنبل تر یا بنفش، یاسوسن و گل چیچکه
زلف یا مشک ختن، یاصورت طغراست این

۶ غمزه‌این یا گزمه‌این یاتیر یاسحر هلال
ساجر این یا چشم شوخ تورك بی‌پرواست این

۷ میم یا یاقوت یاسترچشمه‌ی آب حیات
خفه‌ی دوردانه‌این یا لعل شگرخاست‌این

مانای وشه:
سونبول: سمل؛ بنه‌فش: وه‌نه‌وشه؛ سوسن: سویسنه؛ گول چیچکه: گولی پشکوتو؛ خوته‌ن: ولاتیکه
به‌ئاسکی میسک ناسراوه؛ صوره‌ت: شکل؛ طوغرا: موری سولتانان؛ بی‌په‌روا: بی‌ترسو و گوی‌نمده‌ر؛
هوققه: قوتولکه؛ دوردانه: مرواری بی‌وینه؛ دوردان: مرواری‌دان؛ شه‌ککه‌رخا: شه‌کرکروژ.

پوخته‌ی مانا:
سملی‌تیره؟ یان وه‌نه‌وشه و گولی پشکوتو و سویسنه‌یه؟ یان، موری پرییچ و جوانی سولتانانه به
میسکی خوته‌ن نوسراوه. یان، که‌زیه‌یه؟ شتیك وه‌ک تیر، به‌ر هه‌ناوی دل ده‌که‌وی. تیری
سیله‌ی چاوی تویه، یان جادوی ئه‌مو چاوانه‌ته؛ که جادو له‌دلان ده‌کهن. وه‌ک تورك بی‌ره‌حم و
به‌زه‌ن و گوی‌ناده‌نه هه‌ناسه‌ی دلی برژاوم. دهم و لیوته من ده‌بیینم؟ یان قوتولکه‌ی له‌یاقوته و
مرواری ده‌ناو کراوه؟ یان لاتیکه به‌شه‌کراو ئاخندراوه. یان سه‌رچاوه‌ی ئاوی ژینه؟

۸ خذ، یاقوس. دونون مکتوب مشک اذفرتند
یا هلال عید یا ابروی بی‌همتاست این

۹ کوی او یا کعبه یا بیت‌المقدس یا بهشت
خلد یا فردوس این یا جنة‌الماوی است این

۱۰ هاتف غیب است این یا ترخان روح قدس
بلبل شیدا است در گلزار یا ملاست این

مانای وشه:

مه‌کتوب: نوسراو؛ نه‌دفر: زور بون خوش؛ کو: کولان؛ او: ئه‌و؛ خَلَد: به‌هشت؛ فردوس: به‌هشت؛
جَنَّةُ الْمَآوِی: به‌هشت؛ هَاف: ده‌نگی بی‌ره‌نگ؛ تَرْجُمان: وه‌رگیر، دهراست؛ شه‌یدا: شیت و گهلایی.

پوخته‌ی مانا:

شکلی دونونی سهره‌و ژیر، وه‌کو که‌وان دینه‌ به‌رچاو. خه‌ته‌که‌یان ئاخو به‌میسکی زور بون خوش
نوسه‌راوه؟ یان نون نین و مانگی له‌نوین، که‌ مزگینی چیژنی پیوه؟ یان خو برو بی‌وینه‌که‌ی تونه.
شوینیکی زور پیروز دیاره. لیم گوزاوه: مالی «بیت‌المقدس» ه؟ یان کابه‌یه؟ یان به‌هسته؟ یاخو
هر کولانه‌که‌یه که‌ مالی ئیوه‌ی تیدایه؟ گویم له‌ده‌نگیکه‌ زور خوشه‌و خاوه‌نی ده‌نگ ره‌نگی نیه،
فرشته‌ له‌ نه‌دیاره‌وه بانگ ده‌کا؟ یان وه‌رگیری فهرمایستی جو‌برائیله؟ یان بولولی لی‌شیواوه له
گولجارا شیوه‌نیه‌تی؛ یان هر مه‌لاکه‌ی خومانه‌و شیعی‌ی خوی ده‌خوینیته‌وه؟

شیاوی‌باسه: شیخ‌عه‌بدوره‌حمانی جامی (۸۱۷ - ۸۹۸ کوچی) قصیده‌یه‌کی وای‌هه‌یه که
شاعیر ته‌واو داویه‌ته سهر شویی و ده‌مه‌لاسه‌کی کردوته‌وه.

سهره‌تای قصیده‌ی «جامی» به‌م دو له‌ته‌ ده‌س پی ده‌کا:

عارض‌است این یا قَمَر یا لاله‌ خَمرا است این

یا شَاعر شَمس یا آیینۀ دلها است این

به‌م به‌یت‌ه‌ش دواپی پی دینی:

قَمری باغِ چنان یا بُلبل بی‌خانمان

طوطی شکرشِکَن یا «جامی» شیدا است این؟

«بەر تۆم بىر»

۱ كەس نەدىيە سەھەرگەھ. كو چنازك وەرەسى تو

مە ژبەلگى گولو نىرگىزى سەرەست بەسى تو

۲ زانم نەتنى كو يەدى بەيضا تو ددىرى

وەر خوەش كە شەھىدىن خوە كو عىسا نەفەسى تو

۳ روخى تو نە جىسمى ژجەمالى ب چئىسمى

رەنگ رەنگ تى كەشفو شەھودى چكەسى تو

۴ روژى تو لىشەرقى بچەمالا خوە دىرەقى

بالە كو ژسەرچەشمەيى ئەقدەس قەبەسى تو

۵ بالە ژچنورى و تەجەللا لچطورى

گەگە لىسەرا پەردەيى جان مولتەمەسى تو

ماناى وشە:

وەرەس: گولنىكى سۇرە، بو رەنگ دىكار دىكرى؛ يەدى بەيضاء: دەستى سېى كە موجزانى موسا

پىنەمبەربو: تى: دەيى؛ شەھود: حازرى، دىارى؛ چەشمە: چاۋە، چاۋەي ئاگر يان ئاۋ؛ قەبەس: بزوت؛

ئەقدەس: ھەرە پىروژ؛ مولتەمەس: داۋاكرائو؛ رۇح القدس: فرشتەي ونامبەر.

پوختەي مانا:

وہك من تۆم دى لە بەيائدا، كەس نەي دىتوى. كى دەزانى تو گولنىكى چەند ناسكى؟ لە

پەرەي گول و نىرگىسى كال و مەستەچەم، وازم ھىناو ھەر تۆم بەسى. من دەزانم دەستە كانت وەك

دەستە سىپەكەي موسا، موجزاتن، بو ئەوانەي پىت كافر. بەلام دەشزانم ھەناسەت وەك

ههناسه‌ی عیسا وایه؛ مردو زیندو ده‌کاته‌وه. ده‌سا وهره کوشته‌ی چاوه مه‌سته‌کانت به هه‌ناسیک زیندو که‌وه.

تو چیت؟! تو وه‌ک ئیمه له‌شنیت. تو گیانیکی له‌جوانی دروس کراوی و نازانم ناوت بنیم چی؟ ناو بو له‌شان دیاری ده‌کری. گیان ههر گیانه‌و ناویکی تایه‌تی نیه. مه‌گهر پیت بلیم: گیانی جوان. تو ههرده‌مه‌ی به ره‌نگیک خوت نیشان ده‌دی. کی ده‌توانی بیژی من ئه‌مو گیانه‌م دیوه؟ چوزانی خوت نه‌گوریوه. ههر توی رۆزی له‌خوره‌لات سهر دهردینی و تیریژو بریقه‌ت هه‌یه. سویندی ده‌خوم، تو له‌چاوگه‌ی ههره پیرۆزی باره‌گای خودای مه‌زن، گره‌بزوتی و هاتویه سهر دنیا‌یه؛ تا دل و گیانی دلداران بسوتینی، تو بیوخودا، با بزانی تو چون روشنی و نوریکی؛ له‌کام چپای تور خوت دهرخست. گه‌لیک جاران له‌باره‌گای گیانی گه‌وره‌تویان ده‌وی. ئاخو تو خوری عاسمانی، یان فرشته‌ی. ههر نه‌مزانی. خوری، له‌ره‌گه‌زی پهری، یان فرشته‌ی وه‌لام به‌ری خودا، خوتی؟

٦ جانا جه‌ره‌سی و ره‌به‌ری عیشقاته ئه‌زم قه‌ط
ئاگه‌ بفقان و ههره‌کاتی جه‌ره‌سی تو

٧ مایه‌ک نه‌فه‌سه‌ک من دبتن بی‌تو وجوده‌ک؟
دی بی‌ته‌چیم؟ هه‌م تو، ر‌حی هه‌م نه‌فه‌سی تو

٨ عیشقاته مه‌گو زیر صیفته زهر دکرین گو؛
ئیکسیره ئه‌وینامه بیعه‌ینی و مسی تو

٩ من گو ژنیگاران تو گولی به‌سی بشکوه‌به
زانم نه‌موحیب ههر نه‌که‌س و خا‌رو خه‌سی تو

١٥ ئه‌ی حور سرشتی له‌م خوش مه‌ی وه‌ته به‌رکر
چه‌نناته ویصالا مه‌وو ئاته‌ش په‌رسی تو

١١ من گو دشه‌قان شو به‌ی نو جومان بظه‌وافین
گو عیشه‌ دزانن بچقه‌ست و هه‌وه‌سی تو

١٢ من گو مه‌بتیقان قه‌دی ناکن ژده‌ری ته
گو ئه‌م ژنه‌باتین و لظه‌بی مه‌گه‌سی تو

١٣ من گو ژکه‌مه‌ندا سه‌ری ژولقاته قه‌ره‌ستم
به‌روازی له‌بی له‌غلی مه‌گو گهر قه‌ره‌سی تو

١٤ يەك دەم قە نەهیشتین تە دھامونی فیراقی بی هەمدەمی دەردان گو: چەفریادرسە تو؟

مانای وشە:

رەهەبر: بەلەد؛ شکو: گەورەیی و جەلال و شوکت؛ وەتە بەرکو: وا لەپشت داناو؛ جەننات: باغات؛
جەننات: بەمەشتان؛ نوجوم: ستارە گەل؛ قەدی ناکن: دەرتاکن؛ قەرستم: رەها بوم؛ پەرواز: کەنارە؛
ھامون: بیابان.

پوختە ی مانا:

گیانە جوان و ئازیزە کە! من بومە زەنگولە ی کاروان، بومە شارەزای سەر رێگە. تو هیچ ئاگات لە
ھاوار و بزوتنی منی ژاری دلداری ھەیە، کە باسی جوانی تو دەکەم و رێزەوان بەھوی منەو
شارەزای دلداری دەبن؟ تو دەزانی من بەی تو تاویک نازیم و تو شک نەبەم، منیش ھەرنیم؟ تو
ھەم گیانی ھەم ھوی ھەناسەدانمی.

گوتم: ئەوینی پالاگەت، رەنگی وەکو زیزەرد کردم. گوتی: ئەوینی پالای من، وەك ئیکسیرەو
دیارە تو ی مس دەکاتە زیز.

گوتم: لەناو دلبەراندا، ھەرتو ی گوئی ھەلبژاردەم. یاخو ھەر گەش و بەشکو یی.
گوتی: دەزانم ناتەو ی ئەوینداری ئاکەسو درک و پوشان یی. من گولم و گش دلبەری تر،
لەچاوم و پوش و پەلاش.

گوتم: ھوی بەچکە حوربە کە، بادە ی خۆشت لەپیش دانام. چون رەوا یە بێخۆمەو؟
گوتی: لە رێگە ی دیدارم، ئەگەر ئاگر بپەرستی وەبزانە چویتە بەھەشتی.
گوتم: شەوانە تا بەیان، وەك ئەستێران چاو لێک نانیم؛ لە دەورە ی بارەگاکە ی تو ھەر خول
دەخۆم.

گوتی: نازی من دەزانی تو لەم گەروشم و بیداریە چیت گەرە کە؟
گوتم: بەتێخو بە چەقوش، کەس ناتوانی لە دەرگای تو دورکاتەو.
گوتی: بەلێ من شە کرم و توش خۆت لی کردوم بە منیش و دەورم دەدە ی.
گوتم: ئوخە ی لە کەمەند ی کەزبە کانت رزگاریم ھات.
گوتی: ئەگەر لە کەنارە ی لیوی ئالم رزگاریت یی، سەز دەردە کە ی.
گوتم: من لە بیابانی دوریتدا مابومەو و بە ھاوارمەو نەھاتی.
گوتی: یەك دەم نەم ھیشتو بەھاو دەم یی. دەردو داخەم بو کردبوی بە خەمرەوین، لەو
چۆلگە یە. چون دەلێ فریارە سم نیت؟

۱۵ من گو: ز دلی شو بهی بخور خوهش ته بکه رکر
که رکر بدوله علین خوه شه که ر، گو: عده سی تو

۱۶ من گو: لرو خائین نه کو که چره و ده کو فره زین
شاه گوته مه: کش، مات، لپازی فره سی تو

۱۷ من گو: ز قه دیم نه ز مه یی عیشقاته دنوشم
گو: من ز عوشاقان نه تنی مه ی ته له سی تو

۱۸ من گو: دشه قان شو بهی شه مالان وه دصو زین
بهروانه صیفهت جاهه ره، بی صهوت و حیسی تو

۱۹ من گو: به صهرو قوه تی سه معامه تویی، گو:
زانین ته نه مین روح و موجه رده قه فده سی تو

مانای وشه:

بخور: نه وه ی بو بخوشی ده سوتی؛ عده سی: نیسک، بو پیای بی نه مه گ ده لین وه ک نیسکی بی بهرو
پشتهو به قای نیه: روخ: قه لای شه ترنج؛ رهخ: که نار؛ فره زین: وه زیر له شه ترنج دا؛ شا: داشه زله ی
شه ترنج؛ فره سی: نه سی شه ترنج؛ کش: برو؛ مات: بی بزوتن؛ مات: مرد؛ ته له سی: سه رخوشی
که له لاو بی حال؛ جاهه ره: ده سا بچو بهولا وه، ده برو؛ قوه ت: هیز؛ سه مع: بیستن.

پوخته ی مانا:

گوتم دلتم بو لمت لمت کرد؟ بو بخوری کوری یغزمت به کار ده هات؟

به لیوی ئال، شه کری شکانو پیی فرموم: تو وه ک نیسک هیچ بهرو پشتت بونه. من چاکم
ده رباره کردوی که دلتم هه لیزاردوه لمت له تی کم. تو بهو چاکه یه نازانی و هاتوی گله ییم
لی ده که ی؟!

گوتم: من له دلدار ی تودا وه ک قه لای شه ترنج راست دهروم و جیگم له که نار گرتوه. نه ک وه ک
وه زیر راستیش بچم خواریش بروم.

نهو شای کومه لی جوانانه ده ری کردم. پیی گوتم: کش. تو هه ر بو مات و کز بون و مردن و
له ناو چون ده ی. چونکه وه ک نه سی شه ترنجی، له سه ر خه تی خو ت باز ده ده ی. دلدار ناشی گله ی
هه بی و خرایه ی دلداران بلی.

گوتم: زور له میژینه وه من فی ری باده ی نهوینتم. هه ر باده ی تو ده خومه وه.

گوتم: دلدار ی من زورن؛ له مهستی باده ی نهوینم بونه سیالی مه یخانه. هه ر تو نی، تا خو ت
هه لکشی.

گوتم: شهوان وه کو موم سه رم به گره و بو ت ده سوتیم.

گوتی: دهرۆ تۆش ههر وه کو په پوله وای؛ هیچ دهنګ و هاوارت نیه. پیم خوشه دلدارى سوتاو
 له ئه وینم، هاوار بکاو ناله و گاله ی شایه تی ئه وینداری بن.
 گوتم: تۆ سومای چاوانمی. هیزی بیستم له تویه.
 گوتی: دهزانم من گیانم له لهشتداو تۆ قهقهه سیکی گلینی.
 تی یینی = ههر کهس توزیک شیعرناس بی و ئه و دوقه صیده ی خویندیته وه که به (جانا زجه مالاته
 موقه ددهس قه به سم ئه ز) و (وه ره جانم کوچنا زک وه ره سین) دهست پی ده کهن. دهزانی ئه م
 شیعرانه ی لیره دان هی مه لانیه و هی کابرایه که ده مه لاسکه ی مه لای کردۆته وه و نه شی پیکاهه -
 هه ژار.

«چاوی دهرش»

۱	دلبری سهرداری خوبان	۱	نهز نزام ناگه ههیه
۲	عارفه بحالی قلوبان	۲	عالمه بحالی مهیه
۳	عالمه بداغی فونادان	۳	گهز مهیین وان نون و صادان
۴	چونه دل ههتا پهرادان	۴	یهنگی یی رهش گوشهیه
۵	گهز مهیین وان صادو نونان	۵	ناورین نهسوهه عیونان
۶	رادکن نهو قهتلو خونان	۶	من دیه و دل شههدهیه
۷	لازمه لسولتان و میران	۷	پورس کرن حالی نهسیران
۸	نهم کرین نامانجی تیران	۸	سوختهیین دهرماندهیه
۹	هیژ نزام میر دبیرین	۹	زانت نهم سی سال نهسیرین
۱۰	چه هفتیر پرسهك نه میرین	۱۰	لهو بروحمو شهفقهیه
	پور دبیم شهفقه لباله		عارفه و صاحبب کهماله
	جارنان بینه خه یاله		پرس بکت چی لی ههیه
	شهفقه کت جار جار نهینی		توله یی ناستان قه خونیی
	دافه کهم داغا بیینی		نارو پیتو شوعلهیه
	دابزانت پیتو نارم		کوشتی یی جوختی خومارم
	موحبه تی صوهتم بوارم		لازم نهو زانت وهیه
	عالمه بدهردو برینی		مادهما دیدارو دینی
	خهف دبت ره مزا نهوینی		قی بزبان بی شوبهیه
	ههردهما دلبر دیاربیت		جان و دل تیک تاروما بیت
	دی چرهنگ موحبهت ستاربیت		خهف کرن بی قه یدیهیه

مانای وشه:

فوناد: دل؛ بوار: پشو له سمر خو، رازی؛ بوارم: بواردمی.

پوخته‌ی مانا:

ئمو دلبره‌ی سهررداری هه‌مو جوانانه، ئاخو به‌حالی دلی مه‌ئاگاداره؟ ده‌زانی داخمان له‌ دل‌ه‌و، تیری بروو چاوه‌کانی هه‌تا پهران، له‌ناو دلماندا جی‌گیره‌و له‌ گو‌شه‌ی که‌وانی یه‌نگی هاو‌یژراون. تیری چاوو برویان و ئاو‌زی چاوی ره‌شی ئه‌و، پیاو ده‌کوژن‌و، خوم به‌لگه‌ی ئه‌و قسه‌ی خومم، که‌ کوژراوی ئه‌و چاوانه‌م. منی کرده‌ نیشانه‌ی تیر؛ منی سوخته‌ی ژارو فه‌قیر. ئه‌و ئه‌میره‌ ده‌بو له‌حالم بیرسیٔ؛ چاوه‌نو‌زی ئه‌و پرسینه‌م. ده‌زانم به‌زه‌یی هه‌یه. زانایه، له‌ ده‌ردی من شاره‌زایه، هه‌ر جارێک بیه‌ خه‌یالی، بیرسی چیم لی‌قه‌وماوه، وه‌ک سه‌گی ئاسانه‌که‌ی خوی، بانگم بکا، تاجی داغی له‌شم بیینی و بزانی به‌ گریه‌و پولوی ئه‌وینی ئه‌و بومه‌ قه‌قه‌س. کوژراوی چاوی خومارم. سوتاوم و پشو له‌سهرخوم. به‌لام هه‌ر که‌سی به‌بیینی، ده‌زانی من ئه‌ویندارم. چونکه‌ هه‌رگا یار ده‌بینم، گیان و دل‌م به‌رباد ده‌بیت.

زیده مه‌ظه‌هر بی‌ قصوریت	هه‌رده‌ما مه‌حبوب‌ ظهوریت	۱۱
به‌رقی لامیع جه‌ذه‌یه	دی ته‌جه‌لالیه‌ک لطوریت	
خه‌فه‌ژبه‌ره‌ینی هه‌سود بر	جه‌ذه‌یه‌ی دل ژوجود بر	۱۲
لی‌ هه‌جه‌ر نیشانه‌یه	من دمیحرابی سجود بر	
من‌طه‌وا‌فا زولفو‌ خالان	سه‌جده‌یا به‌رنون و دالان	۱۳
داب‌چین لی‌ عومره‌یه	ئه‌قه‌به‌سه‌صاحب جه‌مالان	
بی‌حیجاب گه‌ر ئه‌و بیینی	ئی یه‌کی صادق هه‌بیینی	۱۴
سه‌رخه‌وشی بی‌باده‌یه	ما له‌شیاری دمیینی	
هه‌رده‌ما مه‌حبوب‌ دبیینی	عیشقه‌ طوغرایا نه‌ینی	۱۵
ئه‌ف چن‌یس‌مو نو‌سخه‌یه؟	دی ب‌دل لازم بخونی	
گه‌رچی‌دل‌تی، شو‌به‌ی‌طوری	لامیعا وی‌ هوس‌و نوری	۱۶
لی‌حیجاب و به‌رده‌یه	باطینا نایی ظهوری	
لی‌ ب‌صه‌د صوره‌ت لی‌باسن	عارفن مه‌عنا شو‌ناسن	۱۷
خه‌ف ژوان زانی مه‌یه	غه‌یری مه‌حبوب‌وان نه‌ناسن	
سه‌ده‌ده‌نگ قی‌را ره‌شاندی	ئی لمن یه‌نگی کشاندی	۱۸
ئه‌ز کری ئه‌خته‌ر مه‌یه	دل ژده‌ری هه‌رشاندی	
دل‌به‌رو یاری موالی	لازم ئه‌و زانت به‌حالی	۱۹
ده‌رب لنیفا سینه‌یه	گه‌زمه‌یین قه‌وسی هیلالی	
من ئه‌وه رو‌حا گیانی	هیز دبینم مه‌حبوب‌ ن‌زانی	
ئه‌ف چ‌را په‌رکه‌نده‌یه؟	پرس نه‌کر بیرا خوه‌ نانی	۲۰

مانای وشه:

نه خترمه: يـمـخـسـيـر، چولـچـرا، يـلـمـوم؛ موالی: دوست.

پوخته‌ی مانا:

هر کاتی یار خو دیاربکا، دیداری بی کهمایه‌سی، کیوی طوری بی دسوتی و، پیاو ده‌چیته حالی جه‌زمه. جاری یارم خوی نیشان‌دام، ته‌واو دلی له‌تاو بردم نه‌شی هیشت شو‌فار بزائن. خالی‌کم له‌بر بروی دیت؛ سوژدهم بو‌برد. له‌ده‌وره‌ی خالانی گهران؛ ده‌وری بسکو که‌زیه‌کانی پیاوی بی ده‌بیته حاجی و عومره‌ی خوی به‌جی هیناوه.

دل‌داری راست، نه‌گهر شه‌ویاره بیینی، لیت رون بی هوشی نامینی و باده‌ی ناوی، سهرخوش ده‌بیته. نه‌وین موری لای خودایه و هرگا یارت لی دیاربی، ده‌زانی کاری خودایی چه‌ند جوانه و خودا چه‌ند جوانه. تروسکه‌ی جوانی خودایی، هرچه‌ند خوی نیشان دل‌ده‌دا، به‌لام به‌چاو نابیندري و پهرده‌ی به‌سردا کشاوه. دل‌دارانی زور دل و شیار، شه و تیشکه‌ی خواجه‌ی ده‌ناسن. با له‌صد لیاسیش‌دا بیت؛ شه‌وانه گوی ناده‌ن به‌جل، هر ته‌نیا دل‌بر ده‌ناسن. منیش له‌وانم زانیوه که یاری به‌راست کامه‌یه. یاره‌که‌ی من شه و که‌سه‌بو، که‌وانی له‌من کشاندو صد تیری هاویشته دل‌مو، منی‌کرده يـمـخـسـيـری خوی. دل‌برم - که دوستی خومه - ده‌زانی چیم لی قه‌وماوه. که‌وانی مانگی بروکه‌ی تیریان له‌نیوان سینگم‌دا، هیشتان ده‌لیم دل‌برم خه‌بردار نیه. شه‌ودل‌بره‌ی گیانی گیانمه. چونه نه‌ها‌توته بیری بلی قلان بو شه‌ونده پهریشانه؟

۲۱	چه‌نده‌کی تا‌ق‌ت ددیرم	بم‌غوبار به‌دری، قه‌شیرم
۲۲	گهر ژچه‌هقان نه‌ز بویرم	من زه‌نه‌خ‌دان ته‌ل‌به‌یه
۲۳	داینوشم من ژلیقی	ماو‌را ره‌ی‌خان و سیقی
۲۴	لوتلویین شه‌که‌ر دنیقی	نابی حه‌یوان چه‌شمه‌یه
۲۵	چه‌شمه‌یا ئافا حه‌یاتی	شه‌ربه‌تا قه‌ندو نه‌باتی
۲۶	من لداغان شه و موفاتی	جان ژبو شو‌کرانه‌یه
۲۷	له‌و وه‌کو سه‌وداو دینم	هه‌رده‌ما دیمی دینیم
۲۸	دین دیم، حه‌یران دینم	موشته‌ری یا زوهره‌یه
۲۹	شه‌مس دنیق‌بور‌ج‌شه‌ره‌فدا	سه‌دکه‌واکب چار طه‌ره‌فدا
۳۰	موشته‌ری هاتی بره‌فدا	نیستیوا چو قیله‌یه
۳۱	ناق‌تابی ده‌ستیوایی	نه‌ز ژبه‌ر ضه‌رب و جه‌فایی
۳۲	جان فیدا تیمه لیقای	شو‌به‌ته‌ی په‌روانه‌یه
۳۳	من توی مه‌قصود ژژینی	من ژبه‌ر مه‌وجا نه‌قینی
۳۴	سه‌د دکم دیدارو دینی	مه‌ظه‌ره به‌س زی‌ده‌یه
۳۵	روهنی یا چه‌هقی نه‌بینان	مرشیدی مه‌ج‌زوب و دینان

داروی دهر دو برینان	۲۹
بینه یی نازک موبارهك	
من جروح خوهش یین بجارهك	۳۰
بین كهفا نازك ژنوری	
بیهن ژماوهر دو بخسوری	۳۱
دالسهر چههقان بمالم	
چارهكی روحمی كه ظالم!	۳۲
نهر نهكی روحمی ته میرو	
قسط نهبی چارهك نهسیرو	
من طهلب دینا تهیه	
دهینه سه رههقین موبارهك	
روهن بین یی دیدیه	
تلی یین جاما طههوری	
من زیارت تهوقیه	
بولولی وهر دین بخالم	
شهقه خوی. حقی وهیه	
دی چیت حالی مه ئیرو	
گرتی یی سی سالهیه	

مانای وشه:

زهنه خدان: چنه؛ موفا؛ چاره؛ رهف؛ پۆل؛ دهینه؛ دای یی؛ كهف؛ لهپ؛ تللی؛ قامك؛ تهوقه؛ ئاوات،
تهوه قوع؛ میرو؛ تهی میر.

پوخته ی مانا:

به ههمو توانا دهكوشم بيمه توژی سهر ریگهتو مانگی روت لهروی شوفاران دایبوشم. شه گهر
لهترسی چاوانت بمویرایه، دهم گوت چهنهشت بیینم. خوش بو، له ریخانهی بسکت - كه وه كوئمی
وهك سیوی سورت دهكوی - و لهو لیوه وهكو شه کرانته - كه مرواری ددانیان وهبن خوداوه -
فریکم ههلبمژایه - كه وهك ئاوی ژیان وایمو بو ههمو داخان دهرمانه - به گیان سوپاسم
دهکردی. ههتا روخسارت ده بیینم، ههر شیت ده بيم. سهر گهر دانم، نازانم كام شهستیرهیه؟
موشتهرییه یان زوهرهیه، یان روژه له بورجی شهرف، دهستو پیوهند وهك شهستیره له چوار
تهرهف، دهوری داوهو موشتهریش دهگهل شهو پوله هاتوته سهیرو تماشاو روژ راسته ریگه
ون بووه، لهلای قولمهوه دیار ئهئا. من گوی نادمه ئازاران. گیان دهكهمه قوربانی دهمی دیدارت.
وهك پهپوله له دهوری گرت دهسوئیم. ههر توئی ئاواتم له ژینا. دهریای شهوین شهپۆل دهئا،
بهئاواتم صدجار چاوم پیت بکهوی و دیاره زور زیادم ئاواته. تو سوپامی چاوی کویری،
رئی شاندهری شیتو جهزمه لیها توانی، دهرمانی ههمو دهردانی. بویه دهموی بت بیینم.
عهرزت بکهم لاقت لهسهر چاوم دانی، تا برینم چاك بینهوهو، چاوم روشتتر بیتهوه. لهی دهست
رابکیشه با شهو قامکه ناسکانهی بادهی بهههشتی دهگیرن، بوئی بخورو گولایوان لی بلاوه؛
زیارته بکهم؛ بهسهر چاومی دا بمالم. من بولیولی پهری کوئمی نهخشیتراو. به ورده خالم.
بی ئینصاف دهسا بهزمت یی، بهزهیی ئاکاری خوته. شه گهر بهزمت پیمانهیه، من چون بزیم؟ قهت
نمت فهرمو شهو شهسیره ی سی ساله له بهندی مندا، حالی چونه؟

ژتلیین یاقوت و فه صلی	شون چیهی به یکان ونه صلی	۳۳
ضه ربی تیرو گه زمه یه	نهر نه کی دهرمان بوه صلی	۳۴
نه ژمه ی و قندو گولاقی	گه زمه بین یاری کوباقی	۳۵
ما حه یا تهك لی هه یه؟	بیت ده واکت وان دگاقی	۳۶
مه مظه هری روح و حه یاتی	نه تنی قه ندو نه یاتی	۳۷
لهو مه دل بتخانه یه	ههم بتو عوززاو لاتی	۳۸
بی چشیرین دل بهری تو	خوندی لاتی نازه ری تو	۳۹
بی خیلاف نهو که عبه یه	ههر چیهی لی بیوهری تو	۴۰
سه رددت باقی نیمصافی	ما دبت بینخن خیلافی	۴۱
من بنه سوهد سه جده یه	نهر یکی بیمه طه وافی	۴۲
بهر زوحه ل بیتن قیرانی	دا زیاره ت کم نیشانی	۴۳
چه هفتییری موچه یه	توله یم سهر لاستانی	۴۴
موچه دا دی خه ف یخونی	ما بزه هری شه ککه رینی	۴۵
پور (علیه الغنه) یه	دا ره قیب مه لعون نه بینی	۴۶
ژهو حه یات و خه مرو بادی	گهر بیه خشی دل مورادی	۴۷
دادمه دیسا بهر ته یه	دا نه کم گلله هو دادی	۴۸
حاکمی شهرعو بیلادان	گو هیده گلله هو دادان	۴۹
دی که سی بی چاره یه	دی تو داخوازو مرادان	۵۰
بهو نیشانا جه بهه تی کی	دی تو دیسانه فقه تی کی	۵۱
مه حره مین بی پرده یه	مه ژ حره مین خدمه تی کی	۵۲
ماهو خورشیدی قیران کی	بی نیشانین مه نیشان کی	۵۳
دور نه کی خوهش توله یه	به نده که لبی ئاستان کی	۵۴
جام بخوهش له علان بنوش بی	داده ما صوحبه ت بجوش بی	۵۵
دین بهرو پور عیشو یه	مه ژ حه بیب سه دده نگ سروش بی	۵۶
یار کوتی بیت ئینی کاسی	شهر به تاوی جامو طاسی	۵۷
نابی حه یوان نهو بخوه یه	بیت مه ژی فه یضه ک ژکاسی	۵۸
خوندی نهو خه طی غوباری	ئی ژوی ظهرفی قه خاری	۵۹
قهنج دبی نهو زیده یه	مه سستی یاچه هفتین خوماری	۶۰
تیک ژ بهر خونی قزلدی	من لدل تیره ک موغولدی	۶۱
هیژ ژچه هفتین شه هله یه	لی دبیم دهردی کودل دی	۶۲
خالقی حوسنا ته دابی	روهنی یا چه هفتین مه لابی	۶۳
حوسن و حوب به ک چه شنه یه	حوب تنی دامن گه دابی	۶۴
سه ده نه سق لهو تین سه به ق مه	دیتی به نورا یه قه ق مه	۶۵
لی مه لا خوهش به نده یه	پور نه بی نهرزان له ق مه	۶۶

مانای وشه:

نه صل: سهرم: فصل: بهند، بهندی ټنگوست؛ خوند: خاوهن؛ پيوهری: جی کیری؛ نیصاف: ټیصاف؛ موچه: جیره؛ زهر: دم، زار؛ گلله: گله، شکایت؛ بلادان: ولاتان؛ ههریم: ماهریم؛ ټینعیگاس: تیشک دانهوه؛ خه طی غوباری: شیوه خه ټیکی زور ورده.

پوخته ی مانا:

جی سهره تیرو رمیم لښ، ټه گهر بهو بهندی قامکانه ی یاقوتیانمت هه توانی له سهر دانه نی و، له باده و قهندو گولای لیوه کانتیم دهر خوارد نده ی، - که چابونم یه کاوه یه که - تازه ناژیموهو دهرم. تو نه همر قهندو نه باتی، تو گیان و زیانت لایه. تو بوتی، تو ی گهری بتی ټازهری مامی برایی. تو لدلمای. دلیم بویته بتخانه یه که. تو هیند جوانی بچی همر کوی ټهوجیگایه کابه یه که. همر که سیکی ټیصافی بی، دهرانی ټم قسم راسته. ټه گهر چی وه که زوحل شوم، ریگم بده خالت ماچ که م، با بلین زوحل له گهل روژ بهرانبهر یون. تولی تو م سهر له بهر دهرگا، چاوه نورم جیره م دهی. بهزاره شیرینه کی خوت، بانگم بکه بهزیهوه، با شوفار بهراز نهزانی؛ خودا وه بهر نمله تی خا. ټه گهر لهو ټاوی حه یاتمو لهو باده یه لیوه کانتیم، بی بیخشی و، دلیم به ټارزو بگات، شکات ناکم. شکاتیشم همر لای خوته. خوت فهرمانره وای ولاتی، همر تو ی مراد پیک هیته ری. منیش بی که سو بیچاره م. بهزمت هه بی، سویندت دده م بهو خالانمی له هه نیه تن. وابه که له مالدا ماهره م به، خوتم له بهرچاو ون مه که. هه نیه و روخسارت به چوته بیته بهرچاو، واتا خوړو مانگی ته و او، بهرانبهرن. من بکه سه گی دهرگای خوت، سه گی چاکم. تا ټه گهر بهزمت گهرم بو، بهو لیوانمت باده ت فر کرد، گویم له دهنکه خوشه که م بی - که وه که دهنگی جو برایله - نازی زورت دینم ده بات. ټه گهر وینمت له کاسه ی مهیدا بیینم، بههری بو من یه که جار زوره، وه کو ټاوی ژیان ی وایه. همر که س لهو دهره ی خواردوهو، خال و میلی وردی تو ی به چاوانی دیت - که وه که خه تی زور وردی هونه راوی وان - له دیتی چاوت مه ست بو، باوهر ده کا که باده ی تو، له ټاوی حه یات زیاتره.

تیریکی ده ست کاری مغول، له دلی دام. خوینی که شم له بهر هه ټیشنت. بهلام ده لیم: ټه خویناوه، لهو چاوه کاله ی تو زایه، دلی من هه لی هیئاوه. روناکایی چاوی مه لا! خودا ټه جو انیه ی بهتودا، به منی که داش دلدار ی دا. جوانی و دلدار ی چون یه کن؟ من نوری زور سپیم دیوه، زور ریکو پیک بهره و من به په له ده هات. هینده به هیچم مهزانه، مه لا کویله یه کی باشه.

کولی بی درک

١ نیرو مهدی وه قتی سمه‌هر	١ نهو دلبه‌را سوندوس دبه‌ر
ده‌یسا دله‌بسی صورو زهر	نوره‌ك مونه‌ززه بو به‌شهر
بسکین سیاه خالین دقهر	ره‌ش کاکولی زولف چونه‌سهر
ئه‌سوده بو دایم سه‌جده به‌ر	من به‌ستی عه‌قدا نییه‌تی
غه‌فله‌ت بسیرر من دا نه‌ظه‌ر	میران بقه‌تلی کر غه‌ده‌ر
تیردانه دل شاهی مه‌جهر	بی‌مروه‌ت نامانچ کر جه‌گهر
فه‌ریادو ئه‌فغان صه‌د که‌سه‌ر	وه‌صفان نه‌شیم لی‌ئه‌وقه‌ده‌ر
زانم کو روزبو هاته‌ده‌ر	سوبحان ژشاهی قودره‌تی

مانای وشه:

سوندوس: حریری تنك؛ عه‌قد: به‌ستن؛ نه‌شیم: ناتوانم؛ میران: میری گه‌وره؛ مه‌جهر: کاکیشانی
عاسمان؛ شاهی مه‌جهر: خور.

پوخته‌ی مانا:

ئه‌م‌زو لده‌می به‌یاندا، ده‌یاری دلبه‌رم روانی. به‌بیچم بنیاده‌میك بو؛ به‌لام ئه‌گهر راستت ده‌وی،
پرشنگی جوانی خودابو، ده‌ناو به‌رگی سورو زهردی حریری تنك و ناسکدا دهره‌وشاوه.
بسك و که‌زی و کاکولی ره‌ش، به‌ره‌و خالی ره‌ش چه‌مابون؛ که‌وه‌ك «حَجَرَ الْأَسْوَد» ی‌رو‌گه‌ی
به‌ودم و پیروژه‌لام‌وابو سوژده‌ی بو‌ده‌بن. منیش نیه‌تی خو‌م دایه‌ست، که‌سوژده‌به‌رمه‌به‌ر
خالی و بیمه‌حاجی. ئه‌و سه‌روه‌رو میری میرانی جوانانه، له‌نه‌کاویك گو‌شهو تیله‌چاوی دامن، زو‌ر
به‌ناحقه‌ق فره‌مانی کوشتنم دهرچو. تیری ئه‌و رو‌خسار وه‌ك خو‌ره، بی‌به‌زه‌یی دام‌بارینی‌و
جه‌رگمیان کرده‌نیشانه. هاوارو دادو هه‌زار داخ. چیم به‌سه‌ره‌ات، ناتوانم هه‌ر باسی‌بکه‌م. هه‌ر

نهوهنده لى ده زانم، كه چاوم لى بو خوړ هه لات. هه ناممخو! له توانايى خوداي موزن. كه جوانى وای خو لقا ندوه.

سوبحان ژته شاهي جهلال
 خاصا ته دايى نه ف جهمال
 كفش بو دقه وسيدا هيلال
 لى بون نيقاب چه وگانو دال
 لى سه ييرى بايى شيمال
 قط كهس دى بين نه ف رهنك مينال
 زازه بنائى را بنال
 جاره ك لسره ديمى قه مال
 هوستايى پر قودرته لبال
 ديمى ژقودرته خه طو خال
 قيرا ممدى به ذرا كه مال
 وان يه كه بهمستى دايه پال
 پيچانه سهر نورا زولال
 مو طريپنوه ره وه قته مه جال
 ساقى وه زين خه مرا جهلال
 زولفين لدورا جه بهه تى

ماناي وشه:

هوستا: وهستا! لبال: له كن؛ سه ييرى: هه ليكرد، رابرد؛ زازه: نهى ساز.

پوخته ي مانا:

خوداي گه وړه و خاوهن شكوا! پاكي و پيروزي هه ر بو تو. چند وه ستايه كي به كارو دهس رهنگي. نهو خوښ شيريني و له باريتم به تا بيه تى دابه پارم. خال و ميلت به دانسته له رو خساري نه خشان دوه. مانگي يه كشه وهى بروكه ي، له بورجى كه واندا هه لات؛ مانگي چارده ي هه نيه كه شى تيشك نه دات. بسكي سهر وه كو كاشويان، په رچو كه ي وه كو دال شكوا، بونه ته په رده له سهر روى و، له خوشيان مهست و كه له لا پاليان به يه كه وه دابو. سروه ي شه مالى هه ليكرد؛ بسكي به ره و سهرى رادان، نوري پاكي خوا ده ركه وت. قمت كهس نمونه ي وای ديوه؟ ليم رونه: نا. به زمگير! وه خته كه ي وه خته با سازو بلويز بنالن. مه يگير دهستت مه گيره وه! باده ي هه لالم بو تيكه و، هه ر به و دهسته ناسكانه ت، بسكان له سهر هه نيت لاده.

زولفين موعه نهر كا كولين
 تاتا بدا ف داف فه تتلين
 دايى نه سيم تيك مه ييلين
 نه بله ق ژقودرته خه مملين
 تى عه نده لى بو بولبولين
 غه فله ت ممدى له و خه جليلين
 مه جروحي تيرين قزلين
 قى په رده يى جاره ك هلين
 بسكين سپاه رهنك سونبولين
 چين چين بهمستى سيل سيلين
 وى قهسته خالا فلفلين
 وى بوغچه يى گول كه مملين
 روژ هاته بورجا سونبولين
 مه حروم و مه هجور دل كولين
 ره حمى كه پوز صوه تى دلين
 باقى نيقابا ظولمه تى

مانای وشه:

فه تتلین: لولیان خوارد؛ سیلسیلین: بونه زنجیره؛ مه ییلین: خوار بونهوه؛ عه نده لیب: بولبول.

پوخته‌ی مانا:

بسکی ره‌شی وه‌کو سونبول، که‌زی و کاکوئی وه‌ک عه‌نیر، تال به‌تال له به‌کتر هالان و، مه‌ستانه و چین له‌سهر چین و به‌زنجیره ده‌ییندزان. سروه لی دان، خوار بونهوه. به‌رهو خالان - که له فلفل ره‌شتر و تیزو توندترن - ره‌شو سپی رازایه‌وه. باغچه‌ی گولان به‌وپه‌ری جوانی خوی‌نواند. بولبول ده‌ستیان کرد به‌خوینتن. خور که‌وته بورچی سونبوله و له‌پر دیتم، شهرمه‌زار بوم، ره‌نگم په‌ری. یاری روخسار وه‌کو روزم! له دوری تو ده‌رده‌دارم، دل بریندارو هه‌زارم. تیری دوریت له خوینی دلم شه‌لاله؛ ره‌نگی سوره، دل به‌گره، وه‌ک ته‌ندوره، ده‌سا به‌زه‌بیه‌کت هه‌بی، شه‌رو به‌نده له‌رو لاده! با تاریکی له‌سهر روناکی به‌هوی.

پرسی بمیهداری خوه‌که	۴
به‌س قه‌هرو نازاری خوه‌که	
شه‌فقی بیداری خوه‌که	
لی نه‌مرو فه‌رواری خوه‌که	
گه‌ستی پی ره‌شماری خوه‌که	
بله‌قلو گوفتاری خوه‌که	
لی که‌شفی نه‌سرائی خوه‌که	
حه‌یرانی ره‌فتاری خوه‌که	
له‌جنوب به‌حواله‌داری خوه‌که (یان، لمیهداری)	
قه‌ستا برینداری خوه‌که	
تیک عه‌رقی نه‌نواری خوه‌که	
شه‌هیدی نواری خوه‌که	
له‌علی شه‌که‌رباری خوه‌که	
ده‌رمانی گولداری خوه‌که	
مه‌خموری خه‌مماری خوه‌که	
کوشینه تیرا موجه‌تی	

مانای وشه:

میهدار: کوتریک که ده‌خوینی؛ میهدار: خوشه‌ویست؛ فه‌روار: فرمان؛ گولدار: خه‌مبار، به‌زان.

پوخته‌ی مانا:

پرسیاریک له شیت و حال لی هاتوت که! له‌وکه‌سه‌ی زور خوشیده‌ویی وه‌ک کوتر بوت ده‌نالینی. به‌سم غه‌زه‌ی لی یگره و چیدیکه نازارم معده؛ وهره سهر برینداری خوت؛ ئیجازه‌ی بده شه‌هیدی و فه‌رمانی پی بده بمری. ره‌شماری که‌زیت پیوه‌ی دات. به‌لیوی شیرین و ثالت بیدوینه. خه‌مباری تو، چارم بکه. له نه‌یینیم ناگادار که. بمکه به‌مه‌ستی باده‌ی خوت، با له‌خوت دا سهر گهردان بم. به‌تیری شه‌وین کوژراوم.

باده‌ت سه‌حەر ره‌یجانی‌یان	به‌رده بملدا خه‌مری‌یان
دانینه لی‌وان تللی‌یان	داغین شه‌هیدو صو‌هتی‌یان
روح بیته دیسا سه‌رگیان	کوژ مو‌عجیزا خه‌ماری‌یان
وان شه‌فقه‌وو دل‌داری‌یان	هیژ نابزم قه‌ط هیقیان
ضه‌ربا فیراقو بیهری‌یان	بالله ژنالو زاری‌یان
خه‌و نا‌کرین شه‌فتاری‌یان	ته‌شبی‌هی تو‌نا‌گین چیان
چه‌ندی کورودین قبیله‌تی	لی‌هیژ دخوا‌زین شو‌کری‌یان

مانای وشه:

ئه‌خته‌رمه: یه‌خسیر، چوله‌چرا؛ باده‌ت: بالی‌دا؛ بیهری: به‌تاسه؛ تو‌ناک: مه‌لیکی شه‌ویداره‌و تابه‌یان ده‌نگی‌دی.

پوخته‌ی مانا:

چارێك سه‌ری كوشته‌ت بده؛ ئه‌سیری تازه كه‌وانتم. بسكت له‌شان په‌خش بكه؛ با با له‌ ریحانان بدات. قامكت له‌سه‌ر داغو برینی كوشته‌ی خوت هه‌توان؛ با گیانم بیته‌وه به‌رم. هیشتا هومیدم نه‌بریه‌و، چاوم له‌ به‌زه‌یی تویه. به‌خوا له‌ ده‌ردی دوری تو، له‌ تاسه‌ی دیداری جوانت، وه‌كو تو‌ناك شه‌و هه‌تا روژی ده‌نالیم. قه‌ت خه‌و له‌چاوم ناكه‌وی، به‌و‌حاله‌ شرا سو‌پاس ده‌كه‌م هه‌تا رو ده‌كه‌مه‌ رو‌گه.

فیرقه‌ت ژجان پور زه‌حه‌مه‌ته	ده‌ردی غه‌دار بی‌م فیرقه‌ته
یا سه‌هل عاشق روح‌ته	عاشق مرن هه‌ر ساعه‌ته
هه‌رچی دبه‌ندیدا كه‌ته	لی‌ دل‌به‌ر ئه‌فره‌نگ عاده‌ته
ذه‌وقو صه‌فائو صو‌حه‌به‌ته	ئه‌وه‌هل ددت پی ئولفه‌ته
ئانجا ژنا‌گه‌ غه‌فله‌ته	گافه‌ك گوئه‌و فیراره‌ته
الله چوی بی مروه‌ته	شیری جه‌فایی لی‌ده‌ته
وی قه‌سته‌جان یه‌غما‌كه‌ته	ره‌حه‌می به‌عاشق نایه‌ته
ئینصاف ژمه‌ه‌رویان نه‌تی	حه‌تتا كو‌ دل قه‌نج ژێ‌ته

پوخته‌ی مانا:

ده‌ردی دوری زور‌گرانه؛ لێك جیایی له‌شو گیانه. عاشق گیان‌بدا هاسانه. ده‌نا هه‌مو دهم مردوه‌. کرداری دل‌به‌ران وایه؛ پیاو به‌رو خو‌شی ده‌کێشن، قسه‌ی خو‌شی ده‌گه‌ل ده‌که‌ن، له‌پر به‌ئازار ده‌یکوژن. به‌زه‌یان به‌پیاو دانایه، نیازیان گیان تالان کردنه. جوانان قه‌ت ئینصافیان نیه.

دا موعجيزی پيدا كرت	يار قهسته جان يه غما كرت
يا سيجرې بوسينا كرت	ره مزه ك ژره ننگ عيسا كرت
ديسا شه هيدان را كرت	ژهو له علي شه ككه رخا كرت
چاره ك غه ريبان شا كرت	فان كوله يان نازا كرت
ميسكي دجه رخان دا كرت	راستي يه دى به يضا كرت
شه فقې كه ياره ب دا كرت	دا خوش بكت نېحيا كرت
صده هلقه چين چين با كرت	ره شي كا كولان تاتا كرت
نهمري هومايون سهرمه تې	همه يان لديم طوغرا كرت

پوخته ی مانا:

يار بويه گيان تالان دهكا؛ وستی موجزات بنوینی، لاسای عیسا بکاتهوه، یان ابن سینا ئاسایی
خومان لی پکا به جادوگر. بهو لیوانه ی مردو زیندو بکاتهوه. به دهسته سپی و ناسکه که ی میسک
به برینان دا بکات. کوپلان همو نازاد بکاو دلی غه ریبان شادبکا.
دهخوایه وابکه ی وا بکات. کاکولې رهش تاتا بکات؛ چین چین همویان بابدو بهربابدات.
بیان کاته موری سولتانی و فرمانی پی تیمزا بکات.

وهك من دزندانې تهبت	ئی گویی مهیدانی تهبت
مه جروحي په یگانې تهبت	سهر بهندی چهوگانی تهبت
هر روزی قوربانې تهبت	یه غماو تالانی تهبت
موشتاقو چهیرانی تهبت	بیماری موژگانی تهبت
دی مهستو فینجانی تهبت	صوهتی ژهیجرانی تهبت
موچه ژهر خوانې تهبت	وی بهر دنیشانی تهبت
هردهم بخونی چهضرتی	لی لوظف و ئیجسانی تهبت

پوخته ی مانا:

کەسێ وهك من سهری گوپی له مهیدانت، له زیندانی تو دهر نهچی، به گوچانی تو ههلسوری،
برینداری تیری تویی، همو روژ بهقوربانت بی، بدلو بهگیان تالانت بی، دایم لهژیر فرمانت
بی، کوژراوی مژولانت بی، چهیران و سهرگردانت بی، مهستی چاوی فینجانت بی، بوخوت
نیشان کردی، لهبر ماوی خوانت بخواو جار جاره بی لاوئینهوهو بانگی که ی وخوت بیننی؛ چی
تیدایه؟

خهمری بخون خواران نه دی	جانان بنه غیاران نه دی
وانری دگولزاران نه دی	ومردان به مرداران نه دی
بووان ژوهین خاران نه دی	ره یحان و گولتاران نه دی

کوران تو نه‌نواران نهدی	تو رهمزو نه‌سراران نهدی
نیف‌مه‌و خوه نه‌ستاران نهدی	بنونه‌کی یاران نهدی
دردان بییماران نهدی	تیران ژنوباران نهدی
ریشن نمدیرن طاقه‌تی	ژغه‌یری سی‌چاران نهدی

پوخته‌ی مانا:

باده‌ی نهدی به نامو‌یان و خوینمزان، مه‌هیله‌ مردار بینه‌باغ؛ گول و ریحانیان نهدیه‌ی. جگه‌ له درو‌ میان دهری. مه‌هیله‌ به‌راز بزنان. مه‌هیله‌ کویران ببینن. عاشقانت بازار نهدی، له‌ بمدکاریان بیاریزه. یاری خو‌ت هم‌زان مه‌فروشه. خو‌تیشمان لی‌ دامه‌پوشه. به‌ که‌وان تیرمان تی‌مه‌گره. دهر‌دمان له‌سهر گران مه‌که. له‌سی‌ پیاله‌ش زیاتر باده‌مان مه‌دیه. بریندارین، تاقه‌تی مه‌ست بونمان نیه.

شوبه‌دت مه‌لی ره‌نجور بکی	بەس عاشقان مه‌ه‌جور بکی	۱۰
شونا برینان کور بکی	قه‌لی شکه‌ستی هور بکی	
بزه‌هری خوه مه‌نمور بکی	شهمما مه‌ژی پر‌نور بکی	
مه‌هرهم سه‌رای بکی	ته‌نها مه‌ بی‌ ده‌ستور بکی	
ژوی باده‌یی مه‌خمور بکی	وه‌صلا خوه‌ دا‌ فه‌غفور بکی	
فه‌یفنی دلدا‌ فور بکی	نیف کاسه‌یا فه‌رفور بکی	
دالان ژخالان دور بکی	دیمی ژره‌نگ کافور بکی	
وه‌قتی سم‌هر کو باده‌تی	بی‌ عالمی مه‌قه‌ور بکی	

مانای وشه:

ژه‌ین: غه‌یر، جگه؛ کور: قول.

پوخته‌ی مانا:

بەس عاشقان دور خه‌رموه، به‌ دهر‌دی مه‌لایان مه‌به. دلی شکاو به‌س ورد بکه، شوینی برین قول‌تر مه‌که. مومی مه‌ چاک‌تر هه‌ل‌بکه؛ بو‌خو‌ت فه‌رمانمان بدم‌ری، با هه‌ر ته‌نیا ئیمه‌ بینه‌ ناو خه‌رمهم سه‌راوه. به‌ دیدارت به‌مانکه‌ شا. له‌ باده‌ی خو‌ت مه‌ستمان بکه. باده‌ ده‌بیاله‌ی چینی‌که. به‌هره‌ له‌ دل به‌ فیچقه‌ بی. روت وه‌ک کافوری سپی‌که. بسکان له‌ خالان دور‌خه‌وه. دنیا‌یه بینه‌ به‌ر حوکمت. ده‌می به‌یان که‌ سه‌روه‌دی.

«باخ جودایی»

۱	قی فیرقه تی نه بته ر کرین	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
	ژارو ضه عیفو زهر کرین	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۲	پور زهر کرین وهك زیرمام	چه هقین دلوطفی پیرمام
	دایم لری چاونیر مام	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۳	چاقنیری رهفتارا ته بوم	موشتاقی گولزارا ته بوم
	لهو دور ژدیدارا ته بوم	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۴	دوربوم ژوی رهفتو چنی	وان عیشویها گفتو کهنی
	نایی بچه هقان من دنی	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۵	دنیا بمن مژبو، غه مام	خهو ژی لچه هقان من حه رام
	عومرهك یقی حالی هه مام	فهریاد ژدهستی فیرقه تی
۶	ساعت لمن تیک سال بون	دائم لسه ردهست فال بون
	حه رفین دهاتن دال بون	فهریاد ژدهستی فیرقه تی

مانای وشه:

زهر: زهره؛ ژار: کزوزه بون و بیچاره؛ زیو: داوه تیلی ساز که دهنگی زور باریک و نزمه؛ چاقنیر: چاوه روان، چه مهران؛ رهفتار: رهوت؛ رهفتو چن: هاتوچو، روشتن و چون؛ گفت: قسه کردن؛ کهن: خه نین؛ غه مام: هه مام؛ فال: بو بهخت روانین، فالنامه.

پوخته ی مانا:

دوا برآوی دهس جوداییم؛ زهر دو دهرده داری شهوم. وه کو سیمه باریکه که ی که مانچه و تار، کزو لاواز، هه میشه چاوله ری یارم. هانام به پیری مه یخانه ده فریام بی، هاوار لدهس شه دوری یه. ده مهوی رهوت بیتیم؛ له باغچه ی جوانیت بروانم. هه چونکه شه نیازم بو، له دهر کی خوت

دورت کردم! هاتو چوکانت نابینم. قسه و دهنگی پیکه نینت، نایه نه گویم. وهك له دنیا نهیم وایه؛
 دهر دی جودایی بهلایه. هاوار له دهستی جودایی. دنیا بهمن هه وره مژه؛ چاوم له گهل خه ودا دژه.
 عومریکه بهو ژانه ی دهژیم. ده وره لامو بم کوژه!
 هه رساتیکم لی به سالنه. چاوم له فالنامو فاله. هه وری ده وری تالهم تاله. هه ر پیتی بوم دی، هه ر
 داله. لارو خوار، جهوتو چه واله. واتا دوری، واتا دله دهر دی دوسه ر، دهر چون له دهر مان و ده و.
 به لام وادیاره دالیکیان واتای دیداری ده گه یاند.

مه عنی دچو به ژنا شه ریف	۷ ئیرو تنی دهرهات ئه لیف
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	یا خاره لی کیمخه و قه دیف
جه ر حین قه دیم دیسا گه واند	۸ قی فیره قه تی پردل شه واند
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	شیشین دصور تیدا طه واند
یه کیهك ژنو تاته ش کون	۹ داغین مه دیسا رهش کون
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	لی زیده په نچ و شهش کون
پور هه ر ددل خونریژ کرم	۱۰ سه وداو سه وس و گیژ کرم
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	چه ندان وه بو لی هیژ کرم
گه زمین ده وان خه ماری یان	۱۱ باله ژناله و زاری یان
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	خه و نا کرین شه و طاری یان
حه تنا به شیر مزگینی دا	۱۲ شه ف بو دنی چه شمی مه دا
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	دی بی سه حه ر شاه ی گه دا
روخی شیرین من هاته سه ر	۱۳ مزگین کودا من ئه ف قه دهر
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	خه یلهك لمن رون بون به صه ر
بو غه رقی ئه نواری ته دل	۱۴ رون بو بدیداری ته دل
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	نارهت ژفه رواری ته دل
دیسا ژنو یاری خوه دی	۱۵ مینهت مه دلدار ی خوه دی
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	سوئتان و خوندکاری خوه دی
مینهت مه دیسا غه م ره قین	۱۶ رهش کاکولین سوئبول له قین
فه ریاد ژدهستی فیره قه تی	نو بو لبل حوببو ئه قین

مانای وشه:

ئه لیف: هوگر؛ ئه لیف: پیتی یه که می ئه لفوینتکه؛ خاراو کیمخه (یان، کیمخوا): دو پارچه ی به قیمه تن؛
 شه واند: برژاند؛ گه واند: داغ کرد؛ طه واند: خوار کرده؛ به شیر: مژده مر؛ سه وس: دهم ده می و
 گهلای، وازوای؛ خه ممار: باده فروش؛ خه یلهك: زوریک، ئه ندازیکی زور.

پوخته‌ی مانا:

ئەمرو له كتيبي فالتامه، ئەلف دەرھات. واتا: ئەو بەژن وەك ئەلفەي خاراو كيمخواو حەريرو مەخمەردە بەره، تەشریف دێنێ؛ دەيسا بایو دادم لەدەست دورەدەستی، لای ئەو بکەم. دل برژاوه، کوئە برینم کولاوه، دیسانەموه داغکراوه، شیشی سورەوه کراوم. دەناو دلی داچەماون، جی داخیش رەش هەلگەراون، ئاگریشی تی بەرداون. نەھر جاريك پیتچجار، شەش جار. هاوار لەدەستی جودایی.

سەودا سەرو هیزو گێژم، هەر خوینی دل هەل دەریژم. خۆم هەر هیچ بوم؛ دەردی جودایی توشم هات، لەتوژە هیچمشی کردم. تیری ئەو چاوه مەستانە، ئەو مەستە لەسەر هەستانەو، پیالەي شەراب لەدەستانە، خەوی شەویان لی تاراندم، هەر دەگریمو دەبارینم، نازانم لەدەستی دوری هەتا کەنگی وا دەمینم؟ هاوار لەدەردی جودایی.

دنیام شەموو لەبەر چاوان؛ گوتیان هات نازداری باوان. هەر بەو مژدە دلرفینە، گیانم هاتە سەر گلینە، چاویشم بی رۆن بونەوه. تیشکی رۆن دەدلم گەرا، لە روناکی دا نوقم بو، ئامادەي هەر فەرمانيكە، چۆن دەفەرموی تا وا بکات.

سوپاس کە یارمان دیتەوه؛ جوانی خۆنکارمان دیتەوه. کاکۆل لە سەرەبا نەوین. سوپای کۆل و کەسەر رەوین. دل پرپوله خۆشی و ئەوین، هاوار لەدەستی جودایی.

۱۷	دەردی غەدار بێم فیرقەتە	فیرقەت ژجان پور زەحمەتە
	یا سەهل کو عاشق روح دەتە	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۱۸	ناری فیراق و صوھتی	ئیشا خەدەنگی نوھتی
	پرسی کێ ژعوشاقان تێ	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۱۹	عاشق ئەون هەردی مۆن	چەندیک درەمژین دلپەرن
	کەبەر لدل مێن بیتەرن	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۲۰	یارەب بیداری خوەکی	مێن واصلی یاری خوەکی
	بەس صوھتی یێ ناری خوەکی	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۲۱	مەژدۆست ساتەك دورنەکی	پەرکەندەیی مەهجوور نەکی
	دیسا ژنو دل هور نەکی	فەریاد ژدەستی فیرقەتی
۲۲	خاكا ریا دلپەر مەلا	بکشین دچاوان وەك چەلا
	دیدار قیسەت بو هەلا	فەریاد ژدەستی فیرقەتی

مانای وشە:

غەدار: گران، زۆردار؛ زەحمەت: دژوار؛ نوھتن: سەمین؛ بیتەر: زۆرتەر؛ پەرکەندە: بڵاو؛ پەرکەندە: بێ پەرزوو؛ چەلا: سورمە؛ هەلا: هۆشت یێ.

پوخته‌ی مانا:

دهردی دوری زور گرانه. له‌له‌ش جیابونه‌وی گیانه. هیشتا گیان دانیش هاسانه، به‌لام شهو زور به‌سوتانه. تیری جهرگان کون کون ده‌کا؛ کونانیش خه‌م ئازن ده‌کا. که‌سیک خوی دلدار نه‌بویی و ژانی به‌دلا نه‌چویی، چوزانی دوری چتامه؟ هاوار لده‌ستی جودایی.

زور دلدار هاتن و رابردن؛ به‌نازی دل‌به‌ران مردن. به‌لام من له‌ناو هه‌مواندا، پتر جه‌فاو ده‌ردم دیوه‌و تیری دوریم تی‌چه‌قیوه. هاوار لده‌ستی جودایی. خوايه به‌زه‌بیت پیما بی؛ یارم له‌گه‌لما ته‌با بی، جهرگم له‌سوتان ره‌هایی، تازه له‌مه‌ش وردتر نایی. هیچ کاتی لیم هه‌لماوی‌ره، چونکه شهو به‌ توران فی‌ره. هاوار لده‌ستی جودایی.

مه‌لا شه‌گهر بو‌ت هه‌لکه‌موت، دیسان چاوت به‌یار که‌موت، خاکی ری‌بازی دابی‌زه، چاوی خوتی بی بری‌زه، هوشت بی له‌بیرت نه‌چی! هاوار لده‌ستی جودایی.

فرشته‌ی به‌شهری

۱ صه‌ن‌ما سور ژصمه‌د نه‌یشه‌که‌را له‌ب ژنه‌بات
 (أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌ن‌می
 نه‌نوه‌را ره‌نگ فرشته به‌شهره‌را جور سرشت
 یا ژمیسکی خوته‌نی خالو خه‌طو کاکول و قشت
 گهر خوه نیشان سه‌قه‌ری ده‌ت دگرت جوری به‌هیش‌ت
 که‌عه‌یا تی نه‌بت نه‌و پوت‌که ده‌یه‌و دی‌رو که‌نیش‌ت
 کو نه‌صیب دا ژنه‌زهل هه‌ق ژمه‌را عیش‌ق نویش‌ت
 فه‌یده‌ ناکن له‌م ئیس‌مو نه‌طه‌لس‌مو نه‌ نویش‌ت
 ظاهیری‌دا مه‌ عه‌ذابه‌ک وه‌کو باطین فه‌ به‌هیش‌ت
 صوه‌تنی‌دا به‌ هه‌نافان و جه‌گهر تیک بریش‌ت
 قه‌صدی وه‌صلی مه‌ بجان‌گر کو قه‌دایین و نه‌هیش‌ت
 ده‌ست نه‌هلین ژطه‌له‌ب گهرمه‌ دری چت سه‌رو تشت
 پشت ناده‌ین دوه‌زار خه‌نجه‌رو تی‌رو رم و خشت
 مه‌سه‌ری داینه‌ ری‌ئو بخودی به‌ستی‌یه‌ پشت
 نه‌وه من روح و هه‌یات و نه‌وه من قیله‌یی ذات
 صه‌ن‌ما سور ژصمه‌د نه‌ی شه‌که‌را له‌ب ژنه‌بات
 (أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌ن‌می

مانای وشه:

أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ: ماشه‌الله له شیرین‌کاری‌خوا؛ نویش‌ت: نویسی؛ بریش‌ت: برژاندی، براژتی؛ قه‌دایین: ده‌ری‌کردین، رای‌داین؛ سه‌روشت: سه‌رومال؛ خشت: نیزه؛ پشت نادین: را‌ناکه‌ین.

پوخته ی مانا:

بوته بهلارو لهنجه کمم بهژنی وهك نهیشه کمر ریځهو لیوی وهك نهبات شیرینه. هه ی نامهخوا! له دلکیشی بتی جوانم. ئەو دلکیشیهی له خواوهیه. تیشك دهره، رهنگی له فرشته دهکا! ئاکاری وهك حوژی دهچی و بنیادهمه. خال و میل و کاکول و پەرچوکه ی هه نیه ی، له میسکی خوتن رهشترو بون خوشترن. ئەگەر خو ی شان جهه ندهم دات؛ حوژی جهه ندهم داده گرن. که له بهه شت خوشتر ده بی.

خودای گه وره، روژی بهری، ئەوینی له چاره م نوسی. بهدوعاو نوشته و ههیت و هوت، له دلی من ناچته دهره همرچی بکمن بی بههریه. ئەوین ئەگەر بهروا لهت دهردو ئازارو سزایه؛ له راستی دا بهه شتی که خودا دهیدا به دهرنومان. که یغم سازه که به ئاگری ئەوینی جهرگ و ههناوم برژاوه و هه لقرچاوه و پروکاوه. ویستم بمرم؛ له رتی ئەوین، به گیان بگم به دیداری. له خو ی دور کردم نه ی هیشت. به لام همرگیز دهست هه لگر نیم. سهرو سامانیشم بروات، گو ی نادهمه تیرو رمو نیزه و خه نجر. با هه زارانشم بوین، سهرم له سه رری داناوه و پشتم به خودا بهستوه. یاره گیان و ژبانی من. روگم شهوه. بته بهلارو لهنجه کمم، بهژنی وهك نهیشه کمر ریځه؛ لیوی وهك نهبات شیرینه. هه ی نامهخوا! له دلکیشی بتی جوانم. ئەو دلکیشیهی له خواوهیه.

٢ زهری یا دیم دورو لهب شه کمر عیشوه بهری

یا ژسه ر تا بقه ده م تیک ژعه بیانه بهری

ژسه را په رده یی لاهوت به صد شیوه گه ری

بیته بهر عهینی شهودی دلیباسی به شه ری

(حاشی له) تو کسان دی بتن ئەف رهنګ زهری

دایه بهر قه ندو نه باتی ژدو له علین شه گه ری

بی، تو یا لهب شه گه ری یاتو نه باتا به ته ری (یان، ته به ری)

الله الله چته جه لایه ژسیرا قه ده ری

حاجیان سیلسیله به ستینه لدورا قه مه ری

دو ری بهیتی ژسه فا تینه سه ما یا سه هه ری

بی مرو و هت کودو میران ژسوری مه ی دسه ری

نهیلن چینه طه وافی و زیارهت هه جه ری

زه مزه م و غولغوله و عومره و عیدو عه ره فات

صه نه ما سور ژسه مه د نه ی شه کمر لهب ژنه بات

(أحسن الله تبارك) ژسورا وی صه نه می

مانای وشه:

لا هوت: خوایی؛ کسان؛ چلون؛ بی؛ بیژه، بلی؛ به ته ر: کور ته ی بیتر، که به مانا ژور تره؛ ته به ری: نه باتی ته به رزه، ته شو ی تاش؛ حاجب: برۆ.

پوخته‌ی مانا:

سه‌وزده‌لای روخسار مرواری، به‌نازو غمزه‌ی لیوشه‌کر. سهرتاپا بی‌به‌ش له‌عه‌بیان، پهری
خوایه‌و ناردراوه له‌بیچمی بنیاده‌مان دا دیتنه‌بهرچاو. نه‌گینا چون هیچ نه‌و رهنکه سه‌وزده‌یه‌ی و
ه‌م‌ردو لیوه‌ ئاله‌کانی - که نه‌بات و شه‌کرو قمن‌دیان به‌رگرتوه - ده‌کری له‌ریزه‌ی خه‌لک بیت؟!
تو بلی: شه‌کره له‌لیوت، یان له‌نه‌باتی ته‌بهرزه‌س. ئه‌ی خودایه‌ چنه‌ئیت له‌توانایی خودالایه.
دو بروی له‌یه‌ک په‌یوه‌ندت ده‌وری له‌مانگی روت داوه. ه‌هر به‌یانیه‌ک که بسکانت به‌دم سروه‌وه
ده‌ل‌رن و له‌سهر ه‌نه‌یت - که وه‌ک عاسمانی ساو ده‌چی - حمجی ده‌کهن و دلان پرده‌کهن له
خوشی: ئیمه‌ی دلدار، زور به‌تاسه‌ین که له‌ده‌وری سهرت گهرین، خالی ره‌شت و کو به‌رده
ره‌شی مالی کابه، رابموسین. به‌لام دو چاوه مه‌سته‌کمت - که سهرمه‌ستن - ناهیلن نه‌و حمجه
بکه‌ین. ه‌م‌راو ه‌وریای دلدارانه، دیداری تو بو نه‌وان جیژنی قوربانوه، زیاره‌تی تو وه‌کو عومره‌وه
عه‌ره‌فاته.

بته به‌لارو له‌نجه‌کهم، به‌ژنی وه‌ک نه‌ی شه‌کهر ریکه. لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. ه‌دی ناممخو!
له‌دلکیشی بتی جوانم. نه‌و دلکیشیه‌ی له‌خواه‌یه.

۳ من بدل‌سوره‌تی جان‌دی ژبتان نه‌و بته‌نی
نه‌و تنی سه‌روی ره‌وان دی ژظه‌ریقین چه‌مه‌نی
سوسن و سوتبول و گول چه‌رخه‌ لیورا سه‌مه‌نی
خه‌مری‌یان خه‌لقه‌نو چین دانه ژمیسکا خوته‌نی
سهر ددن چه‌شمه‌یی ه‌دیوان و بزه‌مزه‌م دره‌نی
لی چشیرانی‌یه (الله) ته‌ژوی که‌فت و چه‌نی
نه‌ز دیم به‌دره‌ بدیم لی ده‌کتن گو‌فتو که‌نی
یا په‌قین روژه لسه‌رقی و شه‌فه‌ق دانه دنی
غه‌له‌طم روحی قودوس هاتی‌یه نیف وی به‌ده‌نی
ده‌کت لیحیای مه‌واتان لسور و ره‌فت و چونی
ته‌نهن باوه‌رو ئیمان نه‌ظه‌ری دی و بنی
چته‌جه‌للایه بوی قبیله‌ مه‌له‌ک رو دده‌نی
نازه‌ری گهر بدیا ه‌ور دکرن لاتو مه‌نات
ضمه‌نما سور ژصه‌مد نه‌یشه‌کهر له‌ب ژنه‌بات
(أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌نمی

مانای وشه:

ده‌رتی: ده‌چی: که‌فت: لامل؛ مه‌واتان: مردوان؛ بنی: بزوانه؛ نازه‌ر: باوک یان مامی برایم پیته‌مهر که
بتی ده‌تاشین.

پوخته‌ی مانا:

له‌چاو جوانان، تمو به تمنیا شکلی گیانه، له باغان‌دا، همر تموه سهروی ره‌وانه. گولی سویسنه و سملی که پهرچوکن، له میسکی خوتن ره‌شترو بون خوشترن. له لاجانگی گولی یاسه‌مهن ئاسایی دین و ده‌چن. سهر ده‌گیه‌تنه سهرلیوان، که سهرچاوه‌ی ئاوی زیان و، وه‌ک چاوه‌ی زهمزم پیروژه. هئی خوایه! لامل و چهنه‌ی چند جوانن. من ده‌لیم روی مانگی چارده‌س. به‌لام گفتو پیکه‌نینی له‌مانگ زیاده. یان وه‌کو خوره، له خور هاتو، جیهان روشن نه‌کاته‌وه. له‌ممش هه‌لم، ده‌لیم ره‌نگه جویریلی هاتیته ناو له‌شه‌وه، ره‌وتو چونی وه‌کو عیسا مردو وه‌گیان دینته‌وه.

گهر له‌گفتم به‌گومانی، توش وهره له‌یار بروانه! تیشکی خوایه و له‌فرشان بوته روگی پیروژو جوان. باوک یان مامی برابم که هتوی دیا به‌چاوان، بته‌کانی هه‌مو ده‌شکانه. بته به‌لارو له‌نجه‌کم، به‌ژنی وه‌ک نه‌یشه‌کهر ریکه. لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. هه‌ی نامه‌خوا! له‌دلکیشی بتی جوانم. تمو دلکیشیه‌ی له‌خواویه.

خ نهرگزا مه‌ستو شیرین و گولو نه‌سیرینه ژره‌نگ
شه‌کهر و لوتلوی مه‌نشورو بدل ئاهه‌ن و سه‌نگ
مه‌ژیه‌ر شه‌ری نه‌قینی بوه‌ دل پیتو پهره‌نگ
له‌ومه‌ شه‌ب تا به‌سه‌هر ئاله‌یه وه‌ک مه‌غنی و چه‌نگ
دامه‌ صد ره‌نگ عه‌ذابی و نه‌هات دهر ژمه‌ ده‌نگ
هه‌ستی‌یان گرتی‌یه ناصورو مه‌ژیدا هه‌یه ژه‌نگ
له‌و نه‌هشیارو خومارین مه‌ نه‌ خواری مه‌ی و به‌نگ
له‌مه‌ ئه‌رو دو که‌مانداری عه‌به‌ش هاتنه‌ جه‌نگ
تینه‌ قه‌تلا مه‌ ده‌هستان دوسیه‌ قه‌وسی ژیه‌نگ
دهره‌شپن مه‌وتین مه‌ دوه‌زار تیرو خه‌ده‌نگ
چه‌گه‌ری کون دکن و تی دبه‌ین میثلی تفه‌نگ
میثلی وی کافرو ظالم قه‌دیه‌ن که‌س دفه‌ره‌نگ
نازکو خوبو شه‌کهر خه‌نده‌ئو شیرین هه‌ره‌کات
صدنما سوز ژمه‌مد نه‌ی شه‌کرا لب ژنه‌بات
(أحسن الله تبارك) ژسورا وی صدنمی

مانای وشه:

ئاهه‌ن: ئاسن؛ مه‌ژی: میشک؛ تی دبه‌ین: به‌نیواندا دیت.

پوخته‌ی مانا:

چاوی وهك نیرگزی مهسته؛ خوین شیرینه، به رهنگی گول و نه‌سرینه. رو مرواری، لیو شه‌کرینه. دلّی وهك ئاسنو به‌رده. من له ئەوین دلم بوته گرو پنگر. شهو هه‌تا روژ، وهك دهنگی چه‌نگه ناینم. صمد جوړه جه‌زه‌به‌ی داوم، ده‌نگم نه‌هات. ئیسکم توشی برین بون و میسکم ژه‌نگی هه‌ئیناوه. نه باده‌م خواردوه نه به‌نگ. دو بروی ره‌ش - وهك دو که‌وانداری حه‌به‌ش - هاتنه جه‌نگم.

دو که‌وانی یه‌نگیان له‌ناو ده‌ستان هه‌یه‌و، دو هه‌زار تیریان پی‌وه‌نام. جه‌رگم کون‌بو، وه‌کو گولله به‌ناویدا ده‌رباز ده‌بن. کافری وا کئ له‌فه‌ره‌نگستانیش دیویه؟! ناسکه، جوانه. بزه‌ی وه‌کو شه‌کر وایه‌و ره‌وتی له‌به‌ردل شیرینه.

بته به‌لارو له‌نجه‌که‌م، به‌ژنی وه‌ك نه‌یشه‌که‌ر ریکه. لیوی وه‌ك نه‌بات شیرینه. هه‌ی نامه‌خوا!! له‌دک‌ئیشی بتی جوانم ئەو د‌ل‌ک‌ئیشیه‌ی له‌خواوه‌یه.

۵ دریا دوست مه‌لا یه‌ك جیهه‌تو ساده‌ دلین
مه‌حه‌تا جان هه‌یه‌ حاشا ژله‌له‌ب ده‌ست به‌لین
یا درئ سهر بدرین یا به‌مادی وه‌صلین
مه‌چه‌روای رمین به‌ر وه‌شی شیرین قزلین
تا ئەبه‌د مه‌ستو هیلاک‌ئین ژشه‌رابا ئەزه‌لین
ژجه‌فاو سته‌ماوی ژجه‌گهر پور دک‌ولین
په‌رده‌یا گوشه‌ قه‌صه‌ب لی تو ژسه‌ردیمی ه‌لین
کو دشه‌رقی مه‌هو خورشید ژشه‌وقی بطلین
له‌و ژسور سورمه‌ د‌د‌یرینو نه‌موحتاجی کلین
مه‌ست د‌نیف تو‌رو له‌فان مار له‌هلوی فه‌تلین
سورمه‌ دارین ژسوری مه‌ست ژقود‌ره‌ت که‌ملین
مه‌ ژغه‌فله‌ت دو‌ژها د‌ینو ژسه‌همی خه‌جلین
عیشه‌گهر شیوه‌نوما‌یا مه‌ژوی روحو حه‌یات
صه‌نه‌ما سور ژصه‌مه‌د نه‌ی شه‌که‌را له‌ب ژنه‌بات
(أَحْسَنُ اللَّهُ تَبَارَكَ) ژسورا وی صه‌نه‌می

مانای وشه:

به‌لین: هه‌نگرین؛ وه‌صل: گه‌یشتن؛ به‌روه‌ش: له‌پیشه‌وه وه‌شین؛ قه‌صه‌ب: پارچه‌ی ئاوریشم‌چن؛ به‌لین: ده‌ست هه‌ل‌گرتن؛ فه‌تلین: پ‌ی‌چیان خوارد؛ ژها: هه‌ژدیه‌ها.

پوخته‌ی مانا:

مه‌لا! ئیمه له‌ریی یاردا، راستو له‌روین و دل ساکار. هه‌تا ده‌مرین ده‌ست له‌ دل‌داری به‌رناده‌بین. یان به‌ئاواتی دل ده‌گه‌ین، یان سه‌ریشمان ده‌دورینین. گوی ناده‌ینه‌ رمیی نوک تیژی خویناوی. هه‌تا هه‌تا له‌بادهی ئه‌زه‌لی مه‌ستین. له‌ده‌ست ئازاری ده‌ستی‌یار، دل پرغه‌مین.

روبه‌ندی ئاو‌ریشم چنت له‌رو لاده! با روژو مانگ، له‌ تیشک‌دان رابوه‌ستن. چاومان پره‌ له‌ جوانی تو، ئیتر کارمان به‌کل چیه؟ ماری که‌زیت له‌ به‌ژنی سه‌ولت پیچیان خوارد. چاوی مه‌ستت کلی خودای تی‌کراوه، بویه‌ مه‌ستن. دو هه‌ژدیهای پرچتم دین، له‌ ترسان ره‌نگ له‌روم نه‌ما. زو‌ر به‌نازی، نازان ده‌که‌ی. گیان و ژيانمان له‌تورایه.

بته‌ به‌لارو له‌نجه‌که‌م، به‌ژنی وه‌ک نه‌یشه‌که‌ روایه. لیوی وه‌ک نه‌بات شیرینه. هه‌ی نامه‌خوا!! له‌ دل‌کیشی ب‌تی جوانم. ئه‌و دل‌کیشیه‌ی له‌ خواوه‌یه.

سوئذ به بالا

- ۱ نهی نه سیمې صبه هی ما دمه جالا سه حه ری
صه د سه لاما ن بگه هینی ژمه وی له ب شه که ری
- ۲ نیرگزا نازک و تهر نهی شه که را مه ست و خوما ر
دیم دورو له عل له ب و موخته شه م و موخته به ری
- ۳ بسک و گیسو ژحه ریرن قه صه بن طزه و زولف
نه ژکافوره به دهن خال ژمیسکی ته ته ری
- ۴ دیم به درو نه نی یی، زولف لسه ربونه هه له ک
نهرقه مان حه لقه و گه ژدانه لدورا قه مه ری
- ۵ ناستانی و شوباک و کوله ک و په نجه ره یان
دابمسکینی و زاری توبیوسی دبه ری
- ۶ توزه کی بین بخوه را تا بکیرن کوخلی به صهر
لطره رقا قه ده ما، دل به ری وی ره هگوزهری
- ۷ دابیینی صه نه ما من ته بگین خوه به ده خه ت
بکه ته لخیص جه وایی مه ژقی موخته صه ری
- ۸ له و کوپور شه فقه ددیرت که ره م و لوطف و که مال
ناه ژده ست ره مزو سورین وی دورو گه وه ره خه به ری
- ۹ ما بزه هری شه که ری دوست بخونت جاره ک
عه رضحالا کو نقیسی مه بخونی جه که ری

۱۰ قەدەرەك شەققە ژلوطفاتە تەمەننا دكرين

دامە مەحرۇم نەدىرى تو ژلوطفو نەظەرى

۱۱ بخودى قەط تە ددلدا ژخودى ترس نەھن

دكرى ظولم و جەفايى تو لمن قى قەدەرى

۱۲ ئەز بوى قامەتو بەژنى لئە صوندى دخورم

بەس كە ئەى پادشەھا من لئەسىران غەدەرى

۱۳ ژبەر ناھين مە دنى ناگرو دود بت نەعەجەب

مە ددلدا ھەيە نارەك كو دصوژت سەقەرى

۱۴ نە بويىنە نەدېن وەك تەشەپالى دجەھان

كى دى يە مېشلى تە سېمېن تەن و زەررىن كەمەرى

۱۵ باشىوان گەزمەيى چەھقېن تە مەلا پى كوشتى

ما خەدەنگىن دكرن قەط لەئىدى ئەئەرى؟

ماناى وشە:

قەصەب: زەرى، پارچەى زىز تېۋەندراۋ؛ ئەرقەم: مارى جىنجىر؛ كۈلەك: كۈلانچكە، رۆچنە: كۈھل:

سورمە: بېگىن خۇە، خۇ بگەيىنە: تەلخىيى: پوختە كراۋ؛ موختەصەر: كورت كراۋ؛ تەلخىيى: كىيىكە لە

كىيىكى بە ناۋى موختەصەر وەرگىراۋەو پوختەى موختەصەرە: خەبەر: گفتو دوان.

پوختەى مانا:

سرۋە! لە بەرەبەياندا، سەد سلاۋم لەو لىۋ شەكر بارە بىكە. بەژنى ۋەكو نەى شەكەرە. شىك و تور تە

ۋەكو نىرگىس. مەستە چاۋە، رومروارى لىۋى لالە، پايمەر زەو زۆر بەرئە. كەزى و بسك و

لاسك و پەرچۈكە كانى، ۋەك ئاورىشم دەگەل زىزان تىكەل دەبن. لەشى لەكافور سىپى تر، خالى

ۋەك مىسكە بون خوش و شەۋە رەنگە. روخسار مانگە. ھەنەيى بەو ئاللقە بىسكانەى لەسەر يەتى،

ھەر دەلىى مارى جىنجىر لىدەۋرى مانگى ھالاون. سرۋە! زۆر بەكزى بېۋرە، لە پىشانان دەرك و

پەنجەرەو كۈلانچكەو لىۋى دەلاقە كان ماچكە. تۈزىكى سەررى يارىيەنە. تا بىكەيىنە سورمەى

چاۋان - ھەر خوت بېچو خىزمەت يارم، نامەكەمى بىدە دەستى ۋەرامەكەم بە پوختەيى بو يىنەۋە.

زۆر بەبەزەو ئىلتىقاتە. تاخ نازانى چەند دلكىش و پزەلە تازەو گفتى ۋەكو گەۋھەر دەچن!

ئەگەر جارىك بەزارى مېبارەكى خوى بانگم بكاۋ، ئەو غەرىضەم - كە بە خوئىنى دل نوسراۋە -

قبول بى؛ چەند خوش دەبى؟ نوسىۋمە تۈزىك بەزەت بى. لە بەزەت بى بەششم مەكە. جارىك

ئاورىكم ۋى بىدە. بەخۋا تو لەخۋا ناترسى؛ دەنا ھىندەت ئەو دەرە بەمن نەدەدا. سۈيىندت ئەدەم بەو

بەزى شۇخو شەنگەي خوت، تو پادشاى چاوجوانانى، ھىندە لەمنى يەخسىرى خوت ظولمى
مەكە. لەبەر ئاھم ئەگەر دىنيا پر لە دوكلو ئاگرې، سەير نىيە. ئاۋرى دلم جەھەندەمىش
دەسوتىنى. كى لەدنيا لەش زىۋىن و كەمبەر زىرىنىكى ۋەكتۈى بەچاۋ دىۋە؟ رەزا سوكو جوانى
ۋەكتۈ، نە ھەرگىز بۈە نە دەيى. دۋاى ۋەى مەلات بەتيرى چاۋەكانت كۈشت؛ ئىتر تيرى دىم
بۈچىيە. تير ھاۋىشتن بەھرەي نىيە.

بەيارى خوا، شەرحى دىۋانى جىزىرى، دۋاىي ھات.

خوايه ئه‌ی بينايی چاوان! سوپاس بو‌تو، که به‌زه‌ییت به‌منی هه‌زاردا هاته‌وه. ئه‌و هی‌زو توانایه‌ت دامی، له‌پاش مه‌موزینی خانی، دیوانی شیخی جزیریش - به‌سورانی-شی که‌مه‌وه، که زوری بو‌ به‌ئاوات بوم. ئوخه‌ی ئیتر خه‌مم نه‌ما، ئاواتم نه‌برده ژیر گل؛ بشمرم ئارخه‌یان ده‌مرم. له‌قیامه‌تیش ده‌س به‌داوینی خاوینی ئه‌و دو خوشه‌ویسته‌ت ده‌گرم، لیم رونه‌ خوم لی‌ناوین. له‌چاپو به‌ره‌مه‌هینانی ئه‌م کتیه‌، چه‌ند که‌سیکی هه‌زار په‌روه‌ری خیره‌ومه‌ند، یارمه‌تیا‌ن دام. ئه‌گه‌ر چاکه‌یان له‌بیر که‌م، خوم به‌بی‌ئه‌مه‌گ ده‌زانم.

سوپاسی زور بو: «کاک‌ماجدی روحانی» که وه‌خته بیژم به‌قه‌دخوم خوی ماندو کرد، پاک‌نوسی ئه‌و خه‌ته‌پیسهم، هه‌له‌و په‌له‌ هه‌لگرته‌وه‌ی، به‌سه‌ر چاپ راگه‌یشتنی، وه‌ئه‌ستو گرت. هه‌ر نه‌ویش بوی دامه‌زراندم، کریمی چاپیان لی‌ نه‌ستاندم.

سوپاس بو‌ کارگیرێ سروش، «ئاغای زه‌وره‌ق»، بو‌ به‌رپررسی چاپخانه‌ی اداره‌ سروش «مه‌رپور»ی خوین شیرین، بو‌ کیژی یه‌کجار هونه‌رمه‌ند «ئاپگینه» که به‌راستی له‌پیت‌چینی کوردیدا مोजاته.

پیشه‌کیش سوپاسی زورم بو‌ ئه‌و کورده لاوانه‌یه، که به‌چاوی ره‌خنه‌گری، له‌ نوسراوه‌که‌م ده‌زانو هه‌له‌کانم ده‌دوزه‌وه.

پازده‌ی پو‌شه‌ری سالی ۱۳۶۰ هه‌تاوی.

عبدالرحمن شرف‌کندی

هه‌زار